

Giới thiệu Dung Ngữ Thư Niên

Đọc truyện Dung Ngữ Thư Niên của tác giả Thanh Hải Cẩm Thiên Nga nói về thế giới ngôn tình sắc, khi thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi lên, các gia tộc quyền quý bị diệt tộc.

Nữ tử Phó Dung, gả cho trưởng tử Ngụy Đàm – kiêu hùng như mặt trời ban trưa.

Tiểu nữ tử trong thời loạn lạc tìm kế sinh nhai, kinh doanh làm ăn, giúp phu quân quản gia. Truyện yêu hận vương mãc, quý tộc đấu đá, loạn thế lang thang. A Dung và phu quân có thể tay nắm tay đi đến cùng?

Cổ phong nồng hậu, tươi mát uyển chuyển được uyển, khắc họa tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thành Thân Lân Hai

Ta ngồi trên giường, nghe phía ngoài ồn ào náo động.

Ca kỹ diễn tấu, binh lính cười đùa, phóng khoáng mà hỗn tạp. Lều bên cạnh truyền đến, cang lộ vẻ tỉnh mạch. Bên trong trưởng hết thấy đều đơn giản, một giường, một bàn, một ghế, phía sau là một tấm bình phong, bên cạnh bình phong là một bộ áo giáp bóng nhoáng được treo thẳng đứng.

Nhìn ra được, chủ nhân nơi này có thể tùy thời nhờ trại, chỉ chấp nhận hôn sự cho có lệ, nóc lều kết nơ ngũ sắc, trên giường trải thảm tơ tằm, trên bàn bày lễ vật thành thân. Hết thấy đơn giản, đã thể hiện rõ thành ý của hân đối với hôn sự này.

“Dưới trưởng chủ công, cấp dưới đông đảo, nghe được tin vui đều tới ăn mừng, tướng quân không dứt ra được.” Một lão phụ nhân mặt tròn đi tới, nhẹ nhàng chỉnh lại trăm thoa trên đầu ta, hòa khí nói, “Phu nhân bình tĩnh chớ nóng.”

Ta cảm quạt lụa che mặt, cúi đầu không nói.

Lão phụ nhân tựa hồ rất hài lòng, phân phó thị tỳ đi chuẩn bị nước rửa mặt, lát nữa hầu hạ tướng quân.

Lão phụ nhân này họ Trương, nghe nói là tâm phúc của vị kia, đặc biệt chạy từ Ung Đô tới, vì trưởng tử chủ công tổ chức hôn sự.

Không có gì phải sợ, vì không phải lần đầu tiên. Ngọn nến giống nhau, mai mối giống nhau, đồ cưới hay hòm xiêng không nhiều, không ít. Hai lần thành thân, lần trước là từ Trường An đến Lai Dương, lần này, phu gia (1) gả ta cho người khác.

(1) Phu gia: Nhà chồng

Tiên đế băng hà, đấu tranh tàn từ trong cung ra ngoài, thiên hạ đại loạn. Quần hùng tranh nhau chiếm đóng, vài năm sau, Hà Tây Ngụy Giác mạnh lên, ép thiên tử dời đô về Ung Châu, thanh thế như mặt trời ban trưa. Đầu năm nay, Ngụy Giác đại chiến với Đồng Cứu, tranh nhau bảy quận phía Đông. Đồng Cứu liên tục bị đánh bại, Ngụy Giác thừa thắng xông lên. Tháng trước, Ngụy Giác vây Lai Dương, thái thú Hàn Diễm nghe tin, không chiến mà hàng.

Nguy cấp, Lai Dương thành khùng hoảng, Hàn Diễm viết thư xin hàng, Ngụy Giác không trả lời, vì danh nghĩa bạn bè với Triều Chi, bố trí tiệc rượu trong quân, ‘mời’ Hàn Diễm ra khỏi thành ôn chuyện.

Hàn Diễm không dám không đi, nom nớp lo sợ, ra khỏi thành dự tiệc. Ngụy Giác nhiệt tình, rượu ngon ca kỹ, bàn luận viễn vông. Uống chưa đủ độ, bỗng nhiên ông cười hỏi Hàn Diễm, nói rằng hân nghe nói di nữ (2) Từ Đô Phó Thực đang ở trong phủ Lai Dương, đúng hay không?

(2) Di: Sót lại, lưu lại.

Một câu nói thức tỉnh Hàn Diễm, hân vâng vâng luôn miệng, ngày hôm sau, vội đưa nữ nhi Phó Dung đến doanh trại.

Không sai, ta, con dâu Hàn Diễm. Không phải nói là con dâu tiền nhiệm.

Ngụy Giác muốn ta, là để gả ta cho trưởng tử của ông, Ngụy Đàm.

Ta mười lăm tuổi gả tới Lai Dương, hiện tại đã hai mươi. Đối với tân nương tử mà nói, số tuổi này coi như rất già.

Phu quân Ngụy Đàm chưa từng gặp mặt, trước kia ta đã nghe nói qua.

Đây là chuyện không cách nào, thời gian ta ở Trường An, Ngụy Giác – phụ thân Ngụy Đàm ở Lạc Dương, nhậm chức Bắc Bộ Úy, mà tổ phụ của ông, Ngụy Khiêm, từng làm quan tới Thái Úy, đã cáo lão về vườn. Ở Trường An, nơi mà quan lại nhiều vô số kể, một nhi tử của Lạc Dương Bắc Bộ Úy, mặc dù chàng xuất thân coi như quyền quý, cũng chỉ giống như con rận giữa đám lông trâu.

Thật bất hạnh, con rận cũng có lúc biến thành côn trùng nuốt người, hiện tại, ta đã gả cho một con côn trùng lớn.

“Phu nhân thật đẹp.” Một bà vú già giúp ta đỡ cây trâm trên đầu, nhỏ giọng nói, “So với lúc trước còn đẹp hơn.”

“Người đã gặp ta?” Ta hỏi.

Vú già ngượng ngùng, mím môi cười cười, nói: “Gặp rồi, ta là người Trường An.” Giọng bà đặc giọng Trường An, rất quen thuộc.

Ta gật đầu, không nói tiếng nào.

Trương thị dẫn thị tỳ Đông sắp xếp, Tây phóng thích, phía ngoài, âm thanh chột vang dội, một trận gió mát thổi vào, ánh nến chập chờn.

Rèm vải vung lên, ta thấy một thân ảnh đứng trước cửa, bóng tối đan xen, thân ảnh như gió đêm mát lạnh, như muốn mang ánh nến đi.

“Tướng quân tới.” Trương thị vui vẻ ra mặt, ta đứng cạnh một thị tỳ, nàng ta cầm lấy quạt, mở ra che mặt ta.

Trước mắt ta chỉ còn quạt lụa trắng noãn, chim tước ngậm hoa bước trên mây, chỉ có thể nhìn thấy ánh nến mờ nhạt.

Ta nghe trên thảm truyền đến tiếng bước chân, thanh âm không lớn, nhưng có thể cảm nhận nó đang đến gần.

Ánh nến tựa hồ bị ngăn trở, quạt lụa che hoa chỉ còn lại bóng tối. Ta ngửi được mùi vị xa lạ, giống như mùi cỏ xanh, hòa quyện với mùi rượu và mùi mồ hôi, trong giây lát quạt lụa bị đè xuống.

Ta giương mắt.

Dưới ánh sáng, là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.Ừ... hình dáng môi rất đẹp, không dày không rộng, hơi mỏng, khuôn mặt không tồi, trán cao, mũi thẳng tắp, có mấy phần tinh xảo, hào phóng của Trường An—Nhưng đáng tiếc, màu da chàng hơi đen, hơn nữa lông mày quá thẳng quá rậm, ánh mắt quá đen quá sâu, khi nhìn người ta, đáy mắt như cất giấu ánh sắc bén...

Nhìn một lát, ta vội vàng rũ mắt. Nhũ mẫu từng dạy, khi nữ nhân đối mặt với nam nhân, phải mang bộ dạng e sợ xấu hổ.

Xung quanh an tĩnh, phía bên ngoài, quân sĩ còn đang cười đùa, hơn nữa, có thể cảm giác được một ánh mắt quét qua mỗi tác trên mặt ta.

Không biết do hân uống rượu hay tại trên mặt ta đánh phấn đỏ thắm như yêu quái, hân nhìn ta thật lâu, lâu đến nỗi ta bắt đầu cảm thấy thấp thòm.

Ta nhớ lần trước thành thân, tình trạng không giống thế này, vị hôn phu kia không lại được rượu, sau khi được khiêng tới, cả người như một đồng bùn nhão, rượu hớp cần đến ngày thứ hai mới uống bù.

“Tướng quân, nên làm lễ hợp cẩn thôi.” May mà Trương thị mở miệng, ta nghe nam nhân trước mặt đáp một tiếng.

Tiếng nói kia thật trầm, tựa như mạn bát kinh tâm.

Một thị tỳ điu ta dậy, ta đẩy mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chậm rãi bước, chuỗi ngọc bồi trên người đụng nhau, phát ra âm thanh leng keng thanh thúy.

Các nàng sắp xếp chúng ta ngồi đối diện nhau, cách một cái bàn, sau khi rửa mặt, người chủ trì nói lời chúc mừng, chúng ta bắt đầu ăn, lại uống rượu được rót ra từ bầu nậm. Mùi rượu vừa cay vừa đắng, tràn ngập trong khoang miệng ta, mày cũng không nhú một cái, dùng sức nuốt xuống.

“Cùng chung lễ hợp cẩn, cay đắng đồng lòng.” Người chủ trì nói.

Cả quá trình, ta vẫn duy trì phong phạm nữ tử Trường An nhà quyền quý, tư thế ngồi không thể bới móc, không ngẩng đầu lên.

Đúng như Nhị huynh nói lúc trước, giả vờ giả vịt là bản tính của ta.

Khi tất cả mọi người lui ra ngoài, ta ngồi trên giường, chân chính ở cùng một chỗ với Ngụy Đàm.

Quân sĩ và ca kỹ ồn ào phía ngoài bị đuổi đi, không gian im ắng, không một tiếng động. Trên người ta, đồ trang sức quý và y phục đã được cởi bỏ, mặt đã tẩy đi lớp trang điểm, trên người chỉ mặc một lớp trung y mỏng. Ngụy Đàm bước về phía ta, bóng đen che khuất, cằm của ta bị một bàn tay nhẹ nhàng nâng lên.

Ánh nến lóe sáng, sau lưng chàng rực rỡ hội tụ. Ngụy Đàm nhìn ta, đôi mắt sâu như bóng đêm, giống như một mãnh thú đang rình bắt mồi.

“Phó Dung,” chàng mở miệng, thanh âm trầm mà bình thản, “Từ Đờ Phó Thực chỉ nữ, nghe nói lúc cha huynh nàng bị áp tải lên pháp trường, nàng đốt

giấy để tang, ca ‘Lộ vị hi’ đưa tiễn, thế nhân đều cho là hiếu liệt.”

Chàng như đọc thuộc lòng, khoe môi cong lên: “Ta nhớ sai?”

Ánh mắt ta dừng ở môi chàng.

“Không sai.” Ta bình tĩnh mỉm cười.

Thật ra, trong lòng ta có chút mất hứng, thậm chí cảm thấy bị chọc giận. Những năm gần đây, ta ít gặp chuyện vui, chỉ sống được chẳng hay chớ, lần thứ hai gã đã không so đo rồi, chàng ta còn nói chuyện này làm gì?

Nguy Đàm buông tay, ngồi xuống cạnh ta. Ta nghe chàng thở dài một hơi, nằm vật xuống giường.

Ta không nhìn được quay đầu lại, tầm mắt chạm nhau, bỗng nhiên, cánh tay chàng nhấc lên, giày lát ta đã nằm dưới chàng.

“Tướng quân...” Thân thể kia cứng rần mà nặng trĩu, ta bị ép tới khó chịu, muốn đẩy chàng ra.

“Nên gọi phu quân...” Cánh tay chàng mạnh mẽ, hô hấp nóng rực mang theo mùi rượu.

Ánh mắt u ám gần trong gang tấc, cơ hồ ta có thể nhìn thấy thân ảnh mình trong đó, tim bỗng nhiên nảy lên.

Mặt chàng và thân thể nặng trĩu đè xuống, ta không khỏi nhắm mắt lại.

Đầu óc căng thẳng giống dây đàn, ta nghe nói chuyện này rất đau, nếu nghiêm trọng quá, ngày thứ hai không thể xuống giường...

Suy nghĩ miên man, ta chờ đợi, lại phát hiện bốn phía đã hoàn toàn yên tĩnh.

A?

Ta ngẩn người, mở mắt.

Nguy Đàm vẫn nằm trên người ta, mặt nghiêng qua một bên, hô hấp vững vàng, tràn đầy mùi rượu.

Người này đã ngủ say sưa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Rời Khỏi Doanh Trại

Ngày hôm sau, ta tỉnh lại, sắc trời sáng rõ.

Bên cạnh trống không, không một bóng người. Ta kéo chăn, lúc xuống đất, chân đụng phải chậu đồng cạnh giường, phát ra tiếng động.

Lập tức có thị tỳ ngoài trướng bước vào.

“Phu nhân đã tỉnh, mời phu nhân đứng dậy thay y phục.” Các nàng hành lễ với ta, khi thấy y phục trên người ta, không hèn mà cùng ngơ ngác.

Ta biết các nàng nghĩ gì, y phục của ta rất chỉnh tề. Vạt áo thất nơ hoa không thay đổi—tối hôm qua, trong tân phòng cái gì cũng không phát sinh.

“Tướng quân đâu?” Ta hỏi các nàng.

Một thị tỳ đáp, “Tướng quân dậy sớm vào doanh trại, phải đến tối mới về.”

Ta nhìn giá gỗ treo khô giáp, trống không.

“Vậy à.” Chốc lát, ta không có gì để nói, đứng lên, để các nàng hầu hạ thay xiêm y.

Bỗng nhiên nhớ tới lúc mình mười tuổi, có một lần, hảo hữu của phụ thân—Quang Lộc Huân Chu đột nhiên gả nữ nhi, nhũ mẫu đi xem trở lại, bà cần nhẫn suốt một tháng từ đồ cưới đến trang trí trên cửa. Bà kiêu ngạo mà nói với ta, nếu nữ quân nhà chúng ta xuất giá, sợ rằng trong thành Trường An này, chỉ có công chúa mới sánh được với người.

Đêm qua, phụ thân Nguy Đàm đang ở phía Đông Giao quận, bận rộn giám sát sửa chữa, không kịp tham dự hôn lễ trường tử.

Không có lục lễ, không có nhà mẹ đẻ đưa đi, không phải lạy cữu cô (1), thậm chí, ngày thứ hai tỉnh lại, phu quân đã không có bên cạnh. Lần gả thứ hai thật đơn sơ. Nếu nữ mẫu mà biết, sẽ khổ sở thế nào?

(1) Cữu cô: Cha mẹ chồng.

Cũng may bà đã mất, không cần phiền não vì chuyện này.

Dĩ nhiên, ta không hận Ngụy thị, vì hôn sự này, không phải ta không tình nguyện. Đối với ta mà nói, từ khi mười bốn tuổi, trên đường cái nhìn ‘người ta’ cười tân nương, gả cho ai đã không quan trọng nữa. Kết hợp tốt, có thể làm cho cuộc sống dễ chịu chút, chính là hôn sự tốt, không phải sao?

Ta không phải đợi đến buổi tối mới gặp được Ngụy Đàm, vì buổi trưa chàng đã trở lại.

“Đại quân nhỏ trại, phu nhân tạm thời trở về Ung Đô.” Sau khi chàng vào cửa, ta hành lễ, chàng chỉ gật đầu, vừa mở miệng đã nói một câu như vậy.

“Lập tức thu dọn đồ đạc, sau giờ Ngọ lên đường.” Đây là câu thứ hai.

Không đợi ta lên tiếng chất vấn hoặc bày ra bộ dáng dụ dằng quan tâm, chàng đã như gió, xoay người đi ra ngoài, tựa như lúc đến.

Các thị tỳ hai mặt nhìn nhau.

“Sững sờ cái gì? Mau dọn dẹp, sau giờ Ngọ lên đường!” Trương thị thúc giục.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, bận rộn chia nhau thu dọn đồ đạc.

“Trưởng quân đang bận rộn, phu nhân thông cảm.” Trương thị nói với ta.

Ta cười nhạt, thon dong ngẩng đầu.

Không có gì thông cảm với không thông cảm, vì có áy náy mới có thông cảm. Lời Ngụy Đàm vừa nói chính là mệnh lệnh, không có chút ý tứ áy náy nào.

“Thừa tướng còn đang ở Giao quận?” Ta hỏi.

Trương thị nói: “Đúng vậy.”

Ta gật đầu, không hỏi nữa.

Vì sao Ngụy Giác đòi Lai Dương lấy ta, gả cho nhi tử ông, ta biết rất rõ.

Hoài Nam Phó thị, từ thời cao tổ đã là đại tộc một phương, mấy trăm năm qua, tộc nhân xuất sĩ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, những người bỗng lộc từ sáu trăm thạch trở lên, có thể chiếm vài tờ giấy trên gia phả. Trong thiên hạ này, gia tộc thanh danh hiển hách giống Phó thị, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xa không nói, chỉ nói đến tổ phụ (2) ta Phó Ung. Ông học hành hơn người, vì làm tiên hoàng vui, chưa đầy bốn mươi tuổi đã lên làm Tư Đồ, trở thành tam công (3) trẻ tuổi nhất trong vương triều. Sau khi ông qua đời, phụ thân ta kế nhiệm Tư Đồ, mãi đến khi tiên đế nóng vội sau lời gièm pha, hạ lệnh diệt tộc Phó thị.

(2) Tổ phụ: Ông nội.

(3) Tam công: Ba chức quan cao nhất thời phong kiến, bao gồm: Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Hiền tên Phó thị vang dội mấy trăm năm, vừa bồi dưỡng nhân sĩ, lại giao thiệp vô số với triều đình và người dân. Thị đại chiêu phong, đây là tiên đế kiêng kỵ, nhưng bão táp khó liệu, thời buổi loạn lạc, mầm tai họa rơi xuống Phó thị, nhưng vận mệnh của ta lại may mắn.

Ngụy Giác lập nghiệp, mặc dù ép buộc thiên tử, bị kẻ sĩ chỉ trích. Phó thị mặc dù sụp đổ, nhưng dưới trời này, danh tiếng vẫn lan truyền trong đám kẻ sĩ, Ngụy Giác muốn chiêu hiền nạp sĩ, muốn ngồi vững vàng ở dòng chính thống, cho nên có hôn sự giữa ta và Ngụy Đàm.

Phó thị chỉ còn một người là ta, so với trước đây càng có lợi hơn.

Đồ rất nhanh đã sắp xếp xong, vừa đủ hai chiếc xe ngựa. Ngụy Đàm phái ba trăm người hộ tống ta, dẫn binh là một võ tướng tên Trình Mậu.

Thời điểm lên xe, xa xa ta trông thấy Ngụy Đàm nói chuyện với những người này, bên cạnh chàng là một văn sĩ, bộ dáng rất quen mắt, một lúc sau mới nhớ được, đó chính là người đem qua chủ trì.

Không bao lâu, Ngụy Đàm nói chuyện xong với bọn họ, xoay người lại. Ta có thể cảm nhận được ánh mắt chàng rơi vào bên này, chàng thúc ngựa đi tới.

Ta đứng bên cạnh xe, nhìn chàng xuống ngựa, đi tới trước mặt ta.

“... Phu quân.” Ta hành lễ.

Ta vốn muốn gọi chàng “Trượng quân”, nhưng nhớ tới lời chàng đem qua, nên tạm thời sửa miệng.

Ngụy Đàm đối với xưng hô này coi như thỏa mãn, “Thu thập xong rồi sao?” Chàng hỏi.

“Bẩm trượng quân, đã sắp xếp đủ.” Ta chưa lên tiếng, Trương thị một bên đã thay ta trả lời.

Ngụy Đàm gật đầu, nói với ta: “Phu nhân, tôi bái kiến Vương Công.”

Ta kinh ngạc nhìn lên, chàng hơi lui lại, phía sau, vị văn sĩ đem qua chủ trì thi lễ với ta, thân sắc hòa ái: “Lang gia Vương Cư bái kiến phu nhân.”

Tên kia rơi vào tai ta, ta trở mặt.

Vương Cư, tự Trọng Ninh, chỉ sau của Lang gia Vương thị, đã từng nhậm chức ở Thanh Châu. Sở dĩ ta biết ông, vì phụ thân và ông tương giao rất tốt, thường xuyên nghe phụ thân nhắc tới ông với các huynh trưởng. Phụ thân nói ông có tài học, đáng tiếc quá cứng nhắc, nếu không lấy gia thế kia, ở lại kinh thành có thể làm đến Cửu Khanh trở lên.

Người trước mặt râu tóc hoa râm, nếu phụ thân còn sống, tuổi cũng tương tự...

“Hóa ra là Vương Thanh Châu.” Ta có lẽ nói.

Vương Cư cười lắc đầu, nói: “Phu nhân đùa tại hạ, nỗ rồi chức Thanh Châu đã lâu, hiện tại chỉ là một kẻ áo vải.”

Ngụy Đàm mỉm cười, nói: “Vương Công ở trong quân, đảm nhiệm quân sự tể rượu, phụ thân nghe được Vương Công và nhạc phụ giao hảo, đặc biệt mời làm người chủ trì đem qua.”

“Thì ra là nhà vậy.” Ta mỉm cười, nhìn về Vương Cư, khẽ thở dài, “Ta vẫn còn nhớ lúc trước, phụ thân ta thường nhắc tới Vương Công với các huynh trưởng, mỗi lần đều khen ngợi. Chuyện hôm nay, phụ thân ta mà biết, chắc sẽ vui mừng lắm.”

Không biết lời của ta tình thâm ý thiết hay là Vương Cư tình nghĩa dồi dào, vàng mắt ông đỏ lên.

“Năm đó mồ như khắc sâu khi nghe được chuyện nhà phu nhân, giờ đã qua lâu rồi, phu nhân bảo trọng, sau này có chuyện khó xử, miễn nguyện làm trâu ngựa.” Ông lạy dài, trịnh trọng nói.

Ta cúi đầu: “Đa tạ Vương Công.”

Vương Cư nói mấy lời tiễn đưa, xong cáo lui.

Mắt nhìn thân ảnh ông rời xa, ta thu hồi ánh mắt, ngoài ý muốn, bốn mắt chạm nhau với Ngụy Đàm.

Chàng nhìn ta chăm chú, trời xanh như cánh đồng bát ngát, hai mắt híp lại, không nhìn rõ trong đó.

“Đem qua ta đường đột.” Chàng nói, “Hôm nay ta phải đến Giao quận, kính xin phu nhân trước về Ung Đô.”

Lời này nghe vẫn không có thành ý, ta khẽ cúi đầu giả làm hiền lương, “Phu quân chinh chiến bên ngoài, thiếp không oán hận.”

Ngụy Đàm không nói gì, tựa hồ nhìn ta thật kỹ.

“Ung Đô tuy xa nhưng đường đi bằng phẳng.” Chốc lát, chàng mở miệng nói, “Trình Mậu là phó tướng nhiều năm của ta, nàng đừng ngại.”

Ta gật đầu: “Kính vâng.”

Ngụy Đàm vươn tay về phía ta.

Ta ngẩn người, chốc lát mới hiểu, đây là chàng muốn đỡ ta lên xe. Ta đưa tay cho chàng, cánh tay kia vững vàng, dùng chút sức đã đỡ được ta lên xe.

“Bảo trọng.” Chàng nói.

Ta khom người, mềm mại trả lời: “Phu quân bảo trọng.”

Ngụy Đàm không nói nữa, rút tay về, khẽ gật đầu với người đánh xe.

Trước xe chỉ nghe một tiếng hô, xe ngựa lộc cộc chạy.

Ngón tay ta hé màn xe, che dấu khuôn mặt, nhìn về phía Ngụy Đàm. Cho đến khi ra khỏi quân doanh, không thấy người nữa, ta mới thả màn xuống.

Trong xe chỉ có mình ta, không cần giả bộ bất kỳ điệu bộ gì. Ta thở dài, miễn cưỡng dựa cột gỗ, đuổi chân ra.

Mành xe chấp chớn, ánh sáng thỉnh thoảng chiếu vào, khung cảnh bên ngoài xẹt qua. Bỗng nhiên, xa xa ta trông thấy một văn sĩ cười ngửa đứng ở sườn núi ven đường, tựa hồ nhìn về phía này.

Vương Cư? Ta khẽ nhưn mĩ.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, đối với biểu hiện của mình, ta thật hài lòng.

Trên đời này, người có thể được phụ thân khen ngợi không nhiều lắm. Nghe nói Vương Cư tính tình kiêu ngạo, năm đó nhậm chức Thanh Châu, đã buộc các trưởng lão trong nhà du thuyết. Ngụy Giác có thể thu ông vào dưới trướng, làm ta rất kinh ngạc. Bất kể thế nào, từ chức quan Vương Cư đến thái độ Ngụy Đàm, tựa hồ ông là người được coi trọng, giao hảo với ông, trước mắt đối với ta có ích không có hại.

Về phần cố nhân, ha hả, cố nhân chó má.

Chuyện phát sinh với phụ thân, người có chút ít giao hảo tựa như biến mất, ta sẽ không quên ngày phụ thân và các huynh đệ bị xử tử, chỉ có một mình ta đưa tiễn xe tù.

Những cái gọi là cố nhân, mặc dù trước mặt ta khóc bù lu bù loa, trong lòng ta chỉ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bị Tập Kích

Đi được hai ba ngày, ta phát hiện xe ngựa đã ra khỏi Ngụy Doanh. Từ xa, thấy tòa thành trì quen thuộc xa khỏi tầm mắt, ta vén màn, nhìn hồi lâu.

Năm đó ta sờ dĩ sống sót, là nhờ tổ mẫu Lưu thái hậu. Phụ thân đã sớm có dự liệu, một ngày trước khi bị bắt, ông đưa ta vào cung, trên danh nghĩa làm bạn với thái hậu, lúc quan quân triều đình tới, thái hậu sai người khóa kín cửa cung, cách tường mắng người liên quan đến tiền đề như máu chó xối đầu.

Tiền đế là người hiếu tử, không bắt người nữa. Nhưng ông trời không tốt với ta, khi ta mười lăm tuổi, thái hậu qua đời.

Tiền đế tiếp tục trả thù.

Trước khi lưu thái hậu qua đời, đã dẫn dò tiền đế gả ta cho một gia đình tốt, tiền đế đáp ứng, xác thực ta cũng gả cho một gia đình không tệ. Lai Dương Hàn thị, mặc dù cách xa Trường An, nhưng cũng coi như đại tộc nổi tiếng nơi này, gia chủ ở một quận dài.

Mỗi tội, phu quân ta, Hàn Nhiễm, là một kẻ ngốc.

Chàng vừa vụng về vừa ngu xuẩn, thích cười khúc khích. Người khác nói chuyện với chàng, phải nói mấy lần chàng mới biết có người nói chuyện cùng, hơn nữa tiếp nhận không hơn một câu. Hôn sự này là dịch nhân cho, dĩ nhiên ta không vui lòng, nhưng ta cũng không chán ghét trạng phu thế này.

Chàng đối xử với ta không tệ, mỗi sáng ta tỉnh lại, chàng nhìn ta rồi cười khúc khích, thỉnh thoảng hàm hồ nói: “A Dung thật đẹp...” Nghĩ tới những thứ này, lòng ta than nhẹ.

Không biết chàng thế nào, sống với nhau mấy năm, nói không có tình cảm là gạt người, nhưng ở thời loạn lạc, không ai có lựa chọn, tựa như năm đó ta bị buộc rời đi Trường An, đến Lai Dương.

Nghe nói sau khi ta đến Ngụy Doanh, Ngụy Giác để Hàn Diễm tiếp tục ở lại Lai Dương làm thái thú.

Trong thành trì kia, chuyện thay đổi duy nhất chính là thứ tử Hàn gia mất thế tử.

Bình mã Ngụy Giác có danh tiếng rất vang dội, chính là không quá nhiều dân chúng.

Lộ trình mấy ngày kế tiếp, ta thăm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Trình Mậu dẫn đội ngũ ba trăm người, đi đường hay nghỉ đêm, hẳn chưa bao giờ phiên nhiều bất kỳ một gia đình nào, muốn no bụng thì dùng lương khô, nghỉ ngơi thì ngủ ngoài đồng, nhất quyết không để cho thủ hạ thả ngựa phá hoại đồng ruộng. So với giặc có chặn người cướp của, bình mã Ngụy Giác quả thực lịch sự thanh tú hơn.

Dĩ nhiên, ở thời loạn lạc này, không phải người an phận là có thể bình an vô sự.

Rất nhanh đã đến ranh giới Ung Châu, một nhóm người lực lưỡng, cười ngửa, đột nhiên từ hai bên sườn núi lao ra, chừng hai trăm người. Người cầm đầu hô to, “Đề lại xe chở lương thực, ta sẽ tha chết cho các người!”

Trình Mậu giận dữ, hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu, chúng quân sĩ lập tức vây quanh xe ngựa, bày trận hình.

Những người đó mặc dù khí thế mãnh liệt, nhưng thực ra là một đám ô hợp, binh khí đơn sơ, chỉ biết xông lên. Ta thấy Trình Mậu quát lên một tiếng lớn, từ trong trận lao ra, gươm tay chém xuống, tên cầm đầu đã bị hấn chém ngã ngựa.

Những người còn lại thấy tình hình không tốt, muốn tản đi, Trình Mậu lệnh bắn tên, nhất thời, tiếng kêu la thảm thiết nổi lên bốn phía, hấn lại lệnh quân sĩ truy kích, chưa đến nửa buổi, đã bắt được hơn trăm người.

“Ta ở dưới trướng Ngụy thừa tướng, Đại Chuyên Mạch Đình Hầu Trình Mậu!” Trình Mậu ra tay, lớn tiếng quát. Những lời kêu gọi đầu hàng phía sau ta không nghe rõ, vì lúc nghe được danh hiệu hấn, ta có chút giật mình.

Không được, ta nghĩ thầm, một kẻ cầm quân nhỏ nhọc cũng được phong làm Đình Hầu, Ngụy Giác quả nhiên có thể một tay che trời.

Trình Mậu còn đang kêu gọi đầu hàng, nói thiên tử đóng đô ở Ung Châu, muốn bọn họ quy thuận triều đình. Những tên giặc cô bị bắt, chỉ còn dư lại khí lực để vâng dạ nhận lời hoặc lớn tiếng cầu xin tha thứ. Trình Mậu thấy bọn chúng thuận theo, sai quân sĩ dùng dây thừng trói lại, áp giải đi theo.

“Mậu bắt tài, làm phu nhân chán kinh.” Sau khi xong chuyện, Trình Mậu xuống ngựa đến trước xe ta, hành lễ nói tạ lỗi.

Dù sao vừa ồn ào trước mặt, nói không sợ là giả, ta cách rèm, cố gắng bình tĩnh, nói: “Sao tướng quân lại tự trách? Nếu không có tướng quân, mạng ta xong rồi.”

Trình Mậu nói: “Phía trước có thôn làng, phu nhân nhẫn nại, không lâu nữa sẽ được nghỉ ngơi.”

Ta gật đầu: “Làm phiền tướng quân.”

Trình Mậu hành lễ rồi lui xuống, không bao lâu, xe ngựa chạy tiếp.

Tự nhiên nhiều ra hơn một trăm tù binh, đội ngũ di chuyển có chút khó khăn. Nhưng hiển nhiên Trình Mậu đã có kế hoạch, vì phía trước là vùng đất bằng phẳng, khả năng bọn họ bị đánh lén là không nhiều.

Đi không đến mười dặm, như Trình Mậu nói, quả nhiên có thôn làng. Trình Mậu lệnh quân sĩ giam giữ tốt tù binh, dặn dò đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi. Dừng lại không bao lâu, bọn họ phát hiện thôn làng bên kia rất nhiều người đi ra. Đang bước về nơi này.

Trình Mậu cả kinh, bèn vội ra lệnh quân sĩ đề phòng, lại phái người tiến lên tra hỏi.

Kết quả sợ bóng sợ gió, thôn dân nghe được đội ngũ bắt được giặc có vùng phụ cận làm tù binh, muốn đi tới nói lời tạ ơn.

“Trường An hỗn loạn, vùng phụ cận rừng núi tụ tập nhiều cường đạo, cướp bóc người đi đường, quấy rầy thôn làng, thật không chịu nổi. Hôm nay tướng quân tiêu diệt ác tặc, dân chúng lấy làm may mắn.” Thôn lão thi lễ với Trình Mậu, cảm kích nói.

Trình Mậu đỡ thôn lão dậy, nói: “Chúng ta là quân đội dưới trướng Ngụy thừa tướng, hiện tại đang xây dựng kinh đô, ngại vàng an ổn, đương nhiên sẽ tiêu diệt giặc cướp tứ phương, bảo vệ dân chúng an khang.”

Lời này nói ra, thôn dân đều khen ngợi, lại lấy com ống ra khao tướng sĩ, Trình Mậu uyển chuyển từ chối.

Ta ngồi trên xe một lúc, đợi thôn dân tản đi, mới xuống xe, hoạt động gân cốt.

“Phu nhân.” Trình Mậu thấy ta ra ngoài, ngăn người, tiến lên hành lễ.

“Ta xuống xe hóng mát thôi, tướng quan không cần đa lễ.” Ta mỉm cười.

Trình Mậu gật đầu, nhìn chung quanh, sai người lau sạch sẽ một phiến đá cạnh gốc cây, mời ta ngồi xuống.

“Những người đó, tướng quân xử trí thế nào?” Ta hỏi.

“Phía trước chính là Ung Châu Sài quận, ta giao bọn chúng cho quận trưởng.” Trình Mậu đáp.

Ta nhìn hấn, cười cười: “Mỗi lần tướng quân gặp phải giặc cô đột kích, sẽ bắt đi theo, chiêu hàng hương dân sao?”

Trình Mậu ngăn người, trong mắt tinh quang khẽ động.

“Cũng không phải mỗi lần đều thế,” sắc mặt hấn không thay đổi, “Nếu gặp nạn tại địa hình hiểm trở, tù binh không thể đưa đi, cũng không thể thả ra để tiếp tục làm việc ác, đành phải giết luôn tại chỗ.”

“Đây là đại công tử nói, làm ác giấu tung tích, hành thiện lưu danh.” Dứt lời, hấn bỏ sung.

Ta sừng sốt chốc lát, cười cười: “Ra là thế.”

Trình Mậu không nhiều lời nữa, hành lễ với ta, xoay người tránh đi.

Sau khi giao tù binh cho quận trưởng Sài quận, Trình Mậu áp xe ngựa, chính thức tiến vào Ung Châu.

Ung Châu sát Lạc Dương, từ xưa tới nay là đất giàu có, trong thành còn có hành cung của hoàng đế. Về phần vì sao thiên tử định đô ở Ung Châu, còn phải nhắc đến từ khi loạn thế.

Khi tiên đế còn tại thế, chuyện thừa kế đã khuấy động triều đình sôi sục. Di tổ mẫu của ta, Lưu thái hậu cầm đầu phe của hoàng trưởng tử Sâm, mà tiên đế thì nghiêng về thứ hoàng tử Châm. Biện Hậu (1) xuất thân từ gia đình cường hào, nhiều năm qua, Biện thị lung lạc phần lớn thần tử trong triều, huynh trưởng Biện Hậu là Biện Uy được tiên đế ban cho chức Đại Tư Mã.

(1) Biện Hậu: Hoàng hậu họ Biện.

Cuối năm ta gả, tiên đế đột nhiên băng hà. Phó thị đã bị diệt môn, Lưu thái hậu đã mất, Biện Hậu không cô kỵ gì nữa. Bà lấy di chiếu tiên đế ra, lập hoàng tử Châm làm tân đế, phong tước cho hoàng tử Sâm làm Hà Gian Vương.

Phế trưởng lập ấu, di chiếu tiên đế vô căn cứ dẫn đến hiểm nghị, trong triều nghị luận rôm rả. Ngày lên ngôi, ngự sử Vương Vinh là người đầu tiên trên triều gây khó dễ, Đại Tư Mã Biện Uy nóng giận, chém Vương Vinh dưới kiếm.

Máu tươi bắn tung tóe, như giọt nước làm tràn li. Tộc huynh nhà Cao hoàng hậu – người nhà mẹ đẻ hoàng tử Sâm, bất chấp tất cả, dẫn năm ngàn quân vây quanh cung cấm và phủ Đại Tư Mã. Biện Uy dưới tình thế cấp bách, sai người mang theo tín phù, kín đáo chạy khỏi Trường An, dưới danh nghĩa hoàng đế, lệnh cho Hà Quý đang ở Lũng Tây tiêu diệt bạo loạn Lương Châu, vào Trường An hộ giá.

Nơi Hà Quý ở cách Trường An bảy trăm dặm, hần tuân lệnh, dẫn năm vạn binh lính Lương Châu ngày đêm chạy tới Trường An. Đại quân và cấm vệ quân huyết chiến ba ngày, Hà Quý xông vào Trường An. Lúc đó, Đại Tư Mã Biện Uy đã bị giết chết, Biện Hậu uống rượu độc tự tử. Trường An rơi vào tay Hà Quý, Hà Quý là người tàn nhẫn bất nhân, sau khi chiếm được Trường An, tự phong thái sư. Ngày ngày hần phóng đảng ở hậu cung, ép tân đế lâm triều, quan lại nào có lời nào không đúng, sẽ bị giết ngay.

Triều đình bấp bênh nguy hiểm, lúc này, Tịnh Châu Chung Nguyên công bố hoàng đế nghịch, lấy danh nghĩa trung thần vạch trần kẻ phản nghịch.

Hà Quý nghe được giận dữ, lập tức phế hoàng đế, lập Hà Gian Vương làm tân đế. Tiếp theo, hần một mồi lửa thiêu cung điện, bức bách thiên tử dời đô tới Lạc Dương.

Cử động lần này như nắng hạn gặp mưa rào, hịch văn truyền trăm quân, binh mã các nơi rồi rít hưởng ứng Chung Nguyên, hẹn gặp tại Tịnh Châu để kết đồng minh.

Hà Quý mặc dù hung hãn, nhưng cũng chỉ là thằng chột làm vua xứ mù. Mấy tháng sau, Lạc Dương bị nghĩa quân đánh hạ. Nhưng binh mã kiêu hùng lúc này, thiên tử không thể ra lệnh, cho nên quân phiệt lớn nhỏ chính thức bắt đầu hỗn chiến. Công thành bị cháy, người người như cá trong chậu, cung điện Lạc Dương hồi phi yên diệt (2).

(2) Hồi phi yên diệt: Bị diệt vong, tan thành tro bụi.

Thiên tử chạy nạn khắp nơi, cho đến khi gặp được Ngụy Giác. Khi đó, Ngụy Giác đã chiếm cứ Ung Châu, ông sửa chữa cung điện, nghênh đón thiên tử, dàn xếp đủ loại quan lại. Hiện tại thiên tử ngụ tại cung điện, Ung Châu thành từ đây đổi tên thành Ung Đô.

Thật ra trong mắt ta, ra khỏi Trường An, những nơi khác, dù có như tiên cảnh, ta cũng coi nó là thôn quê. Dưới sự dẫn dắt uy phong của Trình Mậu, xe ngựa tiến vào ranh giới Ung Đô, ta không có tâm tư ngắm nhìn phong cảnh.

Ta đang tính toán chuyện gặp Ngụy thị tộc sau khi vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bái Kiến

Tân nương tử gặp cữu cô (1) là chuyện ẩn giấu tâm tư, trước lúc vào thành, ta ở trạm dịch đã trang phục chỉnh tề.

(1) Cữu cô: Cha mẹ chồng.

Di tổ mẫu Lưu thái hậu đối với ta không tệ, trước khi qua đời đích thân ban thưởng của hồi môn cho ta, đồ trang sức đeo tay là vật trong cung. Trên đầu ta không thể cấm đầy kim sai bộ điều (2) hoặc trang sức sáng chói, quá mức lộ liễu. Không thể để lộ sắc sảo, lại không thể quá mộc mạc, ta muốn thể hiện rõ xuất thân quý tộc.

(2) Kim sai bộ điều: Trâm cài.

Ta chọn chính là trâm cài hình con đôi môi, phía trên điêu khắc mẫu đơn, chim phượng tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường. Y phục trên người cũng phải cân nhắc, gấm tú xuyên mấy năm trước, màu sắc mặc dù không thường thức, nhưng cũng là chất liệu trong loạn thế khó gặp.

Ta và Ngụy Đàm tiến đến hôn lễ, hiện tại đi tới phủ thừa tướng, nơi này, trường bối lần đầu tiên gặp tân nương.

Đường sảnh ngồi đầy người, nam nữ già trẻ đủ cả. Tựa hồ trừ nam nhân xuất chinh, tộc nhân Ngụy thị ở tại Ung Đô đều đến đông đủ. Vừa vào cửa, các loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng hội tụ trên người ta, trong nháy mắt an tĩnh, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Ta thẳng sống lưng, thể hiện dáng vẻ đoan trang, nghiêm mặt thẳng mắt, bước về phía trước.

“Phụ nhân, thiếu phụ nhân Phó thị bái kiến.” Trương thị nhìn về phía trước, thù lễ nói.

“Thiếu phụ nhân tiến lên đây.” Một thanh âm từ từ nói.

Ta khẽ giương mắt, chỉ thấy ở nơi cao nhất, một phụ nhân ngồi ngay ngắn, nghĩ thầm kia chính là Quách phụ nhân – chủ mẫu Ngụy thị.

Ta biết sơ sơ về gia tộc Ngụy thị, mẫu thân Ngụy Đàm là Ngô phụ nhân, là chính thê Ngụy Giác, Quách phụ nhân vốn là thiếp Ngụy Giác, xuất thân hàn môn, nhưng được Ngụy Giác yêu thích. Sáu bảy năm trước, Ngô phụ nhân ốm bệnh qua đời, Quách phụ nhân trở thành chính thất, cũng chính là cô thị hiện tại của ta.

Trước mắt đã trải đệm, hai tay ta chấp lại, bái kiến phụ nhân: “Nhi phụ Phó thị, bái kiến cô thị.”

Quách phụ nhân mỉm cười: “Thiếu phụ nhân đường xa mệt nhọc, mau mau.”

Trương thị đỡ ta dậy, không chút nào ngoài ý muốn, ta nhìn về ánh mắt đánh giá của Quách phụ nhân.

Bà không già không trẻ, nhìn dáng dấp đoan chính. Nhìn ra được bà rất coi trọng lần gặp mặt này, thâm y trên người không có một nếp nhăn nào. Tóc đen nhánh, được búi cao vút, trang sức không nhiều, lông mày được vẽ tỉ mỉ, làm người ta không thấy rõ nét mặt bà.

“Nghe nói gần đây phía Đông mưa liên tiếp, không biết đi đường có thuận lợi không?” Quách phụ nhân kéo tay ta, ôn tồn hỏi.

Ta mỉm cười nói: “Tạ ơn cô thị quan tâm, trên đường không có gì bất tiện.”

Quách phụ nhân gật đầu, nở nụ cười hòa ái. Sau khi hàn huyên, bà dẫn ta chào hỏi tộc nhân Ngụy thị một lượt.

Ngụy thị xuất thân Hà Tây, được tính là quyền quý, không được coi là đại tộc. Ngụy Giác không di chuyển toàn bộ tộc nhân ở Hà Tây đến Ung Đô, chỉ dẫn theo mấy huynh đệ, con cháu đắc lực. Gia quyến ở Ung Đô, chính là người một phòng này.

Đứng cạnh Quách phụ nhân là một nam một nữ, tuổi xấp xỉ nhau, cảm bào tóc để chòm, mi thanh mục tú, giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ. Quách phụ nhân lên tiếng, bọn họ hành lễ với ta.

Nam hài tên Ngụy An, năm nay mười hai tuổi, cùng mẹ với Ngụy Đàm, đều do Ngô phụ nhân sinh hạ. Nữ hài tên Ngụy Tập, năm nay mười bốn, là Quách phụ nhân sinh hạ. Ngụy An nhàn nhạt gọi ta một tiếng “Trưởng tẩu”, thu hồi ánh mắt, Ngụy Tập nhìn ta, tràn đầy tò mò.

Trừ Ngụy Tập, Quách phụ nhân còn sinh hạ Nhị công tử Ngụy Chiêu, trên đường đi, ta nghe Trương thị nói, Ngụy Chiêu đi theo Ngụy Giác xuất chinh, hài tử trong Ngụy phủ chỉ có Ngụy An, Ngụy Tập và hai tiểu oa còn đang quần tã.

“Huynh trưởng xuất chinh, trưởng tẩu như huynh. Các con phải hiếu thuận, kính nhường, chớ làm trái.” Sau khi làm lễ ra mắt, Quách phụ nhân nghiêm mặt nói với hài tử.

“Kính dạ.” Ngụy An và Ngụy Tập hành lễ.

Ngụy Đàm ở phía Đông, là một viện rộng rãi, chia làm hai khu, đường sảnh và phòng ngủ. Khi ta chuyển vào, chỉ thấy cỏ cây trong sân tươi tốt, trong phòng bài trí đơn giản. Giường hẹp, bàn nhỏ và một ít vật dụng, đệm trải giường và bàn trang điểm đều là đồ mới.

Theo lời nô bộc nói, thiên tử đóng đô ở Ung Đô không bao nhiêu năm, Ngụy Đàm thường xuyên ở ngoài, phòng này thường bị bỏ không.

Ta có cảm giác như đã từng quen biết, người này ở nơi đâu, đồ đạc của chàng đều đơn giản như vậy, không vì ở đâu mà nhiều thêm đồ.

Hòm xiềng ta không nhiều, chỉ có vài cái. Nhưng Quách phụ nhân bài trí thêm rất nhiều đồ, các nô bộc tiến tiến xuất xuất bận rộn, ta thì bận rộn bài trí lại đồ, xoay như chong chóng.

Tiểu cô Ngụy Tập không sợ người lạ, thấy bên này mới mẻ, bám theo không chịu đi. Nàng ở trong phòng, nhìn Đông một chút, ngó Tây một chút, tựa hồ cảm thấy thú vị khi ta mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi.

“Trưởng tẩu thật đẹp, so với các quý nữ ở Ung Đô và Trường An đều đẹp hơn.” Nàng gục trên bàn, giương mắt nhìn ta.

Ta cười cười, nói: “Quý nữ Trường An? Mười mười biết ai?”

Ngụy Tập giờ tay ra đếm: “Nhiều lắm, Hinh Phuong, Như Huệ, Ngọc Châu, nhà các nàng là nhà quan lại Trường An. À, Từ tỷ tỷ cũng thế.”

“Từ tỷ tỷ?”

“Chính là hoàng hậu.” Ngụy Tập nói, “Tỷ ấy tên Từ Bình, là nữ nhi Từ thiếu phu.”

Ta nhớ ra rồi, người này ta biết.

Từ Bình, xuất thân Phần Dương Từ thị, khi còn bé, phụ thân Từ Tĩnh nhậm chức quan ở kinh thành, nàng ta theo phụ thân tới Trường An. Nghe nói Từ Tĩnh và Ngụy Giác có tình nghĩa từ thời thiếu niên. Khi Ngụy Giác nhậm chức Bắc Bộ Úy ở Lạc Dương đã từng đắc tội nhà quyền quý, lúc ấy thiếu phu Từ Tĩnh đã từng vì ông góp lời.

Từ Bình mặc dù quen biết ta, nhưng không thân. Thứ nhất, tuổi chúng ta chênh lệch, thứ hai, nữ hài chơi với nhau sẽ kéo bè kết phái, nàng ở phạm vi một người khác. Nhưng mà, phong cách ngày thường của nàng cực kỳ thanh tao lịch sự, không đắc tội với người, danh tiếng của nàng vô cùng tốt.

Không nghĩ tới, nàng trở thành hoàng hậu.

“Trường tẩu biết tỷ ấy sao?” Ngụy Tập hỏi.

Ta gật đầu: “Ta biết.”

Ngụy Tập hé môi, tựa hồ muốn nói gì lại nuốt về. Chốc lát, nàng cười một tiếng, thần bí nói: “Trường tẩu, tẩu có biết ngày mai mẫu thân ta sẽ dẫn tẩu đi nơi nào không?”

“Không biết! Nơi nào?”

Nàng tiến tới cạnh tai ta: “Ngày mai, bà muốn đưa tẩu đi bái kiến thiên tử.”

Dường như Ngụy thị rất khẩn cấp muốn khoe ta cho mọi người nhìn, ta vừa làm lễ ra mắt với tộc nhân Ngụy thị, Quách phu nhân đã sai Trương thị tới báo cho ta, nói ta chuẩn bị một chút, sáng sớm mai đi bái kiến thiên tử.

Nói thật, mặc dù ta biết hiện tại Ngụy Giác tại triều đình quyền khuynh nhất thì, nhưng ban đầu nghe được tin tức từ Ngụy Tập, ta lấy làm kinh hãi.

Lúc còn ở Trường An, bái kiến thiên tử chưa bao giờ là chuyện nhỏ. Giống như tiên đế, ngài được coi là thiên tử chịu khó, ngày ngày vui đầu xử lý chính sự, muốn rảnh rồi uống rượu với mỹ nhân cũng khó. Nếu nói bái kiến, ngài sẽ gấp gáp hết sức, có thể làm cho thiên tử ngừng tay ngừng suy nghĩ, làm on nhìn mặt mũi của người một chút hoặc là nghe người nói chuyện. Ta vẫn nhớ, năm đó có bao nhiêu người tới cửa cầu khẩn phụ thân, xin ông giúp đỡ được gặp thiên tử một lần.

Mà hiện tại Ngụy thị, có thể làm được chuyện này dễ dàng, giống như vào hậu viện nhà người ta, ta đã sâu sắc hiểu được, nếu nói thiên tử, đã khác trước kia rất nhiều.

Xe tứ giác thùi hương, lộc cộc chạy trên đường phố Ung Đô. Quân sĩ lớn giọng mở đường, người đi đường rồi rít tránh đi.

Trên đường đến hoàng cung, ta nhìn ra phía ngoài. Mành xe làm bằng cành trúc, cành vật bên ngoài bị cắt thành mảnh nhỏ dài, chấp vả lại, chính là tường cung cũ kỹ, ngói xám loang lổ. Vô luận là nơi ở hay địa vị, hoàng cung Ung Đô còn lâu mới so được với Trường An phồn hoa, nhưng những cành vật trắng lè kia đã bị một môi lửa thiêu rụi rồi, thiên tử chỉ có thể thuận theo ý tứ Ngụy Giác, ở lại Ung Đô.

Vệ sĩ phòng thủ cửa cung, rất cung kính với phủ Thừa Tướng, không bị cản lại, xe ngựa một mạch tiến vào cung cấm.

Sau khi xuống xe, một gã Thị Trung tiến lên, dẫn Quách phu nhân và ta vào cung điện trước nội cung.

Thiên tử mặc thường phục, ngồi ở chính điện, cao quan trên đầu càng lộ vẻ mặt gầy gò. Bên cạnh chàng, một nữ tử hoa phục ngồi đó, đó là hoàng hậu Từ thị của chàng, tên Bình.

“Bái kiến bệ hạ, bái kiến hoàng hậu.” Quách phu nhân kéo ta, hành lễ với hoàng thượng.

“Phu nhân miễn lễ.” Thiên tử mở miệng nói, thanh âm lạnh nhạt mà quen thuộc. Ta ngẩng đầu, ánh mắt chàng rơi vào nơi này, khóe miệng cong cong hình cung.

Ta nhìn khuôn mặt kia, in hằn dấu vết năm tháng, trong lòng sinh ra mức nỡ.

Nếu nói ta và Từ Hậu biết nhau, thì giao tình của ta và thiên tử được coi như nửa bạn tốt.

Thiên tử tên Sâm, lúc mười hai tuổi, mẫu thân Cao hoàng hậu mất, chàng được thái hậu nuôi dưỡng bên người.

Chúng ta chênh nhau hai ba tuổi, thái hậu là di tổ mẫu của ta, ta thường tiến cung thăm người, đương nhiên quen biết hoàng tử Sâm.

Năm đó, ta đây không tính là bướng bỉnh, nhưng rất thích ăn ngon, ưa thích chiếm tiện nghi người khác. Đồ ăn hoàng tử Sâm trước giờ tinh tế, ta thêm thường không dứt, thường mặt dày mà coi chẳng là của riêng.

Hoàng tử Sâm không ngần ngại, thậm chí hỏi ta thích ăn gì, lúc chơi với ta sẽ bảo thiện phòng đưa tới.

Vui vẻ ăn uống kéo dài đến khi Lư thái hậu qua đời. Khi đó, hoàng tử Sâm thế lực đơn bạc, mất sự che chở của thái hậu, đồ ăn vật cũng không được ăn.

Không lâu sau, tiên đế gả ta tới Lai Dương, ta vẫn nhớ lúc gần đi, hoàng tử Sâm đang để tang Lư thái hậu, ánh mắt đỏ hồng.

Từng chơi đùa với nhau, tái kiến sau mấy năm loạn thế, chúng ta bất ngờ.

Sau khi hành lễ. Từ Hậu nhìn ta chăm chú, khóe miệng mỉm cười, không nói tiếng nào.

Thiên tử dù sao vẫn là thiên tử, sắc mặt chàng thông dong. Đợi chúng ta ngồi xuống, chỉ nghe chàng nói với Quách phu nhân: “Thừa tướng vì nước lo liệu, thảo phạt phản nghịch, trẫm rất nhớ mong. Hôm trước nghe Đại công tử cưới tân nương, chưa kịp chúc mừng.”

Quách phu nhân mỉm cười, đang ngồi vẫn thi lễ: “Nhụ tử trưởng thành cưới thê, vốn là lẽ tự nhiên, sao dám nhận chúc mừng của bệ hạ.”

Tuy nói vậy, nhưng chỉ là khách sáo. Quách phu nhân dẫn ta tới bái kiến, vốn muốn đòi thiên tử hạ lễ, hàn huyên một trận, thiên tử lệnh Thị Trung đưa tới một chiếc rương, mở ra, bên trong có châu ngọc tơi tưa, phía trên là một hộp trầm hương tinh xảo, bên trong nhô ra một bộ kim bộ điều khảm ngọc.

“Đây là đồ của mẫu thân trẫm – Cao hoàng hậu, thiếu phu nhân năm đó yêu thích, trẫm lấy vật tầm thường này chúc mừng.” Thiên tử nói.

Quách phu nhân nhìn thấy, nụ cười tràn đầy mặt, luôn miệng cảm tạ. Thiên tử dùng di vật của tiền hoàng hậu ban thưởng cho tân nương hạ thần, quý trọng là thứ yếu, mặt mũi là mười phần.

Ánh mắt của ta rơi vào kim bộ điều, phút chốc cứng lại.

Tơ vàng làm cành, vàng mỏng làm lá, vây quanh bạch ngọc làm đóa hoa bung ra, giống như cành hoa rung động, đẹp không tả nổi. Năm đó ta thấy Cao hoàng hậu dùng nó, yêu thích vô cùng, van cầu mẫu thân tìm thợ thủ công chế cho ta một cành như vậy.

Mẫu thân lúc đó cười ta không hiểu chuyện, đồ hoàng hậu dùng, người khác không thể có.

Ta nhớ được, tựa hồ lúc đó nói với hoàng tử Sâm, không biết chàng ban thưởng cho ta vật này có phải trùng hợp hay không.

“Tạ ơn bệ hạ ban thưởng.” Ta tiếp lời Quách thị, nói tạ ơn thiên tử.

Thiên tử mỉm cười.

Từ Hậu ngồi cạnh nhìn ta, ánh mắt tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chợ Người

Tùy thị của Ngụy Đàm không nhiều lắm, đã dẫn theo tất cả khi xuất chinh. Sau khi bái kiến thiên tử, Quách phu nhân lệnh cho quân sự phân phối nô bộc trong viện ta.

Trong Ngụy thị nô bộc có thừa, nhưng tỷ nữ lại thiếu. Quân sự khó xử hỏi ta ý tứ, ta rất hòa khí nói, đã như vậy, dù sao ta không đưa theo thị tỷ, không bằng đi mua vài người trở về.

Quân sự đáp ứng, đi bẩm báo Quách phu nhân, bên kia không phản đối, đáp ứng rất nhanh.

Được hỏi bẩm, ta cảm thấy vị Quách phu nhân này tâm tư thấu hiểu. Mẫu thân đã từng nói cho ta biết, tân nương vào cửa, trong nhà phân chia tài vật, có thể tùy tiện. Nhưng thiếp thân thị tỷ quyết không thể tùy tiện, năm đó ta nghe không hiểu lắm, sau từ từ gặp nhiều chuyện, đã hiểu ra.

Nhưng phàm là người, ai có thể không có chút ít bí mật? Hơn nữa, nhà các quý nhân, lén lút tới giao dịch đồng đảo, những chuyện bị gièm pha, đại đa số từ miệng nô bộc mà ra. Dĩ nhiên, ta không chuẩn bị làm chuyện xấu gì, nhưng ở nơi hoàn toàn xa lạ này, ta không hi vọng mình làm việc gì cũng bị truyền tới lỗ tai của cô hoặc người khác.

Chiến loạn nổi lên bốn phía, lưu dân rất nhiều, muốn mua người không khó, hơn nữa giá tiền ưu đãi.

Ung Đô hiện tại có thiên tử bách quan, không thiếu phú hộ từ Trường An, Lạc Dương theo tới, mua bán người dị thường thịnh vượng. Vô cùng bận rộn, hễ hết loạn lên, khắp nơi đều là người. Nam nam nữ nữ chật chội chiếm cứ các góc, đủ các thể loại, có người tóc tai bù xù, bị nha nhân (1) dẫn đi, trên đầu cắm thảo tiêu (2).

(1): Nha nhân: Người môi giới.

(2): Thảo tiêu: Cây cỏ cắm trên đầu để đánh dấu.

Người mua không thiếu, gia chủ phú quý phần lớn ngồi xe ngựa hoặc xe trâu, cách màn trúc, nhìn trúng người nào sẽ cho tôi tớ đi hỏi.

Quản sự dẫn mấy tên gia nhân cầm gậy, bảo vệ xe ngựa của ta, đi vào nơi mua bán người, vừa mới xuất hiện, không ít nha nhân xúm tới.

“Phu nhân! Mua hầu gái sao? Ta có mấy hầu gái bộ dạng thanh tú, làm việc thượng đẳng!”

“Phu nhân phu nhân! Nhìn bên ta một chút! Toàn là trĩ tỳ (3) từ Dương Châu tới, xinh xắn biết nghe lời!”

(3): Trĩ: trẻ em

“Nhìn của ta này phu nhân! Nô bộc của ta từ Lạc Dương tới, lúc trước đã từng hầu hạ nhà quý tộc! Người Trường An cũng có a phu nhân!”

“À À, có phải phu nhân muốn lớn tuổi chút không? Đều có đều có! Đã sinh hài tử, có thể hỗ trợ đỡ đẻ!”

“Nam bộc cũng có phu nhân! Thân hình cường tráng, tinh lực tràn đầy, dùng thử nửa tháng, đảm bảo phu nhân thỏa mãn...”

Quá nhiều người, xe ngựa không vào được, quản sự bảo gia nhân đuổi bọn họ.

“Phu nhân, đã nhìn trúng ai chưa?” Quản sự đứng ngoài xe hỏi.

“Đi lên phía trước đi.” Ta nói.

Xe ngựa tiếp tục đi, dọc theo đường đi, nha nhân đến gần chào hàng không dứt, quản sự muốn nhìn người lại bị cản trở, loay hoay không được.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một trận ồn ào và tiếng khóc lóc. Xe ngựa đi qua, xuyên thấu qua màn trúc, ta thấy một nam tử thần sắc phẫn nộ, đang rống to chuyện gì. Người âm ỉ với hắn chính là nha nhân, hai người đang lôi kéo một nữ tử, tựa hồ tranh đoạt.

Ánh mắt ta rơi trên người bọn họ, vội mở miệng nói: “Quản sự, dừng xe.”

Quản sự kêu người đánh xe dừng lại.

“Phu nhân, đã nhìn trúng người?” Quản sự hỏi.

“Nữ tử đang bị hai người kia tranh, đi hỏi chút xem” Ta nói.

Quản sự kinh ngạc, đồng ý, đi qua hỏi thăm. Không bao lâu, ông trở lại nói: “Phu nhân, đã hỏi được. Nàng kia và nam tử là huynh muội, phụ thân bệnh nặng, nữ tử tự nguyện bán mình cho nha nhân, lấy tiền cứu phụ thân. Hôm nay huynh trưởng tìm đến, miệng nói không biết chuyện này, muốn đoạt nữ tử về.”

Thì ra là vậy. Ta nói: “Người báo cho nha nhân, ta mua nữ tử này.”

Quản sự lấy làm kinh hãi, do dự nói: “Phu nhân, trên chợ còn nhiều người, phu nhân có muốn nhìn thêm không? Nữ tử này trong nhà có gút mắc, chỉ sợ dây dưa không rõ.”

“Không sao.” Ta nói, “Người đi hỏi nha nhân giá tiền.”

Quản sự đồng ý, xoay người đi tới.

Âm thanh cãi vã bỗng nhiên dừng lại, ta thấy nha nhân sắc mặt vui mừng, khom người hành lễ với quản sự. Huynh trưởng nữ tử sắc mặt đại biến, nhìn về phía này, vung tay, hùng hục đi tới xe ngựa.

Gia nhân đứng cạnh xe, thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Nam tử tức giận, xô đẩy với gia nhân, đang muốn mở miệng, ta đã vén màn trúc lên.

Bốn mắt nhìn nhau, nam tử thấy ta, sắc mặt từ giận dữ chuyển sang kinh hãi, miệng hé mở: “A Hoán.” Ta nói với hắn.

Phía Nam Ung Đô, ngõ hẹp giao nhau, là đất tụ tập của người dân bản cùng, không nhà để về. Ăn xin khắp nơi, đầu đầu cũng là tiếng gào khóc buồn bã, nơi này so với chợ người càng thêm hèn hạ, lều cỏ chỗ nào cũng có, mặt đất tràn trề nước bẩn, mùi hổ thối và ruồi nhặng bay lên từng đoàn, nơi nào cũng thấy những người xanh xao vàng vọt nằm trên đồng rơm rạ.

“Phu nhân, nơi này dơ dáy bẩn thỉu, không thể ở lâu, phu nhân nên trở về đi thôi.”

Quản sự cau mày nhìn bốn phía thâm trầm, khuyên nhủ ta.

A Hoán đang dẫn đường, quay đầu lại nhìn ta, sắc mặt do dự, tựa hồ ngưng ngừng.

“Nữ quân...” Hần áp ứng, “Nơi này... Dạ... Đây không phải nơi nữ quân nên tới.”

“Không sao, đi tiếp.” Ta nói.

Nhà A Hoán trong một ngõ hẻm, chiều rộng hơn một trượng. Nói là nhà, không bằng nói là ổ. Phía trước sân dựng đầy lều, chen chúc gần mười gia đình.

“Chúng ta ở Ung Đô không có chỗ dừng chân, đành phải mượn nơi này ở tạm.” A Hoán nhỏ giọng nói. Muội muội hần – A Nguyên cúi đầu, khoe mắt rơm rớm nước mắt.

Ánh mắt ta xẹt qua lều cỏ hỗn độn và mọi người, không bao lâu, nhìn thấy cách đó không xa một đê mê cỏ. Lý Thượng, quản sự lúc trước của nhà ta, hiện tại đang nằm trên đó, đầu tóc rối tung, đắp cái chăn bẩn thỉu màu đen, lộ ra nửa bên mặt.

“Phụ thân,” A Hoán ngồi xuống cạnh ông, thanh âm nghẹn ngào, “Phụ thân, nữ quân tới thăm người... Phụ thân tỉnh lại đi, là nữ quân...”

Người kia tựa hồ giật mình, ta đi tới, thấy mặt mày Lý Thượng tái xám, mí mắt chậm rãi mở ra, vành mắt hăm sâu, hai mắt trước kia quắc thước, hiện tại giống như cái giếng cổ. Nhưng khi nhìn thấy ta, nháy mắt con ngươi tụ lên tia sáng, giống như thấy được chuyện bất khả tư nghị.

“Nữ...” Lý Thượng hé mở đôi môi khô khốc, thanh âm khàn khàn, nói không đủ câu.

Ta cúi người nhìn ông: “Quản sự, là ta.”

Hai mắt tiêu tụy đột nhiên chảy lệ, Lý Thượng mở miệng, đột nhiên khàn giọng khóc lên, “Nữ quân... Nữ...” Ông vùng vẫy cố gắng ngồi dậy, tựa hồ muốn hành lễ.

Hốc mắt ta nóng lên, vội vàng đề ông lại: “Quản sự không cần đa lễ, không nên đứng dậy.”

“Nữ quân...” Lý Thượng nhìn ta, vừa khóc vừa cười, hai tay nắm chặt tay áo ta.

Ta dùng sức gạt đầu, lau nước mắt trên mặt, nhìn về phía huynh muội A Hoán, A Nguyên.

Gặp lại sau sinh ly tử biệt, bọn họ khóc đến mặt nhăn nhúm thành một đoàn.

A Hoán nói cho ta biết, lúc Phó thị gặp chuyện không may, vừa lúc Lý Thượng dẫn huynh muội bọn họ hồi hương. Khi nghe được tin dữ, đã là một tháng sau. Lúc này Lý Thượng giấu hai người bọn họ vào núi sâu, mạo hiểm quay về Trường An tìm tòi đến cùng. Nhưng khi đó, nhà cửa Phó thị bị thiêu rụi toàn bộ, mặc dù Lý Thượng dò được ta ở bên cạnh Lưu thái hậu, nhưng không cách nào gặp mặt được, đành phải khóc nức nở hồi hương.

Sau đó, thời cuộc không ngừng, Trường An đại loạn, chiến hỏa nổi lên bốn phía. Năm trước, quê bọn họ bị quân phản loạn cướp bóc, phòng ốc bị thiêu rụi hoàn toàn, đành phải theo hương nhân (4) ra ngoài lánh nạn. Không ngờ nơi nơi đều gặp cường đạo, ba người mất hết tài vật, một đường ăn xin tới Ung Đô.

(4): Hương nhân: Người cùng quê, đồng hương.

Chuyện này không cần hần nói ta cũng biết. Ba người ở Ung Đô không có ai dựa dẫm, Lý Thượng bị bệnh nặng, A Nguyên gạt bọn họ bán mình, hôm nay gặp được ta trên chợ người.

Ta nhìn về Lý Thượng, đang được A Nguyên chăm sóc, đã kéo dài được tới giờ, mới vừa mừng rỡ, khí lực hao tổn hết, lúc này đã ngủ.

Trong lòng ta thờ dài một hơi.

Lý Thượng là người trung trực, có tài trị gia, cha ta luôn kính trọng ông có thừa, không cho người nhà coi ông là nô bộc mà sai sử. Mặc dù ông đã bán mình vào phủ, phụ thân vẫn đề ông một năm hồi hương một lần, cũng một tổ tiên. Vì đời cha chú tình nghĩa, huynh muội Lý Hoán và Lý Nguyên cũng thân thiết với ta hơn, từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau.

Lúc trước Lý Thượng luôn có bộ dáng cười tít mắt, trong phủ trên dưới không ai không nói Lý quản sự là người có phúc. Mà hiện tại, người trung niên hơn bốn mươi tuổi đã bị khổ khổ, ốm đau hành hạ thành phế nhân.

“Phu nhân...” Quản sự đi tới, vẻ mặt khó xử, “Phu nhân, không còn sớm, nên trở về phủ thôi.”

Ta gạt đầu, nhìn về Lý Hoán, móc từ trong tay áo ra một ít vàng khối, đưa cho hắn.

Lý Hoán biến sắc, vội nói: “Nữ quân, không thể...”

“Cầm lấy.” Ta quyết đoán nhét vào tay hắn, nói: “Phụ thân ngươi bệnh, không thể kéo dài. Ta đưa A Nguyên đi, ngươi vào trong thành tìm đại phu tốt nhất, tới chữa bệnh cho phụ thân ngươi. Còn nữa, nơi này người không ở được, ngươi tìm một phòng ốc ổn định cuộc sống.”

Lý Hoán nhìn ta, hốc mắt đỏ lên.

Ta thấy hắn muốn khóc, thờ dài nói: “Đừng buồn nữa, cố gắng chăm sóc phụ thân ngươi.”

Lý Hoán gạt đầu, lau mắt, hành lễ với ta: “Đa tạ nữ quân.”

Ta nhìn hắn, lại quay sang nhìn Lý Thượng đang nằm dài trên nệm cỏ, không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thọ Yến

Mặc dù nô bộc mua cho ta, nhưng Quách phu nhân mới là chủ mẫu.

Trên đường về, ta nghĩ lý do thoái thác. Trở lại trong phủ, ta dẫn A Nguyên đi gặp Quách phu nhân, kể lại tỉ mỉ sự việc, từ trước đến giờ, chủ tớ tình thâm thế nào, sinh lý tử biệt thế nào. Ta không giấu diếm chuyện cho A Hoán vàng, đó là của hồi môn của ta, đương nhiên do ta quyết định.

Ta có nên nói ta rất có bản lĩnh thêm dầu thêm mỡ không? Quách phu nhân sau khi nghe xong, trên mặt lộ vẻ cảm động.

Bà nhìn A Nguyên vẫn đang cúi đầu, thờ dài: “Đã là người xưa, hiếm khi gặp lại, cứu trợ là việc nên làm, thị tỳ này con giữ lại bên người đi.”

Ta bái tạ, chính thức dẫn A Nguyên vào Ngự phủ.

Cố nhân gặp nhau, khó tránh khỏi một phen nói chuyện đông dài.

Ngay đêm đó, ta và A Nguyên giống như lúc ở Phó phủ, cùng nhau ngồi trên giường, ôm chầm nói chuyện.

Nàng nghe ta kể lại những việc đã qua, trợn to hai mắt, khóc nức nở không dứt.

“Kia... Đại công tử đối xử với nữ quân được không?” Nghĩ nửa ngày, nàng đột nhiên nói.

Ta cười cười: “Cái gì mà được hay không, ta và chàng chung đụng chưa đầy một ngày.”

A Nguyên đỏ mặt, ngượng ngùng cười.

“Nữ quân,” nàng cắn cắn môi, chần chờ nhỏ giọng nói, “Ta từng gặp Quý Uyên công tử.”

Nhắc tới tên này, nụ cười ta cứng lại.

“Hả? Khi nào?” Thanh âm ta bình tĩnh.

“Năm trước, lúc rời quê, gặp ở Ký Châu.” A Nguyên dè dặt nhìn chăm chăm sắc mặt ta, “Hình như đến Hà Bắc để xử lý công vụ, tựa hồ là cái gì mưu sĩ, khi đó chúng ta đi trên đường, công tử đi qua, phía sau rất nhiều binh mã đi theo.”

Ta không biết nên nói gì, chốc lát nói: “Coi như nhận ra nhau, chàng không giúp đỡ gì sao?”

A Nguyên lắc đầu: “Công tử có giúp đỡ, hôm đó công tử tìm riêng chúng ta, kín đáo đưa bọc tiền cho phụ thân, nhưng phụ thân không cầm, nói công tử bất nghĩa.”

Lòng ta ảm áp, Lý Thượng thật hiểu chuyện, phụ thân không nhìn lầm ông.

“Biết rồi, sau này trong phủ đừng nhắc lại chàng.” Ta thần nhiên nói.

“Ta hiểu.” A Nguyên gạt đầu, bỗng nhiên mỉm cười, “Nữ quân, phụ thân ta từng nói, trước kia có thầy tướng vào quý phủ, nhìn thấy nữ quân, nói người trời sinh phúc tướng.”

“Hả?”

“Thật đó.” A Nguyên nói, “Nữ quân xem, đầu tiên là có thái hậu, sau gặp được Ngụy thị, luôn gặp dữ hóa lành.”

Ta cười mỉa. Quả thật thái hậu đã cứu mệnh ta, về phần Ngụy thị... Là hiểm ác hay thuận lợi, không biết thế nào được.

A Nguyên còn muốn nói, ta đẩy đẩy nàng, ngắt lời nói: “Được rồi, canh giờ không còn sớm, nên nghỉ ngơi. Nơi này không phải Phó phủ.”

A Nguyên bữu môi, xuống giường.

“Đúng rồi A Nguyên.” Lúc nàng bước ra khỏi cửa, ta gọi.

“Đạ?” A Nguyên quay đầu lại.

Ta mỉm cười: “Ta là phu nhân, không thể gọi sai.”

A Nguyên ngần ra, chốc lát, gật đầu đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, ta tâm bình khí hòa, ngủ được nhưng không ngon.

Trong mộng, luôn có một thân ảnh xuất hiện trước mặt ta, hoặc chơi cờ, hoặc gây đàn. Hoặc đàm luận với người khác. Trong lúc lơ đãng, chàng quay đầu nhìn ta, mặt mày tuấn nhã nở nụ cười, mang theo chút giảo hoạt.

“... A Tiềm, xiêm y ta có đẹp không?” Thanh âm ta vang lên.

“... A Tiềm, nghe nói chàng mới mua bạch mã, ngày mai cho ta mượn kéo xe được không?”

“... A Tiềm, hôm qua ta bán một bình hoa mai, chàng đoán bao nhiêu? Ta chỉ muốn bán một trăm tiền, nhưng người nọ trả ta một trăm năm mươi tiền!”

“A Tiềm A Tiềm...”

Tiếng nói hỗn loạn, ta trông thấy A Tiềm cười bạch mã, mặc hôn phục mới tinh, tắt xa đi phía sau, một nữ tử xa lạ ngồi phía trên...

Ta tỉnh lại từ trong mộng, khê thờ dài.

Trước mặt là bóng đèn nòng đậm, ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng kêu vang.

Là mộng... Tự nói trong lòng, tay ta không tự giác, sờ về cổ tay, nơi đó trống không. Ta tung chăn, thấp nền, mở cái rương đựng đồ trang sức, lục lọi một lần, không có đồ ta muốn tìm.

Trong lòng lo âu, ta lục đi lục lại không biết bao nhiêu lần, rốt cục, trong đồng y phục cũ rơi ra một cái bùa đào nhỏ. Phía trên kỹ thuật đơn sơ, nhưng có một chữ ‘Dung’ và một chữ ‘Tiềm’ ở cùng một chỗ.

Ta như trút được gánh nặng, nhắm mắt lại, thờ dài một cái, nắm nó thật chặt trong lòng bàn tay.

Nước mắt tràn mi, không ngăn được.

Ánh trăng như nước, xuyên qua cửa sổ, ta thấy bóng mình trên mặt đất, giống như năm đó, không ai giúp.

“Đã qua, đều đã qua, con sẽ quên...” Bên tai, lời mẫu thân tựa như vang lên, êm ái an ủi.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, đảo mắt, đã qua một tháng.

Xuân qua quá nửa, trời bắt đầu nóng.

Ta sống ở Ngụy phủ không tệ. Quách phu nhân là chủ mẫu, am hiểu sâu trị gia dùng người, xử sự chu toàn. Ta tự biết mình mới đến, trên dưới lấy lễ, coi như bình an vô sự với mọi người.

A Hoán truyền tin, hẳn tìm được một tiểu viện nhỏ ở Tây thành, đưa Lý Thượng tới đó, đặc biệt mời đại phu cho Lý Thượng. Hai ngày trước, ta cho A Nguyên về thăm nhà, nàng trở về, nói bệnh Lý Thượng đã tốt lên rất nhiều, có thể rời giường.

Không bao lâu, tin tức từ phía Đông truyền đến. Ngụy Giác giết Đồng Khuông và ba nhi tử của hắn, thu phục quân sĩ về dưới trướng, tháng sau sẽ trở về Ung Đô. Tin tức làm trong nhà trên dưới dưới phấn chấn, Quách phu nhân thậm chí đã định ra ngày Ngụy Giác trở lại, trong nhà sẽ mở tiệc thế nào.

“Trưởng tẩu, huynh trưởng và Nhị huynh sắp trở lại!” Ngụy Tập cười hi hi, nói với ta.

Ta cười cười, bảo A Nguyên đưa cho Ngụy Tập một bộ hoa phục mới, “Hai ngày nữa là sinh thần phu nhân bốn mươi tuổi, muội nhận lấy đi, đừng làm

hông.”

Ngụy Tập lè lưỡi, tò mò nhìn y phục mới, cười nói: “Trưởng tẩu thật tốt.”

Ta mỉm cười: “Tứ thúc đâu? Đệ ấy cũng có y phục mới, ta không nhìn thấy đệ ấy.”

“Đệ ấy à?” Ngụy Tập dương dương tự đắc: “Đoán chừng đang loay hoay mấy việc vụn vặt.”

“Vụn vặt?” Ta kinh ngạc.

“Đúng nha.” Ngụy Tập khinh thường, nhìn ta một chút, cười thần bí, “Trưởng tẩu không biết sao? Muội đưa trưởng tẩu đi nhìn.”

Ta là tân nương Ngụy phủ, dù sao mới đến, rất nhiều người nhiều chuyện không biết, Ngụy An chính là một người trong số đó.

Theo lý thuyết, Ngụy An và Ngụy Đàm cùng một mẫu thân, phải gần gũi với ta hơn. Tiểu viện hấn ở ngay sát tiểu viện Ngụy Đàm, nhưng hấn rất ít xuất hiện, gặp mặt hành lễ luôn có bộ dáng lạnh nhạt, nếu có nói cũng chỉ nói mấy từ. Ta không biết nguyên nhân, cũng không yêu mặt lạnh, thái độ Ngụy An như vậy, cứ mặc kệ hấn.

Ngụy Tập không đưa ta đến tiểu viện Ngụy An, mà dẫn tới một chỗ gần nhà bếp, nơi này kề sát phòng chứa củi, là một nhà gỗ đơn giản, cách mấy bước có một lò gạch đen sẫm.

Chưa tới cửa, ta đã nghe được tiếng gỗ truyền từ bên trong ra.

Ngụy An mặc một bộ đàn sam (1), ngồi trên chiếc giường thấp, vùi đầu lấp rập hai miếng gỗ. Hấn hết sức chăm chú, đầu tóc đảm đĩa mồ hôi.

(1) Đàn sam: Quần áo đơn, một lớp. “Đệ lại loay hoay mấy thứ này, tiên sinh không kiểm tra bài học sao?” Ngụy Tập nói.

Ngụy An ngẩng đầu, thấy Ngụy Tập và ta đứng ở cửa, ngẩn người.

“Không phải việc của tỷ.” Ngụy An thần nhiên nói, đứng dậy vãi chào ta, “Trưởng tẩu.” Dứt lời, hấn tiếp tục cúi đầu loay hoay.

Ngụy Tập tựa hồ đã quen, bữu môi.

Ta nhìn đồ trên tay Ngụy An, cảm thấy thú vị, ta nhìn quanh bốn phía, thấy trong nhà gỗ chất đầy đồ gỗ, cây gậy trúc, còn có một số đồ đặt trên mặt đất, hình dáng cổ quái. Trên giá gỗ bày một ít đồ sứ nung, đủ loại, có người có thú.

“Những cái này đều do Tứ thúc làm sao?” Ta tò mò hỏi.

“Dạ.” Ngụy An đáp.

Ta nhắc một cái ra, nói: “Con chó này không tên.”

“Là hổ.” Ngụy An nói.

Ta ngượng ngùng, thả vật kia về chỗ cũ, nhắc lên một vật khác: “Đây chính là con hươu.”

“Là ngựa.”

“Nữ tử này...”

“Là nam tử...”

Ta quay đầu lại, Ngụy An nhìn ta, mặt đỏ lên, buồn bực.

“Nam tử... Ha ha ha ha...” Ngụy Tập cười đến không thở nổi.

Ta ngượng ngùng, rời khỏi giá gỗ, đi tới trước mặt Ngụy An. Thấy trong tay hấn cầm bánh xe gỗ, nhìn thật kỹ, xác định không lầm, mới mở miệng nói: “Đệ đang làm xe sao?”

Ngụy An không ngẩng đầu lên, đáp: “Dạ.”

Ta nhìn một chút: “Không quá giống xe ta vẫn đi.”

“Những thứ kia không tốt,” Ngụy An lau mồ hôi, “Đi xóc, trục xe không linh hoạt, gặp phải bùn lầy, sẽ mắc kẹt trên đường.”

Ngụy Tập coi thường: “Xe nào không như vậy, người đánh xe sẽ xử lý, khi nào phải tốn tâm tư vào những thứ này.”

Ngụy An không để ý tới nàng.

Ta trêu chọc Ngụy An không vui, nên rời đi sớm mới phải, vội móc bao bố đựng y phục mới, đưa về phía Ngụy An, nói: “Đây là y phục mới ta làm cho Tứ thúc, Tứ thúc nhận lấy đi.”

Ngụy An nhìn bao bố, lộ ra vẻ kinh ngạc, tay dừng lại.

“Trưởng tẩu làm, còn không mau tạ ơn.” Ngụy Tập nói.

Ta nói với Ngụy Tập: “Tứ thúc đang bận, chúng ta chờ quá rầy.” Dứt lời, kéo tay nàng đi ra ngoài.

Ngụy thị vì cười tân nương tử, được bá kiến hoàng đế. Như vậy sinh thân Quách phu nhân mới tới đủ loại gia quyến quan lại, ta đã không thấy kinh ngạc nữa.

Trước cửa lớn phủ thừa tướng, xe ngựa xếp hàng dài. Tới thăm hỏi trừ gia quyến trọng thần trong triều, còn có thân thích trong doanh trại Ngụy Giác. Quách phu nhân rất coi trọng các nàng, dọn dẹp hậu viện để tiếp đãi. Quách phu nhân ngồi chính giữa, nghênh đón khách bá phẩm, nhờ ta đi tiếp đãi các nàng.

Nhìn phụ nhân chuyện trò vui vẻ, ta nghĩ, những tướng lĩnh kia thay Ngụy Giác công thành chiếm đất. Ngụy Giác đối đãi bọn họ vô cùng tốt, ít nhất thủ đoạn lung lạc đã làm được.

Mời rượu thân thiện, đó chính là bản lĩnh của các phu nhân Trường An, lúc trước ta đi theo mẫu thân, đã sớm vô sự tự thông. Chiến loạn nghiêng ngả, rất nhiều tướng quân theo Ngụy Giác định đô, đưa gia quyến về đây, phụ nhân hương đã cực ít, đã số là sĩ nhân chỉ nữ, trang phục chỉnh tề.

Điều này làm ta nhẹ nhàng rất nhiều, ít nhất ta nói vẫn từ ưu nhã, các nàng nghe có thể hiểu.

Bận rộn một vòng, mắt thấy người đã lưa thưa, ta cảm thấy mệt mỏi. Nói với thị tỳ một tiếng, vòng ra phía sau đường sảnh uống nước.

“A Dung?” Đang bước trên bậc thềm, một thanh âm vang lên phía sau.

Quay đầu lại, thấy một vị thiếu phụ trang phục lộng lẫy đứng đó, chần chờ nhìn ta.

Ta nhìn mặt nàng, nhớ lại, “Ngọc Oánh?”

Trên mặt Ngọc Oánh nở nụ cười, tiến lên cầm tay áo ta, thanh âm kích động: “A Dung, quả nhiên ta không nhận lầm!”

Ta nhìn nàng, cảm khái mỉm cười.

Kiều Ngọc Oánh, nữ nhi Đại Hành Lệnh Kiêu Chăm, chính là bạn khuê phòng của ta ở Trường An. Sau khi tới Ung Châu, ta gặp không ít người quen, là những người làm quan cùng phụ thân, việc này không khó giải thích, thiên tử rời đô từ Trường An tới nơi này, quan lại dĩ nhiên cũng theo đến. Nhưng Ngọc Oánh là nữ tử thứ hai ta gặp, sau Từ Bình. Làm tinh thần ta phần chấn hấn lên.

“Hiện tại ngươi ở đâu? Phụ mẫu khỏe không?” Ta cầm tay nàng, hỏi.

Nụ cười trên mặt Ngọc Oánh ảm đạm, “Phụ thân vẫn khỏe, mẫu thân...” Nàng chưa nói xong, cúi đầu lau mắt.

Ta nhìn thân sắc nàng, đã hiểu nàng sống không tốt.

Ngọc Oánh nói ta biết, Trường An bị loạn quân đánh vào, toàn gia nàng chạy nạn. Trong chiến tranh loạn lạc, mẫu thân và đệ đệ nàng bị giặc cò giết chết. Nàng và phụ thân lưu lạc khắp nơi, đến khi nghe thiên tử định đô Ung Châu mới trở về. Ngụy Giác khôi phục chức quan Đại Hành Lệnh cho phụ thân Ngọc Oánh, Ngọc Oánh gả cho Hứa Sung, thuộc cấp của Ngụy Giác, hiện tại mới an bình.

Nghe nàng tự thuật xong, ta khóc nức nở. Nhưng chuyện như vậy, khắp nơi đều gặp, ta đã nghe quá nhiều, người thích khóc nhất cũng trở nên chết lặng.

Ta thờ dãi, chỉ có thể vỗ vỗ tay Ngọc Oánh an ủi: “Chuyện cũ đã qua, ngươi phải cố bình an, phụ nhân dưới tuổi vàng mới yên lòng.”

Ngọc Oánh gạt đầu, ngẩng lên nhìn ta: “A Dung, khi đó ngươi...” Lời vừa ra khỏi miệng lại dừng lại, trong mắt mang theo chút e thẹn.

Ta biết nàng muốn hỏi cái gì, lắc đầu: “Ngọc Oánh, chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại.”

Ngọc Oánh đẩy mắt lóe lên, hít sâu một hơi, cười nói: “Đúng vậy, đã qua thì cho qua đi. A Dung, nghe nói thừa tướng chỉ đích danh, muốn ngươi làm nhi phụ. A Dung, ngươi thật lợi hại, phải biết rằng bao nhiêu gia đình Ung Đô muốn gả nữ nhi cho Đại công tử!”

Ta gạt đầu.

“Đại công tử đối xử với ngươi thế nào?” Trên mặt Ngọc Oánh tràn đầy tò mò, hâm mộ, “Nghe nói thừa tướng chỉ đích danh, muốn ngươi làm nhi phụ. A Dung, ngươi thật lợi hại, phải biết rằng bao nhiêu gia đình Ung Đô muốn gả nữ nhi cho Đại công tử!”

Nàng ấy giống như trước, vẫn thích hỏi thăm đủ loại chuyện, nhưng nàng rất kỹ xảo, tránh không hỏi chuyện ta gả đi Lai Dương. Mấy năm không gặp

không dài, nhưng có thể mài đồng nữ thành thiếu phụ nói năng uyển chuyển.

Rời sang chủ đề khác, Ngọc Oánh hưng phấn lên rất nhiều, lôi kéo ta nói chuyện.

“A Dung, trước kia ngươi ở Trường An đã từng gặp Đại công tử chưa?” Ngọc Oánh hỏi ta.

“Chưa từng.” Ta lắc đầu.

“Ta đã gặp.” Ngọc Oánh cười hi hi, nói: “Ngươi còn nhớ không, tiên đế đã từng chọn lựa rất nhiều thiếu niên quý tộc gia nhập Vũ Lâm (2)?”

(2) Vũ Lâm: Một tổ chức quân đội của triều đình.

Thấy ta kinh ngạc, nàng đắc ý: “A Dung, năm đó ngươi theo thái hậu ra vào hoàng cung, chưa từng thấy thiếu niên Vũ Lâm lang sao? Đại công tử chính là một người trong đó.”

“Phải không?” Ta cảm thấy tò mò, vì tới bây giờ, chưa có ai nói với ta.

“Ta đã thấy tận mắt.” Ngọc Oánh nói, “Ta còn biết khi đó Đại công tử thích người nào...”

Ánh mắt ta bình tĩnh.

Cảm thấy mình lỡ lời, Ngọc Oánh biến sắc, giơ tay lên che miệng.

“Hả?” Ta bình thản, mỉm cười hỏi, “Người nào?”

Ngọc Oánh thần sắc lúng túng, ngượng ngùng cười cười: “A Dung, nếu ta nói, ngươi chớ để trong lòng.” Dứt lời, nàng cắn môi, thấp giọng nói bên tai ta: “Là Từ Bình tỷ tỷ, khi đó ta theo mẫu thân vào cung dự tiệc, Từ tỷ tỷ đã từng nhờ ta mang khăn tặng Đại công tử.”

Ta sững sờ, nhớ lại mấy ngày trước bá kiến, cặp mắt Từ Hậu lẳng lặng nhìn ta

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Buôn Bán

Hôm nay trời trong nắng ấm, người tới dâng hương trong miếu rất nhiều.

Biết nhi phụ (1) phủ thừa tướng đến bái tế, ông từ (2) vội vàng tới đón. Ta khách khí hàn huyên mấy câu, theo ông vào bên trong.

(1) Nhi phụ: Con dâu.

(2) Ông từ: người coi miếu.

Dâng lên đồ tế, thành khẩn cầu xin, lại mời ông từ tới chủ trì nghi thức tế lễ. Sau khi cúng thần xong, đã qua buổi trưa.

Ta từ biệt ông từ, lên xe rời đi. Người đánh xe theo lời A Nguyên chỉ dẫn, một đường đi tới Nam thành, đến khi A Nguyên nói “Đến”, xe ngựa mới dừng lại.

Sau khi xuống xe, ta thấy nơi đây là một phố nhỏ an tĩnh, phòng ốc không lớn, tựa hồ là nơi bình dân.

Nhà Lý Thượng ngay trước mặt, cửa đã rộng mở. Lý Thượng được A Hoán diu, đứng ở cửa, thấy ta đến, lập tức quỳ xuống lạy dài.

“Quản sự, mau đứng dậy.” Ta vội vàng tiến lên đỡ ông, phụ thân không để chúng ta nhận đại lễ của Lý Thượng.

“Phu nhân cứu phụ từ chúng ta trong lúc nguy nan, Lý Thượng có chết cũng không trả hết ân tình này!” Lý Thượng nức nở nói.

Ta ngượng ngùng nói: “Cái gì mà chết hay không, quản sự hà có nói ra lời ấy? Quản sự muốn tạ ơn, ta xin nhận tấm lòng, không cần phải vậy!” Dứt lời, ta trừng huynh muội Lý Hoán đứng bên, bọn họ hiểu ý, đỡ Lý Thượng dậy, nhẹ giọng an ủi.

Một lúc lâu, Lý Thượng ngẩng mặt lên, mặt đầm đìa nước mắt. Thấy ta nhìn, ông ngượng ngùng, lau lau khóe mắt, thở dài nói, “Hiếm khi phu nhân tới đây, mỗ thất thổ lộ rồi.”

Ta mỉm cười: “Nghe nói bệnh tình quản sự chuyển biến tốt, xem ra là thật.”

Lý Thượng nghe vậy sừng sốt, cười khò lắc đầu.

Hàn huyền một phen, mọi người đều vui mừng. Ta để gia nhân chờ bên ngoài, đưa A Nguyên theo, đi theo phụ tử Lý Thượng vào trong nhà.

Nhà không lớn, đường sảnh không rộng, nhưng sạch sẽ.

Sau khi ngồi xuống, Lý Thượng pha trà, đặt trước mặt ta, thẹn nói: “Nhà cửa đơn sơ, chỉ có trà thô tiếp đãi phu nhân.”

Ta nói cảm ơn: “Trà thô cũng được.”

Nhìn về phía Lý Thượng, dáng vẻ hôm nay và bộ dạng ốm yếu lần trước tưởng như hai người, chẳng những tinh thần tốt, trên mặt cũng không còn sắc vàng. Nếu như thân hình không gầy yếu, căn bản nhìn không ra đó là một người đã từng bệnh nặng.

“Quản sự gần đây thế nào?” Ta uống trà, mỉm cười hỏi.

Lý Thượng nói: “Thân thể mỡ đã không đáng ngại, phòng ốc nơi này thoải mái, hết thầy nhờ ơn phu nhân.”

Ta lắc đầu, cười nói: “Tiện tay mà thôi, quản sự chớ coi nặng.” Dứt lời, ta vào chính đề, “Quản sự gửi thư nói chọn trứng mấy việc buôn bán, không biết thế nào?”

Lý Thượng gật đầu, ánh mắt liếc ra ngoài sân, nghiêm mặt nói: “Thật có.” Dứt lời, móc từ trong ngực ra một tờ giấy, là danh mục những đồ buôn bán.

“Một là vật liệu may mặc, hiện tại đang mùa hè, y phục mùa đông cần vải dày, ta trữ hàng để bán.” Lý Thượng giải thích từng cái một, “Hai là thịt dê ăn, Ung Châu nuôi nhiều gia súc, mà Ung Đô không thiếu phủ hộ mới tới, nếu buôn bán, sẽ lời to. Ba là rượu, Ung Châu đa số là thôn quê, cơ hồ mọi nhà đều cất rượu, dù chiến loạn nhưng vẫn tồn tại, ta thu mua bán cho nơi khác. Bốn là châu ngọc đá quý...”

Nói đến đây, ta nhú mày: “Châu ngọc đá quý, nếu còn hưng thịnh, được coi là hàng hiếm lạ, nhưng nay loạn lạc, nhà giàu bán tổng bán tháo đổi lại lương thực, không thể buôn.” Ta hỏi: “Có thể bán lương thực được không?”

Lý thượng lắc đầu, “Lương thảo là vật khan hiếm, các trạm gác canh giữ rất nghiêm. Dù có hàng, nhưng giá lương thực tăng cao, muốn nhập phải có vốn lớn, cộng thêm loạn lạc trên đường, nguy hiểm quá lớn.”

Ta hiểu rõ, nhìn xuống chút nữa, thấy chữ ‘duợc liệu’, ánh mắt dừng lại.

“Duợc liệu?” Ta kinh ngạc.

Lý Thượng thẹn thùng cười cười, nói: “Đây là ta mang bệnh suy nghĩ, thiên hạ đại loạn, dân chúng tràn vào Ung Đô, ốm đau bệnh hoạn, đều phải dùng đến duợc liệu. Hiện tại duợc liệu bình thường tại Ung Đô, đã tăng gấp hai mươi lần. Nếu bán duợc, sẽ lời to.”

Ta trầm ngâm, nhìn ông: “Ta nhớ phụ thân đã từng nói, quản sự đã từng quản lý tiệm thuốc?”

Lý Thượng: “Đúng vậy.”

“Nguồn duợc liệu còn không?”

Lý Thượng cau mày nói: “Mấy năm trước vẫn có nguồn, hiện tại cần dùng, phải chờ một thời gian thăm dò.”

Ta gật đầu, nói: “Ta nghĩ duợc liệu có thể được, nhưng hiện tại không vội, quản sự cứ thông thả nghe ngóng. Nguồn tiêu thụ thịt đang dồi dào, cũng có thể được. Vật liệu may mặc cần phải trữ hàng, hao tiền tốn lực, ta nghĩ cứ tạm thời đặt xuống, không biết ý quản sự thế nào?”

Lý Thượng mỉm cười nói: “Mỡ cũng nghĩ vậy.”

Ta âm thầm hít khí, định ta quyết tâm, móc từ trong tay áo ra hai thỏi vàng, đặt trên bàn.

“Đây là số tài sản cuối cùng của ta, quản sự cầm đi, lợi nhuận chia làm ba thành, thua lỗ tính vào tiền của ta.”

Sắc mặt Lý Thượng biến đổi, vội nói: “Phu nhân giúp đỡ, đã là đại ân, chúng ta sao dám đòi lợi nhuận? Chuyện này không thể!”

Ta cười: “Chưa chắc đã có lợi nhuận, quản sự nên nghe lời ta. Buôn bán cực khổ, tương lai sẽ không dùng ở ba lượng, quản sự há có thể tay không?”

Lý thượng không mở miệng nữa. Sắc mặt trịnh trọng, thu hồi thỏi vàng, thi lễ với ta: “Phu nhân yên tâm”

Chuyện ổn thỏa, ta phải quay về.

Lý Thượng đứng dậy, tiễn ta ra cửa, đi được hai bước, bỗng nhiên ông nói: “Phu nhân, có mấy lời mỡ nên nói, phu nhân hiện tại không thiếu tiền tài, làm những chuyện này sợ rằng không ổn.”

“Đúng là không ổn,” ta cười cười, “Cho nên muốn mượn tay quân sự.”

Lý Thượng lắc đầu: “Mỗ không phải ý đó, phu nhân đã là Ngụy thị nhi phụ, muốn tiền tài có dụng ý gì? Tiều thương là chuyện hạ phẩm, phu nhân xuất thân quyền quý, chỉ sợ mai một thân phận.”

Ta xem thường: “Ai nói ta ở lại Ngụy thị?”

Lý Thượng cả kinh.

Ta thấy vẻ mặt ông, biết mình sơ suất, “Quân sự, xuất thân quyền quý thì thế nào? Thế nhân đều yêu tiền tài, vốn không ai chê.”

Sắc mặt Lý Thượng biến hóa, im lặng gật đầu.

“Còn một chuyện.” Lúc đưa ta đến cửa, Lý Thượng khẩn thiết nói, “Mỗ đã không làm quân sự, thực chịu không nổi xưng hô này, xin phu nhân gọi thẳng tên họ.”

Ta cười nhìn ông: “Người là quân sự phụ thân ta chọn, chỉ cần Phó phủ còn một người, người vẫn là quân sự.”

Lý Thượng nhìn ta, ánh mắt thâm trầm bỗng nhiên ướt át.

Ông không nói nữa, vái chào ta.

Xe ngựa lộc cộc, theo lối cũ chạy trở về.

Nhìn xuyên qua màn trúc, ta thấy phụ tử Lý Thượng vẫn đứng trước cửa, đưa mắt dõi theo xe ngựa. Đợi đến khi thân ảnh hai người bị chỗ rẽ che đi, ta quay đầu lại. Hoàn thành một đại sự, tâm tình ta chùng chất, lại thỏa thuê mãi nguyện.

Hai thỏi vàng là tài sản cuối cùng của ta, sau này muốn dùng tiền, chỉ có thể bán của hồi môn, nhưng ta tuyệt không hối hận.

Ta thừa nhận ý đồ mình không trong sáng, lợi dụng tình nghĩa của phụ thân và Lý Thượng.

Nhưng ta không có ác ý, ta cần tiền tài, phụ tử Lý Thượng cũng cần tiền tài, chúng ta không có xung đột. Nếu như tình nghĩa làm hết thầy gần bó thêm chặt chẽ, vì sao không cần?

Xe ngựa rất nhanh trở lại Ngụy phủ, mới vào cửa, ta đã thấy Ngụy Tập đi tới chỗ ta.

“Trưởng tẩu, tẩu đã nghe gì chưa?” Nàng khoan khoái nói, “Phụ thân và huynh trưởng ngày mai sẽ trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trở Về Thành

Nguy Giác trở về, thiên tử tự mình xuất thành nghênh đón. Trời xanh, mặt trời chiếu rọi, ta đứng cạnh Quách phu nhân, nhìn thiên quân vạn mã mang theo bụi mù cuộn cuộn mà đến.

“Tới rồi!” Ngụy Tập đứng sau bỗng nhiên nói.

“Hur!” Ngụy An hiềm khi nói chuyện, nghiêm túc trừng nàng.

Bụi càng ngày càng tới gần, dưới ánh mặt trời, ta thấy vô số binh khí phát ánh hào quang, nhưng bắt mắt nhất trong đám bụi, chính là cờ đen.

Chừng trăm lá cờ, do mấy hàng nhân mã dày đặc cầm, cơ bay phấp phới, như nước lũ chạy tới, hạ thấp cờ thiên tử màu đỏ.

Ta nghe chung quanh truyền đến một trận khen ngợi. Ta nhìn về phía thiên tử, chàng ngồi trên ngự giá (1), mắt nhìn phía trước, trên mặt vô cảm.

(1) Ngự giá: Xe của vua.

Lúc này, tay áo của ta bị kéo nhẹ.

“Trưởng tẩu,” Ngụy Tập nháy mắt ra hiệu, “Tẩu nhìn huynh trưởng kia.”

Đang nhắc nhở ta, thiếu chút nữa ta quên, sờ dĩ ta đứng ở chỗ này, bởi vì ta là phu nhân Ngụy Đàm.

Trong lòng ta ngượng ngùng, nghiêm nghị nhìn lại, chỉ thấy có xí tụ thành dòng lữ, mười mấy kỵ binh vây quanh hai cỗ xe, cỗ xe phía sau chở trống và chiêng, chiếc xe trước có một bóng người, ngồi ngay ngắn, không nghĩ cũng biết đó là Ngụy Giác.

Cạnh xe Ngụy Giác, có hai kỵ binh đi ngang nhau. Ánh mắt ta rơi vào người cưỡi ngựa bên phải, khôi giáp sáng loáng, càng nổi bật lên thân ảnh lạnh lùng sắc bén.

Rất kỳ quái, ta chưa thấy rõ mặt chàng, nhưng đã cảm giác được, đó chính là Ngụy Đàm. Một bên khác của Ngụy Giác, có một tướng cũng mặc khôi giáp, khí thế có vẻ điềm đạm. Nếu ta không đoán sai, hẳn chính là Ngụy Chiêu, Nhị nhi tử Ngụy Giác.

Ta nhìn bọn họ đến gần, dung mạo Ngụy Đàm trở nên rõ ràng. Ta không kích động, không sợ hãi, không biết hình dung tâm tình lúc này thế nào. Chàng là phu quân của ta, nhưng nếu không nhìn thấy, ta cơ hồ không nhớ nổi hình dạng chàng đến tận cùng thế nào.

Hoàng môn thị lang tay cầm chiếu thư thiên tử, đứng ở phía trước.

Xe ngựa Ngụy Giác đi vào, cách hơn mười trượng thì dừng lại, ông một thân quân phục, nhảy từ xe ngựa xuống, Ngụy Đàm và những người khác rồi rít xuống ngựa, đi theo Ngụy Giác, quỳ gối lạy thiên tử, nhất thời, áo giáp va chạm vang một vùng.

Hoàn môn thị lang mở chiếu thư ra, cao giọng đọc, văn từ trúc trắc, tất cả đều tán dương công lao Ngụy Giác, viết được tràn đầy một tờ.

“Ta ơn long ân bệ hạ!” Ngụy Giác thanh âm vang vọng, thái độ tận trung.

Thiên tử cao cao nhìn ông, chốc lát, vung tay lên.

Hoàn môn thị lang cao giọng, tuyên bố khởi giá.

Người đánh xe hú dài, long xa chạy phía trước. Ngụy Giác dẫn quân phía sau, cuộn cuộn đi vào trong thành. Người nhà Ngụy thị và đủ loại quý nhân đứng tại chỗ, ta thấy Ngụy Đàm cưỡi ngựa đi qua trước mặt, mắt nhìn thẳng.

Đại quân chiến thắng trở về là việc trọng đại, vô luận ở đâu cũng sẽ được hoan nghênh. Xu hướng ở Ung Đô, quý nhân nhìn mặt mũi, binh dân nhìn gia thế, tiểu thương chào hỏi làm ăn, mà tên khất cái và người nghèo thì bận rộn xin tiền.

Những việc huyền ảo kia, Ngụy phủ đương nhiên không phải đi, ta theo Quách phu nhân và một đám tộc nhân trở về Ngụy phủ.

“Phụ thân và huynh trưởng thật là...!” Ngụy Tập vừa hỏi phủ, đã bắt đầu bắt mẫn oán trách, “Ta đứng lâu như vậy mà bọn họ không thèm nhìn một cái!”

“Tỷ làm quá rồi.” Ngụy An nói.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trở Về Thành (2)

Ngụy Tập lườm hán, bỗng nhiên chuyển hướng ta: “Trưởng tẩu, huynh trưởng có nhìn tẩu không?”

Ta cười cười, nói: “Thừa tướng và công tử là tướng quân, hành động phải chuẩn mực, huống hồ có thiên tử ở đó, há có thể nhìn người bên cạnh?”

“Chính là vậy.” Quách phu nhân tâm tình rất tốt, cười dạy Ngụy Tập, “Con hẳn nên học tập trưởng tẩu, không thể tùy hứng.”

Ngụy Tập chu miệng, khuôn mặt không hứng thú.

“Nhị phụ biết chút ít thô lỗ, cô thị quá khen.” Ta khiêm tốn nói.

Trên mặt như thế, trong lòng ta oán thầm. Ngụy Đàm khi nào để tâm nhìn ta? Từ Hựu còn đang ở phía trước kia.

Ngụy Giác không trở lại, ông mang từ phía Đông về mấy xe ngựa tài vật. Có vài vóc đẹp, chân trâu mượt mà, các loại đồ vàng bạc quý giá... Nghe nói thu được khi chiến thắng Đồng Khuông.

Gần đến tối, Ngụy phủ mới nghênh đón Ngụy Giác phong trần mệt mỏi và con cháu ông vào cửa.

Đi vào đầu tiên là Ngụy Giác, trên người vẫn mặc khôi giáp, ánh nến chiếu rọi, chân mày tràn đầy nụ cười.

“Nghe nói A Tập nhà ta không vui, A Tập đâu?” Mới xuống xe, ông lớn tiếng nói.

Ta ngạc nhiên, chưa kịp hoàn hồn, Ngụy Tập đã cao hứng chạy lên: “Ở chỗ này, ở chỗ này!”

Mọi người cười vang.

Ngụy Giác đánh giá Ngụy Tập trên dưới một vòng, cười gât đầu: “Nữ nhi ta lại cao lên.” Dứt lời, lấy từ trên xe một hộp gỗ chạm trổ tinh xảo, đưa cho nàng.

Ngụy Tập mở ra, thấy là một chuỗi trang sức châu ngọc xinh đẹp, nàng lộ vẻ vui mừng.

“Còn giận sao?” Ngụy Giác hỏi.

“Không giận!” Ánh mắt Ngụy Tập cong cong.

Không khí hòa thuận vui vẻ, Quách thị dẫn chúng nữ, cháu dâu ra nghênh đón, hỏi han Ngụy Giác ân cần, lại gấp con cháu phía sau Ngụy Giác. Ngụy Giác ôm từng hài tử vào trong ngực, thần sắc yêu thương, ta cơ hồ đã quên người trước mắt âm hiểm xảo trá thế nào, cay độc thủ đoạn thế nào.

Ta phát hiện, an tĩnh nhất đám người là Ngụy An, sau khi hấn làm lễ ra mắt với Ngụy Giác, sẽ đứng một bên nhìn người khác. Ngụy An luôn luôn trong trẻo lạnh lùng, ta cứ nghĩ hấn không quen ta mới vậy, ai ngờ hấn ở trước mặt Ngụy Giác vẫn vậy.

“Đây là tân nương Mạnh Tĩnh sao?” Lúc này, ánh mắt Ngụy Giác dừng trên người ta.

Ta ngẩn người, chốc lát mới kịp phản ứng, Mạnh Tĩnh là tỳ của Ngụy Đàm. Ta vội vàng tiến lên, thi lễ với ông: “Cửu thị.”

Chung quanh an tĩnh lại, mặc dù ta không nhìn Ngụy Giác, nhưng có thể cảm nhận khí thế kình đảo, ánh mắt quét qua người ta.

“Đoan trang mỹ mạo, thật đúng là nhi phụ ta.” Chốc lát, chỉ nghe lời nói Ngụy Giác mang theo nụ cười.

“Chủ công, thật đúng như vậy!” Quách phu nhân nhã nhặn nói, “Thiếu phu nhân từ khi vào phủ, lo liệu sự vụ, chu toàn thấu đáo.”

Ta mỉm cười, khiêm tốn nói: “Cô thị quá khen.”

Ánh mắt Ngụy Giác tựa hồ vẫn dừng lại trên mặt ta, bỗng nhiên nói: “Mạnh Tĩnh đâu?”

“Mạnh Tĩnh còn đang kiểm quân thủ thành, lát nữa mới về.” Có người đáp. “Tiểu tử.” Ngụy Giác lắc đầu cười nói, thần sắc thỏa mãn, nói với ta: “Nhi phụ, tới gặp con cháu Ngụy thị ta.” Dứt lời, tay ông vung lên, lộ ra mấy người phía sau.

Quách phu nhân nói: “Buổi tối gió mát, chủ công và mọi người đi đường mệt nhọc, còn phải thay y phục, trên gia yến bái kiến trưởng tẩu không muộn.”

Ngụy Giác cười nói: “Được.” Dứt lời, mọi người vui vẻ vào phủ.

Ta theo sau Quách phu nhân, vào cửa, đụng phải một ánh mắt tràn đầy đánh giá. Đó là một nam tử trẻ tuổi, cao hơn ta nửa cái đầu. Ánh mắt hấn giống Quách phu nhân, khuôn mặt bảy phần tương tự Ngụy Giác, không cần hỏi cũng biết đó là Ngụy Chiêu.

Chưa làm lễ ra mắt, chào hỏi không tốt. Ta mỉm cười gât đầu, đi vào trong đình.

Gia yến chưa bắt đầu, mọi người muốn về phòng mình chuẩn bị.

Ta không cần chuẩn bị, vì Ngụy Đàm chưa trở lại.

Ta đứng trong đình chán chết, đang muốn dạo dò gia nhân, nếu thấy Ngụy Đàm trở lại thì báo cho ta, lúc này, ngoài cửa lớn vang lên tiếng vó ngựa, có gia nhân kêu lên: “Đại công tử trở về!”

Ta ngẩn người, bận rộn đi về phía cửa.

Sắc trời đen kịt, đèn lồng tỏa ánh sáng lập lờ. Ta thấy trước cửa, một người đang đi về phía này, khôi giáp sáng ngời, chàng cầm mũ trên tay, đang muốn vào phủ, bỗng nhiên nhìn thấy người đứng trước cửa là ta đây.

Gió đêm thổi qua, cùng với ánh mắt kia, rơi vào khuôn mặt ta, môi ta giật giật, bỗng nhiên mờ mịt trong nháy mắt.

Kế tiếp phải làm sao? Ta nghĩ, rất nhanh hoàn hồn, nhẹ nhàng bước xuống bậc thềm, thi lễ với chàng: “Phu quân.”

Hai chữ này ra khỏi miệng, phía trước một trận yên tĩnh.

Trong nháy mắt, ta nghĩ tới một ý niệm kỳ quái. Chàng có nhớ chàng cưới tân nương không? Chàng có giống ta, đã quên hình dáng đối phương? Ta hấp tấp như vậy...

“Phu nhân.” Đang khi ta thất thần, ta nghe được một thanh âm trầm thấp, như gió đêm ôn hòa.

Nguy Đàm và ta, một trước một sau, xuyên qua sân lớn, đi tới sân viện của mình.

Bước chân chàng vững chắc, không nhanh không chậm, áo giáp đụng nhau, phát ra âm thanh thanh thúy.

Ta nhìn phía trước, cảm thấy tim đập mơ hồ. Nhiều lần đi qua, ta cảm thấy phòng ốc không lớn bao nhiêu, nhưng cũng chưa từng cảm thấy nó nhỏ, mà giờ phút này, ta không khỏi cảm thấy hành lang gấp khúc sao ngắn vậy. Trong lòng có cảm giác kỳ quái, ta hi vọng đường này thật dài. Khi ta và Nguy Đàm xuất hiện trước viện, bên trong tỏa ra ánh nến, ta cảm thấy mình chưa biết gì về cái nơi phát ra ánh nến đó.

Trong viện, nô bộc nhìn thấy Nguy Đàm, rồi rít hành lễ.

A Nguyên nghe được âm thanh, đi từ trong phòng ra ngoài, đột nhiên thấy Nguy Đàm, sắc mặt trở nên khẩn trương.

“Đại... Đại công tử.” Nàng bận rộn tránh sang một bên, cúi đầu hành lễ.

Nguy Đàm gật đầu, không lên tiếng cũng không dừng lại, đi thẳng vào phòng.

Giá treo khô giáp đã sớm chuẩn bị, canh nóng và y phục sạch sẽ đã chỉnh tề một bên. Ta thấy hai tỷ nữ cười, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại ta và Nguy Đàm.

Chàng đứng trước giá áo, quay đầu nhìn về phía ta.

Ta đây mới nhớ ra, thế từ phải hầu hạ phu quân thay y phục.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gia Yển

Ta đi tới trước mặt Nguy Đàm, thay chàng cài thiết y (1).

(1) Thiết y: Áo giáp sắt.

Lúc trước ở Trường An, ta đã từng thấy các huynh trưởng hí hoáy nghịch thiết y. Thật ra thiết y không khó hiểu, trước cài đai lưng, sau tháo giáp vai và giáp ngực, chỉ là cài nhiều hơn hai cái.

Mặc dù biết, nhưng làm mới thấy khó. Đai lưng Nguy Đàm gắn đồng, rất cứng, ta cố tách, căn bản bất động.

Một bàn tay đè lại tay ta, ầm áp nhưng cứng rắn.

“Đỡ ta.” Nguy Đàm nói. Chàng kéo tay ta ra, ngón tay đặt trên móc cài, kéo đai lưng ra.

Thiết y lỏng ra, vẩy đồng leng keng đung đưa. Nguy Đàm đặt đai lưng ở giá áo, xong quay sang chỗ ta, tự nhiên dang hai cánh tay ra.

Ý là: Kề tiếp tới phiên nàng.

Ta đưa tay về phía trước, cài vai giáp và ngực giáp.

Nút buộc rơi ra, ta lấy xuống từng cái một. Nguy Đàm cầm chúng treo lên giá áo.

Chàng đi một ngày đường, khi y phục bên trong lộ ra, ta ngửi được mùi mồ hôi nồng đậm.

Nguy Đàm đi tới trước chậu nước, chàng rửa mặt. Bọt nước bắn khắp nơi, làm đi làm lại vài lần, chàng thẳng người, cầm khăn lau sạch mặt và cổ.

Trung y bị thấm ướt phần cổ. Ta đi qua, cài trung y ra.

Lồng ngực vững chắc và hai cánh tay lồ lộ trước mặt, ta nhìn lướt qua, xoay người vò khăn trong chậu, thay Nguy Đàm chà lưng.

Nước ấm lưu lại trên da, đèn dầu chiếu rọi, màu da chỗ cổ chàng đặc biệt đen, nhưng rất bóng mượt. Lực đạo ta không mạnh, bắt đầu từ phần gáy chàng, một đường đi xuống, tỉ mỉ chà lau. Cách một lớp khăn, tay ta có thể cảm giác được da thịt phập phồng.

“Ở nhà có quen không?” Bỗng nhiên Ngụy Đàm hỏi.

“Cô thị và mọi người đều rất thân thiết.” Ta đáp.

Ngụy Đàm gật đầu.

“Phòng có thêm vài thứ.” Ngụy Đàm nhìn khắp nơi, nói tiếp.

“Đúng vậy,” ta đáp, “Cô thị lệnh cho quân sự mang đồ đến đây tặng.”

Mùi mồ hôi bị tẩy đi, ta ngửi được mùi nhân nhạ, tựa hồ là mùi tươi mát của nước, lại tựa hồ là mùi cỏ xanh. Ta nhìn lớp da bị chà đến đỏ, chốc lát, ta nhúng khăn vào chậu vắt khô.

Ta đi tới trước mặt Ngụy Đàm, bắt đầu chà phía trước.

Lần đầu tiên ta nhìn thân thể Ngụy Đàm, khi tầm mắt chạm đến đường nét trên cơ thể, cảm thấy gò má nóng lên.

Trong quá khứ, ta không cảm thấy thân thể nam nhân có gì đặc biệt. Khi Bùi Tiềm còn là thiếu niên, đã đứng trước mặt ta thay y phục, thân hình thon dài, da trắng nõn nhẵn nhụi, tựa như một món đồ sứ. Chẳng thấy ta chăm chú nhìn, cười ta háo sắc. Ta không chấp nhận, cảm thấy nữ tử cũng không khác là mấy, nam tử và nữ tử không có gì khác nhau.

Ở Trường An, khi ta đi ngang qua phố, sẽ thấy những người lao dịch đứng ven đường, thân hình bọn họ khác Bùi Tiềm, chỗ phần cổ nổi gân xanh. Nhũ mầu thâm sắc khinh thường, bảo ta không nên nhìn, bà nói cho ta biết, người nông thôn thô kệch mới như vậy. Khi đó ta được dạy bảo, nghĩ rằng đáng vẻ giống như Bùi Tiềm mới là con nhà quyền quý.

Hiện tại, Ngụy Đàm làm ta rối trí. Chẳng là con nhà quyền quý, nhưng lồng ngực và cánh tay lại giống trắng hán trên phố, bụng không căng tròn giống phu quân trước của ta, mà lại bằng phẳng cứng rắn. Lòng ta nghĩ tới một vấn đề, nam nhân không phải ai cũng phệ sao...

“Nghĩ gì vậy?” Thanh âm Ngụy Đàm vang bên tai ta.

Ta giương mắt, chàng đang nhìn chăm chăm ta.

“...” Ta sững sốt, đang nghĩ trả lời thế nào, chàng bỗng mở miệng: “Nàng xem tay nàng lau đến chỗ nào.”

Ta nhìn lại, nhất thời quần bách.

Mới vừa rồi, lòng ta ngổn ngang, khăn trong tay một đường đi xuống, rãnh nước chảy xuống, làm khó ướt một mảng lớn.

“A...” Ta luống cuống chân tay, tranh thủ đặt khăn xuống, lấy tới một cái khăn khô. Đang muốn lau khô, Ngụy Đàm một tay vững vàng bắt lấy tay ta.

“Không cần.” chàng hít sâu, tự tiểu phi tiểu, “Đi lấy y phục mới.”

Ta nhìn chàng, cảm giác gò má nóng lên, đáp một tiếng, xoay người đi về phía rương.

Khi ta mang y phục tới, Ngụy Đàm đã ra sau bình phong, ta đứng ngoài bình phong, đưa quần áo cho chàng. Chàng nhận lấy, chỉ nghe bên trong xột xoạt. Không bao lâu, Ngụy Đàm đi ra, y phục vừa vặn thân thể, không lớn không nhỏ.

“Thế nào?” Chàng hỏi.

Ta kinh ngạc: “Hả?”

Ngụy Đàm ý vị thâm trường: “Nàng một mực nhìn thân thể ta.”

Mặt ta nóng lên, giải thích: “Không phải ta nhìn thân thể chàng.”

Ngụy Đàm nhướn lông mày, “Vậy nàng nhìn cái gì?”

Ta há mồm, cứng họng.

Ngụy Đàm không chút hoang mang, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại quay sang nhìn ta: “Gia yến chưa bắt đầu, ta mang về chút trà nước Thục, phu nhân cộng phẩm với ta, thế nào?”

Tiếng đế vang lên, bên trong phòng, nồi nước trên bếp lò bốc hơi nghi ngút.

Ngụy Đàm và ta ngồi đối diện trên giường. Ta nhúng trà vào nồi nước, trà vụn trong nước sôi trào, dần dần hiện lên bọt nước trắng nõn.

Lúc trước ở Trường An, phụ thân ta thích trà có tiếng. Mỗi ngày rảnh rỗi ông đều uống trà, mà nhất định phải tự mình pha, không để người khác nhúng

tay vào. Lúc ta còn rất nhỏ, đã theo phụ thân học phân biệt nước và màu trà, uống một ngụm có thể nói ra xuất xứ.

Nhưng ta rất lười, tài nghệ pha trà chỉ đáng vứt đi, đến nỗi phụ thân chưa từng uống trà ta pha. Thử huynh đã từng nói móc ta, nói tương lai ta gặp được nam nhân uống trà ta pha không cau mày, nhất định phải gả cho hắn. Ta không giận chút nào, đặc ý nói, không cần phải gấp, A Tiềm chính là người đó.

...

“Thượng Ngu sứ men xanh?” Ngụy Đàm cầm một chén trà trên bàn, bỗng nhiên nói.

“Đúng vậy.” Ta nói, “Phu quân hiểu đồ sứ?”

“Không hiểu.” Ngụy Đàm quay ngược chén trà lên, “Trên này viết.”

Ta: “...”

Ngụy Đàm thông thả đặt chén trà xuống: “Ta là người thô kệch, thường thức đồ sứ cao nhã bậc nào, một chữ ta cũng không biết.”

Tự xưng là người thô kệch còn mời ta phẩm trà. Ta cười nhạt, dùng thìa bạc hót bọt trên bề mặt: “Nhưng người thường thức đồ sứ chưa chắc làm được tướng quân.”

Ngụy Đàm nhìn ta, khóe môi khẽ cong lên.

“Ta chinh chiến bên ngoài, mỗi lần thư nhà tới, nói phu nhân rất chu toàn.” Chàng nói, “Ta đây đình viện hoang phế, hiện tại trở về đã khác xưa.”

“Phu quân quá khen.” Ta khiêm tốn.

Trong nồi nước trà sôi sùng sục, ta bảo thị tỳ giảm nhỏ lửa, rót trà vào chén nhỏ.

“Phu quân, mời dùng.” Ta nâng chén trà cho Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm cầm lấy, thổi một hơi, chốc lát, nhấp miệng.

“Mùi vị thế nào?” Ta hỏi.

“Rất tốt.” Ngụy Đàm gật đầu.

Ta mỉm cười. Vụng về quy vụng về, kỹ thuật pha trà của ta có thể đối phó phu quân, phụ thân và huynh trưởng có thể cảm thấy an ủi.

“Phu quân chinh phạt, có thuận lợi không?” Ta nhấp một ngụm trà, hỏi.

Ngụy Đàm nói: “Tạm ổn, dẹp yên Sơn Đông, Trung Nguyên đã quy thuận triều đình.” Dứt lời, chàng nhìn ta, “Ta trở về, Hàn Công vẫn là Thái Thú Lai Dương, thẳng trước Hàn Nhiễm đã thành thân.”

Ta ngẩn người.

Ngụy Đàm nhấp một ngụm trà, thần sắc đặc ý.

“Ra vậy.” Ta gật đầu.

“Ta nhớ phu nhân mười lăm tuổi gả đến Lai Dương.” Chàng nói.

“Đúng vậy.” Ta đáp.

Ánh mắt Ngụy Đàm khẽ nheo lại, tựa hồ đang nhăm nháp trà: “Ta nhớ lúc đó vừa qua tết Đoan Ngọ, Trường An vẫn thái bình.”

Ta kinh ngạc: “Phu quân nhớ được?”

Ngụy Đàm cười nhạt: “Khi đó ta ở Trường An, phu nhân ở trong cung, chuyện xuất giá, người nào không biết.”

Ta nghĩ cũng đúng, gật đầu một cái. “Tựa như lâu lắm rồi.” Ngụy Đàm nói.

“Dạ, năm năm rồi.” Ta rót thêm trà vào chén mình.

Trong lòng hơi khó chịu. Không vì kiêng kỵ nhắc lại chuyện cũ, dù sao không phải chuyện gì bí mật, nhưng phương thức Ngụy Đàm nhắc tới, quá trắng trợn, ta không thích.

“Hiện tại phu nhân đã vào Ngụy môn, chuyện đã qua, không cần suy nghĩ.” Tựa hồ Ngụy Đàm không có ý nói tiếp, đặt chén trà xuống.

Ta cười nhạt: “Kính dạ.”

Trên chính đường Ngự phủ, đèn đuốc sáng trưng, từng nhóm từng nhóm ngồi trên bàn dài.

Khi ta và Ngự Đàm tới, chính đường đã đầy người. Gia yến mời toàn bộ con cháu Ngự thị ở Ung Đô, mọi người đoàn tụ, nói cười vui vẻ.

“Mạnh Tĩnh tới.” Quách phu nhân thấy Ngự Đàm, lộ ra nụ cười.

Ngự Đàm tiến lên, tay chấp lại hành lễ: “Bái kiến phụ thân, mẫu thân.”

Ta cũng hành lễ theo chàng.

Ngự Giác nhìn Ngự Đàm, lại nhìn ta một chút, cười nói: “Mạnh Tĩnh, hôm nay gia yến, không cần câu nệ, con và thê tử ngồi chung đi.”

Lời này giống như cố ý, mọi người bên cạnh cười nhẹ.

Thần sắc Ngự Đàm thông dong, lễ phép đáp, đưa ta đi, ngồi cạnh Ngự Giác.

Người đến đủ, Quách phu nhân phân phó mang đồ ăn lên. Khi rượu được bưng lên, Ngự Giác đề con cháu tới làm lễ ra mắt với ta.

Đầu tiên là Ngự Chiêu.

Hắn đứng dậy, hai tay cầm chén nhỏ, lạy dài thi lễ với ta: “Bái kiến trưởng tẩu.”

Ta có lễ: “Nhị thúc.” Dứt lời giọng nhỏ, chậm rãi nhấp một ngụm rượu.

Sau khi Ngự Chiêu vào cửa, ta chưa kịp nhìn rõ, hiện tại thấy hắn bỏ mũ sắt, thiết y, mặc một thân cẩm bào màu trắng, hết sức tuấn đạt. Mặt hắn và Ngự Đàm có mấy phần tương tự, nhưng không hoàn toàn, màu da trắng hơn Ngự Đàm, mặt mày thanh tú, thanh âm không thô, không yếu mà vừa phải, rất thích hợp đàm luận. Trên mặt Ngự Chiêu lộ ra nụ cười như có như không, trong vẻ hồn nhiên toát lên khí chất nho nhã.

Nghĩ đến đây, ta quét mắt một vòng quanh đường sảnh, cảm thấy Ngự thị rất nhiều người, nhưng chỉ có Ngự Chiêu là mỹ nam tử.

Trừ Ngự Đàm và Ngự Chiêu, con cháu Ngự Giác đưa theo bên người có năm người, là hài tử nhà huynh đệ hoặc hài tử nhà tộc huynh đệ.

Ngự Hiền lớn tuổi nhất, hơn ba mươi tuổi, mặt râu quai nón. Tiếp là Ngự Bình và Ngự Cương, hơn hai mươi tuổi, cuối cùng là Ngự Lăng và Ngự Từ, cùng tuổi với Ngự Chiêu.

Ngự Hiền, Ngự Bình và Ngự Cương ba người đã có thê tử, lúc làm lễ ra mắt, một đám người phản phất. Thê nhi bọn họ đều ở Ung Đô, không có chuyện gì thường qua lại Ngự phủ, ta đã sớm quen biết các nàng, hiện tại biết thêm trưởng phu bọn họ.

Ngự Sáng và Ngự Từ không có thân thích, giong tan một tiếng “Bái kiến trưởng tẩu”, ngửa đầu uống cạn chén rượu. Nụ cười Ngự Từ cởi mở, tựa hồ giao tình không tệ với Ngự Đàm, ném cho chàng ánh mắt trêu ghẹo.

Xong lễ ra mắt, rượu và đồ ăn đã dâng đủ, Ngự Giác và mọi người rượu quá ba tuần, bắt đầu dùng bữa.

Gia yến Ngự phủ không nhiều quy củ, thật là sinh động. Ngự Giác hỏi Ngự An việc học, hỏi Ngự Tập nữ hồng và các tiểu nhi tình trạng gần đây, mọi người nhất nhất trả lời, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười. Ngự Giác kể lại chuyện chinh phạt, khen ngợi Ngự Đàm và con cháu một phen.

Quách phu nhân ngồi bên cạnh, nghe được chuyện Ngự Đàm, thần sắc không gọn sóng, mà nghe được Ngự Giác tán dương Ngự Chiêu, trên mặt bà không che dấu nổi mừng rỡ, tự hào.

Ngự Tập và mấy hài tử đùa giỡn, trong yến tiệc, một trận hỗn loạn huyên náo. Ngự Giác uống rượu chuyện phiếm, không thêm quan.

Một số người đi tới nói chuyện, uống rượu với Ngự Đàm, có nữ nhân trong tộc thân thiện với ta, cơm này ăn không đến nỗi buồn tẻ.

“Đại đường huynh thật có phúc khí,” Chu thị – thê tử Ngự Bình cười nói, “Đường tẩu hiền lương xinh đẹp, không uống công chúng ta mong đợi nhiều năm.”

“Đúng vậy, Đại đường huynh hiếm khi về nhà, phải ở lâu chút.” Thê tử Ngự Hiền tiếp lời, “Đường tẩu tần hôn ở nhà một mình, Đường huynh thật không biết đau lòng.”

“Ai nói ta không biết đau lòng?” Trong tay Ngự Đàm bưng chén rượu, ý vị thâm trường, “Lần trước mọi người nói với mẫu thân tương tư gian khổ, không phải lần này ta đưa Trọng Mậu và Từ Đạt về sao?”

Hai nàng nhìn nhau thẹn thùng, che tay áo, cười tránh ra.

Mọi người lục tục tới mời rượu, ta uống khá nhiều, đã bắt đầu choáng váng.

“Trường tẩu.” Khi Ngụy Tập cầm chén rượu tới trước mặt ta, ta mỉm cười thật khó coi.

“Ô, trường tẩu đỏ mặt...” Ngụy Tập nhìn ta chăm chăm, mắt chớp chớp. Chưa dứt lời, chén trên tay nàng bị đoạt lấy.

“Tiểu đồng không được uống rượu.” Ngụy Đàm nói.

Ngụy Tập trợn mắt.

“Muội không phải tiểu đồng!” Ngụy Tập chu miệng, “Phụ thân nói hôm nay được uống rượu, mẫu thân cũng đã đồng ý!”

“Hả?” Ngụy Đàm bất vi sở động, “Dưới phạm vi nữ tặc, ta nói đúng.”

Mặt Ngụy Tập biến sắc, đang muốn nói chuyện, Ngụy Từ cười cười đi tới, “A Tập! Uống rượu có gì hay, đi theo ta đốt pháo.”

Ngụy Tập nghe được lời này, khôi phục sắc mặt vui vẻ, làm mặt quỷ với Ngụy Đàm, theo Ngụy Từ đi ra ngoài.

Mới vừa nãy, Ngụy An cũng theo tới đây, hai người kia nhao nhao rời đi, hấn đứng tại chỗ bất động.

“Đệ không đi?” Ngụy Đàm hỏi.

“Không đi.” Ngụy An ngắn gọn nói.

Ngụy Đàm nhìn hấn, khước môi nhu hòa.

“Tới đây.” Chàng nói.

Ngụy An vòng qua bàn, đi tới trước mặt chàng.

Ngụy Đàm đưa tay, dùng sức vỗ vỗ bả vai Ngụy An. Ngụy An bị chàng đẩy loạn choạng, phải dùng sức mới đứng vững.

“Không tệ.” Ngụy Đàm gật đầu, “Khỏe hơn ta lúc ra khỏi nhà, đệ có thể kéo được đại cung không?”

“Được.” Ngụy An gật đầu.

Ngụy Đàm nói: “Ta lấy được rất nhiều nô từ Đồng Quận, ngày mai cho đệ.”

Ngụy An nghe vậy, ánh mắt tỏa sáng.

“Dạ.” Hấn nói.

“An!” Lúc này, thanh âm Ngụy Từ truyền đến, hấn cười, ngoắc ngoắc về phía bên này, “Mau tới! Pháo nổ thật là đẹp!”

Ngụy An nhìn về phía Ngụy Đàm.

“Đi đi.” Ngụy Đàm mỉm cười.

Ngụy An gật đầu, xoay người đi ra phía ngoài.

Ta nhìn thân ảnh Ngụy An rời đi, chỉ cảm thấy tiểu thúc toàn thân kỳ diệu. Quay đầu lại, ta phát hiện Ngụy Đàm đang nhìn ta.

“Say sao?” Chàng hỏi.

Ta ngượng ngập lắc đầu, chốc lát, lại gật đầu một cái.

Ngụy Đàm nhìn ta, nói: “Đừng uống rượu nữa, bọn họ kính, cứ để ta.”

Đội gia yến tàn, cước bộ ta cũng phù phiếm. Chỉ có thể duy trì hành lễ bái biệt, trên đường về, khi đèn lồng trong tay nô bộc đựng đưa, ta đã hoảng hốt.

Một bàn tay túm được vai ta, âm thanh Ngụy Đàm bên tai: “Đó là cái cột.”

Ta tỉnh tỉnh, định thần nhìn lại. Quả nhiên, một cái cột sừng sững trước mắt, thiếu chút nữa đụng vào.

“Chóng mặt sao?” Ngụy Đàm hỏi.

Ta chóng mặt đến nỗi không thể gật đầu, chỉ hàm hồ đáp: “Dạ...”

Ngụy Đàm không hỏi nữa, cầm cánh tay ta, kéo về phía trước.

Khi ta cảm giác mình nằm trên giường, đệm chần mềm mại làm ta than thành tiếng.

“Đi lấy chút canh giải rượu.” Ta nghe Ngụy Đàm bảo người bên cạnh.

Ta mở mắt ra, một bóng người đứng đưa phía trên, hai vai rộng rãi chắn lại ánh nến.

Bóng dáng kia ở đâu? Tựa như xa, mà lại rất gần.

Chàng sẽ tới sao? Tiếp tục làm chuyện đêm đó chưa làm?

... Đầu óc hỗn loạn, ta muốn vấn đề như vậy? Nhưng không chờ ta nghĩ xong, bóng đen trước mặt đã dần dần nồng đậm, mí mắt chầm chậm đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Rượu Thuốc

Một đêm mê man, ngày hôm sau tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình ta.

Trên người trung y chỉnh tề, ta nằm trên giường suy nghĩ một lúc, nhớ tới chuyện hôm qua. Nhìn sang bên cạnh, chần đệm đều che trên người ta, nửa giường bên cạnh ngay ngắn, một chút dấu vết bị người nằm cũng không có.

Đang lúc trở mắt, tiếng cửa vang lên, A Nguyên tiến vào.

“Đại công tử đâu?” Ta hỏi.

A Nguyên nhìn ta, cười thành tiếng.

“Đại công tử đã theo thừa tướng ra ngoài từ sáng sớm.” A Nguyên mập mờ, nháy mắt trên ta, “Phu nhân, sao vừa tỉnh lại đã tìm Đại công tử vậy? Đêm qua phu nhân say rượu, Đại công tử sợ ngủ chung quấy nhiễu phu nhân, phải ra phòng ngoài ngủ.”

Ta kinh ngạc, sững sốt một lúc mới vỡ lẽ.

“Đại công tử ngủ ở phòng ngoài?”

“Đúng nha.” A Nguyên hé miệng cười, “Phu nhân, Đại công tử đối đãi với người thật tốt.”

Ta không lên tiếng, ngồi trên giường ngẩn người một lúc, hỏi: “Người bên cô thị có tới đây không?”

“Đã tới.” A Nguyên nói, “Nhưng phu nhân chưa dậy, đã trở về, bảo lát lại qua.” Ta gật đầu, đứng dậy thay y phục.

Sau khi chuẩn bị xong, ta đến chỗ Quách phu nhân, làm lễ ra mắt. Bà nhìn ta, thần sắc như thường, “Thiếu phu nhân đã dậy? Đã dùng bữa sáng chưa?”

Ta gật đầu: “Con dùng rồi!”

Quách phu nhân mỉm cười: “Nghe nói đêm qua Thiếu phu nhân say? Có sao không?”

Ta vội nói: “Đêm qua con đã uống canh giải rượu, không đáng lo.”

Quách phu nhân gật đầu.

“Thiếu phu nhân,” bà dừng một chút, chậm rãi nói: “Đại công tử theo thừa tướng chinh phạt, trở về không dễ, làm thê tử nên đồng tình, dậy sớm lo liệu, chăm sóc trước sau, trường bối bớt lo.”

Lời này bà nói tương đối hòa khí, nói gần nói xa ta hiểu được, ý nói ta đêm qua đã để Ngụy Đàm ngủ phòng ngoài, sáng nay không nên ngủ trễ, làm trễ nải việc nhà hạ phu quân.”

Chân mày ta khẽ nhúc nhích, trong lòng ảo não, không giải thích gì, hành lễ với Quách phu nhân: “Cô thị dạy bảo, nhi phụ ghi nhớ.”

Quách phu nhân dường như mất ý với thái độ của ta, lộ ra nụ cười.

Hàn huyền một trận, không bao lâu, thê thiếp Ngụy Hiền đưa con cháu tới đây gặp Quách thị, trong phòng càng thêm náo nhiệt.

Nhi tử Ngụy Giác chỉ có Ngụy Đàm cưới thê tử, Ngụy Chiêu có một thiếp, nhưng không ở Ung Đô. Ngày thường giúp đỡ Quách phu nhân, trừ ta, chính là mấy cháu dâu này.

Quách phu nhân nhìn các nàng, rất vui vẻ, phân phó thị tỳ mang trái cây và bánh ngọt, chia cho mọi người.

Chu thị – Thê tử Ngụy Bình: “Hôm nay ta đi trên phố, thấy Lô phủ thành Bắc đang kết hoa. Nghe nói hai ngày sau Lô công thọ đản, mở tiệc thiết đãi bách quan.”

Quách phu nhân nói: “Đúng vậy, quán sự nhà Lô công sáng sớm nay mới đến, muốn mời cả phủ ta. Thừa tướng sự vụ bận rộn, trừ Lô công, trong thành còn có vài nhà tới mời, đều không đi được.”

Chu thị nói: “Chính vậy, rốt cuộc là gia đình thương nhân, Thừa Tướng muốn đi sợ không ổn.”

Chu thị đang cho tiểu đồng ăn bánh ngọt, nghe được lời này, cười nói: “Nghe nói Lô công không phải người tầm thường, là phú hộ có tiếng của Hoài Trung, khi bệ hạ sửa chữa hành cung, ông ấy đã quên một món tiền khổng lồ. Tháng trước Hoài Trung bị giặc cô quấy nhiễu, ông ấy mời rồi gia vào Ung Đô.

Quách phu nhân mỉm cười: “Lô công khác thương nhân bình thường, hiện tại triều đình thiếu tiền, cần phải có nơi nhờ cậy. Các người còn nhớ lã sa (1) đất Hoài? Chính là Lô công đưa tới.”

(1) Lã sa: Lụa mỏng có hoa.

Nói đến lã sa, chúng phụ nhân được lên tinh thần, rồi rít nói lã sa tinh xảo thế nào, người một câu, ta một câu, lại nói dùng lã sa làm y phục rất bắt mắt.

Ta ngồi một bên mỉm cười nghe, thỉnh thoảng chêm vào đôi lời, trong lòng nghĩ tới chuyện khác.

Thiên hạ li loạn, Ung Châu coi như đất lành, lại có thiên tử, quan lại, ngày ngày đều có phú hộ chuyển vào trong thành. Ngụy Giác là thừa tướng, nắm trong tay nửa Trung Nguyên, bao gồm cả Ung Châu. Gia tài giàu có, chỉ cầu bình an, Lô công vừa dâng tài vật, vừa mở yến tiệc, đơn giản muốn giao hảo với quyền quý Ung Đô. Người có cách nghĩ giống ông, không ít.

Trở lại trong viện, A Nguyên đóng cửa lại, cau mày nói với ta: “Phu nhân, sao Quách phu nhân lại nói người thế? Mỗi ngày người chăm chút tiết kiệm, lo liệu việc nhà, chưa từng trễ nải, hòa khí với người khác, đêm qua say rượu chậm trễ chút, Quách phu nhân đã muốn gây khó khăn.”

Ta ngồi trên bàn, gỡ ra thân thể cứng ngắc: “Cái gì mà gây khó khăn với không gây khó khăn, bà làm vậy là chuyện đương nhiên.”

“Thế nào mà đương nhiên?” A Nguyên không giải thích được.

Ta nhìn nàng, nói: “Ta vào gia môn Ngụy thị, trường bối đầu tiên gặp được chính là Quách phu nhân, cô thị là người trông coi, nếu ta hành động sai lầm, rơi vào mắt người khác, đầu tiên sẽ nói cô thị không biết dạy.”

A Nguyên nghi ngờ: “Lúc trước bày ấy chưa từng nói phu nhân chuyện gì.”

Ta nói: “Lúc trước là lúc trước, hiện tại Thừa Tướng và Đại công tử đã trở về.”

A Nguyên suy nghĩ, lộ ra vẻ mặt giác ngộ.

“Quách phu nhân là chủ mẫu, cẩn thận đây...” Nàng nói thầm.

Ta cười cười, Quách phu nhân dĩ nhiên cẩn thận, bà xuất thân hàn môn, nghe nói đã từng là xướng ca. Ngụy Giác kiêu hùng bậc nào, bà có thể từ thị thiếp trở thành kế thất (2), từng bước từng bước, chính là nhờ hai chữ cẩn thận.

(2) Kế thất: Vợ kế.

“Biết là tốt rồi, tương lai người nên làm việc cẩn thận, chớ chọc trường bối không vui.” Ta dặn dò.

A Nguyên vâng vâng.

“Vâng thưa phu nhân.” Nàng vừa định mở cửa đi ra, lại quay trở lại, lấy một tờ giấy trong tay áo đưa cho ta, “Đây là sáng nay nô tì đi phòng bếp nhìn thấy.”

Ta nhận lấy mở ra, phía trên viết chữ dày đặc, đúng là Lý Thượng viết. Hôm qua ta và ông thương nghị xong, ông lập tức để A Hoán đi mấy vùng nông thôn phụ cận thăm dò mấy hộ nuôi gia súc, hỏi ý ta chuyện này. Ông nói đã nhìn trúng vài hộ không tệ, cũng đã hỏi thăm giá thịt trong thành, tính toán làm thử một chút.

Ta nghĩ đến Lô công, ông vội vã kết giao người khác, yến tiệc hẳn là không ít. Trong lòng hưng phấn, ta lập tức thư hồi âm, bảo Lý Thượng xem xét làm ăn, không cần cố kỵ.

Lúc Ngụy Đàm trở lại, đã là ban đêm

Ngụy An đi cạnh chàng, trước ngực ôm cái nỏ, tựa như đồ rất quan trọng.

“Kho vũ khí đang chế thang dây, ngày mai trong quân thao diễn, đệ đi không?” Ngụy Đàm hỏi.

“Đi.” Ngụy An gật đầu.

Ngụy Đàm vỗ vỗ vai hắn, nói: “Ngày mai phải dậy sớm, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi.”

“Dạ.” Ngụy An ôm nỏ rồi đi, chợt thấy ta.

“Trưởng tẩu.” Hắn dừng cước bộ, chủ động tiến lên hành lễ.

Ta mỉm cười hoàn lễ: “Tứ thúc.”

Ngụy An không nói gì, bước nhanh về phía đình viện.

Ta nhìn hướng Ngụy Đàm, chàng đứng ở hành lang, đèn lồng chiếu lên thân hình cao to.

“Phu quân trở lại.” Ta nói.

“Ừ, đã trở lại.” Chàng nhìn ta một chút, ngũ quan trong ánh nến có chút nhu hòa.

Ngụy Đàm đã dùng cơm trong doanh, khi trở lại viện, lập tức đi tắm.

Ta đã tắm rửa, tóc vẫn ướt, trong phòng không có việc, ta bảo A Nguyên chuyển đèn đến trước gương, ngồi xuống, xả tóc, dùng một khối khăn bắt đầu lau. Tâm tư có chút loạn, gió đêm không nóng không lạnh, dường như có thể ngủ được hơi nước nhân nhật. Ngụy Đàm tắm xong sẽ quay về phòng, kế tiếp, chàng sẽ làm gì? Đáp án không cần nói cũng biết, phu thê cùng giường, luận lý thành chương, hẳn là chàng muốn hoàn thành đêm tân hôn còn bỏ dở đi?

Khăn lướt qua sợi tóc, tê dại.

Sợ sao? Dĩ nhiên không sợ.

Ta mười lăm tuổi đã gả làm thê tử người, nhưng rất nhiều năm đi qua, chuyện phòng the cũng là rõ ràng mười phần.

Cái này không thể trách ta, Hàn Nghiễm không hiểu chuyện, ban đêm chỉ ôm ta ngủ, thế nên rất nhiều năm ta không sinh đẻ. Cừu cô Hàn gia không vui, bọn họ cảm thấy ta không được, mà ta không cách nào mở miệng giải thích được.

Cuối cùng, Hàn Điềm không chút do dự đẩy ta đi, không sinh con là một trong mấy lý do. Điều này thức tỉnh ta, để ta hiểu muốn có chỗ đứng trong Ngụy thị, mình nên nắm chắc chuyện đó.

Thân ảnh người trong gương được phủ một tầng kim quang, đầu nàng khẽ nghiêng nghiêng, da nàng trắng nõn, thần sắc hồng nhuận, tóc đen phủ lên gò má nhu hòa. Ta dùng khăn nhẹ xoa, người trong gương nhìn ta. Chốc lát, nàng chớp mắt mấy cái, đôi môi khẽ mấp máy, hai tròng mắt đen nhánh vô tội, trong đó tựa như có chút long lanh.

Đây là chiêu bài của ta.

Ta từ nhỏ không an phận, gây họa không ít, nghe giáo huấn không ít. Dần dà, ta chọc người khác tức giận xong, sẽ đáng thương tròn mắt, nhỏ giọng cầu khẩn, là ta không tốt, chớ giận được chứ? Làm như vậy rất hữu dụng, vô luận phụ thân mẫu thân hay người khác, chắc chắn giận dữ biến mất hoặc không đành lòng trách cứ ta.

Bùi Tiềm từng dở khóc dở cười, nói ta vô si nhất.

Ta không phủ nhận, khi đó, ta thích nhất nhìn bộ dạng Bùi Tiềm vừa bực mình, vừa buồn cười. Vì Bùi Tiềm tuần nhả là của người khác, mà Bùi Tiềm nhe răng trợn mắt mới là của ta...

Ta nhắm mắt, chốc lát mở ra. Người trong gương nhìn ta, mày ngài đã sửa thành mày liễu, thần thái trong mắt tựa hồ nói không rõ.

Ta nhìn nàng chăm chăm, khẽ thở dài.

“Than thở cái gì?” Một thanh âm vang lên phía sau.

Ta sợ hết hồn, quay đầu.

Không biết Ngụy Đàm vào khi nào, trên người mặc đan y (3), nhiệt khí làm mặt và cổ đỏ ửng.

(3) Đan y: Áo mỏng

“Kinh động nàng sao?” Thấy phản ứng của ta, dường như chàng rất đắc ý, dương dương tự đắc, cầm một cái khăn lau tóc.

“Không việc gì.” Ta nhìn chàng, bận rộn quay đầu lại, chốc lát, cảm thấy không tự nhiên, mở miệng nói: “Phu quân vừa tắm rửa?”

“Ừ.” Ngụy Đàm trả lời.

Phía sau thanh âm xột xoạt, ta nhìn qua gương, chàng đang ngồi trên giường. Trời nóng, vạt áo vén lên, lộ ra bắp chân thẳng tắp vàng

Ta nhìn, búi tóc đơn giản, rời khỏi ghế.

“Phu quân đưa Tứ thúc đến doanh trại?” Ta rót một chén nước, đưa tới trước mặt Ngụy Đàm.

“Ừ, đệ ấy thích xem máy móc.” Ngụy Đàm nhận lấy cái chén, nói: “Đệ ấy nói nàng đến chỗ đệ ấy, còn tặng y phục mới?”

Ta gật đầu, hỏi: “Tứ thúc thích không?”

“Đệ ấy mặc rồi.” Ngụy Đàm cười cười, thần sắc thương xót, “Nói ra thật xấu hổ, đệ ấy và ta một mẹ sinh ra, ta đây là huynh trưởng vốn nên chăm sóc nhiều. Nhưng hàng năm ta đều bên ngoài, không để ý đến.”

Ta mỉm cười: “Ta ở trong nhà, sẽ quan tâm nhiều hơn.”

Ngụy Đàm nhìn ta, trông mắt đen như hiện lên thứ gì. Chàng cúi đầu uống nước, chân mày bỗng nhiên giật giật: “Trong nước thả vật gì?”

“Hoa đào.” Ta nói, “Hai tháng trước ta đến Tây Sơn Bạch Hạc dâng hương, thấy có hoa rơi, thu lại một ít.” Vừa nói ta vừa nhắc bình lên, rót thêm nước vào chén Ngụy Đàm, vô tình liếc về bắp chân chàng, trên đó có vết bầm tím.

“Phu quân bị thương?” Ta hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm theo ánh mắt của ta, liếc về phía chân, nói: “Lúc lên ngựa không cẩn thận, không sao.”

Ta gật đầu, suy nghĩ, đứng dậy đi ra phía cửa.

A Nguyên đứng ở hành lang, ta hỏi nàng: “Có rượu thuốc xoa vết thương không?”

“Rượu thuốc?” A Nguyên dừng, vội hỏi, “Có, phu nhân muốn làm gì?”

“Đừng hỏi, đi lấy cho ta.” Ta nói.

A Nguyên gật đầu, xoay người bước đi. Không bao lâu, nàng cầm một bình nhỏ trở lại, đưa cho ta, “Chường sự cho, nói là rượu thuốc tốt nhất phủ.”

Ta nhận lấy, đi vào phòng.

“Rượu thuốc?” Ngụy Đàm thấy bình trong tay ta, nhăn mặt lại.

“Phu quân có thương tích, muốn tan vết bầm phải dùng cái này.” Ta nói xong, ngồi xuống cạnh chàng.

Ngụy Đàm nhìn ta, nói: “Làm phiền phu nhân.” Dứt lời, đưa chân ra ngoài.

Ta không nói nhiều, đổ rượu thuốc vào chén nhỏ, sau đó một chút ra lòng bàn tay, xoa xoa cho nóng lên, mùi thuốc tản ra nồng nặc, đúng là vật hiếm thấy.

Ta thoa lên vết bầm, chậm chạp xoa nắn, vết thương không nghiêm trọng lắm, thật ra không xoa rượu thuốc, hai ngày có thể khỏi. Nhưng đây là cơ hội thể hiện ân tứ ôn nhu, ta không muốn bỏ qua.

Trong phòng an tĩnh, chỉ có thanh âm tay ta vuốt ve nhẹ nhàng. Nói thật, chân nam nhân không đẹp, nhiều lông hơn nữ nhân, vừa đen vừa cứng. Da thịt rắn chắc, lộ ra vẻ cường tráng... Ừ, thoát nhìn rất mạnh mẽ, dù sao Ngụy Đàm cũng là người chinh chiến.

Ta biết Ngụy Đàm nhìn ta, ánh mắt chàng khiến người khác không thể bỏ qua, ta biết bộ dáng mình lúc này. Da ta trắng mà nhẵn mịn, thần sắc hồng nhuận, tóc vén ra sau gáy. Đan y trên người mềm mại, cổ áo hơi lỏng, da thịt dưới cổ như ẩn như hiện.

Khi ta mười hai tuổi, nữ mẫu thường nói với ta chút chuyện khuê phòng. Bà từng nói, nữ nhân sau khi tắm rửa xong, y phục xốc xếch, tóc xổa ra, bình thường chính là bất nhã, nhưng trong phòng, nam tử lại rất mê muội...

“Phu nhân rất quen việc.” Bỗng nhiên Ngụy Đàm nói, thanh âm trầm thấp.

Ta mỉm cười: “Tiên phụ lúc trước hay đầu sức, mỗi lần tỷ thí với người ta, luôn mang theo thương tích trở về. Mẫu thân xoa rượu thuốc cho phụ thân, ta

thường xuyên đứng bên, nên học được chút.”

Ngụy Đàm không nói gì, ta tiếp tục xoa bóp. Không bao lâu, cảm bị một bàn tay kéo lên.

Nháy mắt yên tĩnh.

Ta nhìn vào mắt Ngụy Đàm, không có sự sắc bén lúc mặc quân phục, nhưng vẫn đen như mực. Hai ngón tay chàng nâng cảm ta, lực đạo rất nhẹ, ta có thể cả thấy ấm áp nơi ngón tay.

“Mẹ nàng dạy không ít.” Chàng chậm rãi nói.

Ta nhìn chàng, muốn nói, nhưng phát hiện không biết nói gì, chỉ cong cong khóe miệng. Cảm nhận hơi thở nam nhân ép tới, tim bỗng nhiên đập mạnh.

Nhưng nháy mắt, tay chàng buông cảm ta ra.

“Không cần xoa nữa, canh giờ không sớm, phu nhân nghỉ ngơi đi.” Ngụy Đàm kéo tay ta ra khỏi bắp chân, đứng dậy xuống giường.

Ta mông lung, nhìn chàng đi tới giá áo, lấy ngoại y, xột xoạt mặc vào.

“Phu quân muốn đi ra ngoài?” Ta hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm thất đai lưng, móc bội kiếm vào, “Tối nay ta đến doanh trại, không trở lại.” Dứt lời, cất bước ra cửa.

Thân ảnh biến mất, chỉ có gió đêm thổi qua, ánh nến chập chờn.

“Phu nhân, Đại công tử...” A Nguyên đi tới, khuôn mặt kinh ngạc.

Ta vẫn ngồi trên giường, nhìn cánh cửa không nói.

Tối nay, ta dự cảm mình sẽ ngủ không ngon...

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tiếp Khách

Hắn là Quách phu nhân cảm thấy ta là nhi phụ biết nghe lời, ngày hôm sau, khi bà tỉnh dậy, ta đã đứng đợi ngoài cửa.

Đêm qua Ngụy Giác qua đêm ở chỗ Trương thị, lúc ta vào phòng không phải kiêng kị gì.

“Thiếu phu nhân hôm nay dậy sớm quá!” Quách phu nhân vẻ mặt ôn hòa, “Đại công tử đã dậy chưa?”

Ta mỉm cười: “Đại công tử đêm qua đi doanh trung, không ngủ lại nhà.”

“Hả?” Quách phu nhân nhìn ta, ánh mắt lưu chuyển, chớp lát, cười cười, “Đại công tử bận rộn, thiếu phu nhân nên thông cảm.”

Ta ôn nhu nói: “Kính dạ.”

Bỗng nhiên, Nhị công tử Ngụy Chiêu tới.

“Bái kiến mẫu thân, bái kiến trưởng tẩu.” Đầu hắn đội khăn, mặc tុ y, một thân trang phục luyện võ, giờ tay nhấc chân mười phần văn nhã.

“Trọng Minh.” Quách phu nhân thấy hắn, nụ cười từ đáy mắt nổi lên, “Đêm qua mới từ doanh trung trở về, sao thức dậy sớm như vậy?”

“Hàng ngày nhi tử đều theo phụ thân luyện kiếm, không buồn ngủ.” Ngụy Chiêu đáp.

Quách phu nhân từ ái kéo tay hắn, hỏi chuyện cuộc sống hàng ngày, Ngụy Chiêu nhất nhất đáp.

Ta và Ngụy Chiêu thường ngày chỉ gặt đầu hành lễ, trường hợp này, ta chỉ có thể đứng một bên, nhìn mẫu tử họ tình thâm.

Quách phu nhân chỉ lo Ngụy Chiêu luyện kiếm hao phí thể lực, hàn huyên một lúc, quay đầu lệnh thị tỳ đi nhà bếp lấy cháo, trong lúc chờ đợi, bỗng nhiên Ngụy Chiêu giương mắt nhìn ta.

Bốn mắt nhìn nhau, ta gật đầu.

Hắn cười một tiếng, đuôi lông mày nhễ nhướng lên, càng lộ vẻ phong nhã.

Từ trong viện Quách phu nhân đi ra, ta đi ở hành lang, bỗng nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại, thấy Ngụy Chiêu cũng đi ra.

“Trưởng tẩu.” Ngụy Chiêu vái chào, thanh âm ấm áp.

“Nhị thúc.” Ta hoàn lễ, mỉm cười nói, “Nhị thúc đi nơi nào?”

Ngụy Chiêu nói: “Đi doanh trung. Hôm nay phụ thân muốn nhìn binh lính diễn trận. Lệnh ta đi theo.”

Ta gật đầu: “Nhị thúc cực khổ.”

“Không dám nhận.” Ngụy Chiêu nói, khoe môi hơi cong, có chút tương tự với Ngụy Đàm, lại có vẻ nhu hòa, “Nếu so với huynh trưởng, ta còn lâu mới bằng.”

Đuôi lông mày ta khẽ lay động.

Nói về Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu, tuy là huynh đệ cùng cha, nhưng trong mắt mọi người vẫn bất đồng. Ta đã nghe một chút nghị luận, nói Ngụy Đàm làm việc mạnh mẽ vang dội, nói một không hai, trong doanh trung rất có tiếng tăm, còn Ngụy Chiêu đối đãi người ôn hòa ấm áp, lại bao dung lương thiện, rất được sĩ phu Trường An ưu ái. Thái độ Ngụy Giác đối với hai nhi tử cũng suy tính, khi chinh phạt hoặc quốc sự rõ ràng nể trọng Ngụy Đàm, nhưng ra vào thường đưa theo Ngụy Chiêu.

Ta mỉm cười: “Cửu thị vì nước vất vả, phu quân thân là tiểu bối, sao dám chậm trễ.”

Ngụy Chiêu cười nhạt.

“Hôm nay khí trời rất tốt.” Hắn nhìn ra phía ngoài hành lang, “Ung Đô rất đẹp, trưởng tẩu có từng đạp thanh (1)?”

(1) Đạp thanh: Đi chơi trong tiết Thanh Minh.

Ta nói: “Tháng trước đã đi miếu, nhưng chỉ một hai lần.”

“Nguyên thấp đề lục liễu

Khư hữu tán hồng đào.”

Ngụy Chiêu chậm rãi nói, “Ung Đô không tệ.”

Ta ngẩn ra.

Ngụy Chiêu mỉm cười: “Khi ta còn bé, từng có may mắn bái kiến Phó Tư Đồ, thụ giáo chỉ sơ tầm gương Diệc Di Kì, đến nay đã đọc thuộc lòng.”

Ta nhìn Ngụy Chiêu, trên mặt hắn nhuộm nắng mai nhân nhật, mặt mày tỉ mỉ. Ta cẩn thận suy nghĩ, không phải không thừa nhận, mình đối với khuôn mặt tuấn nhã này, quả thật không có nửa điểm ấn tượng.

“Thiếu phu nhân.” Đang lúc này, phía sau truyền đến âm thanh chường sự.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy ông đang vội vàng đi tới, hành lễ, nói với ta: “Thiếu phu nhân, Đại công tử tiếp khách ở hoa viên, mời phu nhân đi một chuyến.”

Tiếp khách? Trong lòng ta kinh ngạc. Ta quay sang Ngụy Chiêu: “Phu quân cho mời, ta đi trước một bước.”

Ngụy Chiêu mỉm cười thi lễ: “Trưởng tẩu đi thông thả.”

Ốc trạch Ngụy phủ từng là phủ đệ của Ung Hầu, trong loạn thế, vương hầu đều thành cận bã, một nhà Ung Hầu chết trên tay cường đạo. Ngụy Giác vào Ung Đô, nay ốc trạch đã không còn vật gì. Ngụy Giác bài trí nơi đây thành phủ thừa tướng.

Ung Hầu xuất thân hoàng tộc, Hầu Phủ so với nhà quý tộc Trường An mặc dù không thấm vào đâu, nhưng đình viện cũng được coi là tao nhã. Trong hoa viên có cỏ thụ, nhiều loại hoa, chân cầu nước chảy, du ngoạn coi như thoải mái.

Ngụy Đàm nói có khách, ta nghĩ là một hai người, ai ngờ đến hoa viên, phát hiện nơi này y quan đông đảo, hẳn là không dưới hai mươi người.

Giữa hoa viên bày ghế ngồi án kị, bình phong chắn phía trước, Ngụy Đàm một thân y phục nho nhã, đầu đội trúc quan. Khi ta đến hoa viên, có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của chàng liếc đến.

“Thiếu phu nhân.” Gia nhân đứng ở cửa hành lễ với ta, thanh âm không cao không thấp, vừa lúc bay đến tiệc rượu bên kia.

Thanh âm nói chuyện bỗng ngưng im bất, các tân khách đều nhìn lại đây.

“Phu nhân.” NGụy Đàm đứng dậy, mỉm cười bước đến.

Dưới ánh mắt mọi người, ta bước đến trước mặt NGụy Đàm, thi lễ: “Phu quân.” Còn chưa hoàn lễ, một đôi tay đã đỡ lấy ta. Giương mắt, thấy NGụy Đàm thần sắc ấm áp, dưới ánh mặt trời, ngũ quan lạnh lùng ngày thường hiện ra độ cong hoàn hảo.

“Chư công, đây là thê tử Phó thị của ta.” Một tay chàng đỡ ta, quay sang nói với tân khách.

Ta nhìn lại, những khuôn mặt đó lọt vào trong mắt, trong lòng lấp bắp kinh hãi, trừ bỏ vài vị ta chưa từng gặp mặt, đại bộ phận đã từng gặp qua.

“Phu nhân, hôm nay tụ yến đều là kẻ sĩ Trường An. Năm đó Tư Đồ yến nhạc, chư công đã từng là tân khách, không biết phu nhân còn nhớ rõ?” NGụy Đàm thanh âm ôn nhu nói.

Ta giương mắt, chàng cúi đầu thấp, rất có tư thái của một vị phu quân ôn nhu. Chỉ có góc độ này của ta, mới có thể nhìn thấy ánh mắt kia bình tĩnh và dò xét.

“Lúc đó thiếp tuổi nhỏ, chỉ nhớ một chút giọng nói và dáng điệu.” Thanh âm ta ôn nhu đáp.

NGụy Đàm mỉm cười, kéo ta ngồi xuống ghế, nhất nhất giới thiệu toàn bộ kẻ sĩ.

Ta giống mẫu thân, thông dong tao nhã chào hỏi mọi người. Toàn bộ kẻ sĩ đến vái chào, có mấy người vẻ mặt động tình, nhắc tới tình nghĩa với phụ thân ta năm đó.

Ta nghe bọn họ nói, vẫn duy trì phong thái đoan trang tươi cười.

Từ khi Phó thị suy sụp, những người này ta chưa gặp lại, hiện tại trong NGụy phủ gặp lại khách quý, tư vị trong lòng kỳ diệu khôn tả. Nhưng ta hiểu được, đây chính là giá trị của mình, ta không thích bị lợi dụng, nhưng trong khi chờ đủ lông đủ cánh, ta sẽ làm tròn bổn phận nên làm.

Bọn họ quy thuận NGụy thị, không hoàn toàn do nhìn mặt mũi ta – trẻ mồ côi của Phó thị.

Đồng Khuông bị giết, Sơn Đông quy NGụy Giác, một nửa thổ địa Trung Nguyên nằm trong lòng bàn tay ông. Cái này đủ khiến cho một số nhân sĩ sinh ra tâm quy thuận. NGụy Giác có thiên tử, vốn đã danh chính ngôn thuận, hơn nữa có ta, có thể làm cho lý do bọn họ quy thuận càng thêm tinh khiết.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy ta, trọng điểm nói chuyện của bọn họ đang từ đau thương chuyển sang đùa bỡn, bẽ lũ tranh giành, quốc gia lâm lữ, nói rằng thương tiếc Phó thị thế nào, Phó thị vẫn vang dội thế nào. Ta thậm chí không biết, năm đó ta mặc áo gai để tang, hát vang tặng phụ huynh bị tra khảo, đã được người quy về “Liệt nữ truyện”.

Những kẻ sĩ này, đã có người râu tóc hoa râm, có người vẫn đang thanh xuân, không ít danh hào ta đã từng nghe qua, chính là lúc trước còn bé, ta cũng không cố gắng nhớ kỹ bọn họ là ai.

Nhưng có một người ngoại lệ.

Công Dương Quế ngồi ở ghế cuối cùng, thứ tử của Công Dương Âu – NGự Sử đại phu, đây là cái tên duy nhất ta có thể nhớ trong đám tân khách.

Chàng và Nhị huynh bằng tuổi, là hảo hữu của Nhị huynh. Công Dương thị gia thế đại nho (2), cá tính Công Dương Quế lại cương quyết bất tuân, sùng bái hiệp sĩ, là ngoại tộc trong đám quần áo lụa là, đam mê ngũ thạch tán (3) và thoa phấn ở Trường An. Có lẽ vì nguyên nhân này, vị Nhị huynh tôn trọng hiệp khách của ta mới giao hảo với chàng, thường thường mời chàng đến phủ ti thí kiếm khí.

(2) Đại nho: Nhà thông thái về Nho giáo.

(3) Ngũ thạch tán: Ngũ thạch tán còn gọi là “Hàn thực tán”, là một loại thuốc Đông y, thành phần chủ yếu là thạch nhũ, thạch anh tím, thạch anh trắng, thạch lưu hoàng, xích thạch, vốn dùng để trị liệu bệnh thương hàn, sau được cải tạo, trở thành một loại thuốc dẫn cao cấp chuyên cung cấp cho nhân sĩ thượng tầng hưởng dụng. Sau khi dùng loại dược này mặt sẽ đỏ, da thịt trở nên mềm mại, nên mọi người nghĩ đây là thần đan thần dược, có thể trợ giúp cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão, không biết đây là độc dược, trừ bỏ kích thích thần kinh, dẫn phát một ít cảm xúc kịch liệt, còn có thể nghiệm, ảnh hưởng đến tính cách con người, khi không có dược ăn, tính tình sẽ trở nên rất táo bạo.

Ta và người kia không tính là xa lạ, có vài lần, ta muốn ra chợ chơi, Nhị huynh lại không rảnh, đã nhờ Công Dương Quế đưa ta đi.

Vài năm không gặp, Công Dương Quế đã không còn là thiếu niên khí phách cười ngửa cầm kiếm, bốn tẩu trên phố Trường An năm đó. Bộ dáng hiện tại của chàng rất gầy, rất cao, quai hàm và cằm mọc râu dài, thậm chí rất khinh thường những loại yến tiệc của các gia đình quyền quý. Chỉ có một cái, tựa hồ không đổi – khi chàng nhìn người khác, trong mắt vẫn mang theo vài phần nhuệ khí.

Ta bộ dạng phục tùng, sau khi nghe NGụy Đàm giới thiệu xong, gọi một tiếng “Công Dương công tử”, sau đó hành lễ. Công Dương Quế cũng không biểu hiện nhiều, hoàn lễ xong, ngồi lại ghế.

Người ta thường nói, vũ phu lỗ mãng không giỏi ăn nói, ta phát hiện lời này không hẳn vậy. NGụy Đàm coi như vũ phu, nhưng ngôn từ không kém.

Chàng rất khéo léo dẫn dắt, nhóm kẻ sĩ đã chạy đến đề tài tiền đề năm xưa, Ngụy Đàm nói đăm ba câu, nhắc tới tình hình đương thời, nhóm kẻ sĩ đã về nên thế cục thiên hạ.

Hiện tại, Ngụy Giác đã chiếm lĩnh Tây Lương, kéo dài tới Sơn Đông, mặc dù thiên tử định đô Ung Châu, nhưng thiên hạ vẫn đang chia năm xẻ bảy. Lợi thế mạnh nhất chính là Đàm Hi phương Bắc. Đại bộ phận Hà Nam, Hà Bắc, cùng với U Vân châu quận đều bị chiếm đóng. Trừ lần đó ra, Ngô Chương chiếm đóng Hoài Dương, Lương Sung chiếm đóng Kinh Sở, Vương Mậu chiếm đóng Bách Việt, còn lại là các nhóm tiểu binh tiểu dũng đếm không xuể.

Những người được phụ huynh ta mời dự yến tiệc, kỳ thật không phải hạng tầm thường. Ta ngồi cạnh Ngụy Đàm, nghe bọn họ tranh luận khắp nơi yếu mạnh ra sao, nghị luận việc thảo phạt thế nào. Đang lúc tâm đầu ý hợp, một thanh âm cười lạnh lưng cắt ngang: “Chư công thật nhiệt tình, chớ quên Thừa Tướng mới chinh phạt Đông Khuông, thuê ruộng Ung Châu gần như trống rỗng. Nếu tiếp tục chiến tranh, chẳng lẽ muốn để trên dưới một trăm châu quận này chết đói?”

Người nói chính là Công Dương Quế.

Trên ghế, tất cả mọi người im lặng, ta nhìn về phía chàng, hơi kinh ngạc,

“Trọng Bình,” một người trung niên ngồi cạnh chàng liếc về phía Ngụy Đàm, hình như có vẻ xấu hổ, cười nói với Công Dương Quế, “Trọng Bình có gì nói ra lời ấy, Thừa Tướng chính là người anh minh, không đến nỗi có nạn đói.”

Công Dương Quế nhìn ông, lộ ra vẻ lạnh nhạt, không lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, có người nhắc tới mấy chuyện mới mẻ gần đây ở Ung Đô, đề tài bị rời đi, mọi người lại thân thiện nói chuyện với nhau.

Ngụy Đàm ý cười thân nhiên, nghe bọn họ nói chuyện, rất ít lên tiếng.

Ta thả một quả anh đào vào trong miệng, ánh mắt liếc về ghế cuối.

Tay Công Dương Quế cầm chén, thần sắc trầm mặc. Bỗng nhiên chàng nhìn về phía ta, ánh mắt chạm nhau.

Mặt chàng không chút thay đổi, uống một hơi cạn sạch chén rượu, quay mặt đi.

Tự yến lần này khách và chủ vô cùng vui vẻ.

Sau, ta đề A Nguyên đi hỏi thăm chi tiết về tân khách trong yến tiệc này. Nàng trở về nói cho ta biết, đại bộ phận người trong yến tiệc được Ngụy Giác bổ nhiệm chức quan, chỉ có một người ngoại lệ, chính là Công Dương Quế.

Ta kinh ngạc, A Nguyên nói cho ta biết ngọn nguồn.

Lúc trước, Công Dương Quế đã vào triều làm quan, là Thái Thương Thừa (4). Người nhà chàng không quá vừa lòng với vị trí này, vì thế tộc thúc Công Dương Quế – Thái Phó Thừa (5) Công Dương Hoảng đưa chàng đến yến tiệc ngày ấy, chuẩn bị tiến cử với Ngụy Đàm.

(4) Thái Thương Thừa: Quan trông coi thương khố, kiểu như thủ kho của mình í.

(5) Thái Phó Thừa: Một chức quan thời xưa.

Ta nhớ lại người trung niên ngồi cạnh Công Dương Quế, có lẽ chính là tộc thúc của Công Dương Quế.

Kỳ thật, lời Công Dương Quế tuy mất hứng, nhưng Ngụy Đàm không phản cảm. Sau yến tiệc, Ngụy Giác đã tự mình gặp Công Dương Quế. A Nguyên nói cho ta biết, Ngụy Giác cảm thấy Công Dương Quế là một nhân tài, muốn thu chàng vào dưới trướng, làm quân sư tể rượu hoặc chủ trì sổ sách. Nhưng sứ giả bỏ nhiệm còn chưa tới, Công Dương Quế đã đi không dấu vết, ngay cả Thái Thương Thừa cũng không làm.

“Thật sự là quái nhân, đúng không?” A Nguyên một bên giúp ta đề ý sợi dây không bị rối, một bên nghi hoặc nói.

Ta cười gật đầu, nhìn con thoi trong tay, lần lượt dệt vải.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Nhược Thiên

Ngụy Giác điều quân trở về, thiên tử đích thân tới cửa thành nghênh đón, coi như long trọng, bất quá vẫn qua loa, chân chính khao quân là mấy ngày sau.

Nghe nói trên triều, Ngụy Giác muốn chiếu thư được đóng dấu bằng ngọc tỷ của hoàng đế, bên trên viết theo ý muốn của Ngụy Giác, viết chi chít tên

của các tướng lĩnh có công. Trong đó, Ngự Giác không thể thường thêm được nữa, cũng không thể thường để vị cho ông, cho nên trên danh nghĩa, chỉ có thể thưởng vàng bạc. Ngự Đàm được phong tước Hoài Dương Hầu, Ngự Chiêu được phong tước Sơn Dương Hầu, còn những cái tên chỉ chết kia, mọc lên như nấm như Đình Hầu, Hương Hầu hoặc Tướng Quân.

Ngự Đàm tiến tước, đương nhiên ta thành Hầu phu nhân, đối với người Ngự phủ, cuộc sống không vì vậy mà phát sinh thay đổi gì. Ngự Đàm vẫn ở Ngự phủ, ta vẫn rất tận tâm hầu hạ cữu cô và phu quân.

Ngự Đàm có khi ở nhà, có khi ra cửa, dưới trướng Ngự Giác, mưu sĩ tướng quân đông đảo, thường ở chính đường nghị sự, Ngự Đàm thường làm bạn ở bên. Vì cố đó, sau khi bọn họ xuất chinh trở về, ta rất ít đến chính đường, cũng không ra khỏi cửa. Hoặc là đến hầu hạ Quách phu nhân, hoặc ở trong sân viện giết thời gian.

Nhưng mà, Ngự Đàm vẫn chưa ngủ cùng ta.

Chàng thường nghỉ đêm ở doanh trại, nếu không tiện đi ra ngoài, sẽ trải đệm, ngủ ở phòng ngoài.

Ta rất nghi ngờ, có mấy lần muốn hỏi chàng đến tột cùng vì sao, nhưng đến tột cùng da mặt mỏng, hỏi không ra miệng. Ngự Đàm giống như không có chuyện gì, có khi sáng sớm dậy, ta và chàng gặp nhau ở phòng ngoài, chàng vẫn vô cùng tự nhiên mặc quần áo, cười cười với ta, “Phu nhân dậy sớm thế!”

Những chuyện này, chỉ có A Nguyên biết, nàng thu dọn chăn đệm trên giường Ngự Đàm, nhìn về phía ta, ánh mắt là lạ.

Có một lần, Chu thị đến phủ, cười trộm nói với ta, nam nhân trưởng thành của Ngự thị, chỉ có Đại công tử chưa có hài tử, mọi người đều mong đợi ta có thể mau mau sinh một nam hài.

Khi ta nghe những lời này, quả thực muốn học máu, ta cũng muốn sinh nam hài, nhưng không phải trượng phu nên xuất lực sao?

Trên mặt, ta chỉ có thể mỉm cười. Chu thị cho rằng ta e lẹ, lộ ra vẻ mặt mập mờ, tựa như đang nói đến một chuyện ý tứ cỡ nào.

Ta không biết trước ta, Ngự Đàm đã sinh hoạt phòng the lần nào chưa, hoặc chàng chưa từng chạm qua nữ nhân nào. Ta cảm thấy thất bại chính là, ta đây Phó Dung, năm đó cũng coi như Trường An nữ sĩ, lại không khơi dậy nổi hứng thú của trượng phu sao?

Hôm đó Chu thị nhắc tới thọ yến của Lô công, quả nhiên Ngự Giác không đi.

Nhưng dù sao Lô công cũng giúp đỡ triều đình, Ngự Giác muốn cho ông ít mặt mũi, nên đã giao việc này cho Ngự Đàm, Ngự Đàm ngày đó muốn ra ngoài thành tuần tra binh doanh, cho nên, dự tiệc chính là ta.

Phủ đệ Lô công quả nhiên náo nhiệt, xe ngựa đủ loại màu sắc xếp hàng dài trước viện môn, nghe nói Lô công buồn bán, cho nên lưu dân và khát cái (1) toàn thành đều tới, bị gia nhân cầm gậy gỗ ngăn ở đầu phố, không cho vào.

(1) Khát cái: Ăn mầy.

Các loại huyền ảo, ta vất vả xuống xe, được gia nhân che chở đi tới cửa.

“Phó phu nhân.” Lô công thấy ta tới, khuôn mặt mập mập hồng hào chất đầy nụ cười, cũng với thê tử ông, một đường nghênh đón ta.

“Lô công thọ ti Nam Sơn.” Ta mỉm cười chúc mừng, “Cữu cô và phu quân có công vụ quán thân, không đến được, nên ta tới chúc mừng, hàn huyên tỏ chút lòng.”

“Phu nhân hạ cố hàn xá, vẻ vang cho kẻ hèn này.” Lô công khách khí đáp, thân thể to béo vãi chào lộ ra vẻ chật vật hết sức. Dứt lời, ông lệnh gia nhân nhận lễ ta mang đến, để thê tử Vương thị dẫn ta vào trong.

Số người Lô công mời nhiều hơn tưởng tượng của ta rất nhiều, ba sân bày đầy tiệc rượu, có rất nhiều người giống Ngự thị, chủ nhân không tiện đến, lại không muốn làm Lô công mất mặt, để cho gia quyến đi thay.

Cho nên rất đúng dịp, ta gặp được Ngọc Oánh.

“A Dung.” Ngọc Oánh thấy ta, sắc mặt vui mừng, tiến lên đón, “Ta đang nghĩ không biết người có tới không, quả nhiên là tới.”

Lời nàng thân mật, nắm tay ta, ánh mắt nhìn chăm y phụ tùng trên người ta, miệng khen ngợi.

Rất nhiều người nhìn sang bên này, bao gồm cả Chu thị. Ta nhìn về phía Ngọc Oánh, mỉm cười nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Nụ cười Ngọc Oánh càng sâu, hàn huyên hai câu, nàng kéo ta về phía mấy vị thiếu phụ ăn mặc hoa lệ: “A Dung, mới có người nhắc người, các nàng ngưỡng mộ người đã lâu.”

“Hà?” Nhìn mặt nàng ngây thơ, ta lại nhìn về mấy vị thiếu phụ. Các nàng rồi rít tới đây hành lễ, ánh mắt nhìn ta một chút, lại nhìn Ngọc Oánh đắc ý, trong cười tha thiết, cất giấu chút úp mở.

Ta lớn lên trong nhóm quý nữ, tâm tư biểu lộ trên khuôn mặt sao không hiểu?

Ta nhất nhất làm lễ ra mắt, đến khi bắt đầu yến tiệc, mới cùng Ngọc Oánh tách ra.

Trên tiệc rượu, nam nữ chia chỗ ngồi, Lô công để riêng một tòa lầu các, an trí nữ quyến ở phía trên, do Vương thị chủ trì.

Bàn về tuổi, ta kém xa người lớn tuổi nhất, nhưng bàn về thân phận, ta đại diện cho Ngụy thị, hiển hách nhất trong đám người, cho nên, ta công khai ngồi dưới Vương thị.

Trong bữa tiệc, Vương thị rất ân cần, thỉnh thoảng hỏi ta có hợp khẩu vị không, nếu không cứ nói. Ta khách khí trả lời, nhìn trên bàn đầy thịt và gạo, trong lòng nghĩ tới chuyện Lý Thương.

Một bữa thọ yến không biết cần dùng bao nhiêu thịt, nếu như Lý Thương có thể làm đến, hẳn rất khả quan.

Lòng ta ngửa ngáy, chung quanh không có ai, ta thấp giọng hỏi A Nguyên: “Có tin tức của phụ thân ngươi không?”

A Nguyên gật đầu nói: “Sang nay mới có tin, chưa kịp báo cho phụ nhân. Phụ thân nói, chuyện buôn bán thịt rất trôi chảy, trước đó vài ngày mua gia súc, tất cả đều bán cho Lô công.”

Ta nghe xong, trong lòng nhất thời mừng rỡ.

Lý Thương quả không hổ sự trông đợi của ta, thế nhưng lại cùng suy nghĩ với ta.

“Được bao nhiêu?” Ta vội hỏi.

A Nguyên nói: “Không biết, phụ thân nói còn phải chờ tính toán lại.”

Ta gật đầu. Đây là mua bán lớn đầu tiên, có kiếm được tiền hay không, hoặc kiếm được bao nhiêu ta chẳng quan tâm, được việc mới là quan trọng nhất.

Ta cao hứng, ăn thịt trong mâm, mùi vị thật ngon, tựa hồ đây là thiên hạ đệ nhất mỹ vị, mà sau khi dùng cơm xong, ngồi nghe xướng ca, Ngọc Oánh đến gần ta, ta vẫn ngồi cười híp mắt.

Thiếu phụ nàng giao hảo cũng tới từ Trường An, xuất thân không bằng Ngọc Oánh, nhưng giống Ngọc Oánh, đều được gả vào gia đình quan lại, Ngọc Oánh dẫn các nàng tới trước mặt ta, tựa hồ rất hãnh diện.

Ta nghe các nàng nịnh nọt lẫn nhau, lại nhìn mấy người xướng ca trong sân, tay cầm chén rượu nhỏ, trên mặt cười nhạt. Trước mặt cũng là hí kịch, trước một cuộc, sau một cuộc, mà Ngụy thị đón ta vào cửa, cũng tựa như một vở tuồng.

Đang suy nghĩ lung tung, ta chợt nghe một trận cười to.

Tiếng cười truyền đến từ lầu các phía dưới, nhìn xuyên qua màn trúc, chỉ thấy trong đình viện đèn đuốc sáng trưng, ngay giữa thảm đỏ, vài ca kỹ xinh đẹp đang nhảy múa, y phục trên người rực rỡ, như chim như bướm.

“Thật là, lại bắt đầu...” Các thiếu phụ thấy, trên mặt lộ vẻ chán ghét.

Ngọc Oánh nghiêng đầu lại, nói: “Quản bọn họ làm khi gió gì, cứ nhắm mắt làm ngơ là xong.”

Ta hiểu rõ, đây là phong tục thói nết của Trường An, các quý tộc yến ẩm chưa đủ đồ, sẽ thích xem kỹ nữ múa thoát y, tìm niềm vui. Lô công muốn lấy lòng mọi người, phô trương ắt không thể thiếu, vì vậy an bài ‘dư hưng chi nhạc’ (2).

(2) Dư hưng chi nhạc: Nhạc thịnh hành.

Tiếng cười lại nổi lên, ta nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mập mạp, thoa phấn, ngồi dưới Lô công, tựa hồ đang nói chuyện gì cao hứng, cười ha ha. Hắn ôm một nữ tử nhan sắc kiều diễm, lúm đồng tiền như hoa.

Ánh mắt ta rơi vào chu sa (3) giữa lòng mày nàng.

(3) Chu sa: Nốt ruồi son.

Chén rượu trong tay cơ hồ muốn rơi xuống đất, ta biến sắc, vung màn trúc lên.

“A Dung, ngươi định làm gì?” Ngọc Oánh đè tay ta lại.

Ta nhìn nàng: “Đó là...”

“Xuy!” Ngọc Oánh sắc mặt cứng đờ, ý bảo ta chớ có lên tiếng. Nàng nhìn quanh, hạ giọng, “Nàng ấy hiện tại không giống lúc trước, ngươi không thể giao du với nàng, nhìn cũng không được.”

“Nàng ấy sao vậy?”

“Còn có thể thế nào?” Ngọc Oánh bĩu môi, tràn đầy khinh miệt, “Ngưng Hương quán, kỹ quán lớn nhất Ung Châu, chính là nàng ấy mờ, hiện tại tên tuổi đã vang xa.”

Trong bữa tiệc truyền đến một trận cười lớn, ta nhìn qua màn trúc, Nhưộc Thiên ngồi cạnh một nam tử mập mạp, quần áo đắt tiền, cười mời rượu hân. Nam tử cười đến mê đắm, ta thấy tay hân túm Nhưộc Thiên không tha...

Huyết khí lạnh người, ta thấy trướng mắt, quay đầu lại.

Tâm loạn, những thứ kia, như một con ác mộng đáng sợ.

Nhưộc Thiên họ Trần, phụ thân nàng là Trung Tấn đại phu Trần Khang. Chức quan này ở Trường An không tính là lớn, nhưng Trần thị cũng được coi là sĩ tộc, nể thân Nhưộc Thiên và mẫu thân ta thân nhau nhiều năm, cho nên Nhưộc Thiên và ta từ nhỏ chính là hảo hữu.

Hải đồng xuất thân quyền quý, lớn lên tính tình có chút lầy nhiem nhau. Gia thế của ta không được coi là hưng thịnh nhất, nhưng danh hiệu ở Trường An cũng nằm trong những nhà đếm trên đầu ngón tay, cho nên trong đám quý nữ cũng tuổi ta, ta như cá gặp nước. Nhưộc Thiên hòa đồng rất tốt, nhưng không phải vì ta.

Nàng rất xinh đẹp, giữa lông mày có một vết chu sa, so với nữ tử cùng tuổi, một cái nhú mày cũng nhiều hơn mấy phần phong tình.

Nàng là người trí tuệ, có chuyện gì, chỉ cần tìm nàng có thể tìm được cách giải quyết thỏa đáng. Hết thầy làm cho các hải tử bốc đồng không ngừng hâm mộ, chuyện gì cũng vui lòng nghe nàng.

Ta nhớ nàng từng mơ ước, chính là Nhưộc Thiên như vậy, sau đó gả cho...

Từ trong miệng Ngọc Oánh, ta biết được đại khái chuyện Nhưộc Thiên gặp phải.

Phụ thân nàng đắc tội Hà Quý, toàn bộ nam đinh trong tộc bị diệt, nữ nhân bị ban cho quân sĩ – thù hạ của Hà Quý. Ta không biết khi đó Nhưộc Thiên đã trải qua chuyện gì, chỉ nghe Ngọc Oánh nói nàng tái xuất trước mặt mọi người, với danh hiệu điểm kỹ Ung Châu.

Ngọc Oánh chỉ nói đại khái với ta, không bao lâu, quay sang thiếu phụ bên cạnh, bàn về vòng tay Bạch Ngọc mới tinh. Thị tỳ bụng mỹ thực, rượu ngon đi qua, tiếng ca tiếng đàn uyển chuyển du dương, cũng với âm thanh các phu nhân cười nói, tựa hồ huyền ảo ngoài kia không tồn tại.

Ta đã sớm học được ‘thấy mà không thể trách’, nhưng nghe đến mấy chuyện này, ngực vẫn mơ hồ đau.

Khi Trường An ly loạn, ta đã đến Lai Dương, nhưng có một số việc ta vẫn biết.

Phó thị gắn bó với Thái hậu, đương nhiên ủng hộ hoàng tử Sâm.

Ta vẫn nhớ khi gia đình ta gặp chuyện không may, liền mấy tháng, phụ thân nghị sự trắng đêm, mọi người ra vào thần sắc ngưng trọng. Ngay cả Nhị huynh, ngày thường thích nhất chơi đùa với ta, vậy mà cũng rất ít tới tìm ta chơi, ta chọc huynh ấy cười, huynh ấy chỉ thờ dài, sờ sờ đầu ta.

Ta còn nhớ lúc đó Nhưộc Thiên thích Nhị huynh, mỗi lần nàng đến, cố ý vô ý hỏi thăm Nhị huynh gần đây làm gì, phàm là Nhị huynh có mặt ở đó, mặt Nhưộc Thiên sẽ đỏ lên mà không giải thích được, hơn nữa sẽ dụ ngoạn như thỏ con.

Nàng đối đãi với ta như muối muối, nắm tay ta đi dạo trong vườn, hái trộm đoá hoa, khi nàng cười lên, tựa hồ như đoá hoa tươi nở rộ trong vườn.

Ta chưa từng nghĩ có một ngày như vậy, chính đường cao cao vốn phải thuộc về nàng, những người từng tha thiết lấy lòng nàng, hiện tại khinh miệt gọi nàng là điểm kỹ.

Những tiếng cười kia vẫn không dứt, ta cảm thấy chói ta vô cùng, đứng dậy.

“A Dung?” Ngọc Oánh kinh ngạc nhìn ta.

“Ta hơi say, đi ra ngoài một chút.” Ta nói.

Ngọc Oánh nói: “Ta đi cùng người.” Noi xong muốn đứng dậy.

“Không cần.” Ta đề nàng lại, “Ta đi một lúc rồi về.” Dứt lời, bước ra phía ngoài.

Trăng sáng treo trên bầu trời. Vườn hoa nhà Lô công không lớn nhưng rất tinh xảo, đủ loại hoa cỏ che phủ thủy tạ. Điều này không khó hiểu, Lô công không thể so phòng ốc rộng với người khác, nhưng ông có tiền, muốn phô trương phải trang trí tốn kém tư một chút.

Tân khách còn chưa tản đi, lầu các cười nói náo nhiệt, nhưng ao nước trong hoa viên u tĩnh không tiếng động.

Gió đêm thổi qua, ta đi trên cầu, nhìn mặt nước gợn sóng.

Khi còn ở Lai Dương, trong lúc rảnh rỗi, ta từng ảo tưởng, nếu có một ngày ta gặp lại cố nhân Trường An, sẽ phải làm thế nào?

Mẫu thân đã từng nói cho ta biết, nữ tử vô luận nghèo túng thế nào cũng không được nhếch nhác. Dù gia cảnh bần hàn cũng phải bảo dưỡng nhan sắc tốt, không để người khách khinh thường.

Hiện tại nhớ tới lời này, có biết bao mùi vị khó khăn, nhưng sau khi ta rời khỏi Trường An, vẫn tuân theo lời này. Mặc dù ta không mặc vàng đeo bạc, nhưng cũng không mặc y phục thô, cho dù ngã bệnh, cũng không để mình tiều tụy. Mặc dù không được cửu cô coi trọng, cũng không ăn nói khép nép. Ta hiểu mình còn trẻ, dung mạo có thể đẹp hơn, một ngày kia đứng trước mặt kẻ thù, ân nhân hoặc người xem náo nhiệt, vẫn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, coi rẻ bọn họ, để bọn họ thấy, mặc dù Phó thị không còn, nhưng Phó Dung vẫn là Phó Dung.

Nhưng ta không ngờ rằng, khi Nhược Thiên xuất hiện trước mặt ta lại trong hoàn cảnh này. Thậm chí ta không cách nào giống trước đây, cười híp mắt chào nàng, “Nhược Thiên tỷ tỷ, có phải ta lại xinh lên không?”

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên ta nghe một thanh âm vang lên, như có thứ gì rơi.

Ta quay đầu nhìn lại, một thân ảnh nhanh chân đến trước, nhặt ngọc bội của ta lên.

Ta ngẩn người.

Nhược Thiên vẫn mặc xiêm y điểm lệ của bữa tiệc, dưới trăng lộng lẫy trong trẻo. Nàng cầm quạt lụa, che nửa khuôn mặt tinh xảo, chỉ thấy được lông mày và chu sa đỏ rực.

“Ngọc bội của phu nhân.” Thanh âm nàng như hòa đậm mực, đặt ngọc bội trong tay ta, xoay người rời đi.

“Nhược Thiên.” Ta theo sau, kéo tay áo nàng.

Nhược Thiên dừng lại, quay đầu lại, bỏ quạt lụa xuống, cười nhạt: “Ta nghĩ người giống các nàng, không nhận ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoa Ảnh

Gió đêm mang theo hơi thở khói bếp. Ánh tà dương sáng mờ, ảm đạm mà mỹ lệ, ta cảm giác mỹ nhân lộng lẫy trước mắt này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Ta và người chưa già đến lắm cảm, thế nào lại không nhận biết.” Thật lâu, nàng nhẹ giọng nói.

Hai người chúng ta đã từng cười giòn, nói với nhau như vậy. Có một ngày, ta và nàng theo trưởng bối hai nhà đến am Phù Dung dâng hương, thấy một lão nhân đầu tóc bạc trắng cũng tới thắp hương. Ta nhìn chăm chăm một lúc, hỏi Nhược Thiên, tương lai chúng ta về già chắc sẽ biến thành như vậy. Nhược Thiên cười, nhéo mặt ta nói, nếu người dám biến thành như vậy, ta sẽ không nhận người...

Nhược Thiên không trả lời, nghiêm trang không gợn sóng.

“Nhược Thiên,” ta lên tiếng, “Người vẫn khỏe chứ?”

Nhược Thiên mỉm cười: “Có khỏe hay không thì thế nào, nghe nói người thành nhi phụ Ngụy Thừa Tướng, phải không?”

Ta gật đầu.

“Tốt hơn ta.” Nàng than nhẹ, dứt lời, nhìn sắc trời, “Ta phải trở về.”

“Về nơi nào?” Ta kinh ngạc hỏi.

Nhược Thiên cười nhạt: “Tân khách trong yến tiệc còn chưa tan, A Dung, vừa rồi người cũng nhìn thấy, phải không?”

Ta do dự.

“Nhược Thiên, người... Ừ, các nàng nói Ngưng Hương quán là của người?” Ta nhỏ giọng hỏi.

Nàng cười mang theo một tia chế nhạo.

“Là Ngọc Oánh nói cho ngươi?” Giọng nàng mềm mại, “A Dung, ngươi thấy thương hại ta?”

“Không phải vậy,” ta vội vàng nói, “Nhược Thiên, ngươi có chuyện gì khó xử? Ta...”

“Khó xử?” Nụ cười Nhược Thiên càng sâu, “Có, mỹ nhân tuyệt sắc trong quán quá ít, muốn người mới có nhan sắc, cùng phố mới có Ngọc Sanh quán mới mở, thanh thế lớn, ta muốn chen ép, lại có Giả công thành Đông mở yến, ta muốn cầu ông ấy đổi kỹ nhạc thành người của ta. A Dung, ngươi giúp được ta sao?”

Ta nghẹn lại.

Ta và Nhược Thiên nhìn nhau, phần làm nổi bật hai tròng mắt lạnh đậm.

“Nhược Thiên...”

“Ta đã không phải Nhược Thiên, bọn họ gọi là là đào nương.” Nàng thân nhiên nói, “Ngươi nên trở về đi, phu nhân Đại công tử Thừa Tướng, không thể đứng cùng một chỗ với hạng người xướng ca.” Dứt lời, nàng lấy quạt lụa che mặt, xoay người bước đi.

Lời của ta bị nghẹn ở họng, kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, thật khó chịu.

Tiếng cười ở lâu các bên kia vẫn hoan khoái, cũng với kỹ nhạc huyền ảo, thật chói tai.

Ta đột nhiên đuổi theo, kéo lấy ống tay áo Nhược Thiên.

“Buông ra.” Nhược Thiên quay đầu lại, lạnh giọng nói.

“Không buông.” Ta đang hờn dỗi, giống như tìm được nơi phát tiết, một tia ý thức bộc phát, “Ta chưa từng đắc tội ngươi, tại sao nói chuyện đả thương người như vậy? Ngươi cảm thấy ta đắc ý phải không? Hiện tại, trước mặt ngươi là Phó Dung đã là phụ nhân, gia tộc hủy hết, những thứ ta đã nghe không thiếu. Ngươi muốn ta nói những lời này sao? Ngụy Đàm cười ta chỉ vì thân thế của ta, ngươi cảm thấy cả gia đình ta chết đi, đổi lấy những thứ này, ta sẽ rất đắc ý? Ta nói cho ngươi biết, nếu phụ mẫu ta có thể trở lại, tính mạng ta không cần!”

Ta một hơi nói xong, tiếng nói nghẹn lại, ta trầm giọng: “Nếu ngươi cảm thấy ta đắc ý, coi như ta nhận lầm ngươi!”

Nhược Thiên yên lặng nhìn ta, môi mím chặt, hai tròng mắt dần dần hiện lên lệ quang. Bỗng nhiên, nàng nghiêng đầu, gío tay áo che ánh mắt.

Động tác của nàng rất quen thuộc, lát sau ngẩng đầu, tròng vành mắt có chút đỏ, phần trang điểm không nhòe chút nào.

“Ngươi thay đổi, lúc trước nếu ta nói những lời như vậy, ngươi sẽ khóc trước ta.” Nàng nói, “Ngươi cũng sẽ không phản bác ta.”

Ta cắn môi không nói.

“Ngươi cũng thay đổi,” ta nói, “Lúc trước ngươi cũng không nói với ta những lời như vậy.”

Nhược Thiên nhìn ta, chốc lát, không nói gì đưa tay vỗ vỗ đầu ta.

“... Phu nhân.” Lúc này, bờ bên kia truyền đến tiếng gọi, tựa hồ là A Nguyên đang tìm ta.

Nhược Thiên nhìn bên kia, nói: “Ta phải đi, không thể để các nàng nhìn thấy ta và ngươi nói chuyện.”

Ta há miệng, lại dừng lại.

Nàng nói không sai, bất kể ta nghĩ thế nào, thế sự biến hóa, giữa chúng ta có hố sâu khoảng cách, mặc dù chúng ta đã từng có tình tỷ muội.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của ta, Nhược Thiên thở dài, đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm tay ta, thấp giọng nói, “Ngươi chịu nhận ta là đủ rồi.”

Lưu quang trong mắt khẽ động, Nhược Thiên gío quạt lụa che mặt, cúi đầu bước đi hướng khác, thân ảnh biến mất trong gió đêm.

“Phu nhân!” không bao lâu, A Nguyên xuất hiện ở đầu cầu, thấy ta, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt, “Cuối cùng cũng tìm được,” nàng vội vã đi tới, nói: “Phu nhân, đại công tử đến rồi, đang ở tiền sảnh.”

Ta ngăn người.

Ngụy Đàm tới làm gì? Ta nhớ sáng sớm chàng nói có chuyện, tư thái ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa như muốn cung cúc tận tụy đến đêm khuya, sao rảnh rỗi tới nơi này?

Ta đáp lại, cùng nàng đi khỏi hoa viên.

“Phu nhân,” A Nguyên đi hai bước, quay đầu lại nhìn, nhỏ giọng nói, “Hình như nô tỳ nhìn thấy Nhược Thiên nữ quân, nàng...”

“Suyt.” Ta lắc đầu.

A Nguyên hiểu ý, im lặng không nói.

Tiền sảnh, quả nhiên Ngụy Đàm ở đây,

Chàng đang nói chuyện với Lô công, trên người vẫn còn mặc trường bào lúc sáng sớm, bên hông đeo trường kiếm. Đèn dầu sáng rõ, chàng đứng vững vàng trong đám tân khách, hết sức bắt mắt.

Ta thấy Ngụy Lăng và Ngụy Từ đứng sau chàng, hai người vẫn khăn đỏ, phong trần mệt mỏi.

Các tân khách đã lục tục giải tán, nườm nượp từ đường sảnh đi ra ngoài. Thấy Ngụy Đàm đứng nơi này, nhiều người tiến lên hành lễ, tiền sảnh càng thêm náo nhiệt.

Ngụy Từ thấy ta, chân mày nhếch lên, chọc chọc Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm quay đầu, nháy mắt ánh mắt dừng chỗ ta đứng. Thật quý dị, cách nhiều người như vậy, không cần nhìn Ngụy Từ chỉ hướng cũng biết ta đứng nơi nào.

Nhiều người vây quanh chàng, ta đang do dự có nên đi qua không, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm Vương thị.

“Phó phu nhân.” Bà đưa theo mấy thị tỳ, bước nhanh tới, cười nói: “Nghe nói phu nhân đến hoa viên, ta đang muốn đi tìm.”

Động tĩnh rất lớn, rất nhiều người đều nhìn tới đây.

Ta chỉ đành theo Vương thị một đường tiến lên.

Lô công uống rượu, mặt đầy hồng quang, khi chấp tay đánh người còn hơi run run: “Hàn xá thô bỉ, chậm trễ phu nhân.”

“Lô công thịnh tình, có gì nói ra lời ấy.” Ta mỉm cười nói, dứt lời, nhìn về phía Ngụy Đàm.

Chàng cũng nhìn ta, vẻ mặt ôn hòa giống như trước mặt tân khách ở Ngụy phủ hôm trước.

“Muốn hỏi phủ chưa?” Chàng thấp giọng hỏi.

Ta mỉm cười gật đầu, rũ mắt không nói.

Ánh mắt từ phía tụ tập lại đây, ta biết rất nhiều người đang nhìn chúng ta, trong đó không ít người là kẻ sĩ Trường An.

Ngụy Đàm dĩ nhiên hiểu rõ.

“Lô công đại thọ, vốn trường bối trong nhà nên tới cửa, nhưng sự vụ quán thân, mong Lô công thông cảm.” Chàng không dấu vết đi tới gần ta, nói với Lô công.

Lô công vội nói: “Đại công tử có gì nói ra lời ấy, Thừa Tướng vì nước vất vả, ai không hiểu, Đại công tử và Phó phu nhân tới đã là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Dứt lời, ông lệnh gia nhân đi chuẩn bị tiệc rượu, muốn mời Ngụy Đàm uống rượu.

Ngụy Đàm từ chối nói: “Lô công không cần nghĩ ngợi, đã vào đêm, mỗ tới đón phu nhân hỏi phủ, sau đó còn phải đi nơi khác, không tiện ở lại.” Vừa nói, chàng tự nhiên đưa một tay qua, khoác ngang hông ta.

Động tác tuy nhỏ, nhưng rơi vào trong mắt người khác, không thể nghi ngờ là rất thân mật.

Lô công vâng vâng, cười khen: “Nghe tiếng đã lâu, Đại công tử và phu nhân tình nồng, quả nhiên là vậy.”

Ngụy Đàm mỉm cười, nói: “Nàng là tân nương, lễ tiết không quen, còn phải tạ quý phủ phí tâm chiêu đãi.”

Lô công và Vương thị cười không ngừng, một phen khách sáo.

Ta vẫn không mở miệng, chỉ cúi đầu, phối hợp bày ra dịu dàng.

Gió đêm hòa với dư âm ấm áp đầu hè, lay động rèm xe.

Đèn lồng treo trước Lô phủ dần xa, nhưng huyền ảo và tiếng cười vui vẫn truyền đến.

Cạnh xe, Ngụy Lăng và Ngụy Từ cười ngửa, không biết Ngụy Từ nói câu gì, hai người nở nụ cười, hướng về phía Ngụy Đàm, cười đến khuôn mặt mập mờ.

Ta tựa cạnh cửa sổ xe, trong lòng nghĩ đến chuyện chạm mặt với Nhượng Thiên, tư vị nói không rõ.

Nàng nói ta thương hại nàng, đích xác khi đó ta vô cùng thương xót nàng.

Nhưng nàng nói cho ta biết, nàng không cần ta thương hại. Đây là sự thật, nàng lưu lạc phong trần, ta làm thê tử người. Trong loạn thế, theo như nhu cầu, ai có thể cao quý hơn ai?

Trong bóng tối, ta nhắm mắt lại, trong đầu chỉ có hoa ảnh thiếu nữ mỉm cười với ta.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cây Dâm Bụt

Sau khi đưa ta hồi phủ, Ngụy Đàm trở lại doanh trung.

Ta tập mãi thành quen, đứng trước cửa, thần sắc tỏ vẻ một phen quan tâm. Đợi đến khi về phòng, ta nhanh chóng viết một phong thư, nói cho Lý Thượng chuyện Ngụy Giác sắp chính phạt Đàm Hi. Sau khi giao thư cho A Nguyên xong, ta nghĩ, lấy từ trong hộp nữ trang ra một chiếc vòng ngọc bích.

“Mấy ngày tới nếu có thể gặp được huynh trưởng người, đưa vật này cho hắn, cuối tháng sinh nhật Nhượng Thiên, để huynh trưởng người thay ta đi Ngưng Hương quán.”

A Nguyên nghe vậy giật mình.

“Phu nhân muốn tặng vật này cho Trần nữ quân?” Nàng cau mày, “Phu nhân, hiện tại Trần nữ quân...”

“Nàng chính là Trần nữ quân.” Ta ngắt lời, “Bảo huynh trưởng người cẩn thận chút.”

A Nguyên ửng một tiếng, cảm lấy vòng ngọc.

“Phu nhân,” một lúc sau, nàng nhỏ giọng nói, “Người muốn kiếm rất nhiều tiền sao?”

“Hả?” Ta nhìn nàng một cái, cười cười, “Dĩ nhiên muốn kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền.”

“Tiền nhiều hơn nữa thì thế nào?” A Nguyên xem thường bĩu môi, “Coi như có thể biến thành cự phú như Lô công, nhưng trước mặt thừa tướng và Đại công tử không phải vẫn khúm núm sao?”

“Vậy cũng tốt hơn lưu dân trên đường.” Ta nói.

“Lưu dân?” A Nguyên cảm thấy buồn cười, “Phu nhân là nhi phụ Thừa tướng, sao có thể so với lưu dân.”

“Sao không thể so với lưu dân?” Ta dùng ngón tay điểm một cái lên gáy nàng, thần nhiên nói, “Chớ quên, trước lúc thiên tử tới Ung Châu đã từng lang bạt kỳ hồ (1), ba bữa cơm không khá gì hơn.”

(1) Lang bạt kỳ hồ: Đầu đường xó chợ.

A Nguyên còn muốn nói điều gì, phía ngoài truyền đến thanh âm nô bộc hành lễ. Ngụy Đàm trở lại. A Nguyên không lên tiếng, đi sang bên cạnh.

Hồi âm Nhượng Thiên rất nhanh đã đến, nàng nói cho ta biết, vừa lúc hoa dâm bụt ở am Quỳnh Hoa trên Tây Sơn nở, mười lăm tháng này nàng sẽ đi ngắm hoa.

Đã lâu ta không ra ngoài, nhận được lời mời, háng hái vô cùng. Lúc trước, nữ quyến quý nhân ở Trường An rất thích ước hẹn đến các đạo quán lúc hoa nở, mỗi khi đến ngày này, ta và Nhượng Thiên nhất định phải đi theo mẫu thân, hai người chúng ta đều thích ngắm hoa, trong bụi hoa chơi đùa, vẽ nên ước mơ tiểu nữ nhi.

Mười lăm hôm đó, sáng sớm ta đã xin phép Quách phu nhân, mang theo đồ cúng tới am Quỳnh Hoa.

Không giống với am Bạch Hạc, am Quỳnh Hoa là mộ am nhỏ, mặc dù ngày mười lăm nhưng người vào dâng hương không nhiều lắm.

Lúc ta vào am không gặp Nhượng Thiên, đợi ta dâng hương xong, đồng tử trong am tới đây hành lễ, nói cho ta biết chân nhân đang giảng kinh ở hậu viện. Ta gật đầu, phân phó A Nguyên xử lý chuyện còn lại trên điện, mình theo đồng tử đi vào bên trong.

Quả nhiên, hậu viện một vùng hoa đậm bụi, Nhực Thiên đang ngồi bên bàn đá pha trà. Nhưng nàng không ngồi một mình, đối diện bàn đá là một nam tử trẻ tuổi, đang ngồi trên thấp thường thức trà, thân hình cao gầy—chính là Công Dương Quế.

Ta kinh ngạc nhìn bọn họ, không bước tiếp.

“A Dung.” Nhực Thiên mỉm cười chào hỏi ta, hôm nay nàng mặc một thân xiêm y tinh sắc, tóc đen lấy trên đầu được búi bằng tơ lụa, cài một cái thoa ngọc trai. Mặt nàng không trang điểm, có mấy phần bộ dáng nữ tử khuê trung lúc trước.

“Nhực Thiên.” Ta đi tới, nhìn nàng một chút, lại nhìn Công Dương Quế một chút, hành lễ nói, “Công Dương công tử.”

Công Dương Quế đáp lễ, thân thanh khí định: “Phó phu nhân.”

“Ngồi đi,” Nhực Thiên châm trà vào chén nhỏ, nói: “Trà Lư Sơn, ta thật vất vả mới mua được.”

Âm điệu nàng nhu hòa, hoàn toàn không có tư thái gây sự như hôm mới gặp.

“Phải không?” Ta cười cười, “VẬY cũng tốt.” Nói xong, ta ngồi cạnh bàn đá, Nhực Thiên đẩy chén trà nhỏ tới trước mặt ta.

Ta nâng chén trà nhỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương trà ý nhị du trường (2).

(2) Ý nhị du trường: Động lại lâu trong miệng.

Nói ra thật xấu hổ, ham muốn trà của phụ thân, cách pha trà ta chỉ học được gà mờ, phụ mẫu Nhực Thiên không thích uống trà, nhưng Nhực Thiên pha trà không thể bối mồm.

Không hẳn huyền khách sáo, tình cảnh này quen thuộc vô cùng, phảng phất như lúc xưa.

“Thế nào?” Nhực Thiên hỏi ta.

“Thật là thơm.” Ta thật lòng khen.

Nhực Thiên nhìn ta, khóe môi cong lên, chốc lát, lại nhìn về phía Công Dương Quế: “Chàng thêm chút nữa không?”

Công Dương Quế gạt đầu, đẩy chén trà nhỏ ra.

Nhực Thiên múc ra một muống nước trà, rót vào trong chén nhỏ.

Ta nhìn Nhực Thiên, nàng bộ dáng phục tùng, gò má nghiêng nghiêng, đường cong ưu mỹ. Bàn tay cầm muống hình dáng hoa lan, một tay kia nhẹ giữ tay áo, một bộ dáng thướt tha nói không ra lời. Nhìn lại Công Dương Quế, thân sắc chàng nhẹ nhàng, giữa lông mày mang theo nụ cười thân nhiên, khuôn mặt vốn lạnh lùng giờ trở nên nhu hòa.

“Ngươi ra ngoài một mình, có bị nói không?” Nhực Thiên hỏi ta.

“Cô thị là người tín thần linh, không dị nghị gì cả.” Ta nói, “Cửu thị và phu quân bận rộn, không hay quản chuyện trong nhà.”

“Hả?” Nhực Thiên mỉm cười, “Cũng thật tự tại.”

Ta không tỏ rõ ý kiến, cười cười, “Hôm nay khí trời vừa đẹp, Nhực Thiên thường tới đây sao?”

“Không thường.” Nhực Thiên nhấp trà, nói, “Kỹ quán kia của ta phải xã giao rất nhiều, mỗi tháng chỉ rảnh hai ba ngày. Hôm nay vừa lúc đẹp trời, ta ra ngoài một chút, ngày mai lại phải đến chỗ Cổ công...”

“Cổ công?” Công Dương Quế đột nhiên xen vào nói, “Nàng muốn đích thân đi?” Nhực Thiên nhìn chàng, cười nhạt, “Đĩ nhiên muốn đích thân đi. Ta đã hỏi thăm, bữa tiệc Cổ công có một vài tân khách, Cửu khanh có ba vị.”

“Nàng đã nói sau này không tự mình đi dự tiệc nữa!” Sắc mặt Công Dương Quế trầm xuống, vội quát lên, “Lão thất phu kia nổi tiếng háo sắc, thế nào mà nàng lại đi?”

“Nam nhân ai không háo sắc?” Nhực Thiên xem thường, “Hiện tại kỹ quán tại Ung Châu thiếu sao? Cổ công dòng dõi lớn như vậy, ta không theo sẽ có người khác cướp đi.”

“Một kẻ buôn bán muối mới nổi cũng được coi giàu có? Nhực Thiên, mặc dù nàng...”

“Mặc dù không tự trọng cũng nên chọn người,” Nhực Thiên cười lạnh, “Tỷ như phụ thân chàng, phải không?”

Mặt Công Dương Quế đột nhiên trở nên xanh mét, nhìn chằm chằm nàng.

Nhực Thiên vậy mà coi như chưa có chuyện gì, không chút hoang mang đổ thêm nước vào nồi.

“Ta nói lời thừa thãi rồi!” Công Dương Quế nghiêng rặng, cúi đầu nói, một cước đá lẩn tháp, xoay người bước đi.

Ta nhìn chàng nổi giận đùng đùng, thân ảnh rời đi, có chút lúng túng, không khỏi dò xét về phía Nhưộc Thiện.

Nhưộc Thiện cũng nhìn bên kia, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt phức tạp, bên trong có chút hối hận. Sau đấy, nàng nhìn ta, không tự nhiên mà cong khóe môi.

“Chàng chính là như vậy,” Nhưộc Thiện nói, “Cố chấp, nói được hai câu là cáu kỉnh.”

Ta gật đầu.

Nước trà lại sôi, Nhưộc Thiện nghe được âm thanh kịp phản ứng, mức nước trà ra. Nàng rót thêm vào chén nhỏ của ta, nhìn bàn tay ổn định, nhưng rõ ràng có chút không tập trung.

Nhất thời hai người không nói chuyện, tứ phía an tĩnh, chìm tước trong bụi cây riu rít thanh âm.

“Muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Nhưộc Thiện rốt cục không chịu được ánh mắt liên tiếp nhìn trộm của ta, để cái miệng xuống.

“Ta nhìn nàng: “Ngươi và Công Dương công tử xảy ra chuyện gì?”

“Chính là chuyện như ngươi vừa nhìn thấy.” Nhưộc Thiện thần nhiên nói.

Vì quan hệ của ta và thứ huynh, Nhưộc Thiện và Công Dương Quế đều biết nhau, nhưng nam nữ hữu biệt, theo ta được biết, trước đây bọn họ không gặp gỡ nhiều.

Nhưộc Thiện và Công Dương Quế gặp lại hai năm trước. Lúc đó, Ngụy Giác mới ép thiên tử định đô, kỹ quán Nhưộc Thiện mới vừa khai trương. Ở một lần yến nhạc, Nhưộc Thiện đưa theo kỹ nhạc đi trợ hứng, Công Dương Quế là tân khách, đương nhiên nhận ra nàng. Sau này, Công Dương Quế liên tiếp thăm kỹ quán, không nghe ca cũng không cần kỳ nữ theo, chỉ cần ngắm Nhưộc Thiện.

Thường gặp nhân tình nguội lạnh, Nhưộc Thiện mới đầu coi chàng là ân khách mà đối đãi, nhưng sau nửa năm, Công Dương Quế đột nhiên nói muốn cưới nàng.

Cái này làm Nhưộc Thiện sợ hết hồn, mà người nhà Công Dương Quế lại càng không cho.

Công Dương Quế trời sinh tính kiêu ngạo, náo loạn với người nhà dọn ra ngoài ở. Chuyện gặp ghềnh, Nhưộc Thiện muốn giữ miếng ăn, kỹ quán không thể bỏ, mà nhà Công Dương Quế kiên quyết không cho Nhưộc Thiện vào cửa, tuyên bố nếu Công Dương Quế dám cưới Nhưộc Thiện, Công Dương thị sẽ xóa tên chàng khỏi gia phả.

Ta nghĩ đến chuyện Công Dương Quế từ quan, nói: “Ta nghe Thừa tướng có ý muốn thu Công Dương công tử vào trong quân, nhưng Công Dương công tử từ chối.”

“Thượng Thư Lệnh Văn Châm thường thức chàng, cho nên tiến cử với Thừa Tướng. Công Dương ngự sử muốn tiến thêm một bước, muốn Trọng Bình và nữ nhi Văn Châm kết thân, Trọng Bình giận dữ, xoay người từ quan.”

Ta giật mình nhìn nàng, nhất thời không nói nên lời. Tính tình Công Dương ngự sử ta biết, là một người nói một không nói hai. Công Dương quế làm vậy, sợ rằng chàng và Nhưộc Thiện càng thêm vô vọng.

“Chàng đối xử với ngươi thật tốt.” Một lúc lâu, ta nói.

“Ừ.” Nhưộc Thiện nhẹ thở dài.

“Vừa chàng giận thật à?” Ta nói.

Nhưộc Thiện cười khổ, hai tròng mắt một mảnh sâu thẳm trầm tĩnh. Nàng không nói chuyện, chốc lát, quay đầu thêm trà.

“Ta nghe nói Thừa Tướng muốn khai chiến với Đàm Hi, phu quân ngươi gần đây cũng bận rộn ỉ?” Nàng hỏi.

“Ừ.” Ta gật đầu.

“Nghe nói chàng luôn nghỉ đêm tại doanh trung?”

Ta sững sốt, nhìn về phía Nhưộc Thiện.

“Sao ngươi biết?” Ta hỏi.

Nhưộc Thiện tự tiếu phi tiếu, “Ngươi quên ta làm gì sao, tin tức Ung Châu sao có thể giấu giếm được tán gẫu trên yến tiệc chứ? A Dung, ngươi gả vào Ngụy phủ non nửa năm rồi?”

Ta gật đầu: “Gần như vậy.”

“Trong nhà đã từng thúc giục chuyện sinh hài tử chưa?”

Ta thẹn thùng.

Ánh mắt Nhược Thiên ý vị thâm trường, “Phu quân chinh chiến bên ngoài, thật vất vả mới trở lại, nhưng thời gian ngủ cùng lại rất ít, A Dung, ta nói người nghe, chuyện này nhất định phải nắm chắc.”

Đâu chỉ ngủ cùng rất ít, so với ngủ rất ít thì còn thảm hại hơn, lòng ta nhớ tới, mặt có chút nóng lên.

Nhược Thiên tựa hồ nhìn ra quần bách của ta, khẽ mỉm cười.

“A Dung vẫn còn là một người e lệ.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Ai nói!” Ta trợn mắt phản bác.

Nhược Thiên cười ra tiếng, sờ sờ tóc ta, giống như ngày xưa, lúc ta ủy khuất tổ khổ với nàng, nàng thường làm vậy.

“Thật ra nam nhân, muốn trời lại kỳ thật không khó.” Ngón tay của nàng nhẹ nhàng vuốt qua tóc mai ta, trong lúc vui vẻ mang theo chút thần bí, “A Dung, ta dẫn người đi xem vài thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hồng Mẫu Đơn

Am Quỳnh Hoa được xây giữa sườn núi Tây Sơn, tứ phía là rừng rậm. Khi Nhược Thiên mở ra một cửa nhỏ chỗ tường viện, ta mới phát hiện phía sau cánh cửa có một cái động.

Cách am Quỳnh Hoa không tới trăm bước, xung quanh đường núi, thấp thoáng trong rừng cây có vài trạch viện không lớn.

Tường viện trắng bạch, kiểu dáng long lanh, vừa nhìn chính là chỗ ở mới làm.

“Đây là?” Ta nhìn về phía Nhược Thiên, nàng đặt ngón tay trước môi, lôi kéo ta, đẩy cửa hông đi vào.

Trong ốc trạch rất an tĩnh, một khóm hồng mẫu đơn cao lớn trong đình viện, đầu cành mọc đầy đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp. Nhược Thiên tựa hồ rất quen thuộc với đình viện này, đưa theo ta đi xuống hành lang.

“Chủ nhân.” Một lão phụ nhân gấp nàng, vội cúi đầu hành lễ.

Nhược Thiên thấp giọng hỏi bà: “Khách đến chưa?”

“Đã đến.” Lão phụ nhân nói.

Nhược Thiên gật đầu, đi thẳng về phía trước.

Phòng mới rất sạch sẽ, rêu xanh vẫn chưa kịp mọc lên khỏi chân tường và mặt đất, Nhược Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ, không một tiếng động. Một mùi thơm bay tới, không đậm không nhạt, cực kỳ mềm mại. Ta hít hà, tựa hồ là đàn hương, lại cảm thấy không giống.

Ta nhìn về phía Nhược Thiên, nàng vẫn mỉm cười, chỉ dẫn ta đi về phía trước.

Đây là một phòng nhỏ, không quá rộng rãi nhưng rất sâu. Tứ phía kín như bưng, sau khi đóng cửa phòng, yên tĩnh như đến một thế giới khác.

Trên mặt đất, thảm tơ lụa mềm mại dày, bước chân đi lên một chút thanh âm cũng không có. Từ cửa phòng đi vào, rèm từ trên xà nhà rủ xuống, sắc hồng không sáng rõ, mờ mờ mà mập mờ.

Cuối cùng là một cái rèm phía trước, Nhược Thiên ý bảo ta dừng bước.

Lúc này, ta nghe thấy một chút thanh âm kỳ quái, như có người nào nói nhỏ. Trong lòng xẹt qua một cảm giác khác thường, sau một khắc, Nhược Thiên nhẹ nhàng vén rèm cửa lên, một chiếc rèm nhỏ ở cửa sổ chắn trước mặt.

Khi ta nhìn lướt qua rèm che ở ngoài, hai mắt mở to.

Phía trước là một căn phòng rộng rãi, bày biện tinh xảo, màn hồng buông xuống, lò vàng tỏa hương. Chính giữa, một giường lớn trải gấm đỏ, phía trên, một nữ tử áo cỏi nửa chừng, được một trung niên nam tử ôm vào trong ngực.

Nữ tử cầm chén rượu nhỏ trong tay, ngửa đầu nhấp một ngụm, chốc lát, đưa đôi môi đến gần nam tử. Vài giọt rượu theo chòm râu nam tử chảy xuống. Nam tử tựa hồ hưởng thụ vô cùng, cỏi xiêm y trên người nữ tử xuống, há miệng ngậm đầu ngực cao vút của nàng.

“A...” Nữ tử nhẹ giọng thở gấp, mặt ta nóng lên, không nhìn được nhìn ra chỗ khác.

Nhưộc Thiên giữ chặt cảm ta, không cho ta động.

“Không phải ngươi muốn biết nam nhân thích gì sao?” Thanh âm nàng rất nhẹ, “Làm sao? Sợ?”

Hơi thở thoáng bên tai ta, tê tê, ta khẽ run lên, quay đầu trở lại.

Trên mặt nam tử đỏ hồng, hăng hái bùng bùng, hắn đặt nữ tử trên đùi, hai tay trên người nàng vừa nắn vừa xoa, trêu chọc nàng cười liên tục. Nàng vừa đẩy nam tử vừa ôn nhu nói, “... Lang quân còn mặc y phục, đề thiếp vì lang quân cởi áo...” Vừa nói, nàng đi xuống, quỳ xuống trước người nam tử.

Nàng không mảnh vải che thân, da thịt trắng nõn đầy đặn, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười. Tay nàng mềm mại không xương, vừa thay nam tử nói dây lưng, vừa vùi đầu đi xuống, hôn thân thể to mọng của nam tử.

Nam tử hút không khí.

“Ân huệ mỹ nhân, quả nhiên ngàn vàng...” Hắn cười nói, dứt lời, thuận tay kéo nữ tử lên giường, tung mình đè lên.

Ta thấy hắn lộ ra món đồ thô cứng giữa hai chân, một tay giữ chân nữ tử, động thân đi vào.

Ta ngượng chín mặt, vội vàng lấy tay che mắt.

Tiếng rên rỉ của nữ tử truyền vào trong tai, tựa như thống khổ, tựa như vui mừng, từng đợt tiếp từng đợt. Trong miệng nam tử không biết đang nói gì, tựa hồ hưng phấn cực kỳ, thanh âm ồ ồ vẫn đục.

Ta không nhìn được, thoáng chuyển hướng đến khe hở, hai thân thể trần trụi quấn giao, nằm trên nệm gấm đỏ tươi.

Mặt và cổ của ta đã nóng bỏng, cổ họng khô khốc, sâu trong thân thể có cái gì đó cuộn cuộn, ngủ đông đã lâu, giờ lại rục rịch ngóc đầu dậy. Trên bả vai truyền đến vuốt ve nhẹ nhẹ, một tác lại một tác, kỳ dị mềm yếu... Ta cả kinh, quay đầu, là Nhưộc Thiên.

Nàng nhìn ta, hai tròng mắt rất gần, tựa tiểu phi tiểu.

Trong mắt ta có chút kinh hoàng, kéo tay nàng ra, xoay người chạy ra ngoài.

Đẩy cửa ra, một trận gió mát thổi tới. Ta chạy đến đình viện, ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, hoa mẫu đơn trong gió dập chòn.

Suy nghĩ vẫn đục từ từ lắng xuống, ta hít sâu, chốc lát, cái cảm giác quái dị từ từ biến mất.

Một trận cười khẽ từ phía sau truyền đến, ta quay đầu lại, Nhưộc Thiên cũng đi theo ra ngoài.

“Khá hơn chưa?” Nàng hỏi.

“Trong phòng đốt hương gì vậy?” Ta hỏi.

Nhưộc Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, nụ cười càng sâu: “Là tình hương bí chế, A Dung, muốn lấy chút ít về không?”

Quả nhiên đoán trúng, ta thở sâu một hơi, để trên người bình phục trở lại.

Trạch viện này đúng là của Nhưộc Thiên, am Quỳnh Hoa vắng vẻ, duy trì khó khăn, một năm trước, Nhưộc Thiên quyền cho am một số tiền lớn, điều kiện là ‘mượn’ khu rừng hoang phía sau am để xây trụ sở.

Ung Châu không thể so với Trường An, chỗ nhỏ, quan lại quyền quý trừ tụ yến giao du, chỗ có thể đi được không nhiều lắm. Chỗ này của Nhưộc Thiên vắng vẻ, những quý nhân muốn giải tỏa tư dục, hoặc không chỗ để đi có thể đến nơi này, cũng không bị nhiều người nhìn chăm chăm.

“Không nghĩ ngươi trừ kỹ quán, còn kinh doanh cả xưởng gia.” Ta nói.

“Thế đạo khó khăn, bất quá vì kiếm sống.” Nhưộc Thiên lơ đãng, cuối cùng nói, “Nhưng ngươi yên tâm, ta đã mấy phen sai người mời Đại công tử, nhưng chàng cũng không nể mặt.”

“Hả?” Ta nhìn nàng, “Trừ chàng ra ngươi còn mời người nào nữa?”

Nhược Thiên cười đến vân đạm phong kinh, “Không thể trả lời.”

Lúc ta đáp xe trở lại Ngụy phủ đã sau giờ Ngọ. Sau khi gặp Quách phu nhân, ta thay xiêm y tắm rửa, nằm trên giường ngủ.

Lúc dùng bữa tối, Ngụy Đàm trở lại.

Có lẽ hôm nay ngày mười lăm, bữa tối nay, người đến đặc biệt đông đủ. Không chỉ Ngụy Giác, Ngụy Đàm, Ngụy Chiêu, Ngụy Từ và mấy người cùng lứa đều đến đông đủ. Sảnh đường náo nhiệt, giống như hôm bọn họ mới trở về.

Vào ban ngày, Ngụy Giác vào cung gặp thiên tử, đúng lúc gặp sứ giả Tây Vực vừa đến, dâng lên một báu vật. Thiên tử thấy Ngụy Chiêu ở bên, nói rằng nghe tiếng Nhị công tử nhà thừa tướng có tài thi phú, nguyện nghe một lần. Ngụy Chiêu lĩnh mệnh, suy tư nửa khắc làm một bài phú, mọi người trên điện không khỏi kinh sợ.

Vì sự kiện này, Ngụy Giác trong bữa tiệc rất hăng hái, Quách phu nhân cũng cười không ngừng. Trong lúc tán gẫu, Ngụy Giác nghe nói hôm nay ta đi dâng hương, hỏi ta đến am nào.

Ta đã sớm nghĩ lời giải thích, hồi đáp, ta nghe người ta nói, mười lăm vào dâng hương, am Quỳnh Hoa ở Tây Sơn rất linh nghiệm, cho nên đi am Quỳnh Hoa.

“Hả?” Ngụy Giác mỉm cười nói, “Am Quỳnh Hoa, tên này cũng mới lạ.”

Ta nói: “Hôm nay nhi phụ đến, thấy am Quỳnh Hoa vắng vẻ, nghĩ rằng không mấy người biết được.”

Ngụy Giác gật đầu, vài lần, lại cùng người bên cạnh đàm luận chuyện khác.

Lòng bàn tay ta có chút mồ hôi. Ta không biết tối nay Ngụy Giác sẽ trở về, hơn nữa, ông có biết bí mật am Quỳnh Hoa không, nhưng nhìn tình hình vừa rồi, tựa hồ ông không có ý khác. Đang thở phào một hơi, ta bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt Ngụy Đàm. Chàng nhìn ta, trông mắt bình tĩnh có chút khó lường.

Tâm ta vừa hạ xuống lại lên cao. Đồng thời trong đầu hiện ra chuyện ở am Quỳnh Hoa, sau tai nóng lên.

“Phu quân uống rượu nha!” Ta cầm bầu rượu trên bàn.

“Ừ.” Ngụy Đàm nói.

Ta châm rượu cho chàng.

“Tối nay,” ta đánh liều hỏi, “Phu quân có đi doanh trung?”

“Không đi.” Ngụy Đàm thản nhiên nói.

Tay ta khựng lại, bình chảy ra vài giọt rượu.

Trăng sáng bị mây che đi, gió đêm có chút lớn, thổi đèn lồng ở hành lang lắc lư.

Ngụy Đàm trở lại từ binh doanh, một thân mồ hôi, khi trở lại sân phải tắm rửa.

Ta ngồi trước gương, nhìn bóng dáng mình, lòng tràn đầy xoắn xuýt.

Từ phía lạng yên không tiếng động, trong gương nửa sáng nửa tối, ta không tự chủ được mà xuất thần. Gấm đồ trên giường kia, hết thấy trong đầu ta không xóa đi được, nam nữ rên rỉ, quần giao... Ta bắt đầu cảm thấy tim đập tai nóng, cảm giác mùi vị tình hương vẫn đang quấy phá trong thân thể.

Ngươi là người lớn, ngươi hai mươi tuổi rồi! Trong lòng có một âm thanh khích lệ ta.

Đúng vậy, ta hai mươi tuổi rồi, Chu thị – Thê tử Ngụy Bình mười sáu tuổi đã sinh hài tử, mà ta hai mươi tuổi, đêm động phòng vẫn đang rầu rĩ...

Ngón ngang, ta nhắm mắt lắc đầu.

Ta hai mươi tuổi, đã hiểu chuyện hơn, còn có dũng khí, chuyện phu thê là luân lý bình thường. Tỳ như—Ta và Ngụy Đàm cuối cùng cũng sẽ nằm chung giường, chàng có giống như nam tử ban ngày, đặt ta dưới thân, sau đó...

Bỗng dưng, trong đầu ta, bộ dáng nàng kia đổi thành ta, tim ta đập mạnh.

Ta hít sâu, cúi đầu che mặt.

Chuyện nam nữ, trước kia đối với ta chỉ có bốn chữ, ta mơ hồ biết phải làm những gì, nhưng không hiểu toàn bộ. Hôm nay nhìn qua, ta bỗng nhiên hiểu, đó là một chuyện cực kỳ thân mật, thậm chí lúc ta và Bùi Tiềm ở cạnh nhau chưa từng có chuyện này.

Vẫn nói không biết không sợ, câu này dùng trên người ta cực kỳ chuẩn xác. Nhưng ta một lòng tin xe tới trước núi tất có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, vô luận là vào cửa Ngụy phủ hay tìm Lý Thượng buôn bán, toàn bộ là một cỗ sức mạnh nửa hiểu nửa không chống đỡ...

Loảng xoảng một tiếng ở cửa, cắt đứt tâm tư của ta. Quay đầu lại, Ngụy Đàm mặc áo đơn đi đến.

Một trận gió đêm lùa vào, tựa hồ mang theo chút hơi thở ấm áp. Chàng đi tới giá áo, gỡ xuống một chiếc khăn, lau nước còn sót lại trên cổ...

“Làm sao vậy?” Bỗng nhiên Ngụy Đàm quay đầu nhìn ta, hỏi.

“Hả?” Ta ngẩn người.

“Phu nhân đang nhìn vì phu.” Ngụy Đàm liếc mắt qua, có chút ranh mãnh.

Ta quần bách, bận rộn há mồm cãi lại: “Ta không phải...”

“Nếu phu nhân có tâm, sao không tới thay vì phu búi tóc?” Ngụy Đàm cắt lời ta, chỉ chỉ đầu, “Đầu tóc lộn xộn quá.”

Ta phát hiện Tóc Ngụy Đàm không tệ, tuy là nam nhân nhưng cứng mềm vừa phải, còn có cảm giác trơn mềm trong tay. Viên tóc cũng rõ ràng, không cần sửa nhiều cũng đã có đường nét.

Ta chải đầu luôn sợ đau, lực đạo vừa nhẹ vừa chậm, gặp phải chỗ rối, chậm chậm dùng ngón tay gỡ ra. Ngụy Đàm không chê ta lè mè, chỉ an tĩnh ngồi trên giường, cái gáy hướng về phía ta, không rõ về mặt.

Ngọn đèn đầu hắt lên ánh vàng, chàng vừa tắm rửa xong, trên người tỏa ra mùi vị nhàn nhạt, không giống cái gì, xa lạ mà sạch sẽ.

Ta cúi đầu, thấy một đoạn ngực dưới cổ áo Ngụy Đàm. Da màu lúa mạch, vừa nhìn đã biết hay ở bên ngoài, dưới ánh đèn lại có một loại cảm xúc khác. Ta muốn cởi áo Ngụy Đàm xuống, lồng ngực và thắt lưng có lẽ cũng màu như thế, nếu như sờ lên, xúc cảm có lẽ căng đầy, trơn nhẵn...

Trong lòng e lệ nghĩ, so với nam nhân hôm nay, ta sẽ thích hơn sao?

“Nàng nghe ai nhắc đến am Quỳnh Hoa mà muốn mười lăm đi dâng hương?” Đột nhiên Ngụy Đàm hỏi.

“Hả?” Ta sững sốt, bận rộn thêm dẹt: “Hai ngày trước ở phủ Lô công, nghe mấy vị quý quyền nói.”

“Ra vậy.” Thanh âm Ngụy Đàm bình tĩnh.

“Phu quân đã từng đến?” Ta hỏi.

“Chưa từng.”

Ta lớn mật, nói tiếp: “Ồ đó hoa dâm bụt nở rất đẹp.”

“Vậy sao?” Ngụy Đàm chậm rãi nói, “Trước đó vài ngày có người cũng nói với ta như vậy, còn mời ta đi ngắm hoa.”

Lướt trên tay ta suýt nữa rớt xuống.

“Nghe nói có hồng mẫu đơn, “Ngụy Đàm tự nói tiếp, “Phu nhân đi xem, có thấy không?”

Tìm ta cơ hồ nảy ra khỏi cổ họng.

“Cây dâm bụt rất nhiều, hồng mẫu đơn chưa từng thấy.” Ta nhỏ giọng nói.

Nếu như lúc này Ngụy Đàm quay đầu lại, chàng sẽ thấy mặt của ta giống như trúng gió.

Trải qua nói chuyện lần này, những thứ kỳ quái trong đầu ta đã bị quấy đến hải cốt không còn. Cũng may chàng không tiếp tục hỏi, tay chân ta lưu loát vén tóc lên, trên đỉnh đầu búi một búi tóc chắc chắn.

“Xong rồi? Được không?” Khi ta tuyên bố, Ngụy Đàm quay đầu lại, làm ra vẻ kinh ngạc.

“Tốt lắm!” Ta nói chắc chắn.

Ngụy Đàm đến trước gương nhìn một chút, cong cong khóe môi, “Không tệ.”

Ta cười cười, đang muốn ngủ, bỗng nhiên cánh tay Ngụy Đàm vòng ra, ôm ta tới trước người.

Ngọn đèn dầu chiếu lên mặt Ngự Đàm, mờ ám không rõ.

Mặt chàng rất gần mặt ta, tựa hồ hô hấp cũng giăng co cùng một chỗ, ngực ta và chàng kề nhau, cảm giác trong đầu trống không.

“Phu nhân đi gấp như vậy làm gì?” Tiếng nói chàng trầm thấp mà chậm chạp, giống như thần sắc trên mặt, không thể đoán được.

Ta nhìn cặp mắt đen thui, trong đó rõ ràng dao động thần thái nóng bỏng, khát vọng bị đè nén... Trong đầu bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng thân thể quẩn giao.

Tìm ta đập mạnh, miệng đắng lưỡi khô...

Chàng khẽ há miệng, “Ngày hôm sau, ta đi Thanh Châu.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhìn Trộm

Ta ngạc nhiên, nhìn mặt Ngự Đàm, chớp mắt.

Chàng nhìn ta, miệng vẫn treo nụ cười mỉm, hai tròng mắt đen trầm không gọn sóng.

“Thanh Châu?” Ta hỏi lại.

“Ừ.” Ngự Đàm nói, “Ba ngày trước Đàm Hi đánh bắt ngờ, phụ thân đã lệnh ba quân chuẩn bị chiến tranh, ít ngày nữa sẽ Bắc phạt.”

Ta: “...”

Không phải ta không thừa nhận, Ngự Đàm rất có bản lĩnh trong nháy mắt làm tâm tình người ta ngã xấp. Cảnh mập mờ và kiều diễm vừa rồi như gấp phải cuồng phong, đã không sót lại chút gì.

Ngự Đàm buông tay ra, trừu vắn ngồi trên giường cùng ta, biểu hiện còn lại rất an phận thủ thường.

“Phu quân đi bao lâu?” Ta vẫn có chút sững sờ.

“Đi bao lâu không quá quan trọng,” Ngự Đàm nói, “Trận chiến này hung hiểm, ta nghĩ phu nhân cũng đã suy đoán được mấy phần.”

Lòng ta cả kinh. Gần đây thế cục thiên hạ ta biết không ít, Đàm Hi ở phương Bắc được xưng là ‘ùng binh bách vạn’, thanh thế đứng đầu. Hôm đó Công Dương Quế nói trong triều lương bổng thiếu hụt, hiện tại Ngự Giác sẽ phải chinh phạt Đàm Hi sao?

“Ta nhớ tổ tiên Phó thị ở Hoài Nam.” Bỗng nhiên Ngự Đàm nói.

“Hả?” Đề tài chuyển quá nhanh, ta sững sờ một chút, gật đầu.

Ngự Đàm nhìn ta: “Nghĩ đến phu nhân nhiều năm chưa từng trở về, ta đã bấm với phụ thân mẫu thân, tháng sau phu nhân hồi hương cúng mộ.”

Ta không hiểu: “Cúng mộ?”

Chỉ thấy miệng Ngự Đàm vẫn treo chút ít nghiền ngẫm, thanh âm lại trầm ổn: “Phu nhân cũng biết, ta và phu nhân thành thân, phu nhân ra ngoài cho tạm thích ứng. Góc Đông Bắc ở gian phòng phía bên trái có chôn mười cân vàng, lúc phu nhân rời đi, có thể lấy đi.”

Ta ngạc nhiên.

Những lời này, từng câu từng câu giống như sét đánh, ta bị chấn động đến choáng váng, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Một trận an tĩnh quý dị.

“Ý phu quân...” Ta nhìn chằm chằm mặt Ngự Đàm, tìm đập tình thích, “Cái này coi như hưu thê (1)?”

(1) Hưu thê: Bỏ vợ.

“Không phải hưu thê.” Ngự Đàm chậm rãi nói, “Nếu phu nhân nguyện ý lưu lại, vẫn là nhi phụ Ngự thị, nếu thấy ở lại không thú vị, có thể rời đi. Hết thấy theo ý nguyện phu nhân.”

Ta nghe xong, một lúc lâu không nói gì.

Trong lòng cảm giác rất lạ, tựa như một người chạy nạn tìm kiếm đường đi, đi được một nửa, tự nhiên có người nói đánh theo xe ngựa tới đón tiếp người, nói chuyện ăn uống ngủ nghỉ, tương lai ăn cái gì, làm cái gì.

“Đây là ý Thừa tướng?” Ta hỏi.

“Không phải.” Ngụy Đàm thản nhiên nói, “Ta không muốn ép buộc nàng.”

Cuối cùng Ngụy Đàm không ngủ lại, chàng nói ban đêm Ngụy Giác nghỉ sự, mặc áo ngoài bước ra khỏi cửa.

Ta một đêm không ngủ, nằm trên giường trần trọc trở mình.

Nửa ngủ nửa tỉnh không biết đã qua bao lâu, thanh âm nô bộc thăm thì trong sân đã vang lên, ta mở mắt, rèm lụa trắng đã le lối chút ánh sáng.

Trên giá áo cạnh giường, chỉ có xiêm y của ta treo trên đó, ta nhìn chăm chăm chỗ trống không bên cạnh, lời Ngụy Đàm nói với ta đêm qua vang vọng trong đầu.

Chàng nói ta đi, còn có thể mang theo tiền của chàng.

Nếu ta lấy đi, rời khỏi Ngụy thị, tự mình muốn đi đâu thì đi...

Nói thật, lòng ta không ở nơi này, ta chưa từng coi nơi này là nhà.

Nơi ta muốn đến rất nhiều, hướng tới rất nhiều nơi, cũng tại khi còn bé nghe phụ thân nói chuyện với nhân sĩ về hải ngoại. Ông nói đi về phía Đông sẽ thấy biển rộng, ngồi thuyền đi trên biển sẽ gặp vô số đảo nhỏ. Trên đảo có tiên nhân yêu thú, hoặc là người dân, hoa nở bốn mùa, châu báu nhiều như nước.

Nhược Thiên từng cười ta, nói những chuyện xưa này là do những nhân sĩ ‘nhân cư vi bất thiện’ thêu dệt ra, tin những thứ này không bằng tin chặt củi ở núi Chung Nam cả đời sẽ thành tiên.

Lời này đã kích ta vô cùng lớn, nhưng sau đó, một bằng hữu cũ của phụ thân, phụng mệnh tiên đế đi sứ hải ngoại trở về, ông nói cho ta biết, đi về phía Đông thấy biển là không sai, có đảo cũng không sai, tiên nhân bảo vật là nói suông, trên hải đảo cũng có người nhưng là dân bản xứ thô lậu.

“Nhưng trời đất đúng là đẹp.” Khuôn mặt ngăm đen của ông mỉm cười, lộ ra vẻ thỏa mãn, “Tương lai tiểu nữ quân có thể đi ngắm một chút, trời xanh biển xanh vô tận, ngồi thuyền lướt sóng, tự tại giống như con cá đang bơi!”

Tự tại giống con cá đang bơi... Thiên hạ hỗn loạn, hiện tại có nơi tự tại như vậy sao?

Ta xoay người, nhẹ nhàng thở dài.

Lúc A Nguyên tiến vào, ta đã mặc xong xiêm y.

“Phu nhân,” nàng ngập ngừng, “Nghe nói đêm qua Đại công tử trở lại binh doanh”

“Ừ.” Ta đáp, cúi đầu vào chậu nước rửa mặt.

Đội ta lau mặt sạch, A Nguyên đi tới cạnh ta, thấp giọng nói: “Phu nhân, phụ thân nô tì mới gửi thư.” Dứt lời, nhét một tờ giấy nhỏ vào tay ta.”

Ta như lên tinh thần, ý bảo nàng trông chừng ngoài cửa, mình đi tới cửa sổ đọc kỹ.

Trong thư, Lý Thượng nói đêm qua Lô phủ đã thanh toán tiền thịt sáu ngàn, trừ số tiền đi mua gia súc, đồ tế, vận chuyển hết ba ngàn bốn trăm tiền, lời hai ngàn sáu trăm tiền.

Ta nhìn mấy chữ này, quả thực mát lòng mát dạ, những chuyện ngổn ngang đêm qua bay đến chín tầng mây. Ta muốn lập tức hồi âm cho Lý Thượng, muốn cho ông biết, Ngụy Giác đưa quân đến phương Bắc chinh phạt Đàm Hi, nhất định phải chuẩn bị nhiều thịt, quân sĩ xuất chinh, bị thương là chuyện thường gặp, nếu Lý Thượng rảnh rỗi thì đi thu thập thảo dược.

Sau ngày hôm qua, liên tiếp ba ngày ta không gặp được Ngụy Đàm.

Trong khi đó, nô bộc bên người chàng đã trở lại, nói muốn chuẩn bị y phục để xuất chinh. Ta tự mình sắp xếp, trừ y phục mặc mùa hè, y phục dày mặc mùa đông cũng chuẩn bị hai ba bộ.

So với sự bình tĩnh của Ngụy phủ, những lời bàn tán bên ngoài cũng thật rôm rả. A Nguyên nói cho ta biết, thị trường lương thực đã cấp bách, may mà được liệu sản xuất tại nơi hương dã, Lý Thượng thu được rất nhiều.

Còn một chuyện, ni cô tại chùa Đan Hà ngoại ô đưa tới một tờ thiếp, nói hai ngày sau muốn tổ chức Pháp hội, mời Quách phu nhân đến.

Chùa Đan Hà là nơi hàng năm Quách phu nhân cung phụng, nhưng bây giờ Ngự Giác xuất chinh, hàng ngày Quách phu nhân phải vội vàng ra ngoài, khi nào thì rảnh rồi tham dự pháp hội. Cho nên, chuyện tham gia Pháp hội lại rơi xuống người ta.

Thật ra chuyện này ta đã sớm biết, vì Nhục Thiền từng chuyển lời nhắn cho A Nguyên, nói sẽ có ngày đó, nàng ở chùa Đan Hà chờ ta.

“Nhục Thiền nữ quân nói, nàng có trò hay muốn cho phu nhân nhìn.” A Nguyên nói.

Ta nghe được lời này, thái dương nhảy lên.

Pháp hội này tám phần là Nhục Thiền làm ra, nàng đoán chắc Quách phu nhân sẽ không đi. Nhục Thiền luôn là bộ dáng này, chuyện gì cũng đều thích đi cong cong thẳng thẳng, thấy người khác giật mình thì nàng là người cao hứng nhất. Ngày trước tiểu nữ nhi chơi đùa đều là như vậy, lần trước ở am Quỳnh Hoa là như vậy, lần này ta dự cảm không phải trò gì hay.

Từ am Quỳnh Hoa trở về ta đã hiểu, có lẽ Nhục Thiền và ta giống như quá khứ, có thể cùng nhau thân cận, nhưng giữa chúng ta có nhiều thứ đã thay đổi.

Mà ta trời sinh là người dễ dàng tò mò, Nhục Thiền là Khương thái công (2), ta chính là con cá cắn câu. Cho nên pháp hội ngày đó, sáng sớm ta đã tắm rửa thay y phục, ngồi xe ra khỏi thành. (2) Khương thái công: Họ vua Khương. Vua Thần Nông ở bên sông Khương, nhân lấy tên sông làm họ.

“Ta biết người sẽ đến.” Trong chùa Đan Hà, Nhục Thiền vẫn áo tơ trắng trong suốt, thấy ta tới, nở nụ cười đắc chí.

Ta bỏ qua nghi thức xã giao, nói: “Người không những mua được đạo quán, còn lung lạc chùa?”

Nhục Thiền mỉm cười: “Không coi là mua được, ta đáng rước nhiều hơn người khác chút thôi.”

Ta không nhanh mồm nhanh miệng bằng nàng, nhìn chung quanh một chút, nói: “Không phải người nói có trò gì hay sao?”

“Trò hay?” Nhục Thiền vẽ mặt vô tội, “Trò hay gì?”

Ta trợn mắt.

Nhục Thiền che tay áo mà cười: “Thừa tướng Bắc phạt, lòng người bằng hoàng, muốn gặp người có sao đâu?” Dứt lời, nàng kéo tay ta, ôn nhu nói, “Lần trước ở am Quỳnh Hoa, ta và người chưa từng ngắm hoa trò chuyện với nhau, trong chùa Đan Hà có hoa thơm, cùng ta đi một chút có được không?”

Ta nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ.

Chùa Đan Hà tọa lạc bên cạnh hồ lớn tên Ung Trì, chưa gặp được ngày tốt, chùa lớn như vậy mà chỉ có ta và Nhục Thiền đi dạo. Trên trời có mây, ánh nắng không lớn, trong lúc chúng ta đi qua bóng cây, hoa thơm nở rộ, thắm vào lòng người, rừng hoa dọc theo hồ, mặt hồ rộng lớn, gió êm dịu thổi lên, một cái đình khéo léo xây giữa núi đá, thật là mỹ cảnh.

“Hôm đó trở về có tiến triển thêm cùng Đại công tử không?” Nhục Thiền bước vào trong đình, ngồi xuống hỏi.

Ta biết không tránh khỏi những chuyện kia, nóng mặt một chút, nói: “Trong quân chuẩn bị chiến tranh, Đại công tử chưa từng qua đêm trong phủ.”

“Hả?” Nhục Thiền nhìn ta, đuôi lông mày nhướng lên, ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Ta đánh trống lảng, nói: “Sắp khai chiến, người có tính toán gì không? Có rời khỏi Ung Châu không?”

“Rời khỏi?” Nhục Thiền nói, “Vì sao phải rời khỏi?”

Ta nói: “Đương nhiên là chạy nạn. Bình gia thắng bại khó liệu, người không sợ chiều đình thất thế, Đàm Hi đánh vào Ung Châu?”

Nhục Thiền tự tiểu phi tiểu: “Ngươi thị lần này có lo không? Người muốn đi sao?”

Ta không để ý nàng pha trò: “Ta đang hỏi người.”

Nhục Thiền vẫn là một bộ dạng không sợ hãi, nàng đưa tay vào bụi hoa nhài, bẻ hai đóa, một đóa đưa cho ta, một đóa xoay vòng vòng giữa tay nàng.

“Đi cái gì.” Nàng thân nhiên nói, “Thiên hạ đại loạn, đi nơi nào cũng giống nhau. Cùng lắm là đến nông thôn tránh một chút, Ung Châu không thể rời đi. Vô luận ai làm chủ đều muốn kỷ nhạc không phải sao?”

Lời này là thật, ta nghĩ, gật đầu một cái.

“Công Dương công tử sẽ đồng ý sao?” Ta hỏi.

Nụ cười trên mặt Nhục Thiền như cứng lại, không trả lời, bỗng nhiên nàng nhìn về phía bờ hồ, khoe môi cong lên, thấp giọng nói: “A Dung, không phải người hỏi ta trò hay ở đâu sao? Tới đây.”

Ta nhìn theo ánh mắt nàng.

Cây cối thấp thoáng, chỉ thấy một nhà thủy tạ bên bờ hồ. Mặt hồ lấp lánh, một nữ tử che mặt, ưu nhã bước tới. Nàng đi tới nhà thủy tạ, liếc nhìn chung quanh, vị trí chúng ta đứng bí mật mà vắng vẻ, nữ tử không phát hiện ra.

Ta kinh ngạc nhìn về phía Nhượng Thiên, nàng vẫn mỉm cười, nhìn nữ tử, thần sắc bình tĩnh.

Không bao lâu, ta nghe thấy thanh âm vụn vặt, tựa hồ như tiếng vỗ ngựa đạp trên cát đá, gió hồ nhẹ thổi, một nam tử xuất hiện trong tầm mắt. Thấy nữ tử, cước bộ chàng ngừng lại, cất bước vào thủy tạ.

Nam nữ hai người hiển nhiên quen biết, ta thấy bọn họ nói chuyện, trong gió truyền đến âm thanh thăm thì rất nhỏ. Không bao lâu, nam tử xoay người, tựa hồ muốn đi, lúc này, nữ tử bỗng nhiên tiến lên một bước, ôm nam tử từ phía sau.

Lời nàng truyền đến: "... Mạnh Tĩnh!"

Tiếng gió bên tai tựa hồ biến mất.

Ta thấy đầu nữ tử chôn trên lưng nam tử, nói đầu đầu.

Nam tử không quay đầu lại, cầm hai tay nữ tử tách ra.

Thanh âm trầm thấp kia ta đã quen thuộc, mặc dù cách xa ta cũng không nghe lầm.

Sau khi chàng nói xong, thẳng bước rời đi.

Nữ tử đứng bất động ở nhà thủy tạ, không bao lâu cũng rời đi.

"Bọn họ đi rồi." Một thanh âm rơi vào tai, ta hoàn hồn, Nhượng Thiên nhìn chăm chăm ta.

Ta không lên tiếng, trong đầu vẫn còn hai thân ảnh.

"Đó là hoàng hậu?" Lòng ta loạn, bình tĩnh hỏi.

Nhượng Thiên cười cười, không phủ nhận.

"Là người an bài?" Ta nghĩ đến chuyện gì, bật thốt lên.

Nhượng Thiên thần sắc trấn định, đưa bốn hoa trong tay, chốc lát, chỉ chỉ trên mặt đất: "Hoa của người rớt."

Ta nhìn lại, quả nhiên, hoa nhài trong tay đã rơi trên mặt đất từ lúc nào. Ta đã không còn hăng hái ngắm hoa, chỉ nhìn chăm chăm Nhượng Thiên: "Vì sao?"

"Không vì sao," Nhượng Thiên nói, "Người cũng biết ta và Từ hậu quen biết, nàng muốn gặp Đại công tử, ngại trong cung cản đường, nên nhờ ta. Lúc Ngưng Hương quán mới mở, Từ Quốc trượng đã từng giúp đỡ ta, coi như nợ một nhân tình." Nàng vừa nói vừa cười, "Về phần người, vừa lúc có chút liên quan nên ta dẫn người tới nhìn."

Lời này thật hơi hột, ta nhìn Nhượng Thiên nhu hòa trước mặt, tâm như lạnh xuống.

"Hiện tại nhìn rồi thì thế nào?" Mặt ta không chút thay đổi.

"Lời này nên hỏi người." Nhượng Thiên chậm rãi nói, "A Dung, người nói Đại công tử vốn ở doanh trung, trông lòng chàng chưa chắc đã chứa toàn bộ chuyện quốc gia đại sự."

"Không nhọc người quan tâm." Ta cau mày.

"A, người tức giận?" Ánh mắt Nhượng Thiên sắc bén, cười lạnh, "Ta không để người bị lừa dối thành đứa ngốc, ta sai lầm rồi?"

"Không phải vậy, Nhượng Thiên." Ta lắc đầu, "Ta và chàng không như người nghĩ."

"Như thế nào?"

Ta há miệng, nhưng cảm thấy không biết nói thế nào, bất đắc dĩ, "Ta cũng nói không rõ."

Về mặt Nhượng Thiên tràn đầy nghi ngờ.

"A Dung," nàng nói, "Người chưa quen Quý Uyên công tử, phải không?"

Lòng ta chấn động.

“Sao có thể!” Ta cong khóe miệng, cười đến cứng ngắc.

Nhược Thiên nhìn ta, chốc lát, thờ dài, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thụ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vải Bông

Trên đường trở về phủ, ta ngồi trong xe, có chút sợ run.

Ta vẫn cảm thấy chuyện Ngụy Đàm và Từ hậu chưa kết thúc, nhưng đây chỉ là ý nghĩ, hư vô mờ mịt. Mới vừa thấy hai người kia gặp gỡ, ta mới thật sự ý thức được thật sự bọn họ như thế.

Về phần ta, trong lòng ta không thể nói không thêm để ý, Ngụy Đàm là phu quân của ta nhưng chàng đã nói rõ với ta, hôn sự này vốn là tạm thích ứng hiện tại ta có thể đi thoải mái.

Ta và chàng chưa thực sự là phu thê.

Hết thầy vì Từ hậu.

Ta nhắm mắt, tự nói với mình, những chuyện này ta đã sớm nghĩ đến, hôm nay bắt quá chừng thực thôi...

Lúc này, bỗng nhiên xe ngựa phanh lại, ta bị nghiêng một chút.

Phía ngoài một trận âm thanh ồn ào, ta từ cửa xe nói vọng ra: “Chuyện gì?”

“Phu nhân,” A Nguyên ở ngoài nói, “Từ quán phía trước có một hán tử bị say, đang chặn đường.”

Ta nhìn ra phía ngoài, thấy trước một tửu quán, một người đã say rượu, đang xô đẩy cùng mấy người. Thanh âm la hét ầm ĩ, tựa hồ người trong quán đang chửi hán tử uống say không chịu trả tiền.

Mặt đường không rộng rãi, ta đang định phân phó phu xe đổi đường, đột nhiên cảm giác hán tử say kia có chút quen mắt. Đẩy rèm ra chăm chú nhìn lại, quả nhiên, người nọ thân hình cao gầy, không phải Công Dương Quế thì là ai?

Ven đường người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, đã có người hô to muốn đi gọi quan phủ, nhốt hán tử say vào trong lao.

Ta không nghĩ nhiều, lấy chút tiền từ trong áo ra, bảo A Nguyên đưa cho tửu quán.

Người trong tửu quán nhận được tiền, quay vào trong. Đám người lập tức giải tán, lưu lại Công Dương Quế nằm trên mặt đất, trong miệng hùng hùng hổ hổ, mơ hồ không rõ.

“Phu nhân, làm thế nào cho phải?” A Nguyên hỏi ta.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Đỡ dậy, không phải nhà người ở gần đây? Tạm thời đỡ Công Dương công tử về đây.”

A Nguyên ngăn người, gạt đầu, sau đó chỉ huy gia nhân dìu Công Dương Quế đang bất tỉnh nhân sự dậy.

Chuyện này giao cho A Nguyên, không bao lâu ta cũng ném ra sau gáy.

Đại quân chinh phạt rốt cuộc đã xuất phát, phụ tử Ngụy Giác phải rời khỏi Ung Đô.

Mặc dù Quách phu nhân nói khóc lóc là điềm xấu, lúc tiễn đưa phải hoan hoan hi hi. Nhưng chúng phụ nhân Ngụy phủ mặt mày vẫn lo lắng, nói lý ra, Chu thị và Vương thị thờ dài thờ ngắn.

Ngụy Đàm không quay lại Ngụy phủ, lần cuối ta nhìn thấy chàng chính là lúc tiễn đưa trên cổng thành. Rất không đúng dịp, ta đứng ở chỗ giống như lúc nghênh đón chàng trở về thành.

Ngày xuất quân, thiên tử tự mình ban thưởng rượu ở hoàng cung, Ngụy Giác ở ngoài thành, đứng trên bục cao, tuyên thệ trước khi xuất quân, cổ nhạc trỗi lên, so với lúc trở về thành càng thêm khí thế. Nhưng trên mặt gia quyến Ngụy thị hoàn toàn không có vẻ mừng rỡ, Ngụy Tập luôn nói nhiều cũng trở nên trầm mặc giống Ngụy An, Chu thị và Vương thị lau nước mắt, Quách phu nhân thoa phấn dày trên mặt nhưng vẫn thấy được sắc mặt khó coi.

Người xem náo nhiệt và người tiễn đưa chật như nêm, ta nhìn Ngụy Đàm mặc thiết y, cưỡi ngựa đi qua cổng. Phía sau chàng, cờ đen của Ngụy thị bay phấp phới, từ đầu đến cuối, chàng không liếc mắt nhìn lên phía cổng thành.

Ta đưa mắt nhìn chàng rời đi, nghĩ thầm, nếu như chuyện sẽ như ngày hôm đó nói, đây có lẽ là lần cuối cùng mình nhìn thấy Ngụy Đàm. Cần thận suy nghĩ một chút, Ngụy Đàm đối tốt với ta một cách khó tin. Ta muốn nói cảm ơn, nhưng một vị phụ nhân xông vào doanh trại cũng không tốt, nên chờ Ngụy Đàm trở về Ngụy phủ sẽ nói tạ ơn.

Không ngờ, chàng nói đi là đi, chưa từng trở lại.

Sau khi Ngụy Giác xuất chinh, trong Ngụy phủ rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

So với lúc trước, trên mặt mọi người nhiều hơn chút sầu lo. Ngày ngày Quách phu nhân đều thành tâm cúng bái, ba ngày hai lần đi miếu dâng hương.

So với trong phủ khản trương, lợi nhuận mà Lý Thượng buôn bán được quả thực làm lòng ta nở hoa. Vì triều đình tổ chức thết đãi quân, ông thu mua được thịt số lượng lớn, toàn bộ chế thành nem trộn thính. Sau khi đại quân xuất chinh, hàng hóa trên phố tiêu điều, giá tiền thịt tăng lên không chỉ gấp mười lần, nem trộn thính trong tay Lý Thượng chính là hàng hiếm.

Ông làm việc vô cùng cẩn thận, không phô trương, nhanh chóng bán cho mấy thương nhân bán thịt trong thành, tiền nong rõ ràng, hàng trữ trống rỗng sau một đêm.

Chuyện này Lý Thượng xử lý rất khéo. Dù sao cũng là lúc chiến loạn, Ung Đô Kinh Triệu phủ vì muốn ổn định dân tâm, quản rất nghiêm các khu phố giao dịch. Mặc dù giá thịt tăng rất nhiều, nhưng có một số thương nhân trữ hàng nâng giá bị Kinh Triệu phủ tịch thu tiền phi pháp, cũng may Lý Thượng xuất thủ kịp thời, chẳng những không bị phạt, còn kiếm được năm, sáu vạn tiền lời.

Số tiền rơi vào tay chúng ta chính là đệ nhất tiền phi nghĩa, vì chuyện này, ta thừa dịp một lần đi ra ngoài dâng hương, tranh thủ đến nhà Lý Thượng một lần.

Sau khi xem xong sổ sách, ta dựa theo ước định lúc trước, chia cho Lý Thượng ba phần tiền kiếm được. Mọi người vui sướng, mặc dù Lý Thượng gần đây vất vả, nhưng khí sắc trên mặt hồng nhuận, tinh thần sáng khoái.

“Triều đình vì thết tiệc, đã quét sạch hàng hóa ở Ung Đô, gần đây muốn làm mua bán lớn cũng khó.” Ta cười cười, nói với Lý Thượng, “Quản sự lao tâm lao lực, vừa lúc nghỉ ngơi một trận.”

Lý Thượng mỉm cười, nói: “Mồ làm việc quen, nghỉ ngơi cảm thấy khó chịu, khu phố mặc dù trống không nhưng không tính là không có việc làm.”

“Hả?” Ta kinh ngạc.

Lý Thượng nói: “Phu nhân còn nhớ mồ đã từng đề cập đến vật liệu may mặc? Tháng trước một nhà thương nhân trong thành muốn rời đi, giá thấp qua tay, mười mấy cây vải bông. Ta đi tìm hiểu, thấy giá cả không tệ, liền mua. Hiện tại Bắc Phụng đã quá giữa mùa hạ, Nam Phụng nắng nóng chắc còn duy trì mấy tháng nữa, mà vải bông ở Ung Châu luôn tiêu thụ tốt, ta suy nghĩ, vận chuyển vải bông về phía Nam Phụng bán.”

Ta nghe xong, khẽ cau mày.

“Nam Phụng?” Ta nói, “Hiện tại thiên hạ chiến loạn, ra khỏi Ung Châu, đường xá hung hiểm không thể dự liệu, chuyện này chỉ sợ không ổn.”

Lý Thượng nói: “Phu nhân yên tâm, vải bông này, lúc mua vào không hao tổn là bao, vận chuyển đi lại, có mất cũng không tiếc. Lần này về Nam Phụng còn một chuyện quan trọng hơn.” Vừa nói, ông lấy từ trong ngực ra một bọc, mở ra, bên trong lộ ra một món đồ màu nâu đậm.

“Cò linh chi?” Ta nhận ra.

“Đúng vậy.” Lý Thượng nói, “Mồ sai người đi đất Ngô một chuyến, nhiều năm chiến loạn, nguồn tiêu thụ bị cắt đứt, bên kia tồn rất nhiều dược liệu quý, thương nhân vì thế sầu khổ không dứt.”

Ta hiểu được.

Trường An là thiên hạ đệ nhất xa hoa lãng phí. Quý nhân vì giữ nhan trường thọ, ngay cả Kim Đan, Ngũ Thạch Tán có thể làm cơm ăn, những dược liệu quý hiếm lại càng tiêu tốn vô số. Mượn nhà ta mà nói, phụ thân không cho phép người nhà tiếp xúc với những thứ bàng môn tà đạo mà phương sĩ giới thiệu, nhưng ông cũng rất đồng ý với những loại dược liệu dưỡng sinh. Trong nhà không người nào ngã bệnh, nhưng với các loại súp bổ cũng không dùng, bên trong súp chính là các loại dược liệu.

Trong trí nhớ của ta, Trường An dựa vào dược liệu làm giàu không ít, mà những loại dược liệu quý báu phần lớn đến từ Nam Phụng. Nhưng kể từ khi chiến loạn, thông lộ cách trở, hàng hóa Nam Phụng vận chuyển đến Bắc Phụng hết sức khó khăn, buôn bán dược liệu xuống dốc không phanh. Giống như cò linh chi hôm nay Lý Thượng lấy ra, chỉ là loại trung đẳng, nhưng bây giờ chính là ngàn vàng khó cầu.

“Phu nhân, mồ đã từng cần nhắc qua buôn bán dược liệu. Hiện tại ở Ung Châu, vô luận trị bệnh hay tẩm bổ, dược liệu sử dụng đều xuất từ sơn dã xung quanh, thu mua rải rác mà tốn thời gian, cũng không lãi nhiều. Mồ từng nghe một thầy thuốc oán trách, sử dụng đơn thuốc, trong mười thì có bốn, năm phương thuốc là từ Nam Phụng, không làm gì được, đành lấy dược liệu khác thay thế, tác dụng không tốt. Đó là thứ nhất, thứ hai, phú hộ ở Ung Châu

nay đông đảo, những người này mặc dù không bệnh nặng nhưng rất coi trọng tấm bổ. Được trong thành chỉ có chút vật tầm thường, nếu như buồn được liệu quý từ Nam Phương, tất lời to. Phu nhân, mỗ cho là mở thông lộ được liệu Nam Phương, chỉ lợi, không hại.”

Ta có chút động tâm, nhưng như cũ lắc đầu: “Làm ăn tốt thì tốt, nhưng hiện nay đi về phía Nam Phương trạm kiểm soát đông đảo, đạo tặc vô số, chừng sự ứng đối thế nào? Kiểm tiền có thể từ từ, tội gì bí quá hóa liều.”

Lý Thượng mỉm cười: “Mỗ lúc trước cũng lo lắng, nhưng kể từ khi phu nhân đưa tới một vị quý nhân, chuyện này nắm chắc mấy phần.”

“Quý nhân?” Ta không giải thích được.

“Phu nhân còn nhớ Công Dương công tử?” Lý Hoán đứng một bên nói, “Công Dương công tử chính là quý nhân.”

Lúc trước ở Trường An, Công Dương Quế có biết Lý Thượng. Lần trước tình rạn vỡ ở nhà Lý Thượng, chàng lưu lại mấy ngày. Khi chàng nghe Lý Thượng nói muốn đi đất Ngô, lập tức xung phong hộ tống. Chàng đảm bảo với Lý Thượng, đến Trường Giang, chỉ cần một chiếc thuyền, có thể không trở ngại mà đưa Lý Thượng tới Dương Châu.

Ta nghe lời Lý Thượng nói, không hoàn toàn tin phục. Thứ nhất, ta không biết khả năng Công Dương Quế có lớn như vậy không, thứ hai, Lý Thượng vẫn như cũ, lại bệnh nặng mới qua khỏi, ta thật sự không muốn ông mạo hiểm lớn như vậy.

Chuyện này chúng ta thương lượng mấy ngày không có kết quả. Quyết tâm của Lý Thượng ngoài dự liệu của ta, tựa hồ ông rất thỏa thuê miễn nguyện với nghiệp cũ.

Ta quanh co hỏi Nhượng Thiên về kinh nghiệm của Công Dương Quế, nàng nói cho ta biết. Công Dương Quế hai năm trước đã từng một người một ngựa từ Ung Châu đi đất Ngô, dọc theo đường đi, chàng hào hào sáng mà dũng mãnh, quen biết rất nhiều bằng hữu.

“Hỏi cái này làm cái gì, A Dung có tình ý với chàng?” Nhượng Thiên đánh phấn vừa liếc ta.

Ta quần bách, vội nói: “Không phải thế, tùy tiện hỏi...”

Nhượng Thiên cười, nói: “Hôm qua chàng còn đặc ý nói với ta, muốn đi đất Ngô với Lý quân sự.”

Ta im lặng, nhìn đôi mắt giảo hoạt của nàng, cái gì nàng cũng biết rồi còn một mực đùa bỡn ta.

“Công Dương công tử ủng hộ hiệp khách, thích làm quen hào kiệt.” Nhượng Thiên vừa soi gương vừa nói: “Lúc trước, tất cả mọi người cảm thấy đây chỉ là cử chỉ của thiếu niên kiêu ngạo, nhưng đến thời loạn thế, đây cũng là bối cảnh khó lường.”

Ta gật đầu, nhìn nàng tô đôi môi đến xinh đẹp, ta hỏi: “Ngươi và chàng, hiện tại thế nào?”

“Hà?” Nhượng Thiên qua gương liếc ta một cái, chậm rãi nói, “Cái gì thế nào, chàng không muốn về nhà, mấy ngày trước ra khỏi nhà Lý quân sự, trở về chỗ này của ta, hiện tại chỉ nghĩ đến việc đi.” Nói xong, nàng cười khở một tiếng, “Nam nhân chính là như vậy, hấp tấp muốn tìm ngươi, chờ ngươi muốn giữ chàng bên người, chàng lại muốn đi.”

Ta trước suy sau nghĩ, cuối cùng đồng ý chuyện Lý Thượng đi đất Ngô.

Đầu tháng bảy, ta xin Quách phu nhân về Hoài Nam cúng mộ tổ tiên. Chuyến này chủ yếu muốn tiễn Lý Thượng, có binh mã Ngụy phủ hộ tống, ít nhất ra khỏi Ung Châu không cần lo lắng.

Về phần chuyện đêm đó Ngụy Đàm, ta chỉ mơ màng một phen, sau đó không suy nghĩ chút gì nữa.

Hai chữ rời đi, đối với ta bây giờ quá xa xôi. Bất luận sau khi rời đi ta có thể đi được nơi nào, chỉ cần nhìn những chuyện làm ăn ở Ung Đô, lúc này ta rời đi, quả thực là cắt thịt.

Ngụy Đàm, tâm tư rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Rời Thành

Hai ngày trước khi ta lên đường, bỗng nhiên thiên tử triệu kiến ta.

Nơi gặp mặt là một chỗ ở thiên điện, thần sắc của chàng hoàn toàn không có vẻ nghiêm túc thường ngày, thấy ta, khóe miệng mỉm cười.

“Nghe nói phu nhân muốn đi Hoài Nam cúng mộ?” Chàng nói, “Trẫm có chút đồ cúng, phiền phu nhân mang đi.” Dứt lời, chàng bảo Thị trung mang lên hai hộp đựng thịt khô, hoa quả khô, còn có một bình rượu đồng.

Đồ không nhiều lắm, cũng là thiên tử ban ơn, ta vội vàng bái tạ.

Thiên tử thở dài, nói: “Phó tư đồ đã từng nhậm chức Thái phó, năm đó dạy bảo nghiêm khắc, từ ái, đến nay trẫm vẫn cảm động nhớ nhung.” Thần sắc của chàng có chút buồn bã.

Khuôn mặt chàng so với lúc ta bái kiến khi vừa tới Ung Đô đầy đặn hơn một chút. Nhìn ra được Ngụy Giác mặc dù ép buộc thiên tử, nhưng việc cung cấp nuôi dưỡng không chậm trễ. Nhưng mỗi lần ta gặp thiên tử, giữa lông mày luôn có chút u buồn, sắc mặt tái nhợt.

Ta nhìn chàng, cũng hiểu có mấy lời không thể nói rõ ràng, nghĩ đến năm đó, trong lòng than thở.

“Chuyện cũ đã qua, ơn huệ của bệ hạ sâu đậm, tở tiên Phó thị dưới suối vàng tất biết.” Ta cúi lạy, nói với chàng.

Thiên tử cười khổ. Chàng và ta hàn huyên chút ít, nói chuyện quá khứ, nhắc tới những chuyện thú vị của chúng ta khi còn bé, không nhìn được cười lên. Cuộc sống hiện tại hoặc Ngụy thị, chàng một chữ cũng không nói đến.

Ta té nhị, chỉ hàn huyên tán gẫu cùng chàng, coi như chủ và khách rất vui vẻ.

Lúc cáo lui đi ra, rất không đúng dịp, gặp được Từ hậu trong đình viện.

Nàng ngồi cạnh một gốc cây hoa, tựa hồ đang hóng gió, sau lưng là hai cung tỳ.

Ta ngây ngốc, vội vàng tiến lên hành lễ.

“Phu nhân xin đứng lên, không cần đa lễ.” Thanh âm nàng nhu hòa mà chậm chạp.

Ta đứng dậy, Từ hậu bảo cung tỳ mang ghế, ban thưởng ta ngồi.

“Phu nhân muốn đi Hoài Nam?” Nàng hỏi.

“Thưa đúng.” Ta đáp, trong lòng buồn bực, truyện này làm sao truyền nhanh như vậy, Đế hậu trong cung cũng biết.

Nàng liếc về người đang ôm cái hộp phía sau ta, khóe môi khẽ cong lên.

Trong đình viện rất yên tĩnh, ta cảm thấy không khí quý dị. Mấy ngày trước đây, Ngụy Đàm hẹn hò cùng nữ nhân, hiện tại ta đang vui vẻ đánh giá nàng. Mặc dù ta không tính là tình địch, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Nắng xuyên qua cành lá, Từ hậu tay cầm quạt lụa, mẫu đơn trong đình viện nở rộ. Nhìn kỹ nàng, không thể phủ nhận, nàng rất đẹp. Cái đẹp này không giống với cái đẹp của Nhượng Thiên, mặt mày dịu dàng, lộ ra cao quý, làm cho người ta nhìn rồi khó quên.

Cung tỳ châm trà cho ta, không ai nói gì.

So với nói, Từ hậu tựa hồ thích im lặng suy đoán người khác, tâm tư phía sau ánh mắt bình tĩnh không biết thế nào.

Ta không nói. Bàn về địa vị, nàng ở trên cao, ta dưới thấp, đương nhiên phải để nàng lên tiếng trước mới đến ta.

“Phu nhân nhìn hoa này thế nào?” Sau khi nhấp trà, rốt cuộc Từ hậu cũng mở miệng, “Lần trước Thừa tướng vào cung, khen hoa và cây cảnh mỹ miều, bệ hạ muốn ban cho Ngụy phủ, trong mùa này, ta cảm thấy mẫu đơn là thích hợp nhất.”

Ta mỉm cười, nhìn những bông mẫu đơn kiêu diễm: “Mẫu đơn ung dung mỹ miều, không phải là thứ phạm nhân nên dùng. Thừa tướng thích lan trúc, không bằng hoàng hậu đổi phần thưởng.” Nói giỡn, lúc trước ở Trường An, mẫu đơn chính là tượng trưng cho hoàng cung, tiên đế không cho phép dân gian tự tiện trồng trọt. Hoàng đế ban thưởng Ngụy Giác mẫu đơn, không cần thận sẽ bị những kẻ có tâm cơ hiểu nhầm, ta đâu dám đáp ứng. Trong lòng buồn bực, Từ hậu không giống đứa ngốc, đạo lý dễ hiểu như vậy sao nàng còn hỏi?

Từ hậu mỉm cười, không nói gì nữa.

Có lẽ ai cũng có tâm tư, trà này uống không ngon không dở, ta cũng vậy không tính ôn chuyện cùng từ Hậu, sau một chung trà, nói thác muốn quay về bẩm báo trưởng bối, cáo lui.

Lộ trình tới Hoài Nam gần mười ngày, ta trở lại trong phủ, không ngừng đi gặp Quách phu nhân, lại kiểm lại toàn bộ đồ cúng và hành lý.

Ngày thứ hai, người trong cung tới, ban tặng hoa.

Từ hậu quả nhiên ban tặng chút ít lan trúc, do quân sự an bài, chuyển đến các nơi trong đình viện. Nhưng phân đến đình viện của ta là rất nhiều Ngụ Mỹ

Nhân.

“Ngu Mỹ Nhân hân hoan, đình viện phu nhân trồng trái, vừa lúc trồng vào.” Người làm vườn cung kính nói.

Ta không để ý, để bọn họ đi trồng.

Đầu tháng bảy, ta mang theo một xe đồ cúng, lên đường đi Hoài Nam. Hướng về con đường thẳng tắp phía Đông, chính là nơi ta đã đi qua lúc gả tới Ung Đô.

Nhiều ngày qua, đường đi không có lấy một ổ gà vũng nước, rất bằng phẳng. Binh lính hộ tống chính là Ngụy Đàm trước khi đi lưu lại, có chừng mười người, cộng thêm A Nguyên, phụ tử Lý Thượng và Công Dương Quế, đội ngũ vừa ngựa vừa xe, rất có khí thế.

Công Dương Quế một thân áo bào, đeo kiếm cưỡi ngựa, rất giống hiệp khách. Thân thể Lý Thượng khôi phục, đã có thể cưỡi ngựa, bỏ y (1) thông gió, xương cốt vững vàng.

(1) Bỏ y: Quần áo vải.

Ngày hè nóng bức, dọc đường đi là đồng ruộng hoa màu, một màu xanh mượt trái dài.

“Nếu Thừa tướng chiến thắng, quân sĩ trở về, vừa lúc có thể thu hoạch vụ thu.” Ở bên đường nghỉ ngơi, Lý Thượng nhìn chung quanh nói, “Năm nay mưa thuận gió hòa, thu hoạch không tồi.”

Chiến hỏa nổi lên bốn phía, dân chúng lưu lạc đến nổi đất đai hoang vu, lương thực giảm mạnh. Vô luận ngang ngược thế nào, nuôi quân thì phải có cơm ăn, muốn dân tin yêu cũng phải có cơm ăn, cho nên đánh cướp lương thực trở thành chuyện bình thường.

Ở phương diện này, Ngụy Giác làm rất xuất sắc.

Trong mắt ta, mặc dù ông là thổ phi khoái y quan Thừa tướng, nhưng rất hiểu con đường kinh doanh. Ông thu toàn bộ những nơi vô chủ làm ruộng công, lệnh quân sĩ nhân rồi canh tác, thu hoạch sung làm quân lương. Mấy năm gần đây, kho lương thực Ung Châu dồi dào là do công lao của ông. Hiện tại quân sĩ đi đánh giặc, triều đình thực hiện lệnh mới, chấp nhận lưu dân tới Ung Châu, nhận đất đai trồng trọt, hàng năm nộp thuế cho triều đình.

Ta không hiểu về chính trị mấy, nhưng từ A Nguyên hoặc gia nhân nghị luận, ta có thể nghe được người khác rất vừa lòng Ngụy Giác.

“Chương sự cho rằng, lần này Thừa tướng tiến đánh Đàm Hi có mấy phần thắng?” Ta trầm ngâm, thấp giọng hỏi Lý Thượng.

Lý Thượng vuốt ria mép, nói: “Mồ thiên cận, Thừa tướng thảo phạt Đàm, phần thắng tám phần.”

Ta kinh ngạc: “Cao như vậy? Binh lực Đàm Hi gấp đôi Thừa tướng.”

Lý Thượng cười lắc đầu: “Phu nhân, chuyện thắng bại không thể lấy binh lực mà nói. Nhiều lính mà không có tướng hiền, hữu dũng vô mưu, nhiều cũng không ích gì.”

Ta nghe, nửa tin nửa ngờ.

Bỗng nhiên cách đó không xa, xe ngựa ‘Rầm’ một tiếng, giống như có gì đó đúng vào ván xe, xe ngựa kia toàn bộ chở đồ cúng do ta và một nhà Lý Thượng chuẩn bị.

Một gã tiểu tốt luống cuống tay chân, che che dấu dấu đồ cúng. Quay sang bên chúng ta cười làm lành: “Phu nhân, mới vừa xe ngựa không dừng hẳn, một bình rượu bị đổ, may không tràn ra.”

Ta đi hướng Đông, nhóm Lý Thượng đi hướng Nam, hai ngày sau, chúng ta tách ra.

“Quản sự đi đường cẩn thận.” Ta vẫn không yên lòng, nhưng đến nước này đành phải nói với Lý Thượng như vậy.

Lý Thượng vái chào ta: “Phu nhân yên tâm, mồ tât không phụ sự kỳ vọng của phu nhân.”

Công Dương Quế xuống ngựa, trên tay cầm theo một bầu rượu.

Ta nhìn chàng, nói: “Từ giờ trở đi, Lý quản sự và A Hoán phải làm phiên công tử.”

Về mặt Công Dương Quế không gọn sóng, gật đầu nói: “Đương nhiên dốc sức.” Chàng dừng lại, hỏi ta: “Hoài Nam có bài vị Trọng Huân sao?”

Trọng Huân là tên tự của Nhị huynh ta. Nghe hỏi vậy, ta ngây ngốc, chốc lát gật đầu cười khổ: “Nếu không có, ta cũng muốn làm mang đến đó.”

Công Dương Quế gật đầu, đưa bầu rượu trong tay cho ta: “Thay ta kính huynh ấy.”

Ta nhìn, bầu rượu nhỏ mà tròn. Miệng bầu rượu được hồ bằng bùn, ta nhận ra được, đây là rượu Quỳnh Tô, là loại Nhị huynh thích uống nhất.

Ta ngẩng đầu nhìn Công Dương quế, khoe mắt cay cay.

“Được.” Ta hít sâu, nhận lấy bầu rượu.

Bên kia, A Nguyên lau lau khoe mắt, dặn đi dặn lại phụ thân và huynh trưởng. Mọi người phải lên đường, không dám trễ nải, chỉ đành lên ngựa, mỗi người một ngã.

“Phu nhân,” A Nguyên vành mắt hồng hồng, “Bọn họ sẽ đi bao lâu?”

Ta cũng không rõ, chỉ an ủi nài: “Yên tâm đi, có Công Dương công tử ở đó, sẽ không lâu đâu.”

Khuôn mặt nàng u oán: “Hiện tại không lo áo cơm, có sao còn liều mạng như vậy.”

Ta vỗ vỗ đầu nàng, không nói.

Kiến thức Lý Thượng rất nhiều, đối với hai chữ ‘Tương lai’, sợ rằng so với chúng ta còn hiểu hơn rất nhiều. Ta biết ông muốn thừa dịp mình chưa già, vì người nhà kiếm chút tiền phòng thân, nên ta mở miệng ngăn trở ông vẫn muốn đi Giang Nam thử một lần.

Cuối cùng ta vẫn không cản ông, ông muốn xông xáo, thời loạn thế, có con đường nào là không hiểm trở đây?

Không có.

Vì mang theo không ít đồ cồng, nên dù chia đường với Lý Thượng, chúng ta đi vẫn không nhanh hơn là bao.

Có một việc ta rất lo lắng, xe ngựa chở đồ cồng luôn ‘Thùng thùng’ rung động, phía trên còn có đồ thiên tử ban cho, ta sợ bị hỏng. Lúc nghỉ ngơi, một lần nữa ta lại nghe được tiếng động lạ, rốt cục không nhịn được xuống xe xem xét.

Hộ vệ phụ trách xe đồ cồng thấy ta đi qua, sắc mặt thay đổi, vội vàng tiến lên.

“Chuyện gì xảy ra?” Ta cau mày nói, “Xe hư sao?”

Tiểu tốt mặt đỏ bừng, ánh mắt lóe lên: “Bẩm phu nhân, không phải, xe chưa từng hư.”

“Thế tại sao?” Lòng ta hồ nghi, một tay vén chiếu lên.

“Phu nhân...” Tiểu tốt sắc mặt trắng bệch.

Cùng lúc đó, thiếu niên đang ngồi khoanh tròn trong đó thấy ta, nhất thời ngu ngơ.

Ngụy An xoa xoa mắt, nhìn ta, thần sắc vội vàng không kịp chuẩn bị.

Mặt trời chiếu rọi, dưới bóng cây, Ngụy An ăn cơm nắm và thịt khô, bộ dáng nhả nhai, nhưng nhìn ra rất đói bụng, thanh âm nhai đồ ăn vang lên ầm ầm.

“Vì sao Tứ thúc theo đi?” Đợi hán ăn chậm một chút, ta không vòng vo, hỏi thẳng.

“Đệ không muốn ở trong phủ.” Ngụy An ngắn gọn mà khí thế hùng hồn.

“Không muốn ở là len lén trốn đi sao?” Ta cau mày, “Tứ thúc có từng nghĩ, đi lần này, trong phủ sẽ gấp gáp sao? Ta sẽ cho người đưa Tứ thúc trở về.”

“Đệ không trở về.” Ngụy An quệt quệt miệng cắt lời ta, giương mắt nhìn ta, “Nếu như Trương tẩu đưa đệ trở về, ta sẽ nói với mẫu thân Trương tẩu không trở lại.”

Mặt ta biến sắc, may hán nói nhỏ giọng, chung quanh không có ai.

“Tứ thúc nói liên thiên gì đó!” Thanh âm ta thật thấp, giống như thoát ra từ kẽ răng. Ngày đó Ngụy Đàm nói với ta những lời đó, trong phòng chỉ có hai chúng ta, sao Ngụy An biết? Chẳng lẽ Ngụy Đàm đã nói với người trong phủ...

“Đệ không cố ý.” Lúc này, Ngụy An mở miệng nói, mặt hán hơi hồng, thoát nhìn ngượng ngùng, “Khi đó đệ tìm huynh trưởng, trong đình viện không có người, thế là nghe được.”

Khoe miệng ta co rút. Đây là chuyện gì a...

Lời tuy thế nhưng ta không dễ dàng thừa nhận.

“Tứ thúc nói gì vậy,” ta cố trấn định, “Ta mang theo đồ cồng thiên tử, đương nhiên muốn đi Hoài Nam cúng mộ. Tứ thúc nói ta muốn đi, vậy ta đi nơi nào?”

Ngụy An sừng sốt, tựa hồ bị ta hỏi khó. Hán suy nghĩ một chút, lại nói: “Coi như đệ nghe nhầm, nhưng huynh trưởng đã nói trong phòng có vàng, nếu

Trưởng tàu đưa đệ trở về, đệ sẽ nói cho mẫu thân.”

Ta trừng mắt, không nghĩ tới thằng nhãi này lại dám lấy vàng uy hiếp ta!

Ta nhìn hấn, âm thầm cắn môi.

Nguy An cũng nhìn ta, hai mắt bình tĩnh không gợn sóng.

“Trưởng tàu, đệ không muốn về.” Nguy An nghiêm túc nói.

Ta nhắm mắt, dùng tay xoa bóp thái dương, có chút đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cúng Mộ

Cuối cùng ta vẫn không đưa Nguy An trở về.

Dĩ nhiên không phải ta không muốn cho Quách phu nhân biết trong phòng có vàng, mà là nghe lời Nguy An nói lúc sau, mắt phải của ta nhảy một chút. Nhũ mẫu đã từng nói với ta, mắt trái nhảy là tai họa, mắt phải nhảy là tiền tài, cho nên ta giữ Nguy An lại.

Ta tự viết một phong thư, báo cáo cho Quách phu nhân chuyện Nguy An theo ta đi Hoài Nam. Chuyện này che lấp phần toái, ta viết trong thư, Nguy An nhớ nhưng huynh trưởng đến sốt ruột, tự tiện trốn đi, bị ta bắt gặp trên đường. Nhưng lúc này đã đến địa giới Ung Châu, hộ vệ vốn không nhiều lắm, nhân thủ phải chia ra chỉ sợ không hộ vệ chu đáo, cho nên trước để Nguy An theo ta đi Hoài Nam giỗ tổ, sau sẽ cùng nhau trở về.

Chuyện này trở ngại không được, sau khi viết xong, ta để một binh lính lập tức mang thư về Ung Đô.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, không còn xe trống, Nguy An công khai ngồi trên xe chở đồ cúng, dọc theo đường đi, trong tay loay hoay vài món đồ gỗ nhỏ.

Phó thị khởi nghiệp ở Hoài Nam, nhưng từ hai trăm năm trước, bốn gia Phó thị đã rời đến Trường An, ở Hoài Nam chỉ còn Từ đường và phần mộ tổ tiên. Trước kia ở Trường An, hàng năm phụ thân đều đưa chúng ta và tộc nhân về Hoài Nam giỗ tổ, hương khói lượn lờ, cổ nhạc ồn ào náo động, các gia đình dâng đồ cúng có thể bày từ Từ đường ra đến cửa lớn.

Hoài Nam là đất giàu có đông đúc, trong loạn thế, là miếng thịt béo trong mắt kẻ có dã tâm. Khi Hà Quỷ phò tiểu Đế đến Lạc Dương, hấn từng dung tung quân sĩ đến Hoài Nam cướp bóc, sau đó, Đàm Hi, Đông Khuông đã từng đại chiến ở chỗ này, cộng thêm các tuyến đường bị chúng cướp bóc, mấy năm gần đây, thành trì vùng này đã bị hủy hết.

Năm ngoái, Nguy Giác một đường đánh lui Đông Khuông, thu Hoài Nam về tay mình. Nhưng nơi này tiếp giáp với Hoài Dương – địa phận của Ngô Chương, rừng cây rậm rạp, có nhiều nhóm binh lính lẻ tẻ.

Tổ tiên Phó thị ở Thụy Áp, là một thành trì nhỏ, trong chiến loạn trở thành một mảnh đồ nát thê lương.

Khi ta về tới, cỏ hoang thành bụi, một mảnh tĩnh mịch.

Ngoài dự liệu của ta, trong nơi phế tích này, nhà cũ phó thị côi cút mà đứng. Ta giật mình đi tới, chỉ thấy dấu vết tường trắng bị lửa thiêu đốt, nhưng rõ ràng đã được người khác sửa chữa qua, nóc phòng và xà ngang vẫn mới.

Đi vào chính đường, bên trong có mười mấy bài vị, một hàng đầu tiên là bài vị mới làm, phía trên khắc tên phụ thân và các các huynh trưởng.

Ta nhìn chằm chằm tên họ quen thuộc, nước mắt rơi không báo trước.

Những người thân thuộc, giống như minh châu sáng ngời, họ vẫn sống trong lòng ta.

Mấy năm qua, ta cố gắng quên lãng cuộc sống làm cho ta đau đớn thờ không nổi, thật giống như bọn họ chỉ đi về một nơi rất xa, thật giống như bọn họ có thể trở lại.

Nhưng khi nhìn tên bọn họ rõ ràng khắc trên bài vị, lòng ta giống như bị dao găm khoét một lỗ, ta hiểu, bọn họ sẽ không bao giờ trở về nữa.

Ta khóc lớn.

Thiên tai nhân họa, thành thị ngày xưa náo nhiệt biến thành hoang dã, gió thổi qua, chỉ có vài con quạ đen trên cây.

Quân lính bận rộn, người thì sắp xếp đồ cúng, người thì quét dọn cổng và sân, quân Tào dẫn đầu lớn tiếng gọi người đến phụ cận tìm củi và bếp lò.

Ta ngồi ở ngoài sân, nhìn trời chiều nơi xa, trong lòng không rõ thế lương hay bị thương.

Ta nhớ đến tình cảnh lúc tiễn đưa phụ huynh.

Khi đó, ta đứng vãn cao ngạo, trời đất có sụp cũng không chịu thua, ngày đó rất lạnh, ta đốt giấy để tang, vừa khóc vừa lớn tiếng hát, lúc cuối, phụ thân đột nhiên nở nụ cười.

“A Dung!” Ông lớn tiếng gọi ta, “Đừng khóc! Sống sót!”

....

“Phu nhân...” Bên tai ta truyền đến thanh âm nghẹn ngào của A Nguyên, quay đầu lại, nàng lau khóe mắt, hỏi ta, “Tối nay ngủ lại chỗ này sao?”

“Ừ.” Ta đáp. Không ngủ lại nơi này còn có thể ngủ ở đâu, lúc đến đã thấy, trong vòng trăm dặm không một bóng người.

A Nguyên gật đầu, xoay người bước đi.

Ta hít sâu, xoa xoa mắt. Khóc xong, trong lòng nhẹ đi không ít, nhưng có một việc ta vẫn nghi ngờ.

Phó thị còn vẹn vẹn mình ta, nơi này mới sửa sang lại.

Là ai?

Ngụy An từ khi tới nơi này, vẫn lặng yên đợi một bên, ta cơ hồ đã quên hẳn.

Khi ta tìm được hắn, hắn đang ngồi lục lọi ở một đồng gạch vụn.

“Tứ thúc tìm cái gì?” Ta hỏi.

Hắn ngẩng đầu, đáp: “Tìm chút gỗ vụn.”

Ta liếc ngang hông hắn có một túi nặng trĩu, lộ ra mấy khúc gỗ cao thấp không đều, chắc đó là mấy cái đục.

Trốn nhà đi cũng không quên mang theo những thứ này, Ngụy An thật là quái nhân.

“Đây là nhà tổ tiên của Trương tẩu?” Bỗng nhiên Ngụy An hỏi.

“Đúng vậy.” Ta nói, ra vẻ nhẹ nhàng, “Tứ thúc cảm thấy thế nào?”

Ngụy An liếc mắt nhìn ta, ta vừa khóc đến sưng đỏ, mắt hắn dừng lại chốc lát.

“Không tệ.” Ngụy An nghĩ một đằng, nói một nẻo, sau đó bổ sung, “Phụ thân cũng có nhà cũ ở Hà Tây, nhưng náo nhiệt hơn nơi này.”

Ta lặng yên một chút, nói: “Nơi này lúc trước rất náo nhiệt.” Lời này nói chỉ thêm thương cảm, ta nói với hắn, “Sắp dùng bữa, Tứ thúc chờ đi xa.” Dứt lời, xoay người tránh đi.

Khi trở lại nhà cũ, quân Tào tới tìm ta.

Thoạt nhìn hắn có chút lo lắng: “Phu nhân, tối nay ngủ lại chỗ này phải cẩn thận một chút.”

“Làm sao?” Ta kinh ngạc.

“Nơi này cường đạo thường lui tới, lúc vừa đến, ta đã thấy có bóng người thăm dò ở rừng cây, chỉ sợ là mật thám của kẻ xấu.”

Ta trầm ngâm, nghe hắn nói vậy, có chút lo lắng. Nhưng những quân lính này đều do một tay Ngụy Đàm rèn luyện, phục sức trên người chính là binh mã triều đình, đám ô hợp muốn tới cướp bóc cũng phải nghĩ kỹ.

“Biết rồi.” Ta nói với quân Tào.

Chúng ta lo lắng quá độ, qua một đêm không phát sinh chuyện gì.

Nhà cũ mặc dù đã bị hủy, nhưng gọn gàng, ít nhất tiền đường và hai gian hai bên vẫn còn cửa. Ta và A Nguyên ở gian bên trái, Ngụy An ở gian bên phải, tiền đường để cho quân lính nghỉ ngơi.

Buổi sáng, lấy nước từ giếng súc miệng rửa mặt xong xuôi, ăn vài thứ, chúng ta lên đường về Ung Châu.

“Ra ngoài vài ngày trở về, Tứ thúc cảm thấy thú vị không?” Trước khi lên xe, ta hỏi Ngụy An.

Hắn trầm mặc, nói: “Đề nghe nói huynh trưởng ở Dự Châu.”

Ta ngần người, biết người hắn nói chính là Ngụy Đàm.

“Tứ thúc muốn đi Dự Châu?” Ta hỏi.

“Phải.” Ngụy An gật đầu.

“Xa quá, không đi.” Ta cười cười, xoay người tránh đi.

Trên đường về yên tĩnh, ta nhìn ruộng hoang bên đường, nhớ lại lúc trước cảnh sắc đồng ruộng vui vẻ, hồi lâu không nói chuyện.

Mặc dù hoang vu nhưng cây cối nơi này càng thêm tươi tốt, thỉnh thoảng có khe nước vồn quanh, trời cao trong xanh.

Vừa tiến đến gần rừng cây, quân Tào bỗng lệnh xe ngựa dừng lại.

“Sao thế?” Ta cảm giác khác lạ, cách rèm hỏi.

Quân Tào không trả lời, nhìn chăm chăm phía trước, tay giữ chuôi đao.

Đột nhiên, một mũi tên từ trong rừng bắn ra, quá xa, không trúng người nào, nhưng mọi người lập tức bị hù dọa.

“Hộ vệ phu nhân, công tử!” Quân Tào hét lớn rút đao.

Quân lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức dàn trận ngăn cản. Phu xe lập tức quay đầu ngựa, thối lui về phía sau.

Tên không ngừng bay ra, ta nghe được thanh âm hô hào lỗ mãng, cách màn trúc có thể thấy thấy ảnh chạy qua chạy lại trên đường. Nhìn ra được toàn bộ là đạo tặc, binh lính mặc dù ít, vừa chặn vừa lui, đầu vào đấy.

A Nguyên nắm chặt tay ta, khuôn mặt hoảng sợ.

Ta đang muốn an ủi nàng không cần sợ, lại nghe một trận thanh âm hô hào bên đường, nhìn lại, trong lòng kêu một tiếng “Không tốt”. Chỉ thấy một đám người vọt ra từ đồng cỏ bên đường, trong tay cầm đao sáng loáng.

Mất thấy thế, quân Tào hét lớn: “Phu nhân, công tử đi mau!”

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, phu xe ra sức đánh xe, kéo theo ta và A Nguyên.

“Tứ thúc!” Ta không biết xe của Ngụy An có theo kịp không, gấp gáp hô to.

Không người nào trả lời, nhưng tiếng reo hò và tiếng đao va chạm không ngừng truyền đến, đột nhiên, ngựa hí một tiếng, thoáng chốc thiên địa điên đảo, buồng xe của ta và A Nguyên lật úp, đụng vào vách núi, một trận quay cuồng.

Phía ngoài hồ hết sôi sục, tựa hồ lại có thêm một nhóm người nữa, tiếng kêu thảm thiết không dứt. A Nguyên ôm ta phát run, ta cũng vậy, đầu óc trắng xanh.

“... Tướng quân!” Ta nghe có người gọi.

“Xem phía trước thương vong bao nhiêu, giặc cùng đường chóe đuôi!” Một thanh âm vang lên.

Giọng nói không cao không thấp, vào tới lỗ tai ta, tâm thần ta chấn động, giống như sét đánh ngang tai.

Màn xe bị vén lên, một thân ảnh xuất hiện trước mặt, chói mắt nhưng vẫn tuấn tú như cũ.

“A Dung! Có sao không?” Bùi Tiềm một tay đỡ lấy ta, thần sắc khẩn trương mà ân cần.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hoài Dương (Thượng)

Phản loạn bị quân sĩ Bùi Tiềm đánh lui, kịch chiến một cuộc, mọi người ngồi ngay tại chỗ nghỉ ngơi vào hồi phục.

Binh lính Ngụy phủ bị thương mấy người, may không ai bỏ mạng, có người đang băng bó cho bọn họ. Xe ngựa bị đạo tặc chặn dây, hai con ngựa đều bị thương ở chân, buồng xe cũng hư.

Ngụy An được binh lính hộ vệ, lông tóc không bị thương, lúc này lại đang ngồi trên xe loay hoay với mấy khúc gỗ, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc về bên này.

Ta ngồi ở tảng đá lớn bên đường, trước mặt, Bùi Tiềm vẫn đứng, trên người mặc áo bào xanh.

Đã lâu không gặp, thân hình chàng rắn chắc hơn rất nhiều, không còn là thiếu niên ngọc thụ lâm phong năm xưa. Trên hông chàng đeo kiếm, trán cũng rộng hơn chút ít, nho nhã như cũ, nhiều thêm mấy phần sát phạt.

Ta đã từng tưởng tượng ra lúc ta và Bùi Tiềm gặp lại sẽ ra sao.

Khi chàng cưới tân nương, ta cảm thấy ta sẽ túm lấy chàng, mắng chàng phụ lòng, sau đó không có tiền đồ mà cầu xin chàng cưới ta, khi ta gả đi Lai Dương, ta cảm thấy ta sẽ nhào tới khóc rống, sau đó không có tiền đồ mà cầu xin chàng cưới ta, mà năm năm sau, khi thực tế và thời gian giết chết tất cả ảo tưởng, ta đã không hề suy nghĩ đến vấn đề này nữa.

Tựa như hiện tại, ta đối mặt với chàng, một câu cũng không nói nên lời.

Có người đang bẩm báo với Bùi Tiềm về phản loạn thương vong, Bùi Tiềm nghe hẳn nói, hai hàng lông mày đẹp khê chau lại. Chàng không xoay người cũng không tránh ra, thỉnh thoảng hỏi vài câu, thanh âm trong suốt, thật giống như bộ dạng quen thuộc trong mộng.

Nói xong, người nọ tránh ra, Bùi Tiềm lần nữa xoay đầu lại.

“Uống chút nước nhé?” Chàng hỏi ta.

Ta lắc đầu.

“Ăn chút gì nhé?”

Ta lắc đầu.

“Còn sợ?”

Ta không tỏ vẻ gì.

Bùi Tiềm khẽ khom lưng, nhìn ta, chốc lát, nhẹ giọng nói: “A Dung, nói chuyện.”

Ta nhìn đôi mắt kia, vẫn không mở miệng.

Bùi Tiềm thờ dài, đứng thẳng, quay đầu nói với một quân sĩ: “Thu thập xe ngựa, về Hoài Dương.”

Quân sĩ kia đáp ứng, xoay người truyền lệnh.

Ta lấy làm kinh hãi, nhìn điệu bộ bọn họ, có phải muốn đưa ta đi cùng?

“Ta... Ta không đi Hoài Dương!” Ta bật thốt lên.

Bùi Tiềm nhìn về phía ta, cười khò: “Ta nghĩ nàng không bao giờ... Lên tiếng nữa.”

Ta cắn môi, trong lòng biết bị chàng đánh bại, có chút ảo não.

“Ta không đi Hoài Dương.” Ta nhắc lại lần nữa.

“Không đi?” Bùi Tiềm sắc mặt bình thản, “Nàng nhìn xem binh lính hộ vệ của nàng, có mấy người không bị thương, đi Ung Đô nhanh nhất phải tám, chín ngày, bọn họ đi được sao? Nếu như gặp phải đạo tặc, phải làm thế nào?”

Ta bị chàng hỏi khó, nhất thời cứng họng. Ta muốn kiên trì, nhưng không thể không thừa nhận lời Bùi Tiềm không sai. Tâm hồ nghi, sắc mặt cũng theo đó mà thể hiện.

“Còn lời gì muốn hỏi sao?” Bùi Tiềm tựa hồ nhìn thấu tâm tư của ta, nói.

Ta do dự, nhìn chàng: “Sao chàng lại ở chỗ này?”

Ngụy Giác chinh phạt Đàm Hi, binh lực bằng một nửa đối phương. Thiên hạ chia cắt, cường hào ác bá nhìn chằm chằm, Ngụy Giác một mặt cố kỵ địch đông, một mặt cố kỵ phía sau không chỗ dựa, cho nên, Ngô Chương Đông Nam là lựa chọn đầu tiên Ngụy Giác muốn kết làm đồng minh, Ngụy Giác và Ngô Chương ước định, Ngô Chương xuất binh năm vạn, cùng Ngụy Giác chinh phạt Đàm, sau khi thành công, lãnh thổ sông Hoài đều quy Ngô Chương.

Ngô Chương ở Hoài Dương có hai mươi vạn binh mã, cựa vào sông núi rảnh trôi, vốn là một khối xương khó nuốt. Năm vạn binh mã đối với Ngụy Giác mà nói chỉ có thể coi là số lẻ, nhưng cứ như vậy, gánh nặng phía sau lưng ông có thể quăng cho Ngô Chương, để hắn kiểm chế Lương Sung lục đục góc đầu dây.

Cho nên, hai quân Ngụy Ngô tiếp giáp Hoài Nam cùng thủ một nơi.

Mà Bùi Tiềm là chủ tướng trú ở Hoài Nam của Ngô Chương.

Lúc chàng nói với ta điều này, rất kiên nhẫn, không chút nào giấu giếm, tựa như lúc trước, chàng nói xong, nhìn ta, dùng ánh mắt hỏi ta nghe có hiểu không.

Nếu như lúc trước, ta sẽ nghĩ thất nghĩ bát, lời toàn bộ ý niệm vờ vẩn trong đầu ra để làm phiền chàng. Nhưng hiện tại, ta nghe xong, yên lặng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đôi ngựa xong, buồng xe hồng một nửa nhưng vẫn có thể đi.

Ta ngồi trên xe ngựa, đầy bụng tâm sự, lắc lư đi Hoài Dương.

Hoài Dương là một thành thuộc Hoài Nam, cũng là nơi duy nhất ở Hoài Nam còn có bộ dáng thành trì. Vì liên quan đến chiến sự, nơi này trừ người dân, khắp nơi trên đường có thể nhìn thấy quân sĩ cầm vũ khí, thấy đội ngũ đi tới, bọn họ rối rít nhường đường.

Đi qua vài con đường ngõ hẻm, Bùi Tiềm an trí ta tại một trạch viện an tĩnh trong thành.

“Phía trước là phủ của ta, nàng nghỉ đi, ta đi làm việc.” Chàng nói với ta.

Ta gật đầu, không nhìn mặt chàng.

Bùi Tiềm không nói gì nữa, xoay người đi ra. Cước bộ chàng biến mất ngoài cửa.

“Phu nhân...” A Nguyên nhìn ta, khuôn mặt lo lắng. Kể từ khi nhìn thấy Bùi Tiềm, không chừng tâm tư của nàng giống ta, trên đường muốn nói lại thôi.

Ta biết nàng muốn nói gì. Làm sao Bùi Tiềm đột nhiên xuất hiện, sau khi chúng ta đến nơi này sẽ thế nào? Tâm tư ta cũng giống nàng, không biết nói từ đâu.

Đào mắt, ta thấy Ngụy An đứng trong đình viện, trong tay cầm mấy khúc gỗ.

Ta bắt đầu hồi hận dẫn hắn ra ngoài. Mới vừa rồi gặp tập kích, nếu Ngụy An gặp chuyện không may, ta thật không cần trở về.

“Trường tẩu, chúng ta sẽ ở lại nơi này sao?” Thấy ta đi tới, hắn hỏi.

Ta gật đầu: “Rất nhiều binh lính bị thương, xe ngựa hồng, tạm thời không đi được.” Ta nhìn thần sắc hắn, hòa nhã nói, “Tứ thúc chớ sợ, Hoài Dương cũng có binh mã triều đình, lúc quay về chỉ cần phái thêm nhân thủ, tất sẽ không gặp tập kích.” Ngụy An lắc đầu: “Ta không sợ.”

Ta coi hắn là thiếu niên cật lực, cười cười.

Ngụy An nhìn ta: “Thật, đạo tặc kia không đánh lại quân sĩ huynh trưởng, đừng chỉ nhìn người chúng ta bị thương, bọn chúng bị chém chết hơn chục người đấy.”

Ta không nhìn kỹ, là do lúc đó Bùi Tiềm xuất hiện, bị chấn động u mê.

“Vậy sao?” Ta nhìn Ngụy An, bỗng nhiên hăng hái, “Sao đệ biết bọn chúng là đạo tặc? Bọn họ có tên có đạo đấy.”

“Tên cũng là thô chế, đầu tên làm bằng đá, đao phần lớn là sai đao của nông dân, đánh không lại binh đao.” Hắn nhìn mặt cau mày, “Trường tẩu, quân sĩ của huynh trưởng rất mạnh, dù không ai đến cứu, chúng ta cũng không có sợ xuất.”

Ta đang bối rối không biết giải thích về Bùi Tiềm thế nào, hắn lại nhắc tới chuyện này, vừa lúc mở miệng.

“Tứ thúc,” ta nói: “Cái vị tướng quân mới vừa tới cứu...”

“Là Quý Uyên công tử.” Ngụy An nói.

Ta không nghĩ hắn nói ra, sững sờ: “Tứ thúc biết chàng?”

“Biết.” Ngụy An vẽ mặt nhàn nhạt: “Đệ ở Trường An, huynh ấy đã từng đến nhà mời huynh trưởng cưới ngựa.”

Ta kinh ngạc không dứt.

Bùi Tiềm và Ngụy Đàm quen biết, làm sao ta lại không biết?

“Bọn họ...” Ta dừng lại, cảm thấy muốn rõ ràng hơn chút, “Ta nói chính là phu quân và Bùi tướng quân, giao tình rất tốt sao?”

“Không biết,” Ngụy An nói, “Đệ chỉ được gặp hai, ba lần.”

Ta nhìn ánh mắt hần lóe lên, chốc lát, hỏi: “Từ thúc còn biết cái gì?”

“Quý Uyên công tử là vị hôn phu trước kia của Trường tẩu.”

Trán ta bắt đầu phình to.

Trong mắt tiểu thúc, ta đã không có bí mật gì, rất tốt.

Bùi Tiềm rời đi, rất lâu cũng không xuất hiện nữa.

Nhà cửa chàng an bài cho ta không tệ, mặc dù không lớn nhưng sạch sẽ thoải mái. Binh lính được an trí ở nơi khác, Bùi Tiềm phái quân sĩ khác canh giữ ngoài cửa.

Phòng của ta, vào cửa có thể thấy được một bàn một giường.

Trên bàn có bình có chén, trong bình có nước nóng. Ta mở nắp bình, bên trong là hoa hòe, còn có mùi vị mật ong.

Trên giường có vài cuốn sách, ta giờ ra xem, là chút ít tiểu thuyết chí quái.

Rất nhiều năm qua, ta thích cái gì, Bùi Tiềm vẫn nhớ rõ ràng.

Ta cảm thấy có chút mệt mỏi, đi vào phòng trong, nằm xuống giường.

Đệm rất mềm, kỳ quái chính là, khi ta nhắm mắt lại, đầu óc hỗn loạn nhưng rất tỉnh táo.

Ngụy An nói, Ngụy Đàm và Bùi Tiềm tại Trường An đã quen biết.

Ngụy Ngô kết đồng minh, Bùi Tiềm ở Hoài Nam, Ngụy Đàm không thể nào không biết.

Như vậy...

“... Phu nhân cũng biết, ta và phu nhân thành thân, phu nhân ra ngoài cho tạm thích ứng...” Lời Ngụy Đàm bỗng dừng vọng trong đầu ta.

Lúc ấy nghe được ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng bây giờ càng cảm thấy ý vị sâu xa.

Ngụy Đàm có ý sao? Chàng biết Bùi Tiềm ở đây, cho nên để ta tới Hoài Nam?

Bùi Tiềm thì sao? Hôm nay chàng xuất hiện, vừa vén rèm lên đã gọi ta “A Dung”...

Tỉnh lực hao phí quá nhiều, nghĩ ngợi một lúc ta đã ngủ, khi ta tỉnh lại, trời đã tối.

Trong nhà rất tối, trên người ta không biết từ lúc nào đã có một lớp chăn mỏng.

Ta kéo chăn ra, đứng dậy xuống giường. Khi ta đẩy cửa ra ngoài, chỉ thấy ngọn đèn dầu trong đình viện le lói, bọn A Nguyên không biết đi nơi nào.

“Tỉnh rồi?” Một thanh âm truyền từ hành lang đến, ta nhìn lại, thấy Bùi Tiềm đang ngồi trên bậc thềm, tư thế kia, tựa hồ đã đợi rất lâu.

“Ừ.” Ta đáp, trong nháy mắt, ta vẫn nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng cảm nhận được gió đêm lạnh lạnh và thần sắc mỗi một của Bùi Tiềm, ta cảm thấy đây là thật.

“Đói bụng chưa? Ta dẫn nàng đi dùng bữa.” Thấy ta không nói lời nào, Bùi Tiềm lên tiếng.

Ta không trả lời nhưng đi qua, cách hành lang nhìn chàng.

“Bùi Tiềm.”

Thanh âm phát ra, ta có thể cảm giác được chàng ngơ ngác một chút.

Cơ hồ ta chưa bao giờ gọi đầy đủ tên chàng. Lúc há miệng, ta có chút do dự, nhưng vẫn kêu lên. Tinh thể như vậy, ta cố ý muốn kéo dài khoảng cách với chàng.

“Ừ? Chuyện gì?” Chàng không tỏ vẻ kinh ngạc, ngửa đầu nhìn ta.

Ta cắn cắn môi, nói: “Ban ngày, ta đã từng hỏi chàng sao ở nơi này.”

Bùi Tiềm cười cười: “Không phải ta đã trả lời sao, Ngụy Ngô kết đồng minh...”

“Không phải ý đó.” Ta cắt lời chàng, “Chàng cứu ta, không phải tiện đường, chàng đã sớm biết ta ở đó, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hoài Dương (Trung)

Gió thổi nhẹ bên tai, côn trùng kêu vang.

Ta đang chờ Bùi Tiềm nói chuyện, chàng lại chỉ nhìn ta, một lúc lâu, hiện lên nụ cười bất đắc dĩ: “Ta đang lo nói thế nào thì nàng đã hỏi.”

Tâm giống như bị ai sờ, ta nhìn chàng.

“Ngồi nghe hay đứng nghe? Lời này không ngắn.” Bùi Tiềm vỗ vỗ thêm đá bên cạnh, còi áo trên người, trải xuống thêm đá bên cạnh.

Ta cau mày: “Không cần y phục của chàng...”

Bùi Tiềm liếc mắt, câu nói tiếp theo bị nuốt vào.

Khi ta ngồi xuống, trong lòng không phải không buồn bực, đã qua bao nhiêu năm, làm sao vẫn còn thói quen bị ánh mắt của chàng chặn đứng lời nói.

“Hôm nay là ta đuổi theo nàng.” Bùi Tiềm không vòng vo, nói: “Tháng trước Mạnh Tĩnh gửi thư, nói nàng sẽ đến Hoài Nam. Ta không biết khi nào nàng đi, vẫn chờ. Đầu tháng ta có việc đi Dương Châu, mấy ngày trước mới biết nàng đang trên đường, mới vội vàng trở lại.” Nói xong, chàng thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt hiện lên thần thái ôn nhuận, “May mà không chậm trễ.”

Chàng không phủ nhận chuyện chàng Ngụy Đàm quen biết, nhưng khi chàng nói đầu đuôi sự việc ra, tâm tình của ta không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

Bùi Tiềm thu nhỏ tập kiếm, mặc dù thành danh bằng tài văn chương nhưng vẫn có hứng thú với chuyện quân sự.

Ta biết, nhưng có một chuyện ta không biết, khi quan lại đề bạt thiếu niên Vũ Lâm lang, Bùi Tiềm đã từng ghi danh.

Chuyện này chàng không những gạt ta, còn gạt cả người nhà. Cuộc tỷ thí hôm đó, chàng về lòng mây thô, dấn râu giả, ai cũng không nhận ra.

Mấy trận đầu tỷ thí, Bùi Tiềm rất thuận lợi, nhưng ở trạm cuối cùng, chàng thua.

Người đánh thắng chàng, chính là Ngụy Đàm.

Trận này đánh rất kịch liệt, Bùi Tiềm mặc dù bại nhưng vì vậy mà quen Ngụy Đàm. Hai người mặc dù gặp mặt không nhiều nhưng vẫn thường thức lẫn nhau, thường tỷ thí kiếm pháp.

Sau lại, thiên hạ loạn lạc, Ngụy Đàm theo phụ thân chinh chiến, mà Bùi Tiềm nguyên quán Dương Châu, gia đình chạy loạn đã trở về đất cũ.

Hai người gặp lại là lúc Ngụy Giác đã định đô ở Ung Châu. Ngụy Đàm từ tình thế suy tụt, luôn luôn hòa hảo với Ngô Chương, một lần, Bùi Tiềm vâng mệnh đi Ung Châu gặp Ngụy Giác, đã gặp Ngụy Đàm một lần. Chàng nói ta ở Lai Dương, cầu Ngụy Đàm đưa ta ra.

Ngụy Đàm một lời đáp ứng. Sau chàng thật làm được, chàng dùng phương pháp cưới ta.

“Huynh ấy vẫn muốn tìm sơ hở để đưa nàng ra ngoài, nhưng vẫn xuất chinh bên ngoài, ta đây cũng có chuyện trì hoãn, nên đành phải tạm thời để nàng tại Ung Đô. Đến đầu hè, Mạnh Tĩnh gửi thư thương nghị với ta, định ra việc này.” Bùi Tiềm nhìn thần sắc ta, nói: “A Dung, chuyện này liên quan nhiều thứ, Mạnh Tĩnh không nói với nàng, cũng có lo nghĩ của huynh ấy.”

Ta ngồi ở bậc thềm không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Trong đầu nhớ lại rất nhiều thứ.

“... Nếu phu nhân nguyện ý lưu lại, vẫn là nhi phụ Ngụy thị, nếu thấy ở lại không thú vị, có thể rời đi. Hết thầy theo ý nguyện phu nhân...” Những lời đêm đó nói vẫn còn vang vọng bên tai ta.

Bộ dạng Ngụy Đàm xa cách, đêm đó chàng và ta chung đụng chút ít...

Uổng cho ta tự cho thân thể cao sang, uổng cho ta vì chuyện phu thê mà buồn rầu, hết thầy, hết thầy là sắp xếp của bọn họ. Phu quân của ta không phải không gần nữ sắc, cũng không phải vì tình cũ mà thủ thân như ngọc, mà ta trong mắt chàng, căn bản không dính tới hai chữ ‘Thê tử’.

Ta lại nghĩ tới quân lính dưới tay chàng, nếu như ta không trở về, Ngụy Đàm chỉ cần để bọn họ chuẩn bị một thi thể đưa trở về, nói ta chết dưới tay giặc cỏ, từ nay về sau sẽ không dây dưa tới Ngụy thị...

“Biết rồi.” Trầm mặc hồi lâu, ta thấp giọng nói. Nói xong, nhìn về phía Bùi Tiềm, “Hiện tại ta đến đây, chàng muốn thế nào?”

Bùi Tiềm hít sâu, nhìn ta, thâm thúy mà khẩn thiết, “A Dung, chúng ta bắt đầu lại, được chứ?”

Lời của chàng rất nhẹ nhàng, tựa như ngày xưa, chàng ôm ta, thủ thi bên tai.

Tựa như cục đá rơi vào mặt hồ đóng băng, không có nửa điểm rung động.

“Bắt đầu?” Ta bị thương cười yếu ớt, “Bắt đầu từ chỗ nào? Hôm chàng cưới thê hay hôm ta gả đi Lai Dương?” Sắc mặt Bùi Tiềm trở nên căng thẳng: “A Dung...”

“Là chàng nói muốn bạc đầu giai lão với ta, chàng nói sẽ chờ ta, nhưng khi phụ thân chàng đến cửa từ hôn, chàng ở đâu?” Thanh âm ta run rẩy, “Lúc ta khóc tới tìm chàng, chàng ở đâu? Ngay cả gặp ta một lần, giải thích một câu chàng cũng không chịu, ta nhớ chàng, nhớ đến phát điên, vì muốn thấy chàng, ta thậm chí không để ý đến thể diện, đứng trên đường nhìn chàng đón tân nương...” Nói xong, cổ họng ta nghẹn lại, nước mắt mơ hồ chảy, “Hiện tại nhà ta bị hủy, mặc người định đoạt, chàng nói bắt đầu một lần nữa... Bùi Tiềm, ta nên đội ơn chàng sao?”

“Không!” Bùi Tiềm gào to, đôi mắt hồng hồng đầy thống khổ, “A Dung, ta chưa từng quên nàng, ta...”

“Chàng muốn nói chàng có nỗi khổ tâm phải không?” Ta cắn răng ngăn cánh tay chàng, lau nước mắt đứng lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt của chàng, “Ta và chàng đã sớm kết thúc.”

“A Dung...” Phía sau truyền đến thanh âm lo lắng của Bùi Tiềm, tiếp theo là một trận ho mãnh liệt. Ta không muốn nhìn lại, chạy thẳng vào trong phòng, ‘Rầm’ một tiếng, dùng sức đóng cửa lại, dường như muốn ngăn cách toàn bộ với con người kia.

Thân thể ta phát run, ta dựa lưng vào cánh cửa, nghẹn ngào thở sâu, nước mắt không kiềm chế mà chảy ra.

“... Công tử!” Lúc này, phía ngoài bỗng truyền đến tiếng người, thanh âm kinh hoàng, “Người đâu, mau tới trợ thủ! Nhanh đi mời lang trung!”

Lang trung? Ta sững sốt, một loạt tiếng bước chân vang lên, ta vội vàng mở cửa.

Trên bậc thang, Bùi Tiềm bị người ôm lấy, hai mắt nhắm nghiền, tứ chi vô lực rũ xuống, hẳn là bất tỉnh nhân sự.

Trong phòng, mùi thuốc tràn ngập trong không khí.

Sau khi lang trung xem mạch cho Bùi Tiềm, quay đầu lại.

“Lang trung, thân thể công tử thế nào?” Thích thúc đi tới, hỏi lang trung.

“Không có gì đáng ngại, vết thương đã khâu lại, đắp thuốc.” Lang trung thu hồi dụng cụ bỏ vào bao bố. Ông cau mày nhìn về phía Thích thúc, oán giận nói: “Ta đã sớm nói, vết thương cũ chưa lành, không thể cười ngựa nhiều. Chư công có từng nghe lọt? Lần tới còn như vậy, ta không dám trị!”

Thích thúc luôn miệng đáp ứng, lại cảm ơn mấy tiếng, đưa lang trung sắc mặt khó chịu ra khỏi cửa.

Ta đứng một bên nhìn bọn họ, nước mắt đã sớm cạn, mặt sưng vù.

Thích thúc đi tới cạnh giường, nhìn Bùi Tiềm đang ngủ say, chốc lát, lại nhìn ta một chút, thờ dài lắc đầu: “Thật oan nghiệt.”

Ta cúi đầu.

Thích thúc là lão bộc Bùi gia. Ông đã phụng dưỡng ba đời chủ nhân Bùi thị, rất được tin cậy. Khi Bùi Tiềm sinh ra, ông chuyên lo lắng cuộc sống hàng ngày, hành tung đi lại của Bùi Tiềm, là một trong những người Bùi Tiềm thân cận nhất.

Thích thúc đã nhìn ta và Bùi Tiềm lớn lên. Đối với chúng ta mà nói, ông chính là trưởng bối hiền từ, có khi ta và Bùi Tiềm giận dỗi, có thể đi tìm Thích thúc phân xử. Ở Bùi phủ, người ta quen thuộc nhất là Bùi Tiềm, quen thuộc thứ hai không phải cha mẹ chàng, mà là Thích thúc.

“Chàng...” Thanh âm ta thật thấp, “Vì sao lại bị thương?”

“Năm trước, công tử bị trúng tên chỗ xương sườn.” Thích thúc rót một chén trà, đặt trước mặt ta, nói: “Bị thương rất nặng, may nhờ cứu kịp thời mới nhặt được cái mạng về.”

Ta kinh ngạc nhìn Bùi Tiềm nằm trên giường.

Ban ngày từ vùng ngoại ô đến Hoài Dương, chàng ngồi trên lưng ngựa phong trần mệt mỏi, hóa ra là bị trọng thương. Lúc trước chàng nói khi ta ở Ung Châu, chàng “Vi có chuyện tri hoãn”, chuyện kia chính là bị thương sao?

“Nữ quân ới...” Thích thúc nhìn ta, bỗng nhiên đỏ mặt.

“Người chớ oán công tử.” Ông giơ ống tay áo lau mắt, nói: “Ta biết trong lòng nữ quân đau khổ, nhưng mà nữ quân, công tử cũng khổ lắm. Khi đó nữ quân cũng biết, Bùi thị trên dưới hai trăm miệng ăn, chủ công không còn cách nào. Khi chủ công quyết ý từ hôn, vô luận thế nào công tử cũng không chịu, chủ công ngoan tâm, sau người trối công tử lại, tự mình đến quý phủ. Sau đây, công tử muốn tìm nữ quân, cũng là chủ công giam lỏng. Công tử không ăn không uống, qua mấy ngày, người gầy hẳn đi, cuối cùng phu nhân ở trước mặt công tử đòi chết, công tử mới mở miệng.”

“Nữ quân không biết, mấy năm nay công tử sống ỉu dột, chưa từng thoải mái cười, tuổi còn trẻ mà giữa lông mày và mắt đã có vết tích. Cho dù là tân hôn, công tử và tân nương bái đường, nhưng lại xoay người đến thư phòng ngủ, công tử đưa toàn gia về Giang Nam tránh nạn, phu nhân qua đời...”

“Qua đời?” Ta nghe đến hai chữ này, ngẩng đầu lên.

Thích thúc gật đầu, “Ôi” một tiếng, nói: “Phu nhân thân thể suy nhược, đường xá từ Trường An đến Dương Châu đằng đẵng, phu nhân phát bệnh, qua đời.”

Ta nhìn ông, hai mắt tròn to.

Thích thúc thanh âm thật thấp: “Nữ quân, chủ công thường khuyên công tử tái giá, nhưng công tử một tiếng cũng không đáp ứng. Những năm này một thân một mình, chính là chờ đến lúc nữ quân trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hoài Dương (Hạ)

Cửa sổ đang đóng, vẫn có gió đêm thổi qua khe, ánh nến lay động, ánh sáng nhảy nhót trên khuôn mặt đang ngủ yên của Bùi Tiềm.

Ta vẫn ngồi cạnh giường, tâm tình đã không kịch liệt như lúc trước, nhưng vẫn lộn xộn.

“... Nữ quân.” Lời của Thích thúc vẫn thoang thoảng bên tai, “Cho phép ta nói một câu, nữ quân và công tử là do ta nhìn lớn lên, thiếu niên chân tình, trân quý. Mọi chuyện lúc trước là do thân bất do kỷ, hiện tại nữ quân đã gặp lại công tử, chính là muôn vàn không dễ, nếu tiếp tục tiền duyên sẽ là chuyện đại thiện, nữ quân, ở lại đi...”

Ở lại sao?

Không biết sao ta lại nghĩ đến Ngụy Đàm.

Chàng để ta tới gặp Bùi Tiềm, cũng không nói cho ta biết chuyện Bùi Tiềm.

Chàng cho ta vàng.

Chàng nói ta ở lại hoặc rời đi, toàn bộ là ý nguyện của ta.

Hiện tại biết rõ ước nguyện ban đầu của chàng, nhưng ta vẫn cảm thấy chàng là một người muốn làm cho người ta khổ khổ.

Người nằm trên giường giật mình, Bùi Tiềm nhắm mắt, chốc lát, mở mắt.

Thấy ta, chàng sững sốt một chút, hai tròng mắt lộ ra thần thái vui sướng.

“A...” Chàng há hốc mồm, thanh âm kẹt trong cổ họng.

“Đừng động.” Ta nói, lấy một chén nước, kê vào miệng chàng.

Bùi Tiềm khẽ ngẩng đầu, cái miệng khe mở, cho đến khi uống hơn nửa chén chàng mới thở phào, nằm xuống giường.

Ta để chén nước xuống, đứng lên.

Mới vừa cất bước, tay áo bị nắm lấy.

“A Dung...” Bùi Tiềm thanh âm khàn khàn, “Đừng đi.”

Sắc mặt chàng vẫn tái nhợt, con ngươi đen nhánh phủ một tầng ánh sáng, giống như hải đồng cầu xin thương xót làm người khác không đành lòng.

“Ta đi lấy cháo.” Ta nói, giọng nói không tự chủ mà mềm xuống.

Bùi Tiềm do dự một chút, nhìn chiếc bàn đặt bát cháo cách đó không xa, buông tay ra.

Ta bung chén cháo tới đây, nhìn chàng: “Có thể tự ăn không?”

Bùi Tiềm thử nhấc thân thể, mới chống lên một chút lạ ngã xuống, hai mắt chớp chớp: “Dậy không nổi.”

Ta hồ nghi nhìn chàng, lại sợ chàng động đến vết thương, đành phải ngồi xuống cạnh giường.

Thích thúc đưa cháo đã nửa canh giờ, không quá nóng, ta múc một thìa cháo, đưa đến miệng Bùi Tiềm.

“Nàng ăn chưa?” Đột nhiên chàng hỏi.

“Ăn rồi.” Ta nói.

Bùi Tiềm không hỏi nữa, há miệng nuốt cháo vào, ánh mắt nhìn ta, khóe môi cười thật sâu.

“Nhìn ta làm gì.” Ta nói.

“Đẹp mắt.” Đôi mắt Bùi Tiềm phát sáng. Nụ cười chàng luôn luôn mê người, nếu nữ tử khác thấy chàng cười với mình, nhất định mặt sẽ đỏ tới mang tai, hơn nữa lời ngon tiếng ngọt, không chừng sẽ té xỉu.

Nhưng ta không để mình bị xoay lòng vòng.

“Cười ngây ngô.” Ta khinh thường nói, lại nhét một muỗng cháo vào miệng chàng.

Cháo này múc phía dưới, hiển nhiên hơi nóng, Bùi Tiềm ngậm trong miệng mà nhe răng trợn mắt.

“Nàng, nữ tử này...” Chàng vất vả nuốt xuống, tròng ta một cái.

Thấy bộ dạng quẫn bách đó, tâm tình ta đột nhiên tốt lên, lại dứt cho chàng miếng nữa.

Ta múc cháo thật mau, một chén cháo rất nhanh đã ăn xong, ta muốn đi lấy thêm chén nữa, Bùi Tiềm không chịu.

“Không cần, no rồi.” Chàng nói.

“Vậy không được, lang trung nói chàng tinh khí hao tổn, phải bồi dưỡng nhiều.” Ta nói.

Bùi Tiềm nhìn ta, nở nụ cười nhẹ nhàng: “Không cần, đã bồi dưỡng rồi.” Dứt lời, chàng thở dài một hơi, nói: “A Dung, không nghĩ tới nằm trên giường, được nàng hầu hạ lại thư thái như vậy.”

Đắc ý, ta lườm chàng một cái, nhưng không để trong lòng.

Trước khi Bùi Tiềm rất ít ngã bệnh, so ra ta còn hay bị hơn, cứ mỗi lần đổi mùa là lại sốt, có khi phải nằm bẹp trên giường. Mỗi lần vậy, Bùi Tiềm sẽ đến thăm ta, sẽ dứt ta ăn cháo, uống thuốc.

Những lúc ta không chịu há miệng, chàng sẽ trừng mắt, nói tiểu nữ tử này không biết phân biệt, có biết mỹ nhân Trường An không biết bao nhiêu người ngã bệnh, câu ta liếc mắt nhìn ta cũng không đi, hôm nay ta đích thân cho nàng ăn, nàng dám không ăn?

Lời này đương nhiên làm ra nháy dựng lên từ giường bệnh, túm lấy chàng. Thời gian đó đã cách đây rất nhiều năm, những thứ tình cảm kia hôm nay đã đổi chỗ tới đây, ta còn nhớ lúc đó mặc dù giận nhưng trong lòng lại vui vẻ.

“Vậy chàng ăn thêm chén nữa,” ta nói, “Vẫn còn nhiều.”

Bùi Tiềm cười khổ: “Nhưng ta ăn không vào.”

Chân mày ta nhướng lên: “Không ăn cũng được, vừa lúc, phía ngoài không biết có bao nhiêu mỹ nam tử ngã bệnh chờ ta đây, phụ nhân hai lần gả đi đứt cháo.”

Bùi Tiềm sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó cười đến ý vị thâm trường: “Phải không, vậy ta đây đi cùng nàng. Ta là người không thể từ, đi cùng nàng vừa lúc một đôi.”

Mặt ta cứng đờ.

Bùi Tiềm chăm chú nhìn ta, vẻ đùa giỡn trên mặt thu hồi, chỉ còn lại thật tình.

“A Dung...” Chàng chìa tay tới đây, nhưng ta dịch ra chỗ khác.

Tay Bùi Tiềm dừng giữa không trung.

Ta cúi đầu không nhìn mặt chàng, nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, ta đi nghỉ ngơi, chàng cũng ngủ đi.” Dứt lời, ta đặt chén xuống, xoay người đi tới cửa.

Ta đến đình viện, trăng đã ngả về phía Tây. Quân sĩ canh ngoài phòng Bùi Tiềm thấy ta, hoặc nhiều hoặc ít lộ ra vẻ mặt tò mò. Ta không để ý tới bọn họ, mượn đèn lồng người bên cạnh, theo đường cũ, đi thẳng về trạch viện của mình.

Canh giờ này, tứ phía tối đen như mực, khi ta vào trong sân, phát hiện dưới ánh trăng có người, sợ hết hồn.

Đèn lồng chiếu sáng, ta nhận ra, đó là Ngụy An. Hắn ngồi ở bàn đá trong sân, dựa vào cây mai, nhìn thấy ta mới đứng lên.

“Tứ thúc?” Ta kinh ngạc không dứt, “Sao còn chưa ngủ?”

Ngụy An không trả lời: “Trưởng tàu đi đâu vậy?”

Ta sững sốt, chốc lát, ôn hòa giải thích: “Vết thương cũ của Bùi tướng quân tái phát, ta đi thăm.”

“Thăm đến rạng sáng sao?” Giọng nói Ngụy An có chút chua ngoa.

Ta nghe ra trong lời nói Ngụy An bất thiện, cau mày thấp giọng nói: “Tứ thúc nói lăng nhăng gì đó?”

Ngụy An không nói gì, ‘Hừ’ một tiếng, hằm hằm phẩy tay áo bỏ đi.

Không bao lâu, ‘Àm’ một tiếng, ta nghe cách đó không xa truyền đến thanh âm đóng cửa.

Ta giật mình, đứng im tại chỗ, đang lúng túng, A Nguyên đi ra.

“Phu nhân.” Nàng khoác áo ngoài, gấp, “Phu nhân đã trở lại.”

“Ừ.” Ta nói, giao đèn lồng cho nàng, “Tứ thúc cả đêm không ngủ?”

“Cổ lẽ vậy.” A Nguyên lắc đầu, nói: “Công tử nói muốn chờ người trở lại, nô tỳ khuyên thế nào cũng không chịu đi.”

“Vì sao phải chờ ta?”

“Nô tỳ không biết.” A Nguyên nói: “Đúng rồi phu nhân, Quý Uyên công tử thế nào? Khi đó nô tỳ thấy phu nhân ngủ nên đi dùng bữa với Tứ công tử, trở lại nghe nói Quý Uyên công tử ngủ, cũng không thấy phu nhân. Phu nhân đây là đi chăm sóc quá nửa đêm?”

Ta mặt mày cười khổ, gạt đầu: “Tạm thời không có chuyện gì.”

A Nguyên thở dài, còn muốn hỏi nữa, ta khoát tay với nàng. Ta đang mệt chết đi, không muốn bàn lại chuyện này.

Trong mộng trăm trăm bông bông, thời gian lần lượt thay đổi, một hồi ta quay trở lại thời thiếu niên, một hồi ta gặp lại những ác mộng cuộc sống, hoặc cười hoặc khóc, cũng không an bình. Ta mơ mình một mực đi tìm Bùi Tiềm, chàng đứng rất xa, có khi cười với ta, có khi rất u buồn, ta muốn đuổi theo chàng, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Tỉnh lại, ta thờ dài.

Mơ như vậy, từ trước ta đã mơ không ít, thế nên ở trong mơ, ta biết nó không phải chân thật.

“Phu nhân đã tỉnh?” A Nguyên đi tới, lấy y phục cho ta mặc.

“Bên kia thế nào?” Ta hỏi.

A Nguyên hiểu ta đang nói người nào, đáp lời: “Hai canh giờ trước Thích thúc đã tới, thấy phu nhân đang ngủ, đã đi, chỉ nói với nô tỳ Quý Uyên công tử còn đang nghỉ ngơi.”

Ta gạt đầu, ông nói như vậy chính là không có đại sự gì.

“Phu nhân mau chân đến xem sao?” A Nguyên hỏi,

Ta nghĩ, nói: “Không đi.”

Thói quen lúc trước, nghe được Bùi Tiềm bị bệnh, theo bản năng ta sẽ đứng ngồi không yên. Nhưng ta cũng hiểu hiện tại không giống ngày xưa, quá nhiều chuyện ngăn cách, nếu không có chuyện gì quan trọng, tốt nhất là ít gặp nhau thì hơn.

A Nguyên tựa như có điều gì suy nghĩ, nhìn ta, đang muốn đứng dậy, ta kéo nàng: “A Nguyên, nói chuyện với ta.”

Nàng ngẩn ra: “Vâng.” Dứt lời ngồi xuống.

Ta vẫn nằm ở trên giường, một năm một mười kể hết chuyện ngày hôm qua.

Những sự thật này tồn tại quá nhiều, chen chúc trong đầu ta làm ta không được an bình. Ta vội vàng nói hết, xua hết bọn chúng đi, còn lại tinh lực để suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì.

A Nguyên nghe ta nói, mắt tròn lớn, từ đầu đến cuối, một câu cũng không nói nên lời.

“Người cũng không tin, phải không?” Ta cười khò.

Nàng gạt đầu, chốc lát, lại lắc đầu.

“Phu nhân, nếu là Quý Uyên công tử, nô tỳ tin. Nhưng còn Đại công tử...” Nàng nói không mạch lạc, “Trời ạ, đây không phải là gạt Thừa tướng sao?”

Ta nhìn đỉnh màn. Chuyện này, Ngụy Giác có biết hay không ta không biết, nhưng chỉ nhìn một chút, thủ hạ của Ngụy Giác có bao nhiêu môn sinh cũ của phụ thân đang giúp ông làm việc, cũng biết hôn sự này không phải vô ích.

“Phu nhân.” A Nguyên do dự nhìn ta, “Phu nhân muốn thế nào? Về Ung Châu hay ở lại Hoài Dương?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thủ Thành

A Nguyên hỏi ta đi nơi nào.

Ta cười khò, đúng vậy, đi nơi nào?

Ngụy Dàm cười ta vốn già vờ, hiện tại đưa ta tới bên này, chắc là không có ý định để ta trở về nữa.

Bùi Tiềm thì sao? Ta thờ dài. Đối với chàng, tâm tình ta một lời khó nói hết, chàng làm rất nhiều việc, không cảm động là giả, nhưng đủ loại chuyện trong quá khứ, há có thể nói quên là quên?

Nếu như ta theo Bùi Tiềm, hai chữ ‘Phó Dung’, đại khái hai từ đó sẽ biến thành ‘Phó thị’ viết trên bài vị, đặt ở Từ đường Ngụy thị, mà ta sẽ phải mai danh ẩn tích, không chỉ Ngụy thị, mà ngay cả Phó thị cũng không liên quan. Dòng họ ta vẫn luôn coi trọng và lấy làm ngạo mạn, sẽ bị ta đích thân vứt bỏ... Nghĩ tới những thứ này, móng tay ta đột nhiên bấm vào lòng bàn tay.

“Ta không muốn theo bên kia,” ta sâu kín nói, “Ta muốn đi rất xa, tìm nơi vắng vẻ tiêu điều tự tại, không cần liên quan đến những người này.”

Sắc mặt A Nguyên thay đổi, nàng suy nghĩ, nói: “Cũng không phải không thể, nhưng mà phu nhân, nếu người đi, chuyện làm ăn ở Ung Đô tính sao bây giờ?”

Ta sùng sốt, trong lòng buồn bực.

Đúng vậy, quên mất Ung Đô còn có chuyện làm ăn!

Ta phát điên, dùng móng tay cào ván giường.

Mặc dù ta không muốn gần gũi Bùi Tiềm quá, nhưng vết thương cũ của chàng tái phát vì ta, thăm chàng mỗi ngày trở thành môn học mỗi ngày. Nhưng không giống lần đầu tiên, ta chỉ đến thăm ban ngày, mỗi lần đều chọn giờ cơm, người khác thấy cũng không coi là mập mờ.

Nguy An đối với chuyện này rất có ý kiến, mấy ngày liên tiếp không nói chuyện với ta. Mỗi lần ta đến thăm hấn, hấn sẽ ngồi nghịch đồ gỗ của hấn, hoặc ngồi trong sân nói chuyện với quân sĩ về đồ gỗ. Thấy ta tới, hấn cũng là một bộ mặt lạnh.

Ta đã nói với hấn về chuyện Bùi Tiềm bị thương, nhưng giống như hấn một chút nghe không vào. Ta không cách nào, mình không phải thánh nhân, hấn muốn hờn dỗi thì kệ hấn.

Thương thế Bùi Tiềm tốt lên rất nhanh, qua ba bốn ngày, chàng đã có thể xuống giường.

Mỗi lần thấy ta tới, chàng đều cười dài, vô luận viết chữ hay đọc sách, chàng sẽ dừng lại, chuyên tâm ăn com cùng ta.

Ta cũng không căng thẳng giống lúc trước, sẽ chủ động nói chuyện với chàng, có đôi khi ta sẽ nói đến chuyện của người quen cũ, không khỏi nghĩ đến ngày xưa hai chúng ta nói chuyện, nhìn về Bùi Tiềm, cặp mắt kia chứa đầy nụ cười.

Tình cảm lúc trẻ, đại khái chỉ là như thế thôi...

“Nghĩ gì vậy?” Ta như đi vào cõi thần tiên, chén com của ta đột nhiên bị gõ một cái.

Bùi Tiềm gấp một cánh gà đến chén của ta: “Đang ăn không được phân tâm.” Ta nhăn mặt nhăn mũi, nhưng cánh gà là thứ ta thích ăn nhất, không muốn so đo với chàng. Hôm nay ta đã hỏi lang trung, làm canh gà cho Bùi Tiềm, chưng suốt hai canh giờ.

Bùi Tiềm cúi đầu uống canh, nhăn mặt nhử mày: “Canh này sao ngọt vậy? Nàng cho đường?”

“Ừ.” Ta nói.

Bùi Tiềm nhìn ta, vẻ mặt không cảm xúc: “Nàng đã thấy ai nấu canh gà cho đường chưa?”

“Không phải cho đường sao?” Ta nghĩ ngợi, nhớ đến trước giờ uống canh, mọi người hay thảo luận canh ngọt hay không, không thả đường như thế nào lại ngọt... Thấy sắc mặt Bùi Tiềm, ta ý thức được đại khái mình đã làm sai rồi, nhưng mà nhận sai là chuyện không thể nào.

“Không dễ ăn sao? Ta cảm thấy rất ngon.” Ta ngang ngược, “Được liệu bên trong rất quý, chàng phải ăn hết.” Nói đến được liệu, tâm trạng của ta quả thực rỉ máu. Hoài Dương mặc dù gần Nam Phương, nhưng đang chiến loạn, giá tiền được liệu dùng nấu canh gấp mười mấy lần, ta mua xong mà cảm thấy khó chịu giống như chảy máu.

“Nàng đi mua được liệu?” Bùi Tiềm kinh ngạc, “Hỏi Thích thúc là được, sao nàng lại phải mua?”

“Không cần chàng quan tâm.” Ta trừng mắt với chàng. Hỏi Thích thúc đương nhiên dễ, nhưng gần đây ta rất sợ gặp ông, vì ông luôn khuyên ta ở lại, động một chút là rơi lệ cảm thán.

Bùi Tiềm không nói, cúi đầu húp canh. Mọi chàng vẫn cong lên, tựa như đang ăn mỹ vị.

Ăn xong, ta dọn đồ muốn đi. Bùi Tiềm gọi ta lại.

“A Dung,” chàng nói, “Mấy ngày này binh lính bị thương đã khỏe lại, hai ngày nữa, ta phải thêm nhân thủ, đưa Tứ công tử về Ung Đô, thế nào?”

Ta sững sốt, lời này ý tứ rất rõ ràng, đưa Nguy An đi, ta ở lại.

“Ta...” Ta cắn cắn môi, “Ta phải suy nghĩ.”

Vui Tiềm cười khổ: “A Dung, Mạnh Tĩnh đưa nàng tới đây, chẳng lẽ nàng còn có thể trở về nữa sao?”

“Ta phải suy nghĩ.” Ta lặp lại

Bùi Tiềm nhìn ta, sắc mặt âm trầm

Đang lúc ấy, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã, lát sau, có người nói: “Tướng quân!”

Bùi Tiềm có chút kinh ngạc, đi tới cửa: “Chuyện gì?”

Ta ở trong phòng, tò mò vênh tai. Chỉ nghe người nọ thanh âm thực vội, nói: “Tướng quân, mật thám báo lại, Lương Hành – con thứ Lương Sung xuất quân một vạn, đang hướng Hoài Dương mà đến, cách chưa đầy ba mươi dặm!”

Lương Sung là dòng họ hoàng thất của tiên đế, Nhâm Kinh Châu Mục. Sau khi đại loạn, hấn dong binh, nắm vững trong tay Kinh Sở Chư quận. Sau khi thiên tử định đô Ung Châu, đã từng triệu tập vào triều, nhưng Lương Sung cự tuyệt, mắng Nguy Giác ép buộc thiên tử ra lệnh cho chư hầu, hấn thề không khuất phục.

Nguy Giác Bắc Phương chưa định, không vội thu thập Lương Sung. Mà Lương Sung không phải kẻ ngu, ngủ đông Kinh Sở, tùy thời mà động.

Hôm nay cơ hội tới. Ngụy Giác ở Bắc Phương đại chiến với Đàm Hi, phía sau trống không. Mười ngày trước, con thứ Lương Sung là Lương Hành tiến công Giang Châu. Ngô Chương bận chống cự, điều binh mã ở Hoài Dương tới. Ai ngờ Lương Hành hừ hoảng nhất thương, ban đêm hường Hoài Dương mà đến. Hoài Dương chính là cửa ngõ của Hoài Nam, một khi mở ra, Hoài Nam sẽ vào hết trong túi.

Mà nhân mã trong tay Bùi Tiềm chỉ có năm ngàn, cộng thêm một ngàn binh mã Ngụy Giác để lại, chỉ có sáu ngàn.

Ta không hiểu đánh giặc, nhưng nghe Thích thúc nói rõ, trên người cũng nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Bùi Tiềm ngay từ lúc nghe được tin tức, vội vàng đi lên tường thành. Binh lính Ngụy phủ nghe được chạy tới, quân Tào đánh theo xe ngựa.

“Nữ quân.” Thích thúc nói với ta, “Công tử lệnh ta lập tức đưa nữ quân ra khỏi thành.”

“Đi đâu?” Ta hỏi.

Thành Trì gần với Hoài Dương nhất, chỉ có Dương Châu.” Thích thúc nói.

“Phu nhân!” Lúc này, một binh lính đầu đầy mồ hôi chạy tới, bẩm báo với ta: “Phu nhân! Tứ công tử chẳng biết đi đâu!”

Ta cả kinh, trong lúc mấu chốt, như thế nào không thấy Ngụy An? Vội nói: “Nhanh đi tìm, tất cả mọi người đi.”

Chúng quân sĩ đáp ứng, rồi rít chạy đi.

“Nữ quân, canh giờ không thể kéo dài nữa!” Thích thúc vội la lên, “Như vậy đi, Tứ công tử để ta tìm, nữ quân đi trước!”

“Không được.” Ta cắn môi, “Muốn đi cùng đi, chờ một chút.”

Nửa canh giờ trôi qua, vẫn không tìm được Ngụy An, mà trên tường thành đã truyền đến tin tức quân địch.

Đời này, không phải lần đầu tiên ta bị vây thành. Lần trước là ở Lai Dương, quân Ngụy Giác vây tứ phía. Giống nhau lòng người bàng hoàng, giống nhau lung tung huyền ảo, nhưng kết quả coi như không tệ, không đánh mà thắng, ta gả cho Ngụy Đàm.

Không biết lúc này sẽ như thế nào?

Trên đường, quân sĩ vội vàng bốn tâu quát “Nhường đường”, khắp nơi người người vẻ mặt khẩn trương. Không ít dân thường muốn đi họp chợ, nghe được chiến sự xảy ra, vội vàng hấp tấp chạy về nhà. Một phụ nhân vội vàng xách theo hai cái giỏ đi qua người ta, trong ngực ôm hài tử đang “Oa oa” khóc lớn.

“A Dung!” Một tiếng quát to đột nhiên vang lên từ phía sau, quay đầu lại, ta thấy Bùi Tiềm bước tới, vừa sợ vừa giận, “Không phải bảo nàng đi sao? Sao còn ở đây? Thích thúc đâu?!”

Chàng phòng trần mệt mỏi, toàn thân khô khát, hông đeo trường kiếm, từ trên xuống dưới một bộ dạng võ tướng.

Ta đang muốn trả lời đột nhiên, nghe trên tường thành một trận ồn ào.

“Tướng quân!” Một gã quân sĩ hô to về phía này, “Quân địch đánh trống, muốn công thành rồi!”

Bùi Tiềm mặt biến sắc, gấp giọng nói với ta: “Triệu tập binh lính hộ vệ, trốn vào trong trạch viện đi!” Dứt lời, chàng xoay người, vội vã chạy hướng tường thành.

Người trong thành chạy tán loạn, ta có thể nghe được tiếng trống ‘Thùng thùng’ từ ngoài thành truyền đến.

“Phu nhân,” thanh âm A Nguyên lộ ra sợ hãi, “Làm sao bây giờ?”

Ta nhìn tường thành, cảm thấy tim đập giống như tiếng trống ngoài kia.

“Trước tiên tìm Tứ thúc.” Ta nói.

Người tìm được Ngụy An là hai gã binh lính, bọn họ đưa ta xuyên qua dòng người nhìn thấy Ngụy An. Hắn cách ta không xa, đang ở tường thành, cách cửa chính vài chục trượng.

Khắp nơi là quân sĩ cầm cung cầm nỏ, một trung niên tướng quân đứng cạnh Ngụy An, ta thấy được lá cờ sau lưng bọn họ phấp phới bay, trên đó viết chữ ‘Ngụy’ thật to.

Nhìn thấy ta tới, Ngụy An sững sờ một chút.

Tướng quân bên cạnh hắn rõ ràng do dự, nhưng ngay sau đó tiến lên hành lễ với ta: “Phu nhân.”

Ta nhìn hắn, gật đầu hoàn lễ: “Tướng quân.”

Người này tên Dương Khác, là chủ tướng của Ngụy thị trú tại Hoài Dương. Nguyên nhân ta tới Hoài Dương vốn vì diệu, muốn giữ bí mật thân phận, người này ta đã gặp một lần ở trạch trung. Nhưng Ngụy An và hắn có vẻ thân quen lắm, theo A Nguyên nói, mấy ngày nay, Ngụy An thường ở chung một chỗ với Dương Khác.

Nhìn lại hướng Ngụy An, hắn cũng nhìn ta, một hồi lâu mới hành lễ: “Trưởng tâu.”

Bộ dáng kia bất đắc dĩ, ta cũng không có thời gian so đo, nói: “Tứ thúc, nơi này nguy hiểm, theo ta về trạch trung đi.”

“Không đi.” Ngụy An nói.

Ta nhất thời cảm thấy bốc lửa, đè ép tức giận: “Cái gì?”

Ngụy An hùng hồn: “Huynh trưởng đã nói, nam tử Ngụy thị, cận kề cái chết cũng không nao núng, ta muốn cùng tướng quân một đạo nghênh kẻ địch.”

“Nghênh kẻ địch?” Ta tức quá hóa cười: “Rất tốt! Tứ thúc nghênh kẻ địch thế nào?” Dứt lời, ta túm cánh tay hắn, kéo lên tường thành, chỉ chỉ dưới thành, “Tứ thúc định xông lên chém giết cùng người sao?”

Ta chỉ muốn dọa hắn, nhưng khi ta thấy được hàng ngũ chỉ chỉ dưới thành kia, sợ hết hồn.

Tiếng trống thùng thùng từ trên chiến xa vọng tới, vô số mũi dùi chĩa vào tường thành, ta thấy mấy trăm người khiêng chùy công thành, thang mây cao cao và một số đồ ta không biết tên.

Trên thành binh sĩ đã bắn tên, người dưới thành cũng quay về lấy tên, mấy cái còn bay tới tận bên này, quân sĩ giờ khiến lên chấn, một trận ‘Leng keng’ kinh tâm.

“Tướng quân,” ta cảm thấy thanh âm mình chợt哑, hỏi Dương Khác, “Không phải bọn họ đánh bất ngờ sao? Làm sao nhiều vật công thành như vậy?”

Dương Khác cau mày: “Chỉ sợ mưu kế đã lâu.”

Tâm thần ta càng không yên, không để ý Ngụy An nữa, nói với Dương Khác, “Thỉnh tướng quân phái người đưa công tử về trạch viện.”

“Không.” Ngụy An dùng sức hất tay ta, sắc mặt đỏ bừng, “Đệ còn muốn thử nỏ cơ mới!”

“Nỏ cơ?” Ta kinh ngạc, lúc này mới phát hiện cạnh hắn và Dương Khác có một giá gỗ lớn. Nói đúng hơn, đây là một cỗ xe kéo, phía trước là hai cái nỏ, ghép thành một nỏ lớn.

Lúc này, tiếng trống dưới thành bỗng nhiên dừng lại. Chỉ thấy quân sĩ tách sang hai bên, mở một lối đi, một gã tướng quân mặc khôi giáp, thúc ngựa tiến ra. Hắn đứng lại giữa đội quân, vung đại kích hơn trăm cân trong tay lên, hàn quang sáng loáng. Gió vũ vũ thổi qua, lá cờ lay động trong gió, ta nghe hắn hét lớn cái gì. Trong không khí có áp lực bức người, ta muốn tránh ra, nhưng chân bất động.

Hắn đang khiêu chiến, khiêu chiến với Bùi Tiềm.

Ta không biết Bùi Tiềm võ lực bao nhiêu, có thể nghênh được đại kích dọa người kia hay không. Nhưng ta biết trên người Bùi Tiềm có thương tích, nếu như chàng mở cổng thành xuất chiến... Ta không dám nghĩ nữa.

“Đó chính là Lương Hành – Con thứ Lương Sung sao?” Ta hỏi Dương Khác.

“Bẩm phu nhân, đúng vậy.” Dương Khác nói.

Ta gấp gáp nói: “Hắn đứng im, tại sao không dùng cung bắn hắn?”

“Bẩm phu nhân, quá xa, tên không bay tới.”

Ta: “...”

Lúc này, đầu tường bên kia có người chạy tới, nói Bùi Tiềm lập tức mời Dương Khác qua.

Dương Khác đáp ứng, lệnh cho thủ hạ quân sĩ hộ vệ ta và Ngụy An, cáo lễ, bước nhanh hướng công thành.

Ta nhìn thân ảnh hắn, trong lòng thấp thòm nghĩ, thủ hạ Bùi Tiềm có thể nghênh chiến Đại tướng sao? Tình thế như vậy, Ung Châu và Ngô Chương hẳn là phải thêm viện binh đến đây chứ? Tới khi nào mới có...

Cổng thành bên kia truyền đến thanh âm hô hào, tựa hồ Dương Khác đáp lời Lương Hành. Cùng lúc đó, ta nghe bên cạnh truyền đến thanh âm.

Nhìn lại, ta thấy năm sáu quân sĩ hợp lực đu lên trục kéo, sợi dây trên trục kéo dần dần nổi lên, từ từ kéo nỏ ra, tên của nỏ làm bằng đồng, đầu tên thô to mà sắc bén, rất dọa người.

“Công tử, được chưa?” Một gã quân sĩ hỏi.

“Kéo ra chút nữa.” Ngụy An nhìn chăm chăm vào nó, nói.

“Tứ thúc...” Ta tiến lên, Ngụy An cản ta.

“Trưởng tẩu,” thần sắc hần thật tình mà khẩn thiết, “Cho đệ thử một lần.”

Ta mím môi, nhịn xuống lo âu trong lòng, đứng một bên. Khiêu chiến dưới thành vẫn tiếp tục, kẻ địch ồn ào, một lớp lại một lớp, sau khi khiêu chiến, nếu trong thành không người nào ra ngoài ứng chiến, bọn chúng sẽ công thành.

“Sang bên trái, lệch một chút.” Thanh âm Ngụy An vang lên, ta nhìn lại, chỉ thấy dây nó đã được kéo căng hết cỡ, thật giống như tùy thời có thể đứt.

Một gã nô binh đang điều chỉnh đầu mũi tên, nhiều lần, nói: “Công tử, tốt rồi.”

Ngụy An nhìn một chút, gật đầu với một đại hán cường tráng. Đại hán gật đầu, cầm khúc gỗ trong tay gỗ một nhát.

Nó đàn hồi bắn ra, tiến hóa thành vô ảnh, ta mở to hai mắt.

Lương Hành nhất định đang chửi nhau với Dương Khắc trên thành, tựa hồ bị nói trúng chuyện gì, khuôn mặt tức giận. Hần giờ đại kích lên, đang muốn vung xuống, đột nhiên, một tia sáng xuyên thấu lồng ngực hần, máu phụt ra.

Chớp mắt, thiên địa yên tĩnh không tiếng động, người trên thành và dưới thành bị bất thình lình, giống như dây cung bị đứt.

“Sao không có âm thanh gì?” Ngụy An kiễ chân nhìn quanh dưới thành, “Trúng sao?”

Ta: “...”

“Trúng! Công tử! Trúng!” Một quân sĩ mừng rỡ như điên, cơ hồ nhảy bật lên. Thanh âm này giống như kinh hoàng. Đột nhiên xuất hiện bước ngoặt, dưới thành hỗn loạn giống như kiến vỡ tổ, mà trên thành tiếng hoan hô giống như nước sôi trong vạc, thoáng chốc nuốt trọn hết thảy thanh âm.

Tiếng trống dồn dập, trên thành vạn tên cùng bắn, như mưa rót xuống. Kẻ địch dưới thành ôm thi thể Lương Hành thoái lui về phía sau, ta nghe có tiếng quân lớn tiếng thúc giục quân sĩ ra khỏi thành truy kích.

“Kế tiếp như thế nào?” Ngụy An nhìn mọi người mừng rỡ như điên, nhướn đầu nhìn về phía ta.

Ta chỉ cảm giác mồ hôi ướt dính xiêm y, lạnh lẽo.

Ta hít sâu: “Có thể bọn họ sẽ nói đệ bắn lên đã thương người, thắng không anh hùng.”

Ngụy An sững sốt, có chút khó khăn: “Hay là... Phái lang trung đi cứu hần, lại đánh tiếp?”

Ta lắc đầu, vô lực cười cười: “Không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kẻ Say Rượu

Một cuộc đại chiến qua như gió, binh mã Hoài Dương lông tóc không tổn hại, làm người bất ngờ.

Quân sĩ vui sướng vây quanh Ngụy An, dùng cánh tay làm khiêu, khiêng hần xuống tường thành. Người dưới thành lại càng vui mừng. Dương Khắc dẫn đầu, vung cánh tay hoan hô “Công tử uy vũ”, Ngụy An luôn không nói cười, cũng bị tình cảnh này hù dọa đến đỏ mặt.

“Phu nhân...” A Nguyên chạy tới kéo tay ta, vừa khóc vừa cười, “Mới vừa phu nhân một mực đứng trên đó, làm nô tỳ lo lắng không yên.”

Ta vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Yên tâm, phụ thân ngươi nói ta là người có phúc, nhất định không sao.”

Cách đó không xa nổi lên thanh âm hỗn loạn, ta nhìn lại, Bùi Tiềm đang dẫn quân sĩ của chàng đi tới.

“Bùi tướng quân.” Dương Khắc tiến lên hành lễ với chàng, bọn quân sĩ thấy thế cũng thu hồi cười đùa, đặt Ngụy An xuống.

Bùi Tiềm hoàn lễ với Dương Khắc, nhìn về phía Ngụy An, mỉm cười nói: “Trận chiến này nhờ có một mũi tên của công tử, Hoài Dương chuyển nguy

thành an.”

Ngụy An nhìn chàng, khuôn mặt trong treo lạnh lùng lộ ra nụ cười: “Là Trương tẩu đáp ứng ta, ta mới dùng tên kia, muốn tạ ơn thì tạ ơn Trương tẩu.”

Ta và Bùi Tiềm sững sốt.

Chàng nhìn về phía ta, sắc mặt lúng túng, nhưng lập tức dùng nụ cười che kín.

“Công tử quá khiêm tốn.” Chàng ôn nhu nói, dứt lời, xoay người nói với người khác: “Truyền lệnh xuống, lấy rượu thịt ra, hôm nay nên vì chúng huynh đệ mà chúc mừng.”

Lời vừa nói ra, mọi người mừng rỡ, ồn ào cười vui.

Sắc mặt Ngụy An có chút khó chịu.

“Đệ quay về trạch trung nghỉ ngơi.” Hần nói với ta, không thèm nhìn tới Bùi Tiềm, xoay người bước đi.

“Tứ thúc...” Ta muốn gọi hắn chờ ta cùng đi, nhưng cước bộ Ngụy An quá nhanh, qua phố đã không còn bóng dáng.

“Đồng tử này cũng có chút ít chí khí.” Thanh âm Bùi Tiềm vang lên bên tai ta.

Ta nhìn chàng, vì chiến thắng, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ đã sáng láng, rất có anh khí.

“Tính đệ ấy vốn vậy, đối xử với ai cũng như nhau.” Ta mỉm cười.

Bùi Tiềm cười một tiếng.

Sau khi chiến thắng, muốn ăn mừng, muốn thông báo tin tức cho Ngụy Giác và Ngô Chương, Bùi Tiềm công việc bù lu.

Ta lo lắng thân thể của chàng, mỗi ngày đến thăm một lần đôi thành mỗi ngày hai lần, có đôi khi ở lâu chút, sẽ biến thành ở chung một chỗ với chàng cả ngày.

Dĩ nhiên, khi có người tới gặp, ta sẽ chủ động tránh ra phía sau. Tình huống như vậy, nói không mập mờ là không thể nào, thậm chí có lúc ta nghĩ, đột nhiên có người Ngụy thị chạy tới bắt kẻ thông dâm, đại khái ta nói gì cũng không có người tin.

Nhưng thái độ của ta và Bùi Tiềm rất tự nhiên. Ta là vì chăm sóc Bùi Tiềm, cảm thấy hiện tại không minh bạch, hết thảy đợi đến khi thân thể Bùi Tiềm đường tốt rồi tính sau, Bùi Tiềm một bộ dáng cầu không được, tâm tình chàng không tồi, thân thể khôi phục rất nhanh.

Vì xảy ra chiến sự, việc đưa Ngụy An về Ung Đô bị hoãn lại, nhưng hết thảy mọi việc ổn định, chuyện này lại được nhắc đến lần nữa.

Bùi Tiềm hỏi ta, suy nghĩ thế nào?

Ta há miệng, cảm thấy không cách nào trả lời.

“A Dung.” Bùi Tiềm thở dài, “Ta và nàng không thể không minh bạch thế này.”

Ta thân nhiên, một hồi lâu, nói: “Cha mẹ chàng biết chuyện của ta sao?”

Bùi Tiềm ngẩn ra, cười cười: “Nàng sợ bọn họ không cho?”

“Cũng không phải...”

“A Dung...” Bùi Tiềm nhẹ nhàng ôm ta, nói với ta, “Cha mẹ ta luôn luôn yêu thích nàng, nàng cũng biết. Chuyện trước kia, bọn họ bắt đắc dĩ, nếu như nàng để ý, sẽ không đi Dương Châu, theo ta lập nghiệp, cuộc sống sau này chính là hai người chúng ta.”

Vòng tay chàng vẫn như lúc trước, mạnh mẽ có lực, mùi trên người không thay đổi quá nhiều. Ta nhắm mắt lại, không đẩy ra cũng không nói chuyện.

Hết thảy vẫn như trước?

Chuyện Lương Hành bị Ngụy An một mũi tên bắn chết, rất nhanh truyền ra. Nghe nói Lương Sung khóc không dứt, thề muốn huyết tẩy Hoài Dương, còn muốn treo đầu Ngụy An trên tường thành.

Lời này truyền ra, mọi người khản trương một trận, Dương Khác tăng gấp đôi số quân sĩ canh phòng phía ngoài trạch viện, e sợ gián điệp lấy mất cái mạng nhỏ của Ngụy An. Nhưng đợi chừng mấy ngày, gió êm sóng lặng. Mật thám truyền tin tức về, Lương Sung vẫn chưa làm xong tang sự, trước tiên hẳn muốn chôn cất Lương Hành.

“Lão thất phu.” A Nguyên đứng trong sân, thu y phục đã khô lại, nhìn lên trời nói: “Trời nắng đẹp thế này, ra chợ đi dạo một chút, cắn hạt dưa, cái gì thể đọc, cái gì trận chiến chứ.”

Ta đang nhìn đồ gỗ Ngụy An bày trong sân hai ngày trước, nghe được lời này, không khỏi cười cười. Đúng vậy, đánh với chả chiến, làm cho người khác oán trách cò gì tốt. Vấn đề này nghĩ tới thật phức tạp, ta lười suy nghĩ, nhìn mấy món đồ gỗ nhỏ của Ngụy An thú vị hơn nhiều.

“Tứ công tử đi đâu rồi?” Ta nói.

“Nô tỳ không biết.” A Nguyên nói xong, như nhớ tới chuyện gì, nói: “Phe ta mới từ phía ngoài trở về, nghe nói ngoài thành tiến vào một đội nhân mã.”

“Nhân mã?” Ta nghĩ nghĩ, “Phía Ngô Chương sao?”

“Nô tỳ không rõ.”

Ta gật đầu, nhìn sắc trời, sắp đến giờ dùng bữa tối, nên đi thăm Bùi Tiềm một chút.

Trạch viện ta ở cách phủ nha của Bùi Tiềm không xa. Trên đường tất cả đều là quân sĩ. Sau giờ Ngọ rất yên tĩnh, đi tới trước cửa, có thể nghe được người ở phía ngoài đang nói chuyện.

“... Nghe khẩu âm huynh đệ, có vẻ không phải là người Trung Nguyên?”

“Ha ha, tiểu đệ người Mẫn Nam.”

“Mẫn Nam xa phết, chỗ đó có lớn không?”

“Lớn! Tiểu đệ ở Tân Giang thành, so với Mẫn Nam, chỉ như cái móng tay trên lòng bàn tay thôi.” “Tân Giang? Chưa nghe nói, chỗ đó rất vui sao?”

“Vui hay không vui cũng chỉ có thể thôi, nhưng có một loại thổ sản rất nổi tiếng.”

“Ô? Thổ sản gì?”

“Xi dầu (1) a!” Người nọ cao hứng nói, “Mọi người nhắc tới Tân Giang, đều nhắc đến xi dầu...”

(1) Xi dầu: 老抽

TQ có rất nhiều loại tương và xi dầu. Xi dầu nói chung thì gọi là 酱油, tức nước chiết xuất từ tương.

生抽 cũng là một loại xi dầu, chiết xuất từ đậu tương và lúa mạch (抽 có nghĩa là lấy ra, lấy từ...) và để lên men. Còn 老抽 là loại tương sử dụng 生抽 rồi pha trộn với một số thành phần khác như đường chưng, vị ngọt hơn 生抽. Cả 生抽 lẫn 老抽 đều được xếp vào loại 酱油, tiếng Việt thì đều gọi (tạm dịch) là xi dầu cả, nhưng từng loại một thì có lẽ không có tên gọi cụ thể.

Ngoài ra còn rất nhiều loại tương, dầu chiết xuất từ nhiều loại khác nhau mà VN ko có, nên cũng không có tên gọi tương ứng, đôi khi gọi gộp chung là xi dầu cả, nhưng những loại này thường ko giống với xi dầu của người VN dùng (khác nhau về thành phần, hương vị).

Thấy ta, bọn quân sĩ dừng câu chuyện lại, hành lễ với ta.

Ta gật đầu một cái, đi qua.

Thật ra ta rất sợ Ngụy An xuất hiện ở phía trước. Mấy ngày trước, mỗi khi ta muốn đi thăm Bùi Tiềm, hẳn rõ ràng mặt mày xua với ta. Ta cảm thấy hẳn càng ngày càng giống Thích thúc, ta luôn phải tránh mặt mới không khiến mình làm việc trái với lương tâm.

Từ cửa sau đi vào phủ nha Bùi Tiềm, một đường không trông thấy người nào.

Khi ta tới gần chính đường, bỗng nhiên nghe được một vài giọng nói.

Ta nhớ đến A Nguyên nói ngoài thành có một đội nhân mã đang đi tới, nghĩ thầm có lẽ Bùi Tiềm tiếp khách, đang muốn tránh ra, đột nhiên một thanh âm truyền vào tai ta, có chút trầm thấp, làm lòng ta đột nhiên chấn động.

Ta quay đầu lại, đến sát cửa sổ nhìn vào.

Người trong phòng không rõ ràng lắm, nhưng đủ để phân biệt—Ngồi ở bàn chính là Bùi Tiềm, người ngồi dưới, thân hình thẳng tắp, là Ngụy Đàm.

Khi ta ra khỏi phủ nha, vẫn có chút hoảng hốt.

Thật đúng lúc, ta gặp phải Ngụy An.

“Trưởng tẩu!” Hắn bước nhanh về phía ta, trên mặt không che dấu sắc mặt vui mừng, “Huynh trưởng tới, tẩu đã gặp chưa?”

Ta không biết nên nói gì, nhìn hắn, chỉ hỏi: “Chàng tới khi nào?”

“Nửa canh giờ trước.” Ngụy An nói, “Đệ vốn muốn đưa huynh trưởng đi thăm Trương tẩu, nhưng huynh trưởng nói muốn gặp Bùi tướng quân trước.”

Ta gật đầu: “Ra vậy.”

Ta không cùng Ngụy An chờ Ngụy Đàm ra ngoài. Vì sao chàng tới? Đón Ngụy An sao? Đây vốn là chuyện bình thường, nhưng quan trọng là ta ở chỗ này, hơn nữa chính chàng đưa ta tới gặp Bùi Tiềm, đã như vậy, chúng ta trên danh nghĩa phu thê, gặp mặt tốt hay không gặp mặt thì tốt?

Rốt cuộc chàng nghĩ gì? Trong lòng ta ảo não.

Nhưng mà, có lẽ giống ý nghĩ lúc trước của ta, đến tối, Ngụy Đàm vẫn không xuất hiện trong sân của ta. Com tối ta và A Nguyên ăn với nhau, hiển nhiên nàng đã biết chuyện Ngụy Đàm tới, luôn nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“Phu nhân...” Rốt cuộc, nàng đặt chén xuống.

“Đừng hỏi.” Ta thờ dãi.

A Nguyên ngáp ngừng, một lần nữa cảm lấy chén.

Sau khi ăn xong, ta nghe nói lại có một đội nhân mã nữa vào thành, là người Ngô Chương phái tới. Ta không biết dẫn quân là người nào, người của Ngô Chương ta không biết ai.

“Phu nhân, người có nghe thanh âm từ phủ nha bên kia không?” A Nguyên bắt mạch đi vào trong, nói với ta, “Người Ngô Chương phái tới, ồn ào nói muốn kỹ nhạc, còn nói Quý Uyên công tử phải uống rượu cùng hân.”

“A?” Ta cau mày, thân thể Bùi Tiềm, lang trung nói chưa thể uống rượu, lời này làm ta có chút bận tâm.

“Vậy chàng đã uống chưa?” Ta hỏi.

A Nguyên lắc đầu.

Ta nhìn sắc trời, trăng còn chưa lên cao, phía ngoài hiện tại nhiều người, cũng không biết Ngụy Đàm ở đâu, ta không thể đi ra ngoài.

Bóng đêm càng dày, Ngụy An vẫn chưa trở về. Sắp đến lúc ngủ, ta không mặc y phục, đi tới trước sân.

Tiếng huyền nào lúc trước đã không còn. Hoài Dương nhiều lần chiến loạn, phú hộ không có bao nhiêu, huống chi kỹ nhạc. Không có kỹ nhạc, người một lòng tìm vui cũng nào loạn không được bao lâu.

Trước cửa lớn treo đèn lồng, ta đi tới nơi đó nhìn. Một quân sĩ ôm giáo, tựa trên tường ngủ gà ngủ gật.

Có Ngụy Đàm ở đây, ta mò mẫm quan tâm Ngụy An làm gì. Trong lòng tự giấu nói.

Vừa xoay người, đột nhiên nghe được tiếng quát to đằng sau.

“Này, nữ tử kia!”

Ta quay lại, cách mấy bước, một người say khướt cầm bình rượu, chỉ ngón tay vào ta, miệng lảm bảm nói: “Ai nói Hoài Dương không có kỹ nhạc? Đây không phải một nữ tử sao?”

“Công đài! Công đài!” Người đang diu hân vội nói: “Vị này không phải kỹ nhạc, vị này là phu nhân...”

“Cái gì phu nhân!” Người nọ vung tay lên, “Kéo tới đây, uống rượu với ta.”

Ta cau mày, nhấc chân đi. Không chờ ta đóng cửa lại, cửa đột nhiên bị đung. Trong nháy mắt, cánh tay ta đột nhiên bị tóm, một mùi rượu khó ngửi đột nhiên xộc tới.

“Muốn đi?” Người nọ cười hèn mọn. “Trước theo ta đi!”

“Công đài! Không thể!” Người bên cạnh vội vàng khuyên nhủ, vội vàng gọi quân sĩ tới kéo ra.

Ta dùng sức giãy dụa, nhưng khi đèn lồng chiếu rõ mặt hân, tâm ta như bị nện một phát, cả người cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Giết Người

Ta từng bị phần, từng dùng ngôn ngữ ác độc nhất, nguyên rủa những kẻ đã hủy diệt Phó thị. Nhưng ta cũng không biết những thứ này kìm nén dưới đáy lòng sau năm năm, bộc phát ra sẽ lớn cỡ nào.

Ta tránh thoát, hung hăng đẩy người nọ vào tường. Lúc người nọ kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt đã bị móng tay ta cào, xuất hiện năm vết máu dài.

Hắn nhả nước miếng, cuốc bộ lao đảo, trên khuôn mặt say tràn đầy vẻ ngoan độc: “Ngươi...”

“Hò Chấn,” ta đi tới đèn lồng, lạnh lùng nói: “Trợn to mắt chó của ngươi nhìn một chút, ta là ai.”

Hò Chấn nhìn chằm chằm ta một lúc lâu, sắc mặt dần dần trầm xuống, mang theo chút ít không thể tin: “Ngươi, ngươi là Phó Dung?”

Hò Chấn, Nhi Tử của Hồ Huân – biểu huynh Từ Hậu.

Biện Hậu sau khi có quyền thế, Hồ Huân làm tới Đình Ủy, theo ta được biết, phụ thân bị thêu dệt tội danh, Hồ Huân góp sức không nhỏ.

Phó thị bị xét nhà cũng là Hồ Huân dẫn người đi làm. Sau khi phụ thân và các huynh trưởng bị trói đi, Hò Chấn thấy trưởng tẩu Đỗ thị của ta xinh đẹp, cường hiếp tẩu ấy. Sau đó, trưởng tẩu ôm hận nhảy xuống giếng. Mắt thấy Phó thị lần này đại nhục, mẫu thân ta không thể chịu được, trong nhà tù tự vẫn mà chết.

Hết thấy hết thấy, khi Hò Chấn xuất hiện trước mặt ta, lửa giận giống như gặp củi khô, một phát bùng cháy.

“Phu nhân! Việc này...” Gã quân sĩ đi cùng đại kinh thất sắc, đang muốn nâng Hò Chấn, bị hắn hất ra.

“Ha ha... Ha ha ha ha!” Hò Chấn nhìn ta, sau đó nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn.

“Ta tưởng người phương nào, hóa ra là người.” Hắn dùng mu bàn tay lau miệng, âm dương quái khí, “Ta nghe nói ngươi ở Lai Dương đợi đến tịch mịch, liền dụ dỗ nhi tử Ngụy Giác. Làm sao, hiện tại tới Hoài Dương, chính là vì tình nhân Bùi Tiềm sao...”

Hò Chấn chưa nói dứt lời, đột nhiên quyền phong quét qua, xương kêu rắc, hắn kêu thảm thiết ngã lăn trên đất.

Bùi Tiềm chẳng biết đi tới lúc nào, sắc mặt xanh mét đứng trước mặt Hò Chấn: “Nếu còn nói lung tung nữa, ta cắt đứt chân ngươi!”

Hò Chấn “Ồi ời”, ngo nguẩy trên mặt đất một lúc, tay chống đất ngồi dậy.

“Ta nói bậy?” Hắn ngửa nửa mặt bị sung lên, phun nước miếng trộn máu về phía Bùi Tiềm, “Bùi Tiềm, Hoàng hậu mất, ngay cả ta ngươi cũng dám đánh! Khi đó phụ thân ngươi tới cửa van cầu phụ thân ta bỏ qua cho bọn Bùi gia các ngươi, còn nói nếu giúp đỡ, phụ thân ta muốn gì hắn đều cho! Ha ha! Hiện tại ngươi đi trà lạnh, ngươi thay người tình cũ bắt nạt ta! Còn ngươi nữa!” Hò Chấn chuyển hướng sang ta, cười đến dữ tợn, “Ta nhớ được trưởng tẩu ngươi họ Đỗ? Ha ha, lúc đấy nàng kêu thật to, thật là thú vị! Đừng tưởng ngươi có Ngụy thị làm chỗ dựa thì có thể trêu chọc ta, ta...”

Một thanh đoản đao đâm vào cổ họng hắn, xuyên thấu xương thịt cắt đứt lời hắn.

Hò Chấn miệng hé mở, ánh mắt nhìn ta chằm chằm, tròn như chuông đồng.

Tức giận và tàn ác giống như máu, nhuộm đôi mắt ta đỏ rực.

Ta thờ hồn hèn, rút đoản đao ra, nhìn hắn co quắp té xuống, máu từ vết thương phun ra, hai tay nhuộm máu bẩn thỉu.

“A Dung...” Phía sau, thanh âm Bùi Tiềm thật thấp.

Ta quay đầu lại, mặt chàng dưới đèn lồng mờ ảo, trong đó chứa đựng phức tạp và chần chừ nhưng không chạy thoát khỏi đôi mắt của ta.

“Hắn nói thật sao?” Ta hỏi.

“Không phải vậy!” Bùi Tiềm vội vàng nói, “Phụ thân ta lúc ấy nặc dù sợ, nhưng chưa từng tham dự hãm hại Phó thị!”

“Ông đi cầu Hồ Huân, nếu như Hồ Huân muốn ông hãm hại, ông cũng sẽ làm, phải không?”

Bùi Tiềm nhìn ta, mặt sa sầm nhưng không lên tiếng.

Từ phía vô cùng an tĩnh.

Ta đang chờ chàng mở miệng, huyết khí trên người từ từ đông cứng.

“A Dung,” một lúc lâu, chàng cúi đầu nói, “Đều đã qua.”

Một cổ chua xót dâng lên, ngực ta quặn đau.

“Nhưng ta còn chưa qua.” Ta thấp giọng nói. Dứt lời, liếc mắt nhìn vô đao trống trơn ngang hông chàng, đặt đao trước mặt chàng, đứng dậy đi khỏi,

“A Dung! Bùi Tiềm vội vàng kéo tay ta, “Nàng đi đâu?”

Ta giương mắt, ánh mắt Bùi Tiềm như giếng sâu, được che một tầng sương mờ, đau lòng hoặc tuyệt vọng đã mơ hồ không phân biệt được.

Ta dùng sức, gạt bàn tay Bùi Tiềm ra.

“Chớ theo ta.” Ta nhẹ giọng nói, từ đi ra khỏi cửa.

Trăng trên trời sáng rõ, mặt đất mơ mơ hồ hồ, ta có thể thấy bóng dáng mình chuyển động, giống như xác chết.

Trên đường có quân sĩ tuần tra, bóng người đan xen, nhưng cũng không liên quan đến chuyện của ta.

Ta đang làm gì? Ta muốn đi đâu?

Trong lòng tự hỏi, ta cũng không biết trả lời thế nào.

Ta chỉ muốn đi thẳng, đi thẳng, thoát khỏi những cơn ác mộng vừa qua.

“... Phu nhân?” Một người đi tới trước mặt ta, bộ dáng kia, là một quân sĩ, “Phu nhân đi đâu thế?”

Ta không để ý tới hắn, vẫn đi về phía trước.

Trên đường im ắng, ta nghe không biết phu nhân nhà ai đang trêu chọc hài đồng, hát: “Ánh trăng sáng, soi sáng đường...”

“...Ánh trăng sáng, lang đi học ơ, cười ngựa trắng, qua ao sen.” Trước đây rất lâu, khi ta hát, nhũ mẫu thường lấy quạt lá cọ gõ theo nhịp, “Nhỏ hoa sen, gieo rau hẹ, rau hẹ nở hoa, kết thân gia.”

Mẫu thân nói: “Hương đã dân ca, lấy ra hát loạn.”

Nhũ mẫu cười nói: “Đây cũng không phải hát loạn, nữ quân chúng ta và Bùi lang là ông trời tác hợp cho.”

Mẫu thân cũng cười, nhìn về phía ta, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo...

Ta ghen ngào muốn khóc, nhưng không có nước mắt. Bóng đen phía trước nặng nề, là tường thành, phía dưới đốt đèn cầy.

Dưới chân bị hẫng, ta ngã nhào trên đất. Cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất có một cái hố, ta bị treo chân. Đau đớn từ bắp chân truyền đến, ta thở hắt ra, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

“Phu nhân!” Lại có có người chạy tới phía ta, ta giương mắt, có chút mơ hồ, tựa hồ là Dương Khác.

“Sao thế?” Không chờ hắn đến trước mặt, một thanh âm trầm thấp ở sau lưng vang lên, tiếp theo, một bóng đen cúi xuống.

Ta sùng sốt.

Ngụy Đàm ngồi chồm hổm trên mặt đất, nắm chân ta trong tay, cau mày: “Trẹo chân?”

Ta nhìn chàng, lông mày, ánh mắt, lỗ mũi, lỗ tai kia, mỗi chỗ đều làm cho ta cảm thấy chán ghét. Bỗng dưng bốc hỏa, không để ý đau đớn trên chân, giơ tay đẩy chàng: “Không cần chàng quan tâm!”

Ngụy Đàm không giận chút nào, túm tay ta kéo đến trước người.

“Nhìn bên cạnh xem,” âm thanh chàng thật thấp, “Nàng tính để người ta nhìn chăm chăm như vậy?”

Ta nhìn sang bên cạnh, dừng lại động tác. Những quân sĩ tuần tra dưới thành đều vây quanh tới đây, ánh mắt tò mò.

“Ta tránh ra, nàng sẽ phải bỏ trở về.” Ngụy Đàm nói.

Ta cắn môi.

Ngụy Đàm buông tay đang giữ chân ta ra.

Ta giật mình, vội vàng kéo ống tay áo chàng.

Khóe miệng Ngụy Đàm khẽ cười, liếc ta một cái, ôm lấy ta.

“Không có việc gì! Đừng nhìn! Trở về hết đi!” Chàng lớn tiếng nói với quân sĩ, dứt lời, ôm ta rồi đi.

Gió đêm vẫn vờn quanh, xen lẫn hơi thở ẩm áp bên cạnh.

Ta để mặc Ngụy Đàm ôm, không nhúc nhích. Lướt qua đầu vai chàng, trắng sáng treo lơ lửng, ánh sáng có chút chói mắt.

“Nghĩ gì vậy?” Ngụy Đàm đột nhiên nói.

Ta không trả lời.

Ngụy Đàm không hỏi nữa, đi thẳng về phía trước, trên đường phố vắng lặng chỉ có tiếng bước chân.

“Huynh trưởng!” Khi chàng đi vào một đầu hẻm, truyền đến thanh âm Ngụy An.

Hắn chạy tới, thấy Ngụy Đàm ôm ta, sững sốt.

“Trưởng tâu bị sao thế?” Hắn hỏi.

“Đau chân.” Ngụy Đàm nói, “Đi gọi người múc một thùng nước giếng, xong đun một thùng nước ấm.”

“Vâng...” Ngụy An gật đầu, xoay người chạy vào trong ngõ hẻm.

Ngụy Đàm ôm ta, cũng vào ngõ hẻm kia, không bao lâu, một trạch viện xuất hiện trước mắt.

“Công tử.” Trong sân, mấy tên tùy tùng rồi rít hành lễ, thấy ta, không hẹn mà cùng ngậy ngốc, lại hành lễ, “Phu nhân.”

Ta nhìn bọn họ, không tự nhiên mà gật đầu.

Ngụy Đàm không nói gì, đi thẳng vào trong nhà.

Chàng đặt ta trên giường, động tác rất nhẹ, tận lực không đụng đến thương thể ở chân của ta.

Khi ra rời khỏi ngực chàng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ở cùng người này, tâm ta lúc nào cũng phập phồng.

Một tùy tùng bê chậu nước đến trước mặt ta.

“Rửa tay đi.” Ngụy Đàm nói.

Ta đây mới nhớ, cúi đầu nhìn lại, máu trên tay đã khô khốc biến thành màu đen, xấu xí không chịu nổi.

Hồi tưởng lại sự việc lúc trước, ta ngâm tay trong nước, dùng sức chà xát, cảm giác đó là thứ buồn nôn nhất trên đời. Nước xao động, tựa hồ đang bị màu sắc nào đó nhuộm vẩn đục.

Đổi nước ba lần, rốt cục ta cũng ngừng tay lại, tay chà xát đỏ lên, lúc này, tùy tùng khiêng hai thùng nước đi vào. Ngụy Đàm đi tới, nắm lấy chân bị thương của ta.

Ta đẩy chàng ra.

Ngụy Đàm nghiêng người, giường mắt nhìn ta, ánh mắt trầm trầm.

Ta lạnh lùng nhìn thẳng chàng.

Chốc lát, chàng lại duỗi tay.

“Không cần chàng quan tâm!” Ta lại đẩy, nhưng chàng giống như núi, không nhúc nhích, ta gấp gáp, giò chân còn lại lên đạp.

“Ngồi im!” Đột nhiên Ngụy Đàm quát lên.

Ta bị hù dọa, chân dừng giữa không trung.

Ngụy Đàm hung hăng trừng ta một cái, tiếp tục ngồi chồm hổm, cời tắt của ta, vén váy lên, ngâm chân ta trong thùng nước.

Nước ấm, chân bị thương ngâm ở bên trong, đột nhiên thoải mái rất nhiều.

“Ta tự mình làm.” Trên miệng ta vẫn quật cường.

Ngụy Đàm không đáp, chỉ nắm chân của ta, chốc lát, từ từ chuyển động trong nước.

“Đau thì lên tiếng.” Chàng nói.

Ta cần môi.

Nguy Đàm liếc ta một cái, động tác trên tay chậm lại.

“Có phải nàng cảm thấy mình rất đáng thương?” Chàng nói, “Hai người đều như vậy sao? Thường ngày ai cũng coi rẻ, khi ỳu khuất lại tự oán tự hối hận, cảm thấy người kia là kẻ ác sao?”

Ta không trả lời được, một lúc lâu, ta bắt đầu dĩ mở miệng: “Cái gì ‘hai người’?”

Nguy Đàm không nói, kéo chân ta ra khỏi thùng nước, lại đặt vào một thùng khác.

Ta muốn chàng nói rõ ràng, nhưng vừa phân tâm, chân đã đến cạnh thùng, ta chỉ kịp kêu đau “A...”

“Chớ lộn xộn.” Nguy Đàm cau mày, ngâm lại chân của ta trong nước, nước này lạnh như băng, chỗ đau nhanh chóng bình thường trở lại.

Ta ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa, nhìn Nguy Đàm ngâm chân của ta vào nước lạnh, rồi lại ngâm vào nước ấm, làm đi làm lại mấy lần, cuối cùng lau khô, đắp thuốc, dùng vải quấn lại.

“Không muốn sung thành móng heo thì đừng xuống đất, có việc gì thì gọi người.” Nguy Đàm đứng lên nói.

Ta liếc về phía chàng, lại liếc về cái chân bị quấn như kén tằm, cảm thấy lúc này nên nói “Đa tạ”. Không đợi ta mở miệng, cửa đột nhiên mở ra.

“Phu nhân!” A Nguyên chạy vào, thấy ta, ánh mắt hồng hồng, nhào đầu về phía trước, “Người làm nô tỳ sợ muốn chết... Nô tỳ nghe được thanh âm chạy ra, phía ngoài có thi thể, không thấy người đâu... Bọn họ nói người giết người...”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giới Lộ

Ta nhìn A Nguyên, tâm tình nặng nề, không biết nói gì cho phải.

Nàng nhìn thấy chân ta, mặt biến sắc: “Người bị thương?”

Ta gật đầu, lại lắc đầu: “Bị trẹo chân.”

A Nguyên nhìn ta, lại bắt đầu lau mắt: “Thế nào mà biến thành như vậy...”

Ta vỗ vỗ tay nàng, không nói gì.

Hai người đi tới, xách thùng nước ra ngoài. Lúc này, ta mới phát hiện Nguy Đàm đã không còn trong phòng.

A Nguyên mở bọc quần áo vừa cảm đến, oán giận nói, “Phu nhân lần sau không thể tùy hứng đi lung tung, nếu không phải Đại công tử phái người, dặn nô tỳ sắp xếp một bộ xiêm y sạch sẽ cho người, nô tỳ cũng không biết phải đi đâu tìm người.”

Ta trầm mặc một lúc, nói: “Bên kia... Thế nào?”

A Nguyên nói: “Quý Uyên công tử đã trở về, sắc mặt rất không tốt. Thi thể người kia đã thu dọn, công tử nghiêm lệnh cấm những người có mặt ở đây nói lung tung.” Nói xong, nàng rất lo lắng, “Phu nhân, nghe nói người nọ là thân tín của Ngô Chương, lần này tới Hoài Dương để tiếp nhận vị trí của công tử, hôm nay như vậy, có thể bất lợi với công tử không?”

Ta lắc đầu: “Không biết.”

Ta nói ra lời này rất thân nhiên. Chuyện đã làm, ta sẽ không trốn tránh, kể tiếp biến thành thế nào ta đều tiếp nhận.

Về phần Bùi Tiềm, ta không rõ quan hệ của chàng và Ngô Chương, hơn nữa dính dáng Nguy thị, kết quả cũng có thể trở nên rất phức tạp. Nhưng nếu phải nhân nhượng, ta phải thú nhận, vậy cũng không sao cả. Ta tuyệt không hối hận, nếu quay trở lại lần nữa, thậm chí Hồ Chấn chưa kịp nói ra những lời ô uế kia, cũng sẽ bị ta giết chết.

“A Nguyên, ta muốn về Ung Châu.” Ta nói.

A Nguyên thở dài, gật đầu nói, “Phu nhân quyết định là tốt rồi, phu nhân đi đâu nô tỳ theo đó.”

Ta nhẹ nhàng nắm tay nàng, nói: “Ta muốn uống rượu.”

A Nguyên sững sờ, đáp một tiếng, đứng dậy ra ngoài.

Đội cửa đóng lại, ta còi y phục dính máu đen, thay y phục mới, không bao lâu, A Nguyên đem tới một bình rượu rất nhỏ, ngập ngừng nói: “Đại công tử nói, phu nhân không thể uống nhiều.”

Ngụy Đàm biết tửu lượng ta không tốt. Ta nhìn bình rượu, gật đầu: “Vây là đủ rồi.”

Rượu này không nồng, ta thử một chút, ngửa đầu uống sạch.

Ta đã từng hỏi Nhị huynh, tại sao mọi người thích uống rượu như vậy, Nhị huynh nói, sau khi người ta uống rượu xong, sẽ cảm thấy mình có thể vứt bỏ hết thầy phiền não, cái tư vị này làm người ta mê muội.

Vứt bỏ hết thầy phiền não...

Thân thể phiêu phiêu, ta nằm trên giường, nhìn hình ảnh trước mặt từ từ biến ảo.

Ta phảng phất nhớ tới mùa đông năm ấy.

Ta một bước dài, một bước ngắn đi trên ruộng hoang ở ngoại ô, trên đầu trùm khăn, trên người mặc y phục nhưng cũng không chống được cái lạnh, song song với ta, phụ thân, huynh trưởng và Nhị huynh, bọn họ mỗi người bị một chiếc xe tù áp tải, đang đi tới pháp trường.

“... Giời thượng lộ, hà dịch hi...” Thanh âm khàn khàn, nhưng ta vẫn lau nước mắt, lớn tiếng hát: “... Lộ hi minh triều canh... Canh phục lạc, hân từ nhất khứ hà thì quy...”

“A Dung!” Nhị huynh bị còng trong xe tù, chỉ lộ ra một cái đầu rối bù, cười ha ha với ta: “Hát hay lắm!”

“A Dung! Trở về!” Huynh trưởng máu me đầy mặt, hướng ta hô to, “Trở về!”

Ta thở hổn hển, thanh âm càng thêm vang dội: “Hao lí thùy gia đích, tị liêm hồn phách vô hiên ngu!”

Ngục tốt áp tải xe tù đi về phía ta, hung ác giọng roi da, quát lên: “Không được hát!”

Bọn họ nhất thời biến sắc.

“Thụ tốt (1)!” Nhị huynh đá xe tù, cả giận nói: “Ngươi dám! Con bé là người của Thái hậu!”

(1) Thụ tốt: tôi tớ.

Ngục tốt trừng ta một cái, phần nộ trở về, quát một roi về phía Nhị huynh, ta thấy một vết máu dài phá vỡ khuôn mặt anh tuấn của huynh ấy.

“Nhị huynh!” Ta khóc lớn, lao đảo chạy tới.

“Đừng tới đây!” Phụ thân đi phía trước đột nhiên nói: “A Dung, tiếp tục hát!”

Ta nhìn mái tóc bạc của ông, lau mắt, khó khăn mà nghẹn ngào hát: “Quý bá... Quý bá nhất hà tương thôi xúc, nhân mệnh bất đắc thiếu... Thiếu tri trù...”

Phụ thân cười lớn, đó là nụ cười cuối cùng ta nhìn thấy trên mặt phụ thân.

Ông nói, A Dung, đừng khóc, sống sót.

Đừng khóc.

Ta phảng phất nghe được có người nói bên tai ta, tựa như tiếng phụ thân. Thân thể ấm áp. Phảng phất như lúc còn bé ông ôm ta vào ngực, nhẹ giọng nói nhỏ, đừng khóc...

Uống rượu rất hữu hiệu, ta nặng nề ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy, cảm giác mình giống như chưa ngủ nửa đời.

Ta muốn xoay mình, nhưng cảm thấy trên chân khác thường, nhìn lại, cái chân bị thương băng bó như kén tằm đang bị treo cao nửa thước, ta hạ xuống, nó lay động cùng màn, nhìn rất tức cười.

Vừa lúc A Nguyên tiến vào, ta đang phí sức tháo cái nút thắt trên chân, nàng nhìn thấy ta, “Xì” một tiếng cười ra tiếng.

“Còn cười...” Thanh âm ta có chút nghẹn, hắng giọng, xấu hổ nói: “Vì sao trói ta thành bộ dạng này?”

A Nguyên cười nói: “Đây cũng không phải nô tỳ trói, là Đại công tử trói, công tử nói, ban đêm phu nhân ngủ không yên, sẽ làm chân bị đau, cho nên muốn treo ngược lên.”

Nghे nằng nhắc tới Ngụy Đàm, ta đơ mặt, nghĩ đến chàng, chuyện tối hôm qua sẽ không ở trong đầu quá một lần, ta nhìn chân mình đơng đưa, thần nhiên không nói.

A Nguyên nhận thấy khác thường của ta, có chút lúng túng.

“Bên kia có tin tức gì không?” Ta hỏi.

A Nguyên nói: “Sáng sớm nay nô tỳ đi hỏi thăm, đã liệm thi thể Hồ Chấn, nói Lương Sung phải thích khách tới giết Tứ công tử, Hồ Chấn tới cứu, bị thích khách giết chết.”

Ta kinh ngạc không dứt.

Ta dự đoán rất nhiều chuyện sẽ xảy ra, nhưng chưa từng nghĩ sẽ biến thành như vậy.

Chủ ý này, sợ là Bùi Tiềm và Ngụy Đàm cùng nhau thương lượng ra, Hồ Chấn chết chưa hết tội, lại được hưởng danh nghĩa đứng, có phải Ngụy thị còn muốn làm ra vẻ cảm tạ một phen?

“Chàng thì sao?”

A Nguyên nói: “Không có tin tức của Quý Uyên công tử.”

Ta khẽ nhủ mảy, gật đầu một cái.

A Nguyên nhìn ta, chốc lát, đổi lại khuôn mặt tươi cười, nói: “Trước khi ra cửa, Đại công tử đã dặn nhà bếp nấu cháo cá, Tứ công tử nói muốn làm xe đẩy cho phu nhân.”

“Xe đẩy?” Ta không rõ đây là cái gì, nhưng nghĩ đến một chuyện khác, “Đêm qua Đại công tử ngủ ở đâu?”

A Nguyên suy nghĩ một chút, nói: “Đêm qua nô tỳ về bên kia thu dọn đồ, sáng nay mới qua bên này, thấy Đại công tử đi từ sương phòng cách vách ra ngoài.”

“Vậy sao!” Ta gật đầu, đương nhiên là như vậy, lúc trước ta không biết, phu quân ta đã là thùng rỗng kêu to, mà bây giờ biết rồi, thì cứ tiếp tục vậy đi.

Ta không thể đi lại, A Nguyên múc nước đến cho ta rửa mặt. Sau khi dùng cơm xong, Thích thúc tới.

Ông mang thuốc trị thương cho ta, không hề khuyên ta ở lại, nhưng càng thêm thương cảm.

“Lão hủ sống hơn nửa đời người, giờ đã gần đất xa trời, vốn đợi công tử và nữ quân thành toàn nhân duyên, cuộc đời này chính là không tiếc, nhưng...” Ông chăm chăm khoé mắt, “Nữ quân, lão vẫn nói lại lời kia, tình thế khi đó, công tử không làm gì được. Nhiều năm qua, công tử vẫn áy náy với nữ quân... Ôi, cuối cùng vẫn là oan nghiệt!”

Hai bên tóc mai Thích thúc đã bạc, ta luôn kính trọng ông, thấy ông rơi lệ trước mặt ta, ta thật không dễ chịu.

“Thích thúc, đừng như vậy.” Ta thấp giọng nói, đưa khăn của mình cho ông.

“Là lão hủ không cam lòng...” Thích thúc lắc đầu, “Nữ quân và công tử, là một đôi giai ngẫu, bao nhiêu người hâm mộ, thế nào lại đến nông nỗi này?”

Ta cảm giác trong miệng đắng chát, nói: “Thích thúc, ta và chàng, không thể dùng hai chữ tình nguyện được.”

Thích thúc nhìn ta, thờ thật dài.

Ta không thể đi, A Nguyên tiễn Thích thúc ra cửa.

Thân ảnh ông biến mất ở cửa đã lâu, ta vẫn nhìn nơi đó, không nhúc nhích.

Lúc trước ta còn lo lắng nếu Bùi Tiềm tới, ta làm thế nào mà đối mặt với chàng. Bây giờ nhìn lại, chàng sẽ không tới...

Chuyện đêm qua giống như lưỡi dao sắc bén, chặt đứt hết thảy do dự của ta.

Ta tự nhận, một khi ta đã nhận định một việc nào đó, một người nào đó, ta sẽ không chùn bước. Nhưng đã đến nước này, tại sao vẫn đau lòng đến thế?

“Dậy rồi?” Một thanh âm vang lên.

Ta hoàn hồn, bận rộn lau nước mắt. Ngụy Đàm trở lại, mới vào cửa.

“Chàng đã về.” Ta không muốn chàng thấy bộ dạng chật vật của mình, nghiêng đầu đi.

Ngụy Đàm không nói chuyện, nhưng nghe tiếng bước chân, đang đi về chỗ ta.

Ta quay đầu lại, chàng đã đứng trước mặt ta.

Ánh mắt Ngụy Đàm rơi trên mặt ta, chốc lát, lại rơi trên chân.

“Đau không?” Chàng hỏi.

Ta lắc đầu: “Không đau lắm”

Ngụy Đàm không nói, ngồi xuống giường, cầm chân bị thương của ta. Chàng cời nút thắt, gỡ từng lớp vải ra. Chàng làm rất nhẹ, chân tuyệt không đau, nhưng ta vẫn khản trương, nhìn chăm chăm vào động tác chàng.

Mắt cá chân ta lộ ra, sưng to.

Ngụy Đàm nhướn mày: “Đúng thật thành móng heo rồi.”

Ta: “...”

“Đừng lườm ta.” Ngụy Đàm không thẹn chút nào, “Nếu không phải hôm qua ta cứu kịp thì còn sưng nữa.” Dứt lời, chàng để tùy từng bụng nước vào, lại ngâm chân cho ta.

Ta nhìn chàng đứng trước mặt, thêm nước xoa chân, bộ dáng phục tùng tận tâm, hoàn toàn không giống Ngụy Đàm cao cao tại thượng, tâm tình khó lường.

Cảm giác của ta sai sao?

Hoặc là nói, chàng áy náy?

Không biết có phải nhận thấy ánh nhìn chăm chú của ta không, Ngụy Đàm ngẩng đầu lên.

“Sao thế?” Chàng hỏi.

“Đêm qua ta giết người kia, có ảnh hưởng lớn không?” Ta nói.

Ngụy Đàm nhìn ta một chút, vẻ mặt không thay đổi.

“Tâm phúc của Ngô Chương, tới thay Quý Uyên trấn thủ Hoài Dương.” Ngụy Đàm tiếp tục xoa bóp chân ta trong nước ấm, “Nàng nói có ảnh hưởng lớn không?”

Ta cảm thấy không tầm thường: “Vì sao Ngô Chương phái người tới thay Bùi Tiềm? Bùi Tiềm và Ngô Chương...”

“Ta không biết.” Ngụy Đàm nhàn nhạt ngắt lời.

Ta ý thức được mình vừa hỏi quá nhiều, cho nên câm miệng.

“Có chuyện này, ta muốn hỏi nàng một chút.” Ngụy Đàm không nhanh không chậm nói, “Sau hôm nay ta phải đi. Đường từ Hoài Nam đến Ung Châu quá nguy hiểm, trước ta muốn đưa Tứ đệ đến Lạc Dương, sau sẽ phái người đưa đệ ấy về Ung Đô.” Dứt lời, chàng dừng dừng, “Nàng có đi cùng không?”

Tính toán của ta không sai biệt lắm so với lời chàng nói, chẳng qua ta không nghĩ nhanh như vậy.

Ta trầm mặc, nói: “Ừ, ta đi với Tứ thúc.”

Ngụy Đàm giương mắt, nhìn ta chăm chú.

“Sao thế?” Ta hỏi.

“Không sao.” Ngụy Đàm thông dong nói, lấy ra một khối khăn, lau khô chân ta.

Nếu quyết định đi, chuyện kế tiếp cũng không phiền toái.

A Nguyên đã thu dọn xong hành lý, binh lính, xe ngựa đã sớm chỉnh tề. Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt dùng bữa xong, chúng ta chuẩn bị lên đường.

Nguyệt Đàm vào nhà, như lần trước muốn ôm ta ra ngoài, nhưng ta không muốn.

“Không cần, chân ta không đau.” Nói xong, ta đẩy chàng ra, bám vào vai A Nguyên, nhảy lò cò ra tới cửa.

Ra cửa, đi qua sân sẽ đến xe ngựa, một đoạn đường không dài, nhưng mà ‘đi’ như hiện tại, thật là cực khổ.

Đội ta ngồi vào chỗ của mình, Nguyệt Đàm đứng cạnh xe, ánh mắt khẽ híp, tự tiểu phi tiểu.

“Công tử!” Một gã tùy tùng chạy tới bẩm báo, “Đã chuẩn bị xong hết, lên đường được chưa ạ?”

Nguyệt Đàm gật đầu: “Lên đường.” Dứt lời, xoay người đi về phía trước.

Lại là một ngày đẹp trời, xe ngựa chạy trên đường, người dân trong thành Hoài Dương thấy quân sĩ tấp nập, hàng ngũ xe ngựa chạy qua, mọi người rồi rít nê tránh, đứng ở ven đường xem náo nhiệt.

Giống như lúc ta tới.

Ta nhìn một lúc, xoay đầu lại.

“Phu nhân!” Khi xe ngựa ra khỏi thành, bỗng nhiên A Nguyên lên tiếng, kinh ngạc chỉ chỉ ngoài cửa xe.

Ta nhìn lại, vùng ngoại ô xanh tươi, ven đường, một người một ngựa, thân ảnh tuấn dật mà cô tịch.

Tâm nặng nề, ta không khỏi ngồi ngay ngắn lại.

Đội ngũ dừng lại, ta thấy Nguyệt Đàm giục ngựa ra đón.

Bọn họ nói chuyện với nhau, xa xa nhìn lại, thần sắc mỗi người bình tĩnh, Bùi Tiềm giục ngựa, đi về phía ta.

“A Dung,” Thanh âm của chàng vang lên ngoài xe.

A Nguyên nhìn chúng ta một chút, biết điều xuống xe.

Ta nhắm mắt, nói: “Ta đây.”

Gió mang theo mùi cỏ phơi nắng, mảnh xe bay lên không tiếng động.

“Nàng vẫn khỏe chứ?” Chàng hỏi, “Vết thương ở chân còn đau không?”

“Không đau.” Ta nói.

Im lặng ngắn ngủi, gió tựa hồ giăng co với mảnh xe.

“Nàng hận ta sao?”

Thanh âm kia thật thấp, mắt của ta lại cay cay, sưng mù che phủ.

Hận sao? Ngay cả chuyện đã qua rất nhiều năm, ngay cả khi chàng xuất hiện trở lại trước mặt ta, cho ta một kích nặng nề, ta oán giận, thống khổ, nhưng ta biết, vẫn không phải là hận.

Nước mắt ta thấm ướt bàn tay, ta che miệng, không để mình khóc thành tiếng.

Bùi Tiềm đợi một lúc lâu, không thấy câu trả lời của ta.

“A Dung,” thanh âm của chàng trầm thấp, nhưng mang theo tự giễu, “Ta vẫn áy náy, cứ cho rằng chỉ cần tìm nàng trở về, vốn có thể đền bù, nhưng...” Chàng dừng lại, chốc lát, khẽ chỉnh lại ngữ khí, nhẹ giọng nói: “Ta biết hết thầy khó được như ý, nhưng ta vẫn là A Tiềm, có biết không?”

Lòng ta ảm áp, cùng lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên.

Ta bận rộn quay đầu, kéo mảnh trúc lên: “A Tiềm!”

Bùi Tiềm kéo dây cương, kinh ngạc quay đầu lại.

Ta nhìn khuôn mặt kia, trời trong xanh, chàng vẫn như xưa, tuấn mỹ, chói mắt như ánh mặt trời.

“Chàng...” Ta cố gắng không để thanh âm mình nghẹn ngào, “Chàng bảo trọng.”

Bùi Tiềm nhìn ta, yên lặng, khuôn mặt ửng đỏ, chân mày từ từ giãn ra.

Chàng gật đầu, giục ngựa chạy đi.

Ta nhìn thân ảnh biến mất sau đoàn xe, có người hô “Lên đường”.

Gió vẫn thổi, vòng quanh cây cỏ, thanh âm như biển, tựa hồ xen lẫn tiếng hát, non nót mà khàn khàn.

Nàng hát, giới thượng lộ, hà dịch hi... (Câu này ta nợ, khi nào hồi được sẽ sửa lại sau)

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đi Đường (Thượng)

Thương thế ở chân ta thực sự rất phiền toái, ngồi trên xe không thể hoạt động, hai chân tê dại mất tri giác. Hết lần này tới lần khác xe ngựa xóc nảy, đệm ngồi quá mỏng, ta ê hết mông.

Đi tới buổi trưa, đội ngũ dừng lại, tùy từng đi tới nói Ngụy Đàm bảo nghỉ ngơi dùng bữa.

Ta bị hành hạ, cả người không thoải mái, cộng thêm tâm tư sa sút, thật sự không đói bụng. A Nguyên nói đỡ ta đi dùng bữa, ta hăng hái lắc đầu, A Nguyên không nói được ta, đành tự mình xuống xe.

Không ngờ, một lát sau, Ngụy Đàm đi tới.

“Không thoải mái?” Chàng hỏi.

Ta lắc đầu.

“Vậy sao không đi dùng bữa?”

“Sáng ăn nhiều.” Ta nói cho có lệ.

Ngụy Đàm liếc ta một cái, xoay người bước đi. Không tới một hồi, chàng trở lại, trong tay cầm hai cái bánh nếp và một túi nước nhỏ.

“Ta không đói bụng.” Ta nói.

“Ăn đi.” Chàng đưa bánh nếp cho ta, sắc mặt không cho kháng cự, “Hôm nay đường còn dài.”

Ta ảo não, nhưng biết đây là hảo ý của chàng, đành im lặng nhận bánh.

Bánh nếp mới làm buổi sáng, còn rất mềm. Ta bẻ một miếng thả vào miệng, nhai nhai, không có tí mùi vị gì. Ăn vài miếng, cổ họng ta phát khô, nuốt xuống có chút khó khăn.

Ngụy Đàm đưa túi nước cho ta.

Ta nhận lấy túi nước, uống hai hớp.

“Chân nàng có thương tích, ngồi trên xe có đau không?” Ngụy Đàm hỏi.

“Vẫn rất đau.” Ta nói.

Sắc mặt Ngụy Đàm không gọn sóng.

“Vương Huy!” Chàng gọi một tùy tùng đứng đó không xa, “Lấy ba cái chăn và đệm của ta!”

Tùy tùng kia đáp một tiếng, không bao lâu, ôm một đồng đồ chạy tới.

Ngụy Đàm đích thân xếp chăn lên, trên cùng trải đệm, đặt lên xe.

“Cố nhẫn nại.” Chàng đưa cho ta một túi nước, nói: “Buổi tối đến Tứ huyện là có thể nghỉ ngơi.”

Ta nhìn chàng, nói: “Đa tạ.”

Ngụy Đàm nhìn ta một chút, không nói gì nữa, xoay người tránh đi.

Chăn và đệm rất mềm, ngồi hay nằm đều thoải mái hơn trước rất nhiều.

Đội ngũ coi như nhanh, lúc sắp tối, tường thành xuất hiện ở phía bên kia ruộng hoang, quân sĩ có chút kích động, cùng xe ngựa vào trong thành.

Tứ huyện không lớn, phòng cũng tầm thường. Trên đường nghe người đánh xe nói, nơi này vốn không có tường thành, hiện tại giặc cỏ cướp bóc quá nhiều, tường thành mới từ từ được xây lên.

Năm trước Ngụy Giác chinh phạt Đông Khuông, đã bỏ Tứ huyện vào trong túi. Huyện trưởng là một trung niên đen gầy, một mực cung kính Ngụy Đàm, lúc này an bài ăn ngủ, chiều đãi lữ hành.

Lúc xuống xe, ta vốn định để A Nguyên đỡ ta, nhưng Ngụy Đàm đi tới, không nói lời gì mà ôm lấy ta.

Huyện trưởng và tùy tùng xung quanh đều nhìn, ta cảm thấy quần bách, khước từ nói: “Ta có thể tự mình...”

“Hả?” Ngụy Đàm quét mắt qua ta, “Nàng muốn ta thả nàng xuống đất, cho nàng vịn nhảy lò cò?”

Ta cứng họng, Ngụy Đàm ôm ta đi thẳng vào trong trạch viện.

Com canh được bung đến sảnh đường, com trắng và thịt cá thơm phức, nóng hổi, làm ta trên đường chỉ được ăn com nắm, lương khô phải âm thầm thêm thường.

“Tứ huyện bần tẻ, không kịp chiều đãi công tử và phu nhân.” Huyện trưởng áy náy.

“Chắc bụng là được, làm phiền huyện trưởng.” Sắc mặt Ngụy Đàm bình thản.

Huyện trưởng vâng dạ.

Ngụy Đàm vừa dùng bữa vừa hỏi chút chuyện dân sinh Tứ huyện, huyện trưởng nhất nhất trả lời.

Ta cho rằng sau khi Ngụy Đàm dùng com xong phải nói chuyện thêm một lúc, nào ngờ, chàng hỏi ta đã ăn no chưa, ta nói no rồi, chàng nói với huyện trưởng ngày mai phải đi tiếp, muốn nghỉ ngơi sớm, dứt lời ôm lấy ta, đi về hậu viện.

Ta lại bắt đầu quần bách, sắc mặt huyện trưởng nửa kinh ngạc, nửa mập mờ, khi chàng đưa ta vào trong phòng, phòng chỉ có một giường, ta không nhịn được nữa.

“Ta... Ta ngủ với A Nguyên.” Ta nói.

Ngụy Đàm đặt ta trên giường, thần sắc khó lường.

“Nước đã được chưa?” Chàng quay đầu, hỏi phía ngoài.

“Được rồi, thưa công tử.” Có người đáp, xách theo thùng nước đi vào.

“Vươn chân phải ra.” Thanh âm Ngụy Đàm ôn hòa, “Cho ta nhìn cái móng heo.”

Ta: “...”

Qua bốn ngày, chân ta đã tốt hơn nhiều, lực đạo Ngụy Đàm mạnh chút cũng không thấy đau.

Không thể không nói, Ngụy Đàm không tính là một phu quân xứng đáng, nhưng cũng là một lang trung không tệ. Thật ra ta rất hưởng thụ có người hầu hạ như vậy, cho nên vô luận có bao nhiêu băn khoăn với người này, ta sẽ không giấu bệnh.

“Ngày mai, ta có thể tự đi.” Ta nói.

‘Rào’ một tiếng, Ngụy Đàm kéo chân ta từ trong thùng nước lên.

“Chuyện ngày mai để ngày mai hãy nói,” chàng thả chân của ta vào một thùng nước lạnh khác, “Tình trạng của nàng, ngày mai chưa chắc đã xuống đất được.”

Ta muốn nói chân ta không đau đến thế, nhưng vẻ mặt Ngụy Đàm không cho ta lên tiếng.

Thôi! Lòng tự nói, người ở dưới mái hiên, chàng nói gì thì chính là cái đó.

“Đến Lạc Dương, lập tức trở về Ung Châu sao?” Ta chuyển đề tài.

“Có thể lưu lại mấy ngày.” Ngụy Đàm nói, “Phụ thân đang ở Hà Bắc giao chiến với Đàm Hi.”

Lời này cũng đưa tới một chuyện nhiều ngày nay ta đã muốn hỏi: “Chinh phạt Đàm thế nào rồi?”

“Hà?” Ánh mắt Ngụy Đàm rất nghiền ngẫm, “Phu nhân quan tâm chiến sự sao?”

Đây là nói nhảm, Lạc Dương gần chiến trường hơn Ung Châu, biết ai mạnh ai yếu để còn biết lưu lại hay rời đi chứ.

“Quốc gia đại sự, đương nhiên quan tâm.” Ta cong cong khóe môi, thành khẩn nói.

Ngụy Đàm liếc ta một cái, kéo chân ta từ nước lên, lấy khăn tới: “Đàm quân đánh tới Thượng Thái, giằng co với phụ thân đã một tháng.”

Chàng nói lời này rất bình thản, giống như nói Ngụy Giác lên Thượng Thái là muốn đánh cờ uống rượu với Đàm Hi. Ta vừa kinh ngạc vừa khả nghi, chuyện này nghĩ thế nào cũng không làm cho người ta thả lỏng được, nhưng Ngụy Đàm thân là trưởng tử Ngụy Giác, thống lĩnh đại quân, lại có thể chạy đi Hoài Nam?

Trong lúc ta suy nghĩ lung tung, Ngụy Đàm đã lau khô chân ta, đi vớ.

Tùy tùng vào xách nước đi, bỗng nhiên Ngụy An từ ngoài đi vào, A Nguyên theo sau.

“Huynh trưởng, trưởng tẩu.” Ngụy An đi tới trước mắt chúng ta, hành lễ.

“Tứ thúc.” Ta ở trên giường hoàn lễ với hắn.

“Sao lại tới đây?” Ngụy Đàm có chút kinh ngạc.

“Tứ công tử nghe nói hôm nay phu nhân trên đường cực khổ, tới đây vấn an.” A Nguyên cười híp mắt nói.

“Vậy sao?” Ngụy Đàm nhìn về phía Ngụy An.

Ngụy An ngượng ngùng, nhìn về phía ta: “Trưởng tẩu, thương thế tẩu đã tốt lên chưa?”

Ta mỉm cười: “Không đau nhiều nữa.” Tiểu thúc này bình thường có chút cử động kỳ quái, nhưng thẳng thắn đơn thuần, trong rất nhiều người Ngụy thị, ta thích hắn nhất.

Ngụy An gật đầu: “Chờ đến Lạc Dương, ta làm xe đẩy cho Trưởng tẩu, Trưởng tẩu không cần huynh trưởng ôm lên ôm xuống.”

Ta nghe vậy, mỉm cười một cái.

“Xe đẩy gì?” Ngụy Đàm liếc hắn một cái.

Ngụy An nghiêm túc giải thích: “Xe đẩy chính là xe đẩy, hai bên có thêm bánh xe, phía sau có lưng dựa, Trưởng tẩu ngồi phía trên, A Nguyên có thể đẩy đi.”

Ta ngạc nhiên.

A Nguyên cười lên, nói: “Tứ công tử làm thì tốt, nhưng vết thương ở chân phu nhân đã tốt lên, chờ đến Lạc Dương, đừng nói đi, chạy nhảy cũng không vấn đề gì.”

Ngụy An sừng sốt: “Vậy sao...” Bộ dáng kia hắn là rất thất vọng.

“Nghĩ đi, mai còn lên đường.” Lúc này, Ngụy Đàm nói với ta.

Ta gật đầu.

“Trưởng tẩu có cần quai trượng không?” Ngụy An còn đang suy tư, lại nói: “Ngày mai đệ làm một cái, Trưởng tẩu chống không cần người đỡ...”

“Sáng sớm mai sẽ phải lên đường.” Ngụy An chưa nói dứt lời, đã bị Ngụy Đàm kéo tay lôi ra khỏi cửa.

Ban đêm, ta và A Nguyên ngủ cùng nhau.

Phía ngoài thỉnh thoảng có tiếng nói rất nhỏ, đó là quân sĩ gác đêm nói chuyện với nhau.

Mặc dù ta ở trên xe xóc này một ngày, lúc này lại không ngủ được, thỉnh thoảng lại xoay người.

“Phu nhân không ngủ được?” Bên cạnh, A Nguyên hỏi, “Là chân bị đau?”

“Không phải.” Ta nói, chốc lát, hỏi: “Người cùng không ngủ?”

“Vâng.” A Nguyên nói, một lát sau, thanh âm của nàng thật thấp, “Phu nhân, nô tỳ đang suy nghĩ một chuyện, nói ra, phu nhân chớ buồn.”

Ta hỏi nàng: “Chuyện gì?”

“Phu nhân,” trong bóng tối, A Nguyên tựa hồ do dự một chút, nói: “Thật ra thì Đại công tử rất chăm sóc phu nhân.”

“Ừ.” Ta nói.

“Hiện tại phu nhân và Đại công tử thế nào? Phu nhân trở về Ung Châu, chính là phu nhân chính đáng của Đại công tử, có phải không?”

Ta cũng không biết chúng ta bây giờ là thế nào.

Ngụy Đàm từng nói qua, nếu như ta nguyện ý lưu lại, vẫn là nhi phụ Ngụy thị. Chẳng nói lời giữ lời, điểm này ta không nghi ngờ chút nào.

Nhưng nếu lúc đầu ta chưa từng tới Hoài Dương mà là rời Ung Châu đến chỗ khác, vì tiền tài hoặc lý do tương tự như vậy, ta vẫn có thể về Ngụy phủ, ta vẫn có thể mặt dày mà làm thê tử Ngụy Đàm. Nhưng bây giờ, ta đã biết nguyên nhân Ngụy Đàm cưới ta. Ngụy Đàm cũng tận mắt nhìn thấy khúc mắc của ta và Bùi Tiềm, sợ rằng không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

A Nguyên nói đúng, dọc theo đường đi, Ngụy Đàm đối xử với ta rất tốt, suy tính cho tương lai, ta có thể tiếp tục lưu lại Ngụy phủ là tốt nhất. Nhưng Ngụy Đàm là người không dễ đoán, chẳng vì giúp Bùi Tiềm, giả thành thân với ta cũng dám, ai biết trong lòng chàng nghĩ gì?

Có lẽ, chờ đến Lạc Dương, Ngụy Đàm sẽ nói với ta chuyện hưu thê?

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đi Đường (Trung)

Trừ phía Bắc Hoài Nam, địa thế càng ngày càng bằng phẳng.

Vì Bắc Phương chiến loạn, dọc theo đường đi, chúng ta gặp được không ít lưu dân xuôi Nam tránh loạn, đưa theo toàn gia, ai khá hơn thì có xe trâu, nghèo túng thì dựa vào đôi chân, một đường ăn xin, y phục cũ rách.

A Nguyên đã từng lưu lạc bên ngoài, thấy những chuyện này, rất không đành lòng. Nàng lấy phần lương khô của mình phân phát ra ngoài, đợi đến khi dùng bữa, chỉ có thể trông mong nhìn ta.

Ta chia chút đồ ăn của mình cho nàng, nói: “Lưu dân nhiều như vậy, người cho rằng người mang theo kho lương thực sao?”

A Nguyên cúi đầu lau mắt, “Nô tỳ không nhìn được, phu nhân, nam nhân kia mất thê tử, còn dắt theo hai tiểu đồng...”

Ta biết nàng nhớ tới chuyện trước kia, lại nhớ thương phụ tử Lý Thượng đi Giang Nam, an ủi vỗ vỗ bả vai nàng.

Đang nói chuyện, Ngụy Đàm đi tới.

“Sao thế?” Chàng liếc hai mắt đỏ lên của A Nguyên.

A Nguyên vốn sợ hãi Ngụy Đàm ba phần, nghe được lời này, vội vàng lau mắt, cúi đầu đứng một bên.

“Không sao.” Ta nói, “Chuẩn bị lên đường sao?”

“Nghĩ thêm chút nữa.” Ngụy Đàm nói.

Ta gật đầu, nhìn chàng đứng trước mắt, lại hỏi: “Có việc gì sao?”

Dưới ánh mặt trời, Ngụy Đàm hí hóp nửa ánh mắt: “Không có việc gì thì không thể tới?”

Ta: “...”

Ngụy Đàm ngồi xuống thân cây khô bên cạnh ta, hai đôi mắt đối diện nhau. Nói thật, ta không quá thích cùng chàng nhìn nhau. Mặt chàng phoi nắng thành màu lúa mạch, mày rậm mắt sâu, đáy mắt đầy nhuệ khí, làm người ta không rõ chàng muốn làm gì, ta cảm thấy toàn bộ chuyện ta không thể nắm trong tay.

Ta dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Quân sĩ nói nàg phân chia lương khô cho lưu dân?” Ngự Đàm nói.

Ta cho rằng Ngự Đàm sẽ giống ta nói cho A Nguyên nghe lúc nãy, nhưng chàng một chữ cũng không nói, chỉ hỏi ta: “Lương khô còn đủ ăn không?”

“Vẫn đủ.” Ta nói, sau chuyển sang chuyện khác, “Đàm Hi bên kia đánh rất hung sao?”

“Phàm là chiến sự, há không hung?” Ngự Đàm nói, “Chờ đánh xong Đàm Hi, triều đình sẽ phát lệnh an dân, khai khẩn ruộng nương, lúc đó sẽ không có chuyện lưu dân.”

Trước cú đánh bại Đàm Hi rồi nói tiếp. Trong lòng ta nói, trên mặt lại mỉm cười gât đầu: “Như thế rất tốt.”

Ngự Đàm nhìn ta, ánh mắt híp lại.

Cái cảm giác như bị người dòm phá tâm sự lại tới nữa rồi, ta làm như nhìn thấy một chú chim nhỏ bay qua, quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Mấy hôm nay khí trời tốt, vào Hà Nam, con đường bằng phẳng. Bốn ngày tiếp theo, đoàn người đến Toánh Xuyên.

Dọc theo đường đi, ta phát hiện tựa hồ Ngự Đàm cũng không gấp gáp lên đường. Đi đến quận huyện nào đó, chàng tuyệt đối sẽ không vì bớt thời gian xã giao mà ở nhờ hương dân. Mỗi lần đến một quận một huyện, Ngự Đàm sẽ nói với quan trưởng nơi đó, chánh sự trăm vụ, thái độ khiêm hòa, mà những trưởng quan kia cũng có chút hưởng thụ, khách và chủ đều vui vẻ.

Toánh Xuyên là một quận lớn, địa linh nhân kiệt, có rất nhiều vọng tộc. Chính vì vậy, nơi đây rất nhiều kẻ ngang ngược, nuôi tư binh, xây tường cao, mặc dù loạn thế, Toánh Xuyên không hoang vu tiêu điều như những nơi khác.

Quận trưởng Toánh Xuyên họ Phạm, tên Duyệt, nhậm chức khi tiền đế vẫn còn sống.

Trong mắt ta, người này rất biết thời thế. Lúc trước Hà Quỳ làm loạn, thiên hạ ghép tội phản nghịch, Phạm Duyệt im lặng không lên tiếng. Sau Đàm Hi và Đồng Khuông tranh nhau, Phạm Duyệt mặt ngoài ủng hộ Đồng Khuông, muốn tiền cần lương thảo đều dâng tặng, nhưng sau lưng lại ngầm ngầm xã giao cùng Ngự Giác.

Sau ba nhi tử của Đồng Khuông tranh giành nghiệp, Ngự Giác thừa thế tiến công, trong một tháng đã thu hơn phân nửa Hà Nam về triều đình. Sau khi vững chân, Ngự Giác đổi đa số quận trưởng, Phạm Duyệt lông tóc bất động, Ngự Giác lại đề bạt mấy nhi tử của hắn lên làm quan.

Sâu xa như vậy, Ngự Đàm tới Toánh Xuyên, đương nhiên sẽ không bị bạc đãi.

Mới vào thành, Phạm Duyệt dẫn trên dưới một trăm phụ lão Toánh Xuyên nghênh đón ở cổng thành. Ta đã nhiều lần ra ngoài, lần đầu tiên nhìn thấy nghị thức như vậy, không khỏi cùng A Nguyên hai mặt nhìn nhau.

Ngự Đàm rất bình tĩnh, ta nghe chàng và Phạm Duyệt một câu lại một câu, rất bình tĩnh.

Một phen làm lễ ra mắt, Phạm Duyệt dẫn toàn bộ người tới phủ hắn, quản gia của hắn sắp xếp hậu viên, an bài Ngự Đàm nghỉ trọ.

Lúc trước ta vẫn ngồi trên xe, lúc ta xuống xe, Phạm Duyệt thấy ta, rõ ràng sùng sốt một chút.

“Phu nhân đến, về vang cho kẻ hèn này, lúc trước chưa từng bái kiến.” Phạm Duyệt tiến lên thi lễ.

“Phu nhân trên chân có tật, đi đường không tiện, công không cần đa lễ.” Ngự Đàm nói.

Phạm Duyệt mỉm cười, quay đầu hỏi người bên cạnh đã chuẩn bị phòng ốc, đồ ăn đầy đủ chưa, người bên cạnh đáp đã sớm đủ. Phạm Duyệt chấp tay mời Ngự Đàm và ta nghỉ ngơi. Ngự Đàm hoàn lễ, cũng không từ chối, để A Nguyên đỡ ta, đi vào phòng.

Toánh Xuyên đúng là Toánh Xuyên, hậu viên Phạm Duyệt so với phủ đệ Bùi Tiềm ở Hoài Dương còn lớn hơn. Ốc xá rộng rãi, hoa ở rộ, lấy đình đài khúc thủy làm đẹp, nhìn ra được Phạm Duyệt là người sang trọng.

Sau khi rửa mặt, thay y phục, Phạm Duyệt thiết yến ở chính đường. Đồ ăn rất ngon miệng, thậm chí ta gặp được một chút hương vị Trường An, đã mấy năm chưa được nếm.

Phạm Duyệt rất hay nói, rất có phong độ thế gia đại tộc, trừ Toánh Xuyên, hắn và Ngự Đàm hàn huyên rất nhiều chuyện từ Nam tới Bắc, thật vui vẻ hòa thuận. Trong lúc nói chuyện, hắn nói lúc trước đã từng gặp phụ thân ta, còn tiếp xúc với hai huynh trưởng ta.

“Phó công và hai vị công tử đều là trụ cột đường thời, chỉ tiếc người lương thiện đoản mệnh.” Thoạt nhìn hắn tiếc hận mà bi thống.

Lời như thế ta nghe quá nhiều, đã sớm quen.

“Chuyện cũ đã qua, Phạm công cảm động nhớ nhung, tổ tiên tất sẽ biết.” Ta phối hợp lộ ra nụ cười cảm khái, đảo mắt, thấy Ngự Đàm nhìn ta, tự tiếu phi tiếu.

Phạm Duyệt gật đầu, sắc mặt thanh thản. Tiếp theo, chuyển sang đề tài khác, nói đến chiến sự hiện tại, thậm chí Phạm Duyệt còn biết Ngụy An bán chết Lương Hành tại Hoài Dương.

“Nghe Tứ công tử thông minh tài cao đã lâu, Hoài Dương một mũi tên, danh chấn tứ phương.” Hần cười chân thành nói.

Ngụy An bị khen bất thành linh, trên mặt không được tự nhiên, nhìn Ngụy Đàm một cái.

“Phạm công quá khen.” Hần gật đầu, thản nhiên nói.

Sau khi ăn xong, Phạm Duyệt lại sai người bày rượu, nâng chén cười với Ngụy Đàm, “Cách dưỡng sinh tốt nhất của người Toánh Xuyên chính là ăn no tám phần phải uống rượu. Trong Duyệt gia có rượu cây mơ, giải nhiệt, tăng cường sức khỏe, kính công tử một chén.”

Ngụy Đàm mỉm cười, nâng chén, một hơi uống cạn sạch.

Lúc này, Phạm Duyệt nói vọng ra phía ngoài: “Sao không có vũ nhạc trợ hứng?”

Chỉ nghe phía ngoài có âm thanh nữ tử dịu dàng đáp lại, mấy tên gia nhân bỗng nhiên bước vào, châm thêm đèn cầy. Lại nghe tiếng bước chân nổi gót, tám chín nhạc kỹ nối đuôi nhau đi vào sảnh đường.

“Gia kỹ tài nghệ không bằng Trường An, chỉ có chút đàn sáo ca múa, hầu công tử và phu nhân thưởng thức.” Phạm Duyệt nói.

“Phạm công khách khí.” Ngụy Đàm nói.

Đội nhạc kỹ ngồi vào chỗ của mình, một ca kỹ đi ra giữa sảnh đường, mi cong mắt sáng, môi tô son đỏ. Nhạc tấu lên, nàng chậm rãi gõ nhịp, mở miệng hát.

Thanh âm nàng vừa ôn nhu vừa cao vút, người từ nhỏ đã tham gia vô số buổi tiệc như ta cũng phải thừa nhận, đó là thanh âm hiếm có. Nàng hát chính là một khúc nhạc nổi tiếng của Hoài Nam, vịnh phong tuyết, nhu tình chân thành.

Ta liếc về phía Ngụy Đàm, trong tay chàng cầm chén rượu, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Ca kỹ hát xong một khúc, ta nghĩ nàng sẽ phải ra ngoài, nhưng nàng lại lui sang một bên. Tiếng nhạc lại vang lên, lúc này, tiếng leng keng thanh thúy của châu ngọc vang lên, làn gió thơm tho tới, ta nhìn ra phía cửa, trong lòng thoáng động, một vị mỹ nhân.

Nàng búi tóc cao, mặc xiêm y khiêu vũ, váy tựa như lá sen, nhiều màu sắc, lúc di chuyển như tiên nữ lạc phàm. Ca kỹ tiếp tục hát, nữ tử bắt đầu nhảy múa, bộ dạng phục tùng ngược mắt, then thùng vô cùng. Ánh mắt nhẹ nhàng, toàn bộ đưa đến trước bàn Ngụy Đàm.

Ta nhìn thân thể thướt tha và tóc mây yêu kiều, trên mặt mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu.

Con nước no nê, ánh nến dao động, trong sảnh đường, vô luận là thị tỳ hay ca kỹ, ai ai cũng thanh xuân xinh đẹp.

Phạm Duyệt này, thật coi ta như người chết.

“Phu nhân, Phạm Duyệt đây là ý gì?” Trở lại phòng, A Nguyên tức giận.

“Cái gì mà ý gì.” Ta ngồi lên giường, tự châm một chén trà, uống vào. Rượu cây mơ của Phạm Duyệt, nam nhân không coi vào đâu, nhưng đối với ta hơi mạnh. Mới vừa ta uống hai ba chén, đã cảm thấy lâng lâng rồi, Ngụy Đàm thấy thế, để A Nguyên đưa ta trở về.

“Những gia kỹ kia!” A Nguyên nói, “Cả đám đều nhìn chăm chăm Đại công tử, giống gà mái động dục...”

“Nhỏ giọng chút.” Ta giận, ra hiệu bằng mắt với A Nguyên, ý bảo phía ngoài.

A Nguyên không phục, đi ra đóng cửa, lại nhìn về phía ta: “Phu nhân, nếu Đại công tử nạp thiếp thì làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ?

Còn có thể làm sao? Có một lần nhũ mẫu nói với ta, có những chuyện có muốn cũng không ngăn được, một là trời mưa, một là nữ tử thành thân. Mẫu thân ở bên cạnh nghe được, lại nói, sai rồi, còn một chuyện nữa, chính là nam nhân muốn nạp thiếp cũng ngăn không được.

Lúc ấy ta nghe không hiểu, sau thấy nhiều cũng dần dần hiểu ra. Thực sắc tính dã (1), nam tử ai không nghĩ tới kiểu thê mỵ cơ trái ôm phải ấp? Chuyện nạp thiếp, bọn họ coi là cực kỳ bình thường. Mượn phụ thân ta mà nói, trong nhà trừ mẫu thân ta còn có ba thị thiếp. Cái này ở Trường An đã được coi là tiết kiệm rồi. Khi Bùi Tiềm được mười tuổi, phụ thân chàng đã cho chàng vị thứ mẫu thứ tám.

(1) Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Ta từng kéo cổ áo Bùi Tiềm nói, nếu như chàng dám nạp thiếp, ta sẽ bỏ chàng.

Bùi Tiềm cười khổ nói không dám, ta là nữ tử chưa ngoa, trong nhà có mình ta là đủ rồi...

Mùi rượu bị nước trà đè xuống lại xộc lên. Hiện tại ta và Bùi Tiềm không được, đối với người khác thì càng không thể lo lắng cái gì mà không cho nạp thiếp đi? Đặc biệt là Ngụy Đàm, ta có nguyện ý hay không thì có quan hệ gì tới chàng đâu, có khi chưa tới Lạc Dương, ta đã bị chàng bỏ cũng nên.

“Phu nhân...” A Nguyên thấy ta không trả lời, oán giận dậm chân.

“Làm sao bây giờ? Có người dâng lên thì cứ nạp đi, mỹ nhân đưa tới cửa, không cần là kẻ gốc.” Ta rót trà, vừa rót vừa nói.

“Người không bức?” A Nguyên nghi ngờ nhìn ta.

“Cái gì bức? Bức cái gì?” Ta không thể bình tĩnh, trừng nàng.

Trên cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm gõ cửa.

“Người phương nào?” A Nguyên hỏi.

“Trưởng tẩu.” Là thanh âm Ngụy An.

A Nguyên mở cửa, Ngụy An đi vào, mới vừa rồi Ngụy Đàm không cho hắn uống rượu, hắn nhìn ta, mặt trắng tinh.

“Tứ thúc, có chuyện gì?” Ta hỏi.

“Huynh trưởng bảo đệ đến nói với Trưởng tẩu một tiếng, huynh ấy có việc thương lượng cùng quận trưởng, trễ mới trở về.” Ngụy An nói.

“Như thế.” Ta cười cười, trong lòng tựa gương sáng, có việc thương lượng, chính là chuyện tặng mỹ nhân? Về phần trễ mới trở về... Ta nhìn giường lớn trong phòng, nếu như thương lượng thuận lợi, tối nay chính là chàng sẽ không trở về ngủ.

Không, vốn ta và chàng không ngủ chung.

Cái này có thể tính là danh chính ngôn thuận.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đi Đường (Hạ)

Ta thay xiêm y, rửa mặt, nằm chết dí trên giường, nhắm mắt lại.

Cũng không biết tại sao, trong đầu giống như chứa đầy đồ không giải thích được, ngày ngày trưởng trưởng, chính là ngủ không được. Trong mơ hồ, ta nghe thấy tiếng động ở cửa, có thanh âm nam nhân nói nhỏ, giống như Ngụy Đàm...

Ngụy Đàm!

Ta mở mắt.

Ngụy Đàm ở cách đó không xa, đang rót trà. Thấy ta ngồi dậy, chàng ngơ ngác một chút: “Nàng chưa ngủ?”

Ta nhìn chàng một lúc, hỏi: “Sao chàng trở lại?”

“Hả?” Ngụy Đàm nhấp một ngụm trà, nhìn ta.

“Ý gì?” Chàng đặt chén trà xuống, đi tới cạnh giường, không nhanh không chậm, “Ta không thể trở lại?”

Ta cứng họng, biết lời này của mình đúng là điên cuồng.

Ngụy Đàm thấy ta không nói lời nào, nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.” Dứt lời, xoay người muốn đi ra ngoài.

Trong lòng ta vừa động, lên tiếng: “Chờ một chút.”

Ngụy Đàm quay đầu lại.

Ta nhìn chàng, chốc lát, cắn cắn môi: “Ta có lời muốn nói với chàng.”

Lửa lẳng lặng cháy trên ngọn đèn dầu. Ta và Ngụy Đàm cách bàn ngồi đối diện.

Trà ngon trước mặt, Ngụy Đàm cầm chén nhấp một ngụm, ta vẫn không nhúc nhích, trong lòng suy nghĩ tìm tòi.

Từ lúc ở tiệc rượu trở về, ta cảm thấy trong lòng có chút hờn dỗi.

Ta luôn không thích bị tâm tình chi phối, nhưng lúc này, ta không biết rõ khí này từ đâu, A Nguyên nói nạt thiếp sao? Mới vừa rồi ở trên giường nhắm mắt nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục ta cũng có đáp án.

Không phải là nạt thiếp hay không nạt thiếp, là lão thất phu Phạm Duyệt quá kiêu ngạo. Hắn làm trò ngay trước mặt ta, để gia kỹ câu dẫn trượng phu ta, phụ nhân độ lượng cũng sẽ tức giận. Còn một chuyện nữa, tình cảnh trước mặt ta, mưu đồ an ổn cũng tốt, mưu đồ tiền tài cũng tốt, ta phải ở Ung Đô, mà vô luận nhìn từ góc độ nào đi nữa, vẫn là làm phu nhân công tử tốt nhất.

Muốn tiếp tục làm phu nhân công tử, ta không thể bị bỏ, hơn nữa đang lúc còn nhan sắc, ta phải nắm chắc.

“Không phải là có lời muốn nói với ta sao?” Ngụy Đàm đặt chén trà xuống.

“Phải.” Ta nhẹ nhàng gõ đầu, nhìn chàng, “Phu quân đã từng nói, hôn sự của ta và chàng là tính kế.”

Ánh mắt Ngụy Đàm dừng lại, nhìn về phía ta, không phân biệt vui buồn: “Ừ.”

Ta bất cứ giá nào: “Thừa tướng bằng lòng để ta vào quân gia, chính là nhìn trúng danh tiếng Phó thị, có đúng không?”

Đầu ngón tay Ngụy Đàm đi lòng vòng quanh chén trà: “Phu nhân nghĩ như vậy, cũng đúng.”

Cái này coi như thừa nhận, ta trấn định mỉm cười: “Không biết hiện tại Thừa tướng có mẫn ý không?”

“Dựa vào phu nhân, hiện tại kẻ sĩ quy phục, tân triều ổn thỏa.”

Ta âm thầm hít một hơi: “Vậy ta có thể về Ung Đô được không?”

Chân mày Ngụy Đàm khẽ động.

“Nghe ta nói hết đã.” Ta sợ nói không đủ rõ ràng chàng sẽ nghĩ sai, vội nói: “Ta cảm thấy, ta và chàng dù sao cũng đã thành thân, hiện tại lại cùng nhau trở lại Hoài Dương, nếu ta còn muốn đi, chàng lại phải giải thích với mọi người trong nhà, thêm phiền toái. Không bằng ta và chàng cứ tiếp tục làm phu thê đi, ta lo liệu gia vụ luôn luôn tận tâm, chàng cũng biết. Còn chuyện ở ngoài của chàng, ta giống như trước, không can dự vào, thế nào?”

Ngụy Đàm nhìn ta, ánh mắt bức người, ta không dám nhìn thẳng.

“Câu vừa mới nói, nói lại lần nữa xem” Chốc lát, chàng mở miệng nói.

Ta sừng sốt, suy nghĩ một chút: “Còn chuyện ở ngoài của chàng, ta giống như trước, không can dự vào...”

Chàng cắt đứt: “Trước một câu nữa.”

“Ta lo liệu gia vụ luôn luôn tận tâm...”

“Trước nữa.”

“Không bằng ta và chàng cứ tiếp tục làm phu thê đi...” Ta cảm thấy thanh âm của mình ngày càng nhỏ.

Ngụy Đàm nhìn ta, khóe miệng cong lên.

“Tiếp tục làm phu thê?” Chàng cầm chén trà hớp một hớp.

“Phải.” Lòng ta căng thẳng.

Ngụy Đàm đặt chén trà xuống, mắt sâu như đáy đầm, chậm rãi nói: “Mới vừa nài gọi ta là phu quân, đã lâu rồi ta chưa nghe lại. Gọi lần nữa xem!”

Ta kinh ngạc, theo bản năng há miệng, hai chữ kia vương trong cổ họng.

Trong đôi mắt kia tựa hồ có cái gì khẽ che giấu.

Ta vội vàng nói: “Phu...”

“Ta đi tắm rửa.” Ngụy Đàm thân nhiên nói, đứng dậy, đi ra cửa.

Ta có chút oán chính mình không chịu tranh giành, không phải hai chữ ‘phu quân’ thôi sao, mới vừa rồi nếu thuận lợi gọi ra, chuyện ta nói tất sẽ thành. Hiện tại thì tốt rồi, Ngụy Đàm để ta tiếp tục lưu lại đã coi là bất kể hiềm khích lúc trước, nhưng ngay cả một tiếng ‘phu quân’ ta cũng không gọi. Nghĩ đi nghĩ lại, ta không thể đứng nhìn chuyện xảy ra. Ta thấp thòm cái gì? Ta đường đường chính chính là phụ nhân đã thành thân. Danh tiếng gia thế còn đó, lo lắng mười phần, nếu bỏ ta, Ngụy thị sẽ phải gánh cái danh nhơ ân đoạn nghĩa tuyệt, mới vừa rồi ta nói như vậy đã rất nể tình. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này đúng là giày vò người. Đến tột cùng Ngụy Đàm có đáp ứng không đây?

Ta nằm trên giường, lại một trận lăn qua lộn lại.

Cửa bị đẩy ra.

“Đại công tử...” Đó là thanh âm A Nguyên.

“Tối nay ta ngủ cùng phụ nhân, người đi sương phòng cách vách.” Đây là thanh âm Ngụy Đàm.

Ta giật mình mở mắt.

Ngủ cùng?

Ngụy Đàm đã đi tới, trên người mặc áo đơn, tóc còn đọng nước.

“Chàng...” Ta thấy chàng tới đây, có chút sợ run.

“Nằm lui vào trong chút.” Ngụy Đàm cầm gối, “Nàng chiếm chỗ của hai người, làm sao ta ngủ được đây?”

“Chàng” ta lắp bắp, “Vì sao chàng phải ngủ cùng ta?”

Ngụy Đàm ngồi xuống, một tay bám lấy giường, quay đầu nhìn ta: “Đã là phu thê thì nên ngủ cùng, đúng không phụ nhân?”

Hai chữ ‘phu nhân’ từ trong miệng chàng nói ra, tiếng nói đặc biệt trầm thấp. Ta nhìn khuôn mặt chàng, chỉ cảm thấy thần thái tron con người tựa như cát giấu cái gì, lấp lánh mà mị hoặc.

Ta muốn phản bác, nhưng phản bác không được.

Tim muốn nhảy lên, quả thực vừa vui vừa lo.

Vui chính là Ngụy Đàm đáp ứng, lo chính là tên khốn này lại muốn ngủ cùng ta.

Tiếp tục làm phu thê là lời ta nói, không thể đuổi chàng ra ngoài. Ta để phòng nhìn chàng, kéo chăn, không quản đêm hè nóng chảy mồ hôi, đắp lên người, nằm xuống.

Ngụy Đàm cũng không quản ta, thối tắt đèn. Chỉ nghe tám ván gỗ trên giường ‘kẹt’ một tiếng, ta có thể cảm giác được quái vật lớn đang nằm cạnh.

“Ngủ tít bên trong làm gì? Xích ra ngoài chút.” Trong bóng tối, thanh âm Ngụy Đàm rất gần.

“Không ra, ừ... Nóng.” Ta nói.

“Nóng còn đắp chăn? Bỏ ra đi.”

“A... Chàng vén thì vén, tay tới đây làm gì?”

“Phu thê sẽ phải như vậy, ngủ như Ngưu Lang, Chức Nữ gọi gì là phu thê.”

“Thân thể chàng cũng dãn tới...”

“Tay ta không đủ dài, thân thể không tới sẽ không ôm được nàng.”

“Ai muốn chàng ôm... A, trên mặt chàng có râu...”

“Đừng động!” Bỗng nhiên Ngụy Đàm nói.

Ta đột nhiên dừng lại, không giẫy dụa nữa.

Ta có thể cảm nhận trên chân mình một vật cứng rắn chọc vào.

Ngụy Đàm nằm sát ta, hơi thở chàng phun bên tai, hai gò má ta nóng lên.

“A Dung...” Chàng thì thầm, mang theo hơi thở nam tính đặc biệt, bụng ta như có cái gì bò qua, mềm mại êm ái. Đột nhiên, ta cảm giác được tay chàng đang thò vào trong y phục ta.

“Không cho tới đây! Sắc quý!”

“Á! Đừng đá... Nữ tử này!”

“A a!”

Cuối cùng là thanh âm của ta, rất lớn, vì chân của ta lại vừa bị trẹo.

Lão thất phu Phạm Duyệt thật không hiền hậu, giường nhà hắn cũng không hiền hậu. Giường tốt, sao còn thêm cái gì khác hoa rào chắn đây? Khe hở rào chắn còn lớn hơn, lúc ta trốn Ngụy Đàm, chân phải lọt vào giữa khe hở rào chắn, Ngụy Đàm kéo ra, chỉ nghe ‘két’ một tiếng, rào chắn đứt rời, chân của ta bị thương lần nữa.

Nửa đêm, Ngụy Đàm kêu người nấu nước lấy thuốc, lại bắt đầu xoa nắn chân bị thương cho ta.

“A...” Ta đau đến chảy nước mắt.

“Cố chịu.” Ngụy Đàm nói, “Khí lực rất lớn, sao không để chân kia trẹo luôn đi?”

“Ai bảo chàng muốn ôm ta!” Ta trừng chàng, “Không phải chàng chọc ghẹo, chân ta thế nào mà đá vào chỗ kia được chứ... A!”

Ngụy Đàm bỏ chân ta vào trong nước ấm, cong môi thấp giọng nói: “Nhỏ giọng thôi, nằng sợ người khác không nghe được sao?”

Ta đây mới thấy mọi người đứng bên cạnh, lời nói vừa rồi rơi vào lỗ tai bọn họ, ai cũng mang nụ cười mập mờ trên mặt.

Ta quẫn bách, không lên tiếng nữa, chỉ muốn in một dấu chân lên mặt cái kẻ đang cười thầm trước mặt ta.

Sau khi xử lý xong, chân phải của ta lại bị bao thành cái kén tằm, bị Ngụy Đàm treo ngược lên.

Lại nằm xuống, Ngụy Đàm vẫn ôm ta, nhưng không làm khó ta nữa. Lúc mới bắt đầu ta còn thấp thòm, nghĩ thầm, lưu manh này giỏi nhất giậu đồ bìm leo. Nhưng chàng không hề có động tĩnh gì, chỉ vòng cánh tay qua người ta, một lúc sau, ta nghe được tiếng hít thở đều đều.

Phu thê? Ta nghĩ đến trước kia ở Lai Dương, Hàn Nghiễm cũng là mỗi ngày ngủ cùng ta.

Tương lai cũng như vậy?

... Có một việc, mới vừa rồi ta nói yêu cầu của ta, nhưng Ngụy Đàm chưa nói yêu cầu của chàng...

Thôi, không đề cập tới là tốt nhất.

Trong lúc miên man suy nghĩ, ta dần dần rơi vào mộng đẹp...

Sáng sớm hôm sau, ta tỉnh lại, Ngụy Đàm đã mặc y phục chỉnh tề đứng trước giường.

“Dậy rồi?” Thanh âm chàng vừa thức dậy, hơi khàn khàn, “Mặc y phục, nửa canh giờ nữa lên đường.”

Ta đáp một tiếng, muốn xốc chân ngồi dậy, nhưng không đủ sức. Cái chân bị thương treo cao, chính là ngồi không nổi.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhẹ của Ngụy Đàm, chàng tới đây, ngồi xuống giường.

“Muốn giúp không?” Chàng nhìn ta.

“Muốn.” Ta gật đầu.

“Thiếu hai chữ.”

Ta: “...”

Nhìn ánh mắt của chàng, ta mất một lúc lâu mới nghĩ ra hai chữ thiếu.

“Phu... Ừm, phu quân.” Ta đông cứng nói.

Môi Ngụy Đàm cong lên, chuyển hướng đến cái chân bị thương, mở nút buộc ra.

Ta nhìn động tác của chàng, không nghĩ được tới qua nói phải câu gì không nên nói, vì sao người này nín lấy xưng hô không tha?

Ngụy Đàm đặt chân ta xuống, lại giữ vai ta, kéo ta ngồi dậy.

Chấn từ trên người trượt xuống, áo đơn của ta lộ ra.

Ánh mắt Ngụy Đàm dừng dưới cổ ta.

Ta ngẩn ra, theo ánh mắt chàng nhìn lại. Chỉ biết vạt áo không biết lỏng ra từ lúc nào, cổ áo bị kéo ra, lộ ra một mảnh tuyết trắng... Ta nhất thời đỏ mặt, vội vàng che cổ áo lại.

“Mặc y phục vào, thu xếp rồi lên đường.” Ánh mắt Ngụy Đàm mang theo cười, nhưng trên mặt lại nghiêm trang.

“A Nguyên!” Chàng buông ta ra, quay ra phía cửa hô lớn.

“Đạ.” Cửa mở ra, A Nguyên dè dặt thò nửa cái đầu vào.

“Hầu hạ phu nhân thay y phục.” Ngụy Đàm phân phó, đứng dậy ra ngoài.

Sau khi rửa mặt, ăn vài thứ, Ngụy Đàm đi vào, hỏi ta đã thu thập xong chưa.

Ta nói chuyện, chàng ôm lấy ta, đi ra cửa.

Phạm Duyệt và gia nhân đều ở sảnh đường, thấy Ngụy Đàm đi ra, lại thấy ta nằm trong lòng chàng, vẻ mặt cứng ngắc.

Không biết tại sao, hẳn là ta an lòng, bị ôm trước mặt bao nhiêu người, lại cảm thấy vênh vào tự đắc vô cùng.

“Đạ tạ Phạm công khoản đãi, chúng ta quấy rầy đã lâu, xin cáo từ.” Ngụy Đàm nói với Phạm Duyệt.

Phạm Duyệt mỉm cười: “Hàn xá thô bỉ, chiêu đãi không chu đáo, Đại công tử chớ ngại.” Dứt lời, hắn nhìn về phía ta, “Đêm qua nghe được chân phu nhân lại tái phát, không biết có thoải mái không? Nếu phu nhân không chê, Toánh Xuyên có lương y, lưu lại dưỡng thương là chuyện tốt.”

“Đạ tạ Phạm công, nhưng vết thương nhỏ, mấy ngày nữa là khỏi.” Ta cười cười, thanh âm ôn nhu uyển chuyển, không chút nào áy náy, “Thứ lỗi cho thiếp đi lại bất tiện, không thể hành lễ.”

Phạm Duyệt nói: “Phu nhân quá lời, lão phu sao dám nhận.”

Người ngựa đã sắp xếp thành hàng thành ngũ, hàn huyên một phen, Phạm Duyệt dẫn mọi người đến trước cửa.

Lúc bọn họ hành lễ, ta liếc thấy vũ ký hôm qua đứng phía sau thê tử Phạm Duyệt, bộ dáng phục tùng, mặt hạnh nhìn quanh, dung nhan xinh đẹp.

A, thật đáng tiếc.

Ta ngẩng đầu lên, theo cánh tay Ngụy Đàm ngồi lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thuyết Khách

Chân bị thương lần nữa, xe ngựa mệt nhọc, đi đường khổ không thể tả.

Người bên cạnh ta biểu hiện không đồng nhất.

Ngụy Đàm như cũ ôm lấy ta, quơ tay múa chân.

Ngụy An tựa hồ thật cao hứng, lúc nghỉ ngơi cầm lấy thuốc gấp chạy tới, hướng về phía ta, trái ước lượng, phải ước lượng, còn lấy một tấm ván gỗ cho ta xem. Phía trên, hắn dùng than vẽ một thứ, xe không giống xe, giường không giống giường, đây chính là ‘xe đẩy’ trong miệng hắn.

A Nguyên thì lẩm bẩm, nhất thời ưu thương nói tại sao lại bị trật chân, nhất thời lại hiếu kỳ hỏi ta cùng phòng với phu quân cảm giác thế nào.

Ta không để ý tới nàng, nằm trên giường, làm bộ như không nghe thấy.

“Có điều phu nhân không biết,” A Nguyên tiến tới đây, nói: “Nô tỳ nghe nói, tiệc rượu đêm qua, sau khi phu nhân đi, những gia kỹ kia hết mời rượu lại dứt cho ăn, quả thật Phạm Duyệt muốn tặng nỳ nhân.”

Ta mở mắt: “Nghe nói? Nghe ai nói?”

“Vương Huy – Tùy tùng đi theo Đại công tử nói nha.” A Nguyên nói, “Phu nhân đoán sau thế nào? Phạm Duyệt chỉ thiếu nước để cho gia kỹ hầu hạ Đại công tử nghỉ ngơi thôi, đột nhiên Đại công tử đứng dậy cáo từ, trở về phòng.”

Ta như rụng mảy, không tỏ thái độ gì. Quá trình này, đại khái ta đã sớm đoán được.

“Phu nhân, người nói đưa mỹ nhân tới cửa, không cần là kẻ ngọc.” A Nguyên suy tư, “Vậy... Đại công tử là kẻ ngọc sao?”

“Ừm, ai nói không phải?” Ta nói.

Tặng mỹ nhân chính là lấy lòng, nếu không muốn, chỉ có hai nguyên nhân, một là không thể thu, hai là thu không nổi... Về phần Ngụy Đàm là nguyên nhân nào, tất nhiên ta không biết rồi, dù sao không phải vì ta.

“Phu nhân, có phải người quyết định không đi, ở bên cạnh Đại công tử?”

“Ai nói?”

A Nguyên ngạc nhiên: “Nhưng người và Đại công tử...?”

Tiểu nữ tử này từ sáng đến tối không biết nghĩ cái gì? Ta liếc nàng một cái, nói: “Có đi hay không sau này hãy nói, Thừa tướng chưa đánh bại Đàm Hi đâu.”

Thật ra chuyện đêm qua nói, ta định chuẩn bị đến lúc Ngụy Giác đánh thắng mới nói với Ngụy Đàm, dĩ nhiên, nếu Ngụy Giác không thắng thì sẽ nói kiểu khác. Ai ngờ Phạm Duyệt chen ngang, tặng mỹ nhân, nên ta trước phải ổn định tâm tư Ngụy Đàm, nếu không đợi đến lúc Ngụy Giác và Đàm Hi đánh xong, ta đã bị một cước đá ra khỏi cửa rồi, khóc cũng không có nơi đi.

Vô luận thế nào, ta vẫn hi vọng Ngụy Giác thắng, ông thắng, sẽ là người chiếm đất đai nhiều nhất, nhân khẩu nhiều nhất, cộng thêm trong tay còn có thiên tử, ta lại là nhi phụ của ông, vô luận cuộc sống hay làm ăn, sẽ mạnh hơn so với đi chỗ khác.

Đây cũng là nguyên nhân lúc ở Hoài Nam ta quyết định đi cùng Ngụy Đàm.

Không sai, đây là đánh bạc, nhưng đi đâu không phải đánh bạc?

A Nguyên nhìn ta, một hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài: “Nô tỳ cảm thấy đáng tiếc, Đại công tử đối xử với phu nhân rất tốt.”

Mặt nàng hơi đỏ, ta biết nàng ám chỉ cái gì.

Từ hôm đi khỏi Toánh Xuyên, biểu hiện của Ngụy Đàm là trạng phu mười phần. Trừ ôm ta lên xuống, lúc đi đường còn thường cưỡi ngựa qua đây xem ta đang làm gì. Lúc chàng nói chuyện, đầu cúi gần ta, mặt mờ có thừa. Đừng nói A Nguyên, có lúc ta còn cảm thấy đỏ mặt.

“A Nguyên, người biết Hàn Nghiễm không?” Ta hỏi.

A Nguyên sừng sốt một chút, gật đầu: “Biết, là phu quân trước của phu nhân.”

Ta tiếp tục nói: “A Nguyên, lúc trước, ngày ngày chàng đều ôm ấp, cười ha ha với ta, sáng sớm hỏi ta có đói bụng không, buổi tối hỏi ta có lạnh không. Ta có bệnh nhẹ, chàng cực nhọc ngày đêm, vì chăm sóc ta mà không thể yên ổn nghỉ ngơi, ta muốn ngồi dậy cũng không cho.” Dừng lại một chút, ta lại nói, “Nhưng lúc ta bị đưa đi, một bước chân chàng cũng không ngăn được.”

A Nguyên mở to hai mắt.

Ta vỗ vỗ vai nàng: “A Nguyên, Đại công tử cũng giống vậy, chàng là nam tử, cũng chỉ là nam tử.”

A Nguyên nhìn ta, một lúc lâu, gật đầu, cái hiểu cái không.

Nếu ta vẫn như năm đó mới gả, nhất định sẽ tràn đầy tâm xuân nhộn nhạo. Nhưng hiện tại ta đã là người từng trải, hiểu rõ phu thê chung đụng hàng ngày là chuyện gì xảy ra. Một nam tử trưởng thành, không tỳ không thiếp, chỉ có một thê tử là ta. Lúc trước có Bùi Tiềm ngăn cách, chàng nhún nhường có thừa, hiện tại danh chính ngôn thuận, Ngụy Đàm chỉ ôm ôm ấp ấp, thỉnh thoảng mặt mờ đã coi là khắc chế lắm rồi.

Ta nghĩ, có lẽ không bao lâu nữa, ta sẽ chân chính có kinh nghiệm chuyện giường chiếu.

Mặc dù ta cảm thấy không được tự nhiên, nhưng trình tiết, đã sớm không có ý nghĩa đối với ta. Ta đã gả làm thê tử người hơn năm năm rồi, vẫn còn đồng trinh, chuyện này nói ra, sợ A Nguyên còn không tin.

Nói một cách khác, việc ta có thể làm với Ngụy Đàm, cũng chỉ nhiều hơn Hàn Nghiễm một việc mà thôi. Đồi lấy tiền đồ, sao lại không làm?

Liên tiếp ba bốn ngày, nghỉ trọ trên đường chỉ là mấy thôn nhỏ. Thế đạo tiêu điều, thôn xá sơ xài, không gặp trời mưa đã vô cùng may mắn. Vì muốn

nhường chỗ, Ngụy Đàm không ngủ chung với ta, ban đêm ta ngủ cùng A Nguyên.

Trên đường mang nước bất tiện, Ngụy Đàm không cho ta ngâm chân, nhưng mỗi ngày đổi thuốc đều đúng giờ. Thiếu nợ thì trả tiền, thương thế kia là Ngụy Đàm gây ra, ta đối với chuyện hầu hạ của chàng có chút thoải mái.

“Hai ngày nữa là tới Lạc Dương rồi, nhẫn nại chút.” Ngụy Đàm quần băng vải, nói với ta.

“Ừ.” Ta đáp.

“Đến Lạc Dương, ta đưa nàng đến ở nhà cũ.” Chàng nói.

Ta gật đầu, Ngụy Giác đã từng nhậm chức Bắc Bộ úy ở Lạc Dương, bọn họ nơi nào cũng có nhà, nghe chàng nói lời này, dường như nhà này đã cũ lắm rồi.

“Nàng đã từng qua Lạc Dương chưa?” Ngụy Đàm hỏi.

“Chưa qua.” Ta nói, chốc lát, bổ sung, “Nhưng mẫu thân ta là người Lạc Dương.”

“Hả?” Ngụy Đàm cười cười, “Mẫu thân ta cũng thế.”

“Ta nghe nói, lúc nhỏ phu quân vẫn ở Lạc Dương?” Ta hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm gật đầu, “Mười bốn tuổi ta mới đến Trường An.”

À, thì ra trước lúc mười bốn tuổi chàng vẫn là nông dân.

Lòng ta nói, lại tính toán, mười bốn tuổi? Vậy lúc chàng đi Trường An...

“Nàng chín tuổi.” Ngụy Đàm nói.

Lời ấy tựa như tiếng sấm vang, ta không kịp chuẩn bị, sững sờ: “Cái gì?”

“Khi nàng tính toán, con người sẽ liếc về phía bên phải.” Chàng nhàn nhạt nói.

Ta nhìn chàng, vừa kinh ngạc vừa hồ nghi.

Chàng cũng nhìn ta.

“Phải không?” Ta tuyệt đối không lộ ra cái dốt, cứng cỏi bày ra vẻ mặt lơ đãng, “Sao phu quân biết ta tính toán?”

Ngụy Đàm cười cười.

Lúc này, cách đó không xa, quân Tào lớn tiếng gọi chàng.

Ngụy Đàm đáp một tiếng, nói với ta: “Ngủ đi.” Dứt lời, đứng dậy ra ngoài, để lại ta vẫn đang nằm trên giường cỏ, không hiểu ra sao.

Sáng sớm hôm sau, ngoài dự tính của ta, một đoàn người ngựa lực lưỡng đến, đầu lĩnh là Trình Mạo, người đã lâu không thấy.

Hắn phong trần mệt mỏi, vừa nhìn cũng biết khẩn cấp mà đến.

“Công tử!” Hắn trước thi lễ với Ngụy Đàm, đảo mắt thấy ta đứng sau Ngụy Đàm, lại có lễ: “Phu nhân.”

Ngụy Đàm thần sắc bình tĩnh, không nói nhiều: “Chuyện gì?”

“Công tử.” Trình Mạo nói, “Chiến sự giữa chủ công và Đàm Hi đang cấp bách tại Vũ Trắc, chủ công lệnh ta thúc giục công tử lập tức hồi doanh trại!”

Ngụy Đàm gật đầu, lập tức lệnh quân Tào thu thập quần áo nhẹ, phân công nhân mã. Chàng chuyển hướng sang ta, đang muốn nói chuyện, Trình Mạo lên tiếng cắt đứt.

“Công tử.” Trình Mạo nhìn ta một chút, lại nói: “Chủ công nói, nếu như Phó phu nhân ở đây, cũng mời phu nhân đi cùng.”

Xe ngựa chạy như bay trên đường, xóc nảy đến nỗi ngồi không xong, nằm không được. Ngụy Đàm bỏ lại bộ binh, chỉ dẫn theo mấy tên tùy tùng có ngựa, cùng với nhóm Trình Mạo lên đường. Đi đường rất gấp, thật giống như phía sau có chó dữ đuổi theo, chạy được vài trăm dặm thì dừng lại đổi ngựa, không nghỉ ngơi.

Ta có vết thương trong người, A Nguyên ngồi cùng xe với ta. Ngụy An nói muốn theo phụ huynh đánh giặc, Ngụy Đàm không cự tuyệt, đưa hắn đi cùng, dọc theo đường đi, cao hứng nhất sợ chỉ có hắn.

Vì sao Ngụy Giác muốn ta đi, Trình Mậu đã nói rõ ràng.

Triệu Tuyền, Thừa tướng chép sử lúc tiền đế còn sống, do một tay phụ thân nâng đỡ. Sau khi Phó thị diệt tộc, Triệu Tuyền bắt mất bè phái Biện hậu, từ quan. Sau Đàm Hi khởi sự, phát hịch văn lung lạc kẻ sĩ, Triệu Tuyền hưởng ứng, làm mưu sĩ dưới trướng Đàm Hi.

Trình Mậu nói cho ta biết, Triệu Tuyền có tài, có mưu lược, Ngụy Giác rất thương thích. Trước đây không lâu, Triệu Tuyền bị Ngụy quân bắt được, Ngụy Giác sử dụng mọi cách chiêu hàng, nhưng Triệu Tuyền kiên quyết không thuận theo, cho nên, Ngụy Giác nghĩ tới ta. Ta ngàn dặm xa xôi tới, chính là làm thuyết khách.

Ta và Ngụy Đàm thành thân ở doanh trại gần Lai Dương thành, cho nên, đây không phải lần đầu tiên ta đến quân doanh.

Nhưng lần này doanh trại lớn hơn lần trước nhiều lắm. Trên đường đi, ta đã trông thấy lá cờ ở cổng doanh trại, chung quanh binh mã đứng thẳng, khí thế mờ mờ.

Còn chưa tới cửa, đã có một đội nhân mã nghênh đón.

“Huynh trưởng!” Người cưỡi ngựa đứng đầu là Ngụy Từ, nụ cười sáng ngời.

“Từ Hiền.” Ngụy Đàm lên tiếng, “Phụ thân đâu?”

“Thừa tướng đang trong trướng.”

Ngụy Đàm gật đầu, hai người vừa nói chuyện với nhau, vừa giục ngựa vào doanh.

Ta xuyên qua màn trúc nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy lều trại một hàng lại một hàng, rất nhiều quân sĩ đang thao diễn trên đất trống, âm thanh liên tiếp.

Khi Ngụy từ thấy Ngụy Đàm ôm ta xuống, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng sau lại cười hi hi, liến lên thi lễ: “Trưởng tẩu.”

“Từ Hiền.” Ta gật đầu.

Lúc này, trong trướng phía trước truyền đến một thanh âm hùng hồn: “Mạnh Tĩnh trở lại sao?”

Ngụy Đàm liếc mắt nhìn Ngụy từ, đáp: “Dạ, phụ thân.”

Sớm có thị vệ vén màn lên, Ngụy Đàm đưa theo ta vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ác Chiến (Thượng)

Bên trong trướng sáng rõ, trời nóng nức, Ngụy Giác mặc áo mỏng, đang ngồi trước bàn.

Vài người ngồi dưới Ngụy Giác, đều ăn mặc kiểu văn sĩ, ta nhận ra hai người, một là Ngụy Chiêu, còn người kia, chính là Vương Cự, người chủ trì hôn sự của ta và Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm đặt ta xuống, để A Nguyên đỡ ta, thi lễ với Ngụy Giác: “Phụ thân.”

Ta cũng hành lễ: “Bái kiến cửu thị.”

Ngụy Giác gật đầu, chốc lát, ánh mắt rơi trên người ta, cười một tiếng, “Nghe nói nhi phụ ta bị trẹo chân, quả nhiên.”

Ta thẹn thùng, khẽ cúi đầu: “Đề cửu thị lo lắng.” Ngoài miệng nói, trong lòng đồ mồ hôi lạnh, chuyện ta trẹo chân ông cũng biết, lão hồ ly này, nhiều tai mắt như vậy?

Ngụy Giác vuốt râu: “Là Mạnh Tĩnh chăm sóc không tốt, con cứ phạt nó.”

Mọi người đều cười.

Lúc này, Ngụy Giác thấy Ngụy An theo sau chúng ta tiến vào, lại càng cao hứng.

“Nhị tử, tới đây!” Ông ngoắc ngoắc tay với Ngụy An.

Nguy An đi tới.

Nguy Giác nhìn hấn: “Con một mũi tên bắn chết nhĩ tử Lương Sung?”

Nguy An mím môi, nói: “Không phải vậy, là quân sĩ bắn chết, con tạo nỏ.”

“Vậy sao?” Nguy Giác cười ha ha, kéo hấn ngồi xuống bên cạnh, quay đầu nói với Nguy Chiêu, “Lần sau A Tập nói A An không làm việc đảng hoàng, ta cứ để con bé đi đánh giặc cùng, xem con bé có thắng được một lần không.”

Nguy Chiêu mỉm cười: “Vâng ạ.”

Sau khi làm lễ ra mắt xong, Nguy Giác cho chúng ta ngồi xuống, lại để người dâng nước trà. Trong quân trưởng vốn không có chỗ ngồi cho phụ nhân, ta lại bị thương, Nguy Giác lệnh người đưa đệm đến, sắp xếp bên cạnh Nguy Đàm.

“Thúc hoàng và nhà nhĩ phụ ta là bạn cũ, lại hay giúp đỡ nhau, chắc hấn rất quen.” Nguy Giác nói với Vương Cự.

Vương Cự nói: “Đúng vậy.” Dứt lời, vái chào ta, “Phụ nhân, đã lâu không gặp, phụ nhân vẫn khỏe chứ?”

“Nói nhảm.” Nguy Giác cười, “Nhĩ phụ ta bị thương ở chân, há lại khỏe!”

Mọi người đều cười.

Ta ôn hòa nói với Vương Cự: “Thiếp không việc gì, vết thương ở chân cũng không đáng lo.”

Tùy từng bụng trà tới, đám người Nguy Giác không kiêng kỵ ta, bắt đầu nói đến chiến sự.

Trừ Nguy Đàm và Nguy Chiêu, những người còn lại đều là mưu sĩ, tuổi ngoài ba mươi, cũng có người râu tóc hoa râm. Ta tận lực ngồi thẳng, nghe bọn họ nói chuyện.

Đàm Hi thanh thế lớn, một đường từ Bắc Phương đánh tới, Nguy Giác tiếng là thảo phạt Đàm, thật ra là thoái lui. Đàm quân một đường ép sát tới Vũ Trắc, Nguy Giác nếu còn lui nữa, chỉ có thể thoái lui đến Lạc Dương, đến lúc đó, hơn phân nửa Hà Nam sẽ rơi vào tay Đàm Hi.

Khốn cảnh hôm nay, một là lương thảo khó khăn, hai là Đàm Hi đóng quân trên núi, dùng nỏ làm vũ khí, ưu thế lớn hơn. Chinh chiến giằng co, lương thảo chính là thiết yếu, quân sĩ mệt mỏi, vây đánh hay trốn thủ đều vô lực, mà Đàm Hi ở trên cao, dùng nỏ để bắn, quân tốt chết, Nguy Giác thúc thủ vô sách (1), thiên thoái lưỡng nan, tình thần lại càng sa sút.

(1) Thúc thủ vô sách: Khoanh tay đứng nhìn, không có kế sách.

Ta ngồi một bên nghe, trong lòng thất kinh.

Tình thế như thế, chẳng lẽ không nguy cấp sao? Ta nhìn về phía Nguy Đàm, thần sắc chàng trấn định không gọn sóng, chân mày cũng không thềm nhăn.

Mọi người thương nghị không lâu lắm, bỗng nhiên Nguy Giác nhìn về phía ta.

Lòng ta trùng xuống, biết sắp tới lượt mình.

Nhưng Nguy Giác chỉ mỉm cười nói: “Mạnh Tĩnh thật không biết chăm sóc, A Dung một đường vất vả cực nhọc, không cần ngồi không phụng bồi chúng ta, đi nghỉ ngơi đi.”

Lời này mặc dù nói Nguy Đàm, cũng là nói với ta.

Ta và Nguy Đàm nhìn nhau, ngoan ngoãn thi lễ với Nguy Giác: “Nhĩ phụ tuân lệnh.”

Nguy Giác đặc biệt bố trí doanh trướng cho ta, đợi đến khi ngồi xuống giường, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lão hồ ly...

Nói gì mà ngồi không, nghị luận trong trướng kia đúng là nói cho ta nghe, để ta biết trước lợi hại, nghĩ thế nào để nói với Triệu Tuyền.

Bảo ta đi nghỉ ngơi trước cũng không phải khách khí. Bọn họ có để ta làm thuyết khách hay không, cũng là nhìn trúng tình nghĩa năm đó của phụ thân ta và Triệu Tuyền. Nếu như lúc này vội vàng đi, giải thích còn chưa chuẩn bị xong, đoạn đường này phong trần, chân cả nhấc, bộ dáng tiều tụy còn có thể thuyết phục người nào?

Ta nằm trên giường, suy nghĩ một chút, nói đi thì phải nói lại, Triệu Tuyền quan trọng như vậy sao? Trước kia ở nhà ta đã từng gặp hấn, đánh cò không tồi, nhưng trầm mặc ít nói, một người như vậy, đáng để Nguy Giác buộc một phụ nhân là ta ra mặt sao?

Trong trướng rất an tĩnh, không ai quấy rầy. Ta xoay người, lại nghĩ tới Triệu Tuyền, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Không bao lâu, phía ngoài truyền đến giọng nói, mảnh được vén lên, thân ảnh Ngụy Đàm đứng ở cửa.

Chàng đã thay y phục, đi tới trước giường, cúi đầu ở ngang hông xuống.

“Chưa ngủ sao?” Chàng thấy ta mở to mắt, có chút kinh ngạc.

“Ừ.” Ta nói.

Ánh mắt Ngụy Đàm hiện lên cái gì, ngồi xuống giường, “Nghĩ tới chuyện ngày mai?”

“Ừ, trò chuyện cùng ta, được chứ?” Ta không tính giấu giếm gì, vừa lúc Ngụy Đàm tới, có một số việc ta phải hỏi rõ ràng.

Ngụy Đàm đặt cây đao trên bàn, cúi gầy.

Trên người chàng có mùi vừa tắm rửa xong, lại có chút mùi mồ hôi nhàn nhạt, nhưng không đáng ghét.

“Nói đi.” Ngụy Đàm dựng cao đệm lên, ngồi tựa bên cạnh ta.

“Triệu Tuyền không hàng không được sao?” Ta hỏi.

“Không nói không hàng không được.” Ngụy Đàm dịch dịch thân thể, tìm tư thế thoải mái, Đàm Hi giao chiến với Đồng Khuông, Triệu Tuyền đã từng hiến kế mấy lần, giúp Đàm Hi đoạt được Hà Bắc.”

Ta ngạc nhiên, nhưng không giải thích được: “Người quan trọng như vậy, sao lại bị Thừa tướng bắt được?”

Ngụy Đàm chậm rãi nói: “Con người Đàm Hi, trọng dụng thân tín, nhưng hay nghi kỵ, Triệu Tuyền và phụ thân là đồng hương, giao hảo tốt. Hiện tại phụ thân và Đàm Hi giao chiến, Triệu Tuyền tuy có công, nhưng Đàm Hi vì vậy mà kiêng kỵ, chèn ép nhiều hơn. Triệu Tuyền muốn tránh hiềm nghi, xin Đàm Hi đi thủ thành, trên đường đi bị quân ta bắt được.”

“Hà?” Ta nghĩ, không khỏi mỉm cười, “Nếu như thế, tại sao Triệu Tuyền không hàng?”

Ngụy Đàm cười khò: “Nếu hấn chịu thuận theo thì đã tốt. Người này rất coi trọng danh tiếng, quyết không gánh cái danh thờ hai chủ.”

Té ra là chết vì sĩ.

Ta im lặng, nhìn đỉnh trướng, nhẹ nhàng thở dài.

Ngụy Đàm nhìn ta một chút, thân nhiên nói: “Nàng không cần để trong lòng quá, phụ thân thấy chiến sự giằng co, nghĩ trên người Triệu Tuyền có chút ít kế sách, hấn tính tình có chấp, phụ thân vẫn biết, nếu nàng khuyên không được, ông cũng không trách nàng.”

“Ừ.” Ta cười cười.

Trong lòng là ý nghĩ khác.

Chính là chiến sự cấp bách ta mới phải chiêu hàng hấn. Ngụy Giác vì thân phận ta mới cưới ta vào cửa, đây là chuyện thuộc bổn phận của ta. Nếu như chiêu hàng Triệu Tuyền có lợi với chiến sự, việc công việc tư đều có lợi, ta không có lựa chọn nào khác.

Một đường mà đến, chúng ta đều một muốn chết. Ngụy Đàm cũng không làm cái gì, nói chút chuyện, ta đã nghe được tiếng hít thở đều đều của chàng.

Lúc trước ta đã ngủ một giấc, ngủ tiếp nhưng không yên ổn. Thật vất vả mới ngủ được, khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, không thấy bóng dáng Ngụy Đàm đâu.

Lúc A Nguyên tiến vào, cười về thân bí.

“Sao thế?” Ta hỏi.

“Đội lát nữa phu nhân sẽ biết.” Nàng nói.

Sau khi ta thay xiêm y, rửa mặt xong, A Nguyên nói vọng ra phía ngoài: “Vào đi!”

Mảnh được vén lên, một gã quân sĩ đẩy một món đồ đi vào.

“Phu nhân, Tứ công tử làm xe đẩy cả đêm đấy.” A Nguyên cao hứng nói.

Ta kinh ngạc nhìn nàng một chút, lại nhìn về cái được gọi là ‘xe đẩy’. Hai bánh xe, ở giữa có một tấm đệm ngồi, phía sau có lưng dựa, quả thật chính là bộ dạng Ngụy An vẽ trên tấm ván gỗ.

“Cả đêm?” Ta hỏi, “Tứ công tử từ đâu?”

“Công tử không chờ được phu nhân tỉnh lại, phải đi ngủ.”

Ta: “...”

Mặc dù là đồ chơi mới, nhưng tâm tư Ngụy An quả nhiên thần kỳ.

Ta ngồi trên xe đẩy, ngồi xuống còn có chỗ để chân, A Nguyên đẩy ta, rất thoải mái. Ban đầu ta còn lo lắng bộ dáng này của mình, vô luận là Ngụy Đàm ôm tới ôm lui hay A Nguyên đỡ tới đỡ lui đều rất mát mẻ. Hiện tại có vật này, mặc dù bị đẩy tới đẩy lui là một chuyện rất ngốc, nhưng so với ban đầu, quả thực tốt hơn nhiều lắm.

Hôm nay còn có chuyện quan trọng, ta không dám ham chơi quá mức, náo loạn cùng A Nguyên một lúc, thị vệ bụng cháo tới, ta bắt đầu dùng bữa.

Ăn xong không bao lâu, có người tới, là Vương Cự.

“Bái kiến phu nhân.” Hần hành lễ nói.

“Vương Công không cần đa lễ.” Ta nói, nhìn hần, “Không biết Vương Công có chuyện gì?”

Vương Cự nói: “Chuyện Triệu Tuyền, chắc phu nhân đã biết.”

Quả nhiên vì chuyện này.

Ta gật đầu: “Đã biết.”

Vương Cự lại nói: “Không biết phu nhân có đối sách gì chưa?”

Ta nhìn hần, nói: “Còn chưa nghĩ ra, Vương Công có thể chỉ điểm thêm?”

“Không dám nhận.” Vương Cự nói, “Phu nhân, mỗ đã từng có tương giao với Triệu Tuyền, người tài trọng nghĩa, rất hiểu kính mẫu thân. Mẫu thân và thê tử Triệu Tuyền, chủ công đã sai người đón đi Ung Đô.”

Ta ngẩn ra.

Ngụy Giác đón người nhà Triệu Tuyền đi Ung Đô, dĩ nhiên không phải mời bọn họ làm khách. Thủ đoạn như vậy, rõ ràng là bắt Triệu Tuyền phải thỏa hiệp.

Còn nói cái gì tương giao, cái gì đồng hương.

Ta cười cười, “Nếu Vương Công là Triệu Tuyền, nghe được lời ấy, không biết có nguyện ý thỏa hiệp không?”

Thần sắc Vương Cự vẫn bình thản: “Chuyện này chỉ là cái có, phu nhân khuyên nhủ nếu gặp khó khăn, có thể dùng một chút.”

Ta không nói chuyện, một lát sau, gật đầu một cái: “Đa tạ Vương Công, thiếp tự có tính toán.”

Lời này có ý tiễn khách, Vương Cự là người hiểu chuyện, tự biết lui.

“Phu nhân,” hần đứng lên, thấp giọng nói, “Phu nhân chớ lo lắng quá, nếu có việc tại hạ làm được, phu nhân cứ mở miệng.”

Ta nhìn hần, mỉm cười: “Hảo ý của Vương Công, thiếp xin nhận.”

Vương Cự nhìn ta một chút, vái chào, đi ra ngoài.

Mặc dù bọn họ đều nói ta không cần để ý quá, nhưng ta vẫn phải suy nghĩ rất nhiều.

Khi đến giờ tới nơi Triệu Tuyền bị nhốt, ta âm thầm hít sâu một cái.

“Muốn ta đi vào cùng nàng không?” Ngụy Đàm hỏi ta.

“Không cần.” Ta cự tuyệt.

“Thật không cần?” Ngụy Đàm nhướn mày.

Ta nhìn chàng: “Gặp lại cố nhân mà thôi, không phải đi chịu chết.”

Ngụy Đàm cười cười, bảo thủ vệ mở cửa, đẩy ta vào.

Lao ngục trong quân doanh làm rất đơn sơ, nhưng Ngụy Giác đối xử với Triệu Tuyền đặc biệt tốt, một gian phòng giam, dọn dẹp rất sạch sẽ, có bàn có

giường.

Triệu Tuyền xuất thân sĩ tộc, tu dưỡng nghiêm cẩn. Hiện nhiên hắn nghe được tiếng động, biết có người đến thăm dò, khi ta đến trước cửa, hắn đã ngồi đoan chính trên ghế, bày ra một bộ thái độ đón khách.

“Triệu công.” Ta nói.

Hắn thấy ta, trên mặt có chút nghi hoặc, một lát sau, như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên biến đổi.

“Phó nữ...” Hắn giật mình há mồm, nhưng dừng lại, chốc lát, đổi tên: “Phu nhân.”

Dứt lời, hắn sửa sang lại áo mũ, đoan chính vái chào ta.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ác Chiến (Trung)

“Công không cần đa lễ.” Ta ngồi trên xe đẩy hoàn lễ.

Triệu Tuyền ngồi, ánh mắt kinh ngạc như cũ, rơi vào thương thế của ta trên bàn chân.

Ta tiếp tục nói: “Thiếp không may bị trẹo chân, không thể toàn lễ, công tha lỗi.”

Triệu Tuyền vội nói: “Tuyền làm sao dám nhận lễ của phu nhân.”

Thấy hắn thần thái không lạnh nhạt, ta thoáng an tâm, nhìn hắn, “Nhiều năm không gặp, công vẫn khỏe mạnh. Ta nhớ lần cuối gặp công là ở Trường An.”

“Đúng vậy.” Triệu Tuyền nói.

Ta khẽ thở dài: “Lúc đó công và phụ thân đánh cờ phía hậu viên, công thắng ba trận liên tiếp, phụ thân nhất định không chịu để công đi.”

Triệu Tuyền im lặng, không nói tiếp, sau lại nói: “Lúc trước Tuyền nhìn thấy phu nhân, phu nhân đã không còn ở quý phủ, phu nhân xuất giá rồi kìa, Tuyền đã từng ngồi trên lầu đưa tiễn, Tuyền nhớ được, phu nhân lúc đó gả vào Hàn thị ở Lai Dương.”

Ta không nghĩ Triệu Tuyền sẽ nhắc tới chuyện ta gả đi Lai Dương.

“Phải không?” Ta nói, “Trí nhớ công rất tốt.”

“Phu nhân quá khen.” Triệu Tuyền nói, “Sau Tuyền lại nghe được lời đồn, Ngụy thị cưới phu nhân, vẫn không tin. Tuyền bất tài, vẫn nhớ được lúc Phó công còn sống, rất nặng nề nề gia đình, nuôi dạy nữ hài, tất không cho gả hai lần. Nếu không phải hôm nay nhìn thấy phu nhân, Tuyền vẫn nghĩ đó là Ngụy thị làm bộ.”

Những lời này sắc bén chói tai, từ khi ta gả cho Ngụy Đàm tới nay, lần đầu tiên có người châm chọc ta chuyện gả hai lần. Ta thật bất ngờ, ta thiết tưởng Triệu Tuyền khước từ các loại, duy chỉ không nghĩ tới hắn sẽ nói chuyện này.

“Hà?” Mặt ta không đổi, trong lòng không nghi ngờ chút nào mà muốn mở cửa lao đập hắn, cho hắn thêm mấy bạt tai.

Ta cười lạnh: “Công nói như vậy, ta đây phụ nhân gả hai lần, tới khuyên công thờ hai chủ, chính là rất vô si.”

Triệu Tuyền không đáp, sắc mặt bình tĩnh, vái chào ta: “Phu nhân, mời trở về đi.”

Ta dùng sức bấm vào lòng bàn tay.

Ta nhìn hắn, đè ép hỏa khí, để cho tâm tư phiền não từ từ trầm xuống.

“Công bị giam ở chỗ này, không biết bao lâu rồi?” Ta hỏi.

“Đã nửa tháng.”

Ta gật đầu: “Vì sao Thừa tướng giam công ở chỗ này?”

Triệu Tuyền nhìn ta, thanh âm thường thường: “Tất nhiên chiêu chàng.”

Ta nói: “Nếu công không thuận theo, Thừa tướng sẽ làm thế nào? Vô luận nhót hoặc dao thót, cuối cùng công vẫn không thể quay lại chỗ Đàm công.”

Triệu Tuyền mặt không đổi sắc: “Tuyền được dạy dỗ, không quên lời sư trưởng dạy bảo, nếu cái chết có thể giữ nghĩa, không chối từ.”

“Như thế,” ta nói, “Nếu Thừa tướng thả công về Đàm doanh, không biết Đàm công còn tin không?”

Triệu Tuyền cười nhạt: “Cùng lắm thì cũng là một mạng.”

Những lời này từ khi Triệu Tuyền bị giam tới nay, đại khái đã nghe nhiều lần, hần đối đáp trôi chảy.

Ta không kiêng kỵ, nói: “Công luôn mồm nói lễ nghĩa. Xin hỏi ban đầu công tìm Đàm công nương tựa là vì sao?”

Triệu Tuyền kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đáp: “Xã tắc gặp nạn, bọn ta thân là nhân sĩ, há có thể vứt bỏ thiên hạ. Đàm công thanh thế lớn nhất, Tuyền dứt khoát tìm nơi nương tựa.”

“Là thế, hiện tại Đàm công chinh chiến, vẫn là vì xã tắc sao?”

Triệu Tuyền đáp: “Đương nhiên.”

Ta cười lạnh: “Gia đình công có tiếng học giỏi, không biết trong lời sư trưởng dạy bảo, có từng nói ăn lộc vua, phải trung quân? Gia đình công vốn là bề tôi của thiên tử, mặc dù công từ quan, vẫn có tiếng hiếu nghĩa. Mà hiện tại Thừa tướng dẹp phản nghịch vì thiên tử, công chẳng những giúp kẻ địch, lại còn cãi không phải thờ hai chủ.” Ta mỉm cười, “Không biết công nói hiếu nghĩa, là hiếu nghĩa với ai?”

Lời ấy nói ra, vẻ mặt lạnh lùng của Triệu Tuyền giãn ra, mặc dù chột lóe rồi biến mất, nhưng đôi mắt ta không bỏ qua.

“Thừa tướng dưới danh nghĩa làm tướng, thật ra là cướp đoạt chính quyền.” Trong thanh âm hần có lửa giận, “Hiệp thiên tử mà lệnh chư hầu, không thể dò được tâm cơ!”

“Hả?” Ta không nhanh không chậm, “Không biết lấy cơ trí Triệu công, nếu Đàm công hiệp thiên tử, sẽ giao lại chính quyền cho thiên tử sao?”

Sắc mặt Triệu Tuyền bất định.

Ta xoay chuyển lời nói, hơi hòa hoãn, “Thiếp nhớ công có một nam một nữ, còn nhớ công từ cùng lứa với thiếp, nữ quân kém thiếp mười tuổi, không biết có phải không?”

Im lặng chốc lát, Triệu Tuyền trả lời: “Chính vậy.”

“Năm đó thiếp xuất giá, công cũng đưa tiễn. Công có biết lúc đó, trong lòng thiếp nghĩ gì không?” Ta chậm rãi nói, “Thiếp không đứ, không giải thích được sinh tử đại nghĩa. Lúc ấy chỉ nghĩ thầm, nếu có thể trở lại một lần, thiếp nguyện ý sinh ở hương đã, chỉ cầu cha mẹ khỏe mạnh, huynh trưởng an khang. Mặc dù không phú không quý, dốt nát, nhưng cuộc sống tốt đẹp, xuất giá còn có phụ mẫu đưa tiễn, thật trân quý.”

“Triệu công ngại thử nghĩ một chút, nếu như công chết, bi thống nhất là người nào, mà nếu công còn sống, vui mừng nhất là ai?”

Triệu Tuyền im lặng, mắt nhìn thẳng ta.

Ta không để ý đến hần, một phen vừa rồi, tâm tình của ta có chút khó chịu, chỉ muốn rời đi ngay, quay đầu kêu: “Người đâu.”

Một gã ngục tốt đi vào, cung kính hành lễ: “Phu nhân.”

“Đưa ta ra ngoài.”

Ngục tốt đáp, tới đẩy xe.

“Phu nhân.” Khi sắp ra ngoài, đột nhiên Triệu Tuyền mở miệng.

Ta quay đầu lại.

Hần ngồi trên ghế, khom lưng lạy dài ta: “Tạ phu nhân đến thăm.” Dừng một lúc, hần nói: “Mới vừa mạo phạm, phu nhân chớ trách, Tuyền không muốn tổn thương phu nhân.”

Ta nhìn hần, không trả lời, quay mặt đi.

Mới ra đến ngoài phòng giam, ngoài ý muốn, ta thấy Ngụy Đàm. Chàng đứng trước cửa, gò má bị ta sáng chiếu vào, thần sắc trầm tĩnh.

Thấy ta ra ngoài, chàng không hỏi, chỉ nhìn ta nói: “Trở về thôi.” Dứt lời, nhận lấy xe đẩy từ tay ngục tốt.

Ta cho là Triệu Tuyền bị ta nói động tâm tư, cũng phải hai ba ngày nữa mới có hồi âm. Không nghĩ tới, lúc xế chiều, quân sĩ tới báo, nói Triệu Tuyền đầu

hàng. Nhưng đầu hàng dưới danh nghĩa thiên tử, không phải Ngụy Giác.

Khác nhau sao? Trên mặt ta cao hứng, trong lòng xem thường.

Ngụy Giác đương nhiên mừng rỡ vạn phần, tự mình đến ngực, nghênh đón Triệu Tuyền ra ngoài, thiết yến khoản đãi. Ta là gia quyến, hơn nữa chuyện giao cho ta đã làm xong, đương nhiên bị ném ra phía sau.

Ngụy Đàm vẫn ở lại lều lớn, nghe nói phụng bồi Ngụy Giác và Triệu Tuyền nói chuyện.

Ta chán đến chết, cho nên đi tìm Ngụy An, muốn tạ ơn chuyện hắn đã làm xe đẩy. Không ngờ, khi đi đến doanh trướng của hắn, quân sĩ nói hắn và Ngụy Từ đi ra ngoài.

“Tứ công tử nói muốn thử nói mấy ném đá.” Quân sĩ nói.

Ta không biết mấy ném đá là cái gì, nhưng nghe nói có Ngụy Từ đi cùng, không cần lo lắng. Ta ngồi xe đẩy đi tới đi lui cũng không tiện, đành phải trở về doanh trướng.

Đến tối, Ngụy Đàm trở lại.

“Dùng bữa chưa?” Chàng hỏi ta.

“Đã dùng.” Ta nói.

Ngụy Đàm gạt đầu, bảo quân sĩ đun nước cho ta ngâm chân. Chàng hầu hạ chân ta đã đến nửa tháng, thời điểm ta đối mặt với chàng cũng không ngưng ngừng, thường sẽ nói chuyện.

Nhưng hôm nay ta không có tâm tình tán gẫu, chỉ nhìn chàng đối chân của ta từ thùng này sang thùng khác.

“Sao không nói lời nào?” Ngụy Đàm phá vỡ im lặng.

Ta nhìn chàng: “Nói gì?”

Ngụy Đàm xoa chân ta, thản nhiên nói: “Ngay cả chuyện diệt tộc phu nhân còn gắng gượng được, người khác nói gả hai lần lại không chịu được?”

Lời này không che dấu, ta hồ nghi nhìn chàng: “Phu quân nghe được?”

“Trong phòng giam không có vách tường, muốn không nghe được cũng khó.” Ngụy Đàm nói, liếc nhìn ta một cái, “Nàng hối hận gả cho ta?”

Ta sững sờ.

Mắt Ngụy Đàm thật sâu, tựa như không chút nào chú ý, lại không có chút nào cười giỡn. Người này chính là xảo trá như vậy, thỉnh thoảng nói những vấn đề làm người ta không kịp chuẩn bị.

Lòng ta thâm oán, ngoài cũng không gây chuyện, sau khi thành thân với Ngụy Đàm, buồn vui đủ loại, nhiều hơn cả năm năm đã qua của ta, nhưng hối hận sao? Ta thật nghĩ không ra hối hận cái gì.

“Không phải.” Ta thành thực trả lời.

Ngụy Đàm đặt chân ta xuống, nhìn ta, “Thế phu nhân không vui chuyện gì?”

Không vui cái gì? Triệu Tuyền nói cái gì gả hai lần, cái gì nề nếp gia đình, là vì muốn kích động ta, ta đã sớm không để ý. Ta bực bội là do bị người ta lạnh lùng mà còn đâm đầu vào, hai là phải nghe lệnh Ngụy thị, cảm giác bị người khác điều khiển, quả nhiên rất buồn bực.

Ta oán thầm, ngó mặt ra chỗ khác: “Thiếp thuở nhờ được dạy dỗ, không tuân thủ răn dạy, đương nhiên xấu hổ.”

“Hả?” Ngụy Đàm nhướng mày, tự tiểu phi tiểu, “Nói như vậy, lúc trước phu nhân đi học?”

“Đúng vậy.”

“Đọc sách gì?”

“Tứ thư ngũ kinh,” ta đối đáp, chốc lát, lại bổ sung “À, còn có nữ giới.”

“Hả?” Ngụy Đàm dùng khăn lau khô chân, hỏi, “Câu đầu tiên của nữ giới là gì?”

Ta: “...”

Ta nhìn chăm chăm chàng.

“Đọc lâu quá, quên rồi.” Ta cứng nhắc nói.

Ngụy Đàm cười cười, không để ý thêm, chỉ đắp thuốc, dùng vải quấn lại.

“Ta còn phải ra ngoài, nàng nghỉ trước đi.” Chàng đứng lên nói.

“Đi đâu?” Ta bật thốt, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, có chút hối hận.

Ngụy Đàm cúi đầu nhìn ta, mép cong lên, hàm ý không rõ.

“Đi tắm, phu nhân đi cùng sao?” Chàng cúi đầu nói, tay nâng cằm ta.

Ta nghiêng đầu sang, mỉm cười nói: “Phu quân đi thông thả.”

Ta không nghĩ tới chính là, Ngụy Đàm đi chuyến này, đêm khuya cũng không trở lại.

Sáng hôm sau, ta vẫn không nhìn thấy chàng, nhưng đến buổi trưa, phía ngoài đột nhiên truyền đến tiếng huyền áo.

“Phu nhân!” A Nguyên kinh hoàng chạy vào, nói với ta, “Phu nhân, Đàm quân tập kích trước doanh trại, quân sĩ chắc không thủ được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thụ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ác Chiến (Hạ)

Ta cả kinh, vội nói: “Đưa ta ra ngoài nhìn!”

A Nguyên tới đẩy xe, đến trước cửa, ta vén màn, chỉ thấy phía ngoài quân sĩ đang bận rộn, bọn họ chạy về hướng kia, có tiếng động lớn, hỗn tạp truyền đến.

Đằng xa, có thể mơ hồ thấy được doanh trại Đàm quân. Ngụy doanh theo địa thế mà xây, lấy trúc vây lại thành doanh trại. Mặc dù bền chắc, nhưng chỉ có thể ngăn cản xe ngựa, không thể làm gì dưới mũi tên. Đàm Hi học tập Ngụy doanh, xây mấy chục doanh trại bằng trúc, phía trên dựng lầu quan sát, quân sĩ ở trên lầu dùng mũi tên bắn vào Ngụy doanh, uy lực quá mức mãnh liệt, mỗi lần Ngụy binh tiến công đều bị ngăn lại, không thể tiến thêm một bước.

“Phu nhân,” A Nguyên thanh âm khẩn trương, “Đại công tử không ở đây, có đi luôn không? Nô tỳ mới vừa nhìn thấy quân Tào, có thể bảo hấn đi tìm xe.”

Ta trầm ngâm, nói: “Không vội, tình thế không rõ, nhìn lại một chút.”

Lúc này, một tướng cưỡi ngựa chạy qua, ta nhìn, đúng là Ngụy Từ.

Ta lớn tiếng nói: “Từ Hiên!”

Ngụy Từ quay đầu thấy ta, lập tức ghìm chặt ngựa, chạy tới phía ta.

“Trưởng tâu!” Hấn cười cười, xuống ngựa thi lễ.

“Từ Hiên, phía trước xảy ra chuyện gì?” Ta hỏi.

“Không có chuyện gì lớn.” Người Ngụy Từ vô cùng bản thủ, giống như vừa đào bùn, “Lão thất phu Đàm Hi phái người đánh lén, Trưởng tâu đừng sợ, chỉ có chút ít binh tướng không có đầu óc, Thừa tướng đã phái người đi thu thập.”

Ta nhìn thần sắc hấn nhẹ nhàng, không khỏi an tâm.

“Tiểu thúc có biết Đại công tử ở đâu không?” Ta lại hỏi.

“Huynh trưởng?” Ngụy từ sừng sốt, lắc đầu một cái, “Không biết.”

Lúc này, có quân sĩ gọi Ngụy Từ. Ngụy Từ ứng một tiếng, nói với ta: “Đệ đi trước.”

Ta gật đầu, nói: “Tiểu thúc bảo trọng.”

Ngụy Từ nói không sai, quả nhiên, phía trước đã yên lặng. Quân sĩ truyền đến tin chính xác, nói trắng ra lúc Đàm quân đánh lên, có mặt thám lẩn vào trong doanh tung tin đồn nói không thủ được, quân sĩ hậu phương hỗn loạn. Nhưng đã bắt được mặt thám, bị Ngụy Giác xử tử.

Phía ngoài, tiếng huyên náo đã giảm bớt, ta và A Nguyên hai mắt nhìn nhau, hóa ra là sợ bóng sợ gió.

Vẫn không thấy bóng dáng Ngụy Đàm, đến tối, ta nằm xuống giường.

Trong giấc mộng, ta giống như trở lại ban ngày, nhao nhao khắp nơi, không bao lâu, ta bị lay tỉnh.

“Phu nhân!” A Nguyên kinh hoàng không dứt, “Mau dậy đi, Đàm quân tới thật!”

Lòng ta chấn động, vội vàng, khoác áo ngoài đứng dậy. Thương thế ở chân ta đã tốt lên nhiều, nhưng đi đứng còn chút đau.

“Phu nhân, “A Nguyên nói, “Hay là ngồi xe đẩy đi.”

Ta nhìn về bốn phía, xuyên qua ánh lửa, trong lòng thầm kêu khổ, đây cũng là chạy trốn chết, có ai ngồi xe đẩy chạy trốn chết đâu!”

Đang lúc ấy, màn hình bỗng nhiên bị vén lên, Ngụy Từ đi đến.

“Trưởng tẩu!” Hấn hành lễ với ta.

“Từ Hiền.” Ta vội hỏi, “Bên ngoài có chuyện gì xảy ra?”

“Trưởng tẩu chớ sợ.” Ngụy Từ nhẹ nhàng cười, “Đàm binh đào đất đánh lên, quân ta đang giao chiến. Đã có quân sĩ hộ vệ ngoài doanh trưởng, Trưởng tẩu ở đây không ngại.”

Ta nhìn hấn, nửa tin nửa ngờ.

“Phu nhân...” A Nguyên thu được nửa bọc quần áo, nhìn ta, có chút luống cuống.

“Như thế.” Ta gật đầu với Ngụy Từ. Để A Nguyên đẩy ta ra ngoài, vén màn lên, chỉ thấy trong doanh khắp nơi đốt đuốc, quân sĩ bận rộn, nhưng không lộn xộn.

“Thừa tướng đâu?” Ta hỏi.

“Thừa tướng đang trấn giữ trong đại trướng.” Ngụy Từ nói, “Tiền quân phát hiện Đàm binh viện có đánh lên, Thừa tướng trưng kè tỵ kè, bố trí mai phục.” Nói xong, hấn cười cười, “Ban ngày Đàm Hi đánh lên bên cạnh, chính là muốn giương Đông kích Tây, chuẩn bị cho ban đêm.”

Ta nghe hấn nói, không dám yên tâm, chỉ mong tránh xa. Cạnh doanh trưởng của ta có một sườn đất, tầm mắt bị ngăn cản, ta để A Nguyên đẩy ta lên. Tầm mắt mở rộng rất nhiều, khắp nơi đốt đuốc, chiếu sáng rõ. Cách vài chục trượng, cự mã vững vàng vây quanh doanh trưởng, quân sĩ sẵn sàng nghênh đón quân địch. Chỗ có ánh lửa sáng hơn, bóng người chuyển động, có thể nghe được tiếng gào thét và tiếng binh khí.

Gió đêm thổi qua, mang theo mùi vị khói lửa, mơ hồ có mùi máu tanh.

“Phu nhân.” A Nguyên nói bên tai ta, khẽ phát run, “Đại công tử ở đâu?”

Ta nhìn bên kia, chưa trả lời.

Lúc nhìn thấy Ngụy Từ ở trong trướng, cơ hồ ta đã bật thốt lên vấn đề tương tự. Từ tối qua đến bây giờ, tựa như chàng biến mất, không nhấn nhủ lại bất kỳ lời gì, cũng không ai nhắc tới. Trong nháy mắt, ta bỗng nhiên ý thức được ta đã đặt Ngụy Đàm vào vị trí có thể dựa dẫm, nhưng cho tới nay, ta đều cảm thấy chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Người đi chuẩn bị ngựa xe,” ta dùng thanh âm chỉ có A Nguyên nghe được, nói: “Nếu có biến, lập tức rời đi.”

A Nguyên ánh mắt chợt lóe, đáp một tiếng, gọi một gã quân sĩ đỡ xe đẩy, đi ra.

Không bao lâu, Ngụy Từ bị gọi đi, Đàm binh quả nhiên như lời hấn nói, quân tốt từ đường hầm đi ra bị bao vây, hỗn chiến một cuộc, Ngụy binh mất thấy thắng lợi trong tầm tay.

Nhưng vào lúc này, nơi xa đột nhiên có một vệt sáng.

Ta nhìn lại, mở to hai mắt.

Chỉ thấy ánh lửa lóe đỏm, lơ lửng trên bầu trời đêm, tựa như huỳnh quang, chuyển động, mang theo khí quỷ dị.

“Là lâu quan sát trên núi!” Có quân sĩ hô to, “Đàm quân bắn tên rồi!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, tiền quân trong trận chiến bỗng nhiên kêu thảm thiết, nhờ ánh lửa, ta mờ hồ thấy không trung có chấm đen rơi xuống, như bầy quạ vỗ mỗi. Ta cơ hồ cho rằng những thứ kia có thể bắn tới đây, bản năng muốn tránh.

“Phu nhân yên tâm,” quân sĩ đứng sau ta nói, “Nơi đây quá xa, mũi tên không bắn tới.”

“Lá chắn! Lá chắn!” Ta nghe có tướng quân thúc giục quân sĩ chi viện.

“Phu nhân!” A Nguyên vội vàng chạy tới, nhận lấy xe đẩy trong tay quân sĩ, nói bên tai ta, “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, giờ đã đi chưa?”

Ta đang muốn trả lời, đột nhiên nghe được tiếng ‘Bụp’ vang lên, tiếp theo, một mảnh xôn xao.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong ngọn lửa, trước quân doanh có cái gì bay lên, bay tới những ánh lửa trên không trung.

Cách quá xa, ta chỉ mơ hồ nghe được tiếng vỡ vang lên, giống như tảng đá lớn rơi xuống đất.

Quân sĩ hoan hô một trận.

“Đánh trúng rồi!” Có người hưng phấn nói, “Là xe bắn đá của Tứ công tử!”

Xe bắn đá? Ta cẩn thận nhìn lại, có mấy tảng đá lớn bay lên tựa như có vật gì to lớn đang đùa cùng dây cung, vút lên rơi xuống, tiếp theo, vài ánh lửa trên lầu quan sát bị dập tắt.

“Đại công tử trở lại!” Có người vui mừng hô.

Ta nghe vậy cả kinh, nhìn lại theo hướng thanh âm vừa hô.

Một trận vó ngựa, ánh lửa, mấy kỵ binh phong trần mệt mỏi chạy tới, người phía trước khôi giáp bóng loáng, chính là Ngụy Đàm.

Lửa trại đốt suốt cả đêm, khi mặt trời dần hiện lên, vẫn còn tàn lửa.

Sau khi hừng sáng, ta mới nhìn rõ toàn cảnh chém giết. Thi thể chất đông như núi, quân sĩ đào hầm chôn tại chỗ, thương binh nằm trên đồng cỏ khô, vừa khóc vừa la, lang trung loay hoay chữa trị.

Xe bắn đá của Ngụy An phá lầu quan sát của Đàm Hi, mà sau trận chiến này, ta mới biết được Ngụy Đàm phải đến nơi trữ lương của Đàm Hi, hơn trăm dặm, một mũi lửa đốt sạch quân lương Đàm Hi.

Một Ngụy An, một Ngụy Đàm, hai con lập công, Ngụy Giác an lòng. Tập kích lương thảo là kế sách Triệu Tuyền dâng lên, Ngụy Giác đối với ta cũng tán thưởng có thêm.

Ta thờ một hơi dài, ít nhất không phải chạy trốn chết.

“Quân lương Đàm Hi?” Ngụy Đàm trở lại doanh trường, ta ngồi trên xe đẩy, nhận lấy áo giáp chàng cởi xuống, hỏi: “Không biết có bao nhiêu?”

“Không rõ lắm, đại khái hơn vạn thạch (1).” Ngụy Đàm đáp.

(1) Thạch: Đơn vị dung tích khoảng 100 lít.

Hơn vạn thạch... Lúc ở Ung Đô ta đã hỏi thăm được, một thạch một trăm năm mươi tiền, một vạn thạch chính là... Ít cũng có một trăm năm mươi vạn tiền.

Máu ta âm thầm chảy, hận Ngụy Đàm người này thô kệch không biết gạo muối đắt đỏ, những thứ lương thực kia giữ lại, chia cho ta phân nửa cũng tốt...

“Đau lòng?” Bỗng nhiên Ngụy Đàm nói.

Ta sùng sốt, giương mắt nhìn chàng.

“Nàng lại đang tính toán.” Ngụy Đàm liếc qua mắt ta, chốc lát lại liếc qua miệng ta, “Còn cần môi.”

Yêu quái. Trong lòng mặc dù căm giận, nhưng bản lĩnh này ta đã sớm lãnh giáo, cũng không giật mình.

Ta che giấu, rời mắt đi chỗ khác, treo áo giáp lên: “Thiếp cảm thấy đáng tiếc, cho dù là Ung Đô, người ăn không đủ no vẫn còn rất nhiều. Vì sao phu quân phải đốt lương thực? Mang về không tốt sao?”

“Hả?” Ngụy Đàm nói, “Phu nhân thương xót?”

“Phu quân quá khen.” Ta nói.

“Nếu như thế, vì phu ở ngoài bốn tẩu hai đêm, sao phu nhân không hỏi xem ta có bị thương không?”

Ta kinh ngạc, quay đầu: “Phu quân. . .” Lời vừa đến miệng, đột nhiên thấy Ngụy Đàm để trần thân trên, da thịt cường tráng, đường cong bẽn lẽn.

Ngụy Đàm treo áo lên giá, liếc ta một cái: “Hử?”

Ta nhìn quần áo bẩn, lại nhìn Ngụy Đàm một chút, vẫn cảm thấy khó xử: “Phu quân muốn tắm rửa?”

“Giờ còn phải đến trường phụ thân, tắm rửa sợ không kịp.” Ngụy Đàm cúi đầu, nói: “Không bằng phu nhân giúp vi phu tắm rửa?”

Lại đùa bỡn ta.

Ta nhìn chàng, không tìm không phổi cười một tiếng: “Chỉ sợ phu quân thất vọng, vết thương thiếp chưa lành, không hầu hạ nổi đâu.”

Nếu nói một trận đánh gây nhệ khí Đàm Hi, như vậy chuyện quân lương bị đốt lại là một kích nặng nề.

Ngụy Giác phải mật thám trà trộn vào doanh trại Đàm Hi tung tin về chuyện này, Đàm Hi muốn giấu cũng không giấu được, lòng quân hoảng sợ. Mà tinh thần Ngụy quân phấn chấn, mấy phen tập kích doanh trại địch, đánh bại Đàm quân.

Sau đó, Ngụy Giác lại dùng kế của Vương Cư, phát ngôn muốn chia hai đường, một đi đến Vi quận – đại doanh Đàm Hi, một chặn ở Hoạt châu – đường lui của Đàm Hi.

Đàm Hi bị quấy nhiễu, tâm thần không yên, quả nhiên trúng kế, tập tước chia quân làm hai đi cứu.

Ngụy Giác nhìn đúng thời cơ, tụ họp binh mã, xông thẳng đến Đàm doanh, Đàm quân đã mất hết ý chí chiến đấu, tan tác tán loạn, Đàm Hi nửa đêm hoảng sợ chạy ra, chỉ đem hơn ngàn nhân mã, bỏ chạy theo hướng Bắc.

Võ Trắc thế cục đã định, Ngụy Giác tiến tới không ngừng, tiếp tục truy kích về hướng Bắc.

Ta là phụ nhân, sau chuyện Triệu Tuyền đã không còn chỗ dùng, đương nhiên không thể tiếp tục đi cùng đại quân.

“Phu nhân và Tử đệ hồi Lạc Dương, đợi chinh chiến xong ta sẽ qua, đưa mọi người hồi Ung Đô.” Ngụy Đàm nói.

Ta gật đầu. Mấy ngày nay thấy chém chém giết giết nhiều, ta ước gì tránh xa.

Nhưng trên mặt vẫn phải thể hiện bản lĩnh, ta ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Đàm, ôn nhu hỏi: “Cuộc chiến còn kéo dài bao lâu?”

“Phụ thân một lòng muốn diệt toàn bộ Đàm thị, có lẽ phải ba, bốn tháng.” Ngụy Đàm nói.

Ta sốt ruột, Lý Thượng đi Giang Nam vẫn chưa thấy tin tức, ta tính sớm hỏi Ung Đô, tránh cho truyền tin mà không tìm được người.

“Lâu như vậy?” Nụ cười ta cứng ngắc.

“Sẽ không lâu lắm.” Ngụy Đàm nói, “Còn phải chờ người đến trấn giữ, tháng sau phụ thân sẽ cho ta hồi Ung Đô.”

Lời vừa nói ra, ta an lòng: “Ra vậy.”

Ngụy Đàm nhìn chăm chăm ta, ánh mắt tỉ mỉ: “Phu nhân rất vui?”

Ta nhướn mày, trấn định nói: “Có thể sớm đoàn tụ với phu quân, đương nhiên vui mừng.”

Ngụy Đàm hí mắt, chốc lát, đưa tay vuốt mũi ta.

“Thu dọn đồ đạc, sau giờ Ngọ lên đường.” Dứt lời, chàng đi ra ngoài.

Để lại ta trên xe đẩy, vuốt mũi, nhìn chăm chăm bóng lưng chàng.

“Phu nhân, mũi người sao lại hồng hồng?” Trên xe, A Nguyên nhìn chăm chăm mũi ta, tò mò hỏi.

“Không sao.” Ta sờ mũi, cảm thấy phía trên đã bị ta sờ nóng lên, “Bị vuốt một cái.”

A Nguyên bật cười: “Phu nhân vẫn nghĩ mũi bị chà xát sẽ biến thành heo? Đó là Nhị công tử lừa người!”

Đó là khi còn bé, Nhị huynh đùa dai, huynh ấy thích vuốt mũi ta, hơn nữa còn dương dương tự đắc nói, vuốt nhiều sẽ thành heo. Ta sợ cực kỳ, một lần bị huynh ấy túm lấy, vuốt hơn hai mươi cái, ta khóc lớn, ồn ào chạy đi tìm mẫu thân, nói ta không muốn thành heo. Nhị huynh đương nhiên bị mẫu thân giáo huấn một trận, nhưng trong lòng ta đã có một căn bệnh không dứt, có người vuốt mũi ta, ta sẽ cảm thấy mũi luôn ngứa, sau đó không ngừng sờ tay vào. . .

Nguy Đàm tên khôn kia, ta âm thầm cắn răng.

A Nguyên đưa ta khăn tay thấm ướt, đắp một lúc, cái loại khó chịu này mới từ từ hết.

Đi một đoạn đường, bỗng nhiên A Nguyên chỉ ra ngoài cửa sổ: “Phu nhân, kia không phải Triệu công sao?”

Ta nhìn lại, quả nhiên, Triệu Tuyền một thân bộ y ngồi trên ngựa, tùy tùng đi theo phía sau.

Ta bảo người đánh xe dừng lại.

“Triệu công.” Ta vén màn xe lên, nói với Triệu Tuyền.

“Phu nhân.” Triệu Tuyền nhìn thấy ta, xuống ngựa hành lễ.

Ta hoàn lễ trên xe, nhìn xe ngựa phía sau hẳn, hỏi: “Triệu công muốn đi?”

“Đúng vậy.” Triệu Tuyền nói.

Ta có chút kinh ngạc, Triệu Tuyền lập công lớn, ta vốn cho rằng hẳn sẽ lưu lại làm mưu sĩ cho Nguy Giác.

“Triệu công đi đâu?” Ta hỏi.

“Đi Ung Đô.” Triệu Tuyền nói, vừa nói vừa cười khổ, “Nguy công đã đón già trẻ nhà ta đi Ung Đô, Tuyền đã cáo từ Nguy công, đi Ung Đô đoàn tụ với người nhà.”

Ta gật đầu, nói: “Thiếp cứ nghĩ Triệu công sẽ ở lại lâu chút.”

Triệu Tuyền lắc đầu: “Nguy công đã nắm chắc thắng lợi, Tuyền rời đi cũng không ngại.” Nói xong, hẳn thở dài, “Nếu không có phu nhân nhắc nhở, Tuyền cơ hồ đã quên hai năm không gặp lão mẫu, thê nhi, thật là xấu hổ.”

Ta nhìn hẳn, trong lòng không nói rõ cảm giác.

“Tuyền cáo từ, phu nhân bảo trọng.” Triệu Tuyền không nhiều lời, thi lễ với ta.

“Triệu công bảo trọng.” Ta hoàn lễ, nhìn hẳn lên ngựa, dẫn xe ngựa đi đường khác.

Đáy lòng không phải không cảm khái.

Triệu Tuyền đi lần này, nói không chừng công danh lợi lộc sẽ bị chặt đứt hết, nhưng hẳn còn có lão mẫu, thê nhi. Mà ta đây đã dùng hết lão mẫu, thê nhi tới khuyên người, phía sau cũng chẳng còn gì.

Cho nên, ta chỉ còn cách xông về phía trước.

“Phu nhân, đi chưa?” Lúc này, A Nguyên hỏi ta.

Ta nhìn chốc lát, gật đầu nói: “Đi thôi.”

Người đánh xe quát một tiếng, giờ roi giục ngựa, trên đường lớn, bụi tung mù mịt, đưa ta đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xe Đẩy

Đi Lạc Dương không cần vội vã lên đường, chân ta vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên trên đường, đi một chút lại ngừng, tựa như ra cửa chơi đùa.

Nguy An vốn muốn ở cạnh Nguy Giác xem đánh giặc, lại bị Nguy Giác đuổi trở về, không quá cao hứng. Hẳn am hiểu hai chuyện, một là máy móc, hai là giả người chết. Ta và A Nguyên tốn rất nhiều tâm tư trên chóc hẳn vui vẻ, đáng tiếc mỗi lần tay không mà về, dọc đường đi rất nhàm chán.

Dĩ nhiên, ta không phải là một người am hiểu nhàm chán, cho nên ở trên xe ngựa, ta nghĩ rất nhiều chuyện.

Lần này rời khỏi Nguy doanh, ta đã không lo sợ như lúc xuất giá ở Lai Dương nửa năm trước. Thái độ Nguy Đàm và Nguy Giác, làm ta biết ta ở Nguy thị coi như tạm thời đứng vững. Như vậy kể tiếp, ta nên tiếp tục quan tâm việc buôn bán của ta.

Ta vẫn lo lắng bọn Lý Thượng, không biết đi Giang Nam có thuận lợi hay không. Lúc từ Ung Đô đi giỗ tổ, ta lên kế hoạch trở về trong vòng một tháng, chờ tin tức Lý Thượng. Nhưng hiện tại thì không được rồi, ta rời Hoài Dương đã hơn nửa tháng, Lý Thượng dù có trở lại Ung Đô cũng không biết ta đi nơi nào. Ta quyết định, đi đến Lạc Dương sẽ đưa tin về Ung Đô, nói là thư nhà A Nguyên, đưa đến quý phủ Lý Thượng. Bên trong viết rõ chúng ta ở chỗ nào, nếu Lý Thượng đã trở lại Ung Đô, nhất định sẽ hỏi âm, nếu không có hỏi âm, chính là chưa trở lại.

Ra khỏi cửa, đi xe cũng coi như niềm vui thú, thống khổ chính là buổi tối nghỉ trọ. Hà Nam một vùng chiến loạn, thôn làng hoang phế không người, nếu buổi tối không chạy đến thành ấp mà có thể tìm được phòng ốc nghỉ trọ đã là chuyện tốt.

Trời chiều ngả về Tây, vào lúc hoàng hôn chúng ta đi đến một thôn, thành trì gần nhất cách vài chục dặm, cho nên phải dừng lại nghỉ trọ.

Trong thôn chỉ có hai, ba gia đình, cũng là người nghèo khổ, nhìn thấy có binh mã đi tới, đều hoảng sợ trốn vào trong phòng, đóng chặt cửa.

May mà quân Tào dẫn đầu kiến thức rộng rãi, vẻ mặt ôn hòa chạy đến trước cửa một nhà nói thông suốt, lại đưa chút lương thực, nhà kia cẩn thận mở cửa. Quân Tào lại thừa dịp trời chưa tối, cho quân sĩ tu bổ lại phòng ốc cho người trong thôn, đội ngũ hai trăm người, ta và Ngụy An được ở trong phòng, những người khác đều ngủ bên ngoài. Người trong thôn thấy quân sĩ không mấy may tơ hào, còn giúp làm việc, tất cả đều giải trừ phòng bị, vui mừng không dứt.

Bọn quân sĩ tìm được bếp trong đồng hoang tàn đổ nát, nấu lửa nấu cơm, lúc dùng bữa, lại phát hiện không thấy Ngụy An. Một phen dễ tìm, tìm thấy hẩn trong một gia đình, hẩn đang sửa lại ghế cho một lão nhân chân có tật.

“Tứ công tử làm thợ mộc sao?” A Nguyên nhỏ giọng nói.

Ta cười cười, gật đầu với lão nhân, nói: “Tứ thúc, dùng bữa đã.”

Ngụy An lau mồ hôi trên trán: “Đệ không đói bụng, Trương tẩu dùng trước đi.”

Ta nhìn lão nhân cằn nhằn bên cạnh, ông nhìn thấy nhiều người, trên mặt vốn đã không được tự nhiên, lúc này lại càng lúng túng.

“Vị công tử này,” ông chấp tay với Ngụy An, “Trước cứ dùng bữa đi, ghế này lão tẩu còn có thể dùng được.”

Ngụy An lắc đầu: “Ta không đói bụng.”

Ta cũng không gấp, trong mắt Ngụy An, chuyện gì cũng không sánh bằng việc trong tay, ta để bọn quân sĩ về trước, giữ lại hai ba người châm lửa, chiếu vào chỗ Ngụy An đang làm.

Trên đường trở về, Ngụy An ngượng ngùng.

“Trương tẩu, tẩu đói không?” Hẩn nhỏ giọng hỏi.

“Không tính là quá đói.” Ta nói.

Ngụy An không lên tiếng.

“Vì sao Tứ thúc lại sửa ghế?” Ta nói, “Cũng không phải máy móc, lần sau giao cho quân sĩ là được rồi.”

Ngụy An cúi đầu, lầu bầu một tiếng: “Không phải vậy.”

Ta ghé mắt: “Không phải cái gì?”

Ngụy An nhìn ta một chút: “Trương tẩu, vốn đệ đi tìm gỗ, thấy lão nhân kia thực sự đáng thương, trên người đệ lại có búa.” Dứt lời, hẩn dừng dừng, lại nói tiếp, “Tổ phụ đệ trước kia chân cũng cằn nhằn, ông đối xử với đệ và huynh trưởng rất tốt.”

Tổ phụ? Ta sững sốt một chút, nhớ tới. Hẩn nói tổ phụ, là Ngụy Khiêm, đã từng làm quan tới Thái úy, sáu mươi tuổi cáo lão.

“Tứ thúc nhớ tổ phụ sao?” Ta mềm lòng.

“Dạ.” Ngụy An nói, “Tổ phụ sẽ mùa kiếm, còn có thể kể chuyện xưa.”

Ta cười cười: “Ông kể chuyện xưa gì?”

“Nhiều.” Ngụy An nói, “Là chuyện bảy nước tranh hùng.”

Không hổ là phụ thân kiêu hùng của Ngụy Giác. Lòng ta nói.

“Ra vậy.” Phụ thân ta năm đó cũng thích kể chuyện bảy nước tranh hùng cho ta nghe, cho nên ta có chút hăng hái, “Không biết trong bảy nước, Tứ thúc thích ai nhất? Tứ quân tử? Bạch Khởi? A, hẩn là đệ thích Mặc từ nhất...”

“Long Dương Quân.”

Ta: “...”

Xung quanh, vô luận là A Nguyên hay quân sĩ hộ vệ, trên mặt ai cũng không có vẻ kinh ngạc. Ta hiểu được, bọn họ không biết Long Dương Quân là ai.

“Tứ thúc,” ta cảm thấy nụ cười của ta có chút co quắp, thấp giọng nói, “Vì sao thích Long Dương Quân?”

Ngụy An nhìn ta một chút, nói: “Long Dương Quân không tốt sao? Kiếm thuật hơn người, có võ có mưu.”

Ta nói: “Rất nhiều người cũng có võ có mưu.”

Ngụy An nhúc nhủ: “Nhưng Long Dương Quân tên dễ nghe, đệ chỉ nhớ được hần.”

Ta: “...”

Trải qua một phen suy tư, sau khi ăn xong, ta nói với Ngụy An: “Tứ thúc nếu thương lão nhân hoạt động bất tiện, sao không làm thêm hai bánh xe, làm cái ghế thành xe đẩy?”

Ngụy An nói: “Đệ cũng muốn vậy, nhưng chỗ này không tìm được gỗ làm bánh xe.”

Ta nghĩ, nói: “Lấy xe của ta tặng cho lão nhân, Tứ thúc nghĩ thế nào?”

Ngụy An sừng sốt, suy nghĩ một chút, nhìn một chút chân ta: “Nhưng chân Trường tẩu đang bị thương.”

“Chân ta đã sắp khỏi.” Ta nói: “Ngày mai đi Lạc Dương, trên đường không cần đi lên đi xuống. Mà nếu đến Lạc Dương vẫn bất tiện, Tứ thúc có thể làm cho ta cái mới.”

Trên mặt Ngụy An lộ ra thần sắc suy tư, chốc lát, gật đầu đáp ứng.

“Phu nhân.” A Nguyên nhìn thân ảnh Ngụy An ra khỏi cửa, nghi ngờ hỏi ta, “Đang yên đang lành, vì sao phải đưa xe đẩy cho người khác?”

Ta mỉm cười, nói: “A Nguyên, người cảm thấy thế đạo hôm nay, nhiều người hoạt động bất tiện không?”

A Nguyên suy nghĩ một chút, nói: “Chiến loạn nhiều năm, không nói đến người dân, binh lính đánh nhau tàn tật cũng nhiều.”

Ta gật đầu, nói: “Vậy nếu có thể bán xe đẩy đi, đây chính là sách lược.”

“Bán xe đẩy?” A Nguyên giật mình: “Nhưng chỉ có Tứ công thì phải làm sao? Chưa nói công tử có chịu hay không, chuyện làm ăn, để cho công tử dính vào thích hợp sao?”

Đây cũng là chỗ ta kiêng kỵ, ta cười cười: “Sẽ có biện pháp. Mà chuyện này đang dự định, có được hay không cũng không nhất định.”

Mẫu thân của ta là người Lạc Dương, nhưng ta chưa bao giờ đi qua Lạc Dương.

Lúc trước, mẫu thân thường kể ta nghe phong cảnh nào ở Lạc Dương đẹp nhất, cái gì chùa cái gì cung, nơi nào náo nhiệt nhất, nơi nào có giếng nước, uống vào nghe nói sẽ biến thành mỹ nhân. Lúc bà nói, ta cảm thấy, trừ Trường An ra, nơi đó là chỗ tốt nhất.

Dĩ nhiên, Trường An đã biến thành phế tích, Lạc Dương cũng không may mắn thoát khỏi.

Xe ngựa băng băng chạy qua cầu treo, qua sông đào bảo vệ tường thành, chạy vào cổng thành. Ta nhìn từ cửa sổ xe ra ngoài, đường phố rộng rãi, phòng ốc chỉnh tề, đều là kiểu điển hình. Nhưng nhìn ra được rất nhiều phòng ốc đã lâu không người sửa chữa, cung điện to lớn mất nóc, tường cao toàn dấu vết nấm đen.

“Phu nhân.” A Nguyên theo ta nhìn ra phía ngoài, bỗng nhiên nói: “Không biết hai vị di phu nhân và Kiều công còn ở Lạc Dương không?”

Ở Lạc Dương, ta có hai dì, một cậu, tất cả đều là dòng dõi cao quý, ta đã gặp mặt bọn họ ở Trường An.

Sau Phó thị gặp chuyện không may, ta không còn gặp lại bọn họ nữa. Đối với ta mà nói, thân nhân giống như vịnh hoa lúc trước, đã tan thành mây khói, sớm biến mất không thấy gì nữa.

May là mẫu thân không biết những thứ này.

Trong lòng ta an ủi, vén màn xuống.

Mặc dù bị hủy, nhưng người ở Lạc Dương không ít. Xe ngựa đi lại ngừng, người đi đường nói liền không dứt, lúc đi qua phía Tây, ta thấy được một chợ

lớn, hồi hã não nhiệt vô cùng.

Chỗ ở cũ của Ngụy thị ở thành Bắc, nơi ở có chút lớn. Xe ngựa dừng trước chỗ ở, quân sự và nô bộc đã chờ trước cửa.

Ta nhìn kỹ những người đó một chút, là trang phục của gia nhân.

Ngay từ lúc ở Ung Đô, ta từng nghe nói Ngụy Chiêu có một vị thiếp ở Lạc Dương, họ Hứa. Xem ra hôm nay, nàng không ra ngoài nghênh đón. Trong lòng nghĩ nghĩ, cũng thích hợp, vị Hứa cơ này không phải chính thất, chủ nhân nhà này cũng không phải ta, nàng ra ngoài đón, nếu ta không biết danh tính, sẽ thêm lúng túng.

“Bái kiến phu nhân,” quân sự thi lễ với ta, cung kính nói: “Phu nhân đường xa vất vả, đồ ăn, nước tắm đã sẵn sàng, mời phu nhân vào trong.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dì

Nhà cũ Lạc Dương là nhà Ngụy Giác ở lúc làm quan tại Lạc Dương, khi đó Ngụy Giác chức quan không lớn, nhà cũng chỉ là viện nhỏ tầm thường, nhưng sau khi ông lên làm Thừa tướng, vẫn không bỏ nhà cũ, không mua nhà mới nào khác.

Về phần vị Hứa cơ kia, theo ta được biết, kể từ khi định đô Ung Châu, Ngụy Chiêu vẫn đi theo Ngụy Giác, một nhà Ngụy thị đi Ung Đô, nhưng sao lại để thiếp duy nhất của Ngụy Chiêu ở Lạc Dương?

Chân của ta không có gì đáng ngại, chẳng qua không dám tùy ý đi lại. Sau khi tới Lạc Dương, ta vẫn ở trong phòng, dường tốt chân mới dám động. Ngụy An là người nhân rồi, hẳn vẫn nhớ xe đẩy của ta, mới đặt chân đã vội thu xếp tìm gỗ.

“Tứ công tử, đây là xe đẩy sao?” A Nguyên cảm tấm ván gỗ vế hình, nhìn một lúc lâu, vẻ mặt mờ mịt, “Hình như không giống?”

“Không giống.” Ngụy An nói, “Thì quá thấp, ta làm cao chút, bánh xe cũng tăng thêm, nếu xe ở trên dốc, có thể phanh lại, sẽ không chạy loạn.”

“Tứ công tử thật thông minh.” A Nguyên ca ngợi. Ngụy An nhức đầu: “Thật ra ta còn muốn sửa cái ghế, biến thành hai tầng, tầng trên ngồi, tầng dưới đục lỗ đặt thùng phân, như vậy, Trường tẩu không cần lê chân đau đi nhà xí.”

A Nguyên: “...”

“Tứ công tử thật tốt,” nụ cười nàng trở nên ngượng ngùng quái dị, nhìn ta một chút, nói: “Nhưng phu nhân không phải người tàn tật, mấy ngày nay không trở ngại gì lớn.”

“Phải không?” Ngụy An nhú mày, có chút thất vọng.

“Không sao.” Ta nói, “Chủ ý rất tốt, trước cứ làm ra, ta tạm thời không cần, nhưng đặt trong nhà không chừng có lúc cần dùng. Đề nói phải không?”

Ngụy An thần sắc giãn ra, gật đầu một cái. Ta mỉm cười. Mới vừa nghe Ngụy An nói, lòng ta sáng rõ. Trên đời đủ loại người bị thương, như vậy xe đẩy không cần cùng kích thước, kiểu dáng, tỷ như cái lúc trước ta dùng, nếu chỉ để đi lại thì đã đủ. Mà Ngụy An nói có thể đi nhà xí, không biết có bao nhiêu người không thể tự lo liệu cuộc sống mong chờ nó? Ta hí hửng, bên tai tựa hồ có tiếng leng keng vang lên. Ôi, đó là tiếng đồng tiền va chạm...

Hiệu quả tinh dưỡng rất tốt, hai ngày sau, thương thế của ta đã hoàn toàn phục hồi, đi lại không ngại. Khi ta đi ra hành lang, cảm thấy trời đất trong vắt, mặt trời chiếu rọi.

Ta ở phòng cũ của Ngụy Đàm, đồ dùng trong phòng là đồ chàng dùng lúc thiếu niên, khi ta mở một cái rương, còn phát hiện vài cái áo cũ và kiếm đồ chơi bằng gỗ. Ta lấy ra ngoài nhìn một chút, những đồ này vẫn tốt, trong rương để hương chống côn trùng, có một cây cung, trên thân cung khắc một chữ ‘Đàm’ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Viết xấu chút nữa có thể coi là mù chữ, ta nhìn một lúc, trong lòng tự nhận xét. Trong phòng Ngụy Đàm thật chán, ta bày ra bộ dáng muốn xem nhà cũ với Ngụy An, hẳn nhức đầu, khó khăn bỏ công việc trong tay, vẽ bản đồ nhà cũ, các nơi sân vườn, ai đã từng ở đó, xong bản đồ, Ngụy An ném cho ta, sau đó lại vùi đầu làm xe đẩy tiếp.

Ta cầm lấy bản đồ, cùng A Nguyên mỗi nơi đi xem một chút. Nhà này dĩ nhiên không có gì đẹp, nhưng ta đã vào ở, ít nhất phải biết đó là một nơi thế nào.

Đi một vòng, các nơi đều rất tầm thường, nhưng trong hậu viên, một vườn thuốc được nở rộ, màu sắc diễm lệ.

Hấp dẫn ta là một nữ tử đứng trong khóm thuốc được. Thân thể nàng mảnh mai, đội nón lá che nắng, mặc dù mặc bộ y tầm thường, nhưng nhìn ra được

đây không phải tôi tớ. Dường như nghe thấy động tĩnh, nữ tử ngẩng đầu lên, men theo nón lá, khuôn mặt thanh tú lộ ra. Nàng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó thả đồ trong tay, bỏ nón lá xuống, đi tới chỗ ta. “Thiếp Hứa thi, bái kiến phu nhân.” Nàng nhẹ nhàng thi lễ.

Ta nghe hiểu hai chữ ‘Hứa thi’, biết ngay mình đoán không sai.

“Thì ra là Hứa cơ.” Ta mỉm cười, gật đầu hoàn lễ, “Nghe danh cơ đã lâu, không ngờ hôm nay lại gặp.”

Hứa cơ thần sắc khiêm tốn, nói: “Thiếp ở Lạc Dương, chưa từng gặp phu nhân.”

Hàn huyền một lúc, ta thấy nàng nói năng văn nhã, nghĩ nàng cũng không phải nữ nhi nhà nghèo. “Cơ ở trong vườn ngắm hoa sao?” Ta hỏi Hứa cơ.

Hứa cơ đáp: “Cũng không phải ngắm hoa, thiếp đang tỉa cành lá.”

“Ồ?” Ta nhìn những cây thược dược kia, mỉm cười, “Cơ biết làm vườn?”

Hứa cơ cũng cười, nói: “Nếu bàn về làm vườn, thiếp cũng lắm biết sơ sai. Nhưng những cây thược dược này, là năm đó Thừa tướng tự tay gieo xuống, mỗi lần hoa nở, trong phủ tất thiết yến ngắm hoa. Hiện tại Thừa tướng đi Ung Đô, thiếp sợ hoa tàn lụi đáng tiếc, nên tự mình chăm sóc.”

“Thì ra là như vậy.” Ta gật đầu, khen, “Cơ quả là người tỉ mỉ.”

Hứa cơ bộ dạng phục tùng, khiêm nhường nói: “Phu nhân quá khen.”

“Hứa cơ này ở Lạc Dương rất rảnh rỗi sao?” Trở lại phòng, A Nguyên châm một chén trà, bưng đến trước mặt ta, thăm hỏi, “Cơ thiếp Nhị công tử, trong phủ này cũng là người có thân phận, tội gì đoạt công việc của người làm vườn?”

Ta nhìn nàng, cười cười: “A Nguyên, nếu người bị ném ở Lạc Dương trợ trợ, cứu cô và phu quân một năm không được gặp mấy lần, người có tìm chút chuyện để làm không?”

A Nguyên cảm thấy có lý, gật đầu một cái. Ta thổi chén trà nhỏ, uống một ngụm. Thật ra không chỉ vì tìm chuyện làm, còn có lý do khác nữa. Nàng mở miệng Thừa tướng, ngắm miệng Thừa tướng, vị Hứa cơ này, rõ ràng rất muốn lấy lòng người nào đó.

Lâu rồi ta không được tự do đi lại, hiện tại vất vả mới đi đến một nơi bình an, vừa tung bừng vừa nhộn nhịp, ở trong nhà mấy ngày, ta lại chủ ý muốn ra ngoài.

Thật ra đi ra ngoài rất đơn giản. Trong nhà không có cứu cô và phu quân, địa vị của ta chính là cao nhất, gia nhân không ngăn cản được. Cho nên, ta hỏi quản sự trong thành có miếu nào linh nghiệm, nói ta muốn cầu bình an cho cứu cô và phu quân. Quản sự do dự một chút, cuối cùng không phản đối. Quách phu nhân thích bái thần, một chiều này quả thực trăm phát trăm trúng.

Xe ngựa và quân sĩ hộ vệ được gọi đến, sau khi chuẩn bị xong lễ vật để dâng, ta ngồi xe ngựa đi về phía Đông thành. Lạc Dương đã từng là kinh đô phía Đông, miếu nơi này mặc dù không bằng Trường An, nhưng cũng rất lớn, hương khói nghi ngút. So ra, Ung Đô mặc dù có tiếng ‘kinh đô’, nhưng miếu nơi đó quả thực không ngẩng mặt lên được.

Ta giao lễ vật cho ông từ, nhờ bày lên, sau đó có khuôn có dạng cầu khẩn một phen, phân phó A Nguyên quyền tiền hương khói. Sau khi lạy tế xong, ta đi ra chính điện, đang tính toán xem đi dạo ở đâu, bên cạnh bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến: “Nữ quân... Phó nữ quân?”

Ta kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy một vị lão phụ nhân, tay cầm rô, hai mắt nhìn ta, tràn đầy kinh ngạc.

“Người...” Ta cảm thấy bà rất quen, lại nhận không ra là ai.

“Nữ quân!” Lão phụ nhân nhìn ta, đầy mặt kích động tiến lên, “Nữ quân, lão là nữ mẫu Kiều phu nhân, nữ quân còn nhớ không?”

Ta nghĩ lại, bà là nữ mẫu của dì Tam, lúc trước dì Tam đến Trường An vài lần, bọn ta thường theo chân dì.

“Lã A Áo.” Ta nhẹ giọng nói.

Lã A Áo gật đầu, nhìn ta, đã khóc không thành tiếng. Mẫu thân có một huynh trưởng, hai muội muội, bà đứng thứ hai trong nhà. Ta từ trong miệng Lã A Áo biết được chuyện năm đó của nấy huynh muội mẫu thân. Phó thị bị giết, cậu ta Kiều Dục mất chức Tư Đãi giáo úy, mà phu gia của hai vị dì ta sợ bị dính lú, cắt đứt liên lạc với bên ngoài. Lúc đó, ông ngoại đã không còn, may mà lưu lại sản nghiệp tổ tiên, cậu tuy không làm quan nhưng ở Lạc Dương vẫn là cao môn quyền quý.

Không quá ba năm, thay đổi bất ngờ, loạn thế Trường An tràn tới Lạc Dương. Cậu đưa toàn gia đi tới Trần châu trốn, sắp xếp xong, cậu tìm Đồng Khuông Hà Nam nương tựa. Cậu xuất thân cao quý, kinh luân đầy bụng, lại biết sử dụng kiếm, Đồng Khuông đối với cậu thường thức có thừa. Đáng tiếc trong việc đánh giặc, Đồng Khuông không có tài, cậu trên đường xuất chinh đến Hoạt Châu trúng mai phục, bị tên bắn trúng ngực, không được chữa trị kịp thời nên bỏ mạng.

Dì Tứ của ta là con út, năm đó gả cho cao môn Thái thị ở Lạc Dương. Cung Lạc Dương bị Hà Quỳ đốt cháy, Thái thị cảm thấy nơi đây không thể ở lâu,

cũng đưa toàn gia rời đi. Không ngờ thiên hạ đại loạn, nơi nơi không có kỷ luật, một nhà Thái thị trên đường về phía Nam bị thổ phi cướp giết, không ai sống sót. Huỳnh muội bốn người, còn sống trên đời chỉ còn di Tam của ta.

Lữ A Áo theo chủ nhân đến miếu bá thần, cho nên, trong sương phòng hầu trà của miếu, ta đã gặp di Tam của ta. Khi bà nhìn thấy ta, mặt biến sắc, hốc mắt chột đỏ, ôm ta khóc tức tưởi.

“A Dung... A Dung... A...” Tay bà nắm chặt tay ta, đầm ngực dậm chân, thanh âm khàn khàn, “Tội nghiệp cháu ta, tội nghiệp tỷ tử...”

Mọi người chung quanh cúi đầu rơi lệ. Ta tuy sớm có chuẩn bị, nước mắt chảy ướt vạt áo trước, nghẹn ngào không nói nên lời. Thân nhân gặp lại, nhưng không vui mừng, cả phòng chỉ có tiếng khóc.

Nhận nhau xong, người bên cạnh rồi rít khuyên giải, di Tam lại ôm ta khóc một trận, mới hơi bình tĩnh lại. Bà kéo tay ta, nói chút ít chuyện ly tán, cảm khái không dứt, lại rớt không ít nước mắt.

“Cậu con nghe tin con gả đến Lai Dương, vốn muốn đi gặp con, nhưng bà ngoại con đột nhiên trúng gió, nằm trên giường không dậy nổi, chuyện bị trì hoãn. Về sau, Lạc Dương sinh biến, cậu con đi Trần châu không trở lại nữa.”

“Bà ngoại không biết còn khỏe mạnh không?” Ta hỏi.

Di Tam lắc đầu: “Lúc Hà Quý tới Lạc Dương thì bà đi. Chuyện của mẹ con, bọn ta chưa từng kể với bà. Một ngày trước khi bà ngoại con qua đời, còn hỏi sao mẫu thân con không về thăm bà...”

Nói đến chỗ thương tâm, bà lại nghẹn ngào, cúi đầu lau nước mắt. Ta khó chịu không thôi, lát sau, hỏi: “Con nhớ cậu có một nam một nữ, không biết giờ ở đâu?”

Di Tam nói: “Sau khi cậu con mất, mợ con đưa toàn gia về Lạc Dương, hiện tại ở nhà cũ.”

Ta gật đầu, ít nhất cậu còn có con cháu, coi như may mắn trong bất hạnh.

Di Tam ngẩng đầu lên, hỏi: “A Dung, giờ con đã gả đến Ngụy thị, phải không?”

Ta nói: “Đúng vậy.” Nghĩ một chút, chuyện Ngụy Đàm cưới ta mà Triệu Tuyên ở Đàm doanh cũng biết rồi, huống chi là di ở Lạc Dương.

“Phu quân đối đãi con tốt không?”

Ta đáp: “Phu quân rất tốt với con.”

Rốt cuộc trên mặt di Tam cũng hiện lên chút vui vẻ: “Vậy sao, đúng là đại thiện. A Dung, miễn là con sống tốt, chúng ta còn cầu gì hơn.” Dứt lời, bà cúi đầu nói, “A Dung, chớ trách di không đi tìm con, lúc nhà con gặp chuyện không may, chúng ta gấp thế nào cũng không giúp được, nếu không phải hôm nay gặp được, di không biết có thể diện mà đi gặp con không...”

Ta không nói. Lại nói, kể từ khi gả cho Ngụy Đàm, ta gặp được đủ loại cổ nhân thân hữu. Bọn họ trừ thương tiếc Phó thị bất hạnh, còn lại là đủ loại khổ tâm xin ta tha thứ. Trong lòng ta bi thương, nhưng người trước mặt rơi lệ dù sao cũng là chí thân, đáy lòng cũng biết bà bất đắc dĩ.

“Di...” Ta nắm tay bà, nhẹ nhàng thở dài. Sau khi từ biệt di Tam, ta không còn tâm tình đi dạo, trèo lên xe quay về nhà.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, Ngụy An rất nhanh đã làm xong xe đẩy mới, ta nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không tồi.

“Đáng tiếc Trương tẩu không ngồi.” Ngụy An tiếc nuối nói.

“Không sao, đây là đồ tốt, ta rất vừa ý.” Ta nói, lát sau, ta lại hỏi, “Từ thúc có từng nghĩ, lão nhân ở thôn kia, một mình sống cô độc, có xe đẩy cũng không có người đẩy cho, phải làm thế nào đây?”

Ngụy An nói: “Nhà ông ấy có một con chó vàng, đệ đã thử rồi, trên đất bằng phẳng nó có thể kéo.”

Ta cười cười: “Nếu không có chó vàng thì sao? Người ngồi xe đẩy tự mình có thể đẩy vẫn tốt hơn.”

Ánh mắt Ngụy An sáng lên.

Rất nhanh đến cuối tháng tám, thoang thoang gió thu, tin tức phía Bắc truyền đến. Đàm Hi bệnh chết trong quân, bốn nhi tử vì chuyện kế vị mà lục đục, Ngụy Giác một đường tiến về phía Bắc, đã công chiếm đại bộ phận Hà Bắc, gần tới Ký Châu.

Lý Thượng vận chưa hồi âm, lúc này, có hai người ta không nghĩ lại tới thăm ta—Mợ ta Đinh thị và Kiều Đề—nữ nhi của bà.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lạc Dương (Thượng)

Ta không quá thân quen với cậu Kiều Dục. Cậu sự vụ bận rộn, rất ít đến Trường An. Nhưng trong ấn tượng của ta, cậu là một người hòa nhã. So ra, ta quen thuộc với mẹ Đinh thị và biểu muội Kiều Đề hơn.

Trước kia, năm nào hai người cũng đến Trường An một chuyến, sẽ ở nhà ta.

Mẹ Đinh thị xuất thân quyền quý, đối xử với ta rất hòa nhã, mỗi lần tới Trường An, còn mang theo rất nhiều đồ tặng ta, ta nhớ khi ta còn bé, thích nhất là lựa mẹ tặng.

Dù vậy, ta vẫn không thích biểu muội Kiều Đề.

Muội ấy nhỏ hơn ta hai tuổi, nhưng do cậu ta thể trạng cao lớn, thân hình muội ấy luôn không phân cao thấp với ta. Muội ấy thích những đồ xinh đẹp, hơn nữa còn thích đồ xinh đẹp trên người người khác. Khi muội ấy tám tuổi, lần đầu tiên tới Trường An, muội ấy ở trước mặt trường bối đã biết làm ra vẻ ngày thơ hâm mộ, nói với mẫu thân, biểu tỷ đeo chuỗi ngọc thật đẹp, con ở Lạc Dương chưa từng nhìn thấy.

Mẫu thân ta luôn hậu đãi thân thích, nghe được lời này, cười híp mắt nói, nếu A Đề thích thì cho con. Rất nhiều năm, ta bị mẫu thân cưỡng ép tặng đi khá nhiều đồ, từ nữ trang đến đồ chơi, hương phấn... Có một lần, muội ấy còn muốn giấy trong thư phòng ta, giấy kia ta rất thích, giấy trắng nõn, trên bề mặt in hình cánh hoa mộc lan, là Bùi Tiềm làm cho ta.

Sau khi nghe Kiều Đề đòi hỏi, ta hung hăng lườm muội ấy, nói không cho. Lúc ấy, mẫu thân còn cười ta hẹp hòi.

Không biết có phải vì nguyên nhân này không, hai ngày sau, ta vô tình nghe được bọn Ngọc Oánh bàn luận về ta và Bùi Tiềm, Kiều Đề cũng ở đó, cười nói “Ta cũng cảm thấy A Dung không xứng với Quý Uyên công tử”.

Cho nên, từ đó về sau, ta không quá thân thiết với Kiều Đề.

Thời gian trôi qua, tâm tư tiểu nữ nhi giống như một cuốn sách bị lãng quên, khi nhớ lại, tâm tình cũng không giống lúc trước.

“Bái kiến mẹ.” Trước cửa, ta thi lễ với mẹ.

“A Dung.” Mẹ đỡ lấy ta, buồn vui lẫn lộn, hai mắt rung rung.

Kiều Đề nhìn ta, thừa kế khuôn mặt của mẹ, tràn đầy đánh giá và cẩn thận.

“Biểu tỷ.” Muội ấy đi tới trước mặt ta, bộ dạng phục tùng thi lễ.

“Biểu muội.” Ta mỉm cười hoàn lễ.

Mẹ kéo tay ta, lại là một phen bồi ngùi xúc động. Ta mời mẹ con hai người tới chính đường ngồi, để A Nguyên dâng trà.

Mẹ nhìn A Nguyên một chút, nói với ta: “Hầu gái này nhìn thật quen, rất giống nữ nhi Lý chương sự, hầu hạ bên cạnh A Dung...”

“Đúng vậy.” Ta mỉm cười, “Sau khi cháu gái đến Ung Đô, vừa lúc một nhà Lý chương sự ở đó, cô nhân được đoàn tụ.

A Nguyên vội vàng tiến lên, thi lễ với mẹ: “A Nguyên bái kiến cữu phu nhân.”

Mẹ ta đỡ A Nguyên dậy, nhìn nàng cười nói: “Bảo sao ta thấy quen vậy, hóa ra là cô nhân.”

Ta kể lại với mẹ năm đó Lý Thượng may mắn thoát khỏi khó khăn thế nào, rồi quê hương đến Ung Đô ra sao.

“May hôm đó cháu đi trên đường, gặp được Lý Hoán, con của Lý chương sự, lúc này mới được đoàn tụ với một nhà chương sự.” Ta nói.

Mẹ gạt đầu, lau mắt nói: “Lý chương sự trung thực, ta vẫn biết. Thiên tai nhân họa, mọi người có thể gặp nhau đã vô cùng may mắn.” Dứt lời, bà vỗ vỗ tay A Nguyên, cảm thán nói với ta, “Suy cho cùng A Dung là tân phụ Ngụy thị, nó bộc đều là người xa lạ, sao có thể hơn người cũ. Hiện tại có A Nguyên, ta cũng an tâm hơn.”

Ta cười cười nói: “Mẹ nói phải.”

Tiếp đó, chúng ta lại tán gẫu chút ít việc vặt, lúc nhắc đến cậu, mọi người không khỏi thương tâm, mẹ lại càng không nhịn được khóc ròng.”

“Cậu con cả đời trung thực, kính già yêu trẻ. Phó thị gặp nạn, ông ấy cùng với các đại thần họp lại dâng tấu, vì Phó thị giải oan, đặc tội Biện hậu. Ông ấy còn muốn đến Trường An cứu người, nhưng mới đến nửa đường tiên đế đã động đao...” Mẹ nức nở nói, “Cậu con vì thế hằng đêm lẫn lộn khó ngủ, lại không dám báo cho bà ngoại con, mỗi lần bà ngoại con hỏi mẹ con, ông ấy miễn cưỡng che giấu. Sau khi con gả đi Lạc Dương, ông ấy muốn đi Lạc

Dương gấp con, nhưng sau Lạc Dương cũng gặp cảnh chiến hỏa, cậu con nường nhờ Đồng Khuông, không ngờ...” Bà dùng khăn lụa bịt mắt, khóc lên.

“Mẫu thân...” Kiều Đề rơi lệ, nhìn ta một chút, nhỏ giọng khuyên giải.

Trong lòng ta cũng buồn bã, nghe vậy khuyên giải một phen, chờ mợ dịu lại, ta hỏi: “Không biết biểu huynh có khỏe không?”

Mợ lau nước mắt, đáp: “Bá Cung vẫn khỏe, nó đang ở nhà đóng cửa ôn tập. Thiên tử ở Ung Đô muốn mở hiếu liêm, Bá Cung muốn tham dự.

Ta tán thành nói: “Biểu huynh có chí, chính là đại thiện.”

Mợ thở dài một hơi: “Kiều thị là đại tộc ở Lạc Dương, cậu con chỉ có Bá Cung là cốt nhục, sao dám xao nhãng. Chi là chiến loạn triền miên, người quen cũ trong kinh đã thất lạc gần hết, cậu con lại không ở đây, không ai tiền cứu.”

Ta hiểu ra, mợ đây là có chuyện nhờ vả.

Biểu huynh Kiều Khác, ta chỉ gặp mặt hai ba lần. Mặc dù không quen thuộc, nhưng ta nhớ huynh ấy rất có tài học, có một lần phụ thân kiểm tra huynh ấy, huynh ấy đối đáp trôi chảy, phụ thân rất tán thưởng.

Hiếu liêm nghĩa đen chính là triều đình đề bạt người có đức hạnh tài năng lên làm quan. Nhưng qua thời gian dài, hiếu liêm bị các nhà quyền quý độc chiếm, càng ngày càng hủ bại. Lúc tiền đế còn sống, thậm chí nếu không có một vị quyền quý tiền cử, mặc dù xuất thân sĩ tộc cũng không được. Nếu là lúc trước, chuyện này không khó, nhưng hiện tại Kiều thị đơn bạc, mợ đành phải đến van cầu ta.

Lần đầu tiên ta cảm thấy thân phận nhi phụ Ngụy thị trong mắt mọi người hẳn là có chút quyền lực.

“Mợ đã ủy thác, cháu gái đương nhiên nhận lời.” Ta trầm ngâm, nói với mợ, “Nhưng có vài lời, cháu gái cũng nói thật với mợ. Cháu vào Ngụy thị chưa đầy một năm, chung đụng với trượng phu thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ quanh quẩn trong nhà, chuyện triều đình chưa từng tiếp xúc. Đợi cháu gái gặp trượng phu, tất vì biểu huynh cầu tình. Thừa tướng luôn thích người tài, biểu huynh lại có chí, hiển nhiên thuận lợi.”

Mợ nghe vậy, cầm tay ta: “Vậy làm phiền A Dung.”

Ta cười cười: “Đây là chuyện đương nhiên.”

Mợ thở dài nói: “A Dung có lòng, cậu con dưới tuổi vàng có biết, chắc sẽ vui mừng.” Dứt lời, lại cúi đầu lau nước mắt.

Ở chính đường ngồi hồi lâu, mợ lại cùng ta nói rất nhiều chuyện. Kiều Đề ngồi cạnh bà, nói rất ít. Trừ khi nói đến chỗ thương tâm mới cùng mẫu thân lau mắt, phần lớn thời gian mọi người ấy bình tĩnh, dùng ánh mắt đánh giá ta.

Sau khi dùng bữa xong, mợ và Kiều Đề cáo từ. Ta nhìn sắc trời, cảm thấy hôm nay thật dài.

“Phu nhân, cửu phu nhân nói thật tài, nói chuyện mà người bên cạnh không xen mồm vào được.” A Nguyên chắc lưỡi hít hà nói.

Ta mỉm cười, chẳng nói chẳng rằng.

Mợ của ta, mẫu thân từng nói bà là người khôn khéo. Lúc trước ta không quan tâm những chuyện này, hôm nay chung đụng cũng có chút lĩnh hội. Hôm nay bà ấy đến thăm ta, sợ là vì biểu huynh. Mặc dù như vậy, Kiều thị là mẫu gia mẫu thân, những người này là thân thích cuối cùng của ta, nếu có thể giúp một tay, ta sẽ không cự tuyệt.

Ngụy An làm xe đẩy được một nửa, không quá thuận lợi. Hắn rất không tình nguyện thừa nhận, có bộ phận phải làm tỉ mỉ tinh xảo, nhưng trình độ thợ mộc của hắn còn quá kém.

“Vậy trước cứ tạm dừng, chờ trở lại Ung Đô, ta tìm hai người thợ mộc tới giúp Tứ thúc, việc này không khó.” Ta khích lệ nói.

Ngụy An gật đầu, lại quay ra làm mấy đồ gỗ nhỏ xinh.

Trong đại trạch không có người nào, cuộc sống có chút nhàm chán. Trong nhà có sách cũ, ta lấy về một quyển, lật được hai tờ thì ném trên bàn không hỏi tới. Hứa cơ cũng là người ít chuyện để làm, mấy ngày nay thường tới bầu bạn với ta.

Trong lúc tán gẫu, ta biết nằng vốn là của hồi môn của Ngô phu nhân, là nữ nhi của nô bộc trong nhà. Khi nàng mười bảy tuổi, Ngụy Chiêu xin Ngô phu nhân cho nàng về làm thiếp. Hứa cơ không nhắc nhiều đến chuyện này, ta cũng không biết cụ thể năm đó thế nào. Nhưng từ nói năng đến quan sát, ta thấy Hứa cơ là người biết chữ biết lễ, không chút nào hèn mọn, mỹ nhân như thế, tuy xuất thân thấp hèn, nhưng Ngụy Chiêu thích nàng, ta tuyệt không thấy quái lạ.

Vì quá nhàn rồi, sau khi ta nghe được Hứa cơ sẽ dệt vải, thậm chí còn lấy khung cửi của Ngô phu nhân – mẫu thân Ngụy Đàm đã dùng qua, mang ra ngoài, tập làm phụ nhân hiền lành như sách viết, học dệt vải với Hứa cơ.

Trời dần dần lạnh, tin thắng trận phía Bắc tới không ngừng. Sau khi Đàm Hi chết, binh tướng chia ra cho bốn nhĩ tử. Thừa dịp quân hùng không đầu, Ngụy Giác một đường hướng Bắc, tiêu diệt từng bộ phận. Hiện tại, Ngụy Giác đã diệt Đàm Quý – nhĩ tử thứ ba của Đàm Hi, đang ở U Châu giao chiến

với Đàm Minh – trưởng tử Đàm Hi.

Lúc này, phía nam Hoài Dương đột nhiên có động tĩnh. Ngô Chương bệnh tình nguy kịch, không có con, truyền cơ nghiệp của mình cho đệ đệ Ngô Côn.

Lúc ta nghe được tin kia, có chút bất thần.

Lạc Dương cách Hoài Dương rất xa, tin tức chỉ có vài câu. Đối với người hiểu biết rộng, quyền vị thay đổi, thường sẽ có rất nhiều người lục đục với nhau, có người đắc chí, có người xui xẻo. Bùi Tiềm ở đó, có bình an vô sự không?

“Gần đây phu nhân không quá chuyên tâm.” Sau khi ta làm đứt vài sợi tơ, Hứa cơ mở miệng nói.

Ta định thần, cười áy náy với nàng.

“Chắc phu nhân mệt mỏi rồi.” Hứa cơ nhìn sắc trời, nói: “Canh giờ không còn sớm, hay là phu nhân đi nghỉ đi.”

Ta gật đầu, nói: “Cũng được, mai tiếp tục.”

Hứa cơ hành lễ, cáo lui.

Ta cũng cảm thấy mệt mỏi, sau khi rửa mặt, ta nằm trên giường, nhẹ nhàng thở dài.

Có đôi khi, ta cảm thấy ta chính là mệnh lao tâm khổ trí.

Người ta nói ân đoạn nghĩa tuyệt, nói thì dễ, làm được có mấy ai? Tựa như ta, nghĩ đến Bùi Tiềm, ta sẽ không tự chủ được mà lo lắng. Cũng không phải chưa dứt tình cũ với chàng, mà ta không cách nào coi chàng như người xa lạ được.

Có lẽ có tâm sự, ta ngủ chập chờn.

Nửa đêm, ta mơ màng cảm thấy có động tĩnh, gió đêm khẽ thổi qua cổ, giống như cửa sổ không đóng chặt.

Cảm giác có một vật thô to vuốt trên mặt ta, ta đột nhiên tỉnh táo lại.

Mắt đột nhiên bị nền chiếu vào, có chút không mở ra được. Khi ta nhận ra người trước mặt là ai, ta bỗng cả kinh sùng sốt.

“Tỉnh rồi?” Ngụy Đàm có chút ngoài ý muốn, chốc lát, cười cười, “Phu nhân thứ lỗi, ta không cố ý.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lạc Dương (Trung):

Lúc chàng nói chuyện với ta, vĩnh viễn đều nghe không có thành ý. Ta không so đo với chàng, kinh ngạc hỏi: “Phu quân về khi nào?”

“Vừa mới.” Ngụy Đàm nói, thần sắc mệt mỏi.

Ta nhìn về phía đồng hồ nước, vừa qua canh ba (1).

(1) Canh ba: Từ 11h đêm đến 1h sáng.

“Sao phu quân không gửi thư báo trước một tiếng?” Ta kéo áo khoác lên người.

“Vội vàng lên đường, không kịp phái người.” Ngụy Đàm kêu bắc đèn, cả phòng chợt sáng ngời. Xong chàng đứng dậy, đi tới giá treo cơi áo ngoài.

Ta một mình ngủ một phòng, không câu nệ đáng vẽ, lúc này tóc tai bù xù, váy áo xốc xếch. Thấy Ngụy Đàm một mình đứng trước giá áo, ta muốn đến, trượng phu đêm hôm khuya khoắt trở lại, thế từ hiển dụ, hẳn là phải lập tức nhào tới hầu hạ ân cần?

“Phu nhân không cần đứng dậy, ta đi tắm.” Đang do dự, Ngụy Đàm tựa như có mắt sau gáy, mở miệng nói.

Lòng ta buồn lòng, nhưng cảm thấy vẫn phải giả bộ một chút: “Ừ... Trên đường phu quân đã dùng bữa chưa? Thiếp đi phân phó nhà bếp nấu chút canh, được không?”

“Không cần.” Ngụy Đàm mặc áo đơn, nhìn ta một chút, “Phu nhân nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, bước ra cửa.

Ta nghe bên ngoài có giọng quát sù, ngồi chồm lết, cời áo ngoài nằm xuống.

Ngủ nửa chừng thì bị đánh thức, ta mệt vô cùng. Không cần ta làm cái gì, tốt nhất... Thầm nhủ trong lòng, ta nhắm mắt lại.

Ta vốn chỉ định nhắm mắt một chút, chờ Ngụy Đàm trở lại sẽ lấy lòng. Ai ngờ nhắm mắt một lúc, mở mắt ra phát hiện đã là sáng sớm.

Vừa định vươn vai, ta đột nhiên phát hiện Ngụy Đàm nằm ở bên cạnh, đang say giấc.

Chân tay vừa giờ lên đã khựng lại, ta dè dặt thu lại, chồm lết, dịch thân thể một chút. Mặc dù từ lúc đi khỏi Hoài Dương, chúng ta đã nói tiếp tục làm phu thê. Nhưng lại lên đường, lại chiến sự, ban đêm chúng ta ngủ cùng nhau không nhiều, cho nên tới bây giờ, ta không quá quen ngủ cùng chàng.

Ở khoảng cách gần, nửa khuôn mặt Ngụy Đàm được ánh nắng sớm chiếu vào, đường cong thật rõ ràng.

Ta im lặng nhìn chàng, đột nhiên cảm giác thật mới mẻ. Nắng chiếu vào, mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, phía dưới, môi và cằm tinh xảo, còn cả hầu kết...

Chàng giật mình, ta sững sốt, vội vàng nhắm mắt lại.

Giường khẽ lay động, ta mơ hồ cảm giác Ngụy Đàm trở mình. Hơi thở kia... Dường như khẽ thổi qua mặt ta.

Ta đề phòng, ra sức giả bộ ngủ.

Ta không biết Ngụy Đàm giật mình trong mơ hay đã tỉnh, một lúc sau, ta muốn mở mắt xem thực hư thế nào, bỗng nhiên lại nghe được chàng giật mình.

Ngụy hiềm thật... Ta nhủ thầm, không quá lâu sau, một cánh tay đưa qua, ôm ngang hông ta.

Da ta nổi một tảng da gà.

Bàn tay kia rất không an phận, từ eo xoa lên lưng ta, lại sờ sờ tóc ta. Cuối cùng, lỗ mũi của ta bị nắm lấy.

Không thở được, ta không giả bộ được nữa, mở mắt.

“Phu nhân dậy rồi?” Ngụy Đàm buông tay ra, dưới nắng sớm, nở nụ cười biếng nhác.

Ta sờ sờ mũi, trong lòng biết lại bị chàng đùa bỡn, vừa quần vừa giặt. Nhưng vẫn phải giả bộ vừa tỉnh ngủ, kinh ngạc nói: “Sao phu quân dậy sớm vậy?”

“Người lữ hành, không quen ngủ dậy muộn.” Ngụy Đàm vươn vai, ta nghe chàng bẻ ngón tay ‘răng rắc’, lát sau, chàng liếc về phía ta, “Trời vừa sáng ta đã tỉnh, chưa từng ngủ thêm.”

Ta: “...”

Ta thật xấu hổ, trừng lớn mắt.

Ngụy Đàm không để ý tới ta, khoé miệng đắc ý cong lên, ngồi dậy. Ta thấy chàng đi tới giá áo, cời quần áo ngủ xuống, cơ thể trần trụi sáng bóng.

Nhũ nẫu từng nói phi lễ chó nhìn, ta muốn rời mắt, lại không nhịn được nhìn lại. Đây không tính là phi lễ, thậm chí, ta và chàng là phu thê... Ngụy Đàm nhìn mấy bộ y phục trên giá, giống như đang suy nghĩ mặc cái nào đẹp. Ta thấy da thịt trên lưng chàng phập phồng theo từng chuyển động, cường tráng mà không nặng nề, lại rắn chắc lưu loát, ta đột nhiên cảm giác được, nếu Ngụy Đàm và ta làm chuyện phu thê, ta thật giống như không thiệt thòi gì...

“Đẹp không?” Ngụy Đàm đột nhiên nói.

Ta: “...”

Ta thật muốn xoay mặt chàng lại nhìn xem có lấp gương nhìn trộm không.

“Cái gì đẹp?” Ta hỏi ngược lại, biết điều một chút, tự thừa nhận mình là đũa ngọc.

Ngụy Đàm mặc áo đơn lên người, buộc dây, xoay người lại.

“Ta hỏi y phục, mới làm.” Chàng mỉm cười.

“Y phục lần này thật đẹp.” Ta thuận thế leo lên, chân thành gật đầu.

Lạc Dương trên danh nghĩa quy thuận triều đình, ai cũng biết, triều đình chính là Ngụy thị.

Lúc ta và Ngụy Đàm ở sảnh đường dùng đồ ăn sáng, phía ngoài có sứ giả đưa thiệp. Chu Khang – Thái thú Lạc Dương tới nay thiết yến, vì Ngụy Đàm đón gió tây trần.

Ngụy Đàm nhìn thiếp kia một chút, đáp ứng sứ giả.

Ta cầm chén cháo ăn xong, dùng khăn lau khóe miệng, hỏi Ngụy Đàm: “Phu quân vốn nói muốn hỏi Ung Đô, chẳng biết lúc nào lên đường?”

Ngụy Đàm nói: “Không vội, ở Lạc Dương thêm mấy ngày nữa.”

“Như thế.” Ta nói.

Ngụy Đàm nhìn ta, ánh mắt như thăm dò.

“Phu quân muốn nói gì?” Ta hỏi.

“Không có.” Ngụy Đàm thu hồi ánh mắt, cúi đầu ăn cháo.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Trình Mậu tới, nói đã chuẩn bị xong, có thể đi ra ngoài.

“Ta phải đi tuần tra trong thành.” Ngụy Đàm nói với ta.

“Huynh trưởng, đệ cũng đi.” Ngụy An vẫn vui đùa dùng bữa rồi cục cục mở miệng nói chuyện.

Ngụy Đàm đáp ứng một tiếng, rồi nhìn về phía ta.

Ta không chút hứng thú với việc tuần tra, một mực hiền lành cười với Ngụy Đàm: “Để thiếp hầu hạ phu quân thay y phục.”

Ngụy Đàm không giống đệ tử nhà quyền quý Trường An, hầu hạ chàng thay y phục rất nhẹ nhàng, tìm bên trong rương một áo choàng cũ, đủ dày là được.

Chàng khoác áo choàng lên, ta thay chàng sửa sang, buộc lại vạt áo. Ngụy Đàm cao hơn ta rất nhiều, ta giơ cánh tay lên, kéo kéo vạt áo rồi buộc lại.

Ai cũng không nói chuyện, giương mắt, Ngụy Đàm nhìn ta.

“Áo choàng quá chật sao?” Ta nhìn bờ vai và lồng ngực chàng, áo choàng căng ra không một nếp gấp, lại nghĩ tới cảnh lúc sáng sớm.

“Không chật.” Ngụy Đàm nói, “Vừa vặn.”

Ta “Ừ” một tiếng, đi lấy đai lưng.

“Ngô Chương bệnh chết, truyền ngôi cho đệ đệ Ngô Côn.”

Ta ngẩn người, ngẩng đầu, Ngụy Đàm nhìn ta chăm chú: “Quý Uyên và Ngô Côn hòa hợp, sau khi Ngô Côn kế vị, phong huynh ấy làm Trung hộ quân.”

Lời này quá đột ngột, ta mờ mịt gật đầu, vòng đai lưng quanh hông chàng.

Chàng lại nói: “Ta chỉ biết thế này, phu nhân nếu có lời muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng.”

Ta ngẩng đầu nhìn chàng, rất kinh ngạc. Chàng nói không sai, lúc ăn sáng ta hỏi chàng khi nào hỏi Ung Đô, đích xác là muốn mượn cơ hội hỏi Bùi Tiềm. Tự mình ý thức được Ngụy Đàm kể chuyện Bùi Tiềm sẽ rất lúng túng, ta đành tính toán lên đi thăm thính. Cho nên, khi Ngụy Đàm nói muốn ở lại thêm mấy ngày, ta cũng không nói thêm gì nữa.

Ta đã quên Ngụy Đàm là một người có tâm tư khó dò, chàng nhận ra được, nhưng không có kỳ chút nào mà nói thẳng trước mặt ta.

Cái này coi như thẳng thắn? Hay là thử dò xét?

Ta lộn ruột, lạnh lùng nói: “Sao phu quân biết thiếp có chuyện không thể nói?”

Ngụy Đàm ngẩn ra, nhìn ta, tròn mắt đông lại.

Trong nháy mắt xung quanh an tĩnh, ta nhìn qua chỗ khác, cúi đầu cài đai lưng cho chàng.

“Ta đi đây.” Ngụy Đàm đeo cây đao ngang hông, thân nhiên nói. Dứt lời, bước ra khỏi cửa.

Ta chợt giật mình, bận rộn đuổi theo: “Phu quân!”

Ngụy Đàm quay đầu lại.

Ta nhìn chàng, tức giận quy tức giận, cũng không muốn cứng rắn với chàng.

“Chàng...” Ta muốn nói đa tạ, nhưng đến khóe miệng, lại đổi thành “Đi sớm về sớm”. Dứt lời, thi lễ.

“Ừ.” Ngụy Đàm đáp lại, không rõ tâm tình.

Ta cũng không phải người biết hối lỗi, nhưng đến khi Ngụy Đàm phái người quay về báo, nói trực tiếp đến nhà Chu Khang dự tiệc, ta có chút hối hận.

Ta không thể không suy đoán, quả thật mình chọc giận Ngụy Đàm sao?

Trong lòng có tiếng nói, chàng giận thì sao? Ai bảo thích dò xét ta?

Nhưng một thanh âm khác lại nói, có lẽ chàng ủy khuất thật?

Cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất, cũng không phải tiêu hải tử. Ta có chút lo lắng, bữa tối gấp được hai gấp, không yên lòng mà dừng lại.

Ta đi ra đình viện, tà dương phía cuối chân trời, mây màu xám tro, sắc màu hỗn tạp không rõ. Gió đêm luan quẩn, cỏ thu lay động, nhìn thật thi vị.

“Phu nhân sao ở chỗ này?” Một thanh âm từ phía sau truyền đến, ta quay đầu lại, là Hứa cơ.

Nàng mỉm cười đi tới, thi lễ với ta: “Nghe nói Đại công tử không ở đây, thiếp rảnh rồi, muốn hỏi phu nhân, tối nay có dệt vải không?”

Ta đây mới nhớ là ta có việc để làm.

“Dệt.” Ta mỉm cười đáp ứng, “Dĩ nhiên muốn dệt.”

Đình viện ban đêm rất an tĩnh, trừ thanh âm của khung cửi, chính là thanh âm uyển chuyển của chim sơn ca ngoài cửa sổ.

“Phu nhân làm thế này không đúng, dễ bị rối.” Ta đang dệt, Hứa cơ ở một bên chỉ dạy, “Để thiếp làm mẫu.”

Ta đáp ứng, nhường chỗ cho nàng, nhìn Hứa cơ cầm con thoi, rất quen thuộc mà làm.

Nhìn nhìn, ta không khỏi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa. Trăng đã lên cao, tiệc rượu vẫn chưa xong sao?

“Phu nhân đang chờ Đại công tử?”

Ta hoàn hồn, Hứa cơ ngừng lại, nhìn ta.

Ta ngượng ngùng, mỉm cười: “Sao cơ biết?”

“Sao thiếp không biết chứ?” Hứa cơ nhẹ nhàng nói: “Thiếp đã từng như vậy, vốn thường nhìn ra cửa trông ngắm.”

“Hả?” Ta biết nàng đang nhắc đến Ngụy Chiêu.

Hứa cơ cười cười, nhìn ra ngoài cửa, tựa như nhớ lại, tựa như ý vị thâm trường: “Nhưng vốn trông không đến, tâm tư thiếp đã phai nhạt.”

Ta cảm thấy trong lời nói của nàng ẩn giấu chuyện gì, đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên, A Nguyên từ bên ngoài đi vào: “Phu nhân, Đại công tử đã về.”

“Hả?” Ta thả lỏng, bỗng cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng.

Hứa cơ nhìn A Nguyên, mặt như kính ngac, rồi sau đó, nàng nhìn về phía ta, cười cười: “Đại công tử đã về, thiếp xin cáo lui trước.” Dứt lời đứng dậy, thi lễ với ta.

Ra khỏi sân viện Ngô phu nhân, ta đi thẳng tới chỗ ở.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy một gã tên Vương Huy cầm đầu chạy đến.

“Phu nhân.” Hần hành lễ, nói: “Đại công tử say, đã trở về phòng.”

Ta gật đầu, tiếp tục bước đi. Không ngờ còn chưa vào đến sân, ta đã gặp được quản sự.

“Phu nhân.” Hần hành lễ, về mặt có chút khó xử, nói: “Đại công tử đưa về mấy vị mỹ nhân, mà Đại công tử đang say, phu nhân nhìn thử xem...”

Ta sững sốt một chút, nhìn về phía hần, chỉ thấy cách hai trượng phía sau lưng hần, năm nữ tử thanh xuân mười sáu, mười bảy tuổi đang đứng ở hành lang, ai ai cũng xinh đẹp.

Thấy thái độ của quản sự đối với ta, chúng nữ tử nhìn nhau, chốc lát, tiến lên thi lễ với ta, cất giọng oanh oanh yến yến: “Bái kiến phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lạc Dương (Hạ)

Ta nhìn những nữ tử kia, không nói gì, chỉ cảm thấy đầu như bị tạt gáo nước lạnh.

“Phu nhân?” Quản sự nhìn ta dò hỏi.

“Lúc trước an trí chỗ ở của người mới ở đâu?” Ta hỏi.

Quản sự nói: “Khi chủ công còn ở Lạc Dương, Ngô phu nhân chủ sự, hầu gái mới tới thì an trí ở sương phòng phía Bắc, cơ thiếp thì chọn viện không có người ở.”

Thì ra là như vậy. Đưa tới những nữ tử này, lại chưa được Ngụy Đàm phân phó, đương nhiên xử lý giống nô tỳ. Nhưng những nữ tử này, ai nấy đều trang phục yểu điệu, hiển nhiên không phải để làm nô tỳ. Nếu quản sự phân các nàng đến Bắc viện, sợ đắc tội các nàng, nếu đối đãi giống cơ thiếp, lại sợ đắc tội ta.

Ta vốn không vui, lúc này tâm tư lại thay đổi.

“Nếu có viện nào lớn không người thì an trí ở đó.” Ta hiền hòa nói với quản sự, hiền lương mỉm cười.

Quản sự đáp ứng, lệnh người khác dẫn chư vị nữ tử đi xuống.

A Nguyên đẩy cửa phòng ra, mùi rượu nhàn nhạt bay tới.

“Đi nấu chút canh giải rượu.” Ta nói với A Nguyên.

A Nguyên đáp một tiếng, tránh ra. Ta vào trong, đóng cửa lại.

Trên giường, Ngụy Đàm ngửa mặt nằm, không nhúc nhích, trên người còn mặc ngoại bào.

Đi về phía người đang ngủ như heo chết, ta một bụng bức mình không có chỗ phát. Người nọ là cố ý sao? Muốn báo thù ta, để ta không nói được lời nào, hay là khảo nghiệm ta có hiền lành không?

Ta hít sâu, để tâm tình bình ổn một chút.

Ta dĩ nhiên hiền lành, ta không bức mình, ta sẽ không vì mấy nữ nhân kia mà bày ra thái độ tranh giành. Ta chẳng những không làm khó, ta còn cho những nữ nhân kia ăn ngon mặc đẹp, ngày ngày nịnh hót Ngụy Đàm, đêm nay phu quân nghỉ ở đâu, thiếp thấy Thôi cơ Tây viện đáng thương vô cùng, có thể...”

Trong lòng suy nghĩ, bỗng nhiên ý chí chiến đấu tràn đầy.

Chính là như vậy, ta hít sâu hơn, siết chặt tay.

Nhưng quay đầu, ta sợ hết hồn.

Không biết Ngụy Đàm mở mắt lúc nào, đang trên giường nhìn ta chằm chằm.

“Lúc phu nhân đứng một chỗ, thường có vô vàn thần thái.” Ngụy Đàm mỉm cười, ánh mắt thanh tĩnh mà nghiền ngẫm.

Lúc A Nguyên bưng canh giải rượu tới, thấy Ngụy Đàm ngồi trên giường uống trà, sững sốt một chút.

“Đặt lên bàn.” Ta nói.

A Nguyên đáp ứng, bưng súp tiến về phía trước, lui ra ngoài đóng cửa lại.

“Phu quân dùng chút canh giải rượu đi.” Ta nói. Chẳng tuy giả say nhưng uống không ít rượu, ta vẫn có thể ngửi được mùi rượu trên người chàng.

“Không cần.” Ngụy Đàm nói, cầm chén trà trong tay, “Có trà của phu nhân là được rồi.”

Lời này nghe rất lấy lòng, nhưng ta đâu có dễ lấy lòng như vậy.

Ta mỉm cười: “Rượu nhà Chu Thái thú không hợp ý phu quân sao?”

Ngụy Đàm nhướn mày nhìn ta: “Chu Thái thú thịnh tình, rượu một chén nhận một chén, nếu ta không giả say, há có thể thoát thân sớm như vậy?”

Ta rót thêm trà vào chén chàng: “Vừa vặn gặp ý tốt của Chu Thái thú, phu quân dù sao chưa say thật, sao không ở lại chè chén?”

Nguyệt Đàm mỉm cười: “Phu nhân dạy ta đi sớm về sớm, sao ta dám trái lời.”

Ta nhìn chàng, cứng lưỡi.

Không phải ta không thừa nhận, kẻ vũ phu này miệng lưỡi có chút bản lĩnh, còn có thể dùng lời của ta để ngăn ta. Ta cũng cười: “Ra vậy, nếu phu quân giả say, về đến nhà cũng nên an trí mỹ nhân mà Chu Thái thú tặng đã.”

Nguyệt Đàm thông dong nói: “Những người kia cho phu nhân, tùy phu nhân an trí.”

“Cho ta?” Ta kinh ngạc.

“Bên cạnh nàng vốn thiếu thị tỳ.” Nguyệt Đàm nói.

Vẫn là vì ta.

Nguyệt Đàm hóp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Nô bộc trên danh nghĩa đều do phu nhân sắp xếp, nếu không muốn giữ lại, phu nhân có thể tặng người khác.”

“Như thế, thiếp biết rồi.” Ta mỉm cười. Trong lòng lại nói, ta sao dám. Tặng những nữ tử kia cho người khác dĩ nhiên dễ dàng, chủ mẫu tìm cơ đánh chết hầu gái cũng có thể làm được danh chính ngôn thuận. Nhưng mà, trong mắt Nguyệt thị, nhất là Nguyệt Đàm, ta sẽ mang tiếng đồ ky, ai biết tương lai sẽ ra sao?

Nguyệt Đàm nhìn ta, rất tìm tòi nghiên cứu.

“Cao hứng sao?” Một lúc, chàng hỏi.

“Cao hứng cái gì?” Ta đã học được vẻ mặt không đổi sắc.

Nguyệt Đàm nói: “Ta nhớ ở phủ Phạm Thái thú, phu nhân rất không thích.”

Ta cảnh giác, Phạm Duyệt? Trong lòng nhớ lại, khi đó biểu hiện của ta rất rõ ràng sao?

“Thiếp chưa từng không thích, phu quân nhớ nhầm đi?” Ta lộ vẻ kinh ngạc.

“Hừm?” Nguyệt Đàm cau mày, lộ ra bộ dáng thật tình nhớ lại: “Nhưng hôm đó là ai nói say đòi rồi tiếc, còn không chờ ta về đã đóng cửa đi ngủ một mình?”

Mặt ta nóng lên, bận rộn bao biện: “Khí đó không phải thiếp không thích...”

“Ta nhớ khi đó có người thấy ta về đã trưng ra bộ mặt ủy khuất,” Nguyệt Đàm sờ sờ cằm, tiếp tục nói: “Còn nói gì mà tiếp tục làm phu thê.”

Ta càng quần bách, trừng chàng: “Ai về mặt ủy khuất chứ!”

Nguyệt Đàm không trả lời, nhưng nhìn ta rồi cười, càng cười càng lớn, rung cả bả vai.

Ta thật giận: “Không cho cười!” Vừa nói vừa đứng dậy.

Không chờ ta đứng lên, Nguyệt Đàm đột nhiên đưa tay kéo ta, trời đất quay cuồng, ta bị chàng đặt trên giường.

“Buông ta ra!” Ta dùng sức đẩy chàng.

“Không buông.” Nguyệt Đàm tì lên trán ta, hai tròng mắt rất gần.

Mùi rượu theo lời chàng, phả nóng khuôn mặt ta. Chàng thật nặng, lực tay cũng lớn, ta vô cùng bối rối, vừa thẹn vừa quần, ta giãy dụa mấy cái mà vẫn không nhúc nhích.

“Chàng... Chàng đè chết ta!” Ngực ta bị đè ép không thở nổi.

Nguyệt Đàm bắt vi sở động: “Còn trốn không?”

Ta vội vàng lắc đầu.

Lúc này Nguyệt Đàm mới rời thân thể đi.

Trên người đột nhiên nhẹ nhàng, ta nghiêng người, ra sức hít vào. Nguyệt Đàm vẫn không buông tay, ôm ta, lồng ngực dính sát lưng ta.

Ta không dấy dựa nữa. Cái tên vũ phu này, dù sao ta cũng không đấu lại.

Trong phòng rất yên tĩnh, ta nghe trong viện có tiếng chim sơn ca hát.

Một lúc sau, Ngụy Đàm trầm giọng nói: “Ta vừa mới ra cửa, Chu Thái thú lập tức nhét mấy nữ tử kia vào, ta đang giả vờ say, không tiện cự tuyệt.”

Ta không nghĩ tới đột nhiên chàng lại nói chuyện này, lát sau, nói: “Ừ.”

Cánh tay Ngụy Đàm khê thít chặt, nhiệt khí ngay sau tai ta, da thịt một trận tê dại.

“Không tin?”

“Phu quân nói, thiếp há không tin...” Lời còn chưa nói hết, vì chuyện có chút không đúng, tay Ngụy Đàm đã dò vào vạt áo ta, dạo chơi không an phận.

“A Dung.” Thanh âm chàng thật trầm, không giống lúc trước mang theo giáo hoạt trên đầu, nhiệt tỏa ra ấm áp, hơi thở khô nóng, “Ta và nàng tiếp tục chuyện đêm đó, được không?”

Tim ta đập rộn ràng.

Ngụy Đàm không chờ ta trả lời, sau cổ đã bị chàng găm cắn, tay nói lỏng vạt áo của ta.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trong Phòng

Ngụy Đàm không chờ ta trả lời, sau cổ đã bị chàng găm cắn, tay nói lỏng vạt áo của ta. Lòng ta loạn lên, đang lúc chàng muốn tung mình đè lên, ta đột nhiên bắt được tay chàng đang thăm dò vào trong áo, tránh thoát vòng ôm của chàng, ngồi dậy.

Ngụy Đàm kinh ngạc nhìn lại, tròng mắt chớp động, vẫn còn sót lại nóng bỏng.

“Phu quân...” Ta không dám nhìn chàng, gương mặt đầy mặt, cổ họng như bị nghẹn, “Phu quân về còn chưa tắm rửa.”

Ngụy Đàm chăm chú nhìn ta, cổ áo chẳng biết nói lỏng từ lúc nào, hầu kết khê động.

“Ta tắm xong sẽ tiếp tục sao?” Bỗng nhiên chàng cười cười.

Ta cắn môi, chỉ cảm thấy ánh mắt chàng nóng bỏng, như muốn nướng chín mặt ta.

“Ừ.” Ta nói.

Ngụy Đàm không nói hai lời vội đứng dậy, không chờ ta ngẩng đầu, đã như gió biến mất ngoài cửa.

Trong phòng còn một mình ta, ta ngồi trên giường, vừa vỗ ngực vừa ngẩn người.

Tim còn đang đập loạn, giống như bôn chôn.

Tắm rửa? Ta vừa nghĩ lý do mình nói đã cảm thấy buồn cười.

Ta thừa nhận rất không có tiền đồ. Ban đầu ở Ung Đô, rõ ràng ta có chủ tâm dụ dỗ, nhưng mới vừa rồi lại luống cuống.

Chưa chuẩn bị tốt sao? Có lẽ vậy, vừa nãy đi vào cửa ta còn phải nén giận cơ mà.

Các người là phu thê, người không muốn nhưng vẫn còn năm nữ tử đang tuổi thanh xuân. Đáy lòng có một thanh âm vọng lại.

Không sai!

Ta đứng lên, hít sâu một cái, đi vào phòng trong. Nhưng khi ta thấy giường lớn đủ ba bốn người nằm, lại cảm thấy có chút uể oải.

Nghe nói sẽ rất đau. Ta che mặt, bắt đầu không có tiền đồ tự hỏi tam di mẫu (1) sao còn chưa đến...

(1) Tam di mẫu: Kinh nguyệt.

Rốt cuộc ta cũng bình tĩnh lại, khi Ngụy Đàm tiến vào, ta đã cởi áo ngoài, thả tóc ra, mặc trung y lụa ngồi bên giường.

Ngụy Đàm nhìn ta, kinh ngạc lộ ra nụ cười.

Ta bị chàng nhìn chòng chọc không dứt, đang muốn đứng dậy.

“Đừng động.” Ngụy Đàm đè vai ta lại. Chàng đứng trước mặt ta, thân thể cao lớn che khuất ánh nến.

Chàng chăm chú nhìn ta, ngón tay với đến, nhẹ nhàng véo má ta.

“Hôm ta và nàng thành thân, nàng cũng nhìn ta như vậy.” Chàng nói, thanh âm thấp mà kéo dài, tựa như nhớ lại, khóe miệng cong lên hơn hờ.

Tình hình hôm thành thân thế nào, ta đã sớm quên. Ta không nói chuyện, cảm thấy chung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng tim ta đập mạnh...

Ngụy Đàm kéo tay ta, đầu ngón tay ta kẹp giữa bàn tay ấm áp.

“Lạnh như vậy.” Chàng nhướn mày, “Sợ?”

Ai sợ. Ta há miệng muốn cãi lại, nhưng đối diện ánh mắt chàng, lại không nói ra. Cái cảm giác này lại tới nữa rồi, giống như con mồi đang bị dã thú nhìn chăm chăm, chỉ muốn chạy trốn thật nhanh.

Chàng cúi xuống, ôm lấy ta, “Đừng sợ.” Chàng nhẹ nhàng nói.

Mùi vị sau khi tắm rửa, xa lạ nhưng sạch sẽ.

Chàng hôn ta, từ vành tai đến gương mặt, rồi đến đôi môi.

Ta muốn nhắm mắt nhưng làm không được.

Lúc trước, ta và Bùi Tiềm đã từng làm rất nhiều chuyện thân mật. Khi không có người, chàng đã từng ôm ta, đã từng hôn ta. Dù sao cũng đang lén lút ở nhà, lúc nào cũng phải đề phòng có người tới, cho nên chàng và ta đều rất xấu hổ, nụ hôn của chàng vừa chạm vừa nhẹ nhàng, giống như đang thương thức, có lúc động tình, chàng sẽ vội vàng hơn, cắn môi ta, tay dò vào trong áo ta, ta còn cảm giác được phản ứng của chàng... Chuyện này lúc nào cũng kết thúc trong tình trạng hai người đỏ mặt, chàng nói ta sắc nữ, ta nói chàng sắc nam.

Rồi sau đó tới trượng phu Hàn Nghiễm, chàng hôn một bộ dáng tiêu hài tử, chụt một tiếng, hoàn toàn không giống tán tỉnh.

Ngụy Đàm không giống bọn họ. Chàng có chút bá đạo, khi chàng dây dưa ở môi ta, ta có thể cảm giác được chàng khát vọng mãnh liệt.

Chàng đặt ta lên giường, cởi đai lưng, trung y của ta. Khi bộ ngực lộ rõ dưới ánh nến, da thịt của ta đột nhiên không che đậy, nổi lên một tầng tê tê.

Chàng cởi y phục, tay chống bên trái vai ta, nhìn ta từ trên xuống. Ánh nến chập chờn, mắt chàng sáng quắc, chan chứa tình ý.

Ta không tự chủ nuốt nước miếng, chợt nhớ tới cảnh Nhục Thiên cho ta nhìn. Ta vươn tay du ngoạn trên lồng ngực Ngụy Đàm, chậm rãi trượt xuống.

Không thể không nói, da thịt Ngụy Đàm thật thích, rắn chắc mà nhẵn nhụi.

“Đẹp không?” Khóe môi Ngụy Đàm cong lên, tay luồn vào tóc ta. Hầu kết và lồng ngực chàng phập phồng theo hô hấp, thật mê người.

Da mặt ta không dày như chàng, không chịu được ánh mắt đánh giá không có kỹ kia, đỏ mặt nói: “Phu quân... Tắt đèn đi.”

“Vì sao?” Ngụy Đàm trung bộ mặt không giải thích được.

Ta cáu giận trừng chàng.

Ngụy Đàm cười nhẹ, đứng dậy thổi tắt đèn.

Bóng đêm bao trùm, Ngụy Đàm lần nữa ôm lấy ta, đặt ta trên giường. Nụ hôn của chàng càng thêm kịch liệt, từ môi đến cổ, rồi đến trước ngực.

Trong bóng tối, ta không nhìn rõ, nhưng các loại cảm giác khác càng thêm rõ. Tay chàng rất nóng, bàn tay thăm dò vào giữa hai chân ta, phía dưới bị vật thô giáp kia đẩy đẩy, không thoải mái, tim lại đập loạn.

Khi hơi thở chàng lưu luyến ở chỗ mẫn cảm của ta, thân thể ta tê dại. Ta nắm chặt tay chàng, cảm thấy khó nhịn, lát sau, không nhịn được cười ra tiếng.

“Ừ... Đừng, chàng đừng cầm nơi đó...” Ta xoay người, dùng tay đẩy mặt chàng, “Chàng... Hì hì... Ha ha ha ha!”

Rốt cuộc Ngụy Đàm bị ta quấy đến ngẩng đầu lên.

“Không cho cười.” Chân chàng đề ta, giọng nói mang theo tức giận.

Ta im lặng, nhưng căn bản không thu lại được, nhin đến nổi cứng mặt.

Nguy Đàm hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ: “Không thích ta đến vậy?”

Ta quanh co nói: “Không phải vậy... Ủ, ngứa...”

Nguy Đàm im lặng chốc lát, nói giọng khàn khàn: “Vậy ta tiến vào.”

Ta sùng sốt một chút, đang suy nghĩ cái gì gọi là “Tiến vào”, Nguy Đàm đã nhấc một chân ta lên.

Trong nháy mắt, có một vật tiến vào, đau nhức giống như thủy triều, ồ ạt kéo tới.

“A!” Cả người ta căng cứng, kêu to một tiếng.

Nguy Đàm dừng lại, thanh âm mang theo nghi ngờ: “Đau sao?”

Ta đau muốn chết, vừa quăn vừa vội, đẩy chàng: “Chàng... Phu quân đi ra ngoài...”

Nguy Đàm cười nhẹ: “Chậm một chút, nhé?”

“Chậm ta cũng không cần!” Ta vội nói, giãy dụa muốn ngồi dậy. Nhưng Nguy Đàm khí lực rất lớn, bắt được cánh tay ta, giữ ở đỉnh đầu.

“A...” Đau đớn lại tiếp tục, ta bảo không muốn, nhưng mới kêu được một nửa, thanh âm của ta đã bị chàng chặn dưới môi.

Đau đớn từng chút một, giống như muốn gầy vò thân thể ta.

Trong đầu ta mắng chàng: Vũ phu, sắc quỷ, khốn kiếp!

Khi ta mười một mười hai tuổi, có một lần mẫu thân thiết yến chiêu đãi nữ quyến thân hữu, có hai vị đường tỷ mới gả ra ngoài cũng tới. Các tỷ ấy đến phòng chơi với ta, ta chơi một, đi vào phòng trong ngủ, hai vị đường tỷ ngồi phía ngoài tán gẫu. ta vẫn nhớ khi đó ta tỉnh dậy, cách rèm cửa, nghe được các tỷ ấy nhỏ giọng nói đông nói tây.

Các tỷ ấy nhắc tới đêm tân hôn, chuyện đau đớn ta cũng từ miệng các tỷ ấy mà biết được, các tỷ ấy ngoài miệng giận trách, rồi lại nhỏ giọng cười hi hi, tựa hồ như đó là một chuyện rất vui thú trên đời. Khi đó ta nghe cái hiểu cái không, lại hiểu kỳ không dứt, đỏ mặt mà nghĩ, đến lúc đó Bùi Tiềm dám làm ta đau, ta nhất định không tha chàng.

Mà bây giờ, nếu có người cùng ta đàm luận đêm đầu tiên, ta tất nhiên không tán dương.

Đêm đầu tiên của chúng ta, có thể nói oanh oanh liệt liệt. Trên thực tế, nếu như có người vây xem, sẽ cảm thấy chúng ta đang đánh nhau.

Chàng muốn tiếp tục, ta chống cự, chàng giữ tay ta lại, ta dùng chân đẩy chàng, chàng lại chặn chân tay ta. Sau đấy, khi chàng hôn ta, nói còn muốn nữa, ta đã hoàn toàn vô lực. Lúc ấy xui xẻo một mối, trong đầu lộn vồn bức họa, ta là miếng thịt, mềm nhũn nằm trên thớt, Nguy Đàm dương dương đắc ý, thông thả ăn từng miếng từng miếng... Kết quả rất thảm thiết. Hôm sau tỉnh lại, của ta vừa đau vừa nhức, hoàn toàn không dậy nổi, mà Nguy Đàm phát hiện trên người chàng có mấy vết đỏ thật dài, không biết có đau không, chỉ thấy chàng soi gương nhìn mặt cau mày, khoe miệng cong cong.

Chàng phát hiện trên đùi có vết loang lổ đỏ sạm, có chút sưng sờ nhìn chăm chăm một lúc lâu, mới nhìn về ta.

“Nàng...” Chàng lắp bắp, giống như đang tìm kiếm từ, “Trước giờ chưa từng...”

Ta quả thực ngượng ngùng vạn phần, núp trong chăn nhỏ giọng nói: “Ủ.”

“Vì sao không nói với ta?”

Nói chàng tin sao? Trong lòng ta thầm nói, ngoài miệng lại không dám nói gì.

Nguy Đàm nhìn ta, nở nụ cười, thật lâu, trong mắt lóe sáng.

Ta rất không thoải mái, hồ nghi nhìn chàng: “Phu quân cười cái gì?”

“Ta cười Hàn Nghiễm” Chàng vươn tay ra vuốt tóc ta, cười đến giảo hoạt, “Hắn sớm biết phu nhân hung mãnh, cho nên vẫn không dám động thủ sao?”

Ta trừng mắt, muốn đẩy tay chàng ra, nhưng vừa giơ lên lại động vào chỗ bị đau, về mặt ta đau khổ lại rụt về.

Nguy Đàm vẫn cười: “Nằm im.” Dứt lời, chàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Không bao lâu, A Nguyên bung chậu nước đi vào, giúp ta rửa mặt, nhìn ta, không nhịn được cười trộm.

Nàng nhìn trên người ta đủ loại dấu vết, giật mình rồi đỏ mặt: “Đêm qua người và Đại công tử đánh một trận sao?”

Ta thẹn quá hóa giận, trừng nàng một cái.

A Nguyên ngậm miệng, đến mặc y phục giúp ta.

Sau hôm đó, Ngụy Đàm không cùng ta làm chuyện kia nữa, hơn nữa biểu hiện rất quan tâm, tỷ như ta không thể xuống giường, chàng sẽ đặt bàn lên giường, tự mình hầu hạ ta ăn cơm...

Các tỷ nữ, vú già về mặt hâm mộ, A Nguyên cười híp mắt nói Đại công tử thật tốt.

Chỉ có ta biết chân tướng.

Bởi vì buổi tối sau khi tắt đèn, chàng sẽ lén tới, cởi váy áo ta xuống, động thủ động cước. Trừ chuyện kia không làm, chuyện khác không chuyện nào thoát.

Ta tuy có vết xe đổ, nhưng khi chàng treu đùa chỗ mẫn cảm, ta sẽ không nhịn được mà cười.

Ngụy Đàm không chấp nhận ta khước từ, trấn an nói: “Phụ nhân cần phải làm quen, chờ nàng phục hồi như cũ, sinh hoạt sẽ không đau nữa.”

Ta: “...”

Nhưng ta thừa nhận, nếu như bỏ qua đau đớn, ta cũng không chán ghét như vậy. Ngụy Đàm mặc dù không văn nhả bằng Bùi Tiềm, nhưng chàng điều khiển được, hay có thể nói là có kỹ xảo. Chàng khẽ thì thầm bên tai ta, gọi tên ta, lồng ngực rất nóng, làm cổ ta cũng nóng lên. Chàng hôn ta, triền miên kiên nhẫn. Lồng bàn tay chàng đầy vết chai, nhưng ta cảm thấy rất kỳ diệu, lướt qua sống lưng, hoặc bồi hồi ở bắp đùi khiêu khích, từng chỗ từng chỗ run rẩy, ta nhịn không được khẽ ngậm thành tiếng.

Từ vị kia... Ừ, ta thừa nhận, rất thoải mái.

Theo lời A Nguyên nói, năm nữ tử Chu Khang tặng, Ngụy Đàm một lần cũng không nhìn qua. Quan sự hỏi chàng, chàng nói tùy ý ta, ta không lên tiếng, chuyện này vẫn gác lại.

“Phụ nhân vẫn để các nàng ở biệt viện?” A Nguyên cau mày, “Nô tỳ thấy những nữ tử kia ngày ngày trang điểm, ăn mặc xinh đẹp, khó đảm bảo Đại công tử lúc nào thì...”

“Tạm giữ các nàng lại.” Ta nói. Nghĩ đến các nàng ta cũng thật rầu rĩ. Dĩ nhiên ta không muốn giữ các nàng lại, giữ lại làm thị tỳ cũng không cần, nhưng chuyện này không thể tùy tiện, chờ nghĩ được kế sách chu toàn đã.

Hầu hết mỗi tối Ngụy Đàm đều ra ngoài dự tiệc, theo tin tức A Nguyên thám thính được, mỗi lần đều không thiếu kỹ nhạc, ca múa, hoặc là mấy nữ tử động lòng người đến mời rượu. Theo lời Ngụy Đàm, lần ở phủ Chu Khang, chàng đang giả say nên không tiện từ chối. Từ sau bữa tiệc đó, Ngụy Đàm một người cũng không đưa về nữa.

Vào ban ngày, Ngụy Đàm sẽ tiếp khách ở chính đường. Tối chơi phần lớn là quan viên Lạc Dương, đệ tử thế gia hoặc người quen cũ. Trừ chuyện đó ra, mỗi ngày còn có thư báo cáo tình hình chiến sự.

Những chuyện này ta không hỏi tới, Bùi Tiềm ở Hoài Dương vô sự là tốt rồi, những chuyện khác, ta chỉ quan tâm lúc nào hỏi Ung Đô.

Nhưng Ngụy Đàm tuyệt không gấp gáp, khi ta hỏi chàng, chàng cong cong khóe môi, nói: “Phụ nhân ân cần như vậy, chẳng lẽ thân thể tốt lên rồi?”

Ta biết sắc quý này đang nghĩ gì, lập tức ngậm miệng.

Nhưng trong lòng ta hiểu, việc gì tới vẫn phải tới.

Tựa như hôm nay, Ngụy Đàm quá ngạo vẫn ở nhà.

“Phu quân không ra ngoài sao?” Ta ngồi trên ghế ở gian ngoài hỏi.

“Ừ, hôm nay rảnh rồi.” Ngụy Đàm ngồi xuống cạnh ta, nhìn ta một chút, mỉm cười, “Vi phu muốn bồi phụ nhân ngủ trưa.”

Mặt ta cứng đờ.

Nói đùa, mấy ngày nay cứ nhìn giường lớn, tuyệt đối sẽ không đơn giản là đi ngủ.

Chốc lát, Ngụy Đàm nhìn ta bất động, nói: “Phụ nhân không ngủ?”

“Thiếp hôm nay không ngủ.” Ta nói.

“Không ngủ?” Ngự Đàm kinh ngạc, sáp lại gần, thấp giọng nói: “Vừa lúc, ta và phu nhân làm chút ít chuyện tiêu khiển.”

Ta đỏ mặt, lưu lanh mặt dày, ban ngày ban mặt, cửa còn đang mở, gia nhân còn ở bên ngoài, chàng lại định động thủ động cước.

“Thiếp có việc phải làm” Ta vội nói, né tránh tay chàng.

“Hả? Chuyện gì?” Ngự Đàm hỏi.

Ta nhìn sang bên cạnh, cái khó ló cái khôn, bận rộn cảm quyền sách trên bàn lên: “Hôm nay thiếp muốn đọc sách.”

Ngự Đàm nhìn sách trong tay ta, mỉm cười: “Trung dung? Không ngờ phu nhân lại yêu thích kinh sử.”

Ta sững sờ, cúi đầu nhìn tay, thật sự là ‘Trung dung’. Lúc này mới nhớ lại, đây là mấy hôm trước ta tâm huyết dâng trào lấy về, đọc chưa được mấy tờ đã ném ở đây.

“Không tính là quá thích.” Ta làm ra vẻ mở sách, trấn định nói, “Thiếp thuở nhỏ thụ giáo, kinh sử là gốc rễ.”

“Ồ?” Ngự Đàm cười nhạt, kéo sách, không nhanh không chậm lật mấy trang, “Cũng tốt, lâu rồi ta chưa ôn tập, cũng muốn nghe phu nhân đọc mấy câu.”

Chuyện này có khó khăn gì, ta cười cười: “Kính dạ.” Dứt lời, ta tiện tay mở ra mấy tờ, thì thầm: “Tứ viết: Thuần kì đại trí đã dữ. Thuần hảo vấn nhi hảo sát nhi ngôn. Ân ác nhi dương thiện. Chấp kì lưỡng đoan. Dụng kì trung vu dân. Kì tư dĩ vi thuần hồ (2).” Tứ viết: nhân giai viết dư tri. Khu nhi nạp chư (3).”

(2): Khổng Tử nói: Vua Thuần là bậc đại trí vậy! Thuần ưa dò hỏi ý kiến của người khác, lựa lấy điều hay xét lại những lời thiên cận; ăn dẫu những lời xấu mà phát huy những lời tốt lành. Nắm giữ cả hai điều đối lập rồi chọn dùng cái đúng cho dân. Chính cái điều ấy đã làm nên Thuần chăng!

(3) Khổng tử nói: Người đều nói ta biết. Chạy đến. . .

Ta mắc kẹt, bởi vì phía trên có một chữ ta nghĩ mãi không đọc được.

“Đọc là ‘Cổ’.” Chỉ nghe Ngự Đàm nói, “Khu nhi nạp chư cổ quốc hãm tịnh chi trung, nhi mạc chi tri tị dã.”

Ta mỉm cười, nói: “Lúc trước thiếp biết, nhưng đã quên rồi.”

Ngự Đàm nhướn mày: “Thế à!”

Ta tiếp tục đọc: “Quân tử tổ kì vị nhi hành, bất nguyên hồ kì ngoại. Tổ phú quý hành hồ phú quý, tổ bản tiện hành hồ bản tiện, tổ di địch hành hồ tổ di. . . .”

“Tổ di địch hành hồ di địch.” Ngự Đàm lại nói, “Phu nhân đọc nhầm rồi.”

Ta như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đọc: “Tổ hoạn nan hành hồ hoạn nan.” Lại lật hai tờ, tiếp tục đọc: “Thơ nói: Thê tử hảo hợp, như cổ sắt cầm, huynh đệ kí hấp, hòa nhạc thả đam. Nghi nhi thất gia, nghi nhi thê tử.”

“Nghi nhi thê nô.” Ngự Đàm thần nhiên nói, như cười như không, “Phu nhân đọc nhầm rồi.”

Rốt cục ta cũng nổi giận: “Cầu! Vô nãi nhi thị quá dữ?”

Ngự Đàm kinh ngạc: “Câu này tựa hồ không phải Trung dung?”

Ta hơi đắc ý, trên mặt vô tội cười một tiếng: “À, câu này ở Luận ngữ, thiếp bỗng nhiên nghĩ đến.”

Ngự Đàm nhìn ta, chốc lát cũng cười.

“Nghe phu nhân trung khí mười phần, chắc là thân thể khỏe mạnh, tinh lực dư thừa.” Chàng lần nữa sáp tới đây, đưa tay lấy sách của ta, đặt trên bàn, “Không bằng ta và nàng làm chút chuyện thú vị hơn đọc sách.”

Hơi thở chàng rất gần, phe phẩy quanh mũi, ta nhìn vào mắt chàng, tim bỗng nhiên đập loạn. . .

“Phu nhân.” Đang lúc ấy thì thanh âm A Nguyên vang lên phía ngoài.

Ta như tìm được cứu tinh, vội vàng đẩy bả vai Ngự Đàm, quay đầu đáp: “Chuyện gì?”

Bóng dáng A Nguyên động động, tựa hồ không dám đi vào.

“Phu nhân,” nàng nói, “Cửu phu nhân vừa sai người tới hỏi, hôm nay là sinh thần của cửu phu nhân, bà ấy thiết yến trong phủ, hỏi phu nhân có đi không.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tắt Đèn

Nếu mợ mở miệng, lại là thọ yến, ta đương nhiên phải đi, nhưng mợ báo quá vội vàng, ta không kịp chuẩn bị hạ lễ.

A Nguyên nói với ta: “Phu nhân, nô tỳ đã hỏi thăm gia cảnh cửu phu nhân, tựa hồ không tốt lắm. Nô tỳ đã hỏi người đến đưa thiệp, hẳn nói cửu phu nhân đã nhiều năm chưa từng mở thọ yến, năm nay đột nhiên muốn mở.”

Ta kinh ngạc, suy nghĩ một chút, gật đầu. Cậu đã qua đời, thế đạo tiêu điều. Rất nhiều đại tộc quyền quý giống nhau, sản nghiệp tổ tiên của Kiều thị, vốn dĩ đất đai làm chủ. Kể từ khi loạn lạc tới đây, người dân lưu vong, đất đai cũng không thu hoạch được. Mợ duy trì gia đình bằng tài sản cậu để lại, nhưng trong loạn thế, gia tài vì lưu tán mà mất đi chính là chuyện thường, chi nhiều hơn thu, cũng không hiếm thấy.

Hi vọng lớn nhất mà mợ ký thác, chỉ sợ là biểu huynh Kiều Khác.

Ta bỗng nhiên hiểu được mục đích lần này mợ làm thọ yến.

Ngoài dự liệu của ta, khi ta hỏi Ngụy Đàm có đi cùng ta không, chàng đáp ứng rất sáng khoái.

“Đã chuẩn bị thọ lễ chưa?” Chàng hỏi.

“Chưa.” Ta vừa bói y phục trong rương vừa nói: “Lát nữa ta và A Nguyên ra phố, lựa chút vải vóc.” Mợ là trưởng bối, tặng vải vóc là hợp lý nhất. Ta ở Lạc Dương không quen biết thương nhân bán vải có thể mang hàng đến tận cửa để chọn, thời gian lại cấp bách, ta nghĩ một chút, tốt nhất tự mình đi ra ngoài chọn.

“Trong nhà có chút vải vóc, năm trước chính phạt Đồng Khuông còn lưu lại, phu nhân nhanh đến xem thử xem sao?” Ngụy Đàm nói.

Ta nghe được lời này, không khỏi vui mừng, sau đó vội vã đi vào trong kho nhìn.

Đồng Khuông là một người thích vợ vét của cải, vật phẩm của hắn có thể được Ngụy Giác coi trọng giữ lại, quyết không tầm thường. Quả nhiên, ta ở trong kho thấy khá nhiều vải vóc đẹp, là vật hiếm có. Ta chọn một ít, để gia nhân bọc lại.

Khi mặt trời ngã về Tây, ta theo Ngụy Đàm lên xe. Chàng không cười ngượng, rất quy củ đội trúc quan, áo trên quần dưới, cùng ta ngồi xe, nghiêm chỉnh giống như phải đi tiếp kiến cái gì đại nho.

“Y phục không ổn sao?” Thấy ta nhìn, Ngụy Đàm hỏi.

Ta lắc đầu, mỉm cười: “Rất ổn.”

Nhà mợ ở thành Bắc, lúc xe ngựa đến cửa, ta thấy đèn lồng treo trên cao, sớm đã có người chờ sẵn ở cửa.

Xe ngựa dừng lại, A Nguyên còn chưa xuống xe, Ngụy Đàm đã đi tới, nắm tay ta đỡ xuống xe ngựa.

“Cháu gái.” Mợ vẻ mặt tươi cười tiến lên đón tiếp.

“Chúc mợ thân thể mạnh khỏe, mùa màng bội thu” Ta mỉm cười chúc thọ, thi lễ với bà. Dứt lời, nói với Ngụy Đàm: “Phu quân, đây là mợ thiệp.”

Ngụy Đàm mỉm cười, đoan chính thi lễ với mợ: “Cửu phu nhân thọ tỷ nam son.”

Mợ nhìn chàng, cười nhẹ nhàng, nói: “Lão phụ nghe danh Tướng quân đã lâu, hôm nay ghé hàn xá, về vang cho kẻ hèn này.”

Ngụy Đàm khiêm nhường nói: “Cửu phu nhân quá khen. Mỗ và phu nhân thành thân, hôm nay mới đến bái kiến cửu phu nhân, thật là xấu hổ.”

Mợ cười càng sâu, gọi Kiều Khác và Kiều Đề phía sau, nói: “Mau bái kiến A Dung và Tướng quân.”

Hai người lên tiếng, tiến lên, làm lễ ra mắt với chúng ta.

Kiều Khác lớn tuổi hơn ta, nhiều năm không thấy, mặt huynh ấy đã có mấy phần đoan chính giống cậu, râu ria để dài. Huynh ấy mỉm cười nhìn ta, vành mắt có chút đỏ, khi hành lễ với Ngụy Đàm, cử chỉ hào phóng rộng lượng, đúng mực.

Kiều Đề mặc xiêm y thật đẹp, quần lụa xanh, dáng đi yếu điệu như hoa sen. Muội ấy so với lần gặp trước càng thêm xinh đẹp, hành lễ với Ngụy Đàm, bộ dạng phục tùng, hai gò má hồng nhạt, tựa như thẹn thùng.

Nhìn mẹ thật phần chân, kéo tay ta, dẫn chúng ta vào trong.

Chính đường đèn sáng rõ, ngồi xuống không lâu, di Tam và dựng cũng đến. Ta dẫn Ngụy Đàm ra mắt bọn họ, sau khi hành lễ, ta lấy hạ lễ trình mẹ.

Mẹ cười nhận lấy, trở về chỗ ngồi, búi người nói với ta: “Kể từ khi cậu con qua đời, các loại tự yến mẹ đã sớm không quan tâm. May có A Đề, nếu không phải hôm nay con bé nhắc chuyện này, lại vừa vặn các con đang ở Lạc Dương, lại lâu rồi chưa gặp di các con, ta mới vội vàng bày tiệc.” Dứt lời, bà lại nhìn Kiêu Đề ngồi bên cạnh.

Kiều Đề không nói, khẽ rừ mắt.

“Biểu muội hiền thực, là do mẹ có phương pháp nuôi dạy.” Ta mỉm cười nói, nhìn về phía Kiêu Đề, lại thấy nàng đưa mắt nhìn ra hướng khác. Men theo ánh nhìn, là phía đối diện, Ngụy Đàm đang nói chuyện với Kiêu Khác và dựng Đào Trúc của ta.

“Ta nghe nói Tướng quân về được mấy ngày rồi?” Lúc này, di Tam hỏi ta.

“Đúng ạ.” Ta đáp.

Di Tam gật đầu, khen: “Người ta đồn Đại công tử nhà Thừa tướng tướng mạo anh tuấn, quả là danh bất hư truyền.”

Vũ phu thì có, lòng ta nói, mỉm cười: “Di Tam quá khen.”

“Có gì mà phải khiêm tốn?” Mẹ cười nói, “Ta thấy nhân phẩm nó xuất chúng, là hào kiệt đương thời.”

Ta cười không nói, liếc về phía Kiêu Đề, muội ấy nhìn nơi khác, tựa hồ không nghe thấy bên này nói gì.

Hàn huyền một lúc, mẹ bảo gia nhân dâng đồ ăn.

Bữa tiệc có rượu có thịt, sau khi mời rượu chúc thọ mẹ, ta nhìn sơ sơ bốn phía, gia nhân hầu hạ, từ lúc vào cửa đến lúc ăn tiệc, chỉ có vài người, không có ca kỹ tới hầu nhạc, nhìn ra được trong nhà không nuôi ca kỹ, nhìn lại trang trí ở chính đường, bàn ghế bình phong, cũng là đồ cũ. Hết thấy những cái này đã biểu hiện về từng phần của chủ nhà.

Sau khi ăn xong, gia nhân bưng tới một ít đồ ăn tráng miệng, lại cho người đặt rượu lên từng bàn.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tắt Đèn (2)

Kiều Khác và Ngụy Đàm ngồi cạnh nhau, mà ngồi phía bên kia Ngụy Đàm là dựng Tam. Ngụy Đàm tựa hồ đối với an bài như vậy rất là thông suốt, thần sắc chẳng hề hòa nói chuyện với Kiêu Khác, hỏi chuyện bài vở của Kiêu Khác, rồi thì thầy dạy là người ở đâu, Kiêu Khác nhất nhất trả lời. Ngụy Đàm lại cùng huynh ấy đàm luận chút ít chuyện của Lạc Dương, như là lưu dân làm loạn, giá cả tăng cao...

Ta ở bên này nghe được những lời đó, chỉ cảm thấy tay đầy mồ hôi, Ngụy Đàm hỏi cái này làm gì, Kiêu Khác mặc dù ở Lạc Dương, nhưng cũng là con em đệ tử thế gia, có thể biết được bao nhiêu chuyện dân sinh? Nhưng ngoài dự liệu của ta, Kiêu Khác ứng đối thông dong, mặc dù nói có sách, mách có chứng nhưng hơi bảo thủ, có một số quan niệm được coi là độc đáo.

Ngụy Đàm nghe huynh ấy nói chuyện, mặc dù nhìn không ra thái độ, nhưng cũng rất chăm chú. Bỗng nhiên, giống như chẳng phát hiện ra chuyện gì, liếc mắt về phía ta một cái.

Ta vội vàng quay đầu, làm bộ như đang chuyên tâm nghe di Tam và mẹ nói chuyện.

Dựng Đào Trúc tuổi đã gần năm mươi, thân hình béo mập. Gia tộc của dựng ở Lạc Dương cũng là quyền quý, dựng từng đi Giang Châu làm quan, sau vì bệnh mà quay lại Lạc Dương, làm Trường Sử (1). Khi Ngụy Giác tấn công tới, Đào Trúc theo Thái Thủ quy phục, hiện tại vẫn làm Trường Sử, càng tăng thêm cảm tình với Ngụy Đàm.

(1) Trường Sử: Quan ghi chép sử sách.

Ta không quá thích dựng, năm đó Phó thị gặp nạn, dựng không giúp được gì ta cũng không trách cứ, nhưng sau cậu bị liên lụy, ông cũng ở Lạc Dương nhưng lại không cho di Tam lui tới nhà mẹ đẻ. Người người đều có lòng thương người, nhưng lúc hèn yếu, lúc hoạn nạn, vẫn dạy người ta phải lạnh lùng.

Dượng rất hăng hái, mời rượu Ngự Đàm liên tiếp, lời nói khách sáo, nhìn ra được là một người hay ra vào mấy nơi yến tiệc. Ngự Đàm cũng không thua kém, dượng mời bao nhiêu uống bấy nhiêu. Sau dượng có vẻ ngà ngà say, ông bắt đầu nói năng vớ vẩn, còn cười ha hả gọi Ngự Đàm là cháu rể.

Mợ nhìn sang, sắc mặt không gọn sóng, ta nhận ra khó chịu trong đó. Mặc dù mợ một lòng kết giao Ngự Đàm, nhưng rất cẩn thận. Sau khi mợ và Ngự Đàm gặp nhau, bà vẫn gọi Ngự Đàm là Tướng quân, rất cẩn thận, không dám tùy tiện tự cho mình là trưởng bối, tránh để Ngự Đàm ghét. Mà hôm nay dượng say, lại làm cho mợ phải lúng túng.

Ngự Đàm không giận chút nào, để gia nhân đỡ dượng, mợ thấy thế, bận rộn bảo người bên cạnh đi lấy trà.

Di Tam tâm tư thấu đáo, mỉm cười nói với mợ: “Rượu nhà Trương tẩu quá ngon, trượng phu uống không ngừng, hẳn đã say, đêm đã khuya, bọn ta cũng nên cáo từ.”

Mợ nhìn dượng một chút, lại chuyển sang nhìn Di Tam, lộ vẻ hòa khí: “Cũng được, chẳng qua rượu và đồ nhắm thô thiển, chậm trễ cô chủ.”

Di Tam nói: “Đều là thân thích, nói những lời này làm gì.” Dứt lời, lệnh gia nhân chuẩn bị xe ngựa, gọi người đến đỡ dượng.”

Tiệc đã tàn, ta và Ngự Đàm không ở lại lâu, sau cũng đứng lên tạ ơn mợ.

“Chiều đãi không chu đáo, Tướng quân và cháu gái chớ trách.” Mợ kéo tay ta nói.

“Đâu có, hôm nay yến ẩm thật vui.” Ta khách khí nói.

Mợ thở dài, nói: “Không biết qua hôm nay, lần tới gặp mặt là khi nào?”

“Cửu phu nhân yên tâm.” Ngự Đàm nói, “Con và phu nhân còn ở Lạc Dương mấy ngày nữa, nếu cửu phu nhân nhớ thì qua chơi nhiều hơn.”

Mợ mặt mày hớn hờ: “Như thế, ta an tâm rồi.” Dứt lời, bà bảo Kiều Khác và Kiều Đề nói lời từ biệt.

Kiều Khác mặc dù cũng uống rượu, nhưng hành lễ vẫn rất cẩn thận.

Ngự Đàm nhìn huynh ấy, mỉm cười nói: “Triều đình trọng hiếu liêm, kẻ sĩ thiên hạ chỉ cần có tài là dùng. Bá Cung nếu có chí thì cứ tới Ung Đô.”

Mọi người nghe được lời này, tất cả đều vui mừng. Kiều Khác lại tiếp tục hành lễ, tạ ơn Ngự Đàm.

“Tướng quân.” Kiều Đề tiến lên, thay đổi thái độ yên lặng lúc trước, nhìn Ngự Đàm, cười một tiếng, “Tướng quân là trượng phu biểu tủy, thiếp là biểu muội, có thể coi Tướng quân là biểu tủy phu không?”

Ngự Đàm kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cười nói: “Đường nhiên.”

Kiều Đề then thùng cười, nhẹ nhàng thi lễ với chàng, lại nhìn ta một chút, xoay người lui về sau.

Ta mỉm cười, nhưng trong lòng lại dâng lên lửa giận. Biểu muội này, ta quen nhất chính là ánh mắt, mỗi khi muội ấy nhìn thấy đồ đạc của ta, cũng dùng ánh mắt như vậy.

Trở lại phủ, chuyện ta làm đầu tiên chính là đi tắm.

Ta rất thực tế suy tính về chuyện tương lai. Lấy thân phận Ngự Đàm, các loại danh mục cơ thiếp đưa tới còn nhiều hơn hai tháng trước ta xem. Tựa như lúc trước A Nguyên nói, không thu là người ngu. Ngự Đàm không phải người ngu, cho nên, ta không trông cậy chàng không nạp thiếp.

Nhưng mà cái này không tỏ vẻ ta bằng lòng để biểu muội trở thành một người trong đó.

Muội ấy coi trọng Ngự Đàm? Là chủ ý của muội ấy hay của mợ? Ta cảm thấy thật buồn cười. Ngự Giác có mệnh đi nữa cũng không phải thiên tử, Kiều thị ở Lạc Dương chính là danh môn, từ đường vẫn còn, tộc nhân nhiều, nữ nhi chính thất lại đưa đi làm thiếp cho người ta, không sợ bị người khác mỉa mai là bôi nhọ gia phong (2) sao?

(2) Gia phong: Nề nếp gia đình.

A, không đúng. Nếu là giật đồ thì mục đích của Kiều Đề phải là đuổi ta đi mới đúng.

Đuổi đi sao? Ta ngửa đầu tựa vào thùng tắm, nhìn xà nhà. Cõi đời này, hiện tại, tương lai, chỉ sợ có rất nhiều người muốn đuổi ta đi?

Khi ta về phòng, Ngự Đàm không có ở đây, A Nguyên nói chàng cũng đi tắm.

Ta ngồi xuống trước gương, nhìn mình trong gương. Nàng kia tóc đen, da trắng như tuyết, đôi mắt đưa tình, nhìn ta, tựa hồ đang hỏi, người sợ sao?

Sợ? Có lẽ. Nhưng người thích làm ra vẻ như ta có một đặc điểm, chính là đồ bị người nhòm ngó, ta càng lớn gan, nếu ta cảm thấy bất lợi, ta sẽ sinh ra dũng khí lớn lao.

Năm mý nhân lúc trước như vậy, hiện tại có cả Kiều Đề.

Lúc Ngụy Đàm tiến vào, ta vẫn đang ngồi chải đầu. Chàng mặc áo đơn, đứng phía sau. Trong gương, ta liếc về ánh mắt lưu luyến kia, lát sau, chàng tiến lên, ôm lấy ta.

Lúc trước bị trọ chân, ta đã quen bị chàng ôm lên ôm xuống. Hiện tại chàng làm vậy, ta không còn sợ hãi nữa, bị chàng ôm vẫn có thể cảm lược, tiếp tục chải tóc.

“Phu nhân và ta còn có chuyện ban ngày chưa giải quyết xong, bây giờ tiếp tục, thế nào?” Mỗi chàng dán vào tai ta, giọng nói khàn khàn.

Sắc quý, ta oán thăm, cười cười nhìn chàng: “Phu quân và thiếp có chuyện gì chưa làm?”

Ngụy Đàm không đáp, đặt ta lên giường, nhào lên vừa hôn vừa sờ. Cổ ta bị chàng cắn ngứa, khanh khách cười. Khi chàng muốn cởi quần áo ta, hai ta ta nâng mặt chàng lên.

“Phu quân chưa tắt đèn.” Ta nói.

“Tắt đèn?” Hai tròng mắt Ngụy Đàm toan tính, khoe môi cong lên, “Tắt làm gì?” Dứt lời lại cúi xuống.

Tay ta dùng sức che chắn: “Ban đêm sao có thể không tắt đèn?”

“Gi mà ban đêm” Ngụy Đàm cười đến giao hoạt, “Chuyện ban ngày phải làm xong ban ngày chứ.” Nói xong, chàng kéo tay ta, lần mò cởi quần áo.

Ta không đồng ý, lắc lắc thân thể chạy trốn, không để chàng được như ý.

Ngụy Đàm bắt đắc dĩ, hai tay chặn hai bên của ta, nhóm dậy: “Phu nhân nhìn ta trần truồng rất nhiều lần, ta nhìn một lần thì có sao?”

Ta vừa then vừa quăn, nói: “Thiếp nhìn phu quân trần truồng khi nào?!”

“Lúc ta thay quần áo.” Ngụy Đàm đắc ý nói, “Không phải phu nhân ở đằng sau nhìn chăm chăm sao?”

Ta bị lời này chặn họng, hai tai nóng lên.

Ngụy Đàm nhìn ta chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc suy tư, trầm giọng nói: “Giờ phu nhân không nhớ nổi, vì phu sẽ cởi trần một lần, sau đó đến lượt phu nhân, cả hai đều công bằng, thế nào?”

Quả thực lưu manh mặt dày trên phố cũng không bằng chàng, ta bật cười: “Không bằng phu quân cứ tắt đèn, ta và chàng không ai nhìn ai, càng thêm công bằng.”

Ngụy Đàm cười, không tiếp tục, nhưng ôm ta, nằm xuống một bên.

“Thật không muốn nhìn?” Chàng cắn lỗ tai ta.

“Không nhìn.” Ta đáp kiên quyết.

“Ta không đẹp sao?” Lại nữa rồi, đột nhiên ném ra loại vấn đề khó trả lời. Phải nói bản lĩnh quan sát sắc mặt của ta không kém. Có những lúc, nói như mạo phạm, nhưng Ngụy Đàm sẽ không tức giận. Tỷ như lúc này, ta không giữ kẽ giống như mọi ngày, giờ thêm chút kích thích, Ngụy Đàm sẽ thích.

“Không đẹp.” Ta nghĩ cũng không nghĩ, mở miệng đáp.

“Hả?” Ngụy Đàm xoay mặt ta về phía chàng: “Chỗ nào không đẹp.”

Ta nhìn chàng: “Mặt quá đen.”

Ngụy Đàm “...”

“Người chinh chiến mặt ai không đen?” Chàng cau mày.

Ta vươn ngón tay, vuốt lông mày chàng: “Nơi này quá rậm.”

Ngụy Đàm xem thường: “Trời sinh.”

Ta chớp mắt mấy cái: “Còn có ánh mắt, rất thích nhìn chăm chăm người khác.”

Ngụy Đàm sùng sốt một chút, bật cười: “Vậy mà cũng tính là không đẹp?” Vừa nói, ngón tay vừa nhẹ nhàng vuốt cằm ta, nhìn vào môi ta, “Phu nhân sợ?”

“Phu quân nghĩ sao?” Ta mỉm cười nhẹ giọng nói, mặt chàng càng ngày càng gần.

Hơi thở Ngụy Đàm nóng rực, quần quýt giao hòa, thanh âm trầm thấp mê hoặc lòng người: “Theo phu nhân thấy, vì phu chỗ nào đẹp?”

Ta cười mà không nói, nhìn chàng. Tay từ từ trượt xuống, ve vuốt lồng ngực chàng, theo da thịt phập phồng đi xuống, từng tý một...

Lý trí trong mắt Ngụy Đàm mất hết, như có một ngọn lửa thiêu đốt, khi ngón tay ta trượt qua bụng chàng, nơi đó bỗng nhiên thu lại, môi chàng chấn xuống.

Cơ thể giao triền, nụ hôn chàng bá đạo, hô hấp ta loạn lên, thờ đốc liên tục. Khi tay chàng luồn tra tới lui trên người ta, ta bắt được: “Phu quân quên một chuyện...”

Ngụy Đàm cầm lật tay cầm lại tay ta, không ngắt đầu, thanh âm không rõ ràng: “Không tắt đèn.”

“Không phải tắt đèn...” Ta thở hắt hắt đẩy vai vàng, cười một tiếng, “Phu quân vừa muốn thiếp nhìn cái gì, chẳng lẽ đã quên rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thẳng Thắn

Ngụy Đàm kinh ngạc nhìn ta, mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt sáng ngời.

“Phu nhân muốn nhìn?” Giọng chàng trầm thấp, tự tiểu phi tiểu.

Ta mỉm cười khiêu khích: “Phu quân muốn đổi ý sao?”

Ngụy Đàm khê cắn môi ta, chuẩn bị đứng dậy. Nhưng ta không buông tay, tung mình đè lên người chàng.

“Thiếp muốn tự nhìn.” Hai tay ta chống trên lồng ngực chàng, nhìn chàng kinh ngạc, cười khê.

Ngụy Đàm nhìn ta nóng bỏng, hầu kết lên xuống, không phản kháng.

Ta ngồi trên hông chàng, ánh mắt từ từ rời xuống.

Mới vừa dây dưa một phen, quần áo Ngụy Đàm đã trượt ra, trên lồng ngực rắn chắc rịn một tầng mồ hôi, dưới ánh đèn càng làm tôn thêm làn da mật ong mượt mà.

Ta nuốt nước miếng, khô khốc. Ta loay hoay giống như tiểu đồng, cẩn thận lại hiếu kỳ, cời quần áo trên người chàng. Cánh tay chàng trượt khỏi ống tay áo, da thịt rắn chắc dọc theo người, cuối cùng, bàn tay to không an phận thăm dò vào vẩy ta.

“Chớ làm loạn.” Ta kéo tay chàng ra ngoài, áp sang hai bên.

Kế tiếp... Ta tiếp tục nhìn xuống, trên người chàng chỉ còn mỗi cái khố, xộc xệch ngang hông, xuống chút nữa, có vật gì cộm lên thật cao.

Hô hấp ta nóng lên, mồ hôi dính dính ở cổ. Ta nhìn chằm chằm nơi đó, không dám ngắt lên, chỉ cảm thấy trong phòng yên tĩnh vô cùng, như có dòng nước ngầm đang mạnh mẽ xung đột.

Khi ta đưa tay cời khố, ta thấy Ngụy Đàm hít sâu, lồng ngực phập phồng. Đại lưng tuột ra, vật phía dưới khố dần dần lộ ra dưới ánh đèn.

Của nam nhân ta đã từng nhìn thấy. Góc đình viện, phố xá nơi vắng vẻ, tóm lại là toàn bộ cha mẹ không kịp tìm nhà xí, để cho hài tử đi đại tiểu tiện ngay tại chỗ. Mỗi lần ta nhìn thấy, nhũ mầu sẽ che mắt ta lại, dọa nếu nhìn thấy mắt sẽ lên lệ. Mặc dù như thế, ta vẫn thấy được vài lần, hơn nữa xem thường trong lòng, cảm thấy cái đó còn không bằng nắm tay ta, sau trưởng thành, Bùi Tiềm và ta thân mật, ta biết có chuyện vật kia sẽ cứng lại. Mặc dù Bùi Tiềm thích động tay động chân, nhưng bản chất vẫn là quân tử. Ta muốn nhìn, chàng đỏ mặt lườm ta, nói nữ tử chưa thành thân nhìn mắt sẽ mọc lệ...

Hiện tại, rốt cuộc ta đã biết vật kia biến thành dạng gì. Nói thật, ừ, rất quái lạ. Nó to dài ngoài dự liệu của ta, đầu ngóc dậy, hơn nữa dưới cái nhìn soi mói của ta, nó càng ngày càng lớn...

“Thế nào?” Thanh âm Ngụy Đàm trầm khàn, cố gắng kiềm chế. Tay chàng lần vào vạt áo ta, kéo nút áo. Áo vẩy ta vốn đang xộc xệch, vạt áo nửa khép nửa hở. Theo động tác của chàng, áo từ từ tuột xuống. Bàn tay chàng thô ráp mạnh mẽ, thân thể ta khê run rẩy, ta cảm thấy chỗ sâu kín trong cơ thể ướt át, tuyệt không thể tả.

Ta vẫn nhìn chằm chằm vật kia, cổ họng nghẹn lại: “Ừ... Giống như con sâu lớn.”

“Sâu?” Ngụy Đàm cười, tay vuốt ve eo ta, từ từ tiến lên, “Có con sâu nào lớn như này sao?”

Ta cảm miệng, hai tai nóng bừng. Ta lưu manh, nhưng chàng còn lưu manh hơn ta.

“A Dung...” Thanh âm Ngụy Đàm dồn dập, “Đề nó vào đi.”

Mặt ta sắp bốc cháy, nhớ lại đau đớn lần trước.

Đang lúc do dự, bỗng nhiên, Ngụy Đàm bắt được tay ta, xoay ta nằm xuống dưới.

“A Dung...” Vừa găm cắn trước ngực ta, vừa kéo chân ta lên, nhiệt khí lượn lờ quanh cổ ta, như ma như mị, “Đừng sợ...”

Ta thờ hồn hèn, không trả lời, hai tay túm chặt vai chàng.

Ngụy Đàm gồng lên, bỗng nhiên động thân.

Ta kêu rên, đỉnh màn đung đưa theo hoạt động của chàng, ánh nến bập bùng, dần dần vẽ ra đủ màu sắc...

Son ca hót ngoài cửa sổ...

A... Không đúng, là chim hoàng oanh.

Cũng không đúng, thật giống như...

Ta rúc trong chăn, lúc Ngụy Đàm bỏ cánh tay khỏi người ta, ta không nhúc nhích.

Động tác chàng rất nhẹ, tựa hồ sợ đánh thức ta, một lát sau, mới từ trên giường đứng dậy. Lát sau, phía sau bình phong truyền đến tiếng xột xoạt mặc quần áo.

Không bao lâu, tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Đại công tử...” Phía ngoài truyền đến giọng người hầu, chốc lát, lại không có tiếng động.

Ta xác định trong phòng chỉ còn mình mình, ta mới từ nhô đầu ra khỏi chăn.

Vừa rời giả bộ ngủ, không phải ta sợ lúng túng, mà là sợ sắc quý Ngụy Đàm lại trêu chọc, ta bức mình lại không hay.

Ta vừa nghĩ vừa từ từ đổi lại tư thế thoải mái. Vẫn đau nhưng không quá mãnh liệt như lần đầu. Thay vào đó, thật khó nói thành lời, hay là... Thỏa mãn?

Ta xoa eo, nhìn phía trên, tim vẫn đang đập thành thịch.

Ta đã quên quá trình đêm qua thế nào, chỉ nhớ vật kia vào thật sâu. Ta nhũn cả người, như bị cối xay nghiền nát.

Ngụy Đàm cắn vành tai ta, hết lần này đến lần khác gọi tên ta.

Lúc ta đã quá mệt, vội cầu khẩn chàng “Phu quân, tha cho thiếp đi”, chàng nói với ta: “Gọi ta A Đàm.” Nhưng khi ta gọi ra, chàng càng thêm hưng phấn, càng thêm ra sức.

Ta nằm dưới chàng run rẩy, không để ý đau đớn mà rên rỉ, cảm giác mê muội bao phủ toàn thân ta, cơ hồ ta mất đi ý thức. Ta xấu hổ mà nghĩ, nếu như ta soi gương, nhất định cảm giác mình bị điên.

Ngụy Đàm ra ngoài một chuyến, lúc quay về nói cho ta biết, ngày kia sẽ lên đường hồi Ung Đô.

Ta rất kinh ngạc, hồi Ung Đô sao? Nhưng tôi qua chàng còn nói với mẹ sẽ ở lâu mà.

Ngụy Đàm vuốt tóc ta, mỉm cười cạnh tai ta: “Phu nhân đừng thất vọng, mặc dù hồi Ung Đô, nhưng vì phu vẫn thành khẩn đối đãi phu nhân.”

Ta biết chàng nhắc đến chuyện gì, mặt đỏ bừng.

Nếu muốn đi, hôm nay sẽ phải chuẩn bị. Ta lập tức báo cho quân sự, để hấn phân công người hầu thu dọn hành lý.

Vốn còn muốn đi thăm mẹ và dì Tam nhưng không có thời gian. Ta chỉ phái người mang thư đến quý phủ, nói rõ nguyên do và tạ lỗi. Thật ra ta đã tỏ rõ thái độ. Theo lý mà nói, hôm nay hoặc sáng mai ta có thể thiết yến trong nhà, mời hai nhà tới đây, nhân tình viên mãn. Nhưng nếu làm vậy, không tránh khỏi việc để Kiều Đề gặp Ngụy Đàm, nghĩ đến ánh mắt tính kế của muội ấy, ta mất hết hăng hái.

Nhưng mợ và dì nhận được thư ta đều tới cửa thăm.

Đầu tiên là dì Tam.

Dì mang cho ta chút đặc sản Lạc Dương, để ta ăn đường: “Vật quý A Dung ở Ung Đô đã gặp nhiều, dì nghĩ một chút, chỉ có mấy loại bánh này Ung Đô không có, A Dung chớ ghét bỏ.”

Dì đối đãi ta thật lòng thật dạ, ta cười tạ ơn.

Dì Tam kéo tay ta, tựa hồ nghĩ đến mẫu thân, hốc mắt lại đỏ, nhưng dì không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

“A Dung,” trước khi đi, dì nghĩ một chút, nói với ta, “Mợ con khó khăn, nếu mợ con có chuyện nhò vả, A Dung nếu cảm thấy không khó xử, giúp đỡ cũng tốt. Nếu quá đáng, còn đừng để ý tới. Dì thấy Tướng quân đối xử với con thật tốt, cõi đời này, nữ tử kiếm được chàng rể hiền đâu dễ? Có nhiều thứ không thể chia sẻ được, mặc dù là thân thiết cũng không nên dễ dàng cho.”

Dì ý vị thâm trường, ngữ khí rõ ràng.

Ta gật đầu, mỉm cười nói: “Đa tạ dì, A Dung ghi khắc.”

Không bao lâu, mợ cũng tới. Thật bất ngờ, mợ đến một mình, không đưa Kiều Đề theo.

Mợ cũng mang cho ta chút đồ ăn vặt, để ta ăn trên đường.

Hân huyên một lúc, mợ nhìn ta, bỗng nhiên than nhẹ: “A Dung hiện tại gả vào nhà quý nhân, mọi sự hài lòng, cha mẹ con, cậu con ở dưới xuôi vàng cũng an tâm.” Dứt lời, cúi đầu lấy khăn chấm khóe mắt.

Nói thật, ta rất ghét người khác nói vậy, nói gần nói xa, kiểu như ta nhặt được cục vàng.

Ta giấu diếm tâm tư, chỉ nói: “Cháu gái chỉ mong không nhọc gia môn.”

Mợ nói: “A Dung, thiên hạ hôm nay, trừ hoàng gia, nói Ngụy thị là đệ nhất cao môn, sợ không người nào dám không phục.” Vừa nói vừa thở dài, “A Đề không tốt số như con, năm tới mười chín, vẫn đang đợi gả.”

Rốt cuộc đã tới. Ta nhìn mợ, ân cần nói: “Chuyện này cháu gái vẫn muốn hỏi, sao biểu muội còn chưa chọn phu quân?”

“Không phải không chọn, lúc trước đã đính thân.” Mợ nói, “Là cậu con chọn, nhà kia ở Lạc Dương cũng là số một số hai. Nhưng sau thiên hạ đại loạn, gia đình kia gặp khó khăn, hôn sự cũng mất.”

Ta gật đầu, than nhẹ một tiếng, nói: “Chuyện đã qua, mợ nín bi thương. Biểu muội dòng dõi cao quý, chung quy vẫn nhiều người muốn kết thân.”

“Có thì có,” mợ nói, “Nhưng thiên hạ loạn lạc, thế gia cao môn cũng lưu lạc. Thật vất vả mới yên ổn, cậu con lại mất. Bọn ta mẹ góa con côi ở Lạc Dương, mặc dù người tới cửa cầu thân không thiếu, nhưng chỉ toàn kẻ dòng dõi bình thường. Kiều thị ở Lạc Dương danh tiếng vang dội trăm năm, ta sợ bồi nhọ dòng họ, tương lai không có mặt mũi gặp cậu con.” Mợ lại thở dài, “Cứ như thế, hôn sự biểu muội con bị kéo dài mãi.”

Ta nhìn mợ, nói: “Thì ra là như vậy.”

“A Dung,” Mợ cầm tay ta, nói, “Ta ở Lạc Dương, dòng dõi xung quanh đã sớm nhìn hết, nhưng không một ai xứng đôi. Hiện tại tất cả sĩ tộc đều tới Ung Đô, A Dung, ngàn vạn phải giúp A Đề một lần.”

Ta nhìn thần sắc mợ, biết còn chưa hạ vấn, nói: “Trog lòng mợ đã có ai hợp ý chưa?”

Mợ mỉm cười, hơi ngưng ngừng. Bà nhìn chung quanh không có người, mới khẽ sát ta, dùng quạt che miệng: “A Dung, ta nghe nói Nhị công tử Ngụy phủ mới chỉ có một vị thiếp, mà luôn ở trong phủ Lạc Dương, có phải không?”

Ta sừng sốt một chút.

Náo loạn hồi lâu, thì ra mợ nhìn trúng Ngụy Chiêu.

“Đúng vậy.” Ta nói.

Mợ nói: “A Dung, phu nhân thành gia, chuyện nhà cửa rất quan trọng. Ở Ngụy thị, con thân là con dâu, từ trên xuống dưới chuyện gì mà không phải quan tâm. Phụ tử bọn họ phải lo lắng chuyện binh đao, biểu tỷ muội các con nếu thành chị em dâu, biểu muội con tận tâm giúp đỡ, chẳng phải vẫn hơn người ngoài?”

Ta khẽ gật đầu, lại lộ ra vẻ khó xử, ngưng ngừng thấp giọng nói: “Mợ nói thật có lý. Chẳng qua cháu gái mới gả vào phủ chưa đầy một năm, tùy tiện nhắc tới, chỉ sợ cữu cô sinh nghi, lại không hay, mợ...”

“A Dung không cần quá khó xử.” Mợ vội nói, cười cười, “Mợ chỉ nói ra suy nghĩ thôi, có được hay không ai nói trước được. Mợ nghĩ tới biểu tỷ muội

các con, thuở bé tình cảm thâm thiết, nếu có thể cùng gả vào một chỗ, thân càng thêm thân, chẳng phải quá tốt sao!”

Ta ôn nhu nói: “Thịnh tình của mẹ, trong lòng A Dung hiểu, nếu có cơ duyên, A Dung nhất định giúp đỡ.”

Mẹ nắm tay ta, mặt mày hớn hờ.

Hàn huyền một lúc, đợi đến khi tiễn mẹ, ta đứng ở hành lang, nhìn bầu trời bao la, hít sâu một hơi.

Nếu có cơ duyên nhất định giúp đỡ... Đó là lời nói dối. Mẹ thật sự quá coi trọng ta rồi, mặc dù ta là con dâu, nhưng trên còn có cữu cô. Không nói Ngụy Giác, Quách phu nhân cũng không phải mẹ đẻ Ngụy Đàm, Ngụy Chiêu lại là con ruột bà. Ta là phu nhân của con riêng, tại sao phải can thiệp vào hôn sự của nhi tử bà?

Còn Hứa cơ nữa, nàng ở nhà này. Mà mẹ ta lại tới tính kế để đoạt trượng phu của nàng, chuyện này nghĩ cũng đã thấy khó coi.

Ta vẫn nghĩ Kiều Đề chưa xuất giá vì nguyên nhân gia cảnh. Không ngờ, mở miệng nhắc đến dòng dõi, làm ta thật kinh ngạc.

Ngụy thị rất cao quý sao? Nếu không loạn lạc, nếu như Ngụy Giác chỉ là Kỵ Đô Úy tẩm thường ở Trường An, ông tự mình tới cửa cầu thân, sợ rằng mẹ liếc mắt cũng không thêm liếc lấy một cái.

Ta thu dọn một lúc, cảm thấy hơi mệt, bèn lên giường nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại, sắc trời nhá nhem tối. A Nguyên nói ta biết, một canh giờ trước Ngụy Đàm đã trở lại, thấy ta đang ngủ nên qua chỗ Ngụy An.

Ta đáp một tiếng, suy nghĩ một chút, đứng dậy ra ngoài.

Gia nhân đi tới đi lui trong sân, đang chuẩn bị để ngày mai chúng ta rời đi. Ta đi đến sân Ngụy An, Ngụy Đàm không ở đó. Ngụy An nhìn đồng hồ gỗ mấy hôm trước hấn lăm, thống khổ lựa chọn nên mang đi cái gì.

“Chuyện này khó gì,” ta cười nói, “Cái gì khó làm thì mang đi, còn cả xe đẩy lúc trước Tứ thúc làm nữa.”

Ngụy An gật đầu, tiếp tục tìm kiếm ở đồng hồ gỗ trước mặt.

Ta ra khỏi chỗ Ngụy An, lại muốn đi thăm Hứa cơ một chút. Đi tới một chỗ trước sân, chợt nghe có tiếng nữ tử khóc.

“Phu nhân.” Quân sự đang đứng trước cửa, nhìn thấy ta, tới đây hành lễ.

“Chuyện gì mà khóc lóc vậy?” Ta hỏi.

Quân sự nói: “Là mấy nữ tử Chu thái thú tặng. Đại công tử vừa căn dặn, đưa các nàng cho các tướng quân dưới trướng, những nữ tử này không bằng lòng.”

Ta ngạc nhiên, hôm qua còn đang buồn rầu, không biết phải xử trí những người này thế nào, không ngờ Ngụy Đàm đã giải quyết xong xuôi. Nhìn ra ta khó xử sao? Trong lòng có chút cảm động.

“Phu nhân.” Quân sự nhìn ta, “Người muốn vào bên trong nhìn một chút không?”

Ta lắc đầu: “Không cần.” Dứt lời, xoay người tránh đi.

Tầm này mọi ngày, Hứa cơ sẽ ở trong vườn chăm sóc hoa cỏ. Ta đi thẳng ra hậu viên, gần đến chỗ rẽ ở hành lang, bỗng nhiên ta nghe được tiếng nước nổ truyền đến, nhưng không phải mấy người mà là một người.

Hứa cơ? Ta nghi ngờ, dừng bước, nấp vào tường nhìn ra. Trước bụi hoa thược dược, có hai người, một người đứng, một người quỳ. Người quỳ là Hứa cơ, người đứng là Ngụy Đàm.

“... Cầu công tử rủ lòng thương.” Hứa cơ khóc rống, “... Thiếp tận tâm hầu hạ mà Quách phu nhân không thích, phu quân vứt bỏ. Người giúp thiếp côi dôi này, chỉ có Đại công tử thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đến Thăm Ân Sĩ

Ta núp cạnh tường, chỉ nghe thấy âm thanh Ngụy Đàm trầm thấp, chàng nói vài câu an ủi. Hứa cơ vẫn khóc, lát sau, ta thấy Ngụy Đàm đi khỏi hậu viên,

Hứa cơ vẫn quỳ trên mặt đất, nước mắt không buồn lau đi.

Ta đứng một lúc, cảm thấy ở lâu không tiện, từ từ tránh ra.

Trong lòng thôn thức. Ta đã từng hỏi quản sự, nhà cũ Lạc Dương, từ khi Ngụy Giác đi Ung Đô chưa từng quay lại. Gia nhân ở đây, bắt đầu từ mùa đông năm trước, hầu hết đã tới Ung Đô, bên này chỉ còn vãn vãn vài người ở lại trông chừng. Trong đám người đến Ung Đô không có Hứa cơ. Ta biết nàng tuyệt vọng, ngày mai Ngụy Đàm phải đi, tòa nhà này không biết đến bao giờ mới được nghênh đón chủ nhân, nếu ta là nàng, ta cũng sẽ liều lĩnh cầu khẩn, chỉ sợ hi vọng mong manh.

Ta nghĩ đến Ngụy Chiêu. Người có liên quan lớn nhất đến chuyện này. Hắn chỉ có một vị thiếp là Hứa cơ, vậy mà không nghe không hỏi, đến nỗi nàng phải quay đầu xin chủ cũ. Bình thường thấy hắn nhẹ nhàng phong nhã, hóa ra cũng là người bạc bẽo.

“Nam nhân là vậy...” Ta chợt nhớ tới lời Nhượng Thiên, khi đó, nàng bắt đầu đã nói với ta, “... Người ta nhớ nhưng cuồng nhiệt người, chờ đến khi người muốn ở cạnh người ta, người ta lại đi đâu mất hút...”

Trong lòng ngổn ngang, ta trở lại sân, mới vào đến cửa thì gặp Ngụy Đàm đi ra ngoài.

“Đi đâu thế?” Chàng cau mày hỏi, “Tìm khắp nơi không thấy nàng?”

“Thiếp ở hậu viện, xem vật dụng đi đường đã chuẩn bị đầy đủ chưa.” Ta nói.

“Hả?” Chàng nhìn ta, ánh mắt chợt lóe, “Phu nhân đi chỗ nào? Đã qua phía Tây chưa?”

Ta sùng sốt, hiểu ra chàng đang nói chỗ ở của mấy vị mỹ nhân.

“Đã qua,” Ta thuận theo lời chàng, nhủ thầm, “Phu quân muốn phân mấy vị mỹ nhân cho các tướng quân?”

“Đúng.” Ngụy Đàm cười cười, “Ta có mấy thuộc cấp, nhân phẩm tốt, hàng năm theo ta chiến đấu liên tục, không quan tâm cưới thê, những nữ tử này xuất thân đài hoàng, vừa lúc xứng đôi.” Dứt lời, chàng nhìn ta, đuôi lông mày nhướng lên, “Phu nhân không muốn?”

Ta rất bằng lòng, nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt tiếc nuối: “Thiếp sao dám, chẳng qua phu quân muốn giữ các nàng lại, thiếp định thu làm thị tỳ bên người, sau này tiện hầu hạ phu quân.”

“Phải không?” Ngụy Đàm sờ sờ cằm, ra vẻ suy tư, “Phu nhân nói có lý, lát nữa ta giữ lại. Năm mỹ nhân kia không tệ, khi nào rảnh rồi, một pha trà, một đọc sách, một xoa bóp, một chải đầu, còn một tắt đèn...”

Ta: “...”

Ta nghĩ rằng ngày mai lên đường, để tiết kiệm thể lực, buổi tối Ngụy Đàm sẽ không làm loạn.

Nhưng ta nghĩ sai rồi. Ngụy Đàm tựa như một con ác thú lòng tham không đáy, hôm sau ta tỉnh lại, giữa hai chân vừa đau vừa xót, nằm trên giường không buồn động đậy. Mà Ngụy Đàm xuất lực hơn ta rất nhiều, hôm nay lại giống như không có chuyện gì, mặc y phục tử tế, thấy ta vẫn nằm, khoe môi khê cong: “Vi phu giúp phu nhân mặc quần áo.”

Đời nào ta chịu, cuộn người vào trong chăn, không cho chàng động, dây dưa một trận, trên cổ lại thêm vài chấm đỏ. Thật vất vả mới mặc xong quần áo, Ngụy Đàm còn nói muốn ôm ta lên xe, ta giận dữ, lấy gối ném chàng, chàng mới hài lòng tránh ra.

Sau khi ăn sáng xong, người ngựa xếp thành hàng dài, rời nhà cũ, chạy về phía công thành.

Đệm lót xe ta còn dày hơn lúc ta bị treo chân, nhìn là biết người nào đẩy chốt dạ làm ra.

“Phu nhân, trời không lạnh, sao cổ áo phu nhân lại kéo kín thế kia?” A Nguyên đỏ mặt nhìn ta, vẻ mặt mờ ám.

Ngụy Đàm không đứng đắn, làm thị tỳ của ta cũng dám cười giỡn chủ nhân, ta buồn bực, thò tay cù nàng. A Nguyên từ nhỏ sợ nhất cái này, cuống quýt xin tha, hi hi thật lâu ta mới thu tay lại.

Chơi đùa xong, ta và nàng nói chuyện nghiêm chỉnh.

Ngày hôm trước, có thư hồi âm của Lý Thượng. Ông nói ông và Công Dương Quế, Lý Hoán, ba người đã về đến Ung Đô, một đường coi như bình an. Ông ở Nam Phương tìm được thương nhân bán được lúc trước, may chỗ đó không bị chiến loạn ảnh hưởng nhiều, người vẫn còn đó.

Thư rất ngắn, nhưng ta biết bọn họ bình an, trong lòng đã thỏa mãn vô cùng. Lý Thượng nặng lòng với nghiệp cũ, ông có nhiệt tình, đương nhiên ta rất tán thành. Nhưng nhìn ý tứ Lý Thượng, ông muốn mở tiệm thuốc tại Ung Đô, ta đây có mấy phần băn khoăn.

Mối quan hệ của ta và Lý Thượng, không phải là bí mật ở Ngụy Phủ, để ý nghe ngóng là biết ngay. Tiệm thuốc của Lý Thượng là nhìn trúng quan lại quyền quý ở Ung Đô, tương lai không tránh được các loại gặp gỡ xã giao. Mà ta không muốn để người ta biết quản sự Phó thị làm tiểu thương, nếu ông ra mặt mở tiệm, việc buôn bán của ta và ông sẽ bị lộ, chỉ hại không lợi.

“A Nguyên, có thể tìm người khác mở tiệm, Lý quản sự quản lý được không?” Ta suy tư nói.

A Nguyên biết ta nghĩ gì, nói: “Nô tỳ đã từng nghĩ vậy, đợi hồi Ung Đô, phải thương lượng lại với phụ thân.”

Ta gật đầu.

Ta không biết đường, sau khi ra khỏi Lạc Dương, Ngụy Đàm đi Đông Tây Nam Bắc cũng như nhau, nhưng năm ngày sau, khi ta thấy rừng núi thôn quê, có chút sùng sốt.

“Tôi nay nghỉ tại Thương châu, ngày mai mang ít đồ gọn nhẹ, đi Thương Nam.” Ngụy Đàm dặn dò tùy tùng.

Tùy tùng đáp ứng.

“Thương Nam?” Ta không hiểu hỏi Ngụy Đàm, “Vì sao đi Thương Nam?”

Ngụy Đàm cười cười: “Vi phu muốn noi gương Huệ hoàng đế, vào nơi núi sâu tìm người tài, phu nhân đi cùng chứ?”

Ta không biết người tài là ai, nhưng không dễ được ra ngoài một chuyến, đi khắp nơi còn thái mái hơn đợi ở dịch quán. Cho nên, sau một đêm nghỉ ngơi, ta ngồi lên xe, đi theo Ngụy Đàm về Thương Nam.

Đường núi không dễ đi, miễn cưỡng có thể ngồi xe, nhưng lồi lõm xóc nảy, đi rất chậm.

Sang sớm lên đường, sau giờ ngọ, người dẫn đường nói: “Đại công tử, đến nơi rồi!” Ta nhìn ra ngoài, thấy núi xanh cây xanh, dòng nước uốn lượn. Chỉ có một cây cầu nhỏ bắc ngang qua, xa xa phía trước, một rừng trúc xanh ngắt.

Ta nhìn bốn phía, yên tĩnh thanh mát, quả nhiên là nơi tuyệt vời để ẩn cư.

Xe không qua cầu được, Ngụy Đàm để người đánh xe ở lại trông chừng.

Ngụy An rất tò mò cây cầu kia, nhìn một chút, hỏi Ngụy Đàm: “Huynh trưởng, không phải huynh đã nói, ẩn sĩ thiên hạ muốn đi ở ẩn, là do muốn có người khác đến thăm.”

Ta đang cầm túi nước, nghe được lời này, không nhìn được ho lên.

Ngụy Đàm kẻ vũ phu này, thật là lưu manh, nói chuyện thô thiển. Quy ẩn núi rừng, duyên mộng hồng trần, là bao nhiêu mơ ước của kẻ sĩ. Là cuộc sống cao nhã cỡ nào, sao từ miệng Ngụy Đàm lại thay hình đổi dạng như vậy? “Ồ?” Ngụy Đàm tự tiểu phi tiểu liếc ta một cái, “Ta nói thế sao?”

“Đã từng nói.” Ngụy An chắc chắn nói, “Nhưng nếu bọn họ muốn người khác đến thăm, sao không làm cầu lớn thêm chút? Xe ngựa đi qua được, người sẽ nhiều thêm.”

Ngụy Đàm cười mà không nói, vỗ vỗ vai Ngụy An, nhìn ta một chút: “Phu nhân sao thế?”

Ta lắc đầu: “Thiếp không sao.”

Ngụy Đàm dặn dò những người ở lại, đưa theo chúng ta về phía rừng trúc.

Ngụy An nói không sai, vị ẩn sĩ này muốn đợi người tới thăm, đúng là thiếu thành ý, cầu gỗ dùng đã lâu, có chút lung lay, nhìn xuyên qua khe hở mặt cầu, có thể thấy được dòng nước chảy xiết.

Ta dừng ở chỗ khe hở, Ngụy Đàm quay đầu lại, kéo tay ta tiếp tục đi về phía trước.

Tay chàng ấm áp mạnh mẽ, qua cầu vẫn không buông tay ta. Tùy tùng đi theo chỉ có ba người nên ta cũng thuận theo chàng.

“Phu quân đã tìm hiểu vị này là ai chưa?” Ta nhìn rừng trúc rậm rạp, gió mát lướt nhẹ qua mặt, hỏi chàng.

Ngụy Đàm nhìn ta, nói: “Phu nhân đã từng nghe Vân Thạch tiên sinh chưa?”

Ta sùng sốt: “Công Tôn Nhân?”

Ngụy Đàm gật đầu: “Đúng vậy.”

Ta có chút kinh ngạc. Công Tôn Nhân dĩ nhiên ta biết, ông xuất thân Sơn Dương, từ lúc còn ít tuổi đã thành danh. Ông du học bá sư, văn chương uyên bác, đã từng làm tiền sĩ trong triều hai mươi năm, ngoài sáu mươi tuổi, ông rời khỏi Trường An, lấy hiệu Vân Thạch tiên sinh, chu du thiên hạ. Người này danh tiếng vang dội, một đời học giả uyên thâm. Phụ thân cực kỳ sùng bái ông, trong nhà cất chứa rất nhiều kinh sử của Công Tôn Nhân đích thân chú giải.

“Em nghe nói Vân Thạch tiên sinh hành tung bất định, không ngờ lại ẩn cư ở đây.” Ta nói.

Nguy Đàm cười nhạt, nói: “Thiên hạ hôm nay, người người đều hành tung bất định. Có thể tìm một nơi yên tĩnh làm ẩn sĩ, đã là hiếm có.”

Con người thô kệch, ta nhủ thầm, lại hỏi: “Phu quân tới chơi, chẳng lẽ muốn mời Vân Thạch tiên sinh rời núi?”

Nguy Đàm nói: “Vân Thạch tiên sinh năm nay bảy mươi, có rời núi cũng đi không được, lần này vì phu đến là muốn lĩnh giáo học vấn.”

“Ra thế.” Ta cười cười, cảm thấy như đang nghe chuyện cười.

Vào rừng trúc được hơn trăm bước, ta thấy một ngôi nhà xuất hiện phía trước. Tường đất mái tranh, hàng rào trúc vây quanh.

Ta nghe có người gảy đàn, thông dong lưu loát, đất này thanh tịnh càng lộ vẻ thi vị.

Tùy tùng gõ vào cổng tre mấy cái, tiếng đàn chợt dừng, không bao lâu, một đồng tử (1) đi ra.

(1) Đồng tử: thằng bé.

“Người tới là người phương nào?” Hắn cách cổng tre đánh giá chúng ta, hỏi.

Nguy Đàm bảo tùy tùng lui ra, chấp tay với đồng tử: “Hà Tây Nguy Đàm, đặc biệt đến bái kiến Vân Thạch tiên sinh.”

Đồng tử nhìn chàng, đồng thời nhìn chúng ta: “Những người này thì sao?”

“Là thê tử mỗ, xá đệ và tùy tùng.”

Đồng tử nhíu mày: “Nhiều người như vậy, chén uống trà của tiên sinh không nhiều lắm, huynh chờ...”

“Thanh Trà, ai đến thăm vậy?” Đang nói, một âm thanh từ nhà cô truyền đến.

Đồng tử quay đầu lại, nói: “Hà Tây Nguy Đàm, còn có thê tử, còn có đệ đệ, còn có...”

“Hóa ra là khách quý,” thanh âm kia cười cười, “Thanh Trà, mau mau mở cửa.”

Đồng tử lên tiếng, mở cổng tre ra, vái chào chúng ta: “Mời vào.”

Nguy Đàm mỉm cười, để tùy tùng chờ bên ngoài, đưa ta và Nguy An vào.

Trong sân cây cỏ mọc như nêm, hoa và cây cối sum suê. một con đường đất nhỏ uốn lượn, sạch sẽ vô cùng. Trước nhà cô, trà bốc hơi nghi hứt, có hai người đang ngồi đánh cờ.

Một người râu tóc bạc phơ, thân hình gầy guộc, không thể nghi ngờ, đó chính là Vân Thạch tiên sinh. Đối diện ông là một người thanh niên, khuôn mặt trắng nõn, thần sắc chuyên chú, khí chất thông dong.

Đồng tử đưa chúng ta đến trước nhà, không thông báo cũng không nói gì, đi thẳng vào, cầm đàn đặt trên đầu gối, tiếp tục gảy.

Tiếng đàn khoan thai, hai người đánh cờ hết sức chuyên chú, ba người chúng ta yên lặng chờ đợi.

Phụ thân đã từng nói, ẩn sĩ nổi danh phần lớn thanh cao, người tới chơi vô luận thân phận thế nào, ít nhiều đều bị ra oai phũ phàng. Hiện giờ, ta coi như được mở mạng kiến thức. Nhìn về phía Nguy Đàm, chàng thần sắc trầm tĩnh, nhìn chăm chú vào nhà cô, tựa hồ thưởng nhạc, lại giống xem cờ.

Được nửa canh giờ, Bạch Thạch tiên sinh thở dài, vỗ tay cười nói: “Tẩu (2) lại thua rồi, rốt cuộc không bằng người trẻ tuổi.”

(2) Tẩu: Ông lão.

Nam tử đối diện thi lễ với ông, thanh âm trong suốt: “Tiên sinh năng lực thâm hậu, Dĩnh thật khâm phục.”

Bạch Thạch tiên sinh vuốt râu lắc đầu, lúc này, ông quay đầu sang, giống như vừa mới phát hiện ra chúng ta, cười đứng dậy.

“Lão tẩu tham cờ, quên mất có khách tới chơi, thất lễ, thất lễ.” Ông ra khỏi nhà, chấp tay nói với Nguy Đàm.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đến Thăm Ẩn Sĩ (Hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngụy Đàm thần sắc khiêm tốn, cười lễ phép nói: “Đám ngưỡng mộ tiên sinh đã lâu, tùy tiện tới chơi, quấy nhiễu thú tao nhã của tiên sinh, thật sự hổ thẹn.”

Vân Thạch cười nói: “Son đã thô nhàn, chầy lười ngu dốt, tướng quân đích thân tới thật đáng quý.” Dứt lời, ông nhìn về phía ta, vái chào, “Phu nhân, đã lâu không gặp.”

Ta kinh ngạc: “Tiên sinh đã từng gặp thiếp?”

Vân Thạch mỉm cười: “Chính là lúc tẩu ở Trường An, đã từng đăng môn quý phủ, năm đó phu nhân chưa tới bảy tuổi.”

Ta hiểu rõ, mỉm cười: “Tiên sinh trí nhớ thật tốt.” Quả thực là, Vân Thạch tuổi cao như vậy, lại diện mạo xấu xí, đương nhiên không gọi nhiều hứng thú của ta.

Ngụy Đàm lại bảo Ngụy An tiến lên chào, sau đấy, Vân Thạch bảo đồng tử châm trà, mời chúng ta vào trong nhà ngồi.

Bàn cờ phía trước, thanh niên mới vừa đánh cờ với Vân Thạch còn ngồi chỗ kia, thấy chúng ta đến, không đứng dậy, chỉ cười lãnh đạm.

Ta sừng sốt, mới vừa rồi chưa nhìn rõ, hiện tại đến gần, người này ước chừng hai mươi tuổi, dung mạo tinh tế, có thể nói phong thái như ngọc.

Vân Thạch nói: “Đây là Bác Lăng Thôi Đình, hôm nay đi ngang qua nhà, cùng lão tẩu uống trà đánh cờ.”

“Bác Lăng Thôi Đình?” Ngụy Đàm ánh mắt lóe sáng, nói: “Có phải người đời thường gọi là ‘Kỳ lân (1) tử’ Thôi Đình?”

(1) Kỳ lân: con kỳ lân, tượng trưng cho điềm lành.

Vân Thạch vuốt râu cười nói: “Tướng quân đã biết, tẩu cũng không nhiều lời.”

Thôi Đình thần sắc hồ hững, cũng không đứng lên, hướng về phía Ngụy Đàm vái chào: “Kẻ bất tài hạnh ngộ Tướng quân.”

Ngụy Đàm hoàn lễ: “Mỗ đã nghe danh hiền của tiên sinh từ lâu, không hẹn mà gặp, thật may mắn.”

Ta không biết Kỳ lân tử là cái gì, nhưng mà Bác Lăng Thôi thị cũng biết. Đó là một dòng dõi thế gia vọng tộc lâu đời, rất nhiều danh nhân xuất thân từ đó. Nhưng ta không muốn gặp Thôi Đình, tuổi ít mà cử chỉ ngạo mạn. Giới sĩ tộc thời phong không ít, có thể ngâm hai câu thơ, rồi tự đặt danh hào cho mình, cái gì mà long với phượng, nói không chừng chỉ được tiếng mà không được miếng của mấy kẻ hủ bại.

Ngụy Đàm hiển nhiên ý chí kiên định, Thôi Đình đối xử vô lễ, chàng tựa hồ không để trong mắt, ý cười thông dong.

Sau khi ngồi, đồng tử dâng trà.

“Hàn xá thô lậu, chỉ có trà nhạt, Tướng quân và phu nhân dùng tạm.” Vân Thạch nói.

Ta uống một ngụm, trong lòng kêu to. Kiếm Nam Hào Lộ (2), lúc trước ở Trường An ba lượng vàng mới được một lượng, giờ muốn mua cũng không có chỗ mua. Trà nhạt này của Vân Thạch, thật đáng quý.

(2): Kiếm Nam Hào Lộ: Tên một loại trà.

Vân Thạch nói: “Năm đó lão tẩu rời kinh, Phó tư đồ đã tặng trà này cho lão. Lão tẩu cất giấu nhiều năm, hôm nay phu nhân đến, vừa lúc đãi khách.”

Ta kinh ngạc. Ông nói vậy làm ta nhớ đến chuyện lúc bé, có một lần, mẫu thân oán trách phụ thân, nói ông lãng phí tiền mua ba lượng Hào Lộ, lại cảm tạ người ta hai lượng, té ra người được tặng chính là Vân Thạch.

“Tâm ý tiên sinh, thiếp kính tạ ơn.” Ta cúi người nói.

Ngụy Đàm mỉm cười: “Năm đó Tư Đồ thích kết giao người hiền đức, mỗ đã từng nghe chuyện người và tiên sinh ở mai đình ‘khúc thủy lưu thương (3)’, trở thành giai thoại.

(3) Khúc thủy lưu thương: Là một loại trò chơi khởi nguồn từ Trung Quốc, tháng ba âm lịch, sau khi cúng trừ tà xong, mọi người sẽ ngồi hai bên bờ sông, trên thượng lưu thả một chén rượu, chén rượu xuôi theo dòng nước, dừng trước mặt người nào, người đó sẽ phải uống. Đời sau biến đổi, trở thành một trò chơi của con em quý tộc, chén rượu dừng trước mặt người nào, người đó sẽ phải thể hiện tài năng của mình như: đánh đàn, làm thơ... Nếu không làm được thì phải uống hết rượu.

Vân Thạch tiên sinh cười lắc đầu: “Chuyện cũ nhắc lại làm gì.”

Hàn huyền một trận, Thôi Đình hướng bên này thi lễ: “Tiên sinh và Tướng quân cứ ngồi, mỗ còn phải đi thăm bạn nơi khác, tạm thời cáo từ.”

Vân Thạch tiên sinh không hề bất ngờ, nhìn trời nói: “Trời gió to, Từ Khuê đừng về quá muộn.”

“Đĩnh biết.” Dứt lời, hần gọi người đến. Hai gã hầu đi từ sương phòng ra, tay nâng một vật. Ta nhìn thấy, sừng sốt một chút, ghé ngồi bánh xe, chính là xe đẩy Ngụy An làm?

Ta nhìn về phía Ngụy An, hần cùng nhìn bên đó, thần sắc kinh ngạc.

Người hầu đặt xe đẩy dưới bậc, lại tiến vào trong nhà. Chỉ thấy Thôi Dĩnh một tay chống đất, một tay vịn bàn lê hai chân ra ngoài.

Lúc này ta mới hiểu, vì cái gì mà hần hành lễ không đứng dậy, hóa ra là người tàn tật không tiện hành động.

Trong nhà đột nhiên im lặng, chỉ có tiếng nước trà sôi ục ục trên bếp. Thôi Dĩnh không hề xấu hổ, tùy ý để người hầu nâng lên xe đẩy, đẩy xe ra phía ngoài, bánh xe lăn qua đường đất, vang lên lạo xạo.

“Người ta nói Kỳ lân từ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, bị quỷ thần ghen ghét, quả không giả dối.” Thân ảnh Thôi Dĩnh biến mất ngoài hàng rào trúc, Ngụy Đàm nói với Vân Thạch.

Vân Thạch về râu: “Từ Khuê chín chắn, mặc dù thân tàn nhưng chí không tàn, thật đáng quý.”

“Ồ?” Ngụy Đàm nhìn ông: “Không biết Kỳ lân từ chí ở nơi nào?”

Vân Thạch cười xua tay: “Không thể tiết lộ.”

Uống trà trò chuyện được một lúc, Vân Thạch hỏi Ngụy Đàm có muốn đánh cờ cùng ông không, Ngụy Đàm vui vẻ đồng ý, hai người ngồi vào bàn cờ, bắt đầu đánh.

Trình độ ta xem cũng không hiểu. Lúc trước phụ huynh muốn làm chuyện gì tao nhã, chưa bao giờ gọi ta ngồi cạnh phụ họa, vì ta ngồi chưa đến một khắc (4) sẽ bắt đầu quấy rối. Đương nhiên, Bùi Tiềm ngoại lệ, chàng chơi cờ ta có thể ngồi im hai khắc.

(4) Một khắc: 15 phút.

Hiện giờ, khi phu quân của ta rảnh rỗi đánh cờ với người khác, ta có thể giống thị nữ trên bức tranh thần tiên, tao nhã ngồi gần nửa ngày. Không phải vì ta cố gắng nhẫn nại, chẳng qua ở nơi hoang dã nhàm chán, xem đánh cờ cũng là chuyện vui, ta phát hiện hai người chém giết thật thú vị.

Ngụy Đàm phong cách đánh cờ sắc bén, thường tấn công bất ngờ, ra sức thể hiện bản chất lưu manh, mà phong cách đánh cờ của Vân Thạch kín đáo, phòng thủ bổ sung, xảo quyết vô cùng. Ta vừa xem vừa cân nhắc phong cách đánh cờ của bọn họ, cái hiểu cái không, đánh thêm vài chiêu lại hiểu rõ. Giằng co một ván, Vân Thạch thắng, hai người có chấp nhìn nhau, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Tiên sinh kì nghệ tuyệt diệu, quả là danh bất hư truyền.” Ngụy Đàm khen tặng.

Vân Thạch khách khí nói: “Tướng quân mưu kế tung hoành, tác nào tác nấy đều bị sát phạt.”

Hai người mặc dù khiêm tốn, nhưng thần sắc trên mặt lại ‘nóng lòng muốn thử’, vì thế lại tiếp tục.

Trong lúc tới lui, trời dần hoàng hôn. Tùy tùng bên ngoài đến hỏi, nói sắc trời không còn sớm, có trở về không.

Vân Thạch cười nói: “Tướng quân nếu không sợ nhà lão tẩu thô thiển, phía Nam còn hai gian phòng cỏ, sao không ngủ lại một đêm, tẩu có vài cuốn sách dạy đánh cờ, đang muốn luận bàn cùng tướng quân.”

Ngụy Đàm nghe vậy, mặt lộ vẻ mỉm cười, vái lạy Vân Thạch: “Được, từ chối thì bất kính.”

Quân sĩ chinh chiến quen, xa nhà thường ngủ ngoài trời. Ban đêm, tùy tùng hạ trại trong rừng trúc, ta và Ngụy An đi theo Ngụy Đàm, ở lại nhà cỏ của Vân Thạch.

Sau bữa tối, Thôi Dĩnh trở lại. Từ cuộc trò chuyện của Vân Thạch và Ngụy Đàm ta biết được, hần du học bên ngoài, tháng trước tới Thương Nam thăm Vân Thạch, mấy hôm nay vẫn ở chỗ này.

Ta cảm thấy có chút buồn cười. Cõi đời này, ta đã thấy có nhà ăn cơm không đủ no, ra cửa bị người cướp bóc, còn rầu rĩ vì không biết sẽ phải ngủ ở đâu. Nhưng lần đầu tiên ta nhìn thấy người rảnh rỗi như Thôi Dĩnh, thân thể không tròn vẹn, áo mũ sạch sẽ, ngồi xe ngắm hoa.

Nhưng ta lại hứng thú với xe đẩy của hần hơn, trong sân, ta hỏi Ngụy An, lai lịch xe đẩy kia thế nào.

“Không phải đệ làm.” Ngụy An thẳng thắn đáp, “Bánh xe của Thôi công tử đơn giản hơn, tạo kiểu cũng không giống nhau.”

Ta không khỏi kinh ngạc. Cõi đời này, còn có người thông minh hơn Ngụy An, hơn nữa còn chế tạo ra được món đồ giống hệt nhau.

Rượu gặp tri kỷ, trên đường gặp tri âm là chuyện làm cho người ta hưng phấn không kìm hãm được. Sau khi Thôi Dĩnh trở về, Ngụy An thay đổi thái độ

lãnh đạm, tiến lên nói chuyện với hắn.

Ta thấy Ngụy An lễ phép hành lễ, sau đó hai người nói chuyện, nói đến xe đẩy, Thôi Đình lộ ra chút kinh ngạc, trong nháy mắt, tựa hồ có tia sáng lóe lên trong mắt hắn.

Đêm dần buông xuống, nô bộc bắt đầu thấp đèn.

Trong nhà chính, đột nhiên biến thành hai nhóm người. Một nhóm là Ngụy Đàm và Vân Thạch, hai người không nói một lời, đồ mắt ngắm bàn cờ. Một nhóm là Thôi Đình và Ngụy An, bàn luận viên vông, nói cái gì trục xe, cái gì bánh xe, ta nghe không hiểu. Ngăn trở giữa bọn họ, chính là ta.

Thấy ta có vẻ buồn ngủ. Ngụy Đàm nói nếu ta mệt mỏi thì cứ đi nghỉ trước.

Lúc này ta không muốn thể hiện đức hạnh, ngoan ngoãn mỉm cười hành lễ, chậm chậm bước đi.

“... Mồ đi lại bất tiện, xe tự nghĩ tự làm cũng là bất đắc dĩ, ngày nào cũng dùng nhưng chưa từng nghĩ sâu, nghe công tử nói mới hiểu nhiều điều...” Khi đi khỏi nhà chính, ta nghe thanh âm Thôi Đình như cười, êm ái thuận tai.

Tựa hồ đây là người cùng chung chí hướng với Ngụy An. Lòng ta nói.

Thu dọn một chút, ta lên giường nằm, rất nhanh ngủ mất. Cả đêm say giấc, ta không biết Ngụy Đàm trở về khi nào, chỉ mờ hồ nhớ có người kéo ta, sau đó vòng tay ôm ta, nặng trĩu, ta bất mãn lắm bầm vài tiếng, lại ngủ như chết.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy đã không thấy Ngụy Đàm.

Ta đứng dậy ra ngoài, trong nhà chính, ta thấy Ngụy Đàm và Vân Thạch pha trà chuyện phiếm. Mà trong sân, Ngụy An cầm búa, gõ vào xe đẩy Thôi Đình, Thôi Đình ngồi trên tảng đá lớn, cẩn thận nhìn hắn làm việc, vừa thảo luận vừa chỉ bảo một phen.

Ta không có chuyện gì để làm, đành theo đồng tử đi dùng bữa sáng.

Trời đẹp, chẳng những không mưa còn le lói ánh mặt trời. Ta nhớ trong phòng ta ngủ có giá sách, lập tức trở về chọn lấy hai quyển, đi tới cây tử đằng ở góc sân, từ từ lật xem.

Ta sớm biết Vân Thạch thông thái, nhưng chưa từng nghĩ tàng thư của ông đa dạng như vậy. Tỳ như quyển truyện trên tay ta, bên trong đủ loại nhân vật, thật là thú vị. Ta thấy hợp khẩu vị, bất tri bất giác đã lật được hơn nửa quyển.

“Phu nhân thích đọc truyện dân gian sao?” Một thanh âm chậm rãi truyền đến.

Ta ngẩng đầu, thấy Vân Thạch tiên sinh đã đi tới trước mặt từ lúc nào, tay chống gậy, mặt mỉm cười.

Ta vội đứng dậy thi lễ: “Thiếp thấy tàng thư của tiên sinh, mãi mê đọc quá, chưa kịp hỏi tiên sinh.”

Vân Thạch cười lắc đầu: “Phu nhân cứ đọc thoải mái.” Nói xong, ông ngồi lên tảng đá phía đối diện, hai tay chống lên gậy gổ.

“Tiên sinh và phu quân nói chuyện xong rồi?” Ta mỉm cười hỏi.

Vân Thạch vuốt râu, thần sắc hiền hòa: “Tướng quân tài cao, có nói ngày nói đêm tàu cũng không chối từ.”

Ta mỉm cười, nhìn về phía xa, thấy Ngụy Đàm đang đứng trước cổng tre, đang nói gì đó với tùy tùng.

“Tàu nhớ từ lần trước gặp phu nhân đến nay, đã mười bốn năm.” Vân Thạch bỗng nhiên nói.

Ta gật đầu: “Đúng vậy.”

“Lúc đó, Tư Đồ và tàu thường trà, bỗng nhiên phu nhân đi ra. Tư Đồ chỉ vào phu nhân rồi hỏi tàu, nếu bàn về tướng mạo thì phu nhân thế nào?” Ông tựa hồ nhớ lại, nhìn ta: “Tàu từng nói, phu nhân phúc dày, quý không thể nói.”

Ta ngẩn ra. Nhớ đến Lý Thượng đã từng nói lời giống vậy, cười cười: “Tiên sinh tinh thông thuật xem tướng?”

Vân Thạch cười nói: “Chỉ biết sơ sơ.”

Ta cảm thấy ông ý tại ngôn ngoại (5), nhìn ông: “Vậy, lấy ý kiến tiên sinh, hiện tại thiếp vẫn tốt như lời tiên sinh nói trước đây?”

(5) Ý tại ngôn ngoại: Ý ở ngoài lời, chỉ những điều hàm ý, không nói trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

Vân Thạch vuốt râu, “Nếu bàn về tướng mạo, tàu từng gặp một người tuyệt hảo, mây tím tụ đỉnh, có thể chịu được cửu ngũ (6), phu nhân có biết người nọ là ai không?”

(6) Cửu ngũ: Hào 95 trong quẻ Càn của kinh Dịch, tượng con rồng bay trên trời, tức là tượng vị vua. Do đó ngôi vua gọi là ngôi Cửu ngũ.

Ta tò mò hỏi: “Là ai?”

Vân Thạch mỉm cười: “Là dân phu gánh bùn khi ta dựng nhà tranh. Phu nhân, mệnh một nửa là do con người, tướng mạo chỉ là cơ duyên.”

Cho nên mới nói, ta không thích giao thiệp với người đọc sách bảo thủ, không bao giờ nói lời chắc chắn, muốn để cho người khác cảm thấy mình cao thâm.

Ta cái hiểu cái không, chốc lát, thản nhiên nói: “Ra vậy, đa tạ tiên sinh.”

Vân Thạch nhìn ta, cười đến bình tĩnh.

Kết giao với ẩn sĩ không cần câu nệ, cao hứng thì đến, xong ý nguyện thì về, không có nghi thức xã giao ràng buộc.

Cho nên, khi Ngụy Đàm nói cáo từ, Vân Thạch không kinh ngạc chút nào, cũng không giữ lại.

“Nếu có lần sau, tàu sẽ cùng Tướng quân nói nhiều hơn.” Ông đứng trên bậc thang nói.

“Đàm thụ giáo được nhiều, nếu có dịp tất sẽ đến thăm tiên sinh.” Ngụy Đàm cung kính nói.

Vân Thạch mỉm cười.

Ngụy Đàm rất có hứng thú với Thôi Đình, trước khi đi, hỏi Thôi Đình có bằng lòng đi Ung Đô không, Thôi Đình từ chối nhã nhặn, nói còn chưa thăm hết bạn cũ, chỉ muốn tiếp tục dạo chơi.

Ngụy Đàm mỉm cười, không ép buộc.

Ngụy An lại thất vọng, trước khi Ngụy Đàm nói đi, hắn còn hăng hái bùng bùng nói làm cho Thôi Đình một bộ yên ngựa.

Thôi Đình thần sắc ôn hòa: “Gặp gỡ có duyên, công tử cải tiến xe đầy cho ta đã tốt lắm rồi.”

Ngụy An không cam lòng, nói: “Ta sẽ làm được.”

Thôi Đình mỉm cười: “Vậy Đình sẽ chờ.”

Ngụy An nhìn hắn, vò đầu, xoay người tránh ra.

Đi ra khỏi rừng trúc, xe ngựa tùy tùng đã chờ bên kia cầu, ta quay đầu lại, trong rừng trúc yên tĩnh như cũ, trống vắng không người. Sự việc lúc trước giống như nằm mơ.

“Phu quân tới thăm Vân Thạch tiên sinh, không biết lãnh giáo học vấn thế nào rồi?” Ta hỏi Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm nhìn ta: “Phu nhân nghĩ sao?”

Ta làm sao mà biết được.

“Thiếp chỉ thấy phu quân lãnh giáo đánh cờ.” Ta nói.

“Đánh cờ không phải học vấn sao?” Ngụy Đàm mỉm cười, dứt lời, dặn dò Ngụy An đi phía sau, tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mở Tiêu Cục

Lại tới cổng thành Ung Đô, từ lần trước đến giờ đã hơn ba tháng.

Lúc xe ngựa dừng trước phủ, Chu thị – thê tử Ngụy Hiền, thê tử Ngụy Bình và Mao thị – thê tử Ngụy Cương đều từ trạch trung đi ra, nhìn thấy ta, cười nhẹ nhàng.

Chu thị xuất thân Hà Tây, nhà mẹ đẻ là một tiểu sĩ tộc trong huyện. Nghe nói cha nàng mất sớm, Chu thị từ bé đã theo mẫu thân chường già, thậm chí

giao thiệp với cả tá điền. Vì cố này, Chu thị có khi nói chuyện rất lớn mật, lẫn chút ít thô tục của nhà nghèo. Nhưng nàng biết cách làm người khác vui vẻ, quần gia chặt chẽ, thỉnh thoảng lại nói chuyện hài hước, rất được lòng trưởng bối.

Ra mắt xong, nàng đi trước dẫn đường, một phát kéo tay ta, lại nhìn Ngụy Đàm một chút, cười nói: “Chúng em nghe nói Đại đường huynh đặc biệt đi Hoài Nam đón đường tẩu, thật hâm mộ.”

Chu thị và Mao thị dịu dàng hơn, đứng sau Chu thị nhìn chúng ta, che ống tay áo cười rộ.

Ta ngượng ngùng, vội nói: “Ba người không biết, khi đó Lương Sung tấn công Hoài Dương, phu quân vì chiến sự mà tới. Ngẫu nhiên gặp thiếp và Tứ thúc ở đó mới tiện đường đón về.”

Ngụy Đàm không giải thích, nhìn Chu thị, khoe môi khẽ cong: “Nếu như ban đầu em dâu đi cùng A Dung, nhất định ta sẽ để Trọng Mậu theo đến Hoài Dương.”

Chu thị đỏ mặt, sắng giọng: “Đại đường huynh nói linh tinh, thiếp đang nói đường tẩu.”

Mọi người cười đùa vui vẻ, cùng nhau đi đến trạch trung.

Quách phu nhân đang ở chính đường, Ngụy Tập đứng một bên. Thấy chúng ta đi vào, Ngụy Tập tiến lên hành lễ, Quách phu nhân ngồi trên ghế, lộ ra nụ cười.

Mọi người làm lễ ra mắt xong, Quách phu nhân bảo Ngụy An tiến lên, đưa mắt nhìn một chút, thờ dài nói: “Con rời nhà không nói một lời, có biết mọi người vì tìm con, cơ hồ đã lật tung cả Ung Châu lên, nếu không phải Trưởng tẩu truyền tin, lão phụ cơ hồ đã phái người đi báo tin cho Thừa tướng. Cha con, huynh con chinh chiến bên ngoài, nếu con bị làm sao, lão phụ biết giải thích với Thừa tướng thế nào? Tương lai xuống hoàng tuyền, làm sao có mặt mũi gặp mẹ con...” Bà nói, thanh âm run rẩy, cúi đầu lau nước mắt.

Ngụy An đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm đưa mắt ra hiệu, Ngụy An tiến lên, vái lạy Quách phu nhân: “Nhi tử tùy hứng, thật chẳng ra gì, chuyện này sẽ không có lần sau, xin mẫu thân tha thứ.” Dứt lời, dừng một chút, bổ sung: “An nguyện chịu phạt.”

Xin lỗi ngắn gọn, không hoa ngôn xảo ngữ, nhưng từ trong miệng Ngụy An nói ra, đã thấy có chút thành ý.

Quách phu nhân nhìn hẩn, lại cúi đầu lau mắt.

“Trách phạt cái gì!” Bà thờ dài, “Đánh con, không phải mẫu thân đau sao?”

Chu thị đứng một bên nhìn, thấy thế khuyên giải: “Phu nhân lo lắng Tứ thúc, vốn ăn không ngon, ngủ không yên, hiện tại Tứ thúc bình an trở về, phu nhân còn nói những lời này làm gì. Đại đường huynh, trưởng tẩu và Tứ thúc đi đường mệt mỏi, vẫn chưa ăn uống gì.”

Quách phu nhân nhìn ta và Ngụy Đàm, thần sắc hòa hoãn: “Ta sơ sót rồi, các con đi đường cực khổ, lại phải đứng nghe lão phu nhân này oán giận.”

Ngụy Đàm mỉm cười: “Mẫu thân đừng nói vậy!”

Quách phu nhân nhìn về phía ta, nói: “Lần này thiếu phu nhân xuất hành, không ngờ lại xảy ra biến cố, chúng ta ở Ung Đô nghe tin, lo lắng không dứt.”

Ta đáp: “Làm cô thị lo lắng, nhi phụ thật hổ thẹn. Chuyến này may nhờ có quân sĩ hộ vệ, sau phu quân lại tới đón, mặc dù nguy hiểm nhưng cuối cùng không sao.”

Quách phu nhân gật đầu, thờ dài: “Thế là tốt rồi, nhờ có thần linh phù hộ. Giờ thiếu phu nhân đã về, rảnh rồi nhớ đi miếu tạ ơn.”

Ta nói: “Kính dạ.”

Quách phu nhân lệnh gia nhân dâng đồ ăn, ngồi vào vị trí, hỏi Ngụy Đàm về Ngụy Giác.

Ngụy Đàm kể sơ sơ về chiến sự với Đàm Hi, nói với Quách phu nhân: “Năm ngày trước, con ở Thương châu nhận được chiến thư, bốn nhi tử của Đàm Hi, giờ vẹn vẹn chỉ còn con thứ Đàm Nghiêu đóng quân ở Liêu Đông. Phụ thân ở U Châu chinh đón lại quân đội, muốn thảo phạt Đàm thị trước mùa đông.”

Ngô phu nhân gật đầu, mấy vị phụ nhân bàn luận không dứt.

“Thiếp nghe nói, Liêu Đông rất lạnh, chưa bắt đầu mùa đông mà đã đóng băng.” Mao thị nói.

Chu thị tiếp lời: “Hiện tại đã là tháng chín, nếu thuận lợi, không lâu nữa đại quân sẽ khai hoàn trở về.”

“Ông trời phù hộ.” Chu thị khấn cầu.

Dùng cơm xong, Ngụy Đàm và ta cáo lui, trở lại trong viện.

Có người hầu quét dọn mỗi ngày, ba tháng không ở, nơi này vẫn sạch sẽ như thường, nhưng ở góc hành lang đối diện lại có thêm hàng rào trúc cao một thước.

“Mới trồng hoa?” Ngụy Đàm cũng nhìn thấy, nhướn mày hỏi.

“Phải.” Ta cười cười, “Trong cung đưa tới.”

Ngụy Đàm đi tới, nhìn hoa trong hàng rào trúc. Hiện tại đang là mùa thu, không có đóa hoa nào, chỉ có lá xanh mướt.”

“Ngu mỹ nhân?” Ngụy Đàm nhìn, chốc lát, hỏi ta.

“Đúng vậy.” Ta nói, “Phu quân biết sao?”

Ngụy Đàm không trả lời ngay, một lát, quay đầu lại nói: “Lúc trước mẫu thân đã từng trồng.”

Ta gật đầu.

“Đi vào thôi.” Ngụy Đàm nói xong, đi vào trong nhà.

Về đến nhà, ta lại giống như trước, ngày ngày phụng dưỡng cô thị, trượng phu, xử lý chuyện nhà.

Quách phu nhân vẫn đối xử với ta giống như trước, chuyện nhà không có gì thay đổi, trừ vài chuyện lớn trong nhà, còn những chuyện vặt toàn bộ do ta xử lý. Ta hiểu đạo lý trong đó, những chuyện bà phân công ta không từ chối. Mặc dù ra khỏi nhà một chuyến, đối với mấy chuyện trong nhà không khỏi cảm thấy khô khan, nhưng ta hiểu đây là nghĩa vụ, vẫn tận tâm làm.

Ngụy Đàm trở lại Ung Đô bề bộn rất nhiều việc, hàng ngày chàng không vào triều thì cũng ra ngoài tuần tra, nếu ở nhà, thỉnh thoảng sẽ có người đến bái phỏng. So với ở ngoài, thời gian chàng ở cạnh ta ít hơn, đến tận đêm khuya mới gặp được.

Nhưng cái này cũng không cản trở chàng động chân động tay. Nếu như quá mệt mỏi, chàng sẽ vuốt ve, sờ soạng ta một lúc rồi đi ngủ, nếu như không mệt, sẽ không tránh khỏi chuyện ‘tắt đèn’...

Mặc dù có lúc bị chàng hành hạ vừa đau vừa xót, nhưng ta phát hiện ra, ta đã từ từ biết một ít lạc thú.

Tỷ như đôi tay kia, khi dạo chơi trên người ta, ta thấy rất thoải mái, khi nó lưu luyến ở nơi mẫn cảm, ta sẽ dùng tay giữ chặt, không để nó đi. Lại tỷ như quái vật giống con sâu lớn, nhiều lúc làm ta không chịu nổi, ta sẽ cắn tay Ngụy Đàm, cảm giác lúc đó thật kỳ diệu hưng phấn. Ta bắt đầu hiểu nụ cười mập mờ trên mặt bọn Chu thị.

Khi xong xuôi đầu đuôi việc nhà, ta xem ngày, bấm báo Quách phu nhân, nói muốn đi miếu cúng rước.

Quách phu nhân đương nhiên đáp ứng, mà lúc ta nói với Ngụy Đàm, chàng suy nghĩ một chút, nói: “Có cần vi phu đi cùng không?”

Ta kinh hãi trong lòng, mỉm cười: “Không phải phu quân muốn đi doanh trung sao?”

Ngụy Đàm cười: “Suýt nữa ta quên. Vậy phiền phu nhân thay ta bái lạy.”

Ta thở phào, mềm mại nói: “Tuân lệnh.”

Nhà Lý Thượng cách miếu không xa.

Sau khi tế bái xong, ta ngồi xe trực tiếp đến cửa nhà ông.

Công Dương Quế không ở đây, ta chỉ gặp được phụ tử Lý Thượng, Lý Hoán. Ba tháng không gặp, Lý Thượng đen đi nhiều, dường như gầy hơn chút. Nhưng tinh thần phấn chấn, thoát nhìn còn khỏe hơn lúc trước.

Không đợi ta hỏi thăm sức khỏe, Lý Thượng đã khẩn trương mở miệng: “Trong thư A Nguyên có nói, phu nhân ở Hoài Nam gặp nguy hiểm?”

Ta trách cứ lờm A Nguyên, năng rụt vai.

“Không hẳn là gặp nạn,” ta cười cười, “May có người đến cứu, sợ bóng sợ gió một trận.”

Ta không nói ai tới cứu, nhưng hiển nhiên Lý Thượng biết, nhìn ta, ý vị thâm trường.

“Ra vậy.” Ông gật đầu nói, “Phu nhân không có chuyện gì, thật là may mắn.” Dứt lời, ông bảo Lý Hoán khiêng tới mấy cái rương gỗ, mở ra trước mặt ta.

Những rương gỗ này thật giống như rương trang sức, mở ra, từng ô từng ô chứa rất nhiều dược liệu.

“Nhiều vậy sao?” Ta vừa mừng vừa sợ.

Lý Thượng mỉm cười: “Lần này mỗ đi đến Dự Chương, chỗ đó gần Lĩnh Nam, Kinh Tương, nguồn cung cấp rất rộng. Mỗ ở Dự Chương tìm được thương nhân bán được lúc trước, hẳn đảm bảo, được liệu gì, chất lượng ra sao, giá tiền thế nào đều có đủ cả.”

Ta trầm ngâm, nói: “Thật tốt, chẳng qua đường xá từ Dự Chương đến Ung Đô xa xôi, lần này quân sự đi, không biết có thuận lợi không?”

Lý Thượng nói: “Phu nhân yên tâm, lần này chúng ta đi đường thủy, Lương Sung giao chiến với triều đình và Ngô Chương, đã từng bị thủy quân ngăn lại, may sao Công Dương công tử nhanh trí, đưa ta đi ẩn náu, lại có người tới cứu trợ nên thoát thân. Sau lần đó, tất cả đều thuận lợi. Hiện tại Ngụy, Ngô, Lương ba họ giằng co, Dự Chương lại ở nơi hiểm yếu nên vẫn yên ổn. Chẳng qua đường đi xung quanh bị cản trở, vận chuyển hàng hóa khó khăn, thương nhân bán được liệu cũng khôn đốn.”

Ta nói: “Ta cũng lo lắng chuyện này. Quân sự, thiên hạ loạn lạc, thế cục giằng co, lần này mặc dù quân sự bình an, nhưng chỉ là chuyện nhất thời, lần khác sợ không gặp may như thế...”

“Phu nhân đừng lo lắng, Công Dương công tử kết giao với nhiều người, có những người tung hoành mười mấy năm sông nước. Có bọn họ dẫn đường, quan binh biết cũng không làm gì được.”

Nói thẳng ra là cường đạo, người như vậy làm sao tin được?

Ta uyển chuyển nói: “Nếu giống lần này, tương lai phải cần giúp đỡ nhiều, Công Dương công tử không thể muối mặt mà nhờ vả nhiều lần được. Quân sự, những được liệu này mặc dù tốt, nhưng nếu quá đắt chưa chắc đã có người tình nguyện mua.”

Lý Thượng gật đầu: “Chuyện này mỗ đã suy tính, cho nên trên đường đi, mỗ đã thuyết phục Công Dương công tử mở tiêu cục (1).”

(1) Tiêu cục: Trong xã hội cũ có một số người du đãng thành tật, có một số người vì đời sống o ép, đưa đẩy, lao vào con đường nguy hiểm hoặc làm những chuyện chẳng ra gì, khiến những người mang của cải đi đường lo sợ đành phải tìm người biết võ bảo vệ cho. Ban đầu, một số người biết võ trú trong quán trọ đợi khách thương đến thuê mướn, đó là sự mở đầu cho nghề bảo tiêu. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ sao đưa của cải đi đường bình an tới nơi phải đến. Về sau việc buôn bán ngày càng thịnh vượng, việc thuê mướn bảo tiêu (hoặc bảo phiếu) cũng ngày càng nhiều do đó phải đặt tên hiệu, mở cửa hiệu, sắp sửa đầy đủ xe kiệu, đợi khách thương tới thuê mướn đó là tiêu cục (hay phiếu cục). Tiêu cục có tiêu kỳ (cờ), tiêu hiệu (tên tiêu cục) và các xe cộ dùng chở đồ vật gọi là xe tiêu.

“Mở tiêu cục?” Ta sững sốt.

“Đúng vậy.” Lý Thượng nghiêm túc nói, “Công Dương công tử không muốn làm quan, lại bỏ nhà đi, áo com thiếu thốn. Đám người Giang Dương kia là một bọn không có khí phách, chỉ có thể vào nhà người ta cướp vật, không thể duy trì lâu dài. Mỗ đề nghị bọn họ mở tiêu cục bảo vệ trên đường sông, thu phí, vừa hợp lý vừa có thể kiếm ăn, sao lại không làm?” Dứt lời, ông cười cười, “Nhưng phu nhân yên tâm, bọn họ đảm bảo, nếu mở tiêu cục, hàng hóa của ta chỉ lấy hai phần mười tiền phí.”

Ta á khẩu, uống một ngụm trà, đề kinh ngạc trong lòng xuống.

Công Dương Quế mặc dù bất kham, nhưng ta vẫn nghĩ chàng giống con em quyền quý, khinh thường buôn bán. Không ngờ chàng lại chấp nhận đề nghị của Lý thượng.

Trước kia ta không hiểu việc binh đao hung hiểm, nhưng lần này đi Hoài Nam một chuyến cũng đã khắc sâu trong lòng. Ta không muốn làm chuyện không chắc chắn, cảm thấy phải nắm chắc bảy tám phần mới đáng để làm.

Nhưng bọn Lý Thượng không giống, ta cảm thấy chuyện mạo hiểm, bọn họ lại hăng hái bùng bùng. Chẳng lẽ ta quá nhát gan sao?

“Phu nhân không cần kinh ngạc,” Lý Thượng cười nói, “Trên đường đi, Công Dương công tử từng nói, năm đó phu nhân thích mang đồ cũ trong phủ ra phổ bán, Công Dương công tử đã gặp vài lần.”

Cái gì gọi là gặp? Công Dương Quế đi bán cùng ta, đúng là sĩ diện hão.

Ta then thùng: “Quân sự biết rồi?”

Lý Thượng lắc đầu cười nói: “Năm đó, mỗ đã nói với phu nhân quá cố, vật cũ trong nhà cứ mất dần mất mòn, nghĩ là gia nhân trộm. Mỗ đang muốn đi tra, chủ công lại nói không cần, mấy thứ đó đã vào bụng hồ ly rồi.”

A Nguyên và Lý Hoán nở nụ cười.

Tai ta nóng lên, nhìn nụ cười Lý Thượng, trong lòng thấy kiên định lạ thường.

Đây là lần đầu tiên từ lúc đoàn tụ, Lý Thượng cười thoải mái như vậy. Trong lòng nghĩ, nếu phụ thân còn sống, Lý Thượng nhất định muốn làm một chuyện, ông cũng sẽ không ngăn cản chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Đồ Cũ

Gió thu dân lạnh, Ung Đô có Ngụy Đàm trấn giữ, Lương Sung Nam Phương bận rộn tranh đoạt địa bàn với Đỗ Vinh Ba Thục, Ngô Côn mới kế vị, cố thủ bất động, hết thấy bình yên. Cùng lúc đó, tin chiến thắng từ phía Bắc không ngừng truyền đến, đầu tháng mười, Ung Đô đã nhận được tin chính xác, Đàm Nghiêu – con thứ Đàm Hi bị đại tướng Sầm Hân dưới trướng của Ngụy Giác giết chết, Liều Đông quy thuận triều đình. Lúc này, Ngụy Giác lấy danh nghĩa thiên tử, thống nhất Bắc Phương.

Tin tức này giống như dòng nước ấm, làm không khí lo lắng ở Ung Đô tan ra, Quách phu nhân ăn không ngon ngủ không yên, dần dần cũng thay thế bằng nụ cười.

Mà hiện tại, một tiệm thuốc ở Ung Đô tên là ‘Duyên Niên Đường’ được truyền miệng các quý nhân.

Chủ nhân Duyên Niên Đường là một người phương Nam, tên Thái Nhượng, tính tình trung hậu, thật thà.

Tiệm thuốc này khác các tiệm thuốc khác, các tiệm thuốc kia chỉ có chút thảo dược tầm thường, cũng lắm có thêm lang trung, Duyên Niên Đường thì ngược lại, không có lang trung, nhưng dược liệu thì ở nơi khác khó mà mua được. Người biết chỗ này đầu tiên là các lang trung, rồi sau đó, Lương Kha nhìn thấy một cây cỏ linh chi thượng hạng ở Duyên Niên Đường, ca ngợi không dứt, danh tiếng Duyên Niên Đường từ đó mà truyền ra.

Lúc trước triều đình giao chiến với Đàm Hi, Ung Đô lòng người bàng hoàng, lo lắng thời cuộc bất lợi, chiến hòa bất đầu, lại phải sống cảnh đầu đường xó chợ. Khu phố tiêu điều, người có tiền thì lo lắng, không dám hoang phí tiền bạc, Mà hiện tại trái ngược, tin Ngụy Giác chiến thắng làm băng cũng muốn tan chảy, người người rất cục có thể thở phào một hơi.

Đại quân chưa trở về, trong thành cấm đi lại ban đêm, cũng không tổ chức tiệc rượu, làm các quý nhân và người có tiền thanh thân, suy nghĩ đến việc điều dưỡng thân thể, Duyên Niên Đường làm ăn bắt đầu náo nhiệt.

Duyên Niên Đường này do chính ta bỏ vốn, Lý Thượng quản lý tiệm thuốc.

Mặt tiền cửa hàng là Lý Thượng chọn, không lớn nhưng ở đầu phố. Chủ cửa hàng Thái Nhượng là người Lý Thượng mua trên chợ. Thái Nhượng vốn là người phương Nam, vì loạn lạc mà chạy tới Ung Đô, tiền tài mất hết, cùng đường, đành phải bán mình. Lúc trước hắn là người làm ăn, luyện được tài ăn nói khéo léo đưa đẩy, Lý Thượng rất vừa ý điểm này.

Thời cơ mở cửa tiệm do ta chọn, đưa cỏ linh chi cho Lương Kha cũng là chủ ý của ta. Lúc trước, các quý nhân Trường An rất chú ý điều dưỡng thân thể, Lương Kha là một điển hình. Hắn sưu tầm phương thuốc, nghe nói đây một tử. Dĩ nhiên, trên phương diện điều dưỡng, có người danh tiếng còn vang dội hơn Lương Kha, nhưng Lương Kha có một nhi tử trông coi tiền thuế ở Kinh Triệu phủ (1). Cho nên, khi quyết định đưa cỏ linh chi, ta đau lòng vô cùng nhưng vẫn cảm giác đáng giá.

(1) Kinh Triệu phủ: Một cơ quan hành chính thời bấy giờ.

A Nguyên ngày ngày thông báo số tiền thu được ở tiệm thuốc, ta nghe, vừa cẩn thận vừa hưng phấn.

Lý Thượng suy tính tỉ mỉ giá tiền từng loại, loại nào nơi khác có, giá tiền sẽ thấp hơn chút, nơi khác không có, ông cũng chỉ lấy thêm chút lãi, giá tiền cao nhất chính là mấy loại thuốc bổ quý hiếm, một ngày bán được năm trăm tiền, ta chắc lưỡi hít hà không dứt.

“Bọn họ mua về cũng chỉ nấu canh, đắt như vậy, có thể bán được sao?” A Nguyên rất hoài nghi.

Nhưng ngoài dự liệu của chúng ta, trong Duyên Niên Đường, trừ dược liệu ngoài phố không có, bán được nhiều nhất chính là mấy loại dược quý hiếm.

Đột tuyệt đầu tiên sắp rơi, Lý Thượng và Công Dương Quế thương lượng, lại đi Dự Chương nhập hàng lần nữa, chuẩn bị cho mùa đông.

Nhược Thiên bận bịu vô cùng, từ khi trở lại Ung Đô, ta chỉ gặp nàng một lần.

Tiền đường Đan Hà tự, ni cô ngồi tụng kinh, ta và Nhược Thiên ở hậu đường uống trà. Trời lạnh, nàng choàng một chiếc áo lông cáo, tóc đen rủ xuống, nàng nhẹ nhàng thổi trà, lưỡi biếng mà quyến rũ.

“Nghe nói Đại công tử đi Hoài Nam đón người trở lại.” Nàng rót nước vào ấm trà, cười nhìn ta.

“Phải.” Ta nói.

Nhược Thiên nói: “Hoài Nam thế nào? Còn người thân sao?”

Ta lắc đầu: “Bên đó chiến loạn nhiều năm, nhà cũ không một bóng người.” Ngừng một chút, ta bổ sung: “Nhưng từ đường vẫn còn, bài vị vẫn ở đó,

Công Dương công tử đưa ta một bình rượu Quỳnh Tô cho Nhị huynh.”

Lời này nói ra nhẹ nhàng, nhưng rót cuộc vẫn chạm đến nỗi đau.

Sắc mặt Nhựt Thiên âm đạm, không nói chuyện, lát sau, vỗ vỗ tay ta.

Nàng hóp một hóp trà, dừng lại chốc lát, nói: “Quý Uyên công tử đang ở Dương Châu, ngươi biết không?”

Ta không ngờ nàng đột nhiên nói chuyện này, ngăn người.

“Hả?” Giọng ta bình tĩnh.

“Ta nghe nói thế.” Nhựt Thiên nói, “Ngô Côn kế vị, thăng trước cho Quý Uyên công tử đảm nhiệm chức vị Trường sử, chuyện này lan truyền rộng rãi.” Dứt lời, nàng nhìn ta, “Ngươi ở Ngụy phủ không biết sao?”

“Không biết.” Ta nói. Đây là sự thật, ta ngày ngày ở Ngụy phủ làm phu nhân hiền lương thực đức của Đại công tử, vô luận nô bộc, Quách phu nhân hay Chu thị sẽ không nhắc tới Ngô Côn, A Nguyên nếu có biết, đã có bài học ở Hoài Nam, sẽ không nhắc đến Bùi Tiềm trước mặt ta. Về phần Ngụy Đàm thì càng không thể. Chẳng nghĩ thế nào về chuyện đã qua của ta và Bùi Tiềm, ta không biết, nhưng ta không ngu đến mức hỏi Bùi Tiềm trước mặt chàng.

Ta thấy sắc mặt Nhựt Thiên nhợt nhạt, giống như ngủ không ngon, cho nên chuyển đề tài: “Đến yến tiệc rất nhiều sao?”

“Yến tiệc gì đâu.” Nhựt Thiên nói, “Kỷ quán của ta, nhà nghèo mời không nổi, Thừa tướng không về, quan lại quý nhân vui vẻ không nổi. Gần đây rất rảnh, ta tìm vài người mới, ngày ngày dạy dỗ bọn họ.” Nói xong, nàng ý vị thâm trường, “Hiện tại vui vẻ ở Ung Đô cũng không dám công khai, A Dung, nếu không đến am Quỳnh Hoa, ngươi có cho là quý nhân trong thành chết hết sao!”

Ta biết ý nàng là gì, trên mặt quần bách.

“Trọng Bình gần đây muốn đi ra ngoài, ngươi biết chàng đi đâu không?” Đột nhiên Nhựt Thiên hỏi.

Ta kinh ngạc, Công Dương Quế không kể chuyện bảo tiêu cho Nhựt Thiên sao?

“Không biết.” Ta nói, mỉm cười, “Sao ngươi hỏi ta? Ngươi cũng biết ta không biết mấy chuyện đó mà.”

“Hỏi chơi chút thôi.” Nhựt Thiên nói, “Chàng và Lý quân sự rất hay qua lại.”

“Ồ?” Ta tiếp tục giả ngu.

Nhựt Thiên nhìn ta, cười cười: “Tiệm thuốc của Lý quân sự ta đã đến xem, thật không tệ, người mua thuốc nói liền không dứt, chủ cửa hàng bận không ngừng mặt lên được.” “Phải không?” Ta tựa như không hứng thú, cúi đầu uống trà.

Nàng nói tiếp: “Nhà Lý quân sự chạy nạn tới đây, vừa nhập hàng vừa mở cửa tiệm, chắc tốn không ít tiền bạc.”

“Đúng vậy.” Ta cong khóe môi, “Lý quân sự thật lợi hại.”

Trên đường về phủ, mắt nhìn cảnh phố xá, trong đầu nghĩ Công Dương Quế.

Chàng đã rời khỏi nhà, có vẻ như không thường ở chỗ Nhựt Thiên. Nhưng ta nghe A Nguyên nói, chàng thường đến nhà Lý Thượng. Đường thủy vận chuyển hàng đã sớm khai thông, sau khi từ Dự Chương về Ung Đô, Lý Thượng môi giới, giới thiệu một hộ thương nhân đang nóng lòng vận chuyển đồ da đi Nam Phương. Lần đó đi rất thuận lợi, sau khi trở về, lại tiếp tục nhận được thêm hai lần nữa.

Vô luận Công Dương Quế thích thú thế nào, trong mắt ta, đây là cuộc sống nguy hiểm vô cùng. Nhưng Công Dương Quế là người cao ngạo, chàng không muốn bị trói buộc, muốn sống dựa vào năng lực của mình, có lẽ con đường này thích hợp với chàng nhất.

Chuyện này, chàng không nói cho Nhựt Thiên cũng đúng.

Trở lại Ngụy phủ, Quách phu nhân đang nghỉ ngơi, ta không quấy rầy, nói với thị tỳ của bà mấy câu, rồi trở về tiểu viện.

A Nguyên từ bên ngoài đi vào, oán trách thời tiết thật lạnh. Ta nghe xong, nhớ tới một chuyện, Ngụy Đàm thường thao luyện với quân sĩ, hôm qua, ta phát hiện y phục mùa đông của chàng bị sòn. Y phục mới còn chưa làm xong, chỉ đành phải mặc đồ cũ, ta nghe nói chàng có ít đồ ở phòng bên cạnh, nghĩ muốn lấy ra.

Chuyện này ta không bảo người hầu đi làm, vì trong phòng còn chôn mười cân vàng chàng cho ta.

Sau khi trở về, ta và Ngụy Đàm không nhắc lại, nhưng ta vẫn nhớ rõ lời Ngụy Đàm nói, một chữ cũng không sót.

Chàng chưa nói ta không đi sẽ lấy lại, như vậy vàng này vẫn là của ta. Trong phòng bên, ta vừa bóitur quần áo vừa liếc ra góc đông bắc. Nơi đó lộn bĩnh bĩnh lộn lộn, tựa như bị ném vào đây rất lâu, bám một tầng tro bụi dày. Vì nguyên nhân này mà ta không qua đó, Ngụy Đàm mắt cú vọ, để lại dấu tay chàng nhìn sẽ biết ngay.

Ta đôi mắt trông mong, trong lòng thở dài, tiếp tục cúi đầu tìm y phục.

Y phục Ngụy Đàm không nhiều lắm, đồ mùa đông chỉ có nửa cái rương, rất dễ tìm. Ta lấy ra ngoài, toàn mùi rương gỗ. Y phục có chút cũ nhưng vẫn nguyên vẹn, ta chọn một bộ tương đương với dáng người chàng bây giờ, nhìn một chút, cảm thấy vừa vặn. Ta giữ giữ, bỗng nhiên một món đồ rơi ra.

Ta kinh ngạc, đó là một chiếc khăn lụa. Nương theo ánh sáng nhìn lại, thấy phía trên đã có đốm vàng, ở một góc, thêu một đóa Ngu Mỹ Nhân đỏ tươi.

Khi Ngụy Đàm trở về đã là ban đêm, sau khi chàng vào cửa, ta đang ở trên giường khâu khâu vá vá.

“Y phục của ai thế?” Ngụy Đàm liếc nhìn, đi tới.

“Phu quân.” Ta cắn đứt chỉ, kéo lại đường may, nói: “Đồ mới chưa làm xong, thiếp lấy y phục cũ ở phòng bên, ống tay áo bị tuột chỉ, đã may lại rồi, phu quân đừng chê.”

“Ồ?” Ngụy Đàm nở nụ cười, cảm y phục mùa đông lên, đợi thấy rõ, ta thấy vẻ mặt chàng có chút ngưng trệ.

“Thiếp không biết có vừa người không, phu quân thử xem.”

“Không cần thử,” Ngụy Đàm thả y phục trên tay ta, vuốt vuốt tóc ta, nụ cười không thay đổi, “Phu nhân chọn cái gì cũng đẹp.”

Ta còn muốn nói chuyện, Ngụy Đàm đã ngoảnh về phía sau: “A Nguyên, có nước nóng chưa?”

A Nguyên thò đầu vào: “Bẩm Đại công tử, có rồi ạ!”

“Hôm nay thao luyện cả người đầy bùn đất, ta đi tắm.” Ngụy Đàm nói, dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Khi chàng quay lại phòng, ta đã thay đồ, ngồi cạnh giường.

Ngụy Đàm đi tới, ta để chàng ngồi trước gương, cầm khăn thay chàng lau tóc.

“Hôm nay phu nhân ra ngoài?” Chàng hỏi.

“Ừ.” Ta nói, “Đi chùa Đan Hà.”

“Chùa Đan Hà?” Ngụy Đàm suy nghĩ, nói: “Là cái chùa bên cạnh có hồ nước?”

“Đúng, nơi đó ni cô tụng kinh rất êm tai.” Ta trả lời, trong lòng nghĩ đến chuyện Ngụy Đàm và Từ hậu gặp gỡ. Nhẹ tay lau hai bên tóc mai chàng, không nhận được khe nhìn dung nhan trước mặt.

“Thế à?” Ngụy Đàm nói, “Phu nhân thích nghe, lần tới nhớ đưa vi phu theo.”

Ai muốn đưa chàng theo.

“Kính dạ.” Ta nhẹ nhàng nói, đang muốn lau phía sau gáy, Ngụy Đàm đột nhiên cầm tay ta, cánh tay vòng ra sau, ta bị chàng bế lên.

Hơi nóng phả vào cổ ta, ta thở nhẹ, thật vất vả mới nhích ra được một chút.

“Phu quân còn chưa thay y phục...” Ta thấp giọng nói.

Chàng cắn vành tai ta: “Không cần thay, dù sao lát nữa sẽ cởi...” Nói xong, chàng đặt ta xuống giường, đưa tay cởi đai lưng của ta. Nhưng lát sau, chàng sừng sốt một chút, dừng tay lại, ngẩng đầu lên.

Váy ta nửa kín nửa hở, đai lưng cũng lỏng ra.

“Phu quân, thiếp đang có nguyệt sự, sợ đêm nay bất tiện.” Ta ngượng ngùng nhìn chàng, cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phong Thưởng

Ta không lừa gạt Ngụy Đàm, nguyệt sự của ta tới thật. Nhưng ta thừa nhận, khi chàng đang nóng lòng, nói một câu như vậy, sau đó mặt chàng biến sắc,

lòng ta thật thống khoái.

Tựa hồ chàng rất không cam tâm, găm găm trên cổ ta một lúc lâu, cuối cùng chàng nói câu ‘Lại đi tắm’, mặc y phục rồi đi ra cửa. Lúc trở về, ta đã mặc y phục chỉnh tề, còn khoác thêm áo ngoài.

Ngụy Đàm có vẻ mất hứng, nhưng không giận. Lúc nằm ngủ, chàng cũng không động tay động chân.

Nhưng mà đến lượt ta không xong.

Lúc trước ẩm ỉ gặp lạnh, ban đêm, bụng ta trướng đau, rất khó chịu, không nhìn được rên hừ hừ.

“Sao thế?” Trong bóng tối, Ngụy Đàm hỏi ta.

“...” Ta không biết phải nói thế nào, chột dạ, cần môi không trả lời.

Một bàn tay thò ra sờ sờ trán ta, không bao lâu, phía dưới chặn lại một bàn tay lần tới, sờ tay ta đang đặt trên bụng.

“Sao lại lạnh thế này?” Ngụy Đàm nói, ta cảm giác được chàng chống người ngồi dậy, “Đau bụng sao?”

“Ừ...” Ta thều thào nói.

“Có phải... Nguyệt sự?” Chàng nhẹ giọng.

“Ừ...” Ta càng thêm nhỏ giọng.

Ngụy Đàm ngồi dậy: “Muốn mời lang trung không?”

Đêm hôm khuya khoắt vì nguyệt sự mà đi mời lang trung, truyền ra ngoài còn không bị cười nhạo sao. Ta thẹn thùng, vội vuron tay kéo áo chàng: “Không cần... Phu quân bảo A Nguyên là được.”

Ngụy Đàm đáp một tiếng, khoác áo đứng dậy.

Lát sau, ta thấy chàng gọi A Nguyên, sau bình phong sáng lên. Phía ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, không bao lâu, Ngụy Đàm trở lại.

“Lạnh sao?” Chàng hỏi ta.

Ta nằm trong chăn, gật đầu một cái.

Ngụy Đàm không nói nữa, chàng cởi áo nằm xuống, chui vào chăn ôm ta.

“Ngủ một lát đi.” Chàng nói.

Đau bụng hành hạ kéo dài, ta không có sức nói chuyện, vùi đầu trong ngực chàng, nhắm mắt lại.

Lát sau A Nguyên đưa tới một chén nước gừng nóng hổi. Ngụy Đàm đỡ ta, để ta uống. Ta ngậy ngốc uống hết, lại mềm nhũn nằm xuống.

Đêm nay, cơn đau bụng hành hạ ta cả trong giấc mộng, nhưng lát sau, ta ngủ rất ổn định, cả người ấm áp bao quanh, không biết do nước gừng, hay tại cái ôm của người kia.

Mấy ngày kế tiếp, Ngụy Đàm vẫn đi sớm về trễ, nhưng chàng về sớm hơn mọi khi. Lúc đi nghỉ, chàng đắp chăn ôm ta, còn hỏi ta có ngủ được không, nếu ta không ngủ được sẽ kể chuyện xưa cho ta nghe.

Ta cười cười, nói không cần, phu quân cũng mệt mỏi rồi, ngủ sớm đi.

Trong lòng ta lại nói, được, chàng kể về Từ hậu cho ta nghe.

Khăn lụa trong rương đựng quần áo kia, làm ta phải suy nghĩ một phen.

A Nguyên nói ta biết, sau hôm đó, Ngụy Đàm đến phòng bên một lần, chưa đến một khắc đã đi ra.

Ta đi tra xét, lần trước phát hiện ra khăn lụa, ta đã đặt một sợi tóc ở khe rương, nhưng lần này đến, phát hiện không thấy đâu.

Rương quần áo có người động tới, không nghi ngờ chút nào, là Ngụy Đàm.

Chàng biết trong y phục mùa đông có khăn lụa. Khăn nhìn có chút cũ, là ngày xưa Từ hậu tặng sao? Trong rương quần áo toàn đồ cũ, Ngụy Đàm cất kỹ như vậy, có thể thấy được là vật luyện tiết trong lòng.

Nghĩ tới những thứ này, lòng ta trĩu nặng.

Ta và Ngụy Đàm, tựa như hai con chim, cùng ghé vào một ngọn cây nghỉ ngơi, đến từ những nơi khác nhau, mà xui quýt khiến thành phu thê. Ta và Bùi Tiềm, lúc ở Hoài Nam đã cắt đứt, chuyện này, Ngụy Đàm thấy rất rõ. Nhưng chàng và Từ hậu thế nào, ta lại không biết. Bọn họ trải qua những gì, hiểu làm ra sao, đến nay ta chỉ suy đoán được một chút. Nếu như không thấy khăn lụa thêu Ngu Mỹ Nhân, ta thậm chí không hiểu Ngu Mỹ Nhân trong sân là có chuyện gì xảy ra.

Ta nghĩ đến chuyện này không phải vì đồ kỵ, mà ta đã quyết định sống ở Ngụy phủ, đối với phu quân có liên quan đến vận mệnh của ta, biết nhiều một chút cũng không xấu.

Khi Ngụy Giác trở lại Ung Đô, tuyết đã rơi.

Khí trời khắc nghiệt, thiên tử phái Thái Thường dẫn hoàng môn thị lang đến cửa thành nghênh đón, sau khi Ngụy Giác vào thành đã tiến cung bái kiến thiên tử.

Bắc Phương thống nhất, chỉ còn thiếu khen thưởng mà thôi.

Thiên tử rất rộng rãi, thăng quan tiến chức, binh tướng được ban rất nhiều danh hiệu. Của cải đoạt từ trong tay Đàm thị nhiều không đếm xuể, sung làm quân phí và ban thưởng.

Ngụy Đàm được phong ấp, mở rộng đến hai nghìn hộ, mà không thể thăng quan thêm cho Ngụy Giác, trừ những thứ vàng ngọc được ban thưởng, thiên tử còn ban thưởng ngôi kiệu trong cung.

Làm người ta chú ý chính là Ngụy Chiêu.

Sau khi Đàm Hi chết, Ngụy quân tiếp tục tiến lên, Ngụy Chiêu ở U Châu phát động tấn công Đàm Minh bất ngờ, chẳng những đích thân chém đầu Đàm Minh, còn đoạt lại được ngọc tỷ truyền quốc mất trộm đã lâu.

Ngọc tỷ là quốc khí, sau hi Trường An sinh loạn, ngọc tỷ trong cung không cánh mà bay. Mà thiên tử định đô Ung Châu, trải qua thời gian dài không có ngọc tỷ truyền quốc. Hiện tại bình định Bắc Phương, ngọc tỷ truyền quốc quay về với triều đình, đúng là song hỉ lâm môn.

Thiên tử khen ngợi Ngụy Chiêu một phen, tước vị của hắn từ Sơn Dương hầu nâng lên thành Tương Lăng hầu, dân cư tăng từ năm ngàn hộ lên một vạn hai ngàn hộ, đó chính là trọng thưởng, vì từ khi định đô Ung Châu tới nay, thiên tử chỉ phong hai lần như thế, mà lần kia chính là Ngụy Giác.

Ngụy Chiêu ở lại Ký Châu, tháng sau mới trở về. Quách phu nhân không quá vui mừng, nhưng sau khi nghe tin tức, thần sắc vui sướng hiện ra, ngay cả son phấn cũng không che giấu được.

“Phu nhân, nô tỳ nghe bọn họ nói, Đại công tử không bằng Nhị công tử.” A Nguyên nói với ta.

“Bọn họ là ai?” Ta nhìn về phía gương, cẩn thận thoa chút son lên môi.

“Là bọn gia nhân trong nhà.” A Nguyên nói, “Bọn họ nói, hiện tại chủ mẫu là Quách phu nhân, Nhị công tử là con ruột bà, lúc chinh phạt Đàm, Thừa tướng vẫn để Nhị công tử đi theo, thời cơ lập công đều cho Nhị công tử, nói không chừng, tương lai quân gia Thừa tướng sẽ truyền cho Nhị công tử.”

“Nói bậy.” Ta lau tay vào khăn, nghiêm mặt nói, “Tương lai bọn họ còn nói mấy chuyện này, ngươi phải tránh đi thật xa, biết không?”

A Nguyên đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Ta nhìn trong gương, người bên trong mặt mũi trấn định, nhưng đôi mắt không quá yên bình.

Mặc dù dạy dỗ A Nguyên, nhưng trong lòng ta cũng có ý nghĩ tương tự. Trận chiến này, Ngụy Giác an bài việc cho Ngụy Đàm, đa số là ở hậu phương, lập công không bằng Ngụy Chiêu, cũng là hợp tình hợp lý. Mặc dù biết nguyên nhân, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ ngợi, Ngụy Giác làm vậy là có ý sao?

Sau khi phong thưởng, Ngụy Đàm chỉ nói cho ta biết được bao nhiêu phong ấp và tiền bạc, còn không nói thêm gì nữa. Phàm có người nhắc đến Ngụy Chiêu, thần sắc chàng vẫn như thường. Quách phu nhân mặc dù vui mừng, nhưng đối xử với Ngụy Đàm vẫn thản nhiên, phẳng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Về phần Ngụy Giác, tâm tư của ông thế nào, sợ chỉ có mình ông biết được.

Lòng ta rối như tơ vò, kiểm tra trang phục một lần nữa mới đứng lên khỏi gương.

Hôm nay, thiên tử thiết yến trong cung, dùng cơm cùng công thần. Bày ra vẻ hòa thuận vui vẻ, quân thần đều mang theo gia quyến, cho nên, ta và Quách phu nhân cũng trong đội ngũ dự tiệc.

Mặc dù không câu nệ giống đi bái kiến, nhưng dù sao vẫn là tiệc hoàng cung, ta lại là thê tử Ngụy Đàm, trang phục không thể qua loa. Ta hỏi thăm trang sức của Quách phu nhân, bà đeo kim ngọc bộ điệu, hai bên có hai con đồi mồi. Ta nghĩ, chọn lấy mộ bộ châu ngọc trầm sai, kiểu dáng long lanh, không lẫn át Quách phu nhân.

Nguy Đàm không để tâm mấy chuyện này, dưới lời khuyên của ta, chàng thay một bộ cẩm bào, đai lưng khảm ngọc. Chuẩn bị xong, chàng đứng trước gương, hơi có phong phạm quý tộc.

“Thế nào?” Chàng phát hiện ta đang nhìn, quay đầu lại hỏi.

Ta cười cười: “Rất đẹp.”

Tâm tư của ta không uống phí, ra khỏi phủ, trước lúc trèo lên xe, Nguy Giác đánh giá ta và Nguy Đàm một phen, lộ ra nụ cười tán thưởng: “A Dung quả là nhi phụ của ta.”

Ta khiêm nhường hành lễ: “Cửu thị quá khen.”

Quách phu nhân đứng một bên nhìn, không nói gì, nở nụ cười nhàn nhạt.

Yến tiệc lần này thật long trọng, trừ phụ tử Nguy Giác, còn có võ tướng và đại thần trong triều, chừng trên dưới một trăm người.

Đế hậu trang phục long lẫy, ta chú ý sau khi Từ hậu vào bàn, ánh mắt liếc về phía bên này. Ánh đèn rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt nàng, xinh đẹp đoan trang.

Thiên tử mỉm cười, sau khi mọi người bái kiến xong, nhạc sư tấu nhạc, thanh âm nhã nhặn ôn hòa.

Đội nội thị dâng đồ ăn, thiên tử giờ chén nhỏ, nói: “Lần này chinh phạt, các khanh anh dũng đảm máu, bình định Bắc Phương, thật may mắn cho xã tắc. Trẫm rất an lòng, trước kính các khanh.”

Mọi người đều giờ chén, sôi nổi uống cạn.

Thiên tử lần nữa giờ chén, hướng tới Nguy Giác, mỉm cười, “Trận chiến này nếu bàn về công lao, thì công lao của Thừa tướng là lớn nhất, chén thứ hai, ta kính Thừa tướng.”

Nguy Giác hai tay giờ chén, hướng về phía thiên tử, lạy một lạy: “Thần được hưởng quân ân, vì nước chinh phạt, chết không chùn bước.” Dứt lời, ông ngửa đầu, uống cạn rượu trong chén.

“Tốt!” Phía dưới truyền đến tiếng ủng hộ, vang dội giữa tiếng nhạc.

Ta nhìn lại, chỉ thấy ở ghế dưới cùng có mấy người y phục không quá sang trọng, vừa nhìn là biết tướng quân thủ hạ của Nguy Giác. Trong đó có một người tướng mạo rất tục tằn, lúc trước ta đã từng gặp mặt, họ Mạnh tên Trung, thân hình cao lớn, mặt đỏ như trái táo, đó chính là Sầm Hân đã giết chết Đàm Nghiêu. Bọn họ chính là tướng lĩnh thủ hạ của Nguy Đàm, xuất thân dân dã, lần này lập công lớn, được tấn phong hương hầu.

Nguy Giác nhìn bên kia một chút, cười cười, thần sắc thiên tử không gọn sóng, tựa hồ chưa nghe thấy gì. Nhưng ta thấy trên mặt đại thần và quý nhân tỏ vẻ bất mãn, nhìn về phía hàng ghế cuối, ánh mắt tràn đầy khinh thường. Mấy quý phụ cúi đầu nói chuyện, khe khẽ cười nói.

“Công lao của Nhị công tử trong trận chiến này ngoài dự đoán, trẫm nghe nói Nhị công tử vẫn đang ở Ký Châu?” Thiên tử hỏi Nguy Giác.

“Ký Châu vẫn còn tàn dư Đàm thị, tiểu nhi lĩnh một vạn quân ở lại tiêu diệt toàn bộ.” Nguy Giác nói.

Thiên tử gật đầu, nhìn về phía ta và Nguy Đàm: “Tân An hầu trấn giữ Ung Đô, cũng có công lớn.”

Nguy Đàm nói: “Hộ vệ bệ hạ là nghĩa vụ của thần.”

Thiên tử mỉm cười: “Trẫm nghe nói, Hoài Dương sinh loạn, Tân An hầu vì cứu Phó phu nhân mà tự mình dẹp loạn, đã trở thành giai thoại.”

Ta không ngờ thiên tử nhắc tới chuyện này, trong lòng cả kinh, tai có chút nóng. Ta thấy Từ hậu nhìn bên này, ánh mắt không biết nông sâu.

“Bệ hạ chớ nói vậy.” Nguy Đàm bình tĩnh, “Lương Hành – con thứ Kinh Châu Lương Sung xâm phạm Hoài Dương, tình thế nguy cấp, thần ở Lạc Dương nhận được thư, cả đêm ứng cứu, thê tử khi đó đang ở Hoài Nam giỗ tổ, trùng hợp gặp nhau.”

“Ồ?” Thiên tử vẫn mỉm cười, nhìn về phía ta.

“Lương Sung dẫn binh đến Kinh Châu, dám thừa cơ xâm chiếm.” Ta còn chưa kịp trả lời, Nguy Giác đã mở miệng nói, “Tiểu nhi tử Lương Hành, dẫn quân xâm chiếm Hoài Dương, còn chưa khai chiến, bị nhĩ tử út của thần một mũi tên bắn chết.” Dứt lời, ông cười vang. “Đó là kết cục của nghịch tặc.”

Nghe được lời ấy, thiên tử biến sắc.

Lương Sung là dòng họ hoàng thất, là một trong các chư hầu, thanh âm vang lên ‘Bảo hộ hoàng đế, thảo phạt nghịch tặc’, thiên tử muốn nắm giữ thiên hạ, phải dựa vào những người này. Lời ấy của Nguy Giác khác nào khiêu khích.

“Thừa tướng nói phải.” Lúc này, Từ hậu ngồi cạnh thiên tử cười nhạt mở miệng, thanh âm nhu hòa, “Bệ hạ luôn coi Phó phu nhân như muối muối, được Tân An hầu yêu thương, trong lòng bệ hạ cũng vui sướng.” Nói xong, nàng rót rượu vào chén thiên tử, nhìn chàng.

Thiên tử khẽ biến sắc, lúc ta nhìn lại, đã khôi phục bình thân.

“Hoàng hậu nói phải.” Chàng chậm rãi nói, nhìn về phía Ngụy Đàm, “Chén này ta kính Tân An hầu.”

Ngụy Đàm cũng giong chén: “Tạ ơn bệ hạ.” Dứt lời, ngửa đầu uống cạn.

Ta nhìn bọn họ, chốc lát, nhìn về phía Từ hậu, phát hiện nàng chăm chú nhìn Ngụy Đàm. Lát sau, sóng mắt lưu chuyển, đối diện với ánh mắt của ta.

Ánh mắt kia trầm tĩnh, như cười như không, giống như soi mói.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hồi Ý

Có vũ nhạc trợ hứng, xướng ưu nói cười, cung yến kéo dài đến tận đêm khuya.

Vì các tướng quân lập công được dự tiệc xuất thân không cao, cử chỉ không kiềm chế được, sau khi có chút men, càng lớn tiếng nói cười.

Hành động này trong mắt nhà quyền quý đúng là thô bỉ không chịu nổi, cho nên, bữa tiệc dần dần chia làm hai bên. Một bên là võ tướng, ở hàng ghế cuối mời rượu cười vui, một bên là sĩ tộc quý nhân, vây quanh thiên tử, bàn luận viên vông.

Ngụy Giác mọi việc đều thuận lợi, vô luận ai cũng đến mời rượu ông, Quách phu nhân và mấy phu nhân lớn tuổi ngồi cạnh Từ hậu. Vài triều thần tới nói chuyện với Ngụy Giác, Ngụy Đàm ngồi cạnh, vừa uống rượu vừa bàn chuyện.

Ta cũng không cô đơn. Các nữ quyến theo phu quân vào cung cũng không cam lòng, trong bữa tiệc ra mắt lẫn nhau, cười nói vui vẻ, Ngọc Oánh cũng trong số đó.

Trượng phu của nàng, Hứa Sùng là Trung giám quân, lần này cũng được phong hầu. Dòng dõi Hứa Sùng không thấp, Lâm Toánh Hứa thị, ở Hà Nam là nhà quyền quý, nhưng Hứa Sùng rất hòa nhã với đồng僚, cùng Ngọc Oánh bái kiến một vòng xong, sẽ tụ tập uống rượu với các tướng quân.

Mặc dù ta tới Ung Đô gần một năm rồi, nhưng ru rú trong nhà, không thường đi dự tiệc. Đối với các quý quyến, phần lớn chỉ ảnh hưởng chút ít, quen biết không nhiều. Ngọc Oánh nhiệt tình vô cùng, không bao lâu, nàng và bảy tám vị phụ nhân đi tới nói chuyện với ta.

“A Dung, kia là Triệu Tuyền?” Ngọc Oánh ngồi cạnh ta, ý bảo ta nhìn về phía người đang nói chuyện với thiên tử, giọng nói thân cận, “Ta nhớ lần trước gặp ông ấy ở phủ của ngươi, không biết có nhầm không?”

“Đúng vậy.” Ta nhìn xong, hồi đáp. Ngụy Giác trở về, muốn bỏ nhiệm Triệu Tuyền. Ta cứ nghĩ vài ngày trước Triệu Tuyền đã từ biệt, không ngờ ông chẳng những không cự tuyệt mà còn được vào bái kiến thiên tử, tư thái quyết chí ra làm quan.

Ta không có hứng thú với Triệu Tuyền, mỉm cười nói chuyện, nhìn về ghế đầu. Từ hậu đang nói chuyện với người bên cạnh, tựa hồ rất chân thành, không nhìn ngang ngó dọc. Mà cách hai trượng, Ngụy Đàm cũng đang nói chuyện với người ta.

Bọn họ không để lại dấu vết gì, chỉ có mình ta nhìn quanh, thỉnh thoảng bị Ngụy Đàm bắt quả tang. Thấy khóe môi chàng khẽ cong, ta vội vàng quay đầu ra chỗ khác, như không có chuyện gì xảy ra.

“Phu nhân tối nay thật đẹp, thiếp mới nhìn xa xa, đã không thể rời mắt.” Một phụ nhân mỉm cười nói với ta.

Ta cười, nói: “Phu nhân chớ nói vậy, chư vị phu nhân mới thật rạng rỡ.”

Ngọc Oánh ở bên ta, nói: “Chúng ta mới vừa nói chuyện, bọn họ nói châu sai của ngươi là Đông Hải châu, ta nói không phải, châu sai trắng nõn mượt mà thế này, hẳn là Hợp Phô châu, là đồ trong cung. A Dung, ta nói đúng phải không?”

Ta cười cười, nói: “Trang sức này lúc trước Thái hậu ban tặng, trẫm châu ở đâu ta cũng không rõ.”

“Thế thì đúng rồi,” một vị phụ nhân lạnh nhạt nói, “Đồ của Thái hậu là đồ quý, đương nhiên là Hợp Phô châu.”

Ngọc Oánh thần sắc đắc ý, ta đồng thời liếc về phía mấy người, trên mặt hiện vẻ không vui.

Lúc này, phía hàng ghế cuối đột nhiên truyền đến một trận cười ầm ĩ, các quý phụ không hẹn mà cùng nhau che ngực, ríu rít cau mày.

“Ngọc Oánh, lần trước ngươi nhắc đến Duyên Niên Đường, là ở phố Nam sao?” Một người hỏi.

“Đúng vậy.” Ngọc Oánh nói, “Lần trước ta đi mua thiên ma (1), nấu canh cho cữu cô ăn.”

(1) Thiên ma: Một vị thuốc Đông y.

“Phải không? Thật hiểu thuận!” Có người che tay áo nói, “Ta thì không được, phố Nam là nơi huyên náo, ta có đi xe qua cũng muốn tránh xa một chút, càng không có chuyện tự đi mua thuốc.”

Lại có người nói tiếp: “Ngọc Oánh, lần trước người nói cữu cô xuất thân dân quê, thấy son phấn bán mười thù (2) một đồng cũng chê đắt. Ta nghe nói thuốc Duyên Niên Đường không rẻ, người mua về, có bị cữu cô gáo huấn không?” Nói xong, nàng khinh miệt liếc về Hứa Sùng ngồi hàng ghế cuối.

(2) Thù: Một cách cân ngày xưa. Hai mươi bốn thù là một lạng, một lạng ngày xưa tức là nửa lạng bây giờ.

Ngọc Oánh biến sắc, chốc lát, nhướn mày: “Người đừng lo, hiểu thuận cữu cô không thể chậm trễ.” Dứt lời, nàng quay sang ta, mỉm cười, “A Dung, đã nghe Duyên Niên Đường chưa? Thuốc bổ nơi đó đầy đủ hết, ta nhớ nhà người ngày xưa cũng hay điều dưỡng thân thể?”

Ta vốn không muốn tham dự, nhưng nếu nhắc tới Duyên Niên Đường, ta quyết đứng về phe Ngọc Oánh.

“Đúng vậy, năm xưa tổ tiên nhà ta rất hay nhắc tới, ta cũng hiểu một chút.”

Ngọc Oánh vui mừng: “Mấy ngày nữa ta muốn đi chọn chút thuốc, A Dung có muốn đi cùng không?”

“Phó phu nhân có quản sự, nô bộc, cần gì phải tự đi.” Có người không mện không nhạt nói.

Ngọc Oánh coi thường: “Điều dưỡng là chuyện tỉ mỉ, gia nhân sao hiểu được!”

Ta biết thời biết thế, nhìn các nàng một chút, mỉm cười: “Ngọc Oánh đã mời, thiếp đương nhiên vui vẻ đi.”

Trở lại tiểu viện, trăng đã ngả về tây.

Ứng phó các quý phụ nhân lục đục với nhau, ta nằm chết dí trên giường, mí mắt đã dính chặt lại.

Ngụy Đàm thổi tắt đèn, nằm vào trong chăn, đưa tay ôm eo ta.

Ta đã quen cử chỉ thân mật của chàng, nhưng khi tay chàng bắt đầu dạo chơi, ta không quá thoải mái.

“Phu quân, thiếp mệt lắm.” Ta nhẹ giọng nói.

“Ừ, phu nhân ngủ đi.” Ngụy Đàm nói nhưng tay vẫn lần vào y phục ta.

Ta bất đắc dĩ, quay đầu nhìn chàng.

Ngụy Đàm tựa hồ vẫn tỉnh táo, ta có thể thấy cặp mắt kia đang đùa giỡn. Chàng dán vào gò má ta, thanh âm mê hoặc, “Trong bữa tiệc phu nhân liên tiếp ra hiệu, vì phu còn tưởng phu nhân sốt ruột...”

Ta khinh thường.

“Thiếp không cố ý làm phiền,” ta mỉm cười, dán môi lên má chàng, tay bắt được bàn tay không an phận trước ngực, thanh âm kéo dài: “Chẳng qua là...”

“Chẳng qua gì?”

Ta đột nhiên áp chân vào đùi chàng.

“A...” Chân ta rất lạnh, ta có thể cảm giác Ngụy Đàm nhăn mặt. “Lúc đó chân thiếp lạnh như băng, muốn hỏi phu quân khi nào thì hỏi phủ,” ta đắc ý cười, giọng nói đáng thương, không xấu hổ chút nào.

“Nữ tử này.” Ngụy Đàm véo hông ta.

Ta không yếu thế, lật tay muốn đẩy tay chàng về, lại bị chàng bắt được.

“Ngủ đi.” Chàng nhẹ giọng nói.

Giả vờ đứng đắn. Lòng ta nói, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại.

Tay chàng lần nữa ôm lấy ta, kẹp hai chân ta ở giữa, ừ, rất ấm...

“A Dung...” Trong mơ hồ, ta nghe thấy chàng nói phía sau, “Mấy thứ đồ cũ kia, sau này nàng đừng để ý tới nữa.”

Ai muốn để ý tới đồ cũ của chàng, ta để ý là để ý người cũ.

Lòng ta nói, hàm hồ đáp một tiếng, chìm vào mộng đẹp.

Nguy An đang vui đầu suy nghĩ vì lời hứa với Thôi Đình, chính là cái yên ngựa ‘Cưỡi ngựa sẽ không bị ngã’.

Ngày hôm sau, khi ta đến gặp hấn, hấn đang ở phòng nhỏ cạnh nhà bếp, trong góc một đồng ván gỗ, phía trên đủ loại hình vẽ bằng than.

Ta thấy một hình mới nhất nằm phía trên, Nguy An vẽ một yên ngựa thấp lùn, có chỗ dựa lưng, từ yên ngựa đến bàn đạp, giăng đầy sợi dây, vừa nhìn là biết muốn giữ cố định cho người trên yên ngựa.

Ta cười: “Tứ thúc, Thôi công tử ngồi lên có khác nào trói chặt?”

Nguy An nhúc nhúc, nói: “Đệ cũng muốn làm đẹp một chút, nhưng không làm vậy huynh ấy sẽ ngã mất.”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Suy nghĩ tứ thúc không sai, vững chắc vô cùng, nhưng Tứ thúc đã thử nghĩ làm thành hình đai lưng chưa?”

“Đai lưng?” Mắt Nguy An sáng lên, cần lấy miếng than, bôi bôi vẽ vẽ trên tấm ván gỗ.

Ta đứng một bên, mỉm cười ngồi xuống, chốc lát, nhìn về phía A Nguyên.

Nàng hiểu ý, đi ra ngoài.

Vừa qua trưa, bọn người hầu rảnh việc, đều đi nghỉ ngơi. Trong tiểu viện yên tĩnh, chỉ còn tiếng chim hót, mặt trời chiếu qua khe cửa, rất thoải mái.

Dĩ nhiên ta không đến xem Nguy An làm việc và phơi nắng, ta tìm hấn là có chuyện quan trọng khác.

“Nếu tứ thúc làm xong, định đưa cho Thôi công tử thế nào?” Ta hỏi.

“Sai người đưa đến Bắc Lãng.”

Ta gật đầu nói: “Thôi thị đã từng có phụ đệ ở Trường An, nếu lúc trước, Tứ thúc sẽ dễ dàng đưa tới tay Thôi công tử.”

“Nguy An nhúc nhúc: “Khi đó đệ quá nhỏ, mẫu thân không cho đi chơi, chợ phía Đông và Tây Trường An đệ không phân biệt được.

“Hả” Ta cười cười, “Chợ phía Đông và phía Tây ta rất thuộc đường. Nhưng Trường An quá lớn, đừng nói Tứ thúc, phu quân ta mới chỉ gặp một lần.”

“Trưởng tẩu đã gặp huynh trưởng?” Nguy An kinh ngạc.

“Đã từng.” Ta nói lão không chớp mắt, “Phu quân khi đó là thiếu niên Vũ Lâm Lang?”

“Phải.”

“Đã từng canh gác cung cấm?”

“Dạ.”

“Ta nhớ khi đó chàng thường gặp một vị nữ tử, hình như tên là Trương Bình...”

“Là Từ Bình.” Nguy An lập tức đính chính.

“Hả?” Ta nhìn hấn, mỉm cười.

Nguy An sừng sốt, ý thức được mình lỡ lời, mặt biến sắc.

Trong Nguy phủ, Nguy An đơn thuần nhất, sẽ không bao giờ nói dối. Thậm chí hấn không nghĩ câu hỏi của ta là một cái bẫy, nói xong lại muốn che dấu, ta sử dụng chiêu gây ông đập lưng ông, lát sau, hấn đã khai hết.

Chuyện khiến ta kinh ngạc vô cùng.

Nguy Đàm và Từ Bình, bọn họ đã từng có hôn ước. Theo lời Nguy An nói, năm đó Nguy Giác ở Lạc Dương nhậm chức Bắc Bộ úy, đã từng đắc tội nhà quyền quý, nhờ có phụ thân Từ Bình nói đỡ với tiên đế, Nguy Giác được tha tội. Sau Từ phủ gặp biến cố, cần tiền tài, Nguy Giác biết được, khẳng khái giúp đỡ. Hai nhà qua lại rất thân, tính đi tính lại, dứt khoát định hôn sự, kết Nguy Đàm và Từ Bình làm một đôi. Chẳng biết sao mà chuyện này rất ít người biết. Không tới một năm, hôn ước này bị trừ bỏ. Sau đấy, Trường An sinh loạn, hai nhà đường ai nấy đi.

“Khi đó đệ còn nhỏ, những chuyện này do nghe các tỷ tỷ nói chuyện mới biết được.” Ngụy An đỏ mặt, “Phụ thân không cho mọi người nhắc lại chuyện này.”

Ta không biết mình nên dùng vẻ mặt gì, nhìn hắn, cười cứng ngắc.

“Tứ thúc yên tâm, chuyện này ta tất giữ mồm giữ miệng.” Dứt lời, ta đứng lên, nói với hắn, “Chuyện hôm nay, Tứ thúc đừng nói cho phu quân.”

Ngụy An đáp một tiếng.

Ta đang muốn ra cửa, đột nhiên Ngụy An gọi ta lại: “Trưởng tẩu.”

Ta quay đầu lại, hắn do dự nói: “Tẩu sẽ không tức giận chứ?”

Ta mỉm cười: “Tứ thúc nghĩ nhiều rồi, sao ta lại tức giận chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hứa Cơ

Chuyện này, quả thật ta kín như bưng, A Nguyên cũng không hỏi.

Ta không rõ ân oán giữa hai nhà Ngụy Từ lắm, hôn sự năm đó xảy ra chuyện gì, sợ phải đi hỏi trưởng bối trong phủ hoặc Ngụy Đàm mới biết chính xác được. Nhưng ta sẽ không hỏi.

Càng ngày ta càng cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười. Ông trời có ý sao? Chia rẽ hai đôi tình nhân, miễn cưỡng gán ghép một đôi khác. Ta không biết ý nghĩ của Ngụy Đàm đối với Từ hậu thế nào, nhưng tình cũ khó quên, ta đây đã quá thấu hiểu. Hiện tại chàng đối xử với ta tốt, sau khi hết mới mẻ, ngày nào đó chàng đột nhiên lại nhớ tới Từ hậu thì sao?

Ngụy thị ngày một lớn mạnh, từ yến tiệc đêm qua có thể nhìn ra, trông mắt Ngụy Giác đã không có thiên tử. Tương lai có một ngày, ta không còn chỗ dùng đến, mà lâu năm nhan sắc tàn phai, không thể so được với người mới. Khi đó, Ngụy Đàm sẽ không chút do dự mà đổi ta đi.

Ta nghĩ đóa hoa trên khăn lụa kia, trong lòng Ngụy Đàm, Từ hậu có giống như đóa Ngu Mỹ Nhân kia không, mặc dù đã cũ, nhưng màu sắc vẫn như mới?

Tuyệt liên tiếp rơi hai ba đợt nữa.

Giữa mùa đông, rượu thịt tiêu hao lớn. Nhưng vì chinh chiến, hàng hóa phần lớn bị quan phủ nắm trong tay, người muốn đầu cơ trục lợi rượu thịt và vải vóc rất khó tìm được nguồn cung cấp.

May mà Duyên Niên Đường làm ăn rất phát đạt. Đông thiên lạnh tuyết, cỏ cây phần lớn bị chôn vùi trong tuyết, tìm thuốc khó khăn. Trên phố, mặc dù thảo dược tâm thương giá cũng đắt đỏ. Lý Thượng sớm có dự liệu, Công Dương Quế lần thứ hai từ Dự Chương trở lại, chở đầy một thuyền dược liệu.

Làm ăn phát đạt rồi, mấy chuyện lật vặt nhiều không đếm xuể, Lý Thượng nói cho ta biết, nhân thủ trong cửa hàng bận không ngẩng đầu lên được, muốn mua thêm vài người mới. Ta đáp ứng, để ông tùy cơ xem xét.

Lý Thượng đúng là có thiên phú buôn bán độc đáo, ông nói làm ăn muốn phát đạt thì phải khác với người khác, thấy những cái người ta không nhìn thấy, làm những chuyện người ta không làm được.

Ta dĩ nhiên không rảnh rồi, bữa tiệc hôm đó Ngọc Oánh nói muốn đến Duyên Niên Đường, thật đúng ý ta. Khi ta nói ta cũng muốn đi, mấy người bên cạnh nhìn ta dò xét. Ta mỉm cười nói với các nàng, muốn quan tâm tới thân thể cửu cô, phu quân. Các nàng có bạc thang đi xuống, rồi rít cười gật đầu, không bao lâu, người muốn đi Duyên Niên Đường chỉ có ta và Ngọc Oánh, hiện tại đã lên mười mấy người.

Ngày đi Duyên Niên Đường, trời mới vừa rơi một trận tuyết, đường phố Ung Đô trắng xóa.

Quý phụ nhân đi theo không có mấy người cam tâm tình nguyện, khi Thái Nhượng cười híp mắt trước cửa, hành lễ đón khách, thần sắc các nàng xắc lảo, không buồn liếc nhìn.

Nhưng vào đến bên trong, hết thấy trái ngược.

Rèm vải dày chắn gió lạnh, lò than ấm áp, bếp trà ở một góc bốc hơi nghi ngút, hương thơm bay khắp phòng. Làm người ta hai mắt tỏa sáng, chính là mấy tên được đồng (1) lấy thuốc phân thuốc trước tử thuốc.

(1) Dược đồng: Nam hài làm ở tiệm thuốc.

Dược đồng ở cửa hàng khác, phần lớn diện mạo tầm thường. Duyên Niên Đường lại khác, mấy tên mặt mũi trắng nõn xinh xắn, diện mạo đoan chính, y trang sạch sẽ, thấy khách đến, tất cả mỉm cười, ôn văn hành lễ.

Các quý phụ đều tỏ vẻ kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau.

“Hôm nay sao náo nhiệt vậy?” Ngọc Oánh nhìn về phía tủ thuốc, hỏi Thái Nhượng.

Thái Nhượng mỉm cười, nói: “Hôm nay vừa về chút hàng mới, cửa hàng bận rộn nên tăng thêm nhân thủ.” Dứt lời, ông cười với chúng nữ: “Cửa hàng tầm thường, quý nhân hạ cố thật vẻ vang cho kẻ hèn này. Chư vị phụ nhân cứ mặc sức chọn lựa, hàng hóa đầy đủ hết, nếu lọt vào mắt, giá tiền sẽ ưu đãi hơn.”

Lời này vừa nói ra, chúng phụ nhân đã mắt về hồ hững, mắt nhìn xung quanh.

Ngọc Oánh nghiêm chỉnh: “Giá cao hay thấp không quan trọng, bọn ta chăm sóc trường bối, phu quân, hàng tốt là được.”

Thái Nhượng vâng dạ, dứt lời, mời chúng phụ nhân ngồi xuống, nghỉ ngơi uống trà. Các dược đồng nối đuôi nhau dâng lên các loại dược, ôn tồn hầu hạ các quý phụ chọn lựa.

“Ngọc Oánh, thật không ngờ... Ung Đô còn có tiệm thuốc bậc này.” Ta nghe một thiếu phụ rỉ tai Ngọc Oánh.

Ngọc Oánh liếc nhìn nàng một cái, mặt lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Thái Nhượng không biết quan hệ của ta và Duyên Niên Đường, thấy thái độ mọi người đối với ta không tầm thường, mới tới đây ân cầu hầu hạ.

Ta và Lý Thượng đã bàn bạc tốt. Cửa hàng này lần đầu tiên ta tới, mặc dù trong cửa hàng bày trí ta đã biết hết, nhưng trực tiếp đến, cảm giác không giống nhau.

Những dược đồng kia do Lý Thượng đi chợ người chọn, tướng mạo thượng đẳng, giá tiền không rẻ. Lúc trước ta xót tiền, hiện tại thấy các quý phụ nhân hết sức chuyên chú, ta không khỏi bội phục Lý Thượng làm việc lão luyện.

Hầu hạ bên này là một nam tử tuấn tú, có tài ăn nói, nói đến các loại dược liệu, thao thao bất tuyệt. Nghe được thanh âm vàng bạc mà Ngọc Oánh và chúng phụ nhân móc ra, lòng ta như nở hoa. Dĩ nhiên, ta cũng không keo kiệt, dù sao tiêu tiền Ngụy phủ, đi một vòng, cuối cùng lại vào túi ta.

“A dung, cái này là đồ tốt.” Khi dược đồng mở ra một hộp Nhục thung dung (2), Ngọc Oánh kề tai ta nói nhỏ, “Nấu canh với khoai lang, thịt dê, có ích vô cùng.”

(2) Nhục thung dung: Một vị thuốc Đông y, nhục thung dung vị ngọt, chua, mặn, tính ôn; vào thận, đại tràng. Có tác dụng bổ thận trợ dương, ích tinh huyết, cường kiện cân cốt, nhuận tràng.

“Có ích thế nào?” Ta thấy nàng thần thần bí bí, kinh ngạc hỏi.

“Cường âm lợi dương nha.” Ngọc Oánh che ống tay áo cười cười, mập mờ nhìn ta, “Người già đã hơn nửa năm, chuyện tốt cũng nên đến đi?”

Ta hiểu dược, hơi đỏ mặt.

“Phụ thân ta hiểu thuốc, ông đã từng đến nơi này xem qua, nói chất lượng tốt hơn nhà khác.” Ngọc Oánh tiếp tục kề tai ta nói nhỏ, “Nhà ta có phương thuốc, cho người một tờ nhé?”

Ta che dấu bối rối, cười cười nói: “Không cần, trong phủ ta cũng có.”

Trên đường về phủ, ta nghe thanh âm bánh xe lăn trong tuyết, tay không tự chủ đặt lên bụng.

Lúc ấy mặc dù không thêm đề ý, nhưng lời của Ngọc Oánh làm ta bất an.

Ngụy Đàm đối xử với ta không tệ, nhưng ta muốn tiếp tục sống an ổn, cần phải có con nối dõi. Điều này, Nhượng Thiên đã từng bóng gió nhắc nhở ta, lúc trước ở Lai Dương ta đã trải qua ánh mắt hoài nghi của cửu cô, lại càng hiểu chuyện này quan trọng thế nào.

Ngụy Đàm không nói chuyện này trước mặt ta, nhưng ta rất rõ, hành hạ ta đau lưng vào ban đêm, chàng tốn không ít sức lực. Quách phụ nhân dường như không quan tâm chút nào, nhưng ta hiểu rất rõ, mỗi lần ta tới nguyệt sự, sẽ có tỷ nữ báo lại...

Sẽ có, không được nôn nóng. Ta âm thầm nói với mình.

Khi xe dừng trước phủ, ta nghe thấy vài giọng nói, đợi đến khi xuống xe, thấy nô bộc đang dỡ đồ trên xe ngựa xuống.

“Đường tẩu.” Chu thị đang từ cửa đi ra, thấy ta, đi tới, “Đó đường tẩu biết, ai trở lại?”

Ta thấy vài vị tướng quân đứng ngoài cửa nói chuyện, dường như vừa đi đường xa, toàn thân kín mít, lỗ mũi lạnh đỏ ửng cả lên. Lại nhìn xe ngựa, suy nghĩ, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Nhị thúc trở về?”

“Đúng vậy, nhưng còn một người nữa,” Chu thị cười cười, hạ thấp giọng, “Nhị thúc đưa Hứa cơ từ Lạc Dương về. Đường tẩu, Hứa cơ có thai rồi.”

Ta và Chu thị đi tới chính đường, quả nhiên, liếc mắt thấy ngay Ngụy Chiêu. Một nữ tử đang quỳ gối, hành lễ với Ngụy Giác và Quách phu nhân, nhìn bóng lưng, hiển nhiên là Hứa cơ. “Trưởng tẩu.” Ngụy Chiêu thấy ta, hướng về phía ta thi lễ.

“Nhị thúc.” Ta hoàn lễ.

“A Dung về rồi.” Ngụy Giác nhìn ta một cái, đặt chén trà trong tay xuống.

“Bái kiến cửu thị, bái kiến cô thị.” Ta tiến lên, hành lễ với ông và Quách phu nhân.

Quách phu nhân nói: “Thiếu phu nhân đã từng ở Lạc Dương, còn nhớ Hứa cơ không?”

Lời này nói ra, Hứa cơ nhìn ta, vội vàng hành lễ: “Thiếp bái kiến thiếu phu nhân.”

Ta hoàn lễ, mỉm cười nói: “Lạc Dương cách biệt, đã hơn hai tháng, Hứa cơ vẫn khỏe chứ?”

Hứa cơ bộ dáng nhu thuận, nhẹ giọng đáp: “Tạ ơn thiếu phu nhân quan tâm, thiếp ở Lạc Dương thường nhớ tới phu nhân.”

Ta cười hiền hòa, di chuyển ánh mắt. Y phục mùa đông của Hứa cơ rất dày, bụng vẫn phẳng, không nhìn thấy nhấp nhô.

Ngụy Giác hăng hái vô cùng, sau khi ngồi xuống, hỏi Ngụy Chiêu chuyện Ký Châu, Ngụy Chiêu nhất nhất bẩm báo. Quách phu nhân ngồi một bên, không nói lời nào, nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

Nói một lúc, Hứa cơ dâng lên một hộp nhỏ, mở ra, bên trong đầy cánh hoa thực được khô.

Nàng nói: “Năm nay mùa xuân mưa thuận gió hòa, cây thực được hoa nở tươi tốt, thiếp nhớ chủ công thường lấy hoa thực được pha trà, nên đã phơi khô hoa, cất kỹ.”

“Hả?” Ngụy Giác nhìn hoa khô, lộ ra nụ cười, “Mấy năm chưa về Lạc Dương, mấy cây thực được kia vẫn còn sao?”

“Phụ thân,” Ngụy An ôn tồn nói, “Hứa cơ ở Lạc Dương, tự chăm sóc cây thực được, ở sau hậu viện, cây thực được đã đẻ rất nhiều cây con.”

Ngụy Giác gật đầu, để tùy tùng nhận lấy hoa khô.

Quách phu nhân dặn dò quân sự thu dọn tiểu viện của Ngụy Chiêu, chuẩn bị đầy đủ đệm chăn, lại để vú già Trương thị hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Hứa cơ.

Hiện tại đang là giữa tháng mười một, trời rét nước lạnh, phải cẩn thận mới được.” Quách phu nhân dặn dò Hứa cơ, ánh mắt hiền hậu.

“Kính dạ.” Hứa cơ hành lễ, dịu ngoan mà cung kính.

Khi ta kết thúc sắc mặt hòa khí, là khi trở lại đình viện. Ngửa đầu nhìn trời, mây xám u ám, dường như tuyết lại sắp rơi.

“Phu nhân.” A Nguyên hoài nghi, nhỏ giọng nói, “Vi sao Hứa cơ lại mang thai? Khi ở Lạc Dương, rõ ràng...”

“Suyt.” Ta lườm nàng.

Ánh mắt A Nguyên quét qua bốn phía, lập tức ngậm miệng không nói.

Ta về đến phòng, bảo A Nguyên gọi gia nhân đốt lửa, đóng cửa lại. Đợi ngồi xuống giường, ta cầm trà nóng, lòng rối như tơ vò.

Quách phu nhân không thích Hứa cơ, hiện tại nàng có thể quanh mình chính đại tới Ung Đô, không nghi ngờ liên quan đến cái thai trong bụng.

Nhưng Hứa cơ mang thai lúc nào? Ngụy Chiêu... Ta đoán mò, dò xét chuyện phòng the người khác, ta biết là xấu hổ, nhưng ta biết rất ít chuyện... Thụ thai, càng nghĩ càng giống như đi vào trong sương mù. Khi còn ở Lạc Dương, ta thường xuyên gặp Hứa cơ, nhưng hoàn toàn không thấy nàng nhắc tới. Nàng đã từng kể khổ với Ngụy Đàm, chớp mắt đã có thai, theo Ngụy Chiêu trở về.

Ta nghĩ Hứa cơ khiêm tốn có thừa, dịu dàng bình tĩnh, không biết tâm tư che giấu những gì?

Bữa tối, Ngụy Đàm trở lại.

Nhìn thấy Ngụy Chiêu và Hứa cơ, chàng không tỏ vẻ ngạc nhiên, sau khi gặp mặt, hàn huyên chút chuyện đường xá, người nào người nấy tự mình dùng bữa.

Không khí ở sảnh đường có chút kỳ lạ, khi cơm canh của Hứa cơ được dâng lên, Quách phu nhân hỏi lão phụ nhân hầu hạ nàng có tốt không, lại hỏi tiểu viện của Ngụy Chiêu sắp xếp thế nào, quan tâm vô cùng, làm ta cảm giác ta và Ngụy Đàm như người thừa.

Trở lại tiểu viện, ta vẫn không nói gì.

Sau khi giúp Ngụy Đàm cởi áo ngoài, A Nguyên đi vào, nói đã có nước nóng, hỏi ta ta có muốn đi tắm không.

Ta thích tắm rửa, mặc dù trời lạnh chỉ có thể rửa chân, ta cũng muốn ở trong phòng tắm. Một mình yên tĩnh nghĩ chút chuyện là niềm vui thú.

“Không đi.” Còn chưa mở miệng, Ngụy Đàm đã trả lời thay ta, “Mang nước lại đây, ta và phu nhân ngâm chân.”

A Nguyên đáp một tiếng, sắc mặt mập mờ, đóng cửa lại.

Ta kinh ngạc nhìn Ngụy Đàm, chàng cũng nhìn ta.

“Phu nhân có tâm sự?” Chàng hỏi.

“Thiếp không có chuyện gì.” Ta cong cong khóe môi.

“Thế vì sao không nói lời nào?”

“Thiếp vốn không phải người nhiều lời.” Ngụy Đàm chăm chú nhìn ta, như có điều suy nghĩ.

Ta xoay người treo áo choàng của chàng lên giá, lại thấy chàng thân nhiên nói: “Ta đếm ba lần, muốn hỏi gì thì hỏi, đếm xong muốn hỏi ta cũng không nói.”

Ta kinh ngạc, vừa quay đầu lại, chàng đã nói: “Ba.”

Ta nhìn vào mắt chàng, vẫn mạnh mẽ, “Ý phu quân là gì? Thiếp...”

“Hai.”

Lòng ta bồn chồn, cắn cắn môi.

Chàng đang muốn mở miệng lần nữa, ta vội nói: “Vì sao Hứa cơ lại mang thai?”

Ngụy Đàm như cười như không, lát sau, nhẹ giọng nói: “Phu nhân thích phỏng đoán, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lụa Trắng

Ta cảm thấy sắc mặt Ngụy Đàm không tốt, nhìn chàng, mơ hồ bất an.

Lúc này, A Nguyên dẫn gia nhân khiêng nước đi vào, nói: “Đại công tử, phu nhân...”

“Đi ra ngoài!” Đột nhiên Ngụy Đàm quay đầu quát lên.

Mọi người kinh hãi, A Nguyên lo sợ không yên nhìn ta một chút, vội vàng ra cửa cùng gia nhân.

Trong phòng chỉ còn ta và Ngụy Đàm.

Ta đứng trước giá áo, không khí xung quanh như ngừng lại, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, vừa tức giận vừa hồ nghi, nhưng không biết nên nói cái gì.

Ta cho rằng Ngụy Đàm sẽ tiếp tục nổi giận, nhưng chàng không. Dưới ánh đèn, chỉ thấy sắc mặt chàng biến đổi. Lát sau, chàng nghiêng đầu, hít sâu một hơi.

“Vào đi.” Chàng nói vọng ra phía cửa, thanh âm đã khôi phục lại bình tĩnh.

Cửa được cẩn thận đẩy ra, A Nguyên dẫn gia nhân đi vào, nhanh nhẹn đặt nước trước giường.

“Không cần hầu hạ.” Khi gia nhân đổ nước xong xuôi, Ngụy Đàm nói.

A Nguyên vâng vâng, lo lắng nhìn ta một cái, cùng gia nhân lui ra ngoài.

“Ngâm chân.” Ngụy Đàm nhìn ta một chút, ngồi lên trên giường.

Mặc dù ta thấp thỏm nhưng không dám chậm trễ. Cất bước đi tới.

Chỉ có một cái bồn, lại phải ngồi chung một chỗ với Ngụy Đàm. Ta cảm thấy không được tự nhiên, e sợ mình hành động gì lại chạm vào vảy ngược chàng, không khỏi ngồi cách xa xa một chút.

Ngụy Đàm không để ta giúp chàng cởi tất, khom người cởi dây buộc, ném tất sang một bên.

Điều này làm ta bót lo, ta cũng tự cởi tất của mình, đưa chân vào trong chậu.

Hai người không nói chuyện, chỉ có thanh âm bàn chân khuấy nước ầm.

“Chuyện Hứa cơ mang thai, ta không biết.” Bỗng nhiên Ngụy Đàm mở miệng, “Nàng ấy là người của mẫu thân ta, quen biết ta từ thuở nhỏ. Ở Lạc Dương, Hứa cơ đã từng khóc lóc kể lẻ sống một mình bơ vơ. Phụ thân ở Lạc Dương trùng tu quân doanh, Trọng Minh ở Ký Châu, ta bảo nó thuận đường đến Lạc Dương xem chuyện xây dựng thế nào.”

Ta không nói gì.

Ngụy Đàm tiếp tục nói: “Lúc ta và nàng còn đang ở Hoài Nam, Trọng Minh đã từng đi Lạc Dương đốc quân. Hiện tại Hứa cơ mang thai ba tháng, chắc là chuyện xảy ra khi đó.”

Ta nghe những lời này, trong lòng kinh ngạc, nghi ngờ lúc trước dần dần ghép nối lại với nhau.

Tình trạng Hứa cơ ở Lạc Dương ta đã biết. Mặc dù áo com đầy đủ, nhưng lại giống như chim trong lồng. Mặc dù gia nhân hầu hạ nàng, nhưng nàng muốn gì cũng phải để quân sự sắp xếp, ngay cả một người sai vặt cũng không có, chứ đừng nói chuyện gửi thư cho Ngụy Chiêu kẻ khổ.

Nếu như ta là nàng, mang thai là chuyện rất vui. Nhưng nàng không nói ra. Tại sao? Ta suy nghĩ, rất nhanh đã nghĩ ra, đại khái bởi vì ta đến Lạc Dương.

Tuy Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu là huynh đệ, nhưng quan hệ giữa hai người ngay cả người ngoài đều bàn luận rôm rả, huống chi Hứa cơ. Mang thai là hi vọng duy nhất Hứa cơ trở về bên cạnh Ngụy Chiêu, nàng không tin bất cứ ai, cẩn thận từng li từng tý, còn sâu sắc hơn cả ta.

Khóc lóc kể lẻ với Ngụy Đàm chính là bước cốt yếu. Hứa cơ mượn tình nghĩa ngày xưa làm Ngụy Đàm thương hại, giúp nàng gặp được Ngụy Chiêu.

Hứa cơ rất thông minh, đủ loại tâm kế, nếu đổi lại là ta, sợ sẽ làm không được.

Mà Ngụy Đàm, tốt bụng giúp đỡ lại bị người ta coi như đá kê chân, nổi giận không có chỗ trút ra, cho nên ta trở thành kẻ chết thay sao?

Ta thật oan uổng.

Ta vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn trong chậu. Đèn không quá sáng, trong chậu, bốn cái chân đang yên lặng ngâm nước, hai cái khéo léo đẹp đẽ, hai cái khớp xương thô to. Ta dùng một chân vẩy nước, chân kia đang chà xát ngón chân. Đột nhiên, cái chân to bên cạnh chấn ngang, kẹp hai chân ta ở giữa.

“Còn muốn hỏi gì nữa không?” Ngụy Đàm nói.

Ta đã sớm quyết định xong, mỉm cười: “Thiếp không nói chuyện.”

Ngụy Đàm chăm chú nhìn vào ta, mắt sâu không đáy.

“Ta đối với nàng, chẳng qua chỉ là phu quân, phải không?” Một lúc sau, chàng hỏi.

Ta nghe lời này, thật muốn xem trong đầu người này chứa cái gì. Làm phu quân của ta, để ta tận tâm còn không thỏa mãn, chẳng lẽ muốn làm cha ta để ta hiếu kính sao?

Ta mỉm cười không thay đổi: “Phu quân đối với thiếp nặng tình nặng nghĩa, thiếp tự biết không thể báo đáp. Phu quân đối với thiếp, há chỉ dừng lại ở hai chữ thôi sao!”

“Vậy à!” Ngụy Đàm nhẹ giọng nói, gạt đầu, quay đi chỗ khác.

Ban đêm, Ngụy Đàm không ôm ta giống mọi ngày.

Ta đưa lưng về phía chàng, sắp sửa ngủ, ta nghe được âm thanh chàng xoay người, dường như có chút bất an. Ta muốn mở miệng hỏi, nhưng cảm thấy nếu thế, có khác nào nói cho chàng biết ta cũng không ngủ được?

Ngủ đi, ta nói với mình, tiếp tục nhắm mắt.

Tuyết quả thật lại rơi, từng đợt từng đợt.

Lúc trước, vì khích lệ tinh thần triều thần, cảnh tình mọi người sẵn sàng chiến đấu, hàng năm rét đậm tiền đề sẽ tổ chức đi săn mùa đông. Nhưng từ lúc Hà Quỷ sinh loạn tới nay, thiên tử không tự bảo vệ được mình, mấy năm đã bỏ qua lệ này, hiện tại Ngụy Giác mới chiến thắng trở về, là thời gian hăng hái nhất. Cho nên, Ngụy Giác dâng tấu xin thiên tử tổ chức săn thú mùa đông.

Sẽ không có chuyện thiên tử không đồng ý. Một ngày trời quang mây tạnh, xa giá của thiên tử và các đại thần quý tộc đi tới chân núi vùng ngoại thành Ung Đô, hạ trại nghỉ ngơi.

Săn thú cho phép mang theo gia quyến, Quách phu nhân lớn tuổi, không thích những nơi huyên náo, chỉ muốn ở trong phủ. Ta và Chu thị, Mao thị ngồi xe, để quân sĩ hộ vệ, cùng đến nơi săn thú.

Trên đường, Mao thị hưng phấn không thôi, nói: “Ông nội muội đã từng tham gia quân Tư Mã, ông nói với muội, thiên tử tổ chức săn thú càng ngày càng náo nhiệt hơn.”

Chu thị cười nói: “Phu quân muội nói muốn săn một con hươu cho muội xem.” Nàng cười với ta, “Đường tâu đã thấy Đại đường huynh săn thú chưa? Muội nghe nói Đại đường huynh bắn cung rất giỏi.”

Ta lắc đầu, mỉm cười: “Ta chưa từng thấy.”

Đừng nói chưa từng thấy Ngụy Đàm săn thú, mấy hôm nay, ngay cả mặt chàng ta cũng rất ít thấy. Vừa săn thú, vừa đốc thúc quân sĩ nhân lúc nông nhàn luyện binh, mấy hôm nay, chàng càng bận rộn hơn bình thường. Khi ta buồn ngủ chưa thấy mặt mũi chàng đâu, khi ta tỉnh lại, bên cạnh rõ ràng có người đã nằm, nhưng trống không.

Ta không thể không nghĩ tới chuyện đêm đó, nhưng ta có thể làm gì? Ta đã hết sức, Ngụy Đàm còn cảm thấy không hài lòng, ta không còn gì để nói.

Rừng núi trắng xóa, cây rụng hết lá, trên cành cây khô tuyết rơi trắng xóa, xa xa nhìn lại, quanh cảnh thật tiêu điều.

Bốn phía quanh bãi săn, lều dựng hàng lối, xe ngựa bận rộn, quân sĩ đi qua đi lại. Các quý nhân đã lâu không ra cửa, nay áo lông da, xoa tay oán trách khí trời, lại làm lễ ra mắt lẫn nhau. So ra, người xuất thân từ hành tinh thần mạnh mẽ hơn nhiều, đeo kiếm cầm cung, phóng ngựa rong ruổi.

Săn thú kéo dài hai ngày, ta và Chu thị, Mao thị phải qua đêm ngoài đồng. Nhưng trong lều ấm áp, bên cạnh còn có đình đài Ung Vương xây dựng lúc trước, rất nhiều người hẹn pha trà thưởng tuyết. Lúc đi tới, xa xa ta đã thấy Ngụy Đàm. Chàng và Ngụy Từ, Ngụy Lăng cười ngựa, không biết đang nói gì. Nhưng mà xe đi qua đi lại nhiều, lát sau, đã không thấy chàng đâu.

Ta cũng thấy thiên tử và Từ hậu. Ta là nội quyến Ngụy phủ, phải đến hành lễ. Dường như thiên tử rất hăng hái, lưng đeo trường kiếm, khuôn mặt hào hoa phong nhã càng tăng thêm vài phần anh khí. Từ hậu mặc áo khoác lông chồn trắng, tóc búi cao, nhìn thấy ta, nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi thăm thân thể Quách phu nhân.

Ngày đầu để người săn thú cưỡi ngựa luyện tay, không có chuyện của nữ quyến, ta và các quý quyến ngồi chơi trong trường của hoàng hậu. Nữ quyến tới khu săn thú hơn ba mươi người, phần lớn trẻ tuổi giống ta. Trong đó có hai ba vị là người nhà Từ hậu, gả vào dòng dõi không cao, lại có thể nói chuyện cùng Từ hậu, không đến mức tệ nhạt.

Sau khi ra mắt, Từ hậu chưa nói với ta câu nào. Nàng ngồi ở vị trí đầu, ta ngồi ngay dưới cùng với Chu thị, Mao thị, không quá hieu quạnh. Đang đàm luận uống trà, ta nghe phía trên nói đến săn thú ở Trường An, thảo thảo bất tuyệt đủ loại.

“... Nếu nói năm đó, ta nhớ rõ nhất chính là một lần tiền đế tổ chức đi săn ở núi Chung Nam. Khi đó, còn mời tiến vào bãi săn, mọi người đều bắn tên, Quý Uyên công tử lại không bắn. Tiền đế gọi lên hỏi, Quý Uyên công tử nói ‘Thiên đức hào sinh, ngô bất nhẫn dã (1)’.”

(1) Thiên đức hào sinh, ngô bất nhẫn dã: Hiểu nôm na là vạn vật đều có sự sống, chàng không nỡ sát hại.

Ta ngơ ngác, liếc về bên đó, là một đôi tỷ muội ngồi cạnh Từ hậu nói.

“Ta cũng nhớ.” Người còn lại cười nói, “Lúc đó, tiền đế còn khen ngợi Quý Uyên công tử nhân hậu, ban thưởng chàng lụa trắng.”

Trong lòng ta lắc đầu, nữ nhân ngu ngốc. Khi đó Bùi Tiềm đấu sức với Nhị huynh ta, vô ý bị trật khớp cổ tay. Chẳng qua mọi người luôn ưu ái mỹ nam tử, nói xằng mà tiền đế cũng tin.

Bùi Tiềm đúng là Bùi Tiềm, vừa nhắc tới chàng, chúng phụ nhân hưng phấn hơn hẳn, rồi rít nhắc lại hồi ức năm đó.

“Đáng tiếc chiến loạn, không biết Quý Uyên công tử hiện tại ở đâu?”

“Nghe nói ở Hoài Dương?”

“Hoài Dương? Quý Uyên công tử ở Hoài Dương làm gì?”

“Không biết được.”

“Các người dĩ nhiên không biết.” Một thanh âm vừa cười vừa nói, “Hắn là Phó phu nhân biết.”

Ta kinh ngạc, quay đầu nhìn lại.

Bên cạnh Từ hậu, một thiếu phụ nhìn ta, nụ cười mang theo khiêu khích. Không chỉ có nàng, chỗ đó còn rất nhiều người, ta cảm thấy hơi quen, nhưng không nhớ nổi là ai. Các nàng hoặc trao đổi ánh mắt, hoặc ý vị thâm trường nhìn ta, bộ dáng giống thiếu phụ kia như đúc.

Từ hậu đang uống trà, làm như chưa nghe thấy chuyện gì.

Chu thị và Mao thị khẽ biến sắc, ta nhìn các nàng, bình tĩnh không gợn sóng.

Cái này không khó hiểu, chính vì quan hệ với Bùi Tiềm họa thủy, Trường An có một đồng người không quen ghen ghét, ta đã sớm quen.

“Phu nhân muốn hỏi chuyện gì?” Ta không nhanh không chậm, “Nếu hỏi Hoài Dương, thiếp nông cạn, không quá quen thuộc, nếu hỏi Quý Uyên công tử, phu quân quý phủ làm quan, nếu phu nhân muốn biết, sao không về nhà hỏi một chút?”

Thiếu phụ kia chân mày nhướn lên, đang định nói, Từ hậu mỉm cười mở miệng: “Mặc dù Phó phu nhân ở phủ Thừa tướng, lại chỉ quanh quẩn trong phòng, chuyện bên ngoài làm sao biết được? Không chỉ Quý Uyên công tử, danh môn Trường An lúc trước cũng không còn mấy người. May thiên tử định đô Ung Châu, đoàn tụ lòng người, sẽ phồn thịnh như xưa, thật đáng đợi.

Lời này nói ra, coi như giải vây. Chúng phu nhân mỉm cười khen ngợi, vui vẻ hòa thuận.

Vẫn có vài ánh mắt ném sang bên này, ta không để ý tới, rót đầy trà, chậm rãi hớp một hớp. Lơ đãng ngẩng đầu lên, tầm mắt đụng ngay phải Từ hậu, nàng cũng đang uống trà, lát sau, ta rời mắt sang chỗ khác.

Ra khỏi trường, mặt trời đã ngã về Tây.

Quân sĩ đốt đuốc, có vài người đã sẵn thú trở lại, đang ngồi quây xung quanh đồng lửa, nướng thịt uống rượu.

Mấy lời trong trường kia thật khó xử, Chu Thị vào Mạo thị cố tránh. Ta không định giải thích gì, làm như không có chuyện gì xảy ra, dọc đường nói chuyện chút ít, rồi quay về trường của mình.

Ta vốn nghĩ Ngụy Đàm sẽ về nghỉ, nhưng quân sĩ tới bẩm báo, nói tối nay Ngụy Đàm tới trại lính, ngày mai mới tới khu vực săn bắn. Điều này nằm trong dự liệu, ta không kinh ngạc, rửa mặt xong, ngâm chân cho ấm áp thân thể, ta nằm xuống nghỉ ngơi.

Đi ngủ sớm, hôm sau tỉnh lại, trời vẫn tối. Trong lều đốt than, hơi khó thở, A Nguyên đang ngủ rất say, ta không muốn đánh thức nàng, lại không muốn ngủ tiếp, cho nên rón rén mặc y phục tử tế, định ra ngoài hít thở một chút.

“Đại công tử.” Đang chuẩn bị vén màn lên, ta chợt nghe phía ngoài có thanh âm truyền đến.

“Phu nhân dậy chưa?” Một thanh âm nhẹ nói, là Ngụy Đàm.

“Phu nhân chưa dậy... Đại công tử không vào trong sao?”

“Không cần.”

“Lát sau, phía ngoài yên lặng.”

Ta ở trong trường, do dự một lúc, đang muốn nghĩ có nên ra ngoài không, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện trong trường hôm qua. Trong lòng mắng, do dự một chút, giữ phu quân không chặt rồi, chẳng lẽ để đám phu nhân kia chế giễu vô ích sao?

Ta vén màn lên.

Gió tấp vào mặt, không lớn nhưng làm ta giật mình.

Hai sĩ tốt đang đứng trước đồng lửa hơ tay, thấy ta, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Phu nhân.” Bọn họ hành lễ.

“Đại công tử đâu?” Ta nhìn quanh, không thấy bóng dáng Ngụy Đàm.

“Đại công tử vừa mới đi.” Một người nói.

“Đi đâu rồi?” Ta hỏi.

Người còn lại chỉ về phương hướng chàng vừa đi, “Bên kia.”

Ta gật đầu, không nói lời nào đi về hướng đó.

Trời mới tờ mờ sáng, dọc theo đường đi, trừ quân sĩ tuần tra, còn không có ai. Một trận đi lại hôm qua, tuyết trên mặt đất đã không rõ màu sắc. Ta càng đi càng nhanh, đi được một đoạn, thấy thân ảnh Ngụy Đàm, đang định gọi một tiếng, lại thấy chàng dừng lại, quẹo vào trong rừng cây.

Ta vội vàng theo sau.

Chân trời le lói ánh sáng, cây cối cao ngất, cành khô đan xen vào nhau. Trong rừng cây không kín, nhưng trên tuyết không có dấu chân, không bị mất dấu. Chỉ có một vệt dài dấu chân trên mặt đất, rất rõ ràng, từng bước từng bước, dọc theo phía trước.

Sáng sớm không có người nào, chàng tới đây làm gì? Ta nổi lên nghi ngờ, càng ngày càng sâu sắc. Rừng cây yên tĩnh, thật giống như nói cho ta biết có cái gì đó nấp bên trong. Ta không định gọi Ngụy Đàm nữa, cẩn thận men theo bước chân chàng, nhẹ nhàng đi về phía trước.

Thình thoảng có cành cây chắn ngang mặt, ta sợ gây ra tiếng động, nhẹ nhàng gạt ra. Đi theo dấu chân, chừng một khắc sau, bỗng nhiên truyền đến tiếng nước nổ đứt quãng, bên kia rừng cây, hai thân ảnh rơi vào mắt ta.

Ta giật mình, trốn ra sau gốc cây đại thụ.

Đó là một nam một nữ. Nam không thể nghi ngờ là Ngụy Đàm, mà nữ y phục mộc mạc, giống như tỳ nữ. Nhưng khuôn mặt không thể giấu giếm được ta, đó là Từ hậu.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cởi Bỏ Nghi Ngờ

Sáng sớm trong rừng, sương mù quấn quanh, mờ mịt không rõ. Ta dựa lưng vào đại thụ, không nhúc nhích, hai người kia nói gì có thể nghe thấy hết.

“... Nếu đường muối chàng vào cung, sau lưng có Ngụy thị, ngay cả ta cũng phải nhường ba phần.” Đây là thanh âm Từ hậu, nhu nhược mà ghen ghét, hoàn toàn không có giọng điệu cao cao tại thượng. “Mạnh Tĩnh, Thừa tướng đã có nửa thiên hạ, vì sao ngay cả hậu cung cũng mơ ước?”

“Đây là chuyện của phụ thân ta, ta không can dự được.”

“Ông ấy cố ý, phải không?” Từ hậu ngừng khóc, “Ông ấy vẫn ôm hận phụ thân ta từ hôn, tác thành ta gả cho thiên tử, lại sỉ nhục ta như vậy...”

“Ta nói lại lần nữa.” Ngụy Đàm cắt ngang, thanh âm bình tĩnh, “Chuyện đường muối ta vào cung, không phải ta làm chủ. Nếu nàng thật sự lo lắng an nguy, đừng có kiểu viết thư nói không gặp không về. Nàng đã là thê tử người ta, một khi bị người khác bắt gặp, không ai có thể cứu được nàng.”

“Ồ? Nhưng chàng vẫn tới đây thôi.” Từ hậu coi thường, “Vì sao?”

“Nghe hay không do nàng, đây là lần cuối cùng ta nói với nàng.” Ngụy Đàm không giải thích, lại nói, “Lần này ta tới gặp nàng là lần cuối, sẽ không có lần sau.” Dứt lời, tiếng bước chân vang lên.

“Chàng chột dạ phải không?” Thanh âm Từ hậu khôi phục bình tĩnh.

Tiếng bước chân dừng lại.

“Mặc dù số lần ta và chàng gặp nhau đếm trên đầu ngón tay, nhưng ta muốn gặp chàng, chàng sẽ đến.” Ngữ điệu Từ hậu nhẹ nhàng sắc bén, “Chàng biết phụ thân chàng sớm muộn sẽ hạ thủ thiên tử, đến lúc đó ta không may mắn thoát được, chàng chột dạ, cho nên mới tới gặp ta.”

Ngụy Đàm không trả lời.

Trong rừng yên tĩnh lạ thường, ta cứ nghĩ bọn họ biến mất.

“Chàng đối xử với nàng ấy cũng như vậy?” Từ hậu chậm rãi nói, cười một tiếng, “Ta tặng Ngụ Mỹ Nhân, nàng ấy có biết là ý gì không?”

Ngụy Đàm nói: “Nàng ấy không biết, cũng không cần phải biết.”

“Ồ? Đúng rồi, nàng ấy có Bùi Tiềm.”

“Đủ rồi!” Đột nhiên Ngụy Đàm quát một tiếng, “Hiện tại nàng là hoàng hậu, ngày trước...”

Rắc rắc một tiếng cắt ngang lời hai người.

Ta thấy cành cây kia chập chờn trước mặt, đang muốn nhẹ nhàng tránh ra, không ngờ bị mắc vào y phục. Tiếng vang quá lớn, kinh động tới hai người, ta giữ cánh tay bị cành cây quệt vào, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Chạy sao? Ta hỏi mình, nhưng khi nghe được tiếng bước chân tới gần, ta biết không chạy được.

“Ai đó?” Thanh âm đề phòng của Ngụy Đàm vang lên sau cây.

Ta hít sâu, vuốt lại y phục, từ từ đi ra ngoài.

Khi đối diện với hai người kia, vẻ kinh ngạc của bọn họ trong dự liệu của ta.

Ngụy Đàm đứng đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm ta, thần sắc không rõ.

Từ hậu trọn tròn hai mắt, nhanh chóng thu hồi vẻ kinh ngạc, lộ ra nụ cười giễu cợt, nhìn Ngụy Đàm một chút: “Chàng nói có người bắt gặp quả thật có, a, thật khéo quá.”

Ngụy Đàm không trả lời, cất bước đi tới.

Ta lui về phía sau một bước, lại bị chàng kéo tay.

“Đi.” Chàng nói, nắm tay ta, đi về phía lúc trước đi tới.

“Mạnh Tĩnh!” Từ hậu biến sắc.

“Về đi.” Ngụy Đàm gạt cành cây chắn ngang, không quay đầu lại.

Phía chân trời, mặt trời đang lộ dần ra, đỏ rực, sương mù trong rừng nhiễm màu vàng nhạt, ta bị Ngụy Đàm kéo, bước ngắn bước dài, nhanh hơn cả lúc đến.

Không ai nói gì, tay Ngụy Đàm vẫn nắm chặt. Gió rét thổi tới, ta lạnh cả người.

Lúc đi thấy đường khá dài, mà lúc về thấy nhanh vô cùng. Không bao lâu, đã ra đến đường. Một đội tuần tra thấy chúng ta, lộ vẻ kinh ngạc, rồi rít hành lễ.

Ngụy Đàm không nói lời nào, đưa ta đi thẳng vào trướng.

“Đại công tử,” tùy tùng trước trướng thấy chàng, đi tới nói, “Vừa rồi Thừa tướng sai người tới, nói...”

“Nói ta không có ở đây.” Ngụy Đàm thần nhiên nói, “Hôm nay ai đến tìm, cứ nói không có ở đây.” Nói xong, vén màn đi vào.

A Nguyên đã dậy, thấy chúng ta đi vào, vẻ mặt kinh ngạc: “Đại công tử, phu nhân...”

“Đi ra ngoài.” Ngụy Đàm nói.

A Nguyên chấn kinh vâng dạ, nhìn ta một chút, bước nhanh ra.

Không còn ai nữa, Ngụy Đàm kéo ta ngồi lên ghế, ta bị chàng kéo, đứng không vững mà ngã ngồi xuống, chống tay ngồi dậy, lại thấy Ngụy Đàm dùng chân kéo cái ghế bên cạnh, ngồi xuống đối diện ta, nhìn thẳng.

Thấy chàng bốc hỏa, ta quyết định giải thích trước: “Thiếp không cố ý nghe lén, vừa nãy trong trướng, thiếp nghe thấy tiếng phu quân nên đứng dậy ra ngoài. Không ngờ phu quân đã đi, thiếp đuổi theo, vô tình bắt gặp.” Dứt lời, suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Thiếp chưa nghe thấy gì hết.”

Ngụy Đàm nhìn ta, không nói gì.

Trong trướng yên tĩnh, ta có thể nghe được tiếng quân sĩ nói chuyện với nhau phía ngoài.

“Cái này coi như giải thích hay xin lỗi?” Rốt cục Ngụy Đàm cũng mở miệng.

“Nói xin lỗi.” Ta cân nhắc một chút, đáp.

“Phải không? Đúng là cây ngay không sợ chết đứng.”

“Thiếp nói thật.”

Ngụy Đàm không nói nữa, nhìn cánh tay ta: “Mới vừa bị nhánh cây đâm vào sao?”

Ta sừng sốt, lát sau, gật đầu: “Sao phu quân biết?”

“Nàng lấy tay che.” chàng nói xong, tay thò tới túi da bên người lần tìm, móc ra một bình sứ nhỏ, “Đưa tay đây, bôi thuốc.”

“Không cần.” Ta nói, “Không đau.”

Ngữ khí ta kiên quyết, Ngụy Đàm không kiên trì, cầm cứng bình sứ trong tay một lúc, lại cất trở về chỗ cũ.

“Chuyện vừa rồi, phu nhân có gì muốn hỏi không?” chàng nói.

Lại giảng bầy sao? Ta do dự một chút.

“Vậy ta nói.” Không đợi ta trả lời, Ngụy Đàm nói, “Ta và hoàng hậu, lúc trước đã từng có hôn ước. Không đến một năm, hôn ước bị hủy bỏ.”

Lời này đột ngột, mặc dù đã sớm biết, nhưng chính miệng chàng nói với ta, cảm giác không giống nhau.

“Ừ.” Ta không biết trả lời thế nào, đành đáp cho có lệ.

“Ông nội hai chúng ta là bạn cũ, hai nhà vẫn thường qua lại.” Ngụy Đàm nói, “Phụ thân làm quan ở Lạc Dương, đã từng có chút ít phiền toái, nhờ có Từ thiếu phủ ở Trường an giúp đỡ, rồi sau đó, nhà ta chuyển đến Trường An, nhà đầu tiên giao thiệp chính là Từ thị. Từ đó ta và Từ Bình quen biết. Việc hôn ước là do ý của ông nội ta và ông nội nàng, Từ thiếu phủ cũng không cam tâm tình nguyện. Phụ thân ta biết được suy nghĩ nhà nàng, sau khi đính thân không quá vui vẻ. Quả nhiên chưa tới một năm, Từ thiếu phủ nói Từ Bình có tật, thầy tướng nói không thể thành thân sớm, tự mình tới cửa hủy hôn.”

“Sau khi đính thân, ta tham gia Vũ Lâm. Nơi đó kỷ luật nghiêm ngặt, ta và Từ Bình nửa năm không gặp. Khi ta về nhà, đã nghe được chuyện từ hôn.” Ngụy Đàm tự giễu cười cười, “Khi đó ta còn trẻ, tính tình thẳng thắn, không biết nguyên nhân, muốn đến Từ phủ hỏi cho rõ, phụ thân nhốt ta lại. Không tới hai tháng sau, ta nghe nói tiên đế chọn phi cho hoàng tử Chăm, trong danh sách có Từ Bình. Chuyện về sau nàng cũng biết rồi đây. Phụ thân ngênh thiên tử đến Ung Châu. Quan lại Trường An theo đó mà đến, Từ thiếu phủ trong số đó. Cách một năm, có người dâng tấu xin lập hoàng hậu, thiên tử chọn phi trong đám gia quyến nhà quan, Từ thiếu phủ đưa Từ Bình vào cung, một thời gian sau nàng trở thành hoàng hậu.”

Ta nghe những lời này, không nói lời nào, tâm tư giống bánh xe, chuyển động không ngừng.

Hoàng tử Chăm là nhi tử của Biện hậu, khi đó Biện hậu được sủng ái, Từ thiếu phủ đưa tên Từ Bình vào danh sách tuyển phi, mưu đồ vừa nhìn đã hiểu. Ta nhớ lúc đó Ngụy Giác chỉ là Kỵ Đô úy, mà Từ thiếu phủ thân là Cữu khanh. Chướng mắt Ngụy Giác là phải.

“... Ông ấy có ý, phải không...” Ta nhớ lúc ở trong rừng, Từ hậu chất vấn Ngụy Đàm.

Nàng nói không phải vô lý. Thiên tử như bù nhìn, nếu nói lập hậu, chẳng qua là ghép bù nhìn thành một đôi. Ngụy Giác và Từ thị tương giao nhiều năm, biết rõ ngọn ngành, để Từ Bình làm hoàng hậu không thể tốt hơn, tương lai xảy ra chuyện, Từ Bình và một nhà Từ thiếu phủ trốn cũng không thoát.

Trước mắt ta phảng phất xuất hiện bộ dáng Ngụy Giác tâm cơ đầy bụng, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Năm trước, hoàng hậu từng hoài thai.” Ngụy Đàm tiếp tục nói, “Nhưng lại bị sảy, chỉ mới bốn tháng. Sau lần đó, nàng nghi ngờ có người muốn hãm hại, tinh thần không yên. Nàng gửi mật thư, xin ta nể tình cũ, cứu nàng một mạng. Ta thường xuyên chinh chiến bên ngoài, trả lời thư không tiện, khi ta hỏi Ung Đô, nàng lên ra khỏi cung tới gặp ta, ngày hôm nay là lần thứ năm gặp mặt.” Dứt lời, chàng nhìn ta, “Ta và Từ hậu chỉ có chút chuyện này, trừ chuyện hôm nay nàng thấy, còn lại Từ Hiền cũng biết, phu nhân có thể đi hỏi.”

Lời này thật giống tiểu nhi thê thốt, Ngụy Từ kia mặc dù không mưu mô nhưng cũng thành tính, lại thân thiết với Ngụy Đàm, ta có ngốc đâu mà đi chứng thực những lời này với hắn.

“Ra vậy.” Ta gật đầu.

“Còn chuyện này nữa. Nàng ấy thích Ngu Mỹ Nhân, lúc đính thân, trâm cài của nàng ấy là loại hoa này.”

Ta kinh ngạc: “Ngu Mỹ Nhân?”

Ngụy Đàm gật đầu: “Sau khi đính thân, nàng ấy đã từng tặng ta một chiếc khăn thêu Ngu Mỹ Nhân. Đó là vật duy nhất của năm đó, vẫn để ở buồng quần áo phòng bên.”

Ta ghen hòng, ý này là ngầm nói cho ta biết, chàng biết ta thấy khăn lụa kia. Ngu Mỹ Nhân trong sân là ý gì, đã không còn là bí mật.

“Phu nhân.” Ngụy Đàm nhìn vào mắt ta, “Ta và nàng đã là phu thê, sống với nhau cả đời. Ta thẳng thắn nói những lời này, tương lai vẫn vậy. Phu nhân nghi ngờ gì, cũng đừng che giấu.”

Ta nhìn chàng, tim giống như bị ai giữ lấy.

“Đại đường huynh!” Đang muốn mở miệng, ngoài trường đột nhiên truyền đến tiếng Ngụy Từ, rất hưng phấn, “Đại đường huynh mau ra đây! Vây sẵn sắp bắt đầu! Đệ thấy bọn họ chớ sói trắng từ núi Chung Nam đến!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sói Trắng

Thiên tử và các quý nhân sống an nhàn sung sướng, dĩ nhiên không thể vào sâu trong núi giống thợ săn, nếu nói săn thú, chính là quây bẫy săn lại, quân sĩ lửa đã thủ vào trong đó. Mà thiên tử và các quý nhân chỉ cần thanh nhả đứng phía sau vòng bảo vệ, bắn tên về đám dã thú hoảng sợ kia.

Người xuất thân binh nghiệp dĩ nhiên không thích săn thú kiểu vậy, khi các quý nhân kia vừa kéo cung, ta nghe được tiếng thờ dài khe khẽ. Quay đầu nhìn lại, cách đó không xa là đội quân sĩ hộ vệ, đầu lĩnh là Trình Mậu.

Trình Mậu cũng thấy ta, ta lại ngồi cạnh vài quý quyền, hẳn không tiện tới ra mắt, chỉ đứng tại chỗ vái chào.

“Đó là phó tướng của Đại đường huynh sao? Muội nhớ hình như tên Trình Mậu.” Chu thị đứng bên nói.

“Đúng vậy.” Ta đáp, “Sau khi ta và phu quân thành thân, là Trình tướng quân hộ tống ta tới Ung Đô.”

Chu thị gật đầu, cười nói: “Đại đường huynh đối xử với đường tẩu thật tốt, muội nghe nói, lúc đó Đại đường huynh muốn đưa đường tẩu tới Ung Đô mà phải tới hai trăm quân sĩ hộ vệ đó.”

Ta cười cười, không trả lời.

Trên sân náo nhiệt, mặc dù ta nhìn, nhưng không để tâm, đầu óc một mực không nghĩ đến chuyện sáng sớm, một khắc cũng chưa từng nghĩ.

Thật may vì Ngụy Từ tới cắt ngang, nếu không ta thật không biết ứng đối với Ngụy Đàm thế nào.

Chàng lỏm ta từ trong rừng cây trở về, bắt ép ta ngồi xuống, thao thao bất tuyệt kể lại chuyện chàng và Từ hậu trước kia. Cuối cùng, còn nói với ta năm rộng tháng dài, không cần che giấu.

Ta không để ý chuyện thật giả của Ngụy Đàm và Từ hậu, chàng nói với ta rất nhiều, đơn giản muốn nói thái độ của chàng đối với Từ hậu. Ta để ý, tương lai chàng sẽ thế nào? Về sau Từ hậu muốn gặp chàng, chàng có đi gặp không? Ở trong rừng, chàng nói với Từ hậu ‘Đây là lần cuối’, nhưng sợ chính chàng cũng không dám chắc, lần sau Từ hậu lại nói không gặp không về, chàng có thể quyết tâm không tới thật không?

Thích thú từng nói với ta ‘Thiếu niên chân thành’. Ta cười khổ, ta là chính thể của chàng, phu quân nhớ tình cũ, ước chừng thấm thiết vô cùng. Có phải ta cũng chưa bao giờ thật sự quên Bùi Tiềm?

Điểm đáng khen của chuyện này là Ngụy Đàm chủ động giải thích với ta. Điều này cho thấy mặc dù mấy ngày nay lạnh nhạt, nhưng chàng vẫn bằng lòng làm phu thê với ta.

Đến khi chàng nói cả hai thẳng thắn với nhau, sao ta không muốn. Nghe thấy lời ấy, ta rất động lòng.

Đối với hôn sự này, có lẽ chúng ta đã bày ra thành ý lớn nhất, nhưng hai chữ thẳng thắn đối với chúng ta không công bằng. Giống như phụ thân và mẫu thân, bọn họ cứ ăn tề mĩ, nhưng mẫu thân có rất nhiều chuyện không nói trước mặt phụ thân. Ta rất mơ hồ, phu thê trong lòng Ngụy Đàm, đến tột cùng là thế nào?

Sau khi vây bắt đột hai, quân sĩ kéo xác dã thú đi, tiếng trống lại vang lên, vòng mới sắp bắt đầu.

“Người kia là ai?” Mao thị chỉ chỉ mấy người đang lấp tên dưới bãi săn, “Cái người mặc giáp màu lục, muội chưa gặp bao giờ, sao lại đứng cùng hoàng thất?”

Ta cũng nhìn lại, thấy người nọ cao hơn bảy thước, đúng là rất lạ.

“Đó là Lương Nhân.” Chu thị nói, “Nghe nói đó là Hà Gian vương, nhi tử thứ sáu của Văn hoàng đế, lúc chinh phạt Đàm Hi đã tìm đến Thừa tướng, theo như bồi phận, thiên tử phải gọi ngài ấy một tiếng ‘Hoàng thúc’.”

“Hà Gian vương?” Mao thị mỉm cười, “Đó là truyện hai ba trăm năm trước rồi, quan hệ của thiên tử và hoàng thúc này xa lắc xa lơ.”

“Chớ khinh thường ngài ấy.” Chu thị nói, “Nghe nói người này nhà nghèo, vài mẫu đất cày không đủ nuôi gia đình, ngài ấy trà trộn phố phường, quân Hoàng Cân sinh loạn, ngài ấy tụ họp người dân, giết giặc thủ thành, được tôn làm quan huyện, sau Hà Quý sinh loạn, ngài ấy tìm Đồng Khuông nương tựa, Đồng Khuông thất bại, lại tìm đến Lô Khang ở Liêu Đông. Đàm quân lui về Bắc Phương, Đàm Nghiêu, con thứ tư Đàm Hi đến Liêu Đông, Lương Nhân xúi giục Lô Khang giết Đàm Nghiêu, Thừa tướng dâng sớ xin cho ngài ấy nhậm chức Giao Châu mục (1).”

(1) Mục: Quan đứng đầu một châu gọi là mục.

“Nói vậy, người này hết đến lại đi.” Mao thị chắc lưỡi, dứt lời, nhìn Chu thị một chút, thần sắc mập mờ, “Đường thúc thật tốt với người, kể thật nhiều chuyện.”

Chu thị đỏ mặt, không che dấu đắc ý: “Thúc ấy có thể nói bao nhiêu, không phải tại ta dò la giỏi sao.”

Lúc bấy giờ Ngụy Đàm, Ngụy Chiêu ra sân, bọn quân sĩ hưng phấn hơn hẳn, ta nhìn ra, thấy Ngụy Đàm đứng yên, chàng kéo thử dây cung, bỗng nhiên, nhìn về bên này.

Rất xa, dường như ánh mắt dừng ở chỗ ta đang đứng, lát sau, chàng quay đầu đi.

“Ô, Đại đường huynh nhìn ai vậy?” Chu thị che ống tay áo, khóe mắt mang ý cười nhìn ta.

“Không biết được.” Mao thị và nàng kẻ xướng người họa, dứt lời, ha ha cười khẽ.

Ta giả cầm vò điếu, nhìn sang phía bên kia. Chàng đứng cách bên này ba bốn trượng, trên người mặc một thân thợ săn, khoác áo lông. Bên cạnh đấy, Từ hậu nhìn chăm chăm bãi săn, dường như trên mặt trát rất nhiều phấn.

Dưới đế hậu, Ngụy Giác mặc áo khoác, thần sắc hăng hái bùng bùng, thân hình cường tráng, khí thế mười phần.

Dã thú bị lừa vào trong bãi, một tiếng hô vang lên, mũi tên rời dây cung, đàn thú ngã xuống.

Tiếng reo hò vang dội, Ngụy Đàm cười cười, nói gì đó với Ngụy Chiêu và Ngụy Từ, thần sắc ung dung.

Thần sắc thiên tử và Từ hậu không thay đổi.

Ngụy Giác vuốt râu, mỉm cười.

Thời khắc long trọng nhất rốt cục cũng tới, thiên tử cởi áo lông, nhận mũi tên vàng từ trong tay hoàng môn thị lang. Tiếng trống vang lên, một con sói trắng bị lừa vào bãi săn.

Mọi người hưng phấn bình luận.

Sói trắng là động vật hiếm, chính là con mồi của thiên tử. Lúc trước ở Trường An, trong hoàng cung cũng có chuồng nuôi sói trắng, dành cho thiên tử vây săn. Mà sau khi Trường An bị phá hủy, con thú này khó tìm, thiên tử đi săn chỉ có thể dùng hươu nai thay thế.

Nhiều người lần đầu tiên trông thấy sói trắng, nhao nhao kiểm soát.

Thiên tử giương cung lấp tên, thần sắc trang nghiêm, nhưng lực cánh tay chưa đủ để đối phó với cung lớn, tay khẽ run. Mọi người yên tĩnh, chớp mắt, tên rời khỏi cung, bay một đoạn, rơi ngay giữa sân, con sói vẫn thản nhiên chạy loạn khắp nơi.

Thần sắc người xem thật khó tả, không ít người ngấm hiểu, nhìn nhau dò xét.

Thiên tử lúng túng, nhưng cũng bình tĩnh rất nhanh, nhận lấy mũi tên thứ hai trên tay hoàng môn thị lang.

“Bệ hạ, cây cung này dường như không tốt, để thần thử xem.” Lúc này, Ngụy Giác mở miệng.

Thiên tử nhìn ông, dường như suy nghĩ chốc lát, nhẹ nhàng nói: “Làm phiền Thừa tướng.” Dứt lời, đưa cung tới.

Ngụy Giác nhận lấy cung, gỡ gỡ dây cung, kéo ra, bỗng nhiên, ông rút một mũi tên ra, lắp vào cung, kéo dây nhắm bắn.

Vèo một tiếng, mọi người chưa kịp phản ứng, tên đã rời cung, cắm trúng đầu sói trắng, ngã ngay trên mặt tuyết, máu chảy đỏ thẫm.

Đột nhiên yên tĩnh, người lúc trước còn đang cười nói, bỗng nhiên cứng lại.

“Ti xạ (2), sao không báo?” Ngụy Giác thản nhiên, hướng về phía sân hỏi.

(2) Ti xạ: Trọng tài.

Ti xạ biến sắc, vội nói: “Bẩm Thừa tướng, chết rồi.”

Ngụy Giác cười ung dung, quay sang thiên tử sắc mặt căng thẳng, trả lại cung: “Thần vừa mới thử, cung lần này không sao.”

Thiên tử nhìn ông, ánh mắt tóe lửa, không chút che dấu, thậm chí ta có thể thấy tay phải chàng nắm chặt chuôi kiếm.

Đang khi ta lo lắng chàng không kiểm chế được mà rút kiếm, một bàn tay thò ra nhận lấy cung trong tay Ngụy Giác.

“Làm phiền Thừa tướng.” Từ hậu uyển chuyển nói, dứt lời nhìn về phía thiên tử.

Thiên tử tâm tình bất định, hai người nhìn nhau chốc lát, đưa tay nhận lấy cung.

Ta có thể cảm giác được nhiều người thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thiên tử và Ngụy Giác trở lại chỗ của mình, ta mới phát hiện tay mình nắm thật chặt, mồ hôi ướt đầm bàn tay.

Chuyện đột nhiên xuất hiện, kết thúc hai ngày vây sẵn, người người trên mặt mang thần sắc thấu hiểu.

Trên đường hồi phủ, ta và Chu thị, Mao thị ba người trái ngược với lúc đến, im lặng không nói lời nào.

Mao thị không nhìn được, nhìn chúng ta một chút, do dự nói: “Mới vừa rồi, mũi tên kia của Thừa tướng...”

“Suyt.” Chu thị vội nói, lắc lắc đầu, ý bảo ngoài xe.

Mao thị im lặng.

Ta nhìn mảnh xe, không nói lời nào, suy nghĩ quay trở lại năm đó.

Sau khi phụ thân và các huynh trưởng bị xử tử, ta tuy có Lưu thái hậu che chở, nhưng giống như cái xác không hồn, ngày ngày ngây ngốc, nhốt mình trong phòng. Người đến thăm ta trừ Lưu thái hậu, chỉ có hoàng tử Sâm.

Khi đó, mọi người hoàng gia là con ác mộng trần đầy sợ hãi và thù hận, hoàng tử Sâm cũng không ngoại lệ.

Ta gặp chàng như gặp kẻ thù, thậm chí tranh thủ lúc chàng đưa bánh cho ta, ta túm chặt tay chàng, cắn mạnh lên đó. Chảy cả máu, khẳng định rất đau. Nhưng chàng không nói lời nào, cũng không kể cho thái hậu, hôm sau, vẫn đưa bánh cho ta.

Ta nhớ lúc chàng nhìn ta, mang theo trầm tĩnh không hợp tuổi, nhẹ nói: “Mọi người nhớ cha mẹ phải không? Ta cũng nhớ mẫu thân ta. Nhưng nếu đã chết, muốn nhớ cũng không thể nhớ.”

Không biết lời nói đó làm ta nhớ lại lời phụ thân dặn dò, hay là ta hiểu chàng không phải kẻ thù chân chính, từ đó về sau, ta không chống đối chàng nữa. Chúng ta coi như đồng bệnh tương liên, nếu không có chàng, ta không biết vượt qua cuộc sống khốn khổ đó thế nào.

Hình ảnh hoàng tử Sâm ngây ngô, hiền lành và thiên tử sắc mặt tái nhợt đan xen lẫn nhau, ta nặng nề thờ dài.

Chuyện bất bình cứ tới liên tục, nếu nói chuyện bất quả tang Ngụy Đàm và Từ hậu gặp gỡ làm ta không biết làm sao, thì ở bãi sân kia, ta sợ hết hồn vía. Ta không dám nghĩ tiếp, nếu thiên tử rút kiếm tại chỗ, chuyện sẽ kết thúc thế nào?

Ta thật bội phục Từ hậu, chuyện hôm nay, biểu hiện của nàng rất thông minh, hai người giương cung bạt kiếm, nàng chủ động tiến lên hòa giải, vô luận là thiên tử hay Ngụy Giác, đều cho thấy nàng quan trọng.

Mà ta đây, một mặt là cố nhân giúp đỡ lúc khó khăn, một mặt là nhà chồng, nếu có một ngày xung đột, ta phải làm thế nào?

Đang lúc đầy bụng tâm sự, bỗng nhiên, tiếng vó ngựa truyền đến, lát sau, xe ngựa đột ngột dừng lại.

Ta và Chu thị, Mao thị nghiêng ngả, đang muốn hỏi chuyện gì, giọng Ngụy Đàm truyền đến: “Phu nhân trong xe?”

Xa phu đáp: “Bẩm Đại công tử, phu nhân đang trong xe.”

Tìm ta đập mạnh, Chu thị và Mao thị kinh ngạc, chốc lát, nhìn nhau cười.

Mảnh xe bị vén lên một góc, quả nhiên, Ngụy Đàm ở bên ngoài, mặt bị gió Bắc thổi đỏ ửng, thờ ra khói trắng.

“Đại đường huynh sao nóng lòng như vậy, còn chưa hồi phủ đâu.” Chu thị mập mờ giễu cợt.

Ngụy Đàm cười: “Làm phiền một chút.” Vừa nói vừa nhìn ta, “Ta muốn đến Trường An, phu nhân đi cùng không?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Trường An (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã sáu năm ta không nhìn thấy Trường An. Nơi đó chứa đựng tất cả bi hoan ly hợp của ta, hết thảy của ta, nơi đó đều in dấu thật sâu. Mọi người nói nơi đó đã biến thành phế tích, vì vậy ta vẫn bàng hoàng, muốn đến nơi đó, lại sợ nơi đó không như trước mà thêm thương cảm.

Cho nên khi Ngụy Đàm hỏi ta, ta do dự một chút. Nhưng nghĩ nếu Ngụy Đàm đi, mình sẽ phải ở Ngụy phủ một mình, chuyện hôm nay trên bãi sấn, còn có Hứa cơ đang mang thai, chuyện gì cũng làm ta thấy đáng ghét. So ra, mặc dù sáng sớm Ngụy Đàm và ta có chút khúc mắc, nhưng ở cạnh chàng, dễ chịu hơn ở với những người kia rất nhiều.

“Phu quân đi bao lâu?” Ta hỏi.

“Hai ngày.” Ngụy Đàm nói.

Ta gật đầu nói: “Thiếp đi cùng phu quân.”

Phía sau, Chu thị và Mao thị hi hi cười với nhau. Ta cúi gập lườm các nàng một cái, xuống xe.

Hai ngày sắp tới nghỉ trọ phía ngoài, vật dụng hàng ngày có sẵn trên xe. Ngụy Đàm lên đường, không trở về phủ, nhét ta và vật tùy thân vào một chiếc xe ngựa nhỏ, lập tức xuất phát.

Ung Châu cách Trường An không xa, năm đó vì Trường An bị phá hủy, thiên tử không về được, Ngụy Giác mới chọn Ung Châu làm tân đô. Trời đông giá rét, băng tuyết chắn đường, đoàn người không đi nhanh được.

Buổi tối trọ trong một thành nhỏ, huyện lệnh và huyện úy nghe tin Ngụy Đàm tới, vốn muốn thiết tiệc rượu, nhưng Ngụy Đàm nói đi đường mệt mỏi, sáng mai phải dậy sớm, uyển chuyển khước từ. Buổi tối không có việc gì, ta và Ngụy Đàm nằm chết dí trên giường, đây là lần đầu tiên nằm chung trong mấy ngày qua.

Mới vừa dùng nước nóng ngâm chân, thật ấm. Nhưng đệm không đủ dày, lại hơi cứng, ta trần trọc không ngủ được.

“Lạnh sao?” Ngụy Đàm hỏi.

“Không lạnh.” Ta nói.

Ngụy Đàm thật giống như không nghe thấy, đưa tay ôm ta.

“Ôm phu nhân ngủ thật thoải mái.” Trong bóng tối, chàng dán vào cổ ta, lời nói mang theo ý cười, “Đêm qua trong doanh, ta ngủ chung giường với Từ Hiền, nó ngứa, lại đập lung tung, chỉ thiếu nước đá ta xuống giường.”

Ta cười cười, nói: “Hôm qua phu quân bề bộn nhiều việc sao?”

“Ừ.” Ngụy Đàm nói, “Ung Đô phải có người đi tuần, bãi sấn lại phải đề phòng tứ phía. Ở doanh trung ngủ tạm một giấc, rạng sáng lại phải chạy về bãi sấn.”

Sau đó đi gặp Từ hậu. Lòng ta không tự chủ được, bồi thêm một câu.

Hai người dường như ngầm hiểu lẫn nhau, nhất thời im lặng.

“Tay phu nhân còn đau không?” Bỗng nhiên Ngụy Đàm hỏi.

“Không đau.” Ta nói.

Ngụy Đàm không trả lời, lát sau, chàng ấn xuống tay ta một cái.

“A...” Ta kêu lên.

“Thoa thuốc.” Ngụy Đàm cứng rắn nói, ngồi dậy đốt đèn.

Đèn sáng lên, ta nhắm mắt lại, thấy chàng xuống giường, lấy ra bình sứ nhỏ lúc sáng.

“Ta giúp nàng bôi nhé?” Chàng quay lại, thấy ta nằm trong chăn bất động, nhướn mày khiêu khích.

Ta vén tay áo lên, vươn tay ra. Trời lạnh, tay ta nổi lên một tầng da gà.

Ngụy Đàm khoác áo ngoài, ngồi vào trong chăn, đổ thuốc ra lòng bàn tay, chà xát, áp vào cánh tay ta. Mùi này thật nồng, rất giống mùi rượu thuốc lúc trước ta giúp chàng xoa bóp.

“Máu ứ đọng thế này mà nói không sao.” Ngụy Đàm liếc ta một cái.

“Thiếp cảm thấy vài hôm nữa sẽ tốt lên.” Ta ngượng ngùng nói.

“Ấu trĩ.” Ngự Đàm nói, “Sao nàng biết sẽ tốt lên?” Vết thương nhỏ, không đau lắm, nàng mặc kệ nó, có vết thương mới sẽ tích tụ lại, để lâu, người khổ là chính bản thân mình.”

Lời này thật giống nhũ mẫu, cầm bình thuốc thì nghĩ mình là Biển Thước (1), cần nhẫn nại.

(1) Biển Thước: Nhân vật này là danh y nổi tiếng, sẽ xuất hiện ở vài chương nữa.

Ta đáp cho có lệ: “Biết rồi.”

Ngự Đàm nhìn ta một chút, tiếp tục thoa thuốc.

Lực tay chàng rất mạnh, ta đau đến cau mày. Ngự Đàm không chút lưu tình, nói muốn khỏi nhanh thì không thể sợ đau. Chừng một khắc sau, chàng mới dừng tay, cất bình thuốc đi.

Cánh tay nóng rực, ta cảm thấy thương thể kia không chừng còn nặng hơn.

“Ngủ đi.” Ngự Đàm cởi áo khoác ngoài, thổi tắt đèn.

Chàng tiến vào trong chăn, ôm ta, gác lên chân ta, chàng vừa nằm xuống, có chút lạnh, ta vội tránh né. Ngự Đàm không bỏ qua, dính sát vào người ta, kẹp chân ta ở giữa.

Ta: “...”

“Tiền thuốc.” Ngự Đàm thoải mái nói.

Khi ta còn bé, thường theo gia nhân ra ngoài đập thanh, không hề xa lạ với vùng ngoại thành Trường An. Nhưng vào mùa đông, ruộng đồng bị tuyết che phủ, trắng xóa một mảng, không nhìn ra cái gì với cái gì.

Mẫu thân đã từng chỉ vào hai cột đá sừng sững trước cổng thành, hỏi ta kia giống cái gì.

Ta nhìn cái cột, suy nghĩ một chút, nói giống cây nấm hương khổng lồ.

Mẫu thân cười nói, sau này con không tìm được đường về nhà, trông thấy hai cây nấm hương khổng lồ này, là biết đã đến Trường An...

Lời nói như vừa mới qua, đến cổng thành, hai cột đá sừng sững uy phong đã hoàn toàn thay đổi. Tro bụi bám đầy phía dưới, nửa trên đã bị phá hủy, tuyết đọng đầy trên đỉnh, giống như cành cây xơ xác.

Ta nhìn chúng, lặng yên hạ mình xe xuống, không tiếp tục nhìn ra bên ngoài nữa. Xe ngựa đi một chút lại dừng, ta có thể biết khi nào đi qua cổng tò vò, khi nào đi qua đường cái. Thình thoảng truyền đến tiếng người nói chuyện phía ngoài, là giọng nói quê hương nhiều năm ta chưa từng nghe qua.

Nhà Ngự Giác ở Trường An vẫn còn, sau khi xe ngựa vào thành, một đường đi tới nhà cũ.

Sau khi xuống xe, ta nhìn chung quanh. Đường phố bằng phẳng rộng rãi, nóc nhà đọng đầy tuyết, chim sẻ liú ríu bay qua bay lại trên cành cây. Ta ra ngoài nhìn, nơi này là thành Nam. Chỗ này ta không biết rõ, sợ dĩ nhận ra vì nhìn thấy nóc chùa Hộ Quốc.

Trường An có vài chục vạn hộ, phân chia thành các giai cấp, lâu ngày, theo đó mà tụ cư. Muốn biết một người xuất thân thế nào, rất đơn giản, chỉ cần hỏi nhà người ta ở nơi nào sẽ rõ. Trả lời thành Bắc, không phải là hoàng thân quốc thích thì chính là công khanh cao môn, trả lời thành Nam, là dòng dõi bậc trung, thành Đông và thành Tây, là thứ dân bình thường. Mà nếu như nói không phải Trường An, vậy đều giống nhau, tất cả đều là nông dân.

Nhà ta ở thành Bắc, Bùi Tiềm và Nhục Thiên, cả hai đều ở thành Bắc. Trường An quá lớn, ta nhìn về phía Bắc, trừ nóc nhà tuyết trắng, còn không thấy gì nữa.

“Giờ đã sắp hoàng hôn, nếu phu nhân muốn nhìn, ngày mai ta với nàng đi.”

Ta quay đầu lại, không biết Ngự Đàm tới đây khi nào. Trời rất lạnh, chàng vẫn không thích ngồi xe, một đường cưỡi ngựa đón gió, hai má và chóp mũi ửng đỏ.

“Ừ.” Ta cười cười, cùng chàng đi vào trạch trung.

Trường An giá đất rất cao, nhà Ngự Giác rõ ràng không rộng rãi bằng nhà ở Lạc Dương. Tiểu viện của Ngự Đàm lại càng chật chội, sân chưa được mười bước chân, vào cửa là có thể thu hết trang trí trong phòng vào tầm mắt.

Khi thấy bộ áo giáp trong góc, ta nhìn kỹ một lúc.

Đó là áo giáp Vũ Lâm. Năm đó tiên đế thích người tài, khi lập ra thiếu niên Vũ Lâm, còn đặc biệt chế tạo mỗi người một bộ áo giáp. Áo giáp của thiếu

niên Vũ Lâm tinh xảo hơn áo giáp Vũ Lâm bình thường rất nhiều, vai giáp và ngực giáp được gắn viên vàng, đai bằng đồng đúc hình mây cuốn, quý thú (2). Các thiếu niên Vũ Lâm mặc áo giáp, đi lại trong cung cấm, hăng hái bừng bừng, thường làm người ta lóa mắt.

(2) Quý thú:

Lúc đó ta cũng bị bộ áo giáp đẹp đẽ này hấp dẫn, khi vào cung thường len lén nhìn quanh, nhưng do có quá nhiều người, ta không có ấn tượng gì với Ngụy Đàm.

“Đẹp không?” Ngụy Đàm thấy ta ngắm nhìn, hỏi.

“Đẹp.” Ta nói, “Phu quân không ở Trường An, sao còn để nó ở đây?”

“Mặc chặt rồi.” Ngụy Đàm đi tới, sờ sờ lông vũ trên mũ, “Chế tạo quá xuất chúng, mặc ra ngoài không sợ người ta không biết ta là Vũ Lâm Lang.”

Ta không nén nổi nụ cười, nhìn áo giáp kia một chút: “Treo lên như vậy, phu quân không sợ côn trùng nắm mốc làm hỏng sao?”

“Áo giáp vào từ mật sát khí, có gia nhân bảo dưỡng cho ta.” Ngụy Đàm nói, dứt lời, bỗng nhiên nhìn về phía ta, “Khi đó phu nhân đã gặp ta chưa?”

Ta ngượng ngùng: “Chưa từng.”

“Vậy mà ta đã gặp phu nhân rồi.” Ngụy Đàm mỉm cười.

Đây không phải chuyện lạ, năm đó cuộc sống ta rất phô trương. Có Thái hậu làm chỗ dựa, ta có thể đoạt bánh ngọt trong tay hoàng tử, càng đừng nói nhiều lần ra vào cung cấm.

“Phải không?” Ta cười, lúc cần khiêm tốn thì nên khiêm tốn, “Phu quân gặp thiếp khi thiếp vào cung sao?”

“Không phải.” Ngụy Đàm nói, “Sớm hơn.”

Ta kinh ngạc: “Sớm hơn?”

Ngụy Đàm không đáp, đứng trước mặt ta, nhìn ta, che ánh sáng ngoài cửa, lông mi chàng rủ xuống, khóe môi khẽ cong lên. lát sau, chàng đưa tay nâng cằm ta: “Sau này hãy nói, trước đi dùng bữa đã.” Dứt lời, khoác lên vai ta, đi ra phía ngoài.

Các gia nhân đang treo đèn lồng ở hành lang, nhìn chúng ta ra ngoài, rồi rút hành lễ.

Ta thấy bọn họ nhìn trộm, hơi không tự nhiên. Nhưng cánh tay Ngụy Đàm vững vàng bất động, đi lại nhanh, ta bị chàng kéo theo, chỉ có thể cố gắng theo sát.

Sớm hơn? Trong lòng vẫn nghĩ đến lời chàng vừa nói, lát sau, ta đã hiểu, khi đó Ngụy Đàm biết Bùi Tiềm, chàng đương nhiên biết ta từ miệng Bùi Tiềm.

Mùa đông trời tối sớm, dùng cơm xong, trời đã tối đen thui.

Chủ nhân trong nhà chỉ có ta và Ngụy Đàm, không cần hầu hạ cữu cữu, quay về phòng là có thể rửa mặt nghỉ ngơi. Bôn tẩu hai ngày trên đường, ta rất mệt mỏi, nhưng Ngụy Đàm lại phân chân mười phần, ngồi lên ghế nói muốn uống trà, nhưng trà chưa pha xong, bàn tay chàng đã thò sang đây.

Chàng ôm ta ngồi trên đùi, cắn vành tai ta, hôn dần xuống môi.

Đã nhiều ngày chưa âu yếm, ta có chút không thích ứng, bị chàng dây dưa khẽ thờ dốc, nghe thấy nước trà ừng ục sôi, ta vội nói: “Không phải phu quân muốn uống trà...”

Ngụy Đàm làm như không nghe thấy, lời lẽ càng lưu luyến hơn. Một lát sau chàng mới bỏ qua cho ta, dùng sống mũi cọ má ta, giọng nói trầm thấp mà say mê: “Phu nhân còn thơm hơn trà...” Dứt lời, lại vùi đầu găm cổ ta.

Ta: “...”

Đang lúc ta nghĩ chàng sẽ đi rửa mặt, trực tiếp nhảy lên giường thì phía ngoài truyền đến tiếng gia nhân, nói có khách tới chơi.

Lúc Ngụy Đàm ngẩng đầu, có chút ảo não.

Chàng đáp một tiếng, buông tay ra, bắt đầu dĩ cười cười, tiếc nuốt sờ sờ mặt ta: “Tối nay vì phu phải tiếp khách, lát quay lại sẽ tiếp tục.”

Dĩ nhiên ta sẽ không vừa pha trà vừa ngây ngốc ngồi đợi. Sau khi Ngụy Đàm đi, ta bảo gia nhân tắt bếp trà, mình đi rửa mặt thay y phục.

Khi ta xong xuôi, bóng đêm đã dày đặc, Ngụy Đàm còn chưa trở lại. Ta nghĩ nghĩ, khoác áo ngoài, ra tiền đường nhìn thử.

Núp phía sau rèm, thấy ở chính đường có vài người, nghe những lời kia, chắc là quan lại Trường An. Ta đứng một lúc, cảm thấy bọn họ còn lâu mới xong chuyện, đang muốn xoay người, đột nhiên nghe Ngụy Đàm nhắc đến thuốc trị thương, không khỏi ngừng bước.

Một người nói: “... Bẩm đại công tử, mỗ đã từng sai người đi khắp các thành trì lấy thuốc. Nhưng nhiều năm chiến loạn liên miên, các loại thảo dược cầm máu bình thường đã khó kiếm, hiện tại giá rét tuyết rơi, cây cỏ đều bị tuyết bao phủ, tìm thuốc lại càng khó khăn hơn. Nếu muốn tìm, chỉ còn cách đợi đến mùa xuân, tiết trời ấm lên, tuyết tan, cây cỏ sinh trưởng, có lẽ có thể tìm được một chút.”

Ngụy Đàm trầm ngâm chốc lát, nói: “Thiên hạ chia cắt, thiên tử mặc dù thống nhất Bắc Phươg, nhưng Nam Phươg vẫn khó khăn. Khi nào chiến sự tới, chúng ta cũng không biết, chuyện chuẩn bị vật phòng thân, kính xin chú công để ý nhiều hơn một chút.

Mọi người vâng dạ.

Ta nghe bọn họ nói đến chuyện khác, khép lại vạt áo, lặng yên trở về phòng.

Ngụy Đàm ngồi ở chính đường rất lâu, lúc chàng trở lại, ta đã nằm ngủ, mơ hồ nghe được tiếng chàng cời y phục xột xoạt, không biết bao lâu, đèn tắt, phía sau ta có thêm một lồng ngực ấm áp.

“Về rồi...” Ta mơ màng hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm nhẹ nói bên tai ta, “Ngủ đi.”

Ngụy Đàm là người bạn rớn. Chàng ngủ muộn hơn ta, dậy sớm hơn ta.

Ngày hôm sau, ta bị tiếng líu riu của chim sẻ đánh thức, mở mắt ra, Ngụy Đàm đã không còn bên cạnh. Xuống giường hỏi gia nhân, bọn họ nói, nửa canh giờ trước Ngụy Đàm đã đi, nói sau giờ ngọ mới trở về.

Ta đáp, nhìn sắc trời, trong lòng có chút do dự.

Hôm qua Ngụy Đàm nói, chàng sẽ đưa ta đi thành Bắc nhìn một chút. Nói thật, trở lại sau nhiều năm xa cách, ta rất muốn đi, nhưng ta không muốn đi cùng chàng. Nơi đó là nhà ta, nó thuộc về ta và cha mẹ, huynh trưởng. Đã lâu lắm rồi, ta không dám đụng vào, ta cũng không muốn để người khác đụng vào, cho dù buồn đau cỡ nào, ta chỉ muốn khóc một mình.

Ta đại khái có thể biết nơi đó giờ thế nào, Nhượng Thiên từng nói cho ta biết, khi nàng rời khỏi Trường An, những gia đình giàu có ở thành Bắc đều bị cướp bóc, hoặc bị chiếm đoạt, đốt nhà, không ai may mắn thoát khỏi. Nàng cũng không nhắc tới nhà Phó thị, nhưng không cần nàng nói, ta cũng có thể đoán được.

Ta ngồi xe tới thành Bắc, dọc theo đường đi, người đi đường qua lại, vẫn có thể mừng rỡ ra được vài chỗ chợ cũ. Nhưng những cửa hàng đẹp đẽ ngày xưa, tùy ý nhìn có thể bắt gặp bóng dáng xinh đẹp của nữ tử, nay chỉ còn người vợ và đi đường, rồi những tên ăn mày ngồi co rúm hai bên.

Đi ngang qua hoàng thành, cửa thành đóng chặt, nhà cửa bên trong đã không còn bóng dáng. Tuyết tích đầy trên mái nhà, nhưng vẫn có thể nhìn ra mái ngói bị thiếu rui, lộ ra màu nám đen. Khi nhà Phó thị xuất hiện trước mắt, lòng ta đau thắt lại.

Tường rào vẫn vững vàng, nhưng không thấy cửa. Những khóm cúc mọc đầy hai bên tường, bị tuyết phủ kín, chỉ còn cành đen thui vươn thẳng.

Ta xuống xe, đi qua lớp băng tuyết, gạch vụn, bước chân vào nhà.

Nếu nói tường ngoài làm ta cảm thấy quen thuộc, thì khi ta vào nhà giữa, trước mắt ta chỉ thấy xa lạ. Vật liệu ông nội tự chọn vật để xây dựng chính đường, tầng thư các mà phụ thân vẫn lấy làm kiêu ngạo, lầu phía Tây mà mẫu thân thích nhất, thủy tạ nơi các huynh trưởng uống rượu... Hết thấy, hết thấy đã không còn tồn tại.

Chỉ còn vài đoạn tường đứng trơ trọi trong tuyết, đã không nhìn ra màu sắc gì, khối đen ám trên tường đã nói rõ nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Ta cứ nghĩ mình sẽ khóc lớn, nhưng khi nhìn những thứ này, một tiếng cũng không khóc nổi. Chỉ có nước mắt, chảy dài trên má, từ từ lạnh buốt.

Thiếu rui cũng tốt. Ta hít sâu một hơi, lau nước mắt. Không còn cái gì, không ai có thể quấy rầy bọn họ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Trường An (Trung)

Bầu trời xám xịt, chắc sẽ không có mặt trời. Ta kéo cao cổ áo, vẫn thấy lạnh, lại khép chặt vạt áo vào.

Mặc dù nhà cửa bị phá hủy, nhưng ta vẫn quen thuộc từng chỗ, chỗ nào là đất trống, chỗ nào có hành lang, đường kia đi thông đến viện người nào. Ta xuyên qua tiền đường, đi vào bên trong, trên mặt tuyết, chỉ lưu lại một hàng dấu chân dài sau lưng ta.

Hậu viên nhà ta rất đẹp, một cây một đá, cũng là ông nội nhiệt tình chọn lựa. Ta rất thích nơi này, lúc mười tuổi, quần quýt chiếm căn phòng duy nhất trong hậu viên làm khuê phòng, hậu viên chính là viện của ta.

Không giống mấy căn phòng khác, trong hậu viên, hoa và cây cảnh vẫn còn, chẳng qua không người chăm sóc, nhìn như cây mọc hoang. Mùa đông, phần lớn cây cối trụi lá, chỉ còn cành cây tiêu điều. Màu xanh duy nhất là gốc cây tùng phía xa, hình dáng không khác lúc ta rời khỏi.

Bên cạnh nó, là phòng nhỏ đã sụp đổ.

Ta thông thả đi qua, đi lên thêm đá. Xà gỗ cháy đen, nằm ngổn ngang trên đất, gạch ngói vụn chất đống đầy đất. Ta kinh ngạc nhìn, nhớ tới đêm cuối cùng ta đứng đợi chỗ này.

Khi đó, trời cũng lạnh như bây giờ. Lúc nửa đêm, mẫu thân vội vã gọi ta dậy, mặc y phục tử tế cho ta.

Ta tỉnh tỉnh mê mê, nhìn mặt bà đầy khăn trương, không ngừng nói với nhũ mẫu và thị tỳ đang thu dọn đồ đạc, nói cái này mang đi, cái kia cũng mang đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta ý thức được có chuyện bất thường, hỏi bà.

Bà nhìn ta, ánh mắt phức tạp, khoắc chặt áo lông lên người ta: “Thái hậu vừa gọi con vào cung, nói muốn con ở với người mấy ngày.”

Ta còn muốn nói chuyện, huynh trưởng từ bên ngoài đi vào, nói xe ngựa đang đợi trước cửa. Mẫu thân không để ta nhiều lời nữa, kéo ta ra cửa.

Trong phủ chỉ thấp vài chiếc đèn lồng, ngoài dự liệu của ta, trước cửa, phụ thân, Nhị huynh và Trường tẩu đang chờ ở nơi này.

“Chuẩn bị xong chưa?” Phụ thân hỏi mẫu thân.

Mẫu thân gật đầu, để gia nhân nhét bọc quần áo lên xe ngựa, sau đó đặt ta ngồi lên.

Người nào người nấy sắc mặt nặng nề, Nhị huynh hay nói đùa nhất cũng im miệng không nói.

“A Dung,” bà kéo lại vạt áo cho ta, vội vàng dặn dò, “Sau khi vào cung, mọi sự đều phải nghe lời Thái hậu, lúc nào cũng phải ở bên cạnh Thái hậu, ai tới tìm cũng không được rời khỏi cung Trường Nhạc, biết không?”

Ta thấy vành mắt bà đỏ lên, lại nhìn phụ thân và các huynh trưởng, bất an ngày càng sâu sắc.

“Mẫu thân, con không vào cung, con không đi đâu hết.” Ta nói, nhảy xuống xe.

“Ngồi yên!” Phụ thân đột nhiên giữ chặt ta lại, trách cứ trừng mẫu thân một cái, “Nói mấy chuyện này làm gì.” Dứt lời, quát xa phu, “Đi mau!”

Xa phu đáp một tiếng, giờ roi giục ngựa.

Ta chưa kịp định thần, đã ngã ngựa ra phía sau.

“Mẫu thân!” Ta kéo mình xe gọi mẫu thân, bà đứng ở cửa nhìn ta, lát sau, nâng tay áo che mặt...

Giọt nước rơi lên tuyết, tạo thành một lỗ nhỏ, ta đập lên tuyết và gạch ngói vụn, bước ngắn bước dài đi vào. Nơi này ta ở rất nhiều năm, mặc dù thay đổi hoàn toàn, nhưng ta vẫn biết nơi nào kê giường, nơi nào kê bàn, nơi nào là bệ cửa sổ ta thích dựa vào nhất. Một cái xà nhà bằng gỗ nằm trên đất, một nửa đã cháy thành than, hình như đè vào vạt gì.

Ta cúi người lật ra, một khuôn mặt bản thiêu tươi cười trước mắt ta. Ta sững sờ một chút, nhặt nó lên.

Là một con búp bê vải.

Vải vóc trải qua nhiều năm gió táp mưa sa, đã ố vàng, nhưng vẫn chưa bị rách chỗ nào. Đầu thật to, tứ chi dài nhỏ, đường chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo—trong phủ chỉ có ta làm khó nhìn như vậy.

Ta nhớ, mẫu thân cường chế ta học nữ công, đây là thành phẩm đầu tiên ta làm được. Khi đó, ta cảm thấy mình làm thật không tồi, dương dương đắc ý mang đi khoe, còn muốn đặt tên cho nó.

“... Ha ha, hình dáng thật giống A Dung, gọi là A Sòa (1) đi.” Nhị huynh vuốt tóc ta cười nói.

(1) Sòa: Ngu, ngốc.

Ta gạt vệt bùn dính trên mặt búp bê. Nó nhìn ta, chỉ đen thêu hai mắt, tơ hồng thêu đôi môi, đúng là rất giống đứa ngốc đang toét miệng cười. Mũi cay

cay, không biết vì gió lạnh hay vì nhớ lại chuyện cũ. Ta cảm búp bê, nhìn chung quanh, nơi này đã từng là nơi ta ở, người và vật nay đã đi đâu?

Cả vườn cây mơ hồ trước mắt, về nhà, về nhà, trên đời này, ta còn có nhà để về sao?

Gió Bắc vẫn thổi, bỗng nhiên, cả người ảm áp, trên vai có thêm một chiếc áo khoác.

Ta giật mình quay đầu, một bóng người gần trong gang tấc, đáy mắt mông lung không rõ. Ta muốn lau mắt nhìn cho rõ, chỉ nghe một tiếng thờ dài, ta bị chàng ôm vào lòng.

Mùi này ta đã quen thuộc, hơi ẩm lan tỏa, xóa đi cái lạnh trên mặt. Ta muốn ngẩng đầu, Ngụy Đàm giữ chặt gáy ta: “Muốn khóc thì khóc đi, nơi này không ai nhìn thấy.”

Lòng ta như có gì đó vuốt ve, ta chui đầu vào trong ngực chàng, không dấy dựa nữa...

Lúc đi ra, ngoài cửa trừ xe ngựa của ta, còn có ngựa của Ngụy Đàm.

“Phu nhân còn muốn đi đâu nữa không?” Ngụy Đàm hỏi ta.

Ta nhìn đồng phế tích phía sau, lắc lắc đầu. Trường An đã không giống xưa, đến chỗ khác, chỉ sợ càng thêm thương cảm.

“Không phải sau giờ Ngọ phu quân mới về sao? Sao lại tìm được nơi này?” Ta hỏi chàng.

“Ít việc, ta về sớm hơn.” Ngụy Đàm nói, nhìn ta một chút, “Nơi phu nhân đến chỉ có nơi này.”

Lời này không sai.

“Phu nhân không đi đâu nữa, vậy theo vi phu đến chùa Hộ Quốc được không?” Chàng nói.

Ta kinh ngạc: “Chùa Hộ Quốc?”

Ngụy Đàm gật đầu, nói: “Mấy năm rồi vi phu chưa trèo lên núi Nhạn Thai, đang muốn trở lại chốn cũ.”

Ta nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Chùa Hộ Quốc là chùa lớn nhất Trường An, hai trăm năm trước Hiếu hoàng đế hạ lệnh xây dựng. Nơi này hương khói quanh năm, lại rộng rãi, là một trong những nơi dân chúng Trường An thường đến, trong đó có núi Nhạn Thai, cao vài chục trượng, đứng trên đó có thể nhìn được nửa Trường An.

Mẫu thân không quá thích chùa Hộ Quốc, nói nơi đó tạp nham, trừ lúc bái phật, còn lại bà rất ít khi đưa ta đến.

Nhưng Ngụy Đàm lại biết rất rõ nơi này, khi ta đang cố gắng nhớ lại núi Nhạn Thai chỗ nào, chàng đã đưa ta đến chân núi.

Chùa Hộ Quốc mặc dù cũng bị ảnh hưởng chiến hỏa, nhưng giữ gìn tốt hơn những nơi khác. Núi Nhạn Thai đứng sừng sững ở phía trước, lầu các vẫn giữ hình dáng như ngày xưa.

Lúc trước ta rất ghét đến nơi này, không vì cái gì khác, là vì các bậc thang, ước chừng có tám mươi một bậc, mỗi lần đi lên rất cực khổ.

Hôm nay trời âm u, không phải ngày tốt, người lên núi Nhạn Thai không có mấy. Băng tuyết phủ trắng thêm đá, mới đi hai bước, ta bị trượt chân, may Ngụy Đàm bắt được cánh tay ta.

“Cẩn thận.” Ngụy Đàm nói, không buông tay ta ra, kéo ta đi lên từng bậc.

Hàng năm Ngụy Đàm đều bôn tẩu bên ngoài, bậc thang đối với chàng như đất bằng. Ta thì không giống lúc trước, đi chưa được nửa đường đã mệt.

“Nghỉ chút nhé?” Ngụy Đàm quay đầu lại nhìn ta.

Ta lắc đầu, thờ hờn hờn nói: “Không cần.”

Ngụy Đàm đi chậm lại, cười cười: “Phu nhân đi lại quá ít, chờ khi nào hồi Ung Đô, ngày ngày theo vi phu chạy trên tường thành một vòng, sẽ không mệt nữa.”

Ta muốn bật lại, nhưng cảm thấy đầu võ mồm với chàng rất phí sức, không bằng giữ sức leo lên.

Rất cực lên tới đỉnh, người ta đổ mồ hôi, cho nên cởi áo khoác vắt trên tay.

Lầu các đóng cửa, Ngụy Đàm đi sang bên cạnh, nhìn ra xa.

Ta cũng nhìn lại, lúc trước đứng chỗ này, có thể trông thấy tầng tầng lớp lớp mái nhà, hoàng cung khổng lồ, to lớn vững vàng, nhưng hôm nay, chỗ đó trừ tường cao và nền đất, còn không có thứ gì nữa. Không chỉ có hoàng cung, còn rất nhiều cảnh đẹp ở Trường An, tựa như lầu các san sát trên phố, ban

ngày mới cong tinh xảo, ban đêm đèn sáng như sao, hiện tại, tất cả biến mất không còn.

Mặc dù không có tinh thần, nhưng ta không muốn đắm chìm trong bi thương, cho nên tìm chút đề tài: “Lúc trước phu quân thường tới đây?”

“Ừ.” Ngụy Đàm nói, “Trước lúc ta vào Vũ Lâm, sáng sớm đều chạy tới chạy lui lên bậc thang mười lần.”

Ta ngạc nhiên, nhìn về phía bậc thang.

Tám mươi một bậc, chạy tới chạy lui mười lần... Tính ra mỗi ngày chạy một ngàn sáu trăm hai mươi bậc... Ta chắc lưỡi hít hà, không trách Bùi Tiềm năm đó đánh không lại chàng.

Đang muốn mở miệng, một trận gió thổi qua, ta hắt xì một cái.

“Khoác áo vào đi.” Ngụy Đàm quay đầu nhìn ta.

Ta nói: “Thiếp vẫn hơi nóng.”

Ngụy Đàm không nhiều lời, cầm áo khoác trong tay ta, choàng lên người. Sau đó chàng nhấc tay lên, vòng trước người ta.

Hơi thở ấm áp phun sau tai, ta quần bách, nhìn sang bên, một du khách bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt.

“Có người nhìn.” Ta nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Ngụy Đàm cũng nhìn sang bên, lơ đãng nói, “Sợ cái gì, ta và nàng là phu thê.” Dứt lời, chàng gạt đầu với người khách kia, “Công đài, lên núi chơi sao?”

Người nọ ngẩn người, chốc lát, chấp tay nói: “Đúng vậy.”

Ngụy Đàm cười cười: “Hôm nay đẹp trời, sao công đài không đưa theo phu nhân đi?”

Người nọ nhìn ta một chút, ngượng ngùng cười một tiếng, “Phu nhân ở nhà, chưa từng đi ra ngoài.” Dứt lời, nhìn quanh một chút, thần sắc mất tự nhiên. Ở lại chốc lát rồi đi xuống.

“Phu quân quen biết người ta?” Ta nhìn người kia, nghi ngờ hỏi.

“Không quen.”

“Vậy...”

“Không phải người ta đi rồi sao?” Ngụy Đàm cắn tai ta.

Ta: “...”

Lưu manh. Ta âm thầm hít sâu, để nhiệt trên mặt tản ra một chút.

Trên núi chỉ còn ta và Ngụy Đàm, chàng ôm lấy ta, lồng ngực dán sau lưng ta. Im lặng đứng một lúc, bỗng nhiên chàng nói: “Muốn về Trường An không?”

Ta ngo ngắc một chút, lát sau mới bừng tỉnh, chẳng lẽ chàng hỏi ta có muốn về Trường An ở không?

Trong lòng chua xót, im lặng một lúc, ta nói: “Nhưng nó bị phá hủy rồi.”

“Phá hủy?” Ngụy Đàm nói, “Trường An đã hơn ngàn năm, nàng có biết nó bị phá hủy bao nhiêu lần không?”

Ta sùng sốt, cái này ta không biết, lắc đầu một cái.

“Chín lần.” Ngụy Đàm nói.

Ta tính tính, cảm thấy không đúng: “Trung bình hai trăm năm một lần? Khoảng bằng ba đời vua Trường An.”

“Không chỉ nội chiến,” Ngụy Đàm nói, “Còn có giặc ngoại xâm, thiên tai, đảo chính, thậm chí là mặt đế tiền triều, cả thành Trường An hỏa hoạn, sau ôn dịch hoành hành, chỉ trong vòng ba năm đã không còn bóng người. Cao hoàng đế đăng cơ, Trường An chưa tới trăm hộ, không bằng một tiểu huyện.”

Ta không nói.

“Nó còn có thể giống ngày trước sao?” Ta nhìn về phía nhà mình, một lát sau, nhỏ giọng nói.

“Nếu nàng muốn, nó sẽ vậy.” Ngụy Đàm nói xong, buông tay, xoay ta quay mặt về phía chàng, hai tay giữ hai đầu vai ta, “A Dung, có chuyện sẽ không

bằng lúc trước, nhưng không phải toàn bộ. Cuộc đời hiểm ác thế nào đi nữa, nhưng sẽ có một ngày, tựa như Trường An, nàng không chê nó, nó cũng sẽ không vứt bỏ nàng.”

Ta nhìn vào mắt chàng, trời sáng, thần thái trong mắt không thể giải thích, kiên định, sôi nổi. Lòng ta gọn sóng, giống như được thổi một luồng gió mát vào.

“Phu quân sẽ gây dựng lại Trường An?” Ta nhẹ giọng nói.

Ngụy Đàm mỉm cười: “Ta sẽ. Phu nhân có nguyện sát cánh cùng ta không?”

Ta không nói, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đối diện. Chỉ thấy mặt mày tuấn lãng, ánh mắt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Trường An (Hạ)

Trên đường xuống núi, hôn ta vẫn ở trên mây. Ngụy Đàm kéo tay ta, không ngừng bảo ta chú ý dưới chân, từng bậc từng bậc, chậm chậm mà đi.

Mới vừa ở trên Nhạn Đài, Ngụy Đàm hỏi ta có nguyện sát cánh cùng chàng gây dựng lại Trường An không.

Ta chần chừ, hi vọng vụt tắt, bỗng nhiên lại dấy lên. Ta chậm rãi gật đầu, Ngụy Đàm cười thật tươi, dùng sức bế bổng ta lên...

Mặt ta vẫn nóng ran.

Tay bị chàng cầm chặt, thật ấm áp, từ trước đến giờ ta chưa từng chú ý đến cảm giác khi được chàng nắm tay.

Trên đường, ta thấy một ngôi nhà đang được sửa chữa lại, bốn phía dùng cây trúc làm giàn giáo.

Nàng không chê nó, nó cũng không vứt bỏ nàng... Tâm như có người ve vuốt, ta không nhịn được liếc về phía Ngụy Đàm, chàng nhìn phía trước, dường như đang nhìn cảnh hai bên.

Ra khỏi chùa Hộ Quốc, ta đang chuẩn bị lên xe, Ngụy Đàm lại nói với xa phu: “Đánh xe ngựa về, ta và phu nhân đi bộ về phủ.”

Xa phu đáp, xoay người tránh đi.

“Nơi này cách nhà không xa, phu nhân đi cùng ta một chút nhé?” Ngụy Đàm quay đầu nói với ta.

Cũng đã căn dặn xa phu, hỏi ta làm gì nữa. Ta cười cười: “Ừ.”

Trời rét đậm, mọi người vốn không muốn ra khỏi cửa, người đi đường rất ít. Ngụy Đàm nắm tay ta đi trên đường, không ít người ghé mắt. Ngụy Đàm làm như không thấy gì, cứ thế rêu rao khắp nơi.

Ta nhìn về phía sau, hai tùy tùng đi theo cách mấy trượng, mắt nhìn chỗ khác. Ta thẹn thùng, bấm bấm tay Ngụy Đàm, chàng xoay đầu lại nhìn ta, cong cong khóe môi, cầm tay ta chặt hơn.

Phía trước, một người bán hàng rong đang chào hàng, một đám tiểu đồng đang chạy theo phía sau.

“Tránh ra tránh ra!” Người bán hàng rong vừa đi vừa phẩy tay.

“Muốn ăn không?” Ngụy Đàm hỏi ta.

Bánh rán Trường an đã lâu ta chưa được ăn, mới nhìn có chút thèm.

“Phu quân mang theo tiền không?” Ta hỏi.

Ngụy Đàm cười một tiếng, kéo ta đi tới.

“Bánh rán bao tiền một cân?” Chàng hỏi.

“Mười tiền.” Người bán hàng rong nói.

“Mười tiền?” Ngụy Đàm chưa mở miệng, ta không nhịn được nói, “Bánh rán của người thật đắt, ta lấy mười tiền mua bột mua dầu, ít cũng làm được năm

cân.”

Người bán hàng rong nói: “Năm cân? Phu nhân có đi chợ xem gạo bán bao nhiêu không? Bánh rán nhà ta đặc bột, chiên giòn, nhà khác không được thế đâu.”

Ta không muốn cò kè với hân, nói: “Sáu tiền, không bán ta đi.”

Người bán hàng rong lắc đầu: “Sáu tiền không được, ít nhất tám tiền.”

Ta kéo Ngự Đàm chuẩn bị đi.

“Bảy tiền! Bảy tiền!” Người bán rong vội nói, “Phu nhân, ta nói giá thấp nhất rồi, không thể thấp hơn được nữa!”

“Được.” Ngự Đàm nói.

Ta sững sốt, lờm chàng. Chàng tiếp tục nói với người bán rong: “Ta mua hết, gói lại.”

Người bán rong nở hoa trên mặt, liên tục nói vâng, không ngừng gói bánh lại.

“Mua nhiều vậy, sao mang đi được?” Ta hỏi Ngự Đàm.

Ngự Đàm mỉm cười: “Vi phu tự có cách.”

Gói xong, ước chừng hai mươi cân. Ngự Đàm gọi tùy tùng tới, lấy túi tiền, đồ ào ào ra ngoài.

Người bán hàng đếm tiền, miệng cười không khép.

Một đồng bạc bày trước mặt, ta nhìn Ngự Đàm và tùy tùng, nghĩ thầm hân là Ngự Đàm bảo người bán rong bán nốt cho mình cái rổ.

Nhưng Ngự Đàm không nghĩ vậy, chàng chuyển hướng sang đám tiểu đồng vây xem, ngoắc tay, “Lại đây, mỗi đứa cầm một bạc.”

Bọn tiểu đồng nghe được lời này, ánh mắt phát sáng, vừa hưng phấn vừa chần chừ.

Ngự Đàm cầm lấy một bạc bánh rán, đưa cho hài tử bên cạnh. Những đứa khác ríu rít đến gần, Ngự Đàm cho bọn chúng mỗi đứa một bạc.

“Công đài thật lương thiện, tương lai phúc thọ đầy nhà.” Người bán hàng rong cười nói.

Ngự Đàm cười: “Phúc thọ đầy nhà thì không dám, chỉ cần đủ thôi.” Dứt lời, chàng để tùy tùng cầm theo số bánh còn lại, tiếp tục đi về phía trước.

Ta quay đầu lại nhìn nhóm tiểu đồng vẫn đang sung sướng, hỏi Ngự Đàm: “Lần nào ra cửa phu quân cũng mang nhiều tiền như vậy?”

“Hả?” Ngự Đàm nhìn ta một chút, “Không phải người ta vẫn nói ‘Không có trăm tiền, không đến Trường An’ sao?”

Ta sững sốt, cảm thấy lời này rất quen tai.

“Bảy tiền một cân bánh rán,” Ngự Đàm nói, “Ta nhớ lúc trước bốn tiền một cân.”

“Thiếp thấy rất đắt.” Ta nhìn chàng, “Nhưng không ngăn cản được phu quân xuất thủ.”

“Chút tiền này ta không thiếu.” Ngự Đàm cười cười, “Trời lạnh vậy, ra ngoài bán hàng không nhàn nhả gì.”

Thật là người lương thiện.

“Hân cũng không chết.” Ta quyết tâm tính toán với chàng, nói: “Ung Đô bán một thạch bột mì là một trăm hai mươi tiền, dầu vừng một cân mười tiền. Triều đình vận chuyển lương thực, giá tiền Trường An sẽ không đắt hơn bao nhiêu, cộng thêm dầu và vừng, một cân bánh rán nhiều nhất ba tiền. Thiếp vừa nói sáu tiền là hân đã lãi rất nhiều rồi.”

“Hả?” Ngự Đàm nói, “Phu nhân rất thạo giá lương thực?”

Ta khiêm tốn mỉm cười: “Làm con dâu, chuyện củi gạo đương nhiên thạo.”

“Tính sổ cũng rất thạo.”

“Lúc trước ở nhà mẹ đẻ, thiếp thường xem sổ sách giúp mẫu thân.”

Ngự Đàm ánh mắt sâu xa: “Còn có thể mặc cả.”

Câu này có chút chặn họng ta, nhưng ta nhanh trí tìm được lý do: “Nếu thiếp biết giá thành, đương nhiên phải mặc cả.”

Ngụy Đàm nhìn ta, mỉm cười, lời nói thành khẩn: “Có phu nhân quản gia, vì phu rất an tâm.”

Ta cảm thấy lời này lọt tai, cong môi đón nhận: “Đa tạ phu quân.”

Tiếp tục đi về phía trước mười bước có một con đường cắt ngang. Ngụy Đàm dừng lại, hỏi ta: “Đói chưa?”

Ta gật đầu: “Hơi đói.” Từ lúc ra khỏi cửa đến giờ hơn hai canh giờ, đã qua trưa.

“Phu nhân đã đến chợ Nam chưa?”

“Đã đến.” Ta trả lời, chốc lát, cảm thấy không ổn, bổ sung, “Lúc trước từng đi ngang qua.”

Ngụy Đàm dường như không để tâm câu trả lời, nói: “Ở đó có một chỗ bán canh đậu hũ, chủ tiệm tên Diêu tam nương, phu nhân đã từng ăn chưa?”

Ta lắc đầu. Mặc dù năm đó ta thường đi ra ngoài, cũng biết vài chỗ ăn vặt nổi danh, nhưng ta không thích canh đậu hũ, cho nên không có ấn tượng.

Ngụy Đàm vẻ mặt tiếc nuối: “Phu nhân ở Trường An lâu như vậy, canh đậu hũ nổi tiếng của Diêu tam nương cũng chưa được ăn!”

Ta mỉm cười: “Lúc trước thiếp cần tuân khuê huấn, chợ Nam hình dáng thế nào còn chưa nhìn kỹ.”

Ngụy Đàm nhìn ta, cười nhẹ: “Ra vậy, hôm nay vì phu đưa phu nhân đi mở mang kiến thức một phen.” Dứt lời, chàng choàng qua vai ta, một đường đi tới.

“Có người...” Ta quay lên, vừa cuống quýt nhìn chung quanh vừa gạt tay chàng ra.

“Ta và nàng là phu thê, sợ gì chứ.” Ngụy Đàm tăng thêm lực, kẹp lấy ra đi về phía trước.

Năm đó ta ở thành Bắc, nơi đó có chợ Bắc, nhưng người quen quá nhiều, ta sợ bị nhận ra, cho nên trà trộn đi chợ Đông, chợ Tây. Chợ Nam ta cũng đi qua vài lần, nhưng nơi đó không náo nhiệt bằng chợ Đông, chợ Tây, niềm vui thú không nhiều lắm.

Cửa hàng chợ Nam phần lớn bán vật liệu may mặc, lã la cẩm bạch, cần gì cũng có. Nhưng hiện tại thế đạo tiêu điều, mặc dù hôm nay có phiên chợ, nhưng rất nhiều cửa hàng đóng cửa, biển hiệu cũng không thấy đâu.

Nơi này trống trải, không ít nông dân phụ cận chờ thô sản tới bán, đã qua trưa, có người bắt đầu chờ hàng rời đi.

Ngụy Đàm kéo ta, vừa đi vừa nhớ lại, nói: “Lúc trước, trời lạnh thế này, ta thường tới chợ Nam ăn canh đậu hũ, ăn cùng bánh nướng đường, rất ngon.

“Vậy sao?” Ta đáp, ăn kiểu này ta chưa thử bao giờ, những thứ đồ bình dân yêu thích, ta rất ít gặp. Nhìn về phía trước, ta nói: “Nhiều năm chiến loạn, sao phu quân biết cửa tiệm đó vẫn còn?”

Ngụy Đàm nói: “Ta không biết, chỉ nghe nói chợ Nam tồn thất không nặng.” Nói xong, chàng chỉ phía trước, cười cười, “Kia kia.”

Ta nhìn lại, thấy ven đường có một cửa tiệm rất nhỏ, dưới mái hiên có một biển hiệu, trên đó viết ‘Canh đậu hũ Diêu tam nương’. Nhưng cửa chỉ mở một nửa, phía trên treo một bó cây xương bồ, hình như không mở hàng.

Ngụy Đàm đi tới, đứng cửa hô một tiếng: “Tam nương! Có bán canh đậu hũ không?”

Giọng chàng lớn, ta liếc nhìn chung quanh, may mắn không ai để ý.

“Hôm nay không mở hàng, không có không có!” Một giọng nữ không thua Ngụy Đàm truyền từ bên trong ra, lát sau, một phụ nhân mập mạp, chừng trên dưới năm mươi tuổi đi ra, mặt tròn, gương mặt hồng hào.

Bà nhìn thấy Ngụy Đàm, sững sờ.

“Không nhớ ta sao?” Ngụy Đàm nhướn mày.

Phụ nhân mập nhìn chàng một lúc, cười lên: “Nhớ chứ, nhớ chứ! Ngươi là Vũ Lâm Lang trước kia thường tới!” Dứt lời, bà quay đầu hô vào phía trong nhà, “Đương gia! Tiểu lang quân lúc trước hay trêu chọc nữ tử tới!”

Ngụy Đàm “...”

Ta: “...”

Ngụy Đàm mất tự nhiên, nói: “Ta vốn muốn đưa phu nhân tới ăn canh, hôm nay tam nương không mở cửa, ngày khác ta quay lại.”

Diêu tam nương cười khoát tay, nói: “Gi mà ngày khác! Con dâu ta đêm qua sinh hạ tôn nhi, hôm nay mặc dù không có canh đậu hũ, nhưng có canh trứng rục cái, mau vào ăn một chén!”

“Thì ra là có việc vui.” Ngự Đàm cười nói, dứt lời, nhìn về phía ta: “Ăn không?”

Ta mỉm cười gật đầu một cái.

Diêu tam nương nhìn ta, chớp chớp mắt nhìn về phía Ngự Đàm: “Đây là phu nhân sao? Tiểu lang quân cười thê tử rồi!”

Ngự Đàm ha hả cười một tiếng, nhìn về phía ta.

Ta cũng mỉm cười, người này mặc dù nói lời thô tục, nhưng ta không thấy ghét.

Diêu tam nương đón chúng ta vào nhà, gọi to, “Đương gia! Hai chén canh trứng! Có khách tới!”

Trong tiệm có bảy tám bộ bàn ghế, một nam tử râu tóc hoa râm bụng hai chén canh trứng gà nóng hổi ra ngoài, cười ha ha nói: “Mau ngồi đi.”

Ngự Đàm tạ ơn, kéo ta ngồi xuống ghế bên cạnh.

“Tiểu lang quân, đã lâu không gặp.” Nam tử đặt chén xuống, cười nói với Ngự Đàm.

Ngự Đàm gật đầu: “Đúng vậy, công đài và tam nương vẫn vậy!” Nam tử cười ha ha xoa tay, nhìn về phía ta: “Đây là phu nhân? Năm đó tiểu lang quân tới tiệm, luôn có nữ tử đến gần nhìn lên. Khi đó ta vẫn nói với thê tử, Tiểu lang quân đáng người như vậy, tương lai cưới thê hần là thiên tiên, thật đúng như dự đoán!”

Ta thẹn thùng, liếc về Ngự Đàm, người này có nữ tử theo đuôi? Thật không nhìn ra...

“Chuyện đã qua, công đài nhắc lại làm gì!” Ngự Đàm nhìn ta một chút, cười nói với nam tử.

“Cái gì mà công đài, lang quân đừng coi trọng ông ấy!” Diêu tam nương vừa đốt lò than vừa nói, “Chữ ‘Đại’ cũng không biết viết.”

Nam tử trừng bà, hừ hừ nói: “Cái gì không biết, mấy chữ trên biển hiệu không phải ta viết sao?”

“Ông viết thật không? Hay tìm Vương lão bản nhờ viết mẫu?”

“Bà thì gọi lắm! Bà thử viết tên bà xem, đặt bút chỗ nào cũng không biết...”

Hai người cãi nhau, đi ra phía sau, để lại ta và Ngự Đàm nhìn nhau, không biết nên khóc hay nên cười.

“Bọn họ vẫn vậy, ồn ào đến nỗi cách một dặm cũng nghe thấy.” Ngự Đàm nói.

“Vậy sao!” Ta mỉm cười, dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy canh.

Ngự Đàm thổi thổi chén canh, nói: “Nơi này lúc trước rất đông khách, nếu tới chậm, chỉ có thể đứng ngoài ăn.”

Ta đáp một tiếng, dùng muỗng múc một miếng, thổi thổi, cẩn thận đưa vào trong miệng. Rượu cái mùi vị ngọt thơm, trứng nấu vừa đủ lửa, vừa mềm vừa ngậy.

“Ăn ngon không?” Ngự Đàm hỏi.

Ta gật đầu.

Ngự Đàm múc trứng trong chén chàng, thả vào trong chén ta.

“Không cần... Nhiều lắm.” Ta vội nói.

“Ngon thì ăn nhiều vào.” Ngự Đàm nói, “Như vậy mới hưởng được chút hỉ khí.”

Ta sùng sốt, mặt tự nhiên nóng lên.

“A Dung, chúng ta cũng nên có hài tử.” Chàng nhẹ nói bên tai ta.

Ta vui đầu ăn canh, chỉ cảm thấy càng ăn càng nóng, không biết vì quá nhiều rượu cái, hay tại canh quá nóng...

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bánh Rán

Hai ngày ở Trường An, chớp mắt đã qua. Nhưng đối với ta, ta cảm giác dài như hai tháng.

Tại sao vậy chứ?

Ta ngồi trong xe ngựa, nhìn phong cảnh Trường An phía ngoài không ngừng chạy qua. Phồn hoa lúc trước giống như mộng đẹp, sau khi tỉnh lại, cảnh tượng không còn nữa. Ta vẫn thương cảm, nhưng cũng không giống đưa đám như lúc trước nữa.

Vì sao?

Ta nhìn trong tay, A Sòa cười toe toét thật khó coi, trên đầu một đóm đen sì làm tóc.

Đêm qua, ta tắm rửa sạch sẽ cho nó, lại hơ khô trên lửa than. Quá trình này rất dài, dùng xong bữa tối, ta ngồi ở chậu than hong khô, hong thật lâu. Ban đầu Ngụy Đàm không can thiệp, lúc ta tắm cho A Sòa, còn lưu manh cười, nói phu nhân vì các con mà chuẩn bị sao? Rất tốt!

Ta không để ý tới chàng, chàng ở một bên pha trà, lại lấy ra vài cuốn sách để đọc. Nhưng về sau, sắp tới giờ ngủ, chàng thấy ta còn một lòng một dạ ngồi cạnh chậu than, rất không vui, nhướn mày nói để gia nhân hong tiếp.

Tay xoay xoay tay cho đỡ mỏi, thông thả nói: “Phu quân cần phải nhẫn nại, chuyện con cái không thể gấp gáp được.”

Ngụy Đàm liếc về A Sòa một cái: “Con của ta không dài như vậy.”

Ta xem thường: “Đây là con ta.”

Ngụy Đàm nhướn mày: “Con nàng không phải con ta sao?”

“Hả?” Ta nói, “Nếu như sinh con ra là hình dáng này thì sao?”

Lời này nói ra ta có chút hối hận. Quả nhiên, Ngụy Đàm sùng sốt một chút, sau đó lộ ra nụ cười ý vị thâm trường: “Phu nhân nói rất đúng. Con cái hình dáng thế nào, sinh ra mới biết được, vì phu và phu nhân cùng nhau thử một chút.” Nói xong, thò tay tới ôm ta.

Chuyện trên tay ta còn chưa làm xong, sao chịu bỏ dở giữa chừng. Vội vàng dây dựa khước từ, càng không ngừng nói ‘Hơ nửa canh giờ nữa’. Hai người giằng co một lúc lâu, Ngụy Đàm chỉ thích lời ngọt ngào, cuối cùng, chàng đặt ta ngồi lên đầu gối, hai người cùng nhau hong A Sòa cho khô.

Khi đó, lửa than hồng hồng chiếu lên khuôn mặt tươi cười của A Sòa, phía sau ta, chàng vẫn ấm áp như trước...

Ta hít sâu một hơi, ngoài cửa xe, vừa mới đi qua hai cột đá trước cổng thành. Thu lại tầm mắt, nhìn vào trong ngực, lát sau, ta nhẹ giọng nói: “A Sòa, nếu chúng ta có nhà mới, mày có đi không?”

A Sòa nhìn ta, miệng méo mó, lát sau, đầu nó động đậy, gật gật hai cái.

Đi ra ngoài mấy ngày, có vui có buồn, trở lại Ung Đô, ta có cảm giác từ thể ngoại trở lại trần gian.

Mới vào thành, Ngụy Đàm trực tiếp đi doanh trung, một mình ta hồi phủ. Lúc bái kiến Quách phu nhân, bà đang cùng Hứa cơ nói chuyện ở sảnh đường, ta vào cửa đã thấy Hứa cơ mỉm cười kính cẩn.

Thấy ta tới, Hứa cơ vội vàng đứng dậy hành lễ. Quách phu nhân đề nàng lại, nói: “Con đang có thai, cứ ngồi yên.”

Ta nhìn Quách phu nhân, nói theo bà: “Cô thị nói đúng, cơ cứ ngồi yên.” Dứt lời, ta thì lễ với Quách phu nhân: “Bái kiến cô thị.”

Quách phu nhân mỉm cười: “Thiếu phu nhân đi Trường An, nếu không phải cháu dâu báo, lão phụ cũng không biết.”

Lời này rõ ràng trách cứ ta không xin phép đã đi. Ta không vui, lúc đi Ngụy Đàm đã sai người về phủ bẩm báo, lời này của Quách phu nhân, trên thực tế là bới móc. Nhưng mà tôn ti trật tự, có thể nào thì nên như thế.

Ta suy nghĩ một chút, tâm bình khí hòa nói với Quách phu nhân: “Nhi phụ không xin phép cô thị, vốn không nên, chẳng qua lúc đó phu quân đi rất gấp, chàng mệnh nhi phụ đi theo, nhi phụ không dám khước từ, cô thị dạy, nhi phụ ghi nhớ, tương lai tất không như vậy nữa, không để cô thị phải lo lắng.”

Ta đổ trách nhiệm lên người Ngụy Đàm, Quách phu nhân nhìn ta, lát sau, giọng nói mềm mỏng đi chút ít: “Thiếu phu nhân hiểu là tốt rồi. Con là đầu trưởng, phải làm gương cho trưởng ấu trong nhà, làm việc phải thận trọng mới được.”

Ta vâng vâng.

Hàn huyền mấy câu, Quách phu nhân nói ta đi đường vất vả, để ta về phòng nghỉ ngơi. Ta cũng không muốn ứng phó nữa, cáo từ rồi lui xuống.

Trở lại viện, A Nguyên đã ra ngoài chờ ta, thấy ta, như trút được gánh nặng.

“Phu nhân đã trở lại!” Trở về phòng, nàng cao hứng nói.

“Nhớ ta sao?” Ta cười cười.

“Nhớ!” A Nguyên cười hề hề, dứt lời, ghé vào tai ta nhỏ giọng nói, “Người không biết, hôm đó hồi phủ, Quách phu nhân nghe nói người đi Trường An, mặt rất khó coi, hừ chết người.”

Ta hiểu rõ, an ủi: “Không sao, bà ấy là chủ mẫu, đương nhiên phải nghiêm khắc chút.”

A Nguyên không nói nữa, lát sau, dường như nghĩ đến chuyện gì, về mặt thần bí: “Đúng rồi phu nhân, hai ngày nay, Ung Đô có chút chuyện mới mẻ.”

“Hả?” Ta ngồi vào ghế, hỏi: “Chuyện gì?”

A Nguyên sấp tợi: “Phu nhân ở Lạc Dương, không phải đã từng nói với cửu phu nhân chuyện thiên tử mở Hiếu Liêm sao?”

Ta gật đầu.

A Nguyên nói: “Hôm qua huynh trưởng nô tỳ đưa tin, nói huynh ấy đi đường gặp một nhà cửu phu nhân, nghe nói, bọn họ từ Lạc Dương tới Ung Đô.”

“Hả?” Ta kinh ngạc.

Mặc dù ta sớm biết Kiều Khắc sẽ đến tham gia Hiếu Liêm, nhưng không ngờ nhanh như vậy, hơn nữa cả nhà đều tới đây. Ta không khỏi nghĩ đến ngày ta rời khỏi Lạc Dương, mọi cố ý tiết lộ để cho Kiều Đề gả vào Ngụy thị, lần này tới đây mục đích không tránh khỏi chuyện đó.

“Phu nhân nhanh chân đến xem sao?” A Nguyên hỏi ta.

“Không cần,” ta cười cười, “Mọi sắp xếp xong, tất sẽ tới đây truyền tin.”

A Nguyên gật đầu.

“Còn một chuyện nữa.” Sắc mặt A Nguyên bỗng nhiên trở nên cẩn thận, nhìn chung quanh một chút, lấy một vật từ trong tay áo ra, nhanh chóng nhét vào tay ta.

Đó là một mảnh giấy, ta không giải thích được.

“Hai ngày trước Triệu Tuyền tới chơi.” A Nguyên nhỏ giọng nói, “Ông ấy mang đến một hộp mứt hoa quả, nói tặng cho phu nhân, nô tỳ thay người nhận lấy. Nô tỳ mở hộp định lấy mứt ra ngoài, lại thấy tờ giấy này dưới đáy hộp.”

“Hả?” Ta cảm thấy kỳ lạ, bảo nàng đóng cửa lại, mình đi vào trong phòng mở giấy ra xem.

Tờ giấy nhẵn nhụi nhúm nhúm, chỉ viết bốn chữ: Mười lăm Nam miếu.

Hoàng hôn, Ngụy Đàm theo chân Ngụy Giác trở về.

Trên người Ngụy Giác khoác một chiếc áo lông thật dày, sau khi vào cửa mang theo gió tuyết, nhìn có vẻ đặc ý, ngoài dự liệu của ta, Ngụy Tập đi theo sau Ngụy Đàm, trên người mặc bộ cẩm bào mới tinh.

Quách phu nhân tiến ra đón, cười nhẹ nhàng.

“Hoàng cung đẹp không?” Sau khi chào hỏi, Quách phu nhân hỏi Ngụy Tập.

“Có gì đẹp đâu, vào nhiều lần thế rồi!” Ngụy Tập vừa hơ tay vào lò than, vừa oán giận nói, “Trời lạnh quá đi, có cái gì có thể ngắm được chứ, biết vậy không đi.”

“Nói linh tinh gì đó.” Quách phu nhân giận trách, “Đó là hoàng cung, người khác có muốn cũng không vào được.”

Ngụy Tập xì mặt, định nói điều gì, chợt thấy ta, về mặt nhất thời thay đổi. Nàng vài bước đã tới trước mặt ta, hành lễ: “Trường tẩu.” Sau đó vươn tay về phía ta.

Ta kinh ngạc, mỉm cười nói: “Tiểu cô muốn thứ gì?”

“Bánh rán.” Ngụy Tập cong khóe môi, “Huynh trưởng nói mang bánh rán từ Trường An về, đang ở chỗ Trường tẩu.”

“Cho con bé một ít.” Ngụy Giác nói, dứt lời, cởi áo khoác, đi vào nhà, nói: “Nó nghe Mạnh Tĩnh nói có bánh rán, hoàng cung cũng không đi dạo, đòi trở về ngay.”

Ngụy Đàm đi sau ông, cười cười.

Ngụy Tập nhìn phụ thân, vừa ngượng ngùng vừa thờ ơ.

Ta hành lễ với Ngụy Giác, nói: “Cửu thị cực khổ.”

Ngụy Giác nhìn ta, cười nói: “A Dung đi Trường An? Trường An thế nào?”

Ta không biết thế nào của ông là thế nào, chỉ nói: “Trường An thật yên bình.”

Ngụy Giác gật đầu, lại hỏi Ngụy Đàm mấy câu về Trường An, lát sau, Quách phu nhân nói đồ ăn đã chuẩn bị xong, Ngụy Giác dẫn mọi người ngồi vào vị trí.

Bỗng nhiên ta hiểu vì sao Ngụy Đàm muốn mua nhiều bánh rán như vậy, sau khi đưa ra, Ngụy Tập và Ngụy An nhìn chăm chăm, chưa từng rời sang chỗ khác.

Rốt cục Ngụy An cũng làm xong cái yên ngựa, lúc dùng bữa cuối cùng cũng gặp được.

Tin tức của mẹ và Triệu Tuyền vẫn làm ta suy nghĩ. Ta không biết Triệu Tuyền muốn gặp ta vì chuyện gì, bí mật như thế, cảm giác như có chuyện đại sự, mà bên chỗ mẹ, ta cũng muốn giúp Kiều Khác, cảm thấy nên tìm thời thời cơ hỏi Ngụy Đàm một chút.

Không ngờ, tin tức Ngụy Đàm linh thông vô cùng, lúc về phòng thay y phục, chàng nói với ta chàng mới nhìn thấy danh sách Hiếu Liêm, bên trong có tên Kiều Khác.

“Ta đã hỏi, cửu phu nhân cũng tới, phu nhân đã biết chưa?” Ngụy Đàm nói.

Mấy ngày không ở nhà, ta khó mà nói biết tin từ đâu, đành giả ngu: “Ồ? Thiếp không biết.”

Ngụy Đàm cười cười, nói: “Cửu phu nhân mới tới Ung Đô, ngày khác ta và nàng tới cửa báii phòng mới được.”

Ta gật đầu: “Nghe phu quân.”

Ban đêm nằm ngủ, ta muốn ôm A Sòa đi ngủ giống ngày xưa, Ngụy Đàm không đồng ý.

“Ôm nó làm gì?” Ngụy Đàm nói, chỉ vào một chỗ bị rách, “Cũ như vậy rồi, lại ở chỗ bẩn thỉu nhiều năm, ngày mai ta bảo gia nhân vá lại.”

Ta cảm thấy chàng nói không đúng lắm, vài vóc trên Người A Sòa đã vàng mục, chỉ sợ không vá được, ta nghĩ một chút, đặt nó vào trong rương.

Dường như tâm tình Ngụy Đàm rất vui vẻ, chờ ta nằm vào trong chăn, chàng vòng tay sang người ta, cười nhẹ: “Nếu phu nhân muốn ôm, vì phu đành ủy khuất, tứ chi này nghe phu nhân sai khiến.”

Ta mới không thèm ôm chàng, Ngụy Đàm không để ta xoay người, một hơi thổi tắt đèn, leo lên người ta.

Ở Trường An, tâm tình ta không thoải mái, đi đường lại mệt mỏi, hai người vẫn không làm chuyện phòng the. Lần này, Ngụy Đàm biểu hiện giống như tiểu đồng tham lam, lần đầu tiên ăn đường, cứ không ngừng đòi hỏi.

Không biết vì sao, khi chàng và ta, vành tai tóc mai chạm vào nhau, thân thể quần giao, căng thẳng và cẩn thận tựa như biến mất. Ta thờ hờn hờn, bàn tay du đầu trên sống lưng cường tráng, thử đáp lại nụ hôn của chàng.

Ngụy Đàm phát hiện điểm này, chàng dừng lại, trong bóng đêm, ta có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực phía trên. Ta ôm cổ chàng, dùng môi lưỡi tìm kiếm. Ngụy Đàm hưng phấn, một tay ôm lấy ta, càng thêm ra sức ở phía dưới.

“A Dung...” Trong lúc tình mê ý loạn, giọng chàng khàn khàn, ta không biết là thực tế hay mộng ảo, cảm thấy thân thể giống như nước, từ từ tan chảy.

“Phu nhân, cổ.”

Ngoài miếu Nam, lúc xuống xe, A Nguyên nhỏ giọng nhắc nhở ta.

Ta vội vàng kéo lại cổ áo, nhìn chung quanh một chút, may không có ai nhìn.

Liếc về A Nguyên đang tò mò, ta có chút ngượng ngùng.

“Phu nhân, vì sao lại đỏ thế?” A Nguyên cảm thấy hứng thú, hỏi.

“Suýt!” Ta lườm nàng một cái.

A Nguyên che ống tay áo, im lặng cười.

Gò má nóng bừng, ta làm như không có chuyện gì xảy ra, để nàng đuổi theo, đi thẳng vào trong miếu.

Hôm nay mười lăm, là ngày Triệu Tuyền hẹn. Sáng sớm ta nói với Ngụy Đàm muốn đi miếu Nam, chàng cười xấu xa: “Cầu con sao? Miếu quá nhiều người, sợ thần linh không để ý tới, phu nhân cầu ta, có lẽ nhanh hơn...”

Ta hít sâu một hơi, muốn cưỡng chế những thứ ngôn ngữ không đứng đắn ra khỏi đầu.

Mấy hôm nay, suy nghĩ liên tục, ta quyết định tới gặp Triệu Tuyền.

Ta nghĩ mình không cần tới, nhưng Triệu Tuyền là người tài, ta từ trong miệng phụ thân đại khái hiểu rõ chút. Mặc dù ông cổ hủ, nhưng tuyệt không phải hạng người nịnh nọt. Ta từng nghe nói, sau khi tới Ung Đô, ngày ngày ông đóng cửa đọc sách, rất ít qua lại với người khác. Duy nhất một lần xuất hiện trước mặt mọi người, chính là cung yến lần trước. Một người như vậy, bỗng nhiên muốn bí mật gặp ta, sợ rằng không phải chuyện nhỏ.

Ngày rằm, người cúng bái nói liên không dứt. Chỗ như thế, một khi bị người khác bắt gặp, cũng có thể che dấu dễ dàng.

Nhưng mà, toàn đầu người là đầu người, Triệu Tuyền ở đâu? Ta nhìn khắp nơi, bỗng nhiên, phía sau truyền đến giọng nói: “A Dung biểu tỷ

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Miếu Nam

Ta quay đầu lại, cách mấy bước, Kiều Đề cười đứng đó, hai tỷ nữ đi theo phía sau.

Tự nhiên gặp nàng ở đây, ta rất kinh ngạc. Dường như Kiều Đề do dự một chút, lát sau, tiến lên chỗ ta hành lễ.

“Biểu muội.” Ta hoàn lễ, khách sáo nở nụ cười, nhìn phía sau nàng, “Sao biểu muội ở đây? Mẹ và biểu huynh đâu?”

“Bọn họ không đến.” Kiều Đề mím môi, “Hôm nay muội vốn muốn ra phố mua ít vật dụng hàng ngày, đi ngang qua đây, bèn tới thắp hương, không ngờ gặp biểu tỷ.”

Ta làm ra vẻ vui mừng, nói: “Nghe nói mẹ và biểu huynh tới Ung Đô, ta chưa kịp báo phỏng, không biết mọi người có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Kiều Đề nhẹ nhàng nói, ta liếc nhìn ánh mắt nàng, nàng đã đánh giá toàn thân ta và người phía sau ta mặc thế nào.

“Biểu muội mới đến sao?” Ta không có hứng thú tiếp tục thân mật với nàng, hỏi.

“Tôi được một lúc rồi.” Kiều Đề nói, “Mới vừa thắp hương xong.”

“Ra vậy.” Ta mỉm cười, “Trong miếu nhiều người phức tạp, biểu muội mới tới, nên sớm hỏi phủ.” Dứt lời, ta căn dặn một gia nhân ở lại hộ tống Kiều Đề, lại nhắc cho mẹ và biểu huynh vài lời, hành lễ rồi đi.

Người tới miếu Nam cúng bái không ít, gia nhân hỏi ta có muốn chào hỏi ông từ không, ta suy nghĩ, nói không cần. Đi thắp hương mà thôi, làm lớn chuyện nhiều người không ưa, quan trọng ta muốn gặp Triệu Tuyền, không để người khác chú ý là tốt nhất.

Ta đi theo dòng người vào chính điện, xếp hàng chờ đến lượt, xong xuôi, lúc đứng dậy, ta liếc thấy phía bên trái chính điện, dưới lá cò, khuôn mặt Triệu Tuyền chợt lóe lên. Ta nhanh trí, để gia nhân ở lại dâng đồ cúng, mình dẫn theo A Nguyên đi theo người kia ra ngoài.

Trong miếu không có cảnh đẹp gì, trời lại lạnh, phía sau chính điện, chỉ có mấy người rảnh rỗi phơi nắng.

Triệu Tuyền mặc trang phục bình thường, đi tới một chỗ dưới mái hiên, ông xoay người lại, thi lễ với ta: “Phu nhân.”

Ta nháy mắt với A Nguyên, nàng hiểu ý, ra ngoài canh chừng.

“Triệu công.” Ước chừng không còn ai, ta hoàn lễ Triệu Tuyền, nhìn ông, “Triệu công hẹn thiếp, không biết có chuyện gì?”

Lời này đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt Triệu Tuyền giật giật, vẻ mặt luôn nghiêm túc xẹt qua vẻ chán chừ.

“Phu nhân.” Ông nói, “Mấy ngày trước, chuyện bạch lang, phu nhân có chứng kiến trực tiếp không?”

Lòng ta nặng nề, lúc trước, ta đã có dự cảm không tránh khỏi chuyện này, quả nhiên!

“Có.” Ta nói.

“Phu nhân nghĩ sao?” Triệu Tuyền nói.

Ta nhìn ông: “Triệu công có lời gì, không bằng nói thẳng.”

Triệu Tuyền nhìn ta, bỗng nhiên, cúi đầu vái lạy.

Ta cả kinh, đỡ lấy ông: “Triệu công có gì làm vậy?”

Triệu Tuyền đỏ vành mắt, giọng nói gấp gáp: “Thiên tử nhục nhã, quốc tặc ương ngạnh, xin phu nhân cứu xã tắc khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng!”

Tay ta cứng đờ, đáy lòng hiểu ra, dưới gối thiên kim, đại lễ Triệu Tuyền, không phải nhận không.

“Triệu công lời ấy ý gì?” Ta ổn định tâm tình, nói: “Thiếp chỉ là phụ nhân tầm thường, xã tắc đại sự, sao có thể đến phiên thiếp cứu?”

“Diệt trừ Ngụy Giác, xã tắc sẽ an.” Triệu Tuyền nói.

Ta thở hắt một hơi, hành lang yên tĩnh không tiếng động, phía xa, mọi người vừa phoi nằng vừa cười nói, so với không khí căng thẳng bên này, thật giống như hai nơi khác nhau.

“Triệu công nói đùa sao?” Ta vừa sợ vừa nghi ngờ, cố gắng để giọng mình bình tĩnh, nhẹ nói, “Thừa tướng là cha chồng thiếp.”

“Chính vì phu nhân và Ngụy tặc sống chung một nhà, hạ thủ mới thích hợp.”

Ta cười lạnh, nhìn chung quanh một chút: “Triệu công uống nhiều rượu sao? Chuyện hôm nay, thiếp chưa từng nghe thấy, nếu Triệu công còn nói vậy nữa, thiếp tất nói lại với Thừa tướng.” Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Phu nhân không biết.” Triệu Tuyền thần nhiên nói, “Phu nhân từng nói, ăn lộc vua thì phải trung quân. Lúc Phó tư đồ còn sống, toàn tâm vì xã tắc, mà cả tộc Phó thị từ đời này sang đời khác được hưởng ân lộc, phong tước mấy trăm năm. Phu nhân, thiên tử do Phó tư đồ nâng đỡ. Phu nhân nhẫn tâm để tâm huyết của Phó tư đồ bị hủy hoại sao?”

Ta dừng bước, xoay người nhìn Triệu Tuyền.

Ông ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh.

Không thể phủ nhận, người này mặc dù cổ hủ, nhưng biết cái gì quan trọng với ta nhất. Đánh đúng chỗ đau, người này rất có khả năng.

“Chuyện này là ý thiên tử?” Ta nhìn ra phía ngoài hành lang, giống như đang thưởng thức phong cảnh.

“Cũng phải, mà không phải.” Triệu Tuyền đáp.

Ta nhìn ông: “Ý gì?”

Triệu Tuyền thần sắc cẩn thận, nhìn chung quanh, lát sau, lấy một mảnh lụa trắng trong tay áo, đưa cho ta.

Ta hoài nghi nhận lấy, đợi đến khi mở ra, hô hấp ngừng lại. Phía trên dày đặc chữ, bút tích ta có thể nhận ra, đó là thiên tử viết. Chói mắt nhất là những chữ này màu đỏ sẫm, hẳn là huyết thư. Phía dưới, có ấn ký ngọc tỷ truyền quốc, rất rõ ràng.

“Đây là thiên tử huyết thư.” Giọng nói Triệu Tuyền kích động, “Một khi truyền ra, sẽ thành hịch văn. Phu nhân, triều đình kẻ gian cản đường, thiên tử như chìm trong lòng, há có thể trở mặt ngồi nhìn sao?”

Ta nhìn chằm chằm bức huyết thư kia, im lặng một lúc, ta gấp mảnh lụa lại, trả lại cho Triệu Tuyền.

“Phu nhân?”

“Triệu công, ta hỏi ngài một chuyện.” Ta nhìn ông, “Nếu Thừa tướng chết, tiếp theo Triệu công sẽ làm gì? Triều đình binh mã, tất cả đều tập trung ở Ngụy thị. Thừa tướng không còn, hai nhi tử còn đó, trăm vạn quân tốt, Triệu công đối mặt thế nào?”

“Rắn mắt đầu, còn gì phải sợ.” Triệu Tuyền mặt không đổi sắc, “Phu nhân, Tuyền bất tài, nhưng biết hai nhi tử Ngụy Giác bằng mặt không bằng lòng, một khi Ngụy Giác không còn, hai nhi tử tất nổi lên tranh chấp. Lúc đó chỉ cần giống như đối phó Đàm thị, trai cò đánh nhau, thiên tử ngư ông đắc lợi.”

“Hà?” Ta nói, “Lúc đó nếu chiến sự nổi lên, Bắc Phương chắc chắn không an bình. Nam Phương quần hùng thêm thường, sao Triệu công biết thiên tử là ngư ông?”

“Kinh Tương Lương Sung là hoàng tộc, Tuyền đã có lời, một khi khởi sự, Kinh Tương sẽ kiềm chế Nam Phương.”

“Lương Sung?” Ta cười lạnh, “Hắn giao chiến với Việt Nam, ra sức tàn sát dân chúng trong thành, Triệu công cho rằng người này đáng tin sao? Triệu

công có nhớ chuyện Cao Vĩ, Trương Văn? Sau khi Hà Quý chết, lần đó hai người phân chia binh mã dưới trướng, tranh đoạt thiên tử, các chư hầu lấy có tận trung, tấn công Trung Nguyên, thiên hạ hỗn chiến, sinh linh đồ tể, ngay cả tính mạng thiên tử cũng không bảo vệ được. Triệu công, chẳng lẽ ngài muốn chuyện này tái diễn?”

Triệu Tuyền nhìn chăm chăm ta, lạnh mặt, ánh mắt dần dần thâm thúy.

“Phu nhân không muốn?” Ông hỏi.

Ta không phủ nhận, nói: “Triệu công nếu nói ta bất nghĩa, thì cứ coi như thế đi.”

Sắc mặt Triệu Tuyền bất định, không khí đông cứng.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến giọng A Nguyên hành lễ: “Đại công tử.”

Ta cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại. A Nguyên khom người đưa lưng về phía bên này, lát sau, bóng dáng Ngụy Đàm xuất hiện ở hành lang.

Sao chàng lại tới đây? Ta không kịp suy nghĩ, tiến lên nghênh đón.

“Phu quân.” Ta cố gắng thật tự nhiên, cười nhẹ nhàng. Lờ mờ ra khỏi miệng, ta chợt thấy Kiều Đề phía sau Ngụy Đàm.

“Phu nhân.” Ngụy Đàm nhìn ta, nhìn Triệu Tuyền một chút, mỉm cười: “Triệu công cũng ở đây.”

Triệu Tuyền thi lễ với Ngụy Đàm, thần sắc bình thản: “Tuyền hôm nay đến thấp hương, không ngờ gặp được phu nhân.”

Ta nhìn ông, sau đó mỉm cười với Ngụy Đàm: “Triệu công tặng mứt hoa quả, thiếp còn chưa cảm ơn. Hôm nay tình cờ gặp ở đây, vừa lúc thăm hỏi, lại ôn lại chút chuyện cũ ở Trường An.”

“Ồ?” Ngụy Đàm nhìn Triệu Tuyền, “Ta cũng nhớ chuyện này, còn nghĩ nếu gặp Triệu Công, sẽ tự mình nói cảm ơn.”

Triệu Tuyền khiêm tốn: “Một chút tâm ý, cần gì Đại công tử phí sức.”

Khách sáo một phen, được một lúc, ta lên tiếng, “Sao phu quân lại tới đây?”

“Hôm nay ít việc, ta quay về, nhớ lại hôm nay phu nhân muốn bái thần, nên đi thẳng tới miếu Nam.” Dứt lời, chàng cười cười, quay đầu nhìn Kiều Đề, “Vừa đến miếu thì gặp được nữ quân.”

Ta nhìn về phía Kiều Đề. Chuyện này dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được, ta có thể tưởng tượng Kiều Đề nhiệt tình nói những gì với Ngụy Đàm, nói ta đi hướng nào, hơn nữa còn tự mình dẫn đường. Vừa nãy, ta có ý gạt nàng, hiện tại nhắc lại, ta mỉm cười, nói: “Mới vừa thiếp cũng gặp được biểu muội, thấy muội ấy bờ ngõ, còn để lại gia nhân.”

Kiều Đề nhìn ta, cong cong khóe môi, nhẹ nhàng nói: “Thiếp vừa thấy biểu tỷ phu, biết ngay tới tìm biểu tỷ. Lại sợ người trong miếu đông, tỷ phu tìm không được, nên xuống xe đi tìm cùng.”

Thật là nhiệt tình. Ta không để ý tới nàng, nói với Ngụy Đàm: “Phu quân cũng muốn thấp hương sao?”

“Phu nhân đã thấp hương chưa?” Ngụy Đàm hỏi.

“Đã xong rồi.”

“Thế thì hỏi phủ thôi.” Ngụy Đàm nói xong, nhìn về phía Triệu Tuyền, “Trong phủ có trà mới, Triệu công có hứng bình phẩm không?”

Triệu Tuyền khước từ: “Tuyền hôm nay còn có việc, ngày khác tất dâng môn bái phỏng.”

Ngụy Đàm mỉm cười: “Ra vậy, ta ở trong phủ xin đợi.”

Triệu Tuyền hành lễ, cáo biệt. Ta và Ngụy Đàm vòng về trước miếu, gia nhân dâng lễ đã chờ ở ngoài, mọi người theo dòng người ra khỏi miếu.

Kiều Đề đi theo phía sau, ta lơ đãng quay đầu lại, thấy nàng nhìn chăm chăm lưng Ngụy Đàm, chạm phải tầm mắt của ta, lại thu về.

Ta quay đầu lại, đi hai bước, bỗng nhiên nghiêng về phía Ngụy Đàm, thấp giọng hô: “A...”

Ngụy Đàm bắt được cánh tay ta: “Sao thế?”

“Không sao, dẫm lên cục đá.” Ta nhẹ nhàng nói.

“Cẩn thận chút.” Ngụy Đàm nhìn đường, chỉ sang chỗ khác, “Đi bên kia.” Nói xong, kéo tay ta chen chúc đi qua.

Ta đi theo chàng, quay đầu nhìn lại, Kiều Đề bị rút lại phía sau, ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

Tâm tình bỗng nhiên thoải mái, ta khẽ cong môi.

Thật vất vả mới tới xe ngựa, ta vuốt lại y phục, một lát sau, bọn Kiều Đề mới xuất hiện.

Mặt nàng không có chút nào không vui, đi tới trước mặt chúng ta, mỉm cười nói với ta: “Mẫu thân rất nhớ biểu tỷ, lúc trước biểu tỷ nói đến nhà muội, biểu tỷ đừng quên nhé.”

Miễn cưỡng cũng có lúc, ta nói: “Được rồi, rảnh rồi ta sẽ tới bái phỏng.”

Kiều Đề nhìn về phía Ngụy Đàm, mỉm môi cười một tiếng: “Tỷ phu cũng tới chứ?”

Ngụy Đàm mỉm cười: “Ta đi cùng phu nhân.”

Kiều Đề nhìn chàng, lát sau, nhìn ta một chút, mỉm cười hành lễ: “Thiếp cáo từ.” Dứt lời, bước đi.

Ngồi lại lên xe, ta dựa vào vách xe, đối mặt với A Nguyên.

“Phu nhân, sao Đại công tử lại tới?” Nàng nhỏ giọng nói, hơi căng thẳng, “Không phải Đại công tử biết chuyện gì chứ?”

Ta lắc đầu, an ủi: “Không biết.”

Mới vừa rồi là ngoài ý muốn, ta cẩn thận có thừa, lúc mới gặp, để đề phòng có người nghe lén, ta và Triệu Tuyền nói rất bé. Lúc sau Ngụy Đàm tới, ta cũng không lộ ra sơ hở gì, lý do cũng đã giải thích rõ ràng.

“Nhưng còn Kiều nữ quân, sao nữ quân lại quay lại?” A Nguyên cau mày.

Ta nhìn nàng, thân nhiên nói: “Cái gì làm sao, tình cờ gặp thôi.”

Ngay cả A Nguyên cũng ngời ra khác thường, xem ta không phải ta nghĩ ngờ.

Nhưng nàng chưa có tư cách đối đầu với ta, hiện tại trong lòng ta đang nghĩ đến việc vừa nói với Triệu Tuyền.

Nếu như phụ thân còn sống, không biết nếu ông nghe được câu trả lời của ta, sẽ đồng ý hay tức giận?

Những lời đó, đương nhiên có ý sợ phiền phức, nhưng cũng là lời trong lòng ta.

Triệu Tuyền nghĩ ta mang danh hiệu thuận, cho nên nói lễ nghĩa với ta. Mấy chữ này, lúc trước ta đã từng nói với ông, nhưng ông muốn dùng trên người ta thì không thể được.

Thiên tử và ta, có tình nghĩa lúc nhỏ. Một ngày kia, ta có giúp đỡ, cũng vì tình nghĩa ngày xưa, không phải vì quan hệ vua tôi. Nhưng theo lời Triệu Tuyền, không phải là phương pháp thỏa đáng. Nếu không cẩn thận, không chỉ có ông ấy và thiên tử, ngay cả ta cũng bị cuốn vào. Tiểu dân phổ phùng cũng biết buôn bán phải cẩn thận, huống chi cái bọn ta đánh cược chính là tính mạng!

Hoàng gia cho Phó thị phồn vinh, nhưng trong một đêm cũng đoạt đi tất cả. Trong mắt ta, ngày ta đưa tiễn phụ thân và các huynh trưởng đến pháp trường, cái gì mà quân ân đã không có ý nghĩa gì nữa. Những nhớ nhung, suy nghĩ của ta đã theo hỏa hoạn Trường An biến thành tro bụi cả rồi.

Nghĩ tới chuyện này, mắt ta cay cay.

Phó xá huyên náo, tiếng vó ngựa đập trên tuyết. Ta không cần nhìn cũng biết, Ngụy Đàm ngồi trên lưng ngựa, gió bắc thổi đỏ ửng khuôn mặt chàng.

Nghĩ đến chàng, tâm ta như có gì khẽ lướt qua.

Nếu như có một ngày, Ngụy thị hạ thủ thiên tử, Ngụy Đàm sẽ phải là người đứng mũi chịu sào sao?

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Bí Họa

Ta không gặp lại Triệu Tuyền nữa. Ông nói ngày khác tới cửa đương nhiên là nói suông, hàng ngày Ngụy phủ đều có khách đến bái phỏng, nhưng không

có ông. Ta hi vọng có thể quên hết những lời nói nguy hiểm kia ra khỏi đầu.

Không lâu sau, Ung Đô xuất hiện chuyện lạ. Một ngư dân ở Ung trì đục băng bắt cá, kéo lưới lên, phát hiện trong lưới có một khối ngọc bích. Bích là trọng khí, ngư dân không giám cất giấu, báo cho quan phủ biết. Rồi sau đó, một đám chỉ sĩ kinh thành căn cứ theo chữ cổ mà suy đoán, khối ngọc bích này hẳn là miếng danh bích “Gia hòa” đã mất tích ngàn năm. Ngụy Giác nghe xong mừng rỡ, cho là cát tường, tâu xin thiên tử dụng đãi cúng lễ ở Ung trì.

Thiên tử há lại không cho phép, hơn nữa còn ban tên cho miếng danh bích này.

Khi chuyện này đang là đề tài nóng hổi ở Ung Đô, ngày tết càng đến gần, công việc của ta ngập đầu.

Kể từ khi Hà Quý sinh loạn, hỗn chiến không ngừng, chẳng thể phân biệt được hè nóng bức hay đông giá rét. Hiện tại Ngụy Giác thống nhất Bắc Phương, đây hẳn là tết đầu tiên không phải nghe chuyện chiến sự. Sáng sớm mỗi ngày, trên đường phố Ung Đô người người náo nhiệt. Trong Ngụy phủ cũng rộn rịp chuẩn bị tết, ta là con dâu, phải thu xếp chuyện cũ, lo liệu chuyện mới.

Lý Thượng bên kia loay hoay chân không chạm đất, cách lễ trừ tịch năm ngày, ông đưa tin tới, nói lợi nhuận năm nay cho ta biết. Trong năm nay, đầu tiên là buôn bán thịt, rồi buôn một chút vải vóc, sau đến được liệu, trừ tiền vốn và các chi phí khác, lãi một vạn bốn ngàn tiền.

Dựa theo lời ta nói lúc trước, lợi nhuận chia ba bảy, ta được chín ngàn tám trăm tiền, , nhưng Lý Thượng nói vẫn còn một ít tiền lúc trước ta cứu ông, nên đưa toàn bộ số tiền kiếm được cho ta.

Ta không đồng ý. Không phải giả vờ từ chối, thật sự không có ý nghĩ đó. Duyên Niên Đường bỏ vốn rất lớn, cái này không cần nghĩ cũng biết, số tiền lãi bằng này, ta đã thật bất ngờ. Hơn nữa mặc dù ta yêu tiền bạc, nhưng làm ăn tương lai còn phải dựa vào Lý Thượng, nhất định không thể để mất chữ tín.

Ta bảo A Nguyên nói cho Lý Thượng, nếu ông còn nói những lời này thì khỏi phải làm nữa. Truyền tin đi lại phiền toái, Lý Thượng không nhắc lại chuyện này, nhưng hỏi ta có qua xem sổ sách chút không, nhân tiện ăn luôn bữa cơm đoàn viên.

Ta rất muốn, nhưng trong phủ gần đây bận rộn, trong triều được nghỉ, phụ tử Ngụy Giác thường rảnh rỗi ở nhà, ta càng không nên ra cửa. Nhưng ta trần tình với Quách phu nhân, cho A Nguyên nghỉ ba ngày, để nàng mang theo ít quà tết về thăm người thân.

Trong kho Ngụy phủ chứa rất nhiều vải vóc, ta làm cho già trẻ Ngụy phủ mỗi người một bộ đồ mới. Màu sắc chất liệu ta tự mình chọn, ai nên mặc màu nào, chất liệu ra sao, thật hao tổn tâm tư.

Đợi đến gia yến hôm trừ tịch, ta dâng đồ mới lên, Ngụy Giác nhìn đồ của mình, lại nhìn đồ trong tay mọi người, thần sắc thỏa mãn.

“Con dâu ta thật đảm đang.” Ông cười nói.

Ta khiêm tốn: “Cửu thị quá khen.”

Ngụy Giác vuốt râu, ý vị thâm trường: “Ta thấy con làm cho Hứa cơ gối hồ, khi nào thì con làm cho mình một bộ?”

Mọi người cười vang, ta thẹn thùng.

“Lời ấy của Đại bá phụ làm khó Trường tẩu rồi.” Chu thị ngồi dưới cười nói: “Đại đường huynh ngày ngày bận rộn, chân không chạm đất, Đại bá phụ muốn ôm cháu trai, thì phải để Đại đường huynh rảnh rỗi một chút.”

Gia phong Ngụy thị không gò bó, mọi người càng cười to hơn. Ta ngay cả đã quen bọn họ nói chuyện không kiêng kỵ, lúc này mặt cũng đỏ cả lên.

“Phụ thân yên tâm, kỳ vọng của phụ thân, con tất tận tâm.” Ngụy Đàm đi tới, mỉm cười hành lễ.

Ngụy Từ và Ngụy Lăng uống vài chén rượu, hồ hào cổ vũ. Quách phu nhân cầm chén, nhấp một ngụm rượu, mặt thoa phấn trắng, khoe môi khê uốn cong.

Ngụy Giác cười, phát tay cho chúng ta lui xuống.

Ta về chỗ ngồi, Chu thị vẫn cười hi hi nháy mắt với ta. Ta đang muốn giận nàng, nhưng bà vai Ngụy Đàm chặn lại tầm mắt ta.

“Còn muốn uống thêm rượu không?” Tay chàng cầm bình rượu, nhìn ta.

Ta theo chàng đi kính rượu trường bôi thức bá một vòng, đã ngà ngà say, lắc đầu một cái.

Ngụy Đàm rót đầy rượu vào chén mình.

Ta uống một ngụm nước, không biết do rượu hay do lời Ngụy Giác nói, trong lòng có chút buồn phiền. Chốc lát lại gấp thịt bò, bỏ vào trong miệng.

Lúc Ngụy An tới đây mời rượu, Ngụy Từ cười với hắn: “A An! Chén của đệ quá nhỏ, nam tử hán uống rượu phải dùng bình!”

Mao thị – Thê tử Ngụy Cường nghe thấy, cười trách mắng: “Tiểu thúc nói lung tung, A An còn nhỏ!”

Nguy Đàm nhìn Ngụy An, cười cười, cầm chén rượu lên: “Sang năm đệ mười ba rồi.”

Ngụy An gật đầu: “Vâng.”

“Nên nói cái gì?”

“Huynh trưởng, Trưởng tẩu, thân thể mạnh khỏe.” Ngụy An nói.

“Chúc cha mẹ mới chúc thân thể mạnh khỏe.” Ngụy Đàm bật cười, giờ chén lên, nói: “Hay ăn chóng lớn.” Dứt lời, ngửa cổ uống cạn rượu.

Ngụy An do dự một chút, cũng nâng cốc lên uống cạn rượu, bị sặc đến đỏ mặt.

“Gần đây còn làm yên ngựa không?” Ngụy Đàm đưa cho hắn một chén nước, hỏi.

“Đệ làm xong rồi, đã chuyển đi Bắc Lăng rồi.” Ngụy An nói.

“Ồ?” Ngụy Đàm mỉm cười, “Thôi công tử nhận được chưa?”

Ngụy An lắc đầu: “Không biết.”

“A An!” Lúc này, Ngụy Giác gọi hắn.

“Đi đi.” Ngụy Đàm nói.

Ngụy An gật đầu, thi lễ với chúng ta, xoay người bước đi.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười, ta quay đầu lại, là mấy cơ thiếp đang nói chuyện. Hôm nay trong nhà tụ yến, Ngụy Giác cũng cho các nàng tham dự cùng, Hứa cơ được phép ngồi cạnh Ngụy Chiêu.

Ta nhìn sang, lúc này, hai người đang nói chuyện, Hứa cơ dịu dàng gấp đồ ăn cho Ngụy Chiêu, Ngụy Chiêu kim quan từ bào, càng làm nổi bật vẻ tao nhã.

Dường như phát hiện ánh mắt của ta, hắn quay đầu lại.

“Đa tạ Trưởng tẩu tặng đồ mới.” Ngụy Chiêu tay giờ chén rượu, cười thông dong. Đang khi nói chuyện, Hứa cơ cũng nhìn qua đây.

Ta cầm chén rượu còn một nửa trước mặt, nở nụ cười: “Nhị thúc năm mới cát tường.” Dứt lời, đang định uống, lại có một cánh tay chắn trước mặt ta, lấy chén rượu khỏi tay ta.

“Trưởng tẩu đệ không uống được, chén này ta thay nàng uống.” Ngụy Đàm nói, dứt lời, rót đầy chén.

Ngụy Chiêu mỉm cười, giờ chén về phía chàng: “Huynh trưởng cát tường.”

“Trọng Minh như ý.” Hai người giờ chén lên, ngửa đầu uống cạn. Sau lễ trừ tịch là năm mới. Thân thích Ngụy thị ở quanh đây, đi chúc tết rất tiện. Các triều thần tới chúc tết cũng không ít, ta vội vàng vàng sắp xếp, rồi lại phải đối phó với mấy bữa tiệc.

Mặc dù như thế, ta vẫn nhớ đến mẹ, chọn một ngày đẹp trời, cùng Ngụy Đàm đến nhà mới của Kiều thị ở Ung Đô.

Nói là nhà mới, thật ra là nhà mua lại của người khác, sửa sang lại mái nhà, vách tường. Địa điểm không tồi, chung quanh đa số là nhà quyền quý, nhưng không rộng rãi bằng nhà ở Lạc Dương.

Mẹ nhìn thấy ta, đương nhiên mừng rỡ. Huynh muội Kiều Khác và Kiều Đề mặc đồ mới, đặc biệt là Kiều Đề, môi son má phấn, có vẻ tốn không ít công sức.

Trông bữa tiệc, chủ khách hàn huyên, Ngụy Đàm và Kiều Khác đàm luận chính sự, ta và mẹ nói chút chuyện trong nhà. Kiều Đề ngồi cạnh mẹ, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc sang nơi khác.

“A Dung, ta nghe nói trong kinh không ít nhà quyền quý muốn kết thân với Nhị công tử, có chuyện này không?” Mẹ tranh thủ Kiều Đề không để ý, nhỏ giọng hỏi ta.

Ta nhìn sang phía đối diện, Ngụy Đàm và Kiều Khác tâm đầu ý hợp. Chuyện này dĩ nhiên ta biết. Thật ra kể từ khi ta tới Ung Đô, người làm mai tới cửa không dứt.

Ý mẹ ta hiểu, đáp án đã chuẩn bị xong từ lâu.

Ta mỉm cười nói: “Chuyện này có thật. Chẳng qua cữu cô làm chủ, cháu gái không dám hỏi nhiều.”

Mẹ nhìn ta, thần sắc có chút thất vọng. Nhưng lát sau đã khôi phục nụ cười, gật đầu: “Cũng phải, Nhị công tử như vậy, đương nhiên phải chọn mối tốt

nhất.”

Trong bữa cơm, Ngụy Đàm và Kiều Khác thích chí vô cùng, nữ nhân bên này ai cũng có tâm sự. Lúc chuẩn bị hồi phủ, mẹ cười đưa cho ta một túi thơm. Ta cúi đầu nhìn, phía trên thêu tiểu đồng cười hở, ý nghĩa không nói cũng hiểu.

Ta kinh ngạc nhìn về phía mẹ.

Mẹ mỉm cười, nhìn về phía Ngụy Đàm đang nói chuyện với Kiều Khác ở chỗ xe ngựa, lời nói thành khẩn, “Đây là ta cầu ở Lạc dương, bên trong là tiêu hương thượng đẳng, đặt cạnh gối cầu con cái, linh nghiệm vô cùng. A Dung, chuyện này phải nắm thật chặt.”

Trong lòng ta không biết là tư vị gì, mặt lại tỏ vẻ cảm kích vô cùng, ta ơn mẹ, lại hành lễ, đẩy bụng tâm sự leo lên xe.

Xe lăn bánh, tay ta cầm túi thơm, thở dài thườn thượt.

Kể từ khi Hứa cơ tới, chuyện sinh con càng trở nên khẩn cấp, mẹ đã nói vậy, bọn Chu thị cũng đã nói với ta, ngay cả Ngụy Giác không quản gia cũng đã ám hiệu.

Không phải ta không nôn nóng, nhưng không phải muốn là có thể thành. Ta thậm chí có chút đố kỵ Hứa cơ, nàng ở Lạc Dương rất nhiều năm, gặp Ngụy Chiêu chẳng được mấy lần, nhưng Ngụy Chiêu đi Lạc Dương một lần, nàng đã mang thai. Nhìn lại chính mình, mấy ngày nay Ngụy Đàm ở nhà cả ngày, bụng ta lại chả có tin tức gì.

Ta nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của tiểu đồng trên túi thơm, càng ngắm càng ghét, định bỏ đi, không bao giờ nhìn nữa.

Dọc đường đi, A Nguyên nhìn ta, không nói gì. Đợi khi trở về phủ, nàng thừa dịp Ngụy Đàm tới chính đường, đóng cửa lại, kéo ta vào trong phòng.

“Phu nhân.” Nàng ngập ngừng nói, “Mấy ngày trước nô tỳ về nhà, Công Dương công tử đến chơi, Nhượng Thiên nữ quân cũng đi cùng. Ừm... Nữ quân đưa cho nô tỳ một món đồ, bảo nô tỳ giao cho người.”

Ta nhìn nàng xấu hổ, có chút nghi ngờ. Đợi nàng móc từ trong tủ quần áo ra một mảnh lụa vàng, mở ra, ta xấu hổ vô cùng. Phía trên vẽ rất nhiều hình ảnh, là một nam một nữ, không một mảnh vải, thân thể quấn giao... Ta vội vàng gấp lại, chột dạ quay ra nhìn cửa phòng, nắm trong tay, ném đi không được mà giấu không xong.

“Sao nàng ấy cho ta vật này?” Ta nóng hết mặt.

“Nữ quân nói đây là quà chúc tết, có ích cho phu nhân.” A Nguyên lâu bầu, nhìn sắc mặt ta, “Nô tỳ về thấy phu nhân bận quá, vẫn chưa dám lấy ra.”

Ta có thể tưởng tượng ra ánh mắt cười chế nhạo của Nhượng Thiên, hít sâu một hơi, từ từ bình tĩnh lại.

“Phu nhân, bức họa này người còn muốn không?” A Nguyên cẩn thận hỏi.

Ta nhìn nàng, nhét bức họa vào tay áo, làm như không có chuyện gì xảy ra: “Muốn, sao lại không muốn chứ.”

Hôm nay được hai món quà, tâm trạng ta lơ lửng, lúc dùng bữa tối, còn cảm thấy rối loạn.

Ngụy Đàm trở về quá nhanh, mảnh lụa vàng bị ta nhét dưới đệm. Ta ngồi mà cứ như bị cái gì câu dẫn, ngứa ngáy, muốn nhanh chóng nhìn lại các hình vẽ bên trên.

Cũng không phải chưa biết gì, sao lại tò mò chứ? Ta tự phi nhỏ mình.

Ngụy Đàm thấy ta bồn chồn, lúc dùng bữa, hỏi ta có khó chịu không, ta từ chối qua loa. Chờ trở lại phòng, chàng sờ sờ trán ta, cau mày nói: “Không nóng mà, tại sao cứ ngẩn ngơ vậy?”

Ta vội nói: “Thiếp không sao.”

Ngụy Đàm chẳng nói chẳng rằng, quay đầu lại, liếc về túi thơm trên gối.

“Cửu phu nhân tặng?” Chàng cầm lên nhìn.

“Đúng vậy.”

Ngụy Đàm nhìn về phía ta, dường như muốn nói điều gì. Ta không muốn tiếp tục đề tài này, nói: “Không phải phu quân muốn đi tắm sao? Gia nhân vừa nói, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi.”

“Hả?” Ngụy Đàm cười lưu manh, “Phu nhân vội vã như thế là muốn tắm cùng ta sao?”

Ta không để ý tới chàng, vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Nếu phu quân không đi, nước sẽ nguội mất.” Dứt lời, ta đi lấy y phục sạch rồi gọi gia nhân, đẩy Ngụy Đàm ra khỏi phòng.

Chờ đến lúc không còn ai, ta đóng cửa phòng, bước nhanh tới giường, do dự một chút, rút mảnh lụa từ dưới đệm ra.

Lúc nhét vào có hơi vội vàng, mảnh lụa bị nhăn lại. Mới cầm trên tay, ta đã ngượng ngùng, còn chột dạ quay đầu nhìn quanh. Trong đầu có một giọng nói vang lên, Ngụy Đàm đối xử với ta rất tốt, nếu không có chút ít thủ đoạn chuyện phòng the, sẽ không giữ được phu quân.

Chính là đạo lý này. Ta phụ họa, dứt khoát mở mảnh lụa ra.

Nếu nói lúc trước nhìn thoáng qua làm ta đỏ mặt, hiện tại nhìn kỹ, tim ta đập mạnh, cảm giác cũng khá thú vị.

Trên tấm lụa có mười tám bức tranh nhỏ, mười tám tư thế nam nữ giao hợp. Không biết ai vẽ, cảnh vật rất sống động... Dĩ nhiên, ta chỉ nhìn khung cảnh.

Ta nhìn hết bức này đến bức khác, càng nhìn càng thấy kinh ngạc. Từ lần đầu tiên với Ngụy Đàm, tính đến bây giờ đã ba bốn tháng. Từ lần đầu tiên khó chịu, đến bây giờ dần thành thói quen, ta tự nhận đã quá hiểu rõ chuyện này, đơn giản là lên lên xuống xuống, đến khi ra một thân mồ hôi là xong chuyện.

Nhưng đến giờ này ngày này, ta mới hiểu, chuyện kia có nhiều cách như vậy.

Tỷ như một nằm sấp một đứng, một cuộn tròn một quỳ, một đứng thẳng một ôm... Chẳng biết tại sao, nhìn một lúc, ta dần dần tưởng tượng mình và Ngụy Đàm đối chỗ cho người trong tranh.

Chúng ta ở trong vườn hoa, trên bàn, trên lan can, chân ta quấn chặt hông hàng... Miệng khô khát, ta thấy một bức nữ tử ngồi trên đùi nam tử, lần trước chúng ta cũng làm vậy một lần... Ta ngạc nhiên, lại có chút tiếc nuối, thậm chí, thì ra có thể như thế...

Đột nhiên, mảnh lụa trong tay ta bị rút đi.

Ta giật mình quay đầu lại, nhất thời cứng đờ.

Không biết Ngụy Đàm vào lúc nào, áo ngoài khoác nửa kín nửa hở, đứng sau ta nhìn mảnh lụa. lát sau, chàng nhìn ta, tự tiếu phi tiếu, giọng trầm thấp: “Không trách phu nhân nóng lòng như thế, cữu phu nhân thật tỉ mỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bích Thai

Lúc nhỏ ta thích ăn thịt hấp, khi nào nhà bếp nấu món đó, ta cách tường ngửi thấy mùi thơm là thèm thường không dứt. Có một lần, ta lại bị mùi thơm hấp dẫn, khó cưỡng lại, chạy đến nhà bếp, thấy đầu bếp không ở đây, định bụng ăn vụng. Không ngờ, hơi nước trong nồi rất nóng, mới mở cái vung ra, ta đã nóng đến bỏng tay.

Lúc mẫu thân thoa thuốc cho ta, vừa bực mình vừa buồn cười, dạy dỗ: “Không sớm thì muộn sẽ được ăn, tham cái gì chứ? Nóng lòng thịt không ngon.”

Nóng lòng thịt không ngon... Lời này của mẫu thân đã lâu, nhưng xem ra hôm nay ta mới hiểu rõ nghĩa.

Lúc Ngụy Đàm thấy mảnh lụa kia, ta nghĩ thôi xong rồi. Coi như trăm sông đổ về một biển, nhưng tưởng tượng lúc trước của ta không giống vậy, ta không nên giấu giếm...

Dĩ nhiên, nói ra đã muộn...

Ngụy Đàm thần thanh khí định, cúi đầu mỉm cười: “Suy nghĩ của phu nhân rất tốt, chẳng qua trên này vẽ hai người nam nữ, phu nhân nếu muốn tập được, cần phải nhờ vị phu giúp một tay.”

Kế tiếp... Kế tiếp ta và chàng biến thành một dạng giống trên hình vẽ.

Ban đầu ta còn cảm thấy hình vẽ kia khoa trương, hoài nghi họa sư mảnh lối vẽ cường điệu lên. Nhưng Ngụy Đàm dùng hành động nói cho ta biết, cái đó tuyệt đối không phải bịa đặt. Chàng rất mạnh mẽ, ta chỉ có thể để mặc chàng định đoạt. Có lẽ do mới lạ, lại có lẽ do ta có ý nghĩ kỳ quái, ta cảm thấy thật kích thích. Ngụy Đàm không chịu tắt đèn, ta có thể nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của chàng khi nhìn thân thể ta lộ ra ngoài. Mặt chàng bị dục vọng nhuộm đỏ, đôi mắt nóng bỏng mê người...

Sau đấy, ta ngủ thẳng tới giờ Ngọ mới tỉnh, trên người đau nhức không thôi. Ngụy Đàm ôm ta, hơi thở nóng hổi phun bên tai ta, ý vị thâm trường: “Đáng tiếc hôm nay lạnh quá, lại đang ở nhà, tương lai chúng ta ở riêng, ta định cùng phu nhân ở vườn hoa...”

Ta xấu hổ xuống giường, muốn đem mảnh lụa chết tiệt kia đi đốt. Nhưng khi ta đi gặp Quách phu nhân, bà lại lôi câu ‘Sớm hôm kính phụng...’ để ám chỉ ta tham ngủ, ta đột nhiên cảm giác được, thà ở chung với Ngụy Đàm còn hơn.

Ngoài mừng mười tháng giêng, chuyện trong phủ ít dần đi, mặc dù thỉnh thoảng có khách tới chơi, nhưng ta vẫn rảnh rỗi hơn nửa ngày.

Không biết lời Chu thị nói hôm trừ tịch có tác động gì đến Ngụy Giác không, hay là ít việc thật, ta không thấy Ngụy Giác giao việc cho Ngụy Đàm, cho nên xuất hiện tình trạng – sáng sớm ta tỉnh có thể thấy Ngụy Đàm nằm bên cạnh.

Ngoài trời lạnh giá, trong nhà có bếp lò, cộng thêm không có việc gì, hết thấy mập mờ. Nhưng Ngụy Đàm thái độ thuần khiết, nhàn nhã lấy ra bàn cờ và một quyển sách dạy đánh cờ, hỏi ta có muốn đánh cờ không.

Đánh cờ còn hơn nhìn miếng lụa vàng, ta hớn hờ đáp ứng.

Sách dạy đánh cờ mang về từ chỗ Vân Thạch tiên sinh, ta đã nhìn mấy lần, hoàn toàn không hứng thú. Nhưng Ngụy Đàm coi như bảo bối, lúc nhàn hạ lấy ra đọc, hiện lại căn cứ vào sách mà mở trận cờ.

Đánh cờ với Ngụy Đàm không mệt lắm, vì ta kỳ nghệ rất kém, không bao lâu sẽ thất bại thảm hại. Sau đấy, ta ngưng ngưng nói với Ngụy Đàm: “Hay là phu quân đánh với Nhị thúc hoặc đường thúc đi.”

Ngụy Đàm nhìn ta một chút, lơ đãng nói: “Phu nhân cùng trận với vi phu, thế nào?”

Ta kinh ngạc: “Cùng trận thế nào?”

Ngụy Đàm không giải thích, chờ chàng đưa tay ra, ta mới hiểu, nói cùng trận thực ra là chàng tự đánh với chàng.

Mặc dù ta không hiểu gì, nhưng Ngụy Đàm không để ta đi. Chàng ôm ta vào trong ngực, vừa đánh vừa chỉ cách đi cho ta. Chàng giảng rất tỉ mỉ, ta nghe cái hiểu cái không, nhưng không hề cảm thấy chán nản. Cánh tay chàng mạnh mẽ, lồng ngực rộng lớn ấm áp, giọng nói trầm thấp, không nhanh không chậm, làm người khác cảm thấy rất an tâm. Ta khẽ giương mắt, chàng nhìn bàn cờ rất chăm chú, khóe môi bình thản.

Ta nhìn bàn cờ, đột nhiên cảm giác ngồi như vậy, cũng là một chuyện không tệ.

Đài lễ bên cạnh Ung trì xây rất nhanh, đầu tháng hai, trong triều truyền tin đã xây xong.

Kịch bản lần này dự tính cầu phúc an dân, thiên tử vốn định phái Thái Thường tế tự chủ trì. Nhưng Ngụy Giác tấu xin thiên tử muốn tự mình cúng tế. Thiên tử chuẩn tấu, để các quan nghe Ngụy Giác điều khiển.

Ta nghe được tin này, mặc dù kinh ngạc nhưng không cảm thấy bất thường.

Kể từ khi Ngụy Giác phạt Đàm đắc thắng. Trong phủ vô luận kỷ nhạc hay tiệc rượu, phổ trương càng lúc càng lớn. Nghe nói năm ngoài được mùa lương thảo, Ngụy Giác thừa thế Nam tiến. Ông thích nhạc phú, hiện tại đài lễ hoàn thành, mượn cơ đó tổ chức yến tiệc, nâng cao sĩ khí sau ngày đông giá rét.

Ngày đó ở dàn tế, Ngụy Đàm phải đi lo liệu chuyện thủ vệ, sáng sớm phải ra khỏi nhà.

“Thiếp thấy cửu thị hôm nay mặc áo khoác vàng, thật khí phái.” Sáng sớm, lúc Ngụy Đàm phải ra khỏi cửa, ta vừa nói vừa sửa sang lại y phục cho chàng.

“Vậy à!” Ngụy Đàm đeo đai lưng, giọng nói nhàn nhạt.

Ta giương mắt, chàng nhìn ta một chút, cười cười: “Hôm nay phải mặc nhiều đồ, gió lớn.” Dứt lời, giật kiếm ngang hông, ra cửa.

Ngụy Giác chọn ngày không tệ, khí trời tháng ba, cảnh sắc tươi đẹp, trời không lạnh lắm, không cần mặc y phục quá dày.

Nhạc phụ ca múa tập gần một tháng, Ngụy Giác còn dựng vườn ngự uyển chung quanh đài, đưa ca kỹ vào trong đó biểu diễn. Tất cả mọi người đều biết ông coi trọng đài lễ vô cùng, lúc ta tới, mọi người đã tụ tập chật cứng.

Đài lễ cao mười trượng, từ dưới lên trên mấy tầng, mỗi tầng có hành lang bao quanh, chính giữa có một sân rộng rãi. Tầng cao nhất là điện thờ, nghe nói ngồi ở phía trên sẽ thấy toàn cảnh Ung trì, thu hết vào mắt khung cảnh tân khách yến nhạc.

Thiên tử và hoàng hậu không ở đây, Ngụy Giác nghiễm nhiên trở thành chủ nhân. Ông ngồi xe năm ngựa kéo, xe có lọng che, sừng xe mạ vàng. Khi ông từ xe đi xuống, các quý nhân và đại thần rồi rít hành lễ, giống như bái kiến vua chúa.

Ta theo sau Quách phu nhân, Ngụy An và Ngụy Tập nhắm mắt theo đuôi. Trang phục Ngụy Giác hôm nay phổ trương vô cùng, gia quyến chúng ta cũng thom lây. Quách phu nhân ngày thường ít ra ngoài, hôm nay y phục vài phần hoa lệ. Bà mặc cẩm bào đỏ sậm ta tặng hôm tết, đầu đội điều quan, kim điệp khảm hồng ngọc, gương mặt như tòa sáng. Ta làm tròn đạo dâu hiền, tóc búi cao, cài kim kê hoa sai, mặc xiêm y gấm Tứ Xuyên, cổ áo và viền áo màu son, đeo ngọc bội bên hông, cũng không mất khí thế con dâu Ngụy thị.

Nữ quyến tới xem không ít, khác hoàn toàn ngày trước, nữ tử trẻ tuổi rất nhiều, trang phục yếu điệu xinh đẹp. Ta thấy Ngọc Oánh, nàng hôm nay trang phục lộng lẫy, nhìn thấy ta, đi tới chào hỏi.

“A Dung, chúng ta mới gặp một vị nữ quân, từ Lạc Dương tới, nàng nói là biểu muội của ngươi, phải không?” Nàng mỉm cười nói.

Không cần Ngọc Oánh nhiều lời, ta biết ngay nàng nói tới ai. Hôm nay đàn tề, quan viên lớn nhỏ đều có thể tới, Kiều Khác thẳng trước thi Hiếu Liêm, hiện tại đã là quan Thị Lang.

“A Đề sao?” ta nói, “Muội ấy là con gái cậu ta, gần đây theo mợ ta và biểu huynh tới Ung Đô.”

“Đúng vậy sao?” Ngọc Oánh lộ vẻ vui mừng, quay đầu lại nhìn, “Ta và nàng cùng nhau tới, vừa nãy còn nói chuyện với nhau, quay đi quay lại đã không thấy nàng.” Dứt lời, kẻ sát tai ta, che miệng nói, “A Dung, hôm nay Quách phu nhân cũng tới, ngắm con dâu phải không?”

“Con dâu?” Ta kinh ngạc.

“A dung đừng giả vờ không biết.” Ngọc Oánh hờn dỗi liếc ta một cái, “Người ta đang đồn ầm lên kia, Thừa tướng và Quách phu nhân đang tìm thê tử cho Nhị công tử. Hôm nay rất nhiều quý gia dẫn theo nữ nhi tới đây.”

Ta nghe xong, nghĩ thầm thì ra là như vậy, vừa mới tới, ta đã cảm thấy nữ quyến hôm nay khác thường. Cuối năm trước, Quách phu nhân đã đề cập với Ngụy Giác về hôn sự của Ngụy Chiêu. Ngụy Giác cũng cảm thấy Ngụy Chiêu nên sớm cưới thê, đầu năm đã đánh tiếng. Gia đình có chút tiếng tăm đều phái người làm mai, Quách phu nhân mặc dù chưa tỏ thái độ, nhưng cũng giữ lại ngày sinh của nhà gái.

“A Dung, Quách phu nhân nhìn trúng ai, người không được giấu ta đâu.” Ngọc Oánh cười khê.

Ta mỉm cười: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Ngoài miệng nói thế, trong bụng lại nghĩ đến chính mình. Ngụy Đàm là Trưởng tử, so với Ngụy Chiêu chưa định thê tử, ta đây con dâu vào cửa, quả thực quá tùy tiện. Đến một ngày Ngụy Giác phát hiện ta không có giá trị sử dụng nữa, ông có tìm cơ đuổi ta đi không?

Các nữ quyến thế lực kém, chỗ ngồi không quá cao. Ta biết mợ sẽ đến, nhưng khi ta thấy bà tới ra mắt Quách phu nhân, ta lấy làm kinh hãi.

Người giới thiệu chính là Lục phu nhân – thê tử của Thái Thường Lương Vinh, Lục phu nhân giao tình rất tốt với Quách phu nhân, bà và Quách phu nhân rất thích bái thần, thường qua phủ ta làm khách. Đợi mọi người ra mắt xong, ta thông dong tiến tới hành lễ với mợ.

“Hóa ra là mợ thiếu phu nhân?” Quách phu nhân kinh ngạc.

Ta gật đầu, nói: “Đúng ạ.” Hôm trước ta và Ngụy Đàm đến nhà mợ chúc tết, Quách phu nhân cũng biết.

Quách phu nhân gật đầu, mỉm cười với mợ, “Hóa ra là thân thích, ta chưa thăm hỏi, hôm nay vừa vận ngồi chung với nhau.”

Mợ cười: “Hạnh ngộ phu nhân.”

“Vị này là nữ quân?” Lát sau, Quách phu nhân nhìn về phía Kiều Đề phía sau mợ.

“Chính là tiểu nữ.” Mợ nói, dứt lời, bảo Kiều Đề tiến lên hành lễ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà nhan sắc Kiều Đề không tệ, trang phục tinh xảo chút là có thể vượt trội hơn người khác. Nàng cài trâm hoa, dáng đi yếu điệu, dáng vẻ dịu dàng, hành lễ với Quách phu nhân.

Quách phu nhân mỉm cười, ta thấy ánh mắt bà như có như không, quét về phía ta.

Mọi người ngồi xuống ghế của mình, vũ nhạc đã bắt đầu, ta nhìn lại, Ngụy Giác ngồi chỗ cao nhất, thần tử quý nhân nhất nhất lắng nghe.

Ngụy Đàm đầu đội kim quan, thắt lưng khảm ngọc, trường kiếm ngang hông, tinh thần phấn chấn. Ngụy Chiêu mặc trường bào, đính mũ gắn ngọc, tác phong văn nhã. Hai người ngồi chung một chỗ, một võ một văn, khí thế khác lạ, như có một lực hấp dẫn kỳ diệu, ta không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

“Đã lâu không thấy Nhị công tử, càng ngày càng tuấn tú.” Lục phu nhân khen.

Quách phu nhân mỉm cười lắc đầu: “Tiểu nhi nông cạn.”

Không lâu sau, nhạc sĩ tấu nhạc, ca kỹ nhất tề đề cao giọng hát, đó chính là bài “Hoàn Bích Phú” do Ngụy Chiêu viết ra vì sự kiện này.

Văn từ sáng tác, thuở nhỏ ta nghe không ít, có phụ huynh và Bùi Tiềm nói nhiều, ta đã thấm nhuần, cũng hiểu được một hai phần. Trong mắt ta, bài phú của Ngụy Chiêu coi là khá, nếu nói tốt thì hơi miễn cưỡng.

Nhưng Quách phu nhân không nghĩ như vậy. Lúc bà nghe, thần sắc say mê, ngón tay khẽ gõ theo nhịp. Khúc này xong, chúng phụ nhân chung quanh ríu rít khen ngợi, còn có người khen Ngụy Chiêu kỳ tài. Quách phu nhân khiêm tốn mấy câu, nụ cười trên mặt không khép lại được.

Ta liếc về phía mợ, mợ ngồi phía sau, cách một bàn, cũng đi theo khen ngợi mấy câu. Không biết do có nhiều người khen ngợi nên Quách phu nhân có ý lạnh nhạt hay không, ta không thấy bà nhìn về phía mợ lần nào.

Ta hiểu rất rõ ý tứ trong đó, nhưng mà mợ là thân thích của ta, không thể mặc kệ. Ta bảo A Nguyên bê mứt qua, quay đầu nói chuyện với mợ, hỏi mợ có muốn uống thêm trà không.

Về xấu hổ trên mặt mợ lúc này mới tiêu, nhìn ta, giữa lông mày cong cong hàm xúc sâu xa.

Chúng phụ nhân vui vẻ, uống trà nói chút chuyện vụn vặt trong nhà. Trong bữa tiệc, vài quý quyến tới ra mắt Quách phu nhân, tám chín phần đưa theo nữ quân đang tuổi thanh xuân theo.

Quách phu nhân thần thái hòa nhã, có khi còn hỏi thăm mấy câu, mọi người ngầm hiểu. Ta nhìn lại mợ, thái độ bà đã bình thường, Kiều Đề ngồi cạnh bà, mắt nhìn nơi khác, dường như đang thưởng thức vũ nhạc.

Ngụy Giác bên kia, các nam nhân uống rượu nói chuyện thân thiện. Ngụy Đàm nói chuyện với mấy mưu sĩ dưới trướng Ngụy Giác, Ngụy Chiêu tụ tập với mấy kẻ con nhà quyền quý xấp xỉ tuổi.

Đang quay đầu lại uống trà, đột nhiên, ta nghe thấy tiếng ồn ào. Nhìn lại, chỉ thấy một thân tử, mặt đỏ ửng, chắc đã say rượu, đứng trên bậc thềm chỉ vào Ngụy Giác, lớn tiếng mắng: “Ngụy thị nghịch thần! Bích thai là con trời! Người ngồi vị trí đó, không sợ hổ thẹn với tổ tiên ở Hoàng Tuyền sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tất Xa.

Trên bậc có chút tiếng động, mọi người rói rít nhìn quanh. Ngụy Giác ở quá xa, không thấy rõ về mặt, ta thấy Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu đứng cả dậy.

Mấy người bên cạnh vội vàng tiến lên cản lại: “Nghiêm công! Làm sao vậy?”

“Nghiêm công say rồi...”

“Ta không say!” Người nọ đẩy người tới khuyên ra, mặt đỏ trợn mắt, tiếp tục chỉ vào trên điện, “Ngụy Giác! Người uy hiếp thiên tử, khác gì Hà Quỳ! Bọn ta là thân tử, há có thể cho người soán ngôi, cướp đoạn chính quyền!”

“Cần rồi!” Ngụy Chiêu quát lên, vừa nói xong, đã có hai gã lính tốt tiến lên, đè Nghiêm Phụng lại. Nghiêm Phụng giãy dụa, lính tốt dùng sợi dây ghim chặt hẳn.

“Bọn tiểu tốt các người dám trối quan triều đình?!” Một người đứng lên, ta nhìn lại, là thái y Lý Sùng. Hắn căn tức nhìn Ngụy Chiêu, “Nghiêm công là Ngự sử! Cho dù là Đình Ủy, cũng không thể bắt giữ khi chưa có lệnh của thiên tử!”

Lời này vừa nói ra, các quan bàn tán sôi nổi.

“Đình Ủy?” Ngụy Từ cười lạnh một tiếng, đang muốn tiến lên, lại bị Ngụy Đàm quát bảo ngừng lại.

“Thả Nghiêm công ra.” Ngụy Đàm trầm giọng nói với sĩ tốt.

Sĩ tốt nhìn nhau, buông Nghiêm Phụng ra. Nghiêm Phụng nôn ra một búng máu, bước chân lão đảo, trong miệng vẫn mắng “Quốc tặc”.

Ngụy Từ giận dữ, muốn tiến lên trước, bị Ngụy Đàm ngăn cản.

“Nghiêm công say rồi!” Một người xông lên khuyên can.

Những người khác vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy!” Vừa nói vừa kéo Nghiêm Phụng đang thao thao bất tuyệt xuống dưới.

Ngụy Chiêu đứng ở trên bậc, tâm tình bất định.

Ngụy Đàm quay đầu, nhìn về phía chủ sự nhạc phủ cách đó không xa. Chủ sự kia là một người am hiểu, tiếng nhạc lập tức tấu lên, lần át tất cả lúng túng vừa rồi.

Khung cảnh lại tiếp tục náo nhiệt, các quý phụ cũng là người tinh khôn, trao đổi ánh mắt ngầm hiểu, trước mặt Quách phu nhân không nhiều lời, làm như không có việc gì, tiếp tục nói về đề tài tở lạ. Quách phu nhân nghe các nàng nói chuyện, cúi đầu nhấp một ngụm trà, mặt trắng bệch không có nét cười.

Ta nhìn về phía điện bên kia, rất xa, Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu đã lần nữa ngồi xuống, dường như có người pha trò, ta có thể nghe được tiếng cười hào sảng của Ngụy Giác, trung khí mười phần.

Yến nhạc kéo dài cả một ngày, nữ quyến vốn không giống nam nhân, không mưu cầu danh lợi, không uống rượu, không cao đàm khoát luận. May trong Ung trì có thuyền lớn, yến ẩm gần nửa ngày, có người đề nghị du hồ, mọi người đều tán thành.

Thẻ lực Quách phu nhân vốn yếu, mặc dù hôm nay trang sức lộng lẫy mà đến, nhưng đến khi du hồ không còn hăng hái bùng bùng nữa. Đến lúc này, mọi người sẽ phân chia theo xuất thân, lúc trước ở Trường An, ngồi thuyền du ngoạn là chuyện của các quý nhân, ngày xuân thưởng liễu, ngày hè thưởng sen. Nhà nghèo không mua nổi thuyền, thuê một lần quá tốn kém, nên đành thôi.

Ngọc Oánh và một đám nữ tử xuất thân cao môn đang ở trên thuyền tán gẫu, đi từ bên này sang bên kia, như giẫm trên đất bằng. Quách phu nhân và vài phu nhân khác ngồi bên trong thuyền, không đi đâu cả. Ngụy Tập hết nhìn đông lại nhìn tây, muốn chạy ra chỗ khác nhưng Quách phu nhân không cho, nằng bĩu môi, khuôn mặt tỏ vẻ chán nản.

Ta dĩ nhiên muốn vui vẻ giống bọn Ngọc Oánh, nhưng không muốn Quách phu nhân nghĩ linh tinh, nên vẫn theo bên cạnh bà.

“Chúng ta người phương Bắc, không quen nước, nghe nói Thừa tướng muốn quay Ung trì thành giáo trường, thao luyện thủy quân?” Lục phu nhân một tay vịn lan can, một tay nhón một miếng mứt anh đào cho vào miệng.

“Đúng vậy.” Quách phu nhân nói.

“Đây là muốn Nam tiến sao? Không biết là Lương Sung hay Ngô Côn?” Có người nói.

Quách phu nhân cười mỉm: “Quân quốc đại sự, ta là phụ nhân sao biết được.”

“Đúng thật.” Lục phu nhân đồng ý nói: “Ta nghĩ đến đánh giặc là hoảng hốt, ngày khác còn muốn tới miếu dâng hương cho phải.”

Chúng phụ nhân rồi rít phụ họa, ta ở một bên nghe, đáy lòng âm thầm trầm xuống.

Bùi Tiềm còn ở Hoài Dương, nếu Ngụy Giác muốn đánh Ngô Côn, chàng và Ngụy thị sẽ giao đầu sao? Ta càng nghĩ càng thấy không yên, lúc này, bỗng nhiên ta nhìn sang phía đối diện, Kiều Đề đang nhìn ta. Thật khác ngày thường, ánh mắt nàng không quanh co lòng vòng mà nhìn ta chính diện, giống như người đói bụng quá lâu, đang nhìn chằm chằm thức ăn, hoặc là... Kẻ thù.

Đang trên thuyền, Quách phu nhân nói thân thể khó chịu, để ta ở lại, đưa theo Ngụy Tập hồi phủ.

Chúng phụ nhân tự mình dạo chơi, mọi và Lục phu nhân trò chuyện với nhau thật vui, ta và bọn Ngọc Oánh dạo chơi bên bờ sông, dạo chơi một trận đã tới hoàng hôn. Ta trông thấy phía bích thai đã có ánh nến, hỏi gia nhân, bọn họ nói tiệc đã tàn. Chúng phụ nhân muốn trở về, sau khi cáo biệt, ta quay về, muốn xem Ngụy Đàm ở ở bích thai không.

Nhưng ta còn chưa tới bích thai, gia nhân đã quay lại báo tin, Ngụy Đàm đã rời khỏi yến tiệc một canh giờ.

“Đi đâu?” Ta hỏi.

“Nô tài không biết.” Gia nhân nói, “Bọn họ nói Đại công tử uống say.”

Ta nhìn về phía bích thai, tiếng nhạc vẫn truyền đến, cười nói từng trận vang vọng. Suy nghĩ một chút, ta để gia nhân lại, nếu có tin Ngụy Đàm, trở về phủ báo ta một tiếng. An bài xong, ta đi tới chỗ đỗ xe ngựa, định hồi phủ.

Tân khách tới bích thai phần lớn đã rời đi, nền đất trống không, xe ngựa lưa thưa vài cái. Phu xe dắt ngựa đi, khi ta tới xe của mình, phát hiện một người đứng đây, là Kiều Đề.

“Biểu muội?” Ta kinh ngạc nhìn nàng.

Kiều Đề nhìn ta, khẽ mỉm cười, nói: “Biểu tỷ về trễ quá, muội chờ ở đây lâu rồi.”

“Biểu muội đợi ta sao?”

“Đúng vậy.” Dứt lời, nàng nhìn A Nguyên và gia nhân đứng phía sau, ánh mắt uyển chuyển, “Muội có chút chuyện muốn nói với biểu tỷ, không biết có được không?”

Ta nghi ngờ nhìn nàng, lát sau, nói với A Nguyên: “Các người lui ra.”

A Nguyên đáp một tiếng, nhìn Kiều Đề một chút, cùng gia nhân tránh ra.

Không còn ai nữa, ta nhìn Kiều Đề, nàng cũng nhìn ta.

“Muội tới gặp biểu tỷ, là có chuyện muốn hỏi. Mẫu thân muốn muội gả vào Ngụy phủ, biểu tỷ cũng biết, phải không?” Nàng mỉm môi, nhẹ giọng nói.

Ta đã có chuẩn bị, nghe được câu này, không quá kinh ngạc.

“Mẹ đã từng nói tới.” Ta lạnh nhạt trả lời.

Kiều Đề nói: “Mẫu thân từng nói, nếu muội không gả được cho Nhị công tử, sẽ cùng biểu tỷ hầu hạ chung Đại công tử, chuyện này, biểu tỷ có biết không?”

“Hả?” Ta nhìn Kiều Đề, thần sắc không thay đổi, “Mợ nói vậy sao?”

Kiều Đề gật đầu, cúi đầu nhũn mảy: “Mẫu thân nói, Đại công tử sớm muộn cũng nạp thiếp, thay vì người ngoài, không bằng người nhà mình chiếm trước.”

“Mợ chưa từng thương lượng với ta.” Ta khẽ cau mày, “Sao mợ biết Đại công tử muốn nạp thiếp?”

“Mẫu thân nói biểu tỷ sẽ đáp ứng.” Kiều Đề nói, “Mẹ nói biểu tỷ không thể sinh con...” Lờ ra khỏi miệng, Kiều Đề làm như gạt mình lơ lửng, gờ tay bịt miệng, nhìn ta, ánh mắt lóe lên, “Mẫu thân không có ác ý, biểu tỷ chớ trách.”

Màn trình diễn này thật không cao tay, ít nhất, so với năm đó giả bệnh trốn học còn kém nhiều lắm.

Ta cong cong khóe môi, tỏ vẻ rộng lượng.

“Biểu tỷ.” Kiều Đề tiến lên, nhẹ nhàng cầm tay ta, thần sắc chân thành, “Muội nghe được chuyện này, cũng cảm giác không ổn, biểu tỷ cao thượng, không bao giờ chịu đưa đồ của mình cho người khác, huống chi hầu hạ chung một phu quân? Muội tuy có lòng giúp biểu tỷ, nhưng chuyện phân chia sủng ái, quyết không thể làm.”

“Ồ?” Ta cảm thấy còn có chiêu bài sau, giọng nói mềm mại, “Hảo ý biểu muội, ta thật hồ thẹn.” dừng dừng, lại nói, “Chẳng qua thịnh tình của mợ không tiện chối từ.”

Kiều Đề lập tức nói: “Có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

Kiều Đề nhìn ta, giữa hoàng hôn, hai mắt sáng ngời: “Nghe nói tháng sau, Ung đô có sứ giả đi Hoài Dương, muội muốn đi cùng.”

“Hoài Dương?” Ta lặp lại, “Biểu muội đi Hoài Dương làm gì?”

Kiều Đề đỏ bừng mặt, dường như quyết tâm rất lớn, chậm rãi nói: “Đi tìm Quý Uyên công tử.” Không đợi ta mở miệng, nàng nắm chặt tay ta, nói: “Biểu tỷ nghe muội, hiện tại biểu tỷ đi theo Đại công tử, tuy có quyền có thế, nhưng muội biết biểu tỷ chưa quên Quý Uyên công tử. Chúng ta là tỷ muội, không bằng tỷ tác thành cho muội, nếu muội được gả cho Quý Uyên công tử, tất dốc lòng chăm sóc, không chê lao khổ. Chúng ta ai cũng đạt được mục đích, tương lai vinh hoa cùng hưởng, chẳng lẽ không phải câu chuyện được người người ca tụng sao?”

Ta không biết về mặt mình thế nào, nhìn nàng, nhất thời im lặng.

Tâm tư Kiều Đề đối với Bùi Tiềm, năm đó còn nhỏ ta đã đánh hơi được, nếu không, ta không đến nỗi ghét nàng như vậy. Nhưng bây giờ, chính miệng nàng nói ra, ta cũng không giống như trước, tưởng tượng nhào tới cào mặt nàng thành dạng gì.

Ta cảm thấy thật tức cười, nhưng không biết phải cười từ đâu. Giống như một chiếc hộp bẻ ngoài đẹp đẽ, chưa mở ra thì ngồi phỏng đoán, nhưng mở ra rồi lại phát hiện bên trong toàn thứ đồ mục rữa.

Bùi Tiềm quả là miếng bánh thơm ngon, Kiều Đề rốt cục cũng quyết định hạ thủ, nói năng hùng hồn, nhưng rất tiếc, chàng bây giờ không phải của ta.

Một lúc lâu, ta mới từ từ nhuận khí: “Biểu muội nói với ta những chuyện này, không sợ ta báo cho mợ sao?”

Kiều Đề sửng sốt, nhìn ta, ánh mắt thay đổi.

“Nếu biểu tỷ báo cho mẫu thân, thì càng hợp tâm ý người.” Nàng bình tĩnh lại, “Nhân tiện bàn với biểu tỷ chuyện đưa muội vào phủ.”

Ta chợt cảm thấy bị ai thay cậu mợ, bọn họ có nhi tử Kiều Khác, ngay cả Ngụy Đàm cũng phải tán thưởng, nhưng lại sinh ra một nữ nhi không có đầu óc như vậy.

“Huynh trưởng ta sẽ không thích người.” Còn chưa mở miệng, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

Ta và Kiều Đề cả kinh, quay đầu nhìn lại, thấy trên một chiếc xe, rèm cửa vén lên, lộ ra khuôn mặt ngái ngủ của Ngụy An. Hắn dụi mắt, nhìn Kiều Đề: “Người không đẹp như Trương tẩu ta.”

Kiều Đề không thể tin, tròn tròn hai mắt, khuôn mặt đặc sắc không khác gì thùng thuốc nhuộm.

“Người...” Nàng lắp bắp mở miệng, lại nhìn về phía ta.

Ta mặc dù không thoải mái, nhưng cũng đã bình tĩnh lại, cảm giác mình phải ra mặt giải quyết.

“Biểu muội về đi.” Ta nhìn Ngụy An một cái, nói với Kiều Đề: “Chuyện hôm nay, coi như chưa nói.”

Bối rối trên mặt Kiều Đề lúc này mới giảm đi chút ít, nhưng mặt vẫn đỏ ửng. Nàng không dám nhìn Ngụy An, đáp một tiếng, quên cả hành lễ, cúi đầu bước nhanh.

Tấm lưng kia vội vàng chật vật, ta nhìn, không biết nên khóc hay nên cười. Nhìn về phía Ngụy An, hần đã xuống xe, hai mắt lóe sáng nhìn ta.

Lúng túng quy lúng túng, câu nói vừa nảy của Ngụy An, ta cảm thấy tâm tình thật sáng khoái.

“Chuyện vừa nãy, Tứ thúc chớ kể với người khác.” Ta mỉm cười nói.

“Dạ.” Ngụy An trả lời ngắn gọn.

“Tứ thúc say rượu tới nghỉ ngơi sao?” Ta ngửi thấy thoang thoang mùi rượu, hỏi.

“Dạ.” Ngụy An nói, “Đệ say, huynh trưởng đưa đệ ra ngoài.”

“Hả?” Ta kinh ngạc, “Phu quân đâu?”

“Nơi đó.” Ngụy An giờ tay lên, chỉ chỉ về phía xe ta.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chén Thuốc.

Ta biết ta là người luôn am hiểu giả bộ, khi ta lên xe đối diện với cặp mắt yên tĩnh của Ngụy Đàm, ta lại nhìn được xấu hổ, không xoay người chạy trốn, không khỏi tự bội phục mình.

“Xe của phu nhân thật thoải mái, vì phù ngủ liền một mạch quên cả thời gian.” Ngụy Đàm một cánh tay làm gối, tự tiểu phi tiểu.

Ta cảm thấy ta có thể thuận thế nói “Ồ, phu quân cũng ở chỗ này sao”, nhẹ nhàng bỏ qua việc này. Nhưng thật sự bây giờ ta làm không được, cố gắng giữ được nét mặt bình thản là khả năng lớn nhất của ta rồi.

Lúc này, bọn A Nguyên chạy tới, thấy Ngụy Đàm và Ngụy an, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ngụy Đàm không chút hoang mang nhảy khỏi xe, phân phó phu xe dắt ngựa tới, buộc vào xe, hỏi phủ.

Ngồi trên xe, ta nghe tiếng xe ngựa lộc cộc, không ngừng nhớ lại đoạn đối thoại với Kiều Đề, càng nghĩ càng cảm thấy thất sách.

Ta có chút đau đầu, Ngụy Đàm ở trong xe không lên tiếng, nghe lên ta và Kiều Đề nói chuyện. Nhưng đứng ra mà nói, ta không thể chỉ trích chàng, là chàng tới xe ngựa trước, ta đánh thức chàng còn nói chàng nghe lên, thấy thế nào cũng đuối lý.

Đối thoại giữa ta và Kiều Đề, nghĩ lại cũng không có gì. Chuyện mơ muốn cho nàng vào Ngụy phủ, phần lớn là Kiều Đề nói, ta không tỏ thái độ gì. Nhưng lúc sau nàng lại nhắc đến chuyện Bùi Tiềm, mặc dù ta không nói gì, nhưng ai biết Ngụy Đàm sẽ nghĩ đi đâu?

Hỏi phủ, gia nhân nói Ngụy Giác uống rượu say mềm, đi nghỉ ngơi. Quách phu nhân khó chịu trong người, cũng về phòng nghỉ ngơi.

Ta hơi chột dạ, cùng Ngụy Đàm trở về viện tử, còn chưa thay y phục, ta đã giả bộ công việc lu bù lên. Nhặt nhặt cái này, lấy lấy cái kia, phân phó gia nhân đun nước, lại bảo A Nguyên lấy bếp lò tới pha trà.

Ngụy Đàm đứng đĩnh, không nhanh không chậm, đến trước giá áo cởi áo khoác.

Chờ ta dọn xong mấy cuốn sách trên bàn, quay đầu lại, phát hiện trong phòng không còn ai, Ngụy Đàm nửa nằm nửa ngồi trên tháp, tay cầm một quyển sách dạy đánh cờ.

“Xong chưa?” Đường như chàng phát hiện ta đang nhìn trộm, hạ quyển sách xuống, liếc ta.

“Hôm nay phu quân bận ba, nên đi tắm rửa rồi.” Ta làm như không nghe thấy, đi thu dọn y phục trên giá áo.

“Nghỉ ngơi tý rồi đi.” Ngụy Đàm nói.

“Vậy thiếp đi tắm trước.” Ta lập tức nói, dứt lời định bước đi.

Giọng nói Ngụy Đàm chậm rãi truyền đến: “Chuyện hôm nay, phu nhân không giải thích hai câu sao?”

Ta dừng bước, quay đầu, thấy chàng hai chân vắt chéo, sách đã ném lên bàn. Ta biết trốn không thoát, đành phải đi về phía chàng.

“Phu quân muốn giải thích cái gì?” Ta mỉm cười giả ngu.

Ngụy Đàm không hỏi nữa, “Ngồi xuống.”

Ta ngồi xuống.

“Lui lên tý nữa, dựa vào đây.” Chàng vỗ vỗ cái gối bên cạnh.

Ta nghi ngờ, ngồi vào.

Chàng ngồi dậy, dịch đầu hạ xuống, nằm lên đùi ta.

Ta: “...”

“Phu nhân bóp trán giúp ta.” Ngụy Đàm nhắm mắt lại, “Hôm nay uống nhiều, đau đầu quá.”

Khoe mẽ sao? Lòng ta nói, dùng ngón tay đặt lên huyệt thái dương chàng, chậm rãi xoa.

Ngụy Đàm thở một hơi dài nhẹ nhõm, khoe môi cong lên hình vòng cung.

“Phu nhân không muốn Kiều nữ quân vào phủ, sao không thuận theo ý nàng, đưa nàng đi Hoài Dương?” Giọng chàng trầm thấp mà biếng nhác.

Tay ta dừng lại, Ngụy Đàm đứng là đáng ghét, đã không nói thì thôi, một khi nói, cái gì cũng khơi ra hết.

Thừa nhận lời chàng là chuyện không thể, ta muốn có bộ dáng hiền thê.

“Thiếp không phải không muốn, mà biểu muội vào phủ là ý của mẹ.” Ta hỏi hột, “Biểu muội trẻ tuổi tùy hứng, sao thiếp có thể giúp muội ấy trốn nhà đi?”

“Hả?” Ngụy Đàm nhướn mày.

“Lúc đó phu quân cũng nghe được, sao không lên tiếng?” Ta không muốn bị chàng dất mũi, hỏi vặn lại.

Ngụy Đàm không chút thẹn, chớp chớp mắt: “Ta định nói, nhưng A An lại nói trước.” Chàng sờ sờ cằm, “Phụ nhân suy nghĩ quả thật kỳ dị, sao cữu phu nhân và Kiều nữ quân chắc chắn có thể vào phủ? Phải biết phu nhân ngay cả người tắt đèn còn không chấp nhận...”

“Các nàng là do phu quân đưa đi!” Mặt ta nóng lên, tính toán rõ ràng.

“Ồ?” Nụ cười Ngụy Đàm càng ngày càng sâu, “Thì ra phu nhân không để bụng sao?” Nói xong, chàng như có điều suy nghĩ, “Những người kia quay về thì tốt, cứ theo ý vì phu, pha trà tắt đèn có rồi, Kiều nữ quân đến sẽ làm gì? Ủm, hay để nàng cầm mảnh lụa... Á!”

(Mảnh lụa này là do cữu phu nhân tặng cho J)

Ta dùng sức nhéo bả vai chàng.

“Thiếp đi tắm.” Chàng lại nói mấy lời không đúng đắn đùa giỡn ta, ta vừa thẹn vừa giận, đẩy đầu chàng ra, định đứng dậy.

Còn chưa đứng lên, Ngụy Đàm đã ôm eo ta, kéo ta ngã nằm ra giường.

“Dám đánh phu quân sao?” Chàng đè lên người ta, hơi thở nóng hổi phủ lên má ta.

Tứ chi của ta bị chàng giữ chặt, không thể động đậy, định mở miệng, môi chàng đã phủ xuống. Hơi thở nóng rực, mang theo thô lỗ, còn sót lại chút mùi rượu.

“Ủm... Ủm...” Chàng thở mạnh, hô hấp ta dường như nghẹt lại. Một lúc lâu, rốt cục Ngụy Đàm cũng buông ra, ta thở hỗn hển, cảm thấy cả người mềm nhũn.

Ngụy Đàm cúi đầu nhìn ta, môi vừa hôn xong bóng láng, hồng nhuận.

Giấy lát, chàng ngửa người, kéo ta vào lòng, ta đã không còn sức ngọc nguẩy, đầu gối lên bả vai chàng, cả hai im lặng ôm nhau.

Trong phòng rất yên tĩnh, ta nghe được tiếng tim chàng đập, vững vàng tràn ổn. Ngụy Đàm nhẹ nhàng kéo một lọn tóc ta ra, quấn ở ngón giữa, buông ra, lại quấn vào. Ta vốn mệt mỏi, làm như vậy khiến ta rất thoải mái, ta nhắm hờ mắt.

Mẹ có suy nghĩ như thế thật ra cũng khó trách. Ta và Hàn Nghiễm cưới nhau năm năm, ở cùng Ngụy Đàm một năm, lại chưa sinh được con. Nguyên nhân chỉ có ta và Ngụy Đàm biết, những người khác, nói chưa chắc đã ai tin. Huống chi ta và Ngụy Đàm làm chuyện phòng the đã nửa năm, chuyện sinh

con, giữa chúng ta càng ngày càng kỳ lạ.

Ta có thể cảm nhận được tình cảm chân thành của Ngụy Đàm đối với ta, cái nhau ằm ỉ hay cười giòn, chàng không thèm để ý. Lúc trước là vậy, lúc này đây...

“Thị lang Sầm Vĩ, xuất thân Sầm thị Nam Dương, tướng mạo gia thế đều tương đương với Kiều thị, rất tương xứng với Kiều nữ quân.” Ta nghe Ngụy Đàm mở miệng.

Ta ngẩn ra, ngẩn đầu.

Khóe mắt Ngụy Đàm liếc sang ta: “Thế nào?”

Ta không biết nên nói gì, nhìn mặt chàng gần trong gang tấc, ánh nến chiếu lên sống mũi thẳng tắp, mi dài, con ngươi âm u phát sáng. Ta muốn làm bộ bất mãn, nhưng kim chế lại được, cong khóe môi nói: “Theo ý phu quân.”

Ngụy Đàm khẽ nheo mắt lại, đột nhiên duỗi ngón tay ra, nhéo mũi ta.

Ta tròn mắt, đầu lại bị Ngụy Đàm đè lại, ôm chặt trong ngực.

“Hôm nay ở bích thai chơi có vui không?” Chàng hỏi.

“Rất vui.” Ta biết điều đáp, trong lòng đang nghĩ lời Ngụy Đàm vừa nói, Ngụy Đàm ra mặt, gả Kiều Đề cho tay họ Sầm xui xẻo kia, chặt đứt ý niệm trong đầu mọt. Quan trọng hơn, Ngụy Đàm không muốn nạp thiếp...

“Ồ? Chỗ nào vui?” Chàng hỏi bất thình lình.

Suy nghĩ của ta bị cắt đứt, ta nói lấy lòng: “Phu quân hôm nay thật uy vũ, nói vài câu mà đã giải quyết được mọi chuyện.”

“Vậy sao?” Chàng nhìn ta, chốc lát, khóe môi mấp máy.

“Trương lai những chuyện thế này sẽ nhiều hơn.” Chàng nhìn đỉnh màn, hạ giọng nói, “Phụ thân quá vội vàng.”

Ta kinh ngạc, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ.

“Đại công tử!” Một gã gia nhân ở ngoài nói, “Bệnh đau đầu của thừa tướng lại tái phát, phu nhân mời Đại công tử qua!”

Ngụy Giác khỏe mạnh cường tráng, bệnh duy nhất là đau đầu, bị trong lúc chinh chiến, chữa mãi không khỏi.

Năm ngoái, sau khi chinh chiến với Đàm Hi đại thắng, mấy tháng liền không bị sao, hiện tại bị lại, còn nghiêm trọng hơn lần trước.

Mấy ngày liên tiếp, Ngụy Giác đầu chườm khăn nóng, nằm giường nghỉ ngơi. Ôm đau khó chịu, tính tình ông rất hay cáu kỉnh, người hầu không cẩn thận, sẽ bị ông tròn mắt mắng chửi, ngay cả Quách phu nhân cũng bị vài lần.

Người duy nhất không bị Ngụy Giác đắc tội là thái y Nghê Dung. Ông hơn năm mươi tuổi, trước giờ Ngụy Giác bệnh đều do ông chữa trị, trên dưới trong phủ đều rất khách khí với ông.

“Sáng sớm Thừa tướng lại không ăn cơm, làm thế nào đây?” Quách phu nhân mặt mày u sầu, roi lệ nói.

“Lần này Thừa tướng phát bệnh do quá bận bịu. Phu nhân chớ vội, trước cứ nghỉ ngơi, chậm rãi bồi bổ mới được.” Nghê Dung an ủi.

Quách phu nhân nói: “Mấy hôm nay Thừa tướng hay gắt gỏng, bọn ta khuyên ăn đều bị ông ấy mắng, người thân cận nhất chỉ có thái y mà thôi.”

Nghê dung trầm ngâm, gật đầu nói: “Vậy phu nhân cứ giao đồ ăn cho mỗ, để mỗ dâng Thừa tướng.”

Lúc này sắc mặt Quách phu nhân mới nhẹ nhõm đi chút ít, nói tạ ơn với Nghê Dung.

Chuyện này giao cho Nghê Dung, quả nhiên Ngụy Giác đã chịu dùng bữa, uống thuốc, bệnh đau đầu cũng đỡ dần.

Kể từ khi Ngụy Giác bị bệnh, công việc phần lớn do Ngụy Đàm gánh vác, cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng. Ta thì đảm nhận việc của Quách phu nhân, từ trước đến sau không chỗ nào gián đoạn.

Cùng lúc đó, ta còn cùng Lý Thượng thương lượng chuyện mở được trang.

Nếu nói được trang, tên như nghĩa, chính là chỗ chuyên trồng trọt dược liệu. Lúc trước ở Trường An, vài thương nhân sẽ xây được trang trồng thảo dược, chẳng những có thể bớt phí vận chuyển, còn có thể bảo đảm nguồn cung. Sau lại chiến loạn, ruộng đất không người trồng trọt, những được trang này cũng bị bỏ không.

Trước đó vài ngày ở Trường An, nghe Ngụy Đàm và thuộc cấp đàm luận chuyện thảo dược, ta đã nghĩ đến chuyện làm được trang.

Theo ta được biết, năm ngoài Ngự Giác và Đàm Hi đại chiến, được vật dùng cho cầm máu và tiêu chảy rất lớn. Chính chiến nhiều năm, vô luận triều đình hay dân gian, nhu cầu đối với dược liệu càng lúc càng lớn, mà thảo dược càng ngày càng khan hiếm, lúc trước cây mã đề (1) hết sức tầm thường, không đáng một đồng, hiện tại phải hai ba đồng mới mua được một cân.

Sau khi ta nói ra suy nghĩ này với Lý Thượng, ông hết sức đồng ý.

Dược trang lúc trước, ngoại thành Ung Đô cũng có vài cái, người biết trồng cây thuốc cũng không khó tìm. Hiện tại thế đạo khó khăn, thương nhân bán thuốc trong thành phần lớn không dám vùng tiền bữa bãi, việc này mặc dù có thể làm nhưng không ai dám.

Sở dĩ ta quyết định như vậy, một là do năm ngoài chia cho Lý Thượng ba thành lợi nhuận, nói thế nào ông cũng không nhận, thay vì để đó không dùng, không bằng đầu tư ra ngoài; hai là Duyên Niên Đường làm ăn không tệ, nhưng tương lai ta thấy không tốt lắm. Thiên hạ quần hùng phân chia, vận chuyển hàng hóa ăn bữa nay lo bữa mai. Đường đi Nam Phương một khi bị chặn, Duyên Niên Đường mất nguồn cung, có tiền mà không buôn bán được. So ra, mình tự xây được trang, vẹn cả đôi đường.

Lý Thượng vẫn như cũ, làm việc mạnh mẽ quyết đoán, không bao lâu, ông viết thư báo tin, nói tìm được ở ngoại thành một dược trang bỏ hoang, cũng đã tìm được người biết trồng cây thuốc, chỉ chờ sửa chữa tu bổ lại là có thể gieo trồng.

“Phu nhân, hiện tại Thừa tướng bị bệnh, sao không dâng cho Thừa tướng chút thuốc bổ, không chừng Thừa tướng vui mừng, lại ban thưởng cho thì sao?” Hôm nay A Nguyên vui vẻ, cười hì hì nói.

Ta nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Chuyện chữa trị, tốt xấu khó nói, mà lại liên quan quá nhiều đến chuyện làm ăn, cẩn thận mới thỏa đáng.”

A Nguyên cảm thấy có lý, gật gật đầu.

Không ai ngờ, lời ấy như sấm truyền, được vài hôm, Ngự Giác đột nhiên bắt Nghê Dung. Tội danh có liên quan đến thuốc—Nghê Dung hạ độc trong chén thuốc Ngự Giác, ý đồ mưu hại.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thượng Tị (Thượng)

Ta không biết Nghê Dung bị bắt thế nào, chỉ nghe được đại khái lúc bọn Chu thị bàn tán.

Kể từ khi Ngự Giác bị cảm, hàng ngày dùng com dùng thuốc, đều do Nghê Dung chuẩn bị, Ngự Giác thích ăn thịt dê, trong phủ còn nuôi cả dê. Chuyện phát sinh hôm đó, gia nhân lấy bã thuốc cho vào chuồng dê, dê ăn xong, miệng sùi bọt mép, cả người co quắp mà chết.

Gia nhân kinh hãi, vội vàng bẩm báo chuyện này cho chủ nhân, Ngự Giác đang chuẩn bị uống thuốc, may mắn nhất về được một mạng.

Nghê Dung bị bắt ngay lập tức, nhưng hấn một mực khẳng định có người hãm hại, không chịu thừa nhận.

Ngự Giác giận dữ, nhốt Nghê Dung vào ngục, nghiêm hình tra khảo, nhưng hấn vẫn khẳng khái mình trong sạch.

“Có lẽ Nghê Dung thật sự trong sạch.” Mao thị nói, “Mấy ngày hôm nay không tra ra được chuyện gì. Thuốc của Thừa tướng do Nghê Dung chuẩn bị, nhưng lúc sắc thuốc không phải một mình hấn, độc kia có lẽ do người khác bỏ vào.”

“Vây cũng khó nói, cũng có thể là Nghê Dung. Chẳng qua ông trời phù hộ Thừa Tướng, nên chuyện hấn làm mới bị bại lộ.” Chu thị nói.

“Mọi người không cảm thấy chuyện này kỳ quái sao?” Chu thị lắc đầu, “Bọn ta gả vào trong phủ nhiều năm, chưa từng thấy Thừa tướng bệnh nặng bao giờ, thúc ấy ngay cả Quách phu nhân hầu hạ cũng không chịu, nhưng lại cho phép Nghê Dung hầu hạ?”

Lời vừa nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, yên tĩnh tỏ vẻ ngẫm hiểu.

Ta vẫn không lên tiếng, nghe những lời này, cảm thấy lời Chu thị có chút đạo lý.

Chuyện này rất nhiều nghi vấn, rất nhiều chuyện trùng hợp, làm cho người ta phải nghĩ nhiều.

Nếu như Nghê Dung hạ độc, trực tiếp bỏ độc vào trong chén là được, cần gì trộn độc với thuốc rồi mới sắc? Cầm bã thuốc cho dê ăn cũng buồn cười, thuốc chính là thuốc, nhà ai lại tiết kiệm đến nỗi dùng bã thuốc thay cỏ khô chứ? Nghi vấn lớn nhất chính là, nếu muốn ám hại một người, nhất định phải chọn phương pháp bảo toàn tính mạng. Nếu Nghê Dung là thái y, biết cách dùng dược, đại khái chỉ cần dùng chút độc khó phát hiện, mỗi lần dùng một

chút, dần dưng giống như Ngụy Giác vì suy nhược mà chết là được. Nhưng hiện tại, lượng độc hẳn dùng làm chết một con dê, mặc dù đắc thủ cũng không thể thoát thân, trên đời nào có thái y ngu xuẩn như thế?

Mọi người bàn luận rôm rả, không bao lâu, truyền đến tin tức của Nghê Dung. Chuyện này giống như ném hòn đá xuống mặt hồ phẳng lặng, rớt cục, Ung Đô cũng dấy lên một con phong ba bão táp.

Nghê Dung thừa nhận hẳn bị người khác điều khiển, chủ mưu đứng sau lưng kia, chính là Triệu Tuyền. Đồng mưu còn có bộ binh hiệu úy Hình Đạt, phú dương công Kỷ Thuyên và hoàng thúc Lương Nhân của thiên tử. Theo như Nghê Dung thú nhận, mấy người này âm mưu, chỉ chờ Ngụy Giác bỏ mạng, Lương Nhân sẽ phong tỏa cửa thành, thừa thế lĩnh quân bao vây Ngụy phủ, giết sạch một nhà Ngụy thị, Hình Đạt sẽ thu tóm doanh trại, ủng hộ thiên tử.

Chuyện này chẳng qua tam sao thất bản, nhưng cũng làm lòng người thất kinh. Nếu như Ngụy Giác đột ngột chết, con cháu Ngụy thị nghe tin tất chạy về Ngụy phủ, đám người Triệu Tuyền thừa cơ hời sự, khó tránh khỏi huyết quang.

Trong đó, bao gồm cả ta.

Nghê Dung thụ hình quá nặng, ở trong lao đâm đầu vào vách tường, chết không có đối chứng. Mà Ngụy Giác lập tức phái người bắt đồng phạm. Triệu Tuyền, Hình Đạt, Kỷ Thuyên đều ở Ung Đô, Lương Nhân khi nghe tin Nghê Dung bị bắt, đã trốn khỏi Ung Đô. Truy xét một vòng, đồng mưu trong quân, trong triều lên tới vài chục người, Ngụy Giác không nương tay chút nào, thủ phạm chu di năm đời, tông phạm ba đời bị vạ lây, dây dưa với nhau tính ra hơn năm trăm người.

Trong lúc nhất thời, lòng người bàng hoàng. Hôm hành hình, tiếng khóc rung trời, Triệu Tuyền, Hình Đạt, Kỷ Thuyên đến lúc chết vẫn mắng to không ngừng.

Huyết thư của thiên tử mà Triệu Tuyền cho ta xem không bị tìm thấy. Trong cung cũng không được yên bình. Nữ nhi của Kỷ Thuyên năm trước vào cung, đầu năm nay sinh hạ trưởng tử được phong làm quý nhân, Kỷ Thuyên theo đó mà được phong tước. Hiện tại Kỷ Thuyên phạm tội, Kỷ quý nhân cũng bị vạ lây. Nghe nói nàng ôm thiên tử khóc lóc, sau lấy ba thước lụa trắng tự vẫn mà chết.

Ta nghe được chuyện này mà lạnh cả sống lưng.

Diệt tộc, treo cổ, chém giết... Những thứ này mỗi lần xuất hiện, lại khơi gợi nỗi đau nhất trong lòng ta, làm ta nhớ lại những chuyện đã chôn sâu tận dưới đáy lòng.

Chuyện này mặc dù ta chưa từng tham dự, nhưng không hẳn không liên quan đến ta.

Ban đầu ta có thể chiêu hàng Triệu Tuyền, do dựa vào giao tình của ông ấy và phụ thân. Mà Hình Đạt, Kỷ Thuyên, trong nhà thế lớn, làm quan tại triều, năm đó cũng theo phụ thân, dốc lòng ủng hộ hoàng tử Chăm. Thành cũng vậy mà bại cũng vậy, Ngụy Giác để Ngụy Đàm cưới ta, là do nhìn trúng danh vọng của phụ thân ta, ông mượn danh vọng để lung lạc kẻ sĩ. Nhưng hiện tại những kẻ sĩ đó lại liều chết hại ông.

Sau khi phong ba dừng lại, Ngụy Giác khỏi cảm, tinh thần phấn chấn. Ta có thể cảm nhận được, ánh mắt ông nhìn ta khác lạ.

Người không tham dự, đừng sợ! Đáy lòng ta một âm thanh an ủi.

Sau khi hoảng sợ lại tự giễu, mặc dù ta không tham dự, nhưng không có gì phải sợ, Phó thị có thể giết cũng chỉ còn mình ta mà thôi, sâu xa hơn, có lẽ Ngụy Giác còn phải giết cả mình.

Sau khi gió tanh mưa máu, tiết Thượng tị cũng tới (1).

(1) Tiết thượng tị: Là ngày lễ truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, tục gọi là mừng ba tháng ba, tiết tháng ba, tiết mừng ba. Ngày tiết Thượng tị người ta thường cúng cầu phúc cạnh bên nước, đập thanh du xuân, xua đuổi bệnh tật (VN mình gọi là Thanh Minh đó).

Theo tập tục lúc trước, mỗi khi đến tiết Thượng tị, thiên tử dẫn cũng nhân, thần dân đến bờ sông đập thanh du xuân, cung nhân ngắt phong lan và đỗ nhược (2), buộc thành từng bó nhỏ, để thiên tử ban thưởng cho những người du xuân. Sau khi định đô Ung Châu, cúng cầu phúc đổi thành vườn ngự uyển, hàng năm Ngụy Giác đều cùng thiên tử quân thần vui vẻ. Nhưng năm nay xảy ra chuyện Triệu Tuyền, Ngụy Giác cáo ốm không đi, Quách phu nhân cũng ở lại phủ. Ngụy Đàm sự vụ bề bộn, nên cuối cùng ta là người phải vào cung.

Hôm Thượng tị, ta dậy thật sớm, bôi hương quần áo một lúc, chọn một bộ xiêm y màu xanh. Lúc ta nhìn gương chọn đồ trang sức, Ngụy Đàm đứng sau ta nhìn một lúc, bỗng nhiên nói: “Thanh ngọc có lá cây thật đẹp.”

Ta không ý kiến gì, nhìn chàng qua gương, lại nhìn về phía hộp nữ trang, chốc lát mới hiểu, chàng chỉ chính là một bộ kim ngọc bộ điều.

Thanh ngọc có lá cây... Ta vừa bức mình vừa buồn cười, đúng là mù chữ.

Không đợi ta giơ tay, Ngụy Đàm cầm nó lên, nhìn một chút.

“Trăm sao?” Chàng hỏi.

Ta gật đầu.

Nguyệt Đàm mỉm cười, giữ cằm ta, xoay về phía gương. Trong gương có bóng ta và chàng, chỉ thấy Nguyệt Đàm nhìn chằm chằm tóc ta, từ từ cắm bộ điều vào.

Động tác chàng vụng về, dường như sợ làm ta đau, cẩn thận từng tí một. Ta nhìn chàng, ánh sáng chiếu nghiêng khuôn mặt chàng, bình thường góc cạnh rõ ràng, giờ bỗng trở nên dịu dàng vô cùng. Cửa sổ khép hờ, thoáng thoảng gió thổi vào, thổi tan hơi nóng trên cổ ta.

Cải trang xong, Nguyệt Đàm nhìn vào gương, hỏi: “Thế nào?”

“Ừm... Hơi lệch.” Ta ngó ngó gương, mở miệng nói.

“Lệch sao?” Nguyệt Đàm khẽ cau mày, nghi ngờ suy nghĩ, lại duỗi tay ra. Ta bỗng nhiên ngại ngùng, túm bàn tay kia, kéo xuống: “Không cần, cứ vậy đi.”

Nguyệt Đàm nhìn ta, lát sau, cười cười.

“Đợi ta xong việc, ta đi đón nàng.” Chàng cúi đầu, hơi nóng nhẹ phun lên môi ta.

A Nguyên và hai thị tỳ còn đang đứng bên cạnh thu dọn đồ đạc, mặt ta nóng lên. Dường như Nguyệt Đàm rất hài lòng, giống trẻ con vụng trộm làm trò, cười cười với ta, xoay người đi ra cửa.

Đã lâu ta chưa vào cung, khi ta ngồi xe ngựa vào cung, cảm thấy nơi này so với lần trước ta tới lạnh lẽo hơn, gió lạnh thổi qua, không chút nào ấm áp.

Ta nhìn ra ngoài, trong đầu vẫn nhớ lại trước lúc ra cửa, hai người trong gương, bàn tay kia giúp ta cải trang, sau đó chàng cười... Đừng nghĩ! Ta đập đầu vào thành xe, muốn đuổi hết những hình ảnh kia ra khỏi đầu.

“Phu nhân...” A Nguyên sợ hết hồn, mở to hai mắt nhìn ta chằm chằm.

“Không sao.” Ta biết mình thất thố, lập tức coi như không có chuyện gì xảy ra, khôi phục tư thế ngồi đoan chính.

Đáy lòng cảm thấy xấu hổ, gần đây quả nhiên chuyện xấu quá nhiều, ngay cả Nguyệt Đàm lưu manh ta cũng cảm thấy thân thiết...

Lễ cầu phúc còn chưa bắt đầu, ta xuống xe ở vườn ngự uyển, tới trước mặt các quý nhân hành lễ. Chưa thấy đế hậu đâu, ta nghe vài phu nhân nói chuyện, nói Từ hậu đang ngồi ở buồng sưởi gần bờ sông.

Những phu nhân hôm nay hình như ta đã từng gặp, nhớ mang máng tên vài người. Ta hàn huyên mấy câu với bọn họ, vẫn chưa thấy thiên tử giá lâm, thấy bờ sông liễu rủ xanh rì, nên cùng A Nguyên từ từ tản bộ.

Ngày xuân hòa thuận vui vẻ, nhiều người tới sớm, người thì bơi, người thì đi dạo trên bờ, người ngồi người đứng, thật là sống động.

Lúc ta đi qua lương đình, nghe được mấy phu nhân nói chuyện.

“... Nghe nói Hoàng tử do Kỷ quý nhân sinh, hiện tại do hoàng hậu nuôi dưỡng.”

“Ồ, thật không? Hoàng hậu còn có thể có nhi tử...”

“Suyt.”

Một người phát hiện ra ta, vội vàng lên tiếng cất ngang. Chúng phu nhân cứng đờ, tất cả đều lúng túng.

Ta gật đầu cười cười với các nàng, làm như chưa nghe thấy chuyện gì, tiếp tục đi về phía trước. Chìm tước kêu chiêm chiếp, từ phía yên tĩnh, ta có thể cảm giác được ánh mắt nghi kỵ sấm soi phía sau. Nhờ ơn Nguyệt Giác, trong mắt người ngoài, ta là con dâu Nguyệt thị, các nàng nói chuyện trước mặt ta cũng phải cẩn thận dè dặt, e sợ rước họa vào thân.

Con dâu sao? Ta nghĩ đến Nguyệt Giác, chỉ cảm thấy mĩa mai.

Ta không thích ánh mắt soi mói của mọi người, chọn một chỗ vắng vẻ đi dạo. Khi vòng qua nhà thủy tạ, ta nghe được tiếng người.

Bỗng nhiên, ta trông thấy một người phía trước, hình dáng rất quen, nghĩ nghĩ một chút mới nhớ, đó là thị trung Hoàng Thiệu, mỗi lần ta gặp thiên tử, hẳn đều đứng bên cạnh.

“Phu nhân.” Hoàng Thiệu thấy ta, hành lễ nói.

“Thị trung.” Ta tiến lên hoàn lễ, ánh mắt liếc về phía sau hắn, cách mấy trượng, một người đang ngồi cạnh khe suối thả câu. Mặc dù áo vải nón lá, nhưng hình dáng này ta không thể nhầm, chính là thiên tử.

“Phu nhân. Hoàng Thiệu thần sắc khó xử, “Mấy hôm nay thiên tử khó chịu, phu nhân...”

“Ai vậy?” Hắn chưa dứt lời, giọng thiên tử đã bình tĩnh truyền đến.

Hoàng Thiệu vội vàng xoay người lại, nói: “Bệ hạ, là Phó phu nhân.”

Thiên tử quay đầu lại, ánh mắt giao nhau, chàng cười, đặt cần câu trong tay xuống: “Người đến rồi!”

“Bệ hạ.” Ta đi về phía chàng, đang định hành lễ, liếc nhìn mặt chàng, nhất thời sửng sốt.

Mấy tháng không gặp, thiên tử gầy đi trông thấy, hốc mắt thâm quầng, nón lá che nửa đầu, tóc mai lúc trước đen nhánh, giờ đã li ti hoa râm.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thượng Tì (Hạ),

“Trẫm rất khó coi sao?” Thiên tử thân nhiên nói.

Ta nhìn chàng, há miệng ra lại ngậm vào, không biết nói gì cho phải.

Thiên tử là người ôn hòa, suy nghĩ không cực đoan. Cỗ lễ chàng đã từng kiêu ngạo, nhưng hiện giờ thành bộ dáng như vậy, có thể thấy được đã trải qua bao nhiêu dày vò.

“Không khó coi.” Ta gạt đi, tươi cười nói, nhìn mặt nước, nói tiếp: “Bệ hạ cũng thích thú vui bỏ ý thả câu?”

“Thả câu sẽ tĩnh tâm, đơn giản mà đậm bạc.” Thiên tử quay đầu đi, chậm rãi nói: “Tâm trí yên bình có thể suy nghĩ thông thoáng.”

Ta không nói, nhìn thấy sườn mặt chàng, khuôn mặt kia vẫn còn trẻ, nhưng lại ủ dột và tiêu tụy vô cùng.

Một lúc lâu, ta thấp giọng nói: “Bệ hạ cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

“Giữ gìn sức khỏe?” Thiên tử cười cười, chưa xót nơi khoe môi càng thêm khắc sâu. “Trẫm ngay cả một phụ nhân còn không bảo được.”

Nhìn chàng biến thành cái dạng này, lòng ta cũng thêm phần bi thương. Nhớ lúc trước, ta không nhà để về, thiên tử mất mẹ, cả hai chỉ có thể ở cung Thái hậu mới được che chở. Chúng ta đồng bệnh tương liên, chàng thống khổ, ta ít nhiều có thể hiểu.

Ta quay đầu nhìn phía sau. Hoàng Thiệu và A Nguyên đứng cách mấy trượng, không có người ngoài.

Do dự một lát, ta đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng, giống như lúc Thái hậu qua đời, chúng ta vừa khóc vừa an ủi lẫn nhau.

Thiên tử không né tránh cũng không quay đầu lại, được một lát, ngẩng đầu, hít sâu một hơi.

Ta có thể cảm giác được chàng đang run rẩy.

Dòng nước róc rách chảy qua tảng đá, cuốn theo vài đóa hoa hồng nhạt từ thượng du tới, chúng đập dềnh trên mặt nước, chìm nổi không ngừng, lại bị cuốn đến nơi khác của dòng suối.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên ta nghe có âm thanh truyền đến, tức khắc thu hồi tay. Quay đầu, thấy bên nhà thủy tạ, vài bóng người đang đi lại đây. Đợi bọn họ đi qua một đám cây cối, ta đã nhìn rõ, đó là Từ hậu và vài cung nhân.

“Hoàng hậu.” Hoàng Thiệu hành lễ. Từ hậu nhìn về bên này.

“Bái kiến hoàng hậu.” Ta đã có chuẩn bị, tiến lên thông dong hành lễ.

“Phu nhân đã tới.” Giọng nói Hoàng hậu bình tĩnh, nhưng chưa dừng bước, đi qua ta, đến trước mặt thiên tử hành lễ, “Bệ hạ, mọi việc đã chuẩn bị xong, tân khách đã đến đủ, có thể làm lễ cầu phúc rồi.”

Thiên tử ngồi trên hòn đá, không nhúc nhích.

Từ hậu ôn tồn nói: “Hiện giờ chỉ chờ bệ hạ, bệ hạ nên hồi cung thay y phục, đi đến nơi cầu phúc...”

“Cầu phúc?” Thiên tử không nhanh không chậm, nhấc cần câu lên, gỡ khỏi móc câu một con cá nhỏ, nhìn nhìn, một lát, ném vào trong nước, “Trưởng tử của trẫm mới mất mẹ đẻ, tang sự chưa qua, cầu phúc làm gì.”

“Bệ hạ!” Giọng nói Từ hậu đột nhiên trầm thấp, mang theo ý nhắc nhở, khước mắt liếc về phía ta.

Thiên tử quay đầu lại nhìn nàng, lại nhìn ta, khuôn mặt gầy gò nở nụ cười trào phúng.

“Hoàng Thiệu.” Chàng buông cần câu, đứng dậy cất tiếng gọi.

Hoàng Thiệu bước lên phía trước, hành lễ: “Bệ hạ.”

“Hồi cung thay y phục.”

Hoàng Thiệu đáp lại.

Từ hậu khôi phục dịu dàng, nói: “Thiếp hầu hạ bệ hạ...”

“Không cần.” Thiên tử thân nhiên nói, dứt lời, dọc theo đường nhỏ, thông thả rời khỏi.

Sau khi bóng hình biến mất sau bụi hoa, chung quanh chỉ còn tiếng nước chảy róc rách, gió thổi chim hót. Từ hậu nhìn nơi đó, dường như có chút cứng ngắc, lát sau, nàng quay đầu nhìn ta, thần sắc đã tự nhiên trở lại.

“Ta nghe nói hôm nay phu nhân đến một mình.” Nàng mở miệng.

“Đúng vậy.” Ta đáp.

Từ hậu nhìn ta, nói: “Lễ cầu phúc sắp bắt đầu rồi, phu nhân cùng ta đi thưởng xuân, thế nào?”

Từ nơi này trở về chỉ có một con đường, cư nhiên Từ hậu mở miệng, ta không thể làm mất mặt, gật đầu nói: “Thiếp thật may mắn.”

Từ hậu âm thầm cười, xoay người đi trước.

Cung nhân dẫn đường, ta đi theo sau Từ hậu, dọc theo đường nhỏ lát đá màu, chậm rãi bước đi. Hoa nở nước chảy, hương vị thanh tươi ướt át, Từ hậu không lên tiếng, ta cũng sẽ không nói, đưa mắt nhìn khung cảnh lâm uyển, một lòng một dạ ‘Thưởng xuân’.

Kể từ khi xảy ra chuyện rừng cây lúc sáng sớm, ta không phải một mình đối mặt với Từ hậu nữa. Ngụy Đàm nói chàng và Từ hậu không liên quan, ta cũng sẽ không hỏi tiếp. Hiện tại, chúng ta đều ở trong một đạo lý tuần hoàn—Ta đã từng có Bùi Tiềm, chàng từng có Từ hậu, lúc trước thế nào, chúng ta không can thiệp. Ngụy Đàm không chủ động hỏi ta chuyện Bùi Tiềm, ta cũng không chủ động hỏi chàng chuyện Từ hậu, mặc dù lén tìm hiểu một ít, nhưng ý thức được nó không ảnh hưởng gì, nên cũng tự động né tránh.

Ta cũng không sợ Từ hậu. Mặc dù nàng có quý vị Hoàng hậu, nhưng quyền thế còn không bằng Quách phu nhân. Mặc dù nàng và Ngụy Đàm có tình cũ, cũng không để tiến đến gia môn Ngụy thị, nói thẳng ra, nàng không thể uy hiếp địa vị của ta.

Cứ thế, ta cảm thấy tâm tư thật sáng suốt, nhưng mỗi lần nhìn thấy Từ hậu, vẫn có chút cảm giác là lạ. Ta không thể hòa thuận cười nói, không cách nào tự nhiên như lúc ứng phó với các quý phụ nhân. Điều này không thể trách ta, Từ hậu ở trước mặt ta, lúc hòa nhã nhất cũng là ba phần mỉm cười, ba phần xoi mói, còn dư lại mấy phần là cái gì, sợ chỉ có nàng rõ ràng...

“Ta nhớ lúc trước, phu nhân thường xuyên vào cung, là bạn cũ của bệ hạ.” Bỗng nhiên Từ hậu mở miệng nói.

Ta không biết lời ấy ý gì, đáp: “Đúng vậy.” Từ hậu khẽ quay đầu, tán lá xum xuê, chắn hết ánh nắng mặt trời: “Ta nghe nói, khi phu nhân thành thân, là Thừa tướng làm chủ.”

Rốt cục muốn nhắc tới Ngụy Đàm sao? Ta nhìn về nàng, mỉm cười: “Nguyên do chuyện này thiếp không rõ lắm.”

Từ hậu làm như không nghe thấy, đưa ngón tay vuốt qua một đóa hoa ngô đồng bên đường: “Ta nhớ khi đó, Thừa tướng muốn chọn một trong mấy vị công chúa chưa thành thân làm con dâu, nhưng đến Lai Dương, lập tức đổi thành phu nhân.” Nói xong, nàng nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Phu nhân có biết vì sao không?”

Ta kinh ngạc, chuyện này chưa từng nghe nói. Tiên đế nhiều nữ nhi, ta biết trong cung còn có mấy vị công chúa đợi gả. Nhưng nguyên nhân Ngụy Giác chọn ta làm con dâu, ta đã sớm nghĩ ngàn vạn lần, Từ hậu muốn điểm tỉnh ta chuyện gì, chỉ sợ uống phí tâm lực.

“Thừa tướng ưu ái, lúc đó thiếp cũng thật sợ hãi.” Ta đáp.

Từ hậu nhìn ta, khước môi mỉm cười kỳ dị.

“Thừa tướng là bậc kiêu hùng đương thời, thế nhân trong mắt ông đều là quân cờ, hoặc yêu hoặc vứt bỏ, chẳng qua do thời thế.” Mắt nàng sâu không đáy, giọng nói nhẹ như gió thoảng, “Phu nhân hiểu không?”

Ta và nàng nhìn nhau, không nói gì, chung quanh lặng im.

“Hoàng hậu.” Một giọng nói truyền đến, nhìn lại, hóa ra là mấy phụ nhân từ phía trước đi tới, cười nhẹ nhàng.

Trong lúc vô tình, chúng ta đã đi ra phía ngoài.

Trên mặt từ hậu khôi phục lại bình thường, nhận lễ của chúng phụ nhân.

Một vị phụ nhân trung niên nhìn quen mặt, cười nói với ta: “Mới vừa không thấy Phó phu nhân, bọn ta đang tìm, hóa ra đang đi cùng Hoàng hậu.

Ta cười nhẹ: “Đúng vậy.”

Thiên tử thay y phục xong, mũ áo chỉnh tề, hoàn toàn không thấy đáng về suy sụp lúc trước.

Chàng nhận lấy của thần dân, cùng Từ hậu đi tới, một đường du xuân ngắm cảnh. Cung nhân đã sớm chuẩn bị tốt hương thảo, thiên tử đích thân chia cho mọi người.

Đến phiên ta, thiên tử nhìn ta, lấy một bó hương bồ và lan huệ đưa tới: “Phu nhân như huệ.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Ta cúi đầu nhận lấy.

Người đông, cười nói ầm ầm, hoàng cung vắng lạnh dường như biến mất. Sau khi du ngoạn mệt mỏi, mọi người lại vào rừng cây, khúc thủy lưu thương, ngâm thơ làm phú. Thiên tử tiền hô hậu ủng, cầm chén rượu trong tay, nghe mọi người cao đàm khoát luận, nụ cười trên mặt phảng phất như chưa từng lo lắng.

Yến nhạc kéo dài đến sau giờ ngo, mọi người đã say túy lúy, ai nấy tự tản đi. Ta cũng muốn đi, nhưng nhớ tới Ngụy Đàm nói muốn tới đón ta, chỉ sợ đi rồi chàng đến tìm không thấy.

Lúc trong rừng, thiên tử uống rất nhiều rượu, đã ngà ngà say, nghiêng người gối đầu lên bàn. Chung quanh chỉ còn lại cung nhân nội thị, Từ hậu ngồi cạnh chàng, đích thân pha trà giải rượu.

“A Dung.” Thiên tử thấy ta, nở nụ cười mơ hồ, cầm lấy chén rượu nhỏ hươu, “Uống rượu.”

“Bệ hạ, không thể uống nữa.” Từ hậu cầm lấy chén.

Thiên tử nhìn nàng, thần sắc trầm xuống, nhưng một lát sau lại từ từ cười lên.

“A Dung, trăm cười một vị hiền thê.” Chàng ngửa đầu nằm trên tháp, tay gõ gõ, tựa như ngâm nga, tựa như cười, “Hiền thê!”

Từ hậu nhìn chàng, mặt nửa hồng nửa trắng.

Đang định mở miệng, bỗng nhiên, một gã nội thị vội vàng chạy tới: “Bệ hạ! Bệ hạ! Thừa tướng vào cung rồi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

“Thừa tướng?” Từ hậu đứng bật dậy.

“Đúng ă!” Nội thị thở hổn hển, “Mới vừa này đã vào đến cửa An Khánh!”

Ta nghe mà cũng thấy nghi ngờ, Ngụy Giác cáo ốm ở nhà, thời tiết thế này, vào cung làm gì?

“Bệ hạ!” Từ hậu quay về phía sau, thiên tử nằm trên tháp, làm như không nghe thấy gì.

“Người đâu.” Chàng phất nhẹ tay áo, đứng dậy, “Hồi cung, trăm muốn nghỉ ngơi.”

Từ hậu mặt biến sắc, ngăn trước người chàng, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, đây là làm sao?”

Thiên tử mặt không đổi sắc, cười lạnh: “Làm sao? Thừa tướng muốn tới nhiều mộng đẹp của trăm, Hoàng hậu lại muốn giúp đỡ sao?”

Giọng nói đang nhỏ nhẹ, lại nghe một tiếng quát lớn: “Bệ hạ tiệc rượu náo nhiệt, lão phu vừa đến, lại muốn giải tán sao?”

Ta nhìn lại, đáy lòng âm thầm chấn động.

Một tuần mã màu đen phi đến, trên đó là một người kim quan cẩm bào, chính là Ngụy Giác. Ông cười ngửa xông vào cung cấm, cách mấy trọng thi dừng lại, nhảy xuống.

Không ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ thấy Ngụy Giác mặc cẩm bào bước đi, uy vũ sinh phong.

Từ hậu và thiên tử ngừng hoạt động, đứng trên đình nhìn ông, thần sắc cứng ngắc.

Trên mặt Ngụy Giác không phân biệt hi nộ, quét mắt ra chung quanh, thấy ta.

“Cửu thị.” Ta hành lễ, cúi đầu, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Nguy Giác không trả lời, đi thẳng tới đình, đứng trước mặt đế hậu.

Không ai dám hỏi ông vì sao gặp thiên tử không quỳ lạy, ông và thiên tử nhìn nhau, không khí ngừng lại, ta cảm thấy tim như ngừng đập.

Không báo trước, Nguy Giác đột nhiên rút kiếm ra. Mọi người sợ hết hồn, ta thấy mọi người lui về phía sau một bước, thiên tử sắc mặt trắng bệch.

“Thừa tướng ý gì?” Giọng thiên tử khản trương.

Nguy Giác cười, lấy mũi kiếm gầy gầy một chén rượu trên bàn.

“Bệ hạ hôm nay hành yến, có thỏa thuê không?” Ông hỏi.

Chốc lát, thiên tử đáp: “Thỏa thuê vô cùng.”

Nguy Giác cười, càng lúc càng lớn. Đột nhiên ông hất chén rượu lên không trung, vung kiếm lên chém, keng một tiếng, chén rượu rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

“Thần hôm nay cũng ở trong phủ uống rượu, lúc đang vui vẻ, chợt lục soát được trong phủ Triệu tặc một vật, đặc biệt tới dâng lên bệ hạ!” Giọng Nguy Giác mang theo tàn ác, lấy từ trong tay áo ra một vật, ném lên ngực thiên tử.

Thiên tử đón được, vừa nhìn xong, mặt cắt không còn giọt máu.

Ta cũng như bị sét đánh, mặc dù cách hai trượng, nhưng ta biết mảnh lụa trắng đó, chữ viết đỏ sậm phía trên đã biến thành màu đen, chính là huyết thư của thiên tử!”

“Hôn quân!” Nguy Giác gầm lên một tiếng, nâng kiếm chìa vào ngực thiên tử, “Có nhận ra vật này không?”

“Cửu thị!” Ta không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tiến lên. Không đến lượt ta ngăn cản, một thân ảnh đã đứng giữa hai người.

“Thừa tướng nhìn giẫm!” Từ hậu ngăn thiên tử ở phía sau, giọng nói khê run, “Thiên tử thường tán thưởng Thừa tướng cao thượng, sao lại có kẻ tặc nhân nào dám giả mạo chỉ dụ của vua!”

“Giả mạo?” Nguy Giác cười lạnh, “Bút tích thiên tử, lão phu có thể không nhận được! Nhưng ngọc ấn trên đó, lý do tại sao?”

“Triệu Tuyền cầu kết Lương Nhân ra vào cung cấm, dùng ngọc ấn giả thiên tử.” Ta tiến lên phía trước nói: “Loạn đảng muốn giả chỉ dụ vua hiệu lệnh thiên hạ, cửu thị minh xét mọi việc, đừng vì nghe đồn mà đã vội ra tay. Lấy ý kiến nhi phụ, lần này tang chứng ở trong phủ, là muốn dụ cửu thị và thiên tử bất hòa, đưa cửu thị vào con đường bất nhân bất nghĩa! Cửu thị một đời anh hùng, há có thể trúng kế kẻ gian?”

Ta nói xong một hơi, chỉ thấy ánh mắt Nguy Giác lạnh lùng, sắc bén như dao.

Trên lưng như có vật nhọn đâm vào, ta nhìn ông: “Xin cửu thị nghĩ lại.”

Nguy Giác bất động, mũi kiếm vẫn hướng về phía trước.

Ta cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập loạn, Từ hậu nhìn Nguy Giác, không lui về phía sau, đưa tay cầm mũi kiếm. Giọng nàng nhẹ, có chút chột dạ: “Phu nhân nói đúng, mong Thừa tướng phán đoán sáng suốt.”

Máu đỏ sẫm từ lòng bàn tay rỉ ra, nhiễm đỏ ống tay áo trắng muốt.

Ta nhìn về thiên tử, chàng nhìn tay Từ hậu, môi trắng bệch.

“Phụ thân!” Lúc này, giọng nói Nguy Đàm vang lên dưới đình, ta thấy chàng, cảm giác tảng đá trong lòng như rơi xuống đất.

Nguy Đàm mấy bước tiến lên, mắt quét qua, dường như đã hiểu phát sinh chuyện gì.

“Phụ thân.” Chàng cầm tay Nguy Giác, trầm tĩnh nói: “Miếng lụa này lai lịch khả nghi, phụ thân muốn làm sáng tỏ, cứ hỏi thiên tử xem.”

“Hả?” Nguy Giác tâm tình bất động, nhìn về phía thiên tử.

Thiên tử mặt cắt không còn giọt máu, ta có thể thấy được hai bàn tay chàng đang nắm chặt trong tay áo.

“Đây là Triệu tặc giả mạo chỉ dụ vua, tâm tư phản nghịch.” Giọng chàng cứng ngắt.

Ta nghe được lời này, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

“Phụ thân.” Ngụy Đàm nhìn về phía Ngụy Giác.

Ngụy Giác nhìn chăm chăm thiên tử, lát sau, lộ ra nụ cười, thu kiếm. Ông giữ tay áo, lùi hai bước, thi lễ với thiên tử, giọng nói hòa khí: “Trong triều gần đây bàn tán không ngừng, đồn thần vu hại trung thần, thần oan uổng vô cùng, hôm nay vào cung dâng lên vật này làm chứng, mời bệ hạ phán đoán sáng suốt.”

Thiên tử mặt không đổi sắc: “Thừa tướng trung trực, trẫm rất an lòng.”

Ngụy Giác lại nói: “Nghịch tặc Triệu Tuyền, dám giả mạo chỉ dụ vua, thần xin theo luật mà xử, tru di cửu tộc!”

Ánh mắt thiên tử đột nhiên dữ dội, ta liếc thấy Từ hậu giữ chặt tay chàng. Thiên tử nhìn Từ hậu, cổ họng lên xuống, cơ hồ gần từng chữ: “Theo ý Thừa tướng.”

Ngụy Giác lúc này mới lộ ra ý cười, thần sắc tự nhiên, nhìn chung quanh một cái, nói: “Hôm nay Thượng tị, thần vào cung, còn chưa kịp xin bệ hạ đồ cầu phúc.”

Hoàng Thiệu đứng bên nghe vậy, vội vàng gọi cung nhân đem hương thảo lên.

Thiên tử lấy một bó, nhìn về phía Ngụy Giác.

Ngụy Giác khom người, giờ hai tay lên.

Ta không nghĩ ngờ chút nào nếu hoa cỏ kia cứng rắn chút ít, thiên tử sẽ dứt khoát đâm thẳng vào đầu Ngụy Giác.

Nhưng chàng chỉ khẽ dừng lại, đặt hương thảo lên tay Ngụy Giác: “Thừa tướng an khang.”

Ngụy Giác tươi cười: “Tạ ơn bệ hạ.” Dứt lời, vuốt lại y quan, quay người nghênh ngang đi ra chỗ để ngựa.

“Về thôi.” Bên tai bỗng vọng vang lên tiếng Ngụy Đàm.

Ta ngẩng đầu, đối diện hai mắt đen nhánh của chàng.

“Ừ.” Ta gật đầu.

Ngụy Đàm đưa ta thi lễ với đế hậu, không nhiều lời thêm, cáo từ quay đi. Đến dưới đình, bàn tay ấm áp của chàng cầm tay ta, ta mới phát hiện cả người mình lạnh băng. Ngụy Giác đã đi rất xa. Ngón tay của ta còn đang khẽ run.

Ta quay đầu lại, thiên tử vẫn đang trong đình, đang cầm một mảnh khăn bằng bó cho Từ hậu.

Từ hậu nghiêng đầu, mắt nhìn về bên này, không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Người Mới.

Mới về đến phủ, Quách phu nhân đã gọi ta và Ngụy Đàm đến chính đường. Thần sắc bà không yên, thấy chúng ta, hỏi Ngụy Đàm: “Ta nghe được Thừa tướng đang hành yến say sưa, bỗng nhiên nhắc kiếm xông vào cung. Vừa mới trở về, sắc mặt ông ấy khó chịu, không ai dám lại gần, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngụy Đàm và ta nhìn nhau, bảmx: “Mẫu thân chó ọ, tìm được ít vật chứng trong phủ Triệu Tuyền, phụ thân vào cung dâng thiên tử.”

Quách phu nhân nhìn chàng, trên mặt nửa tin nửa ngờ, khẽ gật đầu: “Ra vậy.”

Ngụy Đàm nói: “Không biết phụ thân ở đâu?”

Quách phu nhân nói: “Thừa tướng uống rượu xong chạy ra ngoài, lúc trở về nói đau đầu, đang nghỉ ngơi trong phòng.” Dứt lời, bà khôi phục hòa sắc, chuyển hướng ta, “Thiếu phu nhân hôm nay cũng ở trong cung, thiên tử và hoàng hậu có nói gì quá đáng không?”

Đâu chỉ nói... Ta đáp: “Thiên tử và hoàng hậu chúc cửu cô an khang, ban thưởng hương thảo.” Dứt lời, ta trình lên bó hương thảo mới mang về.

Quách phu nhân không có hứng thú với mấy món đồ này, sau khi liếc mắt nhìn, hàn huyền chút ít, rồi cho chúng ta lui xuống.

Trở lại phòng, ta đi thay y phục, vẫn cảm giác tâm tư còn ở trong cung.

Khi đó thật hưng hỉ, nếu như một kiếm kia đi xuống... Đáy lòng ta rét run, nhưng cảm thấy ông không dám làm vậy. Ngụy Giác mặc dù quyền khuynh thiên hạ, nhưng khi hành thích vua, hậu quả e rằng ông không chịu nổi. Chưa kể quần hùng sẽ lấy đó làm nhược điểm để bêu. Mà đương kim quan lại lớn nhỏ trong triều, đa số xuất thân thế gia môn đệ, trung với thiên tử. Hiện tại Ngụy Giác mượn lý do dọn dẹp đám người Triệu Tuyền, bọn họ mặc dù không dám nói, nhưng ta biết có rất nhiều người không phục Ngụy Giác. Một khi thiên tử chết bởi tay Ngụy Giác, đến lúc đó còn quá Triệu Tuyền, mặc dù thủ đoạn Ngụy Giác có thể áp bức được, nhưng người trong thiên hạ tâm tư chính trực, lời nói của Ngụy Giác sẽ không còn trọng lượng.

Hết thấy những chuyện đó Ngụy Giác không gánh được, nếu ông muốn xưng đế sẽ không ngu xuẩn đến mức đó. Như vậy, chuyện hôm nay, Ngụy Giác chỉ muốn mượn dư âm Triệu Tuyền rung cây dọa khỉ, để thiên tử càng thêm an phận. Say rượu chỉ là lý do để kết thúc mà thôi.

Lão tặc! Ta thầm mắng, lại không khỏi nghĩ đến hành động của mình khi đó. Khi đó mặc dù ta đánh hơi được Ngụy Giác phô trương thanh thế, thiên tử nói chuyện quá xúc động, một bước này, chỉ như cho Ngụy Giác bậc thang đi xuống, nhưng ở góc độ Ngụy Giác nhìn vào, ta đây con dâu mà bảo vệ thiên tử, chưa hẳn là chuyện tốt.

“... Thế nhân trong mắt ông đều là quân cờ...” Lời Từ hậu nói bỗng nhiên quanh quẩn.

“Nghĩ gì thế?” Lúc này, giọng nói Ngụy Đàm vang lên từ phía sau.

Ta hoàn hồn, thấy chàng đang đi tới, nhìn ta một chút: “Cởi áo choàng rồi lại không mặc vào, đứng trước giá treo y phục làm gì?”

“Mặc cái này.” Ta vội nói, tiện tay cầm lấy một cái áo choàng sạch mặc vào. Ngụy Đàm cũng muốn thay y phục, ta tiến lên tháo đai lưng giúp chàng, cởi áo choàng, lại đem áo mới cho chàng thay.

Lúc buộc lại vạt áo, Ngụy Đàm đột nhiên cầm tay ta.

“Còn lạnh vậy sao?” Chàng khẽ cau mày.

“Chưa kịp mặc thêm y phục.” Ta cười cười, rút tay ra khỏi tay chàng.

Ngụy Đàm nhìn ta, không nói tiếp.

“Sau này phải tiến cung, có ta đi cùng nàng. Nếu ta không đi được, nàng cứ thoái thác là được.” Ngụy Đàm nói.

Ta giương mắt nhìn chàng.

Dạy ta tự vệ sao? Đáy lòng cười khổ, nhưng mọi người ai cũng có bất đắc dĩ, ta kẹp giữa thiên tử và Ngụy thị là số đã định, ta né tránh là có thể thay đổi được sao?

“Thiếp biết rồi.” Ta không muốn làm phật ý chàng, buộc lại vạt áo cho chàng, thoải mái cười cười.

Lúc dùng bữa tối, Ngụy Giác đến chính đường dùng cơm cùng mọi người.

Ngoài dự liệu của ta, ông thấy ta, thần sắc bình thường, không khó chịu gì.

Cùng Ngụy Đàm đàm luận quân vụ, Ngụy Giác nhìn về phía ta, mỉm cười nói: “Lão phu hôm nay say rượu lỡ mồm, làm bệ hạ kinh hãi. May mắn được A Dung khuyên can, nếu không sẽ phạm phải sai lầm lớn, hối hận thì đã muộn.”

Ông chủ động nhắc tới, ta sao dám chậm trễ, vội vàng hành lễ nói: “Nhị phụ xưng đột với cửu thị, trong lòng quá mức hổ thẹn.”

Ngụy Giác cười khoát tay: “Con dâu ta hiền lành, làm sai chỗ nào!”

Lần này nói xong, mọi người đều hòa thuận vui vẻ, dùng bữa không nhắc tới câu nào.

Tạm sự nặng nề, ban đêm, ta ngủ không ngon lắm. Ta mơ ác mộng. Mơ tới mẫu thân, lại mơ tới phụ thân và huynh trưởng. Ta theo chân bọn họ làm nũng, xoay người, lại phát hiện không thấy bọn họ đâu, tất cả trở nên trống rỗng, không khí im lặng đến dọa người. Bỗng dưng, ta nghe có tiếng người khóc trong một góc phòng, thiên tử vẫn còn là thiếu niên, đốt giấy đề tang, nghẹn ngào nói với ta Thái hậu mất rồi.

Ta tiến lên định an ủi chàng, thiên tử vẫn nhìn ta, bỗng nhiên ánh mắt đỏ bừng, cánh tay chảy máu, dử tợn kinh khủng.

Ta lớn tiếng hét chói tai, bị người khác lay tỉnh.

Mở mắt, Ngụy Đàm giữ chặt đầu vai ta, trong bóng tối, gần trong gang tấc.

“Mơ ác mộng?” Chàng hỏi, giọng vẫn chưa tỉnh ngủ.

Ta nhìn chàng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại được. Là mộng... Ta tự an ủi, người lạnh lạnh, toàn bộ đều là mồ hôi lạnh.

Ngụy Đàm không nói gì, đốt đèn lấy trung y cho ta thay. Sau khi tắt đèn, tay chàng vòng sang ôm ta: “Ngủ đi.”

Ta không ngủ được, vùi đầu vào ngực chàng, nghe thấy tiếng tim đập ổn định, đáy lòng ta lại tràn đầy bối rối. “Phu quân.” Ta do dự một chút, nhẹ giọng nói, “Nếu có một ngày, Thừa tướng không thích thiếp...”

“Suy nghĩ lung tung.” Không đợi ta nói xong, Ngụy Đàm cắt ngang, điều chỉnh tư thế, giọng nói trầm thấp: “Ngủ đi.”

Lo lắng của ta không phải vô ích. Không quá hai ngày, Quách phu nhân tụ tập chúng phụ nhân trong phủ lại, lời nói ý vị sâu xa. Ý nghĩa đương nhiên xoay quanh chuyện đám người Triệu Tuyên mưu hại Ngụy Giác, nói Ngụy Giác ở trên triều không thoải mái, dận dò chúng phụ nhân phải đồng tâm hiệp lực.

Cuối cùng, ánh mắt bà nhẹ nhàng quét qua ta, nói: “Chúng ta đã vào cửa Ngụy thị, phải lấy phu gia làm trọng, không nên hướng về phía người ngoài, đi ngược lại bản phận.”

Ta biết bà nói thế là muốn chế nhạo ta, ta làm như không có việc gì, cùng người khác phụ họa đáp ứng.

Rất không khéo, ngày đó, một vị khách nhân tới phủ.

Phạm Duyệt – Quận trưởng quận Toánh Xuyên, qua lại rất thân thiết với Ngụy Giác. Hắn lấy cớ đi thăm bệnh đề vào kinh thành bái phỏng Ngụy Giác, Ngụy Giác hết sức vui mừng, ngay tối đó, bố trí tiệc rượu trong phủ, khoản đãi Phạm Duyệt. Năm ngoái ta và Ngụy Đàm từ Hoài Dương trở về, đã từng đi qua Toánh Xuyên, cũng có kết giao với Phạm Duyệt.

“Phu nhân vẫn khỏe chứ?” Phạm Duyệt và ta làm lễ ra mắt, nụ cười chân thành.

“Thiếp vẫn bình thường, đa tạ Phạm công.” Ta hoàn lễ.

Phạm Duyệt lại hành lễ với Ngụy Đàm, Ngụy Chiêu, Ngụy An. Phạm Duyệt mang chút ít thổ sản nổi tiếng của Toánh Xuyên, mỗi vị nữ quyến được tặng một cuộn gấm đẹp, ta cũng không ngoại lệ.

Ta vẫn không thích người này, bao gồm cả Quách phu nhân, trong phủ tất cả đều bị hắn dụ dỗ cười vui vẻ. Trong bữa tiệc, Ngụy Giác và Phạm Duyệt vừa uống rượu vừa đàm luận chuyện thiên hạ, hai người người tới ta đi, ngôn ngữ phong phú, tiếng cười mọi người thi nhau nổi lên.

Ngụy Đàm và Phạm Duyệt coi như thân quen, nói chuyện phiếm cũng thật vui vẻ. Ta mặc dù hiểu đạo lý thiết yếu phải hòa thuận vui vẻ, nhưng trong lòng không quá thoải mái, gắp vào chén chàng một đồng rau cần, thứ chàng ghét nhất. Sau khi Ngụy Đàm phát hiện ra, nhướn mi nhìn về ta. Ta cũng liếc lại chàng, tự tiếu phi tiếu.

Trong bữa tiệc, Ngụy Giác lệnh gia kỹ hát múa mua vui, được một nửa, Phạm Duyệt mỉm cười nói: “Gia kỹ tệ xá gần đây mới nghĩ được một điệu, danh Lạc Nhạn, là cung kỹ Huệ đế tiền triều, lưu lạc dân gian, hôm nay vào kinh, muốn dâng lên Thừa tướng.”

Ngụy Giác cực kỳ vui mừng: “Thật tốt quá, mau tới ta xem.”

Phạm Duyệt mỉm cười đáp ứng, vỗ tay ba tiếng, một nhóm kỹ nhạc ôm đàn đi vào, ngồi xuống chỗ của mình. Lát sau, chỉ nghe thấy tiếng chuông leng keng, một nữ tử thướt tha đi vào, bộ điệu thùy kim, nhan sắc yêu kiều như hoa xuân.

Ta nhìn nàng, ánh mắt khựng lại.

Nữ tử này ta đã gặp, là vũ kỹ năm ngoái lúc làm khách ở nhà Phạm Duyệt. Ta không khỏi giương mắt nhìn về phía Ngụy Đàm, tay chàng cầm chén rượu, dường như đang thưởng nhạc, ánh nến chập chờn, nhìn không ra chú ý đi đâu.

Nữ tử nhảy múa nhẹ nhàng, chuông bạc đeo ở cổ tay và mắt cá chân kêu leng keng thanh thúy. Nụ cười nàng say lòng người, đáng vẻ mềm mại như liễu rủ, giờ tay nhấc chân, tựa như báu vật.

Xong một khúc, Ngụy Giác cười to vỗ tay: “Quả nhiên tuyệt diệu, Phạm công hành lạc lãnh nghề, khiến ta thật ao ước!”

Phạm Duyệt cũng cười: “Thừa tướng quá khen, chẳng qua tìm chút thú vui nhàn hạ thôi.” Dứt lời, hắn nói với vũ kỹ, “Bích Dao, tiến lên gặp Thừa tướng.”

Nữ tử ôn nhu đáp lời, chân thành tiến lên, thi lễ với Ngụy Giác: “Bái kiến Thừa tướng.”

Ngụy Giác nhìn nàng, hai mắt đánh giá.

“Bích Dao.” Ông mỉm cười, “Là tên thật sao?”

Nữ tử bộ dạng phục tùng, nhẹ giọng nói: “Bẩm Thừa tướng, tên Bích Dao là chủ công ban tặng.”

Phạm Duyệt ở một bên vuốt râu nói: “Thừa tướng có điều không biết, nàng ấy là con gái của Nhâm Thuật Tĩnh Châu, nguyên danh duy nhất một chữ ‘Quân’. Hà Quý sinh loạn, Nhâm Thuật khởi binh phản đối, sau chết trận, nhà tan cửa nát. Mồ cho nàng nhập phủ, coi như con mình, dốc lòng dạy dỗ.”

Coi như con mình, chính là dạy nàng làm ca kỹ quyến rũ sao? Ta hóp một ngụm trà, trong lòng cười lạnh.

Ngụy Giác gạt đầu, vẫn nhìn nữ tử: “Thì ra là khuê nữ quý gia.”

“Phạm công nhân hậu, không biết Bích Dao năm nay bao tuổi?” Lúc này, bỗng nhiên Quách phu nhân nói.

“Năm nay vừa tròn mười tám.” Phạm Duyệt nói.

“Ồ?” Quách phu nhân mỉm cười, ánh mắt hướng về bên này, “Xấp xỉ tuổi thiếu phu nhân sao?”

Ta âm thầm cả kinh, gương mặt lên.

“A Dung?” Ngụy Giác cũng nhìn sang, chốc lát, cười cười, “A Dung năm nay hai mươi mốt, lớn hơn Bích Dao ba tuổi.”

Phạm Duyệt cười nói: “Năm ngoái Đại công tử và thiếu phu nhân đi ngang qua, đã từng xem nàng múa, khen ngợi có thừa. Mỗ đã từng muốn tặng Bích Dao cho Đại công tử, đáng tiếc Đại công tử lên đường quá mau, chưa kịp nhận lấy.”

Lửa giận trong lòng ta dâng lên, lão thất phu này!

Đang trong tình thế cấp bách, bỗng nhiên, bàn tay phía dưới ống tay áo bị nắm chặt. Ta nhìn bên cạnh, Ngụy Đàm cười nhẹ, thần sắc không đổi, ánh mắt lấp lánh.

“Vậy sao?” Ở bên trên, Quách phu nhân cười hiền hòa, nói với Ngụy Giác, “Ý tốt của Phạm công, nàng ấy lại xuất thân thế gia, hôm nay tới đây, sao không thành toàn?”

“Đa tạ mẫu thân.” Ngụy Đàm háng giọng mở miệng, “Nhi tử xấu hổ, chưa tự lập được, không dám nạp thiếp ham vui.”

“Nạp thiếp để sinh con nối dõi, sao lại nói là ham vui?” Ngụy Giác cười khoát tay, ánh mắt nhìn về phía ta, mỉm cười, “A Dung, ta nói có đúng không?”

Ta nhìn ông, cảm thấy máu nóng dồn lên não.

Chuyện đột nhiên chuyển hướng, sắc bén, nhắm thẳng vào nhược điểm của ta, làm ta ứng phó không kịp.

Ánh mắt Ngụy Giác như cười, nhưng mơ hồ trấn áp. Lão hồ ly ném gánh nặng này cho ta, cảnh báo hoặc xoi mói, thâm ý trong đó không nói cũng hiểu —Ta không đáp ứng cũng phải đáp ứng.

“Cửu thị nói phải.” Ta cố gắng cong khóe môi lên, nghe được giọng mình bình tĩnh lạ thường.

Ngụy Giác tươi cười, nói với người đối diện: “Truyền lời, Mạnh Tĩnh nạp tiểu thiếp, an trí người mới.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đêm Đen.

Viện tử của Ngụy Đàm có một gian phòng lớn, hai bên là các gian phòng nhỏ. Trước kia chàng không có cơ thiếp, cũng không cần hầu gái, phòng nhỏ cũng chỉ bỏ không, dần dần thành phòng chứa đồ.

Ta biết mấy gian phòng nhỏ bắt đầu từ khi Ngụy Đàm nói ta biết chỗ chôn vàng, đó là căn phòng phía Đông. Cứ một thời gian, ta lại có tà tâm đi nhìn trộm một chút, nhìn cái đồng vàng chôn trong góc có bình an không, mặc dù sờ không tới, nhưng cứ nhìn một chút cho đỡ thèm. Sau ta lại phát hiện trong rương Đông phòng có vật cũ của Từ hậu, nhưng chuyện kia trong lòng ta đã bỏ qua, không đề cập tới cũng được.

Chỗ Nhâm cơ ở là Tây phòng, đồ đạc linh tinh không nhiều lắm, dễ dọn dẹp hơn.

Đêm hôm đó, ta hồi viện tử, thấy gia nhân ra ra vào vào, dọn đồ đạc ra khỏi phòng, chuyển giường bàn vào trong. Rèm lụa mới bay phất phơ ở khung cửa sổ, lộ ra ánh sáng trong phòng, ta thấy chói mắt vô cùng.

Ta về thẳng phòng, đóng cửa lại, nhưng cách tường ta vẫn có thể nghe được tiếng khiêng giường bàn. Chuyện này không sớm thì muộn cũng gặp, ta an ủi mình, quay đầu, bắt gặp ánh mắt A Nguyên phức tạp. Ta bình tĩnh bảo nàng đi múc nước, nói muốn rửa mặt thay quần áo. A Nguyên đáp, đi ra cửa.

Tối nay chỉ coi như an trí, ngày mai người mới mới chính thức bái kiến.

Nhắm mắt làm ngơ, ta im lặng, rửa mặt thay trung y, ngồi vào trước gương, canh giờ đã không còn sớm, Ngụy Đàm vẫn chưa về.

Ngụy Giác phấn khởi như vậy, Ngụy Đàm lại là con ngoan, sẽ không làm mất thể diện cha mẹ. Chàng... Tối nay không trở lại sao?

Oán cái gì, người không nên oán. Người trong gương nhìn ta, dường như muốn nói, Ngụy Đàm đã cự tuyệt, Ngụy Giác hỏi người, chính người đã đáp ứng.

Lão hồ ly tưởng thật, hôm nay ta thành thiếu phu nhân hiền lành, hiện tại người người trong phủ đều nhìn chăm chăm chuyện này, thậm chí ta không thể phớt người đi hỏi Ngụy Đàm tối nay nghỉ ở đâu, người ta lại nói sau lưng ‘Người xem, thiếu phu nhân tâm không cam, tình không nguyện đây mà’.

“Phu nhân.” A Nguyên đi tới, có chút do dự, “Đã không còn sớm, Đại công tử vẫn chưa trở lại, phu nhân xem...”

“Ta đi nghỉ.” Ta đứng dậy.

Đèn tắt, trong phòng chỉ còn bóng tối. Ta nằm trên giường, nhắm mắt lại, nhưng lắm qua lộn lại không ngủ được. Lần đầu tiên ta cảm thấy giường rộng như vậy, một mình nằm trên thật vắng vẻ. Cảm giác trong lòng khó nói nên lời. Ta nhớ đến mẫu thân, còn có các phụ nhân trưởng bối, lúc trượng phu nạp thiếp, bọn họ có giống ta không? Tự giam mình trong phòng, muốn đi xem phu quân đến tột cùng là đi đâu, nhưng chân vẫn bất động...

Một tiếng ‘Két’ truyền vào lỗ tai, dường như cửa bị đẩy ra. Ta ngẩn người, mở mắt.

Trong bóng tối, tiếng bước chân ngày càng gần, nhẹ nhàng, giống như sợ ta tỉnh giấc. Lát sau, ánh sáng trên khung cửa sổ chiếu đến khuôn mặt Ngụy Đàm. Ta không tin được, chống tay ngồi dậy.

“Chưa ngủ sao?” Ngụy Đàm kinh ngạc, chốc lát, đèn sáng lên.

Phòng đột ngột sáng, mắt vẫn chưa quen, nhưng ta vẫn nhìn chàng chăm chăm.

“Sao thế?” Ngụy Đàm phát hiện ta đang nhìn chàng, hỏi.

Ta nhìn khuôn mặt đó, khuôn mặt đã khắc sâu trong trí nhớ ta. Ta bỗng nhiên nhớ lại, cái đêm ở trong phủ Phạm Duyệt, cứ nghĩ Ngụy Đàm sẽ không trở về, nhưng chàng lại xuất hiện trước mặt ta, giống như hiện tại.

Mất cay cay, đáy lòng dậy sóng cuộn cuộn, ta không nói, tiến lên dùng sức ôm chặt hông chàng, đầu chôn trong lồng ngực.

“Ta cứ nghĩ... Chàng không trở về.”

Ngụy Đàm dường như không biết làm sao, tiếp theo, hai tay chàng ôm lấy, xoa xoa gáy ta.

Chàng than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ thấp giọng cười cười: “Nghĩ lung tung gì thế?”

Ta không đáp lời, giống như phát hiện tia sáng duy nhất trong đường hầm tối tăm, không chịu buông tay. Ngụy Đàm đi rửa mặt trở lại, cả hai nằm xuống, chàng vẫn như trước, vòng tay qua ôm ta. Hai người không ai nói gì, trong bóng đêm, ta vẫn không ngủ được, nhắm mắt lại mở mắt. Ta có thể cảm giác hai người đều có tâm sự, chàng cũng chưa ngủ.

“Phu quân đang nghĩ gì?” Do dự một hồi, ta hỏi.

“Sao?” Quả nhiên Ngụy Đàm vẫn tĩnh, đáp: “Phu nhân muốn biết?”

“Ừ.”

Ngón tay Ngụy Đàm vuốt tóc ta, chậm rãi nói: “Ta đang suy nghĩ, tiếp thiếp mới vào, để tắt đèn hay dâng hoàng lụa thì tốt đây?”

Ta buồn cười, lại quần bách, chàng biết thừa ta muốn nghe chàng nói gì, nhưng miệng vẫn không đứng đắn.

Ngụy Đàm cười, giọng cười to dần lên, cuối cùng hai vai rung rung. Trong bóng tối, ta nghe âm thanh rung động ở lồng ngực, giống như bị cuốn hút, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười.

Một lúc lâu, hai người mới ngừng cười, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Chốc lát, bỗng nhiên Ngụy Đàm ôm lấy ta, đè lên.

Ta cũng không yếu thế, ngửa đầu đáp lại hơi thở nóng rực kia, tay thăm dò vào trong quần áo chàng, du ngoạn trên làn da săn chắc. Đùi bị một thứ thô to chọc vào, Hơi thở Ngụy Đàm càng thêm nặng nề. Chàng gồng mình, còi trung y ta ra. Khi bàn tay to kia muốn kéo chân ta lên, ta bắt được, tung mình, cười trên người chàng.

Trong bóng tối, hai mắt chàng mơ hồ.

“Đề thiếp.” Ta nói, không cho chàng kháng cự.

Ngụy Đàm không phản đối, hơi thở chàng phập phồng, ta ngồi trên chân chàng, một tay chống vào vai chàng, một tay dọc theo lồng ngực từ từ đi xuống, giống như người mù, dùng bàn tay kia cảm nhận thân thể mê người.

“A Dung...” Ngụy Đàm hưng phấn thở dốc, bàn tay khấn cấp vuốt eo ta, dần tiến lên bộ ngực phập phồng.

Ta đưa tay thăm dò phía dưới, cảm món đồ đang sôi sục ý chí chiến đấu kia lên. Mặt ta như thiêu như đốt, cảm thụ vật trong tay càng ngày càng lớn, khe vuốt chốc lát, cảm nó tiến vào.

Không thể không nói, tư thế này so với trước kia thật thoải mái, chậm chậm ngồi xuống, tay Ngụy Đàm trên thân thể ta cứng lại. Khi thân thể được lấp đầy, ta không tự chủ được mà rên khẽ một tiếng, từ từ đóng đưa thất lưng.

Ngụy Đàm là một người rất kiên nhẫn, chàng thở nặng nhọc, không vội vàng, hai tay đỡ eo ta. Chuyện thân mật không xa lạ với chúng ta, chàng biết nơi mẫn cảm của ta, rất biết phối hợp. Mặc dù lần đầu tiên ta ở tư thế này, ta cảm thấy thật mới mẻ, mới biết thế nào gọi là mỹ vị.

Nhưng mà, tư thế này mệt chết người, không bao lâu, ta cảm thấy mỏi, Ngụy Đàm lại thuận theo, tung mình nằm trên, nâng chân ta lên, động thân đi vào. Chàng mạnh mẽ đi vào toàn bộ, mỗi một lần lại làm da thịt ta run rẩy. Ta không không chế được, rên rỉ cầu xin tha thứ.

Đang lúc tình mê ý loạn, chàng dừng lại.

“Phu quân...” Ta mờ mắt, giống như đói bụng bị lấy mất chén cơm, đáy lòng hốt hoảng.

“Gọi ta.” Chàng dụ dỗ ta.

“Phu quân...”

“Ngụy Đàm làm như không nghe thấy, giọng nói càng thêm khàn: “Gọi ta.”

“...” Ta thở dốc, nói: “A Đàm...”

Lời vừa ra khỏi miệng, đột nhiên ta lại bị đụng mạnh. Ngụy Đàm nhắc chân ta lên cao, càng thêm ra sức. Tay ta nắm chặt khăn trải giường, cảm thấy như đang ở chốn cực lạc, ý thức gần như không còn...

Sáng sớm hôm sau, ta bị Ngụy Đàm nhiễu tình.

Lưu manh này nắm mũi ta, ta dùng miệng thở, lại bị chàng dùng tay chặn. Cuối cùng, ta bị ngạt tình lại.

Mở mắt, Ngụy Đàm cười đến vui vẻ, đôi mắt đen cong cong: “Phu nhân nhìn thờ không tệ, nếu là nam tử, vì phu nhất định cho nhập thủy quân.”

Ta cuộn mình trong chăn, khắp người đau nhức muốn chết, đang ngủ say bị chàng đánh thức, ta trợn mắt một lúc, chuyện đầu tiên nhớ tới là bữa tối hôm qua.

Vốn muốn véo lại chàng, nhưng liếc về phía cửa, trời đất vẫn mông lung, ta cất tiếng: “Sao phu quân dậy sớm vậy?”

“Hôm nay ta phải rời thành.” Ngụy Đàm nheo mắt ta, vén chăn nhanh nhẹn đứng dậy, “Quân đồn cây bừa vụ xuân, ta muốn đi một vòng xem xét.”

“Cây vừa vụ xuân?” Ta sững sốt, hiểu ra, Ngụy Đàm nuôi quân kiêm kiểm quân lương, lệnh quân sĩ trồng cấy, thời tiết như này, hẳn các nơi đã gieo giống xong rồi.

“Phu quân đi bao lâu?” Ta nhìn sống lưng cường tráng của chàng, hỏi.

“Hai ngày.” Ngụy Đàm nói, dứt lời, quay đầu nhìn ta cười cười, sắp tới đây, “Phu nhân phải nằm một mình hai đêm, có nhớ ta không?” Vừa nói vừa động tay động chân.

Được voi đòi tiên. Ta nóng mặt, chui vào chăn tránh bàn tay chàng.

Ngụy Đàm không đùa giỡn nữa, cười đùa với ta một chút, thay ta kéo chăn đắp.

“Tiểu thiếp bên kia,” Chàng ôm ta, dừng dừng, giống như đang tìm từ, thấp giọng nói, “Nếu phụ thân để nàng ta vào cửa, phu nhân cứ coi như thêm một người hầu gái.”

Hầu gái? Lòng ta coi thường, hầu gái nhiều thì nhiều, A Nguyên cũng là hầu gái, nhưng có phải tiểu thiếp đâu.

Nhưng thái độ Ngụy Đàm làm ta rất hài lòng.

Ta từ trong chăn lộ ra hai con mắt. Ngụy Đàm nhìn ta, khóe môi khẽ cong lên.

“Thiếp biết rồi.” Ta cười cười, nhẹ nhàng nói.

Nguy Đàm đi rất sớm, thế nên lúc Trương thị dẫn Nhâm cơ tới ra mắt, chính thất, chủ mẫu, cháu dâu đều ở đây, duy nhất thiếu chính chủ.

Nhâm cơ mặc y phục kín đáo, màu sắc hình thức bình thường. Nhưng nàng rót cuộc cũng xuất thân kỹ nhạc, ta thừa nhận, phục sức tầm thường nhưng nhan sắc vẫn thuộc loại thượng phẩm, đáng đi cử chỉ rung động lòng người.

Nàng hành lễ với Quách phu nhân, nghi lễ hợp quy tắc. Quách phu nhân nhìn nàng, cười nhẹ.

“Người đã nhập môn, chính là phụ nhân trong phủ. Mọi việc phải lắng nghe tôn trưởng dạy bảo, phụng dưỡng phu quân, phụ tá chính thất.” Bà nghiêm mặt nói với Nhâm cơ.

Nhâm cơ cúi đầu, cung kính đáp.

“Sau này thiếu phu nhân chính là chủ mẫu, đi bái kiến đi.” Quách phu nhân hiền lành mỉm cười.

Nhâm cơ nhìn về phía ta, đôi mắt trong veo.

“Bái kiến thiếu phu nhân.” Giọng nàng uyển chuyển.

Ta nhìn nàng quý xuống trước mặt, nghiêm túc dập đầu, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Xà Nhà.

Làm lễ ra mắt xong, Quách phu nhân giữ một mình ta ở lại...

“Nhâm cơ mới tới, Thiếu phu nhân là chủ mẫu, cần phải bảo ban mọi việc.” Bà hòa khí nói.

Ta mỉm cười, đáp: “Nhi phụ hiểu.”

Quách phu nhân nhìn ta, cầm chén trà trong tay: “Ta nghe nói, đêm qua Đại công tử không ngủ lại chỗ người mới?”

Hóa ra nhắc tới chuyện này.

Ta đáp: “Đúng vậy, phu quân nói hôm nay muốn dậy sớm, đợi khi nào trở về sẽ gặp người mới sau.”

Quách phu nhân thần sắc không thay đổi, gật đầu nói: “Đại công tử mệt nhọc, thiếu phu nhân chăm sóc, trên dưới trong nhà ai cũng hiểu.” Dứt lời, bà cười cười, “Nhớ lúc trước Đại công tử mới trưởng thành, thiên hạ chiến loạn, Đại công tử theo Thừa tướng chinh phạt tứ phương, vẫn tri hoãn việc cưới thê sinh con. Kể từ khi thiếu phu nhân nhập môn, Thừa tướng đã nhiều lần lộ ra hi vọng có Trưởng tôn đầu lòng, tâm tình khẩn cấp, không thể trách được. Nhâm cơ phụng dưỡng Đại công tử, tương lai nếu sinh hạ con nối dõi, Thiếu phu nhân chính là đích mẫu. Chung đụng với thiếp thất, tội kị xích mích, Thiếu phu nhân trước giờ là người hiểu lý lẽ, ta cũng không cần nhiều lời, chỉ nói một lời, trong nhà hòa thuận, Thừa tướng và Đại công tử bên ngoài làm việc mới an tâm.”

Trong lòng ta cười lạnh. Tranh thủ tình cảm phải không? Khi đó Phạm Duyệt dâng Nhâm cơ lên, nguyên bản là hướng về Nguy Giác, đúng lúc đó Quách phu nhân nhắc tới làm gì?

“Nhi phụ ghi nhớ lời cô thị dạy bảo.” Ta thuận theo, âm giọng đáp ứng.

Ta mới ra khỏi chính đường, đã thấy ngay Nhâm cơ đứng ở hành lang, thấy ta tới, chân thành tiến lên hành lễ: “Thiếu phu nhân.”

“Nhâm cơ có chuyện gì?” Ta kinh ngạc.

Nhâm cơ cúi đầu nói: “Thiếp không có việc gì, ở đây chờ thiếu phu nhân.”

Thái độ nhún nhường như vậy, thật khiến người ta thoải mái, nhưng hiện tại ta không muốn nói chuyện với nàng, cũng hi vọng nàng lớn lối đi về, ta càng thanh tịnh.

“Ra thế.” Ta mỉm cười, không nhiều lời, đi về phía đình viện.

Đọc theo đường đi, Nhâm cơ không lên tiếng, nhắm mắt theo đuôi. Gặp vài gia nhân đi tới, hành lễ với ta, ánh mắt cũng tranh thủ quét qua Nhâm cơ.

Ta biết bên dưới đã thảo luận sôi nổi chuyện này. Trải qua đêm qua và sáng sớm nay, tâm tình ta đã từ từ bình tĩnh. Ta mặc kệ bọn họ, đi thẳng về phòng.

Lúc trước Ngụy Đàm không có ở đây, ta ở nhà làm việc của mình, Đông một tý, Tây một tý, một ngày trôi qua rất nhanh. Hiện tại có Nhâm cơ, không giống lúc trước, Quách phu nhân bảo ta và nàng chung đụng phải hòa hợp, ta đành phải làm ra bộ dáng muốn trò chuyện cùng nàng, mới không bị bàn ra tán vào. Nhưng nếu phải làm, ta tính kiêu ngạo chút. Trở lại viện tử, ta bảo gia nhân đi mời bọn Chu thị, Ngụy Tập tới.

Một phòng người, tha hồ đưa đẩy, ta không cần lo lắng mình không được tự nhiên.

“Ta nghe nói, Nhâm cơ là người Tịnh Châu?” Chu thị nhận chén trà trong tay Nhâm cơ, mỉm cười nói.

“Đúng vậy.” Nhâm cơ nhẹ giọng đáp, “Cha mẹ thiếp đều xuất thân Tịnh Châu.

“Nhà cơ còn ai không?” Chu thị hỏi.

“Thiếp còn hai vị huynh trưởng.”

“Ồ?” Ta hỏi, “Hai vị huynh trưởng hiện tại ở đâu?”

Nhâm cơ nói: “Hai huynh trưởng đều làm ở Toánh Xuyên.”

Thì ra là như vậy. Ta nghĩ tới khuôn mặt lão thất phu Phạm Duyệt, trong lòng cười lạnh.

“Nhâm cơ nói chuyện sao nhỏ nhẹ vậy, muội nghe không được.” Ngụy Tập tò mò nhìn nàng.

Mao thị cười lên: “Nhâm cơ nói như vậy mới là thực nữ, tiểu cô hãnh nên học một ít mới phải.”

Ngụy Tập tò mò về coi thường, nói với Nhâm cơ: “Hôm đó cơ múa không tệ, hôm nay múa lại một lần được không?”

Lời ấy nói ra, mọi người nhìn nhau. Chu thị cười nói: “Cơ hiện tại là thiếp của Đại công tử, không phải gia kỹ.”

Nhâm cơ vội vàng nói: “Hôm nay thiếp chưa thay trang phục, cũng không có nhạc kèn, không tiện múa. Nhưng có tỷ bà, thiếp vì nữ quân gây một bài.”

Ngụy Tập nhìn về phía ta.

Ta há không bằng lòng, mỉm cười nói: “Vậy cơ tấu đi.”

Nhâm cơ đáp ứng, cáo lui lấy đàn. lát sau, nàng ôm đàn trở lại, ngồi xuống, nhẹ nhàng chỉnh dây. Sau phút im lặng, nàng gảy tay lên gảy.

Lúc nhỏ ta cũng muốn học nhạc khí, mẫu thân đã từng mời cao kỹ dạy ta, đáng tiếc ta trời sinh không có hứng thú khổ luyện, chưa luyện được ngũ âm đã bỏ bê.

Nhưng mà ta lúc nhỏ mửa dầm thắm đất, nhạc kỹ cũng hiểu được vài phần, trong mắt ta, Nhâm cơ gảy tỷ bà không tệ, tài nghệ thuần thực. Nhưng trong lòng quá câu nệ, âm vận chưa đủ.

Thời gian hai chung trà, một khúc đã tấu xong.

Bọn chu thị không biết nói gì, ta mỉm cười nhẹ nhàng vỗ tay.

“Nhâm cơ kỹ thuật nhảy tuyệt vời, gảy đàn cũng thật động lòng người.” Chu thị nói.

Nhâm cơ cúi đầu khiêm tốn nói: “Thiếp tài học thô thiển, đã bêu xấu rồi.”

Chúng phụ nhân ngồi chơi chuyện phiếm trong phòng ta đến tận giờ Ngọ. Đợi các nàng cáo từ rồi đi, ta cũng mệt mỏi, bảo A Nguyên châm trà. Vừa mới nói, Nhâm cơ đã chủ động rót trà vào chén ta, hai tay dâng lên. Trên mặt A Nguyên có chút không vui.

Ta nhìn Nhâm cơ, nhận lấy chén trà, nói: “Cơ ở chỗ này hồi lâu, có mệt không?”

“Thiếp không mệt.” Nhâm cơ vẫn thái độ phục tùng, nhẹ nhàng nói.

Ta hóp một hóp trà. Từ lúc gặp mặt đến giờ, nàng một mực cung kính, dè dặt lễ độ khiến người khác không tìm ra chút nhược điểm. Cái này ta không lạ, bị chủ nhân huấn cho người khác, địa vị hèn mọn lại không có chỗ dựa, đổi lại là ta, ta cũng vậy. Ta không có ý định làm khó nàng, nói: “Ta muốn nghỉ ngơi chút, người về phòng đi.”

Nhâm cơ giương mắt liếc về phía ta, chỉ bằng một cái chớp mắt, ta không bỏ qua ý tứ hàm xúc trong đó.

“Kính dạ.” Nhâm cơ thì lễ với ta, đứng dậy cáo lui.

“Phu nhân sao đã để nàng đi nghỉ.” A Nguyên đi tới, có chút bất mãn, thấp giọng nói, “Nếu là nô tỳ, nô tỳ đã nhân tiện bắt nàng cầm lư hương đứng cạnh giường hầu ngủ, cho nàng nếm thử chút lợi hại.”

Ta buồn cười liếc nàng một cái, nói: “Lợi hại hay không không cần ta dạy, với lại, nàng ấy là tiểu thiếp, người ở trước mặt nàng phải biết cấp bậc lễ nghĩa, hiểu không?”

A Nguyên vâng vâng đáp ứng.

Mặc dù tâm tình phóng khoáng, nhưng ở trong phủ, tiếp xúc với ánh mắt phỏng đoán của gia nhân và nữ quyến, ta vẫn cảm thấy không tự tại chút nào.

Cho nên, khi Nhục Thiên đứng lúc nói muốn đi am Quỳnh Hoa, ta không do dự, lập tức tới chỗ Quách phu nhân xin phép. Miếu Tây Sơn cầu con nổi tiếng, Quách phu nhân nghe ta muốn đi, cũng không ngăn cản, trong mắt có chút ý tứ hàm xúc.

Nhục Thiên vẫn giống trước, ngồi bàn đá pha trà, rảnh rỗi tự tại.

“Nghe nói Đại công tử nạp thiếp.” Mới ngồi xuống, nàng không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề chính.

“Đúng vậy.” Ta nhận chén trà nàng đưa, nhấp một hớp.

Nhục Thiên nhìn ta một chút, bỗng nhiên cười một tiếng: “Sầu mi khổ kiếm, không phải chỉ một người thiếp thôi sao, nếu không muốn nàng ở lại, tính chút kè, trục xuất khỏi phủ.”

Ta chặc lưỡi hít hà, nhìn chung quanh một chút, trừng nàng: “Người nhỏ giọng chút.”

Nhục Thiên tỏ vẻ coi thường.

Ta không thể trách nàng, lát sau, thờ dài: “Sao ta không muốn chứ, nhưng nàng do cừu cô nhét vào.” Nói xong, ta kể sơ lược chuyện này một lần.

Nhục Thiên nhú mày, sau khi nghe xong, nhàn nhạt cười, “Quách phu nhân xuất thân thiếp thất, không cùng đường với người.” Nói xong, thờ dài, “Chính thất các người đó, muốn cái gì mà phu thê kết tóc se duyên, người ta làm thiếp cũng muốn vậy.”

Ta không phản bác, lời này quả thật đúng. Khi đó Quách phu nhân không mở miệng, đại khái Nhâm cơ đã là thiếp Ngụy Giác.

“Người không cần khổ sở.” Nhục Thiên tiếp tục nói, “Nếu bàn về tự tại, ta tự tại hơn các người nhiều.” Nàng chớp mắt, tự giễu nói, “Còn chả bằng tiểu thiếp nhà người.”

Ta nhìn chén trà, không nói gì.

Lát sau, ta hỏi: “Nếu như người có thể gả cho Công Dương công tử, muốn người từ bỏ những thứ này, người nguyện ý không?”

Nhục Thiên không chút nghĩ ngợi: “Không muốn.”

Ta lại hỏi: “Nếu như là ta, cảm thấy cừu cô đáng ghét, làm sao bây giờ?”

Nhục Thiên kinh ngạc nhìn ta: “Người nghĩ đi!”

Ta dứt khoát: “Ta hỏi người.”

Nhục Thiên gom trà vụn vào nồi nước sôi, đặt chén đồng xuống, nói: “Nghe ta một lời, thiên hạ hiện tại không nơi nào an ổn bằng Ung Đô, mà Đại công tử đối xử với người cũng tốt, người đi là ân đoạn nghĩa tuyệt, người ở sao?”

Ta im lặng. Lời này nếu nói mấy tháng trước, ta sẽ không do dự nói ‘Có gì mà không ở’. Nhưng bây giờ, ta không nói thành lời.

Đối với Ngụy Đàm này, ta vẫn oán thầm không ngừng, chàng là tên lưu manh, nói chuyện không đứng đắn, lúc nào cũng cười vô lại trước mặt ta. Nhưng mà, tựa như uống nhiều rượu sẽ nghiện, ta đã quen sớm chiều chung đụng, ban ngày đùa giỡn, ban đêm làm bạn. Hơn nữa, khi ta nghĩ có người thay thế ta, sống với chàng như vậy, ta không bình tĩnh được.

Chuyện này, ta không biết là tốt hay xấu.

Sau sự kiện tiết Thượng tị, quả thật ta đã suy tính đường lui, mới vừa tùy tiện nói một chút, nhưng bỏ đi ta chưa nghĩ đến.

Ngụy Đàm đã làm rất tốt. Năm mỵ nhân lúc trước, rồi Kiều Đề, chàng chuyên tâm đối đãi ta, lần này không phải Ngụy Giác mạnh mẽ nhét Nhâm cơ vào, chàng vốn không có ý định nạp. Suy bụng ta ra bụng người, trừ Bùi Tiềm ra, có lẽ không có ai có thể đối tốt với ta như vậy.

Ta nên thỏa mãn. Trong lòng nghĩ, có sức nặng trong lòng trượng phu, lại là chính thất, mẫu thân lúc trước không phải cũng vậy sao? Các quý phụ nhân ở Trường An có thể làm được như vậy, đã làm rất nhiều người phải hăm mộ rồi.

Nói đến thật buồn cười. Đạo lý này ta đã sớm hiểu, nhưng có lẽ Ngụy Đàm quá dung túng, đem đó làm ta đắm chìm trong vui sướng, đến khi tỉnh lại, một lần nữa lại phải đối mặt với thực tế.

Ngụy Giác mạnh mẽ đưa Nhâm cơ tới, chính là muốn ta thấy rõ vị trí của mình.

Khi ta đẩy bụng tâm sự hồi Ngụy phu, phát hiện tùy tùng Ngụy Đàm đang đứng trước phủ. Thấy ta, bọn họ chạy tới hành lễ, nói Ngụy Đàm vừa trở về.

Ta đi tới chính đường, thấy nơi này rất náo nhiệt.

“Trưởng tâu.” Chu thị thấy ta, cười híp mắt nói, “Đại đường huynh vừa mới trở về, mang theo chút ít tơ lụa.”

Ta hỏi nàng: “Phu quân đâu?”

Chu thị nói: “Vừa đi về viện tử.”

Ta đi về về hậu đường. Đến viện tử, quả nhiên, ta liếc mắt thấy Ngụy Đàm trong đình. Nhưng trước mặt chàng là Nhâm cơ, cúi đầu khom người, đang hành lễ.

Bước chân ta khẽ chậm lại, gia nhân phía sau Ngụy Đàm thấy ta, hành lễ nói: “Thiếu phu nhân.”

Ngụy Đàm quay đầu lại, Nhâm cơ cũng ngẩng đầu.

“Phu quân về rồi.” Ta mỉm cười tiến lên hành lễ.

Ngụy Đàm thần sắc ung dung, nhìn A Nguyên phía sau ta, nói: “Phu nhân đi bái thần?”

“Đúng vậy.” Ta quét mắt sang Nhâm cơ, nói với Ngụy Đàm: “Đã không còn sớm, để thiếp hầu phu quân thay y phục.”

“Không vội.” Ngụy Đàm cười cười, nói: “Ta mang về chút tơ lụa, phu nhân đi chọn xem.”

Ta kinh ngạc, không mở miệng, Ngụy Đàm lại nói: “Đưa Nhâm cơ theo, mau mau lên, chậm chút nữa mấy em dâu sẽ chọn hết đồ tốt.”

Nhâm cơ? Ta sững sốt, nhìn Nhâm cơ một chút, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, không che dấu sắc mặt vui mừng, chốc lát, thấp giọng nói: “Bẩm Đại công tử, thiếp...”

“Nhanh đi.” Ngụy Đàm không nhận được cắt ngang, “A Nguyên, người cũng đi theo thiếu phu nhân.”

Đồ Ngụy Đàm mang về không tệ, lụa hoa Lạc Dương, là lụa thượng đẳng may đồ xuân hạ.

Nhưng ta không nhận được nhỏ mọn. Ngụy Đàm kia, để Nhâm cơ theo ta tới, muốn lấy lòng người mới sao? Ta nghĩ, nhìn chung quanh, cảm thấy không có món đồ nào lọt vào mắt.

“Thiếu phu nhân.” Nhâm cơ mở ra một cuộn lụa hồng hoa văn chim chóc, nâng lên trước mặt ta: “Mẫu này thật đẹp, rất tôn da, chắc sẽ làm nền cho phu nhân.”

Ta nhìn miếng vải, lại nhìn nàng một chút, trái lương tâm mỉm cười: “Người cũng chọn đi, trời đang nóng lên, phải may đồ mới.”

Cuối cùng, ta chọn ba cuộn, Nhâm cơ chọn một, để gia nhân ôm về.

Khi ta trở lại phòng, Ngụy Đàm đã thay xong y phục, trên tóc vẫn dính nước.

“Phu quân tắm rồi sao?” Ta hỏi.

“Ừ, người nhiều mồ hôi quá.” Ngụy Đàm nói.

Mồ hôi? Trong lòng ta buồn bực, trời không nóng, chàng lại không làm chuyện gì nặng nhọc, ở đâu ra mồ hôi? Mặc dù nói thầm, nhưng ta không hỏi, chuyện này cho qua.

Mãi cho đến khi dùng bữa xong, ta cực ít lời. Ta không muốn vậy, Ngụy Đàm mới về, mình mặt nặng mày nhẹ dễ rạn nứt. Nhưng càng muốn sửa đúng, cứ chi ta lại càng lộ vẻ cố ý. Buổi tối, Ngụy Đàm tiếp khách trở về, ta châm trà cho chàng, không cẩn thận làm đổ trà nóng lên tay chàng.

“Thiếp đi lấy khăn.” Ta cảm thấy khó xử, vội vàng gọi A Nguyên.

Vừa mới xoay người, Ngụy Đàm đã cản ta lại.

“Không sao, không cần lấy khăn.” Chàng nói.

Ta nhìn tay chàng, chỗ da bị nước trà đỏ lên đỏ ửng.

“Bị bỏng thì sao?” Ta nói.

“Cái này có là gì!” Ngụy Đàm coi thường, ôm ta, đặt ngồi lên đùi chàng, nhẹ nói: “Phu nhân thôi chút là được.”

Con người chàng gần trong gang tấc, mập mờ cười, đứng là lưu manh. Ta nhìn ra ngoài cửa, cảm tay chàng, mặt khẽ nóng lên. Đang định cúi đầu, đột nhiên, một tiếng nổ truyền đến, mang theo rung động, làm ta kinh hãi.

“Tiếng gì vậy?” Ta hỏi Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm nhìn ra ngoài, buông ta ra, đứng dậy.

“Đại công tử!” Một gia nhân vội vàng chạy vào, thần sắc kinh hãi, “Xà nhà Tây phòng bị sập.”

“Xà nhà?” Ta kinh ngạc vô cùng, trong nháy mắt, nghĩ tới Nhâm cơ, vội hỏi: “Nhâm cơ thế nào?”

Gia nhân nói: “Xà nhà chỉ sập một nửa, có cột đỡ ngang, không làm ai bị thương.”

Ta nghe được lời này, vội ra ngoài nhìn. Trước Tây phòng, không ít gia nhân nghe tiếng chạy tới. Mặt đất là tả gạch ngói vụn, Nhâm cơ đứng trước phòng, mặt hoảng sợ, trắng như tờ giấy, lệ đầy mắt. Thấy Ngụy Đàm, nàng định tiến lên, nhưng vừa thấy ta, bước chân dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Đàm cau mày hỏi.

“Thiếp không biết...” Nhâm cơ nức nở khóc, luống cuống đáp, “Thiếp đang định đi nghỉ, không ngờ...” Nói xong, nàng khóc tức tưởi, thị tỳ tiến lên an ủi.

Ta nhìn về nóc nhà Tây phòng, nương nhờ ánh trăng, chỉ thấy mái nhà sụp một mảng lớn. Nhưng chủ phòng không sao là tốt rồi.

Nghi ngờ trong lòng càng ngày càng lớn, ta chuyển hướng Ngụy Đàm. Chàng ngẩng đầu nhìn nơi dóm thần sắc bình tĩnh, thấy ta nhìn chàng, đuôi lông mày nhíu lên.

“Sao xà nhà bị sập?” Ta hỏi.

Ngụy Đàm sờ sờ cằm, dường như suy nghĩ sâu xa: “Đúng vậy nha, vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Đính Thân.

Nóc Tây phòng bị sập, tin tức vang xa.

Ngụy Giác và Quách phu nhân vẫn chưa nghỉ ngơi, nghe được tin này, lập tức tới xem xét.

“Nóc nhà sập? Có ai bị thương không?” Ngụy Giác thấy Ngụy Đàm, mở miệng hỏi.

“Phụ thân, nóc nhà Tây phòng bị sập, không phải xà nhà, không ai bị thương.” Ngụy Đàm bẩm.

Ngụy Giác đến Tây phòng nhìn, thấy quả nhiên không có đại sự, sắc mặt có vẻ hơi hiểu.

“May là vô sự, thần linh che chở.” Quách phu nhân thở phào, vỗ ngực nói.

Không lâu sau, những người khác trong phủ đều chạy tới, còn kinh động đến các thúc bá ở gần. Ngụy Chiêu, Ngụy Bình, Ngụy Từ chạy đến, bọn Chu thị cũng chạy theo tới, xúm xít an ủi.

Mọi người lú lú, quần tu (1) trong phủ nhanh chóng tra ra nguyên nhân, nói Tây phòng mấy năm trước sửa rộng ra, xà nhà không nối liền, nguyên liệu không chắc chắn, lại đã lâu không người ở, nấm mốc, côn trùng phát sinh, nên mục mà bị sập.

(1) Quản tu: Quản sự trông coi việc xây dựng, tu sửa nhà.

Lời này miễn cưỡng nghe có lý, mọi người chẳng ai tin phục.

“Phòng ốc nơi nào chả xây rộng hơn, nào có đạo lý người vào ở bị sập luôn?” Có người nói.

“Đúng vậy, mấy hôm nay không mưa không gió, nhà tranh không sao, hướng chi nhà gỗ?” Mao thị cau mày nhỏ giọng nói, nói xong, khéo mắt nhìn về Nhâm cơ.

Mọi người bàn tán sôi nổi, ánh mắt có bao nhiêu ý tứ hàm xúc giống Mao thị, ngầm hiểu lẫn nhau.

“Bá Thành,” một vị lão nhân trong tộc sắc mặt nghiêm trọng, nói với Ngụy Giác, “Phòng ốc sập, e không phải điềm lành, nên mời phương sĩ đến xem một chút.”

Ngụy Giác vuốt râu không nói, chốc lát, ánh mắt nhìn về phía ta và Ngụy Đàm.

“Ngày mai đến miếu mời cao nhân tới bói một quẻ, rồi tìm thợ tới sửa lại.” Trầm ngâm một lát, Ngụy Giác nói với quản sự.

Quản sự đáp ứng, lát sau, dò hỏi: “Chủ công, Tây phòng sụp xuống, tạm thời không ở được, có chuyển Nhâm cơ sang ở Đông phòng không?”

Ngụy Giác nhìn về phía Nhâm cơ. Nhâm cơ mặt đầy nước mắt.

“Nhâm cơ đến sương phòng cạnh Phật đường, đợi phòng sửa xong sẽ tính sau.” Ngụy Giác nói.

Nghe được lời ấy, Nhâm cơ đột nhiên ngẩng đầu, tràn đầy sợ hãi: “Thưa tướng...”

Ngụy Giác phát tay, quản sự lĩnh mệnh lui xuống. Quách phu nhân đứng một bên, để Trương thị an ủi Nhâm cơ, lại bảo ta an bài gia nhân thị tỳ, dọn dẹp đồ đạc Tây thất ra ngoài, đưa đến Phật đường.

Ta lĩnh mệnh đi an bài nhân thủ, thấy Nhâm cơ đứng tại chỗ ngơ ngác.

Có chút không đành lòng, kết quả này cao hứng ngoài ý muốn, ai bảo ta là chính thất, nàng là thiếp đây? Nóc Tây phòng sập non nửa, từ dưới nhìn lên, đỉnh đầu trống rỗng, trên mặt đất khắp nơi là gạch ngói vụn, gia nhân bận rộn quét dọn, vận chuyển đồ. Ngụy An ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn một đoạn xà nhà gỗ.

“A An, nhìn ra được gì rồi?” Ngụy Từ cười hi hi đi tới.

Ngụy An vỗ tay, khuôn mặt nghi ngờ: “Đoạn xà nhà này gãy thật kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?” Ta nghe được, cất lời hỏi.

Ngụy An chỉ chỉ đoạn xà nhà gãy, nói: “Nếu gãy do nắm móc côn trùng thì phải gãy so le, nhưng đệ thấy có nhiều chỗ rất thẳng, giống như là... ưm ưm.”

Hắn chưa dứt lời, đã bị Ngụy Từ che miệng lại.

“Đệ nhìn nhầm rồi, xà nhà bị gãy, lấy đầu ra cái gì so le.” Ngụy từ cười hi hi, ánh mắt nhanh chóng nhìn sang phía ta: “Trưởng tẩu bận rộn, bọn đệ không quấy rầy!” Dứt lời, một tay che miệng Ngụy An, một tay túm đầu vai hắn, cười ha ha thẳng bước ra ngoài.

Nhâm cơ khóc sụt sùi, bị đưa đến Phật đường, người dần dần tản ra, lát sau, ta cũng bị Ngụy Đàm đưa về phòng.

Người chàng đầy mồ hôi, bảo A Nguyên múc nước, cởi áo ngoài.

Ta đi tới, lấy khăn nhúng nước, vắt khô, lau người giúp chàng. Ngụy Đàm dang rộng tay, thông dong tự đắc, dường như rất hưởng thụ. Đợi đến lúc lau xong, chàng lại sờ trán ta, nói: “Phu nhân cũng chảy mồ hôi.”

“Một chút thôi.” Ta nói.

Ngụy Đàm cong khéo môi: “Để ta lau cho phu nhân.” Mồm nói, tay thò tới eo ta.

Ta nhìn chàng, không giẫy dụa.

Ngụy Đàm cảm thấy ta khác thường, hỏi: “Sao thế?”

“Xà nhà Tây phòng là phu quân gãy nên?” Ta nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Ngụy Đàm lóe lên, lát sau, cười cười: “Nói linh tinh gì đâu.”

“Ta đếm đến ba.” Ta nhìn đôi mắt kia, nhẹ giọng nói, “Nếu phu quân không thừa nhận, chuyện này cứ thế cho qua.”

Nguy Đàm kinh ngạc.

“Một.” Ta hé miệng nói.

Ánh mắt Nguy Đàm khẽ nheo lại, hạ giọng nói: “Không cho qua thì thế nào?”

“Hai.” Ta mỉm cười, bàn tay nhẹ vỗ lồng ngực trần của chàng, nấn ná một lát, từ từ trượt xuống.

Nguy Đàm hít khí, ánh mắt từ nóng bỏng mờ ám

“Ba...” Lời vừa ra đến cửa miệng, đã bị bờ môi chàng hung hăng ngăn lại trong miệng.

Hơi thở say lòng người, Nguy Đàm dấy đưa một lúc, miệng treo nụ cười thỏa mãn, giọng nói khàn khàn: “Ta động tay.”

Dứt lời, chàng ôm ta tới giường.

Chuyện Tây phòng sập, phương sĩ được mời tới nói bất tự người mới tương khắc với phòng này, vào ở không thuận lợi. Sau lần đó, ta rất ít khi nhìn thấy Nhâm cơ, cuộc sống của ta và Nguy Đàm lại trở về trước kia.

Nguy Giác và Quách phu nhân đều bận rộn, là vì có chuyện đại sự, rốt cục Nguy Chiêu cũng định hôn sự rồi. Nguy Giác diện kiến thiên tử, thay Nguy Chiêu cầu hôn công chúa. Thiên tử đáp ứng, định Cừu công chúa cho Nguy Chiêu, hôn kỳ định ở tháng sau.

Mà Nguy Đàm bên kia, chàng làm ông mai, tác hợp hai nhà Sầm Kiều. Có lẽ đã chặt đứt vọng tưởng với Nguy Chiêu, mơ đáp ứng hôn sự Sầm thị. Sầm thị gia cảnh giàu có, Kiều thị nổi danh bên ngoài, hai nhà đều thỏa mãn, thương lượng nhiều ngày, cuối cùng tháng tư cũng kết thân.

Quách phu nhân đối với hôn sự Nguy Chiêu mong đợi đã lâu, đôi mắt thiên hạ, tôn quý nhất là hoàng gia. Nguy Chiêu có thể cưới được công chúa, khiến Quách phu nhân ngày ngày tươi tỉnh.

“Phu nhân, gia nhân bí mật nói, Thừa tướng cưới công chúa cho Nhị công tử, ý muốn tương lai sẽ lập Nhị công tử.” Một ngày, A Nguyên đầy mặt sầu lo nói với ta.

Ta coi thường, nếu là năm ngoái, ta sẽ vì thế mà suy nghĩ, nhưng sau ta lại phát hiện những chuyện này mọi người chỉ bàn tán chút ít mà thôi. Địa vị Nguy Đàm ở trong quân, trong triều không thể khinh thường, ta nhìn không ra có gì mà Nguy Giác phải phở trương lập ầu.

Nhưng mọi người nghĩ như vậy, cũng có liên quan tới ta. Ta không tự chủ được sờ cái bụng vẫn bằng phẳng, từ đầu năm đến giờ, đã qua ba tháng, nguyệt sự của ta vẫn đúng hẹn mà đến.

“Phu nhân...” A Nguyên dường như biết ta nghĩ gì, có chút áy náy.

Ta cười cười, an ủi lắc đầu: “Không sao.”

Những chuyện này muốn cũng không được, huống chi, trước mắt còn một chuyện ta phải xử lý—Mợ đưa tin, nói Kiều Đề không chịu xuất giá, đã tuyệt thực ba ngày.

Khi ta đến phủ mợ, mợ khuôn mặt u sầu, thấy ta, thở dài không ngừng.

“Cũng tại ta ngày thường dung túng quá mức.” Bà dùng khăn lau khóe mắt, “Nó vẫn nói muốn đi Dương Châu, ta cứ nghĩ nó đùa, không ngờ nó canh lúc nửa đêm trốn đi. May mà gia nhân phát hiện, nếu không... Ôi trời ơi! Ta đây cô nhi quả mẫu, sao lại khổ vậy chứ!”

Bà nhắc tới Dương Châu, ta đã hiểu rõ nguyên nhân chuyện này, an ủi: “Mợ an tâm, cháu đi khuyên nhủ biểu muội một chút.” Nói xong, để Kiều Khác khuyên giải mợ, mình theo gia nhân đến hậu viện.

Phòng Kiều Đề rất yên tĩnh, sợ nàng nghĩ quần nên mợ để hai hầu gái khỏe mạnh đến trông nom. Lúc đẩy cửa đi vào, hầu gái hành lễ với ta, ta nhìn vào bên trong, Kiều Đề nằm trên giường không nhúc nhích.

Ta đi tới, nhũ mẫu tiến lên phía trước nói: “Nữ quân, Phó phu nhân tới thăm người.”

Người nằm trong chăn giật mình, lát sau, Kiều Đề quay đầu lại, đầu tóc rối bời, đôi mắt lạnh lùng.

Ta đã lường trước nàng sẽ không có sắc mặt tốt, để nhũ mẫu lui ra.

“Nghe nói biểu muội không muốn xuất giá, ta tới hỏi nguyên nhân một chút.” Ta đi thẳng vào vấn đề, giọng nói bình thản.

Kiều Đề không trả lời, vẫn nhìn chằm chằm ta.

“Mẫu thân gọi người tới?” Lát sau, nàng mở miệng.

Ta gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tôi khuyên ta xuất giá?”

Ta nhìn nàng, chốc lát, nói: “Đúng vậy.”

Đột nhiên, một món đồ từ trong chần bay ra ngoài, may mà ta né tránh kịp thời, chỉ nghe ầm một tiếng, một chiếc gối gỗ nện lên vách tường.

“Nữ quân!” Hầu gái vội vàng tiến lên đề Kiều Đề lại.

“Buông ta ra!” Kiều Đề giãy dụa, tròn mắt nhìn ta, “Là người nói cho mẫu thân ta biết! Người không ở cạnh chàng được, cũng ngăn cản ta đến với chàng! Đồ tiện nhân kia! Ta xé nát mặt người ra, xem người còn mặt mũi mà mê hoặc nam nhân nào không!”

Ta tròn mắt há mồm, nhìn nàng nổi điên.

“Phu nhân, có đi mời cửu phu nhân không?” A Nguyên lay tay áo ta, nhỏ giọng nói.

Ta lắc đầu, nhìn về phía Kiều Đề, trấn tĩnh lại.

“Biểu muội muốn đi Dương Châu tìm Bùi Tiềm, phải không?”

Kiều Đề vẫn đang giãy dụa, lại ba ngày chưa ăn cơm, đã thờ hồng học. Nàng dừng lại, liếc ta một cái, nằm vật xuống giường không nói lời nào.

“Người đi cũng tốt.” Ta nói, “Người đến Dương Châu, tìm được Bùi Tiềm, chàng nhớ người, có thể chứa chấp người. Nhưng người cho rằng như vậy là có thể có được chàng? Lúc trước người ở Trường An, chàng nhìn người được mấy lần? Người hâm mộ người khác, cảm thấy người ta tốt, nhưng người biết được bao nhiêu chuyện của Bùi Tiềm? Chàng thích gì, ăn món gì, nói gì người biết không? Bùi Tiềm không phải nhân ngẫu, cho dù chàng cưới người, một ngày kia người phát hiện chàng không phải là người như người muốn, người có thể toàn tâm toàn ý thích chàng không?” Ta một hơi nói xong, lắc đầu, “Biểu muội, người thay vì nói thích Bùi Tiềm, không bằng nói đây là chấp niệm của người!”

Kiều Đề không nói gì.

Ta đứng một lúc, cảm thấy nàng có lẽ sẽ không nói nữa. Nghĩ thầm nàng có thể nghe lọt là tốt nhất, nghe không vào, cũng chỉ đành tìm cớ lui đám cưới này lại, để tránh cho nữ nhân không biết điều này làm tổn hại đến thanh danh của Ngụy Đàm và Kiều thị.

Đang định rời đi, Kiều Đề chợt cười lạnh, nói: “Người cho rằng người che giấu rất giỏi, phải không?”

Ta dừng bước, quay đầu nhìn nàng. Thấy nàng nhìn chằm chằm ta: “Đừng cho là ta không biết, hôm đó người ở miếu, gặp Triệu Tuyền.” Nàng ngồi dậy, nở nụ cười, “Đại công tử cũng nhìn thấy, biểu tỷ muốn giải thích thế nào? Vô tình gặp được? Nếu ta báo cho Thừa tướng, không biết...”

Chát một tiếng, ta giơ tay lên, cho nàng một bạt tai.

Kiều Đề bụm mặt, cuống nộ muốn lao tới chỗ ta, thị tỳ vội vàng đề lại.

“Cái tát này ta thay cậu đánh!” Ta tức quá hóa cười, “Người muốn kiện thì kiện ngay đi! Nhưng người nghĩ cho kỹ vào, nếu Thừa tướng tin, ta có bị làm sao, Kiều thị sẽ không thoát khỏi liên lụy. Thừa tướng không tin, người mang tội vu cáo, Kiều thị cũng bị dính líu! Kiều Đề, cậu cả đời quang minh chính đại! Người có suy nghĩ này thì cứ làm đi, nhưng người nói được mà không làm được, làm cậu mất mặt, ta đây cũng khinh thường người!”

Kiều Đề nhìn ta chằm chằm, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ bừng.

Ta không nhìn nàng, đi ra ngoài cửa. Còn chưa tới cửa, phía sau truyền đến tiếng nàng khóc lớn: “Ta muốn đi Dương Châu! Ngô Côn muốn gả muội muội cho Quý Uyên công tử, chàng sắp cưới rồi!”

Bước chân ta như bị cái gì ngăn trở, ta kinh ngạc quay đầu lại, Kiều Đề nằm trên giường khóc lớn, không giãy dụa nữa.

“A Dung...” Trong đầu ta, Bùi Tiềm đang nhìn ta, yếu ớt, bất đắc dĩ.

Trên đường về phủ, cả xe im ắng.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn nghĩ tới lời Kiều Đề. Ngô Côn sao?

“Phu nhân.” Bên cạnh truyền đến giọng nói A Nguyên. Nàng nhìn ta, do dự một lúc, nói: “Chuyện Quý Uyên công tử nô tỳ cũng biết. Tháng trước công Dương công tử từ Nam Phương trở lại, có nói với phụ thân, chẳng qua phụ thân không cho nô tỳ nói với người, cho nên...” Nàng hổ thẹn, không nói hết câu.

Ta không trách. Lý Thượng làm vậy là đúng, ta và Ngụy Đàm được như ngày hôm nay không phải chuyện dễ, Bùi Tiềm đã không liên quan đến ta, biết chuyện này thì thế nào? Chỉ nghĩ vờ vờ mà thôi.

“Không sao, chớ để trong lòng.” Ta vỗ vỗ vai A Nguyên, cong cong khóe môi.

Không tới mấy ngày, phía Nam truyền đến tin tức. Lương Nhân tham dự mưu đồ với Triệu Tuyền thất bại, chạy tới Lương Sung. Không may, Lương Sung thân mang bệnh tật, mọi chuyện đều do trưởng tử Lương Đán trông nom. Ngụy Giác lệnh Sầm Hân xuất quân xuôi nam truy kích Lương Nhân, Lương Đán mềm yếu, nghe tin đại quân Ngụy Giác tiến tới gần, lập tức giết Lương Nhân, đưa thủ cấp tới quân Sầm Hân.

Ngụy Giác nghe xong mừng rỡ, nhưng không dừng lại, lệnh Sầm Hân truyền lời, tuyên bố nếu như Lương Đán chịu khuất phục, sẽ phong làm Kinh Châu công. Lương Đán vốn không muốn chiến đấu, nghe được chuyện này, lập tức mở cổng thành. Sầm Hân chiếm lĩnh Kinh Châu, đưa một nhà Lương Sung bệnh nặng và Lương Đán đến Ung Đô, nhưng đến lúc đi qua sông, thuyền gặp gió lớn, toàn bộ rơi xuống nước bỏ mình.

Ngụy Giác xin thiên tử báo tang, truy phong Lương Sung. Lương Đán làm Kinh Châu công. Nhưng không chờ Ngụy Giác vui vẻ ăn mừng, Lương Mân – con trai thứ ba của Lương Sung thu thập tàn binh Kinh Châu khởi sự. Công chiến Giang Lăng rộng lớn, lần nữa cắt cứ. Ngụy Giác giận dữ, phái quân chinh phạt, mưu sĩ hiến kế, nói lấy Kinh Châu làm mồi nhử, lệnh Ngô Côn Hoài Dương chinh phạt Lương Mân.

Nhưng sứ giả còn chưa lên đường, phía Nam đã truyền đến tin tức Kinh Châu bị công chiếm—Lương Mân và Ngô Côn liên hiệp, bắt ngờ đánh Kinh Châu, giết Sầm Hân, giành co Nam Bắc với Ngụy Giác.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, cuối tháng tư, Hứa cơ sinh, là một nam anh.

Chuyện này giống như than hồng giữa ngày tuyết rơi, Ngụy Giác vui vẻ vô cùng, tự mình đặt tên cho nam anh, gọi là Ngụy Trì (2).

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Phòng Sinh.

Ta ghét uống thuốc. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần ta sinh bệnh, nếu như chén thuốc không có thêm mật ong, ta thà bệnh chết cũng không uống. Lúc trước trong nhà nấu canh tâm bồ cũng vậy, đầu bếp vì để ta không nếm ra mùi vị được liệu mà phải nhọc lòng vô cùng.

Cho nên, khi ta buôn bán được liệu, là tiệm thuốc kiếm lời nhiều nhất Ung Đô, vẫn chưa đựng qua một tý thuốc nào.

Sau khi Hứa cơ sinh con, ta cảm thấy phải mời lang trung về xem một chút.

Chuyện này đề cập với Ngụy Đàm, chàng kỳ quái nhìn ta: “Không ốm không đau, uống thuốc làm gì?” Dứt lời, cười không đứng đắn: “Nếu phu nhân gặp, không bằng ban đêm ta cố gắng chút nữa. Hình vẽ trên lụa vàng, ta và nàng mới luyện được tám...”

Lưu manh này chả hiểu gì, ta kệ chàng, bảo A Nguyên đi hỏi Lý Thượng. Lý Thượng sau khi biết được, lập tức điều tra tứ phương. Ông hỏi thăm được được từ mấy quý nhân hay đến Duyên Niên Đường. Trong các thái y, Ôn thái y là người am hiểu chuyện thai nghén nhất, phu nhân được ông chữa trị không ít. Cho nên, ta chọn một ngày, mời Ôn thái y đến phủ.

Bắt mạch xong, lại hỏi mấy chuyện thường làm, Ôn thái y vuốt râu mỉm cười nói: “Thân thể phu nhân không có gì đáng ngại, chỉ bị một chút chứng khí hư, uống chút thuốc là được. Phu nhân và Đại công tử thành thân chưa tới một năm, không cần nóng lòng.”

Ta tạ ơn Ôn thái y, để quân sự tiễn ông ra ngoài. Lại quang minh chính đại giao phương thuốc cho A Nguyên, để nàng đến Duyên Niên Đường bốc thuốc.

Lúc A Nguyên mang thuốc về, cũng mang luôn tin tức được trang. Mầm thuốc đã được gieo, nhưng muốn lớn cần có thời gian. Lý Thượng cũng không để người trong được trang nhân rồi, mang chút ít được liệu tới, để bọn họ chế thuốc cung cấp cho tiệm thuốc trong thành.

Còn một chuyện, chính là Ngô Chương và Lương Mân liên hiệp đối kháng Ngụy giác, trong lúc thế cục Nam Bắc khàn trương, tiêu cực của Công Dương Quế cũng tạm nghỉ. Đây là ý Lý Thượng. Để đề phòng mật thám, đình úy giám thị nghiêm ngặt, Lý Thượng xử sự cẩn thận, mở lời khuyên Công Dương Quế ngừng lại.

Đầu xuân Lý Thượng trừ không ít hàng, đường sá đứt đoạn vẫn có thể duy trì được. Kể cả bây giờ Duyên Niên Đường không còn gì, vẫn còn chuyện khác có thể làm.

Chuyện Lương Ngô liên hiệp, trong triều chấn động rất lớn. Bọn chúng nhất định không chịu khuất phục, các nơi khác cũng rục rịch ngóc đầu dậy, Ngụy Giác tăng cường luyện binh, lệnh Ngụy Đàm làm soái, thao diễn thủy quân ở Ung Trì và con sông bên cạnh Ung Đô.

Ngụy Đàm hết sức bận rộn, ngày nào trở về người cũng đầy bùn đất, mồ hôi. Da cổ phơi dưới nắng mặt trời bỏng rát. Có khi mấy ngày đều nghỉ ở ngoài, mỗi lần gặp lại, người lại đen gầy thêm.

Ta hỏi bọn Chu thị phương thuốc chữa da, dùng mật ong hòa với bột thuốc, thoa cổ cho Ngự Đàm.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, đảo mắt đến tháng sáu, ngày Ngự Chiêu thành thân càng gần.

Hứa cơ vẫn đang ở phòng sinh, chưa được đi ra ngoài, Quách phu nhân mỗi ngày vừa muốn nhìn cháu trai, lại vừa muốn lo liệu chuyện hôn lễ cho Ngự Chiêu, vội vàng vàng chân không chạm đất. Ta là con dâu, theo lý nên chia sẻ cùng cô thị. Nhưng hai chuyện này, Quách phu nhân không muốn để ta nhúng tay, bà nói ta trẻ tuổi không biết lo liệu, nên để cho Trương thị và tỷ nữ lớn tuổi sắp xếp.

Ta đã từng đi thăm Hứa cơ hai ba lần, nàng nằm trên giường, mắt không chịu rời nhi tử. Một lần được con trai, cũng coi như chuyện vui, nhưng có lẽ Ngự Chiêu phải thành thân, Hứa cơ được hầu hạ chu đáo, nhưng sắc mặt không được hồng hào như trước lúc sinh.

Thấy người ngoài tới thăm, nàng vẫn khiêm nhường mỉm cười như trước.

Có một lần, ta tới kho chọn ít lụa trang trí phòng cưới, chuẩn bị mang đến cho Quách phu nhân. Đi ngang qua phòng Hứa cơ, nhân tiện rẽ vào thăm.

Hứa cơ đầu quấn khăn trắng, nàng nhìn lụa trong tay A Nguyên, mắt sụp xuống.

“Năm ngày nữa sẽ phải rước dâu, trong phủ nhất định bề bọn nhiều việc.” Nàng nhẹ giọng nói.

Nhớ rõ từng ngày như vậy, có thể thấy được Hứa cơ nghĩ về chuyện này không ít.

Ta mỉm cười: “Chuyện trong phủ tự có người lo liệu, cơ tình tâm nuôi con là được.”

Hứa cơ mỉm môi, gật đầu không nói.

Bữa tối trước hôm rước dâu, thị tỷ báo lại, nói Hứa cơ sốt cao không ngừng, mọi người đều kinh ngạc, Quách phu nhân nghe nói thế, vội hỏi: “Cháu trai ta thế nào?”

“Tiểu công tử không sao.” Thị tỷ nói.

Quách phu nhân cau mày, nói: “Tiểu công tử không thể ở phòng sinh nữa, bảo nhũ mẫu ôm vào phòng ta.”

Thị tỷ đáp ứng.

Ta và Ngự Đàm nhìn nhau, lúc này, Ngự Chiêu mở miệng nói: “Mẫu thân, con đi xem một chút.” Dứt lời đứng dậy.

“Con đi làm gì?” Quách phu nhân ngăn cản nói: “Phòng sinh ô uế, ba tháng đầu nam tử không được bước vào. Huống chi ngày mai con đón dâu, càng phải cẩn thận hơn!”

Ngự Chiêu do dự.

Nhưng vào lúc này, thị tỷ bỗng vội vã trở lại, nói với Quách phu nhân: “Phu nhân, Hứa cơ giữ chặt tiểu công tử, không cho bọn nô tỳ ôm đi, phu nhân xem...”

Quách phu nhân biến sắc, lập tức đứng dậy, đi về phía hậu đường.

Ta thấy không ổn, nói với Ngự Đàm: “Thiếp đi nhìn một chút.” Dứt lời, đứng dậy đi theo.

Trời đã tối, phòng Hứa cơ đã thắp đèn. Thị tỷ thấy Quách phu nhân, vội vàng mở cửa, vén rèm lên. Ta theo vào, chỉ nghe nhũ mẫu ở trước giường khuyên nhủ: “... Cơ thân thể khó chịu, tiểu công tử chưa được hai tháng, nếu như nhiễm bệnh...”

“Ta không có bệnh!” Hứa cơ cao giọng, “Con ta chỉ theo ta, cho dù ai cũng không thể cướp đi!”

“Phải không?” Quách phu nhân cười lạnh, ngẩng đầu tiến lên.

Nhũ mẫu và thị tỷ thấy bà, vội lui sang bên.

Hứa cơ ôm bọc tã ngồi trên giường, thấy Quách phu nhân, sắc mặt nàng trắng bệch.

Quách phu nhân đi tới trước mặt nàng: “Cái gì con ngại? Cái gì cướp đi?”

Hứa cơ nhìn bà, hai mắt đỏ lên. Nàng ôm đứa bé đứng dậy, đột nhiên quỳ lạy Quách phu nhân, than thở khóc lóc: “Phu nhân, thiếp hoài thai mười tháng, nhũ tử mẹ con gần bỏ, Tri nhi theo thiếp hẳn không sao, mong phu nhân rủ lòng!”

Quách phu nhân nhìn bộ dáng nàng, mắt kiên nhẫn, nghiêm mặt nói: “Hứa cơ, hôm nay ngại ốm, tiểu công tử không nên ở lại đây. Ta thay người chăm sóc, chờ người khỏi hẳn sẽ trả về.”

Hứa cơ lắc đầu, khóc lóc nói: “Thiếp không sao! Chỉ cầu phu nhân để đứa bé ở lại, thiếp tắt máu chảy đầu rơi báo đáp!”

Quách phu nhân đột nhiên biến sắc: “Bị ốm đến mức ăn nói mê muội rồi sao!” Dứt lời, lệnh thị tỳ đề Hứa cơ lại, gạt tay ta, ôm đứa bé đi.

“Trì nhi!” Hứa cơ khàn giọng thét, khóc tê mắt phết liệt.

Ta nhìn có chút không đành lòng, do dự một chút, nhắc chân bước ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa, bỗng nhiên liếc thấy Ngụy Chiêu. Hắn đứng trong đình, hai mắt nhìn bên này, ánh đèn quá yếu, ta không thấy rõ sắc mặt.

Ta hơi suy nghĩ một chút, tiến lên phía trước, nói: “Nhị thúc.”

“Trưởng tẩu.” Ngụy Chiêu hành lễ, nói: “Hứa cơ thế nào rồi?”

Vừa mới nói xong, tiếng Hứa cơ khóc lại truyền ra, ta thấy nét mặt Ngụy Chiêu cứng ngắc.

“Hứa cơ bệnh nhẹ, nghỉ ngơi một chút là được. Ta ở đây trông nom, Nhị thúc về đi.” Ta khuyên.

Ngụy Chiêu mặt mày sa sầm, hành lễ với ta, thấp giọng nói: Đa tạ Trưởng tẩu.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Ta nhìn hắn đi khỏi đình viện, đang muốn quay lại phòng sinh, đảo mắt thấy một người đang đứng nơi khúc rẽ hành lang. Nhâm cơ một thân xiêm y trắng, đứng cạnh cây cột, nửa kín nửa hở, mặc dù đèn không sáng lắm, nhưng thân thể thướt tha kia nhìn cái nhận ra luôn.

Sao nàng ở đây? Ta kinh ngạc, đang định nhìn kỹ, nhưng thân thể nàng chợt động, thoắt cái không thấy bóng dáng.

Trở lại phòng sinh, Hứa cơ đang nằm trên giường, không kêu khóc nữa. Nàng nhìn đình màn, hai mắt mở to vô hồn.

“Thiếu phu nhân.” Chỉ có hai thị tỳ ở chỗ này, thấy ta tới, vội vàng hành lễ.

Ta tiến lên sờ trán Hứa cơ, có chút nóng, nhưng không nghiêm trọng lắm.

“Hứa cơ chảy nhiều mồ hôi, đi lấy chút nước nóng tới đây.” Ta nói với thị tỳ.

Thị tỳ đáp một tiếng, đi ra cửa.

Ta vừa đứng dậy, tay đột nhiên bị cầm. Quay đầu, Hứa cơ nhìn ta, hai hốc mắt đỏ càng lam lộ rõ nét mũi tiêu tụy.

“Chàng từng nói muốn cưới ta, chăm sóc ta cả đời...” Nàng lắp bắp nói, giọng vừa nhẹ vừa khàn, “Ta không quan tâm phu nhân xỉ vả, không để ý cha mẹ trách mắng, nhưng chàng không làm được, ngay cả nhi tử cũng không chịu cho ta...”

Ta sững sờ, nàng nói “Chàng” đương nhiên chỉ Ngụy Chiêu, “Phu nhân” không biết là Quách phu nhân hay Ngô phu nhân.

“Cơ mệt rồi, an tâm nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏi cô thị sẽ đưa tiểu công tử trở lại.” Ta an ủi.

Hứa cơ nhìn ta, một lúc lâu, cười khổ, buông tay ra, nhắm mắt lại.

Trong phòng yên tĩnh lại, ta lặng yên không một tiếng động, trong lòng hồi hận vì sao mình lại theo tới. Quách phu nhân một lòng nghĩ tới cháu trai, không tiếc trở mặt, Ngụy Chiêu không dám vào phòng sinh, ta đây một phụ nhân lại phải thu dọn tàn cuộc.

Đang buồn bực, A Nguyên tới.

“Phu nhân, Đại công tử muốn người trở về.” Nàng nhìn Hứa cơ nằm trên giường, nhỏ giọng nói.

Ta gạt đầu, nơi này không cần ta làm gì, dặn dò hai thị nữ trông nom, đứng dậy ra ngoài.

“Sao đi lâu thế?” Trở lại phòng, thấy Ngụy Đàm cau mày, com canh bày trên bàn.

Ta đây mới nhớ vừa rồi mới chỉ ăn được chút com, ngửi thấy mùi, bụng dạ lại cồn cào.

Ta nhìn Ngụy Đàm, vô tội mở to hai mắt, nhỏ giọng nói: “Hứa cơ bị bệnh, cô thị lại bận, thiếp vốn nên trợ giúp.” Gần đây, ta phát hiện chiêu này có thể áp dụng với Ngụy Đàm. Khi nào có việc cần mở miệng, hay lúc đầu vô mồm không lại với chàng, ta đây lại làm như vậy, lần nào cũng hiệu quả.

Ngụy Đàm nhìn ta, quả nhiên, mặt nhu hòa lại, véo mũi ta, nhướn mày: “Ta phát hiện đạo này phu nhân càng ngày càng giỏi tranh cãi.”

Ta mỉm cười, quyết định đổi đề tài: “Thiếp đói bụng.”

Ngụy Chiêu đón dâu rất long trọng. Hắn mặc lễ y, đầu đội kim quan, ngồi xe từ Ngụy phủ đến hoàng cung nghênh đón công chúa. Ta và chị em dâu ở lại

trong phủ, A Nguyên ra cửa xem náo nhiệt, trở về nói, nhạc tấu cả đoạn đường dài, người xem chật ních, giống như toàn bộ người Ung Đô đều tụ tập về đây.

Ta nghe nàng kể, nhớ tới lúc trước. Nhũ mẫu đã từng kêu ngao nói, nữ quân nhà ta xuất giá, nhất định có thể sánh bằng công chúa. Giờ nghĩ lại lời này, thấy chua xót vô cùng. Lúc ta gả cho Hàn Nghiễm, người vây xem ở Trường An không thiếu, ai cũng biết ta bị đuổi khỏi hoàng cung. Mà khi ta gả cho Ngụy Đàm, đừng nói đón dâu, ngay cả cữu cô cũng phải tới Ung Đô mới được gặp.

Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu, một trưởng một thứ, cưới thê một trời một vực.

Trong lúc suy tư, tiếng nhạc ngoài cửa càng thêm rõ. Chỉ nghe gia nhân nói: “Tới rồi!”

Ta nhìn quanh, Ngụy Chiêu y phục đất tiền, đỡ tân nương từ trên xe ngựa xuống.

“Phu nhân...” A Nguyên đột nhiên kéo éo góc áo ta, ta quay đầu lại, nàng ý bảo ta nhìn phía sau. Ta quay lại nhìn, không khỏi kinh ngạc.

Phía sau đám người, Hứa cơ búi tóc, mặt phấn trang nhã, đang mặc xiêm y hôm tới Ung Đô, thái độ thanh tao lịch sự.

Nàng lẳng lặng đứng ở hành lang, giống như một pho tượng tinh xảo, nhìn Ngụy Chiêu và tân nương chậm rãi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thụ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Em Dâu.

Ta kinh ngạc, thầm nghĩ Hứa cơ tới đây làm gì, lát sau, lại thấy Trương thị bước nhanh tới, nói gì đó với Hứa cơ. Hứa cơ nhìn sang chỗ Quách phu nhân, thần sắc bình tĩnh. Lát sau, nàng khẽ cúi đầu, xoay người rời khỏi sân.

“Phu nhân, hình như vừa rồi Nhị công tử nhìn thấy Hứa cơ.” A Nguyên nói.

“Suyt.” Ta khẽ lắc đầu với nàng, tiếp tục nhìn về phía trước.

Tân khách ngồi đầy sảnh đường. Tân nương che mặt bằng một cái quạt lụa nạm vàng, được Ngụy Chiêu dắt tay, từ từ đi tới chính đường. Tân giả chúc một tiếng, Ngụy Chiêu tiến lên, gỡ quạt lụa trên tay tân nương xuống.

Mọi người ca ngợi một phen, ta nhìn lại, thấy tân nương trang điểm tinh xảo, má đào môi son, minh châu cài trên đầu rực rỡ. Vị công chúa này tên Huệ, mẹ đẻ là Vương Tiệp Dư, phong hào Thẩm Dương. Tiên đế nhiều con gái, ta và Thẩm Dương không quen thân lắm. Nàng không thích nói nhiều, không quá thân với Thái hậu, tuổi lại nhỏ hơn ta, lúc trước ở Trường An, chúng ta cũng chỉ gặp nhau vài lần. Tính ra vài năm, hôm nay gặp lại ở Ngụy phủ, bộ dáng công chúa đã nảy nở rất nhiều so với trước kia, trang điểm vào, đúng là mỹ nhân yếu điệu.

Ngụy Giác và Quách phu nhân ngồi ở ghế trên, nhìn người mới quỳ lạy, cười nhẹ nhàng.

Ngụy Đàm là trưởng tử, Ngụy Chiêu thành thân, chàng cũng được nhận lễ của người mới. Hôm nay chàng mặc trường bào, quần áo nho nhã che đi mấy phần võ tướng sắc bén, tăng thêm mấy phần tuấn lãng.

Lúc sáng chàng mặc y phục, ta không nhận được nhìn nhiều mấy lần, trong lòng nói thầm quả nhiên gần mực thì đen, Ngụy Đàm vũ phu ta lại bắt đầu cảm thấy thuận mắt.

Hôn lễ rất náo nhiệt, sau bữa tiệc, người mới làm lễ hợp cẩn, ta ở lại viện tử, trăng đã lên giữa trời.

Đi vào trong nhà, ta ngửi được mùi rượu thoang thoang, thấy Ngụy Đàm nằm trên giường, y phục trên người vẫn chưa thay ra. Hôm nay chàng không ra cửa, nhưng vừa tiếp khách vừa uống rượu, thật vất vả.

Ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới trước giường, thấy Ngụy Đàm đang nhắm mắt, dường như ngủ thiếp đi. Ta không làm ồn, ngồi xuống giường, tỉ mỉ nhìn chàng.

Tướng ngủ Ngụy Đàm không tệ, có lúc sáng sớm ta tỉnh lại trước, thấy chàng mặt mày anh tuấn, nắng sớm nhuộm sáng khuôn mặt, cảm thấy yên tĩnh và an bình vô cùng. Hiện tại cũng vậy, dưới ánh nến, chàng thở đều, lông mi dày đều như lông vũ.

Bỗng nhiên ta nghĩ, nếu như bóp mũi chàng cho chàng nghẹn tỉnh, sẽ thế nào? Ý nghĩ này lóe lên, ta lại thấy hưng phấn vô cùng. Ngụy Đàm hành hạ ta như vậy không phải lần một lần hai, thỉnh thoảng cũng nên đáp lễ. Đang lúc không nhận được, tay đưa ra, ai ngờ Ngụy Đàm mở mắt.

“Phu nhân làm gì thế?”

Ta: “...”

Tay cứng lại trên mũi chàng, ta thu lại, làm như không có việc gì mỉm cười: “Thiếp thấy phu quân chưa thay y phục, muốn giúp chàng.”

“Ồ?” Ngụy Đàm cong khóe môi, lát sau lười nhác vươn vai.

Trong lòng ta cảm thấy tiếc nuối, đang muốn đứng dậy, cánh tay Ngụy Đàm đột nhiên đưa sang, ôm ta ngã nằm trên giường.

“Phu nhân có biết, hôm nay vì phu nghĩ gì không?” Hơi thở chàng đặc mùi rượu, mang theo ý cười.

Ta gầy dựa hai cái, chàng không buông tay, ta cũng ngoan ngoãn nghe theo chàng.

“Nghĩ gì?” Ta hỏi.

Ngụy Đàm nhìn đỉnh màn, nói: “Vi phu nhớ lại hôm thành thân với phu nhân, huyền đoàn (1) cũng không mặc, vào động phòng còn mang theo bội đao.”

Thì ra chàng còn nhớ rõ.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Vi sao phu quân không mặc?”

“Chinh chiến bên ngoài, ai mang theo y phục vương viú như vậy.” Ngụy Đàm không thẹn chút nào, dứt lời, cười cười: “Nếu phu nhân không hài lòng thì giờ cũng muộn rồi.”

Ai muốn thế. Ta đẩy bàn tay đang du tẩu trên người ra, nói: “Thiếp mệt rồi.”

Ngụy Đàm cắn cổ ta: “Mệt thì vừa lúc nghỉ ngơi.”

Ta không chịu, che y phục không cho chàng thò tay vào. Náo loạn một lúc, Ngụy Đàm cười, sờ sờ đầu ta.

Trong phòng yên tĩnh lại, gối lên cánh tay chàng rất thoải mái, ta nhìn ánh đèn chập chòn, một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Hôn lễ Nhị thúc thật náo nhiệt.”

“Ừ.” Ngụy Đàm đáp.

Ta giương mắt: “Phu quân hối hận không?”

“Hối hận cái gì?” Ngụy Đàm mở mắt liếc về phía ta.

Ta chống tay, nhìn chàng, cười khỏ: “Nghe nói cửu thị vốn muốn phu quân cưới công chúa, kết quả phu quân cưới thiếp, hôn lễ cũng qua loa.”

Ngụy Đàm nhìn ta chăm chú, bỗng nhiên nở nụ cười, cánh tay dùng sức, kéo ta nằm xuống.

“Cái gì hối hận với không hối hận, cưới công chúa là chí hướng của phụ thân.” Giọng chàng coi thường.

Câu hỏi này là muốn tranh thủ chàng say rượu để biết, ta nghe câu trả lời, sùng sốt một chút, cảm thấy ý vị sâu xa.

“Một cộng năm cộng một cộng một bằng mấy?” Bỗng nhiên Ngụy Đàm nói.

“Tám.” Ta đáp không cần nghĩ.

“Vậy thì đúng rồi.” Ánh mắt Ngụy Đàm giao hoạt, “Phu nhân xem, Trọng Minh cưới công chúa, cùng lắm là một thê một thiếp, nhưng vì phu cưới phu nhân, một người bằng tám người, nói cho cùng vì phu vẫn buôn bán có lời.”

Ta sùng sốt một chút, mới kịp phản ứng ý chàng là gì, không khỏi xấu hổ đưa tay véo chàng.

Ngụy Đàm cười to không ngừng, bắt được tay ta, ánh mắt lấp lánh.

Tân nương Ngụy Chiêu nhập môn, con dâu Ngụy phủ có hai người. Gia nhân trong nhà vẫn gọi ta là thiếu phu nhân, còn Lương Huệ, thì tôn kính gọi là công chúa.

Quách phu nhân hết sức hài lòng với người con dâu này, ngày hôm sau, lúc người mới dậy sớm bái kiến, Quách phu nhân kéo tay Lương Huệ, hết sức thân thiết.

Lương Huệ tuy là cô dâu, nhưng mới chỉ mười bảy tuổi. Đứng cùng Ngụy Chiêu, sắc mặt thẹn thùng, hai mắt nhìn quanh.

Hai bên hành lễ, Lương Huệ đỡ lấy ta, hai mắt trong veo: “Nhiều năm không gặp phu nhân, ban đầu nghe nói có thể làm chị em dâu với phu nhân, trong lòng vui mừng vô cùng.”

Ta nhìn nàng, cười nhẹ: “Công chúa cắt nhắc.”

Nguy Giác dùng xong bữa sáng liền đi ra ngoài. Quách phu nhân tâm tình rất tốt, không bao lâu, bọn Chu thị cũng tới, mọi người ngồi ở chính đường, uống trà ăn bánh, cười nói liên tục.

Ta phát hiện Nguy Chiêu có chút không yên lòng. Hắn không nhiều lời, mỗi lần mở miệng cũng do Quách phu nhân hoặc người khác hỏi, hắn đáp lời ngắn gọn, hòa khí. Lương Huệ hình như không phát hiện ra, mỗi lần nhìn về phía Nguy Chiêu, ánh mắt mang theo vài phần ám áp.

Ở chính đường ngồi một lúc, các hài tử nhà bọn Chu thị nào muốn đi hậu viên chơi đùa. Quách phu nhân trước giờ yêu thích hài đồng, lệnh gia nhân bày bàn ghế ở hậu viên, mọi người cùng nhau rời bước đến đó.

Hôm nay đẹp trời, trời trong nắng ấm. Các hài đồng chơi đùa trong vườn hoa, chúng phụ nhân hoặc dạo chơi trong sân, hoặc ngồi vây quanh nói chuyện phiếm.

Nguy Chiêu ngồi không bao lâu, cáo từ nói muốn đi doanh trung. Lương Huệ nghe được, nhìn về phía hắn, hơi chút kinh ngạc.

Quách phu nhân lại cười nhẹ, nói đi nhanh về nhanh, rồi để Nguy Chiêu đi.

“Gần đây trong triều công việc bề bộn, Trọng Minh cũng bận rộn không thôi, mong công chúa thông cảm.” Quách phu nhân ôn tồn nói với Lương Huệ.

Lương Huệ nhìn bà, trên mặt không giận, mỉm cười nói: “Nhi phụ hiểu.”

Mọi người lại vui vẻ nói cười, tiểu nữ nhi nhà Chu thị ầm ĩ nói muốn nghe đánh đàn, Quách phu nhân quay đầu lệnh gia nhân đi gọi gia kỹ.

Ta đích thân pha trà, đang rót nước thì Lương Huệ đi tới. Ta thấy quái lạ, để cái muôi xuống, đang muốn hành lễ, Lương Huệ lại chặn ta lại.

“Trưởng tẩu không cần đa lễ.” Nàng mỉm cười, ngồi xuống cạnh ta, nhìn trà trong ấm, chớp chớp mắt: “Trưởng tẩu cũng thích pha trà?”

Ngữ khí nàng thân thiết, làm ta cảm thấy không quá thích ứng.

Ta lần nữa cầm lấy cái muôi, mỉm cười: “Làm trong lúc rảnh rỗi, chưa đến nỗi yêu thích.”

Lương Huệ nhìn về hài đồng đang chơi đùa, lại nói: “Ta mới vào phủ, thấy có rất nhiều hài đồng trong phủ.”

Ta đáp: “Là hài tử của các thúc bá trong tộc.”

Lương Huệ gật đầu, nói: “Ta nghe nói trong phủ còn có ấu tử.”

Ta có chút kinh ngạc vì sao nàng tới hỏi ta đây, chẳng lẽ người khác chưa từng nói? Suy đoán tâm tư, ta đáp: “Đúng vậy, cửu thị có hai ấu tử, chưa được một năm, chưa từng được bế ra ngoài.”

Lương Huệ nhìn ta, cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta hỏi không phải ấu tử của Thừa tướng. Ta nghe nói phu quân có một thiếp, mới sinh gần đây, không biết có phải không?”

Ta nhìn Lương Huệ, mặc dù nàng cười, nhưng ánh mắt lại nói nên tất cả.

“Phu nhân.” Lúc này, giọng A Nguyên vang lên. Ta quay đầu lại, thấy nàng đi tới, thần sắc có chút vội vàng.

“Hầu gái không hiểu chuyện, công chúa chờ chút.” Ta như được đại xá, mỉm cười áy náy với Lương Huệ, đứng dậy.

“Chuyện gì?” Ta đi tới trước mặt A Nguyên, hỏi.

“Phu nhân.” A Nguyên nhìn Quách phu nhân bên kia, ánh mắt cẩn thận, thấp giọng nói: “Mới vừa Vương Huy báo lại, nói Đại công tử và Thừa tướng xảy ra tranh chấp.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nam Chinh.

A Nguyên truyền lời có sai lệch chút, khi ta vội vàng đến gặp Vương Huy, hẳn nói không phải tranh chấp, chính là Ngụy Giác tuần tra thủy quân, Ngụy Đàm phản bác, làm Ngụy Giác không quá vui.

Năm trước Ngụy Giác bắt đầu thao luyện thủy quân, đã sớm muốn tiến quân về Nam Phương. Cho nên, ban đầu truyền đến tin Lương Ngô liên thủ kháng Ngụy, không ai cảm thấy kỳ quái.

Đối với chuyện Nam chinh, Ngụy Giác hùng tâm bừng bừng.

Hôm nay, Ngụy Giác đến doanh trại tuần tra thủy quân, nói muốn xuất chinh tháng bảy, một lần tiêu diệt gọn dư孽 Nam Phương. Không ngờ, lời ấy vừa nói ra, Ngụy Đàm lập tức phản đối, lý do là thủy quân mới lập, chuẩn bị chưa đầy đủ, tháng bảy xuất chinh, sợ rằng quá sớm.

Sắc mặt Ngụy Giác lúc này không vui. Nói thủy quân năm ngoái đã bắt đầu thao luyện, sao lại quá sớm chứ?

Ngụy Đàm nói có sách sách có chứng, nói thủy quân năm ngoái đã thao luyện, nhưng mới quen nước, trận pháp chưa luyện tập đầy đủ, đó là thứ nhất; Bắc Phương nhiều tướng lĩnh, am hiểu bộ chiến, phương pháp thủy chiến không thành thực, đó là thứ hai. Nam Phương địa hình khác Bắc Phương, thủ hạ quân sĩ của Ngô Côn, Lương Mân đa số là người phương Nam, vô luận sách lược hay địa hình đều sớm quen thuộc, mà Ngụy quân chưa hiểu rõ, lần này Nam chinh, chiến trường chính là Nam Phương.

“Nam phương tình thế không rõ, tùy tiện xuất chinh, chúng ta bất lợi, mong phụ thân nghĩ lại.” Ngụy Đàm nói.

Sau khi Ngụy Giác nghe xong, cười lạnh nói: “Ta trăm vạn đại quân, lại phải sợ một đám tiểu nhi Lương Ngô sao?” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

.....

“Thiếu phu nhân.” Vương Huy ngó ngó ta, nao núng nói: “Tiểu nhân vốn phụng mệnh Đại công tử trở về lấy áo giáp, là tiểu nhân lảm miệng.”

Ta lắc đầu một cái, bảo A Nguyên lấy áo giáp cho Vương Huy, mình trở về hậu viện.

“Chuyện gì vậy?” Quách phu nhân thấy ta trở lại, lập tức hỏi.

“Là phường nhuộm bên kia.” Ta mỉm cười nói, “Hôm nay mưa sa, cô thị dẫn con chuyễn mảnh vải đi nhuộm màu, chỉ sợ màu không giống.”

“Hả?” Quách phu nhân nói, “Muốn kéo dài công?”

Ta nói: “Không đến nỗi kéo dài công.”

Quách phu nhân giảng giải: “Cũng không cần kéo dài công, màu sắc khác chút không sao. Thiếu phu nhân chịu khó đốc thúc, chớ trễ nải thời gian.”

Ta đáp ứng, trở lại bữa tiệc. Đào mất liếc về Lương Huệ, thấy thần sắc nàng như muốn tiếp tục câu chuyện, ta mỉm cười, gọi đám Chu thị tới đây uống trà.

“Trưởng tẩu pha trà càng ngày càng ngon.” Mao thị uống một chén, khen.

“Vây uống nhiều chút.” Ta cười cười, múc một muôi, thêm vào trong chén Lương Huệ. Nàng nhìn ta, mỉm môi, như có điều suy nghĩ.

Ta nghĩ tới chuyện vừa rồi.

Hiện tại đã tháng sáu, tháng ba Lương Ngô liên hiệp, Ngụy Giác đã hấp tấp chuẩn bị chiến tranh. Mà gần đây, người hô hào xuất quân càng nhiều, trên phương diện phụng dưỡng Ngụy Giác, Quách phu nhân không qua loa chút nào. Tháng này, bà vừa bận rộn hôn sự Ngụy Chiêu, vừa bận rộn cháu trai mới sinh, nhưng vẫn không quên bảo ta lấy vải xếp vải đi nhuộm, làm vài bộ đồ mới cho ông xuất chinh.

Suy nghĩ xong, ta mấy phần hiểu rõ tâm tư Ngụy Giác.

Nam có đại địch, lòng người không yên chính là tối kỵ. Đặc biệt hai tháng trước Ngụy Giác thanh tẩy bức cung, rất nhiều triều thần lên chỉ trích. Lấy đó mà nghĩ, Ngụy Chiêu cười công chúa chính là thủ đoạn Ngụy Giác muốn hòa hoãn quan hệ với thiên tử.

Nhưng muốn cho tất cả mọi người tin phục, cưới công chúa làm con dâu chưa đủ. Ngụy Giác muốn chặt đứt ý niệm của kẻ khác, chỉ còn cách càng ngày càng cường thế. Ông cần một chiến thắng long trọng, tiêu diệt tất cả những kẻ có can đảm khiêu khích, dùng cái này chứng minh thực lực.

Quyết định của Ngụy Giác là tình thế bất buộc. Đang lúc như vậy, Ngụy Đàm nói lời phản đối, tuy có quan tâm, nhưng khó tránh khỏi chạm vảy ngược của ông.

Ta nhìn trà vụn chìm nổi trong ấm, chuyện này, không biết là tốt hay xấu.

Không biết có phải ta nghĩ nhiều quá không, ban đêm, lúc Ngụy Đàm trở lại, ta cảm thấy chàng im lặng hơn ngày thường.

Chàng không thích cả người có mùi mồ hôi, mỗi lần từ doanh trại trở về nhất định phải tắm rửa. Sau khi dùng cơm xong, ta nói với Ngụy Đàm nước đã chuẩn bị xong, chàng gật đầu, không nói một lời đi ra cửa. Tắm lâu hơn ngày thường, lúc chàng trở lại, gió đêm theo cánh cửa thổi vào, kéo theo hơi

nước thanh mát. Ta để Ngụy Đàm ngồi xuống giường, mang khăn tối, giúp chàng lau tóc.

“Nhìn ta làm gì?” Người này giống như có ba mắt, đang lúc ta trộm quan sát chàng, bị chàng bắt quả tang.

“Thiếp không thể nhìn phu quân?” Phủ nhận càng giống như che giấu, ta mỉm cười, không chút hoang mang hỏi ngược lại.

Ngụy Đàm cong khóe môi, không nói gì. Ta do dự chốc lát, cảm thấy nên nói một chút cho phải, nhẹ giọng nói: “Hôm nay phu quân mệt lắm à?”

Ngụy Đàm nhắm mắt lại hưởng thụ ta hầu hạ: “Không mệt lắm.”

“Thế vì sao hôm nay phu quân không nói gì?”

Ngụy Đàm mở mắt, nhìn ta một chút, trong mắt như có ánh sáng nhạt. Chàng cười cười, bắt được tay ta, túm lấy khăn, ném lên bàn: “Đừng lau, ngồi với ta một chút.”

Ta gạt đầu, ngồi xuống cạnh chàng.

Dường như Ngụy Đàm thấy nóng, kéo dây buộc, mở rộng cổ áo.

“Ta lo lắng một chuyện, lần này phụ thân xuất chinh, có điều không thuận.” Chàng nhìn bệ cửa sổ, nhẹ giọng nói.

Ta kinh ngạc, cho là chàng cùng lắm chỉ kể chút chuyện ban ngày xung đột với Ngụy Giác, không ngờ trực tiếp nói ra như vậy.

Ngụy Đàm nhìn ta một chút, dường như thấy ta bất an, khóe môi cong cong: “Ta lo xa thôi.”

Ta trầm ngâm, nói: “Lo lắng của phu quân, có từng nói cho cửu thị?”

“Có nói.” Ngụy Đàm gạt đầu, “Phụ thân không vui, hôm nay tuần tra được nửa thủy doanh đã đi.”

Quả thế. Ta nhìn chàng, khẽ vuốt tay chàng. Suy nghĩ một chút, an ủi: “Phu quân chớ lo quá, phu quân là con của cửu thị, người ta nói đánh là thương, mắng là yêu, nếu là người khác, chỉ sợ ngay cả sắc mặt cửu thị cũng không cho.”

Ngụy Đàm trầm tĩnh, lát sau, cười cười, thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

Ta hi vọng lo lắng của ta và Ngụy Đàm là dư thừa. Cuộc sống cứ thế trôi qua, đến tháng bảy, chuyện Ngụy Giác xuất quân đã chắc chắn, ngày xuất phát là trung tuần tháng bảy.

Nhưng khi điểm tướng, thủy quân quy dưới trướng Ngụy Giác, để Ngụy Đàm tiếp nhận hậu quân. Phân công quân vụ, vốn là chuyện bình thường, nhưng trong mắt người có tâm lại không đơn giản như vậy.

“Thắng tiến chinh phạt, không thể hãm sâu mà không viện trợ, hậu quân quan trọng nhất.” Ngụy Đàm rất bình tĩnh, cười nói với ta, dường như không để trong lòng bất cứ chuyện gì.

Nhưng ta hiểu, thủy quân do một tay Ngụy Đàm thao luyện, an bài như vậy, tương đương cướp đi đất thi triển của chàng. Tương lai nếu thắng, bàn công luận thưởng cũng chỉ có người xông trận phía trước, đá Ngụy Đàm vào hậu quân, cũng có nghĩa không liên quan gì tới chàng.

Dĩ nhiên, chuyện này không hoàn toàn xấu, khi bọn Chu thị lo lắng cầu trời khẩn phạt cho phu quân, ta lại rất may mắn, vì Ngụy Đàm ở hậu quân, an toàn hơn người khác rất nhiều.

Hôm Ngụy Giác xuất chinh, như thường lệ, ta và chúng phụ nhân trong phủ theo Quách phu nhân ra cổng thành tiễn đưa. Khác với mọi khi, bên cạnh Quách phu nhân, trừ ta, còn có thêm Lương Huệ. Hôm nay nàng trang điểm xinh đẹp vô cùng, kim sức hoa phục, là đồ quý trong cung, đứng chung một chỗ, nổi bật hơn Quách phu nhân rất nhiều.

Nhưng thần sắc Lương Huệ không tỏa sáng được như đồ trang sức trên người. Nàng đứng ở cổng thành, không mấy may biểu cảm, mắt nhìn chăm chăm phía xa.

Lương Huệ đã sớm biết Hứa cơ, cũng biết nàng ta sinh nhi tử. Nhưng phòng sinh được ngăn cách bởi một tiểu viện nhỏ, lại suy tính Lương Huệ mới gả vào, Quách phu nhân không giữ Ngụy Tri bên cạnh, sau khi Hứa cơ lành bệnh, đã trả nàng ta nuôi dưỡng.

Cho nên, Lương Huệ tuy biết sự tồn tại của mẹ con bọn họ, nhưng vẫn chưa thấy mặt.

Cuối tháng trước, rốt cục Hứa cơ cũng ra khỏi phòng sinh. Do Quách phu nhân làm chủ, bái kiến chính thất.

Khi đó ta cũng ở bên, Lương Huệ nhìn chăm chăm mẹ con Hứa cơ đang quỳ trước mặt, mặc dù đánh phẩn, ta vẫn nhìn ra khuôn mặt kia tái nhợt. Thậm chí nàng không chờ Hứa cơ quỳ dậy xong, cũng không để ý Quách phu nhân và Ngụy Chiêu ở bên, đứng dậy rời khỏi sảnh đường.

Tuy là Trưởng tẩu, nhưng chuyện trong viện Ngụy Chiêu, ta không muốn dây vào.

Khi đó Lương Huệ đi thẳng về phòng mình, khóc lớn một hồi. Quách phu nhân ở sảnh đường, bị hành động lần này của Lương Huệ làm cho bề mặt, trái lại, Hứa cơ biểu hiện không tệ, nàng chảy lệ, thỉnh tội với Quách phu nhân, nói hổ thẹn đã làm cho phu thê Ngụy Chiêu bất hòa, xin xuống tóc vào Phật đường, cung phụng thần linh, cầu Ngụy phu trên dưới an khang, còn nói nếu công chúa không chê, nguyện giao Ngụy Tri cho công chúa nuôi dưỡng, coi công chúa như mẹ đẻ.

Quách phu nhân hết sức tán thưởng thái độ của nàng, không những không trách cứ mà còn khuyên giải một phen.

Không lâu sau, gia mẫu Lương Huệ có người tới, là một vị mợ của Lương Huệ. Khuyên can nàng một lúc, cuối cùng, Lương Huệ ra khỏi phòng, nhận lễ của Hứa cơ.

Nhưng xảy ra chuyện của Ngụy Đàm và Ngụy Giác, ta không đề ý đến chuyện của Lương Huệ và Hứa cơ mấy. Chỉ biết Hứa cơ mặc dù được Lương Huệ tiếp nhận, nhưng nàng cũng không ở viện tử Ngụy Chiêu. Mà Ngụy Tri mặc dù quy Lương Huệ, nhưng Lương Huệ không muốn nuôi dưỡng, vẫn giữ bên cạnh Hứa cơ. Quách phu nhân thu xếp một tiểu viện cho mẹ con Hứa cơ, hai nơi bình an vô sự.

Trên cổng thành, cờ xí bay phấp phật trong gió, xe ngựa vừa ra khỏi cửa thành, đột nhiên Ngụy Tri cất tiếng khóc nỉ non.

Nhũ mẫu luống cuống tay chân, vừa dỗ vừa nựng.

“Tri nhi đói bụng hay đi tiểu? Cửa thành gió lớn, mau ôm nó xuống.” Quách phu nhân quay đầu lại nói.

Nhũ mẫu đáp lại, hành lễ cáo lui. Mà Lương Huệ trước sau không lên tiếng, dường như bên cạnh không có chuyện gì, vẫn không quay đầu lại.

“Huỳnh trưởng.” Lúc này, đột nhiên Ngụy An nói.

Ta hoàn hồn, lập tức nhìn xuống dưới thành. Tiếng trống vang lên, ngay giữa cổng thành, cỗ xe năm ngựa kéo của Ngụy Giác uy phong lẫm liệt chạy ra, theo sát xe là mấy kỵ binh, ta liếc mắt thấy ngay áo giáp bóng loáng của Ngụy Đàm.

Những người ở đây đều nhỏ giọng bàn tán, ta không nói lời nào, nhìn bóng lưng chàng đang tiến về phía trước.

Một tiếng nước nổ truyền vào trong tai, ta quay đầu lại, Mao thị nhìn Ngụy Cương dưới thành, dùng tay áo bịt mắt, hai mắt đỏ bừng, “Khóc cái gì, vài ngày nữa lại được gặp...” Chu thị và Châu thị đứng bên cạnh, nhẹ lời an ủi.

“... Vài ngày nữa, vì phu sẽ cùng phu nhân thưởng thức hoàng lỵ...” Lời trêu đùa lúc sáng sớm của Ngụy Đàm vẫn lượn lờ quanh tai ta.

Mặt ta không khỏi nóng lên, mấy ngày nay chúng ta sống chung không tệ, có thể nói là ân ái. Cho nên lần này Ngụy Đàm đi không biết bao giờ trở lại, ta còn cảm thấy buồn bã.

Mặc dù đêm qua triền miên, thân thể đau nhức, buổi sáng ta vẫn tự mình thay y phục cho Ngụy Đàm. Ta ôm hông chàng, tưởng tượng một thê tử hiền lành dịu dàng nói mấy lời đưa tiễn cảm động, chưa đợi ta mở miệng, Ngụy Đàm đã vừa vuốt tóc ta vừa nói ra mấy lời thâm thúy đó.

Lưu manh, chỉ nhớ rõ hoàng lỵ.

Ta nhìn chăm chăm bóng lưng chàng, trong lòng vừa ảo não vừa buồn cười.

Trong lúc nhìn quanh, bỗng nhiên, Ngụy Đàm quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía này. Ta thấy nét mặt chàng thay đổi, mặc dù cách nhau xa, ta vẫn có thể cảm giác được đôi môi kia cong lên hình vòng cung.

Gió thổi phấp phật, ta nhìn chàng, chốc lát, môi cũng cong lên thành nụ cười.

“... Sẽ nhớ ta chứ?” Lúc thất đại lung cho chàng, đột nhiên chàng ôm ta, cúi đầu lẩm bầm cạnh tai ta.

Ta bị chàng quán lấy, không cách nào hạ thủ, dây dựa đòi xuống, “Buông ra trước đã...”

“Hả?” Chàng lại ôm chặt hơn.

Ta: “...”

“Sẽ nhớ.” Ta bắt đắc dĩ đáp.

Ngụy Đàm nhìn ta, tròng mắt phát sáng, hết như vừa rồi nhìn lại, dịu dàng mà chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nôn Nóng (Thượng)

Giờ Ngụy phủ chỉ còn phụ nhân.

Ngày ngày, Quách phu nhân không đến Phật đường cầu khẩn thì chính là bảo Hứa cơ đưa Ngụy Tri vào phòng mình, tự mình trông nom.

Lương Huệ đối với mẹ con bọn họ vẫn khó chịu, mỗi ngày hầu hạ Quách phu nhân, nhìn thấy mẹ con Hứa cơ, lòng mảy cau chặt lại.

Hứa cơ không nóng nảy chút nào, trước mặt Quách phu nhân và Lương Huệ chưa bao giờ ngồi, ai hết trà sẽ châm trà, ai ngồi không thoải mái sẽ kê thêm gối, nàng không chờ người khác mở miệng đã chủ động đi làm. Nàng làm còn chu đáo hơn cả thị tỳ, Quách phu nhân nói gì, nàng đều phụ họa theo, nét mặt luôn hòa nhã tươi cười, khiêm nhường vừa đủ.

So ra, Lương Huệ không mở miệng, rất ít tham dự vào câu chuyện của mọi người. Có khi Quách phu nhân vui vẻ ôm Ngụy Tri, Lương Huệ lại nói thân thể mệt mỏi, hành lễ rồi đi.

“Công chúa thật kiên cường, Quách phu nhân sắc mặt khó coi nàng cũng không thêm đề ý tới.” Châu thị không nhịn được.

“Nàng là công chúa.” Chu thị nói, “Quách phu nhân cho dù là cô thị, nhưng lúc trước gặp nàng cũng phải hành lễ đầy thôi.”

“Nhưng hiện tại nàng là thê tử Nhị công tử, còn bày đặt kiêu ngạo, ngay cả chúng ta cũng không thêm nói chuyện.” Mao thị nhiệt tình nói với ta, “Trưởng tẩu và công chúa coi như quen biết từ nhỏ, sao không khuyên nhủ?”

Ta cười cười: “Ta và công chúa không quá thân quen, chúng ta ở chung, cũng ít chuyện để nói.”

“Người không thấy lần trước mợ công chúa tới khuyên bao lâu sao?” Chu thị nhìn ta một chút, trách Mao thị, “Mà chuyện của Quách phu nhân, chúng ta ít xen vào thì hơn.”

Lời này nói ra, mấy người ngẫm hiểu, chuyển đề tài sang chuyện khác.

Thật ra, Lương Huệ không lạnh nhạt với ta. Ta và nàng quen biết đã lâu, lại là em dâu, nàng thường xuyên qua lại viện tử của ta. Nàng rất thông minh, không đề cập tới hoàng cung, tiên đế và Thái hậu, chỉ hàn huyên chút chuyện Trường An. Chúng ta có nhiều bạn chung, nàng biết cả Nhượng Thiên.

“Ta nghe nói hiện tại Trần nữ quân rất nổi danh?” Lương Huệ nhẹ giọng nói.

Lời này tuy uyển chuyển, nhưng dĩ nhiên ta biết ý gì.

“Thiếp không rõ.” Ta đáp.

“Nhớ năm đó Trần công còn sống, Trần nữ quân tao nhã bậc nào.” Lương Huệ thở dài, “Nếu ta là Trần nữ quân, thà chết chứ không chịu nhục.”

Ta nghe được lời ấy, nhìn kỹ Lương Huệ, trên mặt có vẻ tự oán.

“Con người đều có thời vận, nếu là sinh tồn, chỉ có thể thuận theo.” Ta nhìn nàng, hòa khí nói.

Ta không biết lời này Lương Huệ nghe lọt bao nhiêu, lúc ấy, trong mắt nàng có chút kinh ngạc, chốc lát thì cười khỏ.

Nói chuyện với chúng phụ nhân, đối với ta chỉ là chuyện tạp nham, chuyện đáng quan tâm là chuyện làm ăn bên kia.

Cuối tháng bảy, được liệu ở Duyên Niên Đường đã cạn kiệt. Ta lấy cớ đi miếu thấp hương, bí mật gặp Lý Thượng. Mặc dù ông không muốn buông tha Duyên Niên Đường, nhưng tình thế này bày ra trước mắt, Nam Bắc giằng co, triều đình quản lý thông lộ rất chặt chẽ. Tuy đang lúc làm ăn, nhưng đường xá đi lại rất nguy hiểm.

Lý Thượng và ta thương nghị, chuyển số hàng còn lại cho tiệm thuốc khác, không kinh doanh Duyên Niên Đường nữa. Bảng hiệu và mặt tiền cửa hàng giữ lại, dù sao danh tiếng đã vang dội rồi, trước cứ đóng cửa chờ đợi thời cơ trở lại.

Sau khi quyết định không lâu, Công Dương Quế bên kia xảy ra chuyện lớn.

Nửa năm gần đây, mặc dù Duyên Niên Đường không nhập hàng, tiêu cực của Công Dương Quế vẫn không ngừng hoạt động. Vài bằng hữu vốn xuất thân cường đạo, nhiều năm sống chung với đao, Ngụy Giác và Ngô Lương giằng co trong mắt bọn họ căn bản không coi ra gì.

Công Dương Quế rất lớn mật, ở Ung Đô nhận mấy mối, mỗi tháng một chuyến. Mấy lần đầu rất thuận lợi, nhưng đến tháng này, đoàn người gặp quân sĩ Ngô Côn trên sông. Bọn chúng có chuẩn bị mà đến, mấy đại hán mặc dù ra sức chống cự, nhưng đối phương người đông thể mạnh, cuối cùng, đầu lĩnh Mã Khuê vì yểm trợ cho huynh đệ chạy thoát, bị quân sĩ bắt sống.

Chuyện này truyền đến, Công Dương Quế thực sốt ruột. Chẳng là người nghĩa khí, lập tức muốn lên đường đến Hoài Dương cứu Mã Khuê. Nhượng

Thiên nghe vậy chạy tới ngăn cản, nhưng Công Dương Quế cố ý muốn đi, hai người ầm ĩ một trận, Công Dương Quế vẫn lên đường.

“Phu nhân, Mã Khuê kia cũng là nam tử hán, nghe nói lúc ấy thân trúng mười bảy đao mới bị bắt được.” A Nguyên sùng bái nói với ta.

Ta không khỏi cau mày. Cử động lần này của Công Dương Quế tuy vì bằng hữu, nhưng ta thấy bị kích động không ít. Không nhắc đến chuyện chàng một mình đi Hoài Dương đường xá có thông suốt không, đến đây rồi, cứu thế nào đây? Đồng thời ta nghĩ tới Bùi Tiềm. Công Dương Quế và chàng sớm quen biết, chẳng lẽ muốn thông qua chàng cứu người?

Đang lúc ta nghĩ đến chuyện này, Nhưộc Thiên truyền lời, nói nàng ở chùa Đan Hà, muốn ta tới.

Từ trong lời nói có thể thấy được nàng nóng lòng vô cùng, ta đáp ứng, mượn cờ tháp hương, lập tức ra cửa.

Đến hậu viện chùa Đan Hà, Nhưộc Thiên không ngồi chơi pha trà giống trước kia, trên bàn đá ném mũ, biểu hiện chủ nhân vội vàng tới chỗ này.

“Chuyện Trọng Bình, A Dung nghe nói chưa?” Nàng nhìn thấy ta lập tức tiến lên, mở miệng liền hỏi.

“Có nghe nói.” Ta nói, “Công Dương công tử đã khởi hành.”

Nhưộc Thiên gật đầu, lát sau, bình phục tâm tư, hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

“Đừng sốt ruột.” Ta nói, “Công Dương công tử đến Hoài Dương, định cứu người thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Nhưộc Thiên cứng đờ, nhìn ta, “Đi tìm Quý Uyên công tử.”

Quả nhiên giống hệt ta nghĩ.

Ta trầm ngâm, hỏi: “Có thể được sao?”

Nhưộc Thiên lắc đầu: “Không biết, Trọng Bình chỉ còn cách thử một lần.”

“Nếu không làm được thì sao?” Ta hỏi.

Nhưộc Thiên ánh mắt bình tĩnh, một lúc lâu, ánh mắt khê đỏ lên.

“Trọng Bình mang theo kiếm và áo giáp.” Nàng thấp giọng nói.

Ta không nói gì. Lời ấy ý là, Công Dương Quế mềm mỏng không được thì đành phải xông vào cứu Mã Khuê ra.

“Người nhà Công Dương công tử có biết không?” Ta nghĩ, nhìn Nhưộc Thiên: “Ta nghe nói, trên đường tới Hoài Dương rất nhiều trạm kiểm soát.”

Ánh mắt Nhưộc Thiên lóe lên: “Trạm kiểm soát?”

Ta gật đầu: “Đúng vậy.”

Hai người nhìn nhau không nói. Nhưộc Thiên là người thông minh, ta không cần nói rõ nàng đã hiểu.

“Về phần Hoài Dương, cứ viết một lá thư báo cho Bùi Tiềm. Bùi Tiềm và Công Dương công tử giao hảo từ trước, hẳn có thể hỗ trợ, không cần Công Dương công tử ra tay chàng cũng sẽ giúp, nếu không giúp được...”

“Nếu giúp không được, Trọng Bình càng khó thoát.” Nhưộc Thiên tiếp lời, giọng nói có vài phần lạnh lùng.

Ta lại nói: “Hiện nay Nam Bắc giằng co, người đưa tin chỉ sợ khó tìm.”

“Chuyện này không cần lo, ta biết mấy người ở Ung Đô.” Nhưộc Thiên nói, nhìn ta, hai tròng mắt sáng ngời. Nàng nhú mày trầm ngâm, đi qua đi lại trong sân, mười ngón tay nắm chặt, tựa như ngày trước nàng hăng hái làm chuyện gì vậy.

“A Thành!” Đột nhiên nàng hô về phía ngoài cửa.

Lát sau, một nô bộc đi tới hành lễ.

“Chuẩn bị xe, ta muốn xuống núi lập tức.” Nhưộc Thiên nói.

Nô bộc đáp ứng, Nhưộc Thiên cầm mũ trên bàn đá, nhanh nhẹn đội vào, đi được vài bước, quay lại nhìn ta.

“A Dung...” Nàng cầm tay ta, giọng nói chệnh vênh, “Kể từ khi ta theo chàng, chưa bao giờ cảm thấy sợ như vậy!”

Bàn tay kia chảy đầy mồ hôi, lạnh đến lạ thường. Ta nhìn mặt Nhưộc Thiên sau mạng che, nhớ tới lúc mới gặp lại, lúc đó, dường như nàng không để ý bất cứ chuyện gì. Người tâm tư kiên định như vậy, mà đã sợ tới mức này, chỉ sợ đã thật sự động lòng. Bóng lưng dưới tường thành hôm đó lại hiện lên.

Ta há mồm muốn nói, chốc lát, chỉ cong cong khóe môi: “Việc này không nên chậm trễ, đi đi.”

Nhược Thiên gật đầu, buông tay ta ra, xoay người rời đi.

Bóng dáng nàng ở cửa viện, loáng cái đã không thấy tăm hơi, ta vẫn đứng tại chỗ, nghĩ lại những chuyện vừa rồi. Gió nhẹ thổi qua, khô ráo ẩm áp. Nơi xa tiếng chuông mơ hồ, giọng ni cô tụng kinh chậm rãi. Nghĩ mấy chuyện này cũng không gặp được chàng. Trong lòng tự giấu nói.

Ta nhìn sắc trời, khề thờ dài, đi về phía cửa viện.

Mới về đến phủ, còn chưa tới chính đường, đột nhiên ta thấy Ngụy An chạy tới.

“Trưởng tẩu!” Cái khuôn mặt cứng nhắc kia hiếm thấy được nụ cười, ánh mắt sáng loáng, “Phụ thân bên kia gửi thư đến, cho phép đệ đến doanh trung rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Nôn Nóng (Hạ).

Ngụy An từ khi đại quân chưa xuất chinh đã muốn đi theo, nhưng Ngụy Giác nói tuổi vẫn còn nhỏ, không đồng ý. Hắn cầu xin Ngụy Đàm, Ngụy Đàm cũng không chịu.

Người đưa thư là Trình Mậu, hắn hỏi Ung Đô vì chuyện đốc thúc lương thảo. Hắn bẩm báo Quách phu nhân, Ngụy quân xuôi Nam sang sông, một đường tiến công hung mãnh, hiện tại đã tới Kỳ Lăng. Ngụy quân tinh thần hăng hái, hai bên cách nhau bởi sông Trường Giang. Có lẽ thợ thuyền ngày dài đêm thâu tạo thuyền, làm cho Ngụy Giác nhớ tới nhi tử Ngụy An, ông lệnh Trình Mậu trở về, đưa Ngụy An đến.

Trừ chuyện đó ra, ông còn muốn đưa theo một người—là ta.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ngụy Đàm bị bệnh. Quân sĩ phần lớn là người phương Bắc, đến phương Nam không hợp thổ, phần lớn đều bị kiết lỵ (Cái này các nàng tự google nha). Ngụy Đàm cũng không ngoại lệ, khi Trình Mậu rời khỏi Kỳ Lăng, chàng đã nằm bẹp giường. Không biết Ngụy Giác thật tâm lo lắng cho thân thể của con trai hay muốn xoa dịu quan hệ phụ tử, ông nói nam nhân không tí mĩ bằng phụ nhân, dặn dò Trình Mậu đưa ta đến Kỳ Lăng chăm sóc Ngụy Đàm.

Ta nghe được tin đó, giật mình không ít. Thân thể Ngụy Đàm luôn luôn mạnh khỏe, kể từ khi ta gả cho chàng, đừng nói ngã bệnh, hắt xì cũng chưa từng nghe thấy một lần. Hiện tại lại bị bệnh, có thể thấy được tình thế hung hiểm đến mức nào.

Quách phu nhân đã hỏi cận kề bệnh tình Ngụy Đàm, không quá đồng ý chuyện ta đi Kỳ Lăng. Bà nói Kỳ Lăng cách xa Ung Đô, lại đang hành quân đánh giặc, một phụ nhân đi lại thực không ra làm sao. Nhưng dù sao cũng là ý tứ Ngụy Giác, Quách phu nhân không nói thêm gì nữa, lệnh gia nhân chuẩn bị đồ dùng cho ta và Ngụy An.

Ta rất lo cho Ngụy Đàm, nghe được lệnh Quách phu nhân, lập tức thu dọn. Trừ chút vật tùy thân, ta còn để A Nguyên đến Duyên Niên Đường hỏi xem còn thuốc chuyên trị bệnh kiết lỵ không. May mà hàng hóa ở Duyên Niên Đường chưa thanh lý xong, lúc A Nguyên trở lại, mang theo một túi lớn đựng được liệu.

Mặc dù lý do đi Kỳ Lăng không vui vẻ gì, nhưng Châu thị, Chu thị và Mao thị biết, rồi rít đồ kỵ với ta, còn kín đáo đưa cho ta mấy bọc quần áo, là đồ gửi cho các đường thúc, đường bá. Quách phu nhân cũng tỏ vẻ, bà cùng ta chuẩn bị đồ cho Ngụy Đàm, là một chút phương thuốc và dược liệu, và vài cái áo mỏng mới làm. Có vài thứ là cho Ngụy Chiêu.

Ngày lên đường, ta và Ngụy An bái biệt Quách phu nhân, lúc tiễn ta ra cửa, Lương Huệ muốn nói lại thôi. Nàng kín đáo đưa một phong thư cho ta, để ta mang cho Ngụy Chiêu.

“Trưởng tẩu đi đường cẩn thận.” Dường như nàng cảm thấy xấu hổ, ngượng ngừng nói với ta.

Ta mỉm cười, hành lễ tạ ơn nàng, ngồi lên xe. Lúc gia nhân hạ màn xe xuống, xa xa ta trông thấy Hứa cơ đang đứng trong cửa, tay ôm Ngụy Trì.

Gần tháng tám, trời lúc quang lúc mưa. Lúc trời quang, mấy ngày phơi nắng muốn chết, lúc mưa thì lại mưa to, xe ngựa khó đi.

Ta nhìn bầu trời nhiều lần thay đổi, trong lòng càng lo lắng cho Ngụy Đàm, bệnh chàng thế nào rồi? Nam Phương nóng ẩm hơn Bắc Phương, không biết bệnh có nặng thêm không? Nghĩ không lâu, bỗng nhiên lại cảm giác mình lo thừa, Ngụy Đàm lưu manh, da dày thịt béo như vậy...

Ngụy An vẫn mang theo dụng cụ của hắn, trên đường rảnh rỗi sẽ cầm búa gõ gỗ đóng đóng, ta nhìn, càng cảm thấy món đồ kia giống cái thuyền.

“Đến Kỳ Lăng, Tứ thúc có thể nhìn thấy rất nhiều thuyền, không chừng cửu thị có thể cho đệ tự chế tạo một chiếc thuyền.” Ta mỉm cười nói với hắn.

Ngụy An gãi đầu, bỗng nhiên nói: “Thuyền đệ chế tạo không giống bọn họ.”

“Hả?” Ta kinh ngạc, “Không giống thế nào?”

Ngụy An tách mép thuyền ra, ngoài dự liệu của ta, ở giữa có một tấm ván gỗ được ghép lại, có thể tháo ra.

“Vì sao làm như vậy?” Ta kinh ngạc.

Ngụy An kiên nhẫn cầm một miếng gỗ, ý muốn giải thích cho ta xem: “Lúc dừng trên bờ, dựng tấm ván gỗ lên, không cần đi qua mép thuyền cũng có thể lên thuyền.”

Ta càng thêm khó hiểu: “Vì sao không cần đi qua mép thuyền?”

Nét mặt Ngụy An quần bách, cúi đầu không nói.

“Tứ công tử muốn trực tiếp đẩy cả xe lương thực lên thuyền, phải không?” Trình Mậu ở một bên cười nói.

Ngụy An nhìn hắn, thu dọn công cụ, quay về xe.

Nam Bắc giằng co cách sông, không khí chiến tranh bao phủ. Các bách tính nhiều năm chiến loạn, sớm có kinh nghiệm. Dọc theo đường đi, ta thấy không ít người từ thành thị rời đến nông thôn, mặc dù quan phủ ra sức trấn an, lại bố trí trạm kiểm tra tầng tầng lớp lớp, nhưng người đi đường vẫn không ít.

Lúc cách Kỳ Lăng năm ngày đi đường, chúng ta nghỉ chân ở một trạm dịch. Bỗng nhiên, A Nguyên giật nhẹ tay áo ta, chỉ vào một chỗ: “Phu nhân, kia có phải Công Dương công tử không?”

Ta kinh ngạc, nhìn theo tay nàng, chỉ thấy người đến người đi mặt mũi xa lạ.

“Đâu?” Ta hỏi.

A Nguyên nhìn quanh, cười nói: “Mới vừa trông thấy một bóng lưng rất giống, chắc nô tỳ nhìn nhầm rồi.”

Người nhà Công Dương Quế biết tin sẽ không mặc kệ, hẳn là lúc này Công Dương Quế sớm bị ngăn lại ở Ung Đô rồi.

Kỳ Lăng chính là cố hương của khai quốc Cao hoàng đế, từ xưa đã là nơi yếu địa của nhà binh. Công chiếm được nơi này có giá trị vô cùng. Ngụy Giác vững chân, lại dựa vào Kỳ Lăng, dựng thủy trại ở bờ sông. Thuyền từ Bắc Phương đưa đến, cộng thêm ngày đêm chế tạo thuyền mới tại Nam Phương, bây giờ thuyền đã sắp xếp thành trận, chạy dài ba mươi dặm.

Những điều này do Trình Mậu nói ta biết, ta không ra sông nhìn mà trực tiếp đến hậu quân.

Xe ngựa chạy qua cổng, chỉ nghe tiếng tạp âm chói tai, khắp nơi là quân sĩ bận rộn, dưới ánh nắng chói chang, hoặc thao luyện hoặc chạy loanh quanh, trong không khí bụi bay mù mịt. Xe chạy băng băng khiến không ít người chú ý, Trình Mậu dẫn đường phía trước, không ít quân sĩ hành lễ với hắn. Trời rất nóng, nhiều người chỉ mặc khố, dưới ánh mặt trời da thịt lộ lợ, mồ hôi mướt mát. Ta và A Nguyên nhìn nhau, không khỏi thẹn thùng.

Đến khi xe ngựa dừng lại, ta đội mũ vào, xuống xe. Trình Mậu thi lễ với ta, dẫn ta tới một cái lều lớn. Ta bước vội vã, nhìn mình trưởng được vén ra, bên trong u ám, cảm thấy trong lòng ngứa vị tạp trần.

Vương Huy canh cửa, thấy ta, vội vàng hành lễ.

“Đại công tử thế nào rồi?” Ta vội hỏi.

Vương Huy nhìn ta, thần sắc lạnh tránh.

“Đại công tử vừa mới ngủ.” Hắn nói.

Ta gật đầu, nhẹ bước vào trong. Mùi thuốc nhàn nhạt bay vào mũi, ta nhìn kỹ, đập vào mắt là Ngụy Đàm đang nằm trên giường, trên người mặc áo đơn, không đắp chăn.

Bị bệnh mà cũng bất cẩn như vậy. Ta cau mày, không trách Ngụy Giác gọi ta đến.

Ta cời mũ ra, đặt lên bàn, đi về phía Ngụy Đàm. Đến gần, thấy chàng đang nằm ngửa, hai mắt nhắm nghiền, hình như đang ngủ mê man. Ta khẽ cúi đầu, cẩn thận nhìn sắc mặt chàng. Không biết do quá tối hay mặt chàng quá đen, ta chỉ thấy đôi môi tái nhợt.

Ta mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng khi nhìn khuôn mặt im lặng của chàng, đáy lòng sinh thương cảm.

Một người khỏe mạnh như vậy, chuyện gì cũng không làm khó được chàng. Lúc trước nửa đêm có việc gấp đánh thức chàng, chàng cũng sẽ hăng hái bật dậy. Một người như vậy, hiện tại lại ốm yếu vô cùng.

Ta ngồi xuống cạnh giường, vuốt thẳng xiêm y, trong trường tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng xiêm y xột xoạt. Ngụy Đàm không phát giác gì, không nhúc nhích.

Ta ngồi im như tượng nhìn chàng, bỗng có một ý nghĩ quái dị nhảy ra khỏi đầu—chàng... Sẽ không chết chứ?

Ý nghĩ này làm ta kinh hãi, rồi nhìn về lồng ngực chàng, lát sau, mới xác nhận lồng ngực dưới áo vẫn đang phập phồng. Ta lại đưa tay đặt lên xác nhận lần nữa, nhưng vừa đụng phải bộ ngực, đột nhiên, “Phụt” một tiếng, Ngụy Đàm nở nụ cười.

Ta sợ hết hồn.

Ngụy Đàm trước mặt cười không kìm lại được, chỗ nào nhìn ra nửa phần bệnh tật đây?

“Chàng...” Ta tròn mắt há mồm, đang muốn đứng dậy, Ngụy Đàm một phát bắt được tay ta, giữ ta chặt trước người.

“Lúc phu nhân đi vào, ta đã đếm thầm trong đầu, xem khi nào phu nhân mở miệng. Không ngờ đếm tới ngốc, phu nhân chỉ duỗi cái tay.” Mặt Ngụy Đàm lóa sáng, nhẹ giọng nói: “Làm vì phu đợi lâu muốn chết.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Kỳ Lãng (Thượng).

“Phu quân khỏi bệnh rồi?” Ta không có tâm tư cười giỡn với chàng, nghi ngờ đánh giá chàng.

“Khỏe rồi.” Ngụy Đàm nắm tay ta, đuôi mắt cong cong hài lòng, “Thấy phu nhân là khỏe rồi.”

“Phu quân già bệnh?”

Ngụy Đàm chẳng ừ hử gì cả, giảo hoạt nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Nếu ta không bệnh, phu nhân có thể tới sao?”

Ta không thêm nói.

Khuôn mặt chàng vui vẻ, ta lại không cười nổi. Nửa tháng nay, ta một lòng chạy tới đây, nóng ruột nóng gan, nhưng kết quả lại bị chàng đùa cợt. Hôm nay chàng thấy ta, dương dương đắc ý, mình lại ngốc nghếch mắc lừa.

“Đại công tử.” Lúc này ngoài trường truyền đến giọng Vương Huy, “Đường công tử...”

“Báo gì mà báo, không cần báo!” Lời còn chưa dứt, cửa trường bị vén lên, Ngụy Từ vẻ mặt tươi cười đi tới, “Đệ nghe nói Trường tẩu tới!” Vừa nói vừa nhìn về phía ta, tiến lên thì lễ: “Bái kiến Trường tẩu!”

Ta rút tay ra khỏi tay Ngụy Đàm, đứng lên, gật đầu hoàn lễ: “Đường thúc.”

“Đệ đến đây làm gì? Không phải ta bảo đệ thao luyện người mới sao?” Ngụy Đàm hình như không quá vui vẻ, liếc hần, vẫn nằm trên giường.

“Đường huynh yên tâm, quân Tào rất giỏi chuyện này!” Ngụy Từ cười nói, “Đệ nghe Trường tẩu mới tới, vội chạy đến đây.” Dứt lời, hần nhìn về phía ta, “Trường tẩu, nghe nói A An cũng tới? Sao không thấy nó đâu?”

“Tứ thúc đi gặp cứu thị trước.” Ta nói.

“Ra vậy.” Ngụy Từ gật đầu. Hần nhìn lên bàn, đột nhiên hỏi, “Đường huynh. Bàn cờ buổi trưa đâu?”

“Dọn rồi.”

“Sao dọn?” Ngụy Từ sốt ruột, “Mãi đệ mới đến cục diện kia, đang muốn phân cao thấp với huynh!”

Ngụy Đàm hừ lạnh: “Dựa vào đệ sao?”

Ngoài miệng nói vậy, chàng lập tức ngồi dậy khỏi giường.

“Nói có vài câu mà toát hết mồ hôi, hôm nay nóng quá.” Ngụy Đàm nhăn mặt cau mày. Giật nhẹ áo đơn, nói xong, cười với ta một tiếng, “Phu nhân, bảo tùy tùng mang nước tới được không? Giúp vi phu thay y phục.”

Rất tốt.

Đáy lòng lửa giận nghìn ngút. Ta đi đường xóc nảy, phơi nắng phơi mưa, lưu manh này khỏe mạnh, hằng ngày giả bộ bệnh, nằm trong trường tiêu dao, pha trò đánh cò, ta đến còn muốn ta mức nước thay y phục cho... Ta cười lạnh: “Thiếp một đường bên ba, thân thể khó chịu, phu quân muốn thay y phục thì để cho thị tùng làm đi!” Dứt lời, ta không thèm nhìn hai người này, xoay người bước đi.

Ra đến ngoài trường, gió nóng ập vào mặt, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, ta nheo mắt lại.

Ta quên mang mũ rồi, nhưng bảo quay lại để lấy thì không bao giờ, so với khí trời, lòng ta còn nóng hơn.

Tên khốn Ngụy Đàm kia, lưu manh, đầu heo! Ta vừa vội vàng đi, vừa hăng hái mắng trong lòng, mắng một lúc, vẫn cảm thấy chưa nguôi giận, thấy ven đường một đồng cỏ khô, đưa chân đá một cái.

Không ngờ, trong cỏ có mấy mẫu gỗ, ngón chân ta đau điếng: “Á...”

Bên cạnh thò ra mấy cái đầu, hóa ra có vài quân sĩ nghỉ ngơi cạnh đồng cỏ, bị ta kinh động, nhìn chằm chằm mặt ta. Ta đau đến chảy nước mắt, nhìn bọn họ, vừa nảo vừa quần.

“Ô! Ai vậy kia?”

“Nữ nhân! Là nữ nhân!”

“Ồ ơ! Sao lại có nữ nhân ở đây?”

Mấy quân sĩ vây quanh ta, cách hai trượng, đánh giá ta, thần sắc tò mò.

“Đi đi! Đi thao luyện mau! Lười biếng!” Ngụy Từ vội vã đi tới, cau mày hét lớn với bọn họ.

Bọn quân sĩ không lên tiếng, tản ra.

“Trương Nghĩa!” Ngụy Từ không buông tha, quát một người đang đứng phía xa, “Cứ để ta thấy có người đi lang thang xem! Người cứ chờ mà ăn hai mươi quân trượng đi!”

Bên kia có người khản trương đáp một tiếng, lát sau chung quanh không một bóng người.

Ngụy Từ quay đầu, thu lại sắc mặt giận dữ, ân cần cười làm lành với ta: “Trưởng tẩu!”

Đánh người chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại, ta nhìn bộ dạng tức cười này, tức giận không có nơi xả.

“Ừ.” Ta liếc về phía hắn, quay đầu đi.

“Ngoài trời nắng to, Trưởng tẩu đội mũ vào đi.” Ngụy Từ tiếp tục ân cần, hai tay đưa mũ tới, cười nói, “Mới vừa đệ đuổi theo tìm Trưởng tẩu, đường huynh lại gọi đệ về, bảo đệ mang vật này cho Trưởng tẩu.”

Cũng có lòng, nhưng chắc chắn ta sẽ không tha thứ cho Ngụy Đàm. Ta nhận lấy mũ, không nói tiếng nào đội lên.

Ngụy Từ cẩn thận: “Trưởng tẩu mới đến, thân thể khó chịu, không bằng về trướng nghỉ ngơi trước.”

Ta liếc hắn một cái: “Là phu quân bảo đường thúc tới?”

Ngụy Từ cười một tiếng, ngượng ngùng nói: “Trưởng tẩu thông tuệ.”

“Sao chàng không tự nói?” Ta lạnh lùng nói.

Ngụy Từ có chút khó xử, ngó ngó bốn phía, gãi đầu.

“Trưởng tẩu chớ trách đường huynh, huynh ấy giả bệnh, cũng là tình thế bất đắc dĩ.” Ngụy Từ thu lại vẻ mặt cười cợt, thấp giọng nói: “Trưởng tẩu cũng biết, thủy quân do một tay đại đường huynh thao luyện, nhưng Thừa tướng ra lệnh một tiếng, đã phái Đại đường huynh tới hậu quân. Chuyện này, chớ nói thủy quân, ngay cả trong triều cũng bàn luận. Tháng trước mưa to, đoàn xe vận lương chậm trễ, quân ta phải ăn cháo hai ngày, lập tức có người nói Đại đường huynh không cam lòng, cố ý trả thù. Thừa tướng phái người truy xét lời đồn, trừng phạt người tung tin, nhưng sau, Thừa tướng cần dùng hàng tướng (1) Kinh Châu dẫn dắt thủy quân, rồi lập tức có người nói thủy quân đang thiếu Thông soái, hay là trọng dụng Đại đường huynh.”

(1) Hàng: Đầu hàng.

Nói xong, hần nhìn ta, cười khô: “Trưởng tẩu là người thông minh, cũng hiểu tính tình Thừa tướng. Chuyện như vậy, Đại đường huynh không giả bệnh tránh đầu sóng ngọn gió, còn có thể thế nào?”

Ta không lên tiếng. Trên thực tế, lúc hần vừa nói, ta nghe được dần dần trở mất, đáy lòng bất mãn đã nhanh chóng bị suy nghĩ thay thế.

“Chàng...” Một lúc lâu, ta há mồm, nói: “Phu quân giả bệnh bao lâu rồi?”

“Không lâu, mới một tháng.” Ngụy Từ cười cười, “Ngay cả Thừa tướng cũng tin, đòi đón cả Trưởng tẩu tới.”

Một tháng còn không lâu sao? Ta cười khô, Ngụy Đàm là người không ngồi yên một chỗ, trời lại nóng như vậy, bắt chàng ở trong trường buồn bức một tháng, không trách mới vừa nhìn thấy ta, chàng thật giống như đứa trẻ gặp được món đồ chơi yêu thích.

“Trưởng tẩu, về đi thôi.” Ngụy Từ khuyên nhủ.

Ta gật đầu, ngượng ngừng nhìn hần, quay về hướng vừa tới.

Trong lòng đang nghĩ lát nữa gặp Ngụy Đàm nên mở miệng thế nào, bỗng nhiên, một gã tùy tùng đi tới, thi lễ với ta: “Phu nhân, Thừa tướng phái chủ bộ Hầu Quân tới thăm Đại công tử, mời phu nhân trở về.”

Hầu Quân? Ta kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau với Ngụy Từ, bước nhanh về phía trưởng.

Mới bước vào bên trong, chỉ thấy một người trung niên đứng ở trước giường, đang nói gì đó với lang trung.

Thấy ta bước vào, Hầu Quân vội tới đây hành lễ: “Bái kiến thiếu phu nhân.”

“Hầu công.” Ta vội hoàn lễ.

Hầu công ta không quá quen thuộc, nhưng tên của ông vang dội vô cùng. Ông xuất thân hàn môn, đầy bụng học thức lại tức trí đa mưu, đi theo Ngụy Giác nhiều năm, là mưu sĩ đắc lực dưới trướng Ngụy Giác.

“Thừa tướng nghe tin phu nhân tới, phái mỗ tới thăm, lại thấy vật dụng trong trướng chưa đủ, lệnh mỗ mang theo chút ít đồ, thiếu phu nhân nếu thiếu gì cứ báo cho mỗ biết.” Hầu Quân mỉm cười nói.

Ta đáp: “Đa tạ Hầu công, nơi này vật dụng đều đủ, tạm thời không thiếu gì.”

Trên giường một tiếng rên rỉ truyền đến, cắt đứt lời nói của ta.

Hầu quân vội vàng đi tới: “Đại công tử...”

“Đại công tử đang mê sảng, gần đây thường ngủ mê man.” Lang trung ở một bên nói.

Ta nhìn hần một cái, trên mặt lang trung xẹt qua vẻ ngượng ngập, cúi đầu ngồi yên. Ta lại nhìn về phía giường, thấy Ngụy Đàm đắp khăn trên trán, mắt nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, mắt hần nét sôi động vừa rồi, hoàn toàn một bộ dáng bệnh nặng.

Đang lúc kinh ngạc, Hầu Quân quay mặt lại, lo lắng: “Đại công tử bệnh một tháng nhưng không chuyển biến tốt đẹp. Chúng ta nhắc đến mà lo lắng vô cùng.”

Giọng ông xuống thấp nhất, đột nhiên, Ngụy Đàm nặng nề ho hai tiếng.

Hầu Quân cả kinh, ta cũng sửng sốt một chút.

“Đại công tử.” Hầu quân đứng cạnh giường, cẩn thận kêu một tiếng.

Ngụy Đàm không phản ứng chút nào. Hầu Quân muốn đưa tay sờ trán chàng, ta vội tiến lên, giành trước, đặt tay lên trán. Tuyệt không phỏng tay, không khác người thường là mấy.

“Thế nào?” Hầu Quân hỏi.

Ta tuy biết chân tướng, nhưng trước mặt người của Ngụy Giác, đành phải diễn kịch thôi.

Ta nhìn ông, lắc đầu một cái, khe thờ dài: “Thiếp ở Ung Đô nghe nói phu quân bệnh nặng, hết sức sầu lo, ai ngờ đến đây bệnh còn nặng hơn trong trướng.”

“Phu nhân vất vả.” Hầu Quân vội nói.

“Thiếp vất vả không đáng nhắc đến.” Giọng ta bi thương, “Chỉ mong phu quân chuyển biến tốt đẹp, thiếp có mặt nữa cũng không oán...” Nói xong, ta cúi thấp đầu, giọng tay áo, có khuôn có dạng chăm chăm mắt.

Hầu Quân cũng than thở.

Ta nhìn về Ngụy Đàm, tay chàng lộ phía ngoài. Ta nghĩ thầm giả bộ phải giả cho giống, cố ý nhét tay chàng vào trong chăn. Không ngờ, chàng lật lại cầm tay ta, ta âm thầm dựa, làm thế nào chàng cũng không buông ra.

“Nam Phuong nóng, hành quân bên ngoài, không hợp thổ là chuyện thường. Nhưng lần này Đại công tử bệnh tình hung hiểm, trở tay không kịp.” Hầu Quân nói.

Ta chậm rãi gạt đầu.

Dưới chăn, ngón tay dùng sức gãi lòng bàn tay Ngụy Đàm, Ngụy Đàm lại nắm chặt hơn, ta suýt nữa kêu thành tiếng.

“Thiếu phu nhân cũng đừng lo lắng quá, thân thể Đại công tử tráng kiện, có người nói bệnh càng chậm khỏi càng khó thành bệnh nan y, Thừa tướng đã phái người đến Mộc Dương tìm lương y, hiện tại lại có Thiếu phu nhân ở bên, Đại công tử tất khỏi bệnh sớm.”

Tay Ngụy Đàm đã đè tay ta lại, tương kế tựu kế, gãi lòng bàn tay ta đến ngứa.

Ta nhin cười đến mức rút gân, chỉ có thể cúi đầu thấp hơn, hai vai khẽ run, giọng nói như cố nặn ra: “Tạ ơn Hầu công...”

Hầu Quân nói: “Thiếu phu nhân chớ bị thương quá, mỗ quấy rầy đã lâu, xin cáo từ.”

Ta đứng dậy muốn tiễn Hầu Quân, Ngụy Đàm vẫn không buông tay. Ta cúi, dùng sức bầm lòng bàn tay chàng, rốt cục chàng mới buông ra.

“Thiếp không tiễn xa được, Hầu công đi thông thả.” Ta đứng dậy hành lễ.

Hầu Quân hoàn lễ: “Thiếu phu nhân cứ ngồi đi.” Dứt lời xoay người, theo lang trung rời khỏi trướng.

Đợi đến khi cửa trướng thả xuống, lát sau, Vương Huy thò đầu vào: “Thiếu phu nhân, đi xa rồi.”

Ta đây mới thả lỏng, quay đầu, thấy Ngụy Đàm núp trong chăn, hai vai rung rung, ta tiến lên dùng sức, lật vai chàng qua. Quả nhiên, Ngụy Đàm cười không kiềm chế được, khuôn mặt xám ngắt không ăn khớp gì với bộ dáng vui vẻ kia.

Ta nghiêm nghị nhìn chàng chăm chăm, nhưng một lát sau, giống như bị bệnh truyền nhiễm, “Phụt” cười ra tiếng.

Ngụy Đàm thò tay ôm ta vào trong ngực, ta không chịu, dùng sức đẩy chàng ra. Lúc này, tay cọ vào mặt chàng, sờ phải một lớp tro mỏng. “Thật bẩn.” Ta lè lưỡi, vừa cười vừa dùng sức bôi lên cổ áo chàng.

Ngụy Đàm bắt lấy tay ta, đè chặt lại.

“Không giận nữa à?” Một lúc lâu, chàng cười đủ rồi, khoe mắt cong cong hỏi ta.

“Ai nói không giận?” Ta xoa xoa môi chàng, nhìn ngón tay một chút, không chút áy náy bôi lên áo chàng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Kỳ Lăng (Hạ).

Hai người đang náo loạn, ngoài trướng đột nhiên truyền đến tiếng ho khan nặng nề. Ta cả kinh, dừng tay lại.

“Ai vậy?” Ta trấn định hỏi.

Chốc lát, màn cửa được vén lên, Ngụy Từ cười hi hi thò mặt vào: “Trưởng tẩu.”

Ta thờ phào một hơi, Ngụy Đàm kéo khăn trên trán, ném về phía Ngụy Từ. Ngụy Từ co rụt lại, khăn cách hần hai ba trượng thì rơi xuống.

“Nhặt lên.” Ngụy Đàm hừ lạnh.

Ngụy Từ cười, đi vào nhặt khăn lên, cung kính đưa tới trước giường.

“Làm gì?” Ngụy Đàm hỏi.

Ngụy Từ gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Cờ kia không phải chưa chơi xong. . .”

Ngụy Đàm ngồi dậy.

Ngụy Từ vội vàng cười nói: “Sau đệ lại cảm thấy Trường tẩu đã ở đây, không đành lòng quấy rầy đường huynh và đường tẩu gặp nhau, nghĩ chút lại thôi.”

“Phải không?” Ngụy Đàm như cười như không, “Vây đệ ở bên ngoài ho khan cái gì?”

Ngụy Từ thành khẩn nói: “Trời nóng, đệ hơi khó chịu.”

Ngụy Đàm cầm gối gỗ ném về phía hán, Ngụy Từ sắc mặt không đổi, cười hi hi đón lấy. Ta nhìn hai người này, trước đứng đắn, sau lưu manh, Ngụy Giác có thể khắc mấy chữ này lên tấm biển, treo trước sảnh đường.

Lúc này, ta nghĩ phải bái kiến Ngụy Giác, đi muộn không bằng đi sớm, vừa lúc thành toàn Ngụy Từ. Cho nên đứng dậy, nói với Ngụy Đàm: “Phu quân, thiếp muốn đi gặp cữu thị.”

“Hả?” Ngụy Đàm nhìn ta, rồi nhìn về phía đồng hồ nước.

“Trường tẩu mới đến, còn chưa nghỉ ngơi, ngày mai đến chào cũng không muộn.” Ngụy Từ nói.

Ta lắc đầu mỉm cười: “Quay về rồi nghỉ sau, cô thị và các em dâu có gửi vài món đồ cho cữu thị và các thúc bá.”

Ngụy Đàm trầm ngâm, không phản đối, chàng gọi Trình Mậu tới, để hán đưa ta đến tiền quân. Ta ở trên đường, vẫn nghe Trình Mậu nói Kỳ Lăng thủy trại đồ sộ thế nào, nhưng không để vào trong lòng, trong suy nghĩ của ta, ta chỉ cảm thấy cùng lắm là một đồng thuyền chen chúc một chỗ, không khác gì bến tàu ở Trường An.

Nhưng khi Trường Giang xuất hiện trước xe ngựa, ta nhìn ra ngoài, kinh ngạc không khép miệng lại được.

Ta chưa từng nhìn thấy Trường Giang bao giờ. Lần trước đi Hoài Nam, lúc vượt sông Hoàng Hà, ta đã bị khung cảnh bao la hùng vĩ làm choáng ngợp. Mà trên Trường Giang, nước không chảy xiết bằng Hoàng Hà, nhưng lại trong hơn, lòng sông cũng rộng hơn. Xe ngựa chạy băng băng trên bờ sông, trời xanh vạn dặm, mặt sông rộng lớn, không thấy bờ đâu, tựa như không giới hạn.

Làm ta cảm thấy chân động nhất là thủy trại của Ngụy Giác.

Doanh trại hơn mười dặm, từ hậu quân của Ngụy Đàm chạy dài đến bờ sông. Nhưng cái này vẫn chưa thấm vào đâu, tất cả chiến thuyền lớn nhỏ của Ngụy Giác, đoán chừng hơn ngàn, nhưng sắp xếp đâu vào đấy. Ngụy Giác dựng cầu tàu, nối với đất liền, lại phân thành nhiều nhánh nhỏ, nối liền các thuyền với nhau, Trình Mậu đặc ý nói cho ta biết, muốn lên thuyền bằng xe ngựa là chuyện đơn giản.

Ta thán phục gật đầu, trong lòng lại suy tư. Nếu Ngụy Đàm vẫn thống soái thủy quân, một nơi đồ sộ thế này, chàng chỉ huy thế nào? Ta thậm chí có thể nghĩ đến chàng đứng ở bờ sông chỉ đạo, bộ dáng hăng hái. Đáng tiếc, những thứ này không phải của chàng, tương lai dù có chiến thắng, Ngụy Đàm cũng chỉ được hư danh. Nghĩ tới chuyện này, ta mất cả hứng thú, hạ màn trúc xuống.

Doanh trường Ngụy Giác rộng rãi, bình phong, bàn ghế, giá sách. . . Bày biện giống hệt phòng khách trong nhà, bên cạnh bàn dài còn có một lò đồng đốt hương.

Lúc ta đi vào bên trong, Ngụy Giác đang nhìn bản đồ, Ngụy An ngồi cạnh. Thấy ta, Ngụy Giác thần sắc hòa ái.

“A Dung đường xa mà đến, vất vả cực nhọc rồi.” Sau khi làm lễ ra mắt, ông nói.

Ta cúi đầu: “Nhi phụ ngồi xe, chút đường xá không đáng nhắc đến. Cữu thị quan tâm quốc sự, lại càng tốn sức hơn.”

Ngụy Giác vuốt râu, mỉm cười nói: “Con gặp Mạnh Tĩnh rồi?”

Ta đáp: “Rồi ạ.”

“Mạnh Tĩnh bệnh nặng, mãi không khỏi, hành quân bên ngoài toàn người thô kệch, A Dung mới tới, nên chăm sóc nhiều hơn.” Ông nói.

Ta hành lễ: “Kính dạ.”

Ngụy Giác dường như rất yên tâm đối với việc ta chăm sóc Ngụy Đàm, nói chút về tình trạng Ngụy Đàm, ta dâng lên chút đồ dùng mà Quách phu nhân gửi cho Ngụy Giác. Không lâu sau, quân sĩ ngoài trưởng báo lại, nói Dương Châu sứ giả tới.

Ta biết Ngụy Giác bận rộn, đứng dậy cáo từ.

Mới ra khỏi trưởng, gặp mấy người đi về phía này, ta nhìn kỹ, người đi đầu là mưu sĩ Mã Tiêu của Ngụy Giác, đi sau là một văn sĩ y quan chính tề, gương mặt lạ hoắc.

Mã Tiêu nhận ra ta, hành lễ nói: “Thiếu phu nhân.”

Ta hoàn lễ, tránh sang bên cạnh, ánh mắt vẫn si liếc sang, tựa như đang đánh giá.

Trên đường về, ta gặp Ngụy Chiêu và đám người Ngụy Hiền, lấy đồ lúc trước các nữ quyến gửi, giao cho bọn họ.

Ngụy Hiền, Ngụy Bình và Ngụy Cương cười híp mắt, Ngụy Lăng chưa vợ cũng đỏ ửng ồ ồ, nói chờ đánh giặc xong hồi Ung Đô, hẳn cũng muốn cưới hiền thê.

Ngụy Chiêu cảm thư Lương Huệ gửi, cười nhạt, đút vào tay áo.

“Đa tạ Trưởng tâu.” Hần hành lễ với ta.

Ta nhìn hần và các đường huynh đệ giống nhau, trên người cùng mặc võ phục, nhưng lời nói cử chỉ lại khác, vẫn hào hoa phong nhã như cũ.

Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy Ngụy Chiêu là người rất đặc biệt, hẳn có tài văn chương, lúc chói mắt, lúc nội liễm. Nhưng hẳn vẫn là người cẩn trọng, hơn nữa, sự cẩn trọng của hần và Ngụy Đàm không giống nhau. Bất kể trong trường hợp nào, hần luôn khiêm nhường hữu lễ. Dù có say rượu hay tất cả mọi người đang cười náo, Ngụy Chiêu cũng không có hành vi phóng đảng. Hần hay nói, nhưng ánh mắt nhìn người khác luôn thanh tĩnh thận trọng.

Trong mắt vài người, đây là thái độ người quân tử, Ngụy Chiêu được bọn họ khen ngợi rất nhiều. Trong mắt ta, Ngụy Chiêu như đeo mặt nạ, làm người khác không đoán được hần nghĩ gì. Cũng chính vì nguyên nhân này, ta không cách nào nói chuyện thoải mái với Ngụy Chiêu được.

Ngụy An là một hài tử tốt, thật lòng lo lắng cho huynh trưởng, lúc ta trở về, hần nhất định phải theo tới, nói muốn gặp huynh trưởng.

Ta không khước từ được, chỉ có thể đưa hần theo.

Ta cho rằng Ngụy Đàm sẽ giả bộ ngủ say, làm như không thấy Ngụy An, trực tiếp đuổi hần đi. Không ngờ, Ngụy Đàm thấy hần, cười lên, vỗ vỗ vai hần, sau đó, nói với đệ đệ mang khuôn mặt nghi ngờ: “Ta đã lành bệnh, nhưng chuyện này chỉ có đệ, ta, Trưởng tâu đệ và Từ Hiền biết, không được nói cho người khác, phụ thân cũng không được, hiểu chưa?”

Ngụy An nhìn Ngụy Đàm, khuôn mặt tỏ vẻ không hiểu, lát sau, gật đầu một cái.

“Mấy hôm nay đệ ở chỗ ta, để Từ Hiền dẫn đệ đi nhìn thuyền lớn, được không?”

“Được.” Ngụy An gật đầu.

“Nào, ta dẫn đệ đi bây giờ.” Ngụy Từ cười cười vỗ đầu Ngụy An, dẫn hần ra khỏi trướng. Nhưng Ngụy An đi được hai bước, quay đầu lại đi tới trước mặt Ngụy Đàm.

“Huynh trưởng.” Hần nghĩ một chút, nói: “Mới vừa trong trướng phụ thân, đệ nghe phụ thân nhắc tới Thôi công tử, nói Thôi công tử trong quân Lương Mân.”

Ngụy Đàm nói: “Ừ, Thôi Dĩnh là quân sư của Lương Mân.”

Ngụy An trở mặt.

“Làm sao? Muốn gặp hần?” Ngụy Đàm liếc nhìn.

Ngụy An gãi đầu: “Vâng.”

“Thôi Dĩnh ở phe địch, A An muốn gặp, đợi ta bắt sống hần.” Ngụy Từ ồ ồ cười, dứt lời, nháy mắt với Ngụy Đàm, kéo Ngụy An ra ngoài.

Ta ngồi một bên, vẫn kinh ngạc vì lời Ngụy Đàm.

“Thôi Dĩnh?” Ta hỏi Ngụy Đàm, “Thế nào mà hần lại đến dưới trướng Lương Mân?”

“Có gì lạ đâu?” Ngụy Đàm nói: “Thôi Dĩnh dạo chơi ở Kinh Châu, Lương Mân tự mình đi mời.”

Ta càng thêm kinh ngạc, nghĩ đến hôm ở chỗ Vân Thạch tiên sinh, Ngụy Đàm đã từng mời Thôi Dĩnh tới Ung Châu, nhưng Thôi Dĩnh không đáp ứng. “Thiếp cứ nghĩ Thôi Dĩnh không muốn rời núi.”

Ngụy Đàm cười: “Chim chọn cành mà đậu. Lúc trước Kỳ Lân Tử không rời núi, chính là chưa tìm được cành tốt.”

Ta cảm thấy khó hiểu: “Theo lời phu quân, như vậy Lương Mân là cành tốt sao?”

Ngụy Đàm ngồi xuống cạnh ta, nói: “Theo ý phu nhân, nếu như Thôi Dĩnh đến Ung Đô, danh tiếng gia thế như vậy, nhận chức gì được?”

Ta nghĩ nghĩ, Bác Lăng Thôi thị, danh tiếng cũng coi là tốt, nhưng ở dưới chân thiên tử, danh gia vọng tộc nhiều, hơn nữa hiện tại trong triều, Thôi thị không có bối cảnh thâm hậu. Dĩ nhiên, Ngụy Giác chỉ cần người tài, Thôi Đình là người tài danh, nhưng dưới trướng Ngụy Giác nhân tài đông đảo, Thôi Đình trẻ tuổi, phía trước sẽ có một đám người danh tiếng, ngang tài ngang sức với hắn. . . Ta đã biết đáp án.

Ngụy Đàm cười cười: “Phu nhân cũng cảm thấy hắn tới Ung Đô sẽ không thắng tiến nhanh, nhưng hắn ở Kinh Châu, một chút là thành quân sư Lương Mân.”

“Sao Lương Mân coi trọng hắn vậy?” Ta hỏi.

“Phu nhân còn nhớ Lương Mân mới xuất hiện ở Giang Lăng, giết Sầm Hân, chiếm Kinh Châu?” Ngụy Đàm nói: “Đó chính là kẻ của Thôi Đình, rồi sau đó Lương Mân liên thủ với Hoài Dương, cũng do Thôi Đình ra mặt đàm phán.”

Ta giật mình, lúc trước ta chỉ biết Thôi Đình được gọi là Kỳ Lân Tử, không ngờ hắn lại có khả năng như vậy.

“Chắc cửu thị cực kỳ hận người này.” Ta nhớ đến lúc tin tức Kinh Châu bị chiếm, Lương Ngô liên hiệp, liên tiếp mấy ngày, sắc mặt Ngụy Giác âm trầm vô cùng.

Ngụy Đàm cười cười, không tỏ vẻ gì.

Ta nhớ đến thủ đoạn Ngụy Giác đối phó với Triệu Truyền trước kia, hỏi: “Nhà Thôi Đình ở Bác Lăng, sao cửu thị không đón tộc nhân hắn tới Ung Đô?”

“Lúc trước chiến loạn, Bác Lăng bị phá hủy, tộc nhân Thôi thị không còn mấy người.” Ngụy Đàm nói, “Sau khi Thôi Đình đầu quân cho Lương Mân, lập tức rời tộc nhân tới Kinh Châu.”

Ta hiểu rõ.

Nói chuyện một lúc, ta dần cảm thấy mệt, kêu A Nguyên múc chút nước rửa mặt. Ngụy Đàm không nhiều ta, đợi ta thay y phục, chàng để ta nằm ngủ, mình cầm sách ra chỗ khác lật xem.

Ngủ ngon lành một mạch, tỉnh dậy đã là ban đêm. Bên cạnh, không biết lúc nào đã thêm một chiếc giường, Ngụy Đàm đang ngủ say phía trên. Giường kia đoán chừng chuẩn bị cho ta để hầu hạ ‘bệnh nhân’, hẹp hơn giường ta đang nằm bây giờ. Ngụy Đàm dáng người cao lớn, nằm giường đó phải co ro một chút. Phía ngoài thỉnh thoảng vang tiếng bước chân, phía góc lều đốt một ngọn đèn dầu, mờ mờ chiếu sang bên này.

Ta nghiêng đầu, đột nhiên cảm giác lâu lắm rồi ta chưa nhìn mặt chàng lúc ngủ. Không biết quen thói có người ở cùng, hay do chịu hành hạ thành tính, có khi nửa đêm ta tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, lại cảm thấy trống trải.

Sau này, cuộc sống như vậy có thể tiếp tục không? Trong lòng ta nghĩ, đột nhiên cảm thấy thoải mái không ít. Vừa nghĩ ta vừa cảnh giác, khi thấy mí mắt Ngụy Đàm khẽ nhúc nhích, ta lập tức nhắm mắt lại. Trong bóng tối, lỗ tai cực kỳ nhạy cảm với tiếng động. Ta nghe Ngụy Đàm thở nhẹ, giống như đang vươn vai, lát sau, chàng ngồi dậy.

Không lâu sau, ngang hông ta có thêm cái gì, hình như là một chiếc áo đơn. Ta nghe bước chân Ngụy Đàm xột xoạt, chắc là đi ra ngoài.

Ta nghe thấy chàng gọi Vương Huy, to nhỏ dặn dò.

“... Đi hỏi thăm xem.”

Wương Huy đáp lại.

Khi Ngụy Đàm quay về, ta do dự có nên dậy không, lúc này, chàng ngồi xuống cạnh giường. Ta cảm giác chàng lại muốn nheo mắt hay gãi lòng bàn tay ta, liền mở mắt.

“Tỉnh rồi?” Ngụy Đàm kinh ngạc.

“Ừ.” Ta làm bộ như vừa tỉnh ngủ, hỏi: “Canh mấy rồi?”

“Chưa kịp nhìn.” Ngụy Đàm cười.

Đầu chàng cúi xuống, ta xoay người, ngồi dậy.

“Thiếp đói bụng.” Ta mỉm cười.

Ngụy Đàm để tùy tùng đưa cơm canh tới, cùng ta dùng bữa, chờ dọn dẹp xong, trong lều chỉ còn hai bọn ta.

“Còn đói không?” Ngụy Đàm hóp một hóp trà, hỏi ta.

“Không đói nữa.” Ta nói.

Ngụy Đàm cười cười: “Vậy phu nhân cùng vi phu đi nghỉ ngơi thôi.” Dứt lời, một phát ôm ta đi tới giường.

Ta rất xấu hổ, vội vàng gãy dựa. Ngụy Đàm có chút bất đắc dĩ, thả ta trên giường, giọng nói bất mãn: “Cũng không phải lần đầu, nhớ cái gì?”

Mặt ta nóng lên, đẩy chàng ra: “Đây là doanh trung, bên ngoài nghe thấy thì sao?” Vừa nói vừa chỉ vách tường.

Ngụy Đàm cười quái lạ, “Thì ra là phu nhân lo lắng cái này, ta bảo tùy tung canh giữ, trong vòng mười trượng không có ai.”

Ta vội nói: “Phu quân đừng quên, hiện tại phu quân còn đang ‘mang bệnh’.”

“Hả?” Nụ cười Ngụy Đàm càng sâu thêm, sờ sờ đầu ta, “Có một chuyện chưa kịp báo cho phu nhân.”

“Chuyện gì?”

Ngụy Đàm dùng sức giữ chặt tay ta, cúi người xuống thấp, nhẹ nói bên tai ta: “Bệnh của vi phu, ngày mai là tốt lên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tranh Chấp

‘Bệnh’ của Ngụy Đàm, ngày hôm sau quả nhiên có ‘khởi sắc’.

Chàng có thể ‘miễn cưỡng’ từ trên giường ngồi dậy, còn chịu ăn chút đồ trước mặt người Ngụy Giác phái tới thăm, hỏi chút chuyện trong quân.

Người tới lộ vẻ vui mừng, nói với ta: “Phu nhân tới, quả nhiên hữu ích.”

Ta khiêm tốn than thở, tình thâm ý trọng nắm tay Ngụy Đàm, dùng móng tay bấm lòng bàn tay chàng: “Ước nguyện của thiếp là phu quân sớm ngày bình phục.”

Người tới nức nở không dứt, lại khích lệ một phen, hành lễ thôi lui.

Đội Vương Huy báo người đã đi xa, Ngụy Đàm hắt tay, nhìn về vết móng tay ấn hồng hồng, như cười như không: “Phu nhân muốn tới nay vi phu báo thù sao?”

Ta mỉm cười: “Tối nay thiếp nấu canh cần tây cho phu quân nhé!”

Ngụy Đàm nheo mắt, đưa tay tới bắt ta. Ta thuận thực tránh ra, đi ra ngoài gọi A Nguyên bưng nước, lau mặt cho Ngụy Đàm.

Lát sau, lang trung hôm qua ta nhìn thấy đi vào ‘bất mạch’. Hắn tên Vi Giao, vóc dáng không cao, hai hàng lông mày vừa cong vừa thô, nghe Ngụy Đàm muốn ‘khỏe lại’, Vi Giao thở phào một hơi.

“Đại công tử, ngày mai cưỡi ngựa ra cổng chạy một vòng đi, như vậy Thừa tướng càng yên tâm.” Hắn xoa xoa tay, hai mắt sáng lên.

Ngụy Đàm liếc hắn một cái: “Người đã gặp ai bệnh nặng có thể khỏe nhanh như vậy chưa?”

“Mồ gặp rồi.” Vi Giao lập tức nói: “Tiên sư (1) Diêu Biễn Thước của mỗ ha ha, đã từng dùng thuốc, châm kim trị lành một nam tử sắp chết, ngày hôm sau nam tử kia đã xuống ruộng làm việc như thường. Đại công tử được mỗ chữa trị, hồi phục thần tốc, chuyện phòng the dũng mãnh phi thường, ăn cơm không ngại, cưỡi ngựa có gì khó?”

(1): Tiên sư: Sư phụ đã qua đời.

Ngụy Đàm “...”

Ta: “...”

Bên tai ta giống như lửa thiêu, trong đầu không khỏi nghĩ đến chuyện đêm qua, đáy lòng kinh hãi, rõ ràng ta đã cắn khấn không lên tiếng mà... Vấn đề không phải chuyện này, rõ ràng ta đã không chịu, lưu manh Ngụy Đàm kia lại nói cái gì mà “Đã lâu lắm rồi...”, hết lần này đến lần khác... Đúng là cái đồ lưu manh!

Lửa giận ngùn ngụt, ánh mắt ta mang theo sát khí, bắn về phía Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm lại làm như không có chuyện gì, tựa như đang suy tư: “Ban đêm lang trung tùy ý đi lại trong doanh, quân sĩ mặc kệ, quân tào hôm qua làm nhiệm vụ là ai? Hình như là...”

Dừng khí của Vi Giao lập tức đi đâu mất, vội vã cười làm lành: “Đêm qua mỗ đi nhà xí, không ngờ nhà xí có người ngồi mất, mỗ bắt đắc dĩ phải đi chỗ khác, vừa vịn tai thính... Không trách được quân sĩ, không trách được quân sĩ!”

Hai người này càng nói càng không lọt tai, ta thấy Ngụy Đàm còn muốn nói tiếp, vội vàng chuyển đề tài: “Lang trung nhắc tới Điều Biễn Thước, có phải là Mậu Châu thân y Điều Biễn Thước không?”

Ánh mắt Vi Giao sáng lên: “Đúng vậy!”

“Phu nhân không biết chứ,” Ngụy Đàm nói, “Vị này là Vi lang trung, chính là đệ tử thứ mười bảy của Điều Biễn Thước, đánh bạc thua hết gia sản, lần trước vì phu đi ngang qua Mậu Châu, Vi lang trung chặn xe cầu bán thân...”

“Mỗ theo công tử chính vì thấy tướng mạo công tử đại quý!” Vi Giao mặt đỏ tới tận mang tai, lời lẽ danh thép, “Mỗ là truyền nhân Biễn Thước, bán thuật không bán thân!”

Ta: “...”

Mới vừa nghe hán nói danh hiệu sư phó, ta đã cảm thấy ‘Điều Biễn Thước’ quen tai, lát sau mới nhớ lại là người phương nào. Mậu Châu Điều Biễn Thước, lúc ta còn nhỏ, tên này già trẻ lớn bé đều biết. Nghe nói ông y thuật xuất thần nhập hóa, lại ít thu đồ đệ, người được ông nhìn trúng hẳn là thiên tư cực cao.

“Hóa ra là Vi Biễn Thước.” Ta tôn kính nói.

Vi Giao nghe xưng hô này, hiển nhiên hưởng thụ vô cùng, hán cười híp mắt vái lạy ta: “Phu nhân thật tinh tường. Mỗ nghe danh phu nhân đã lâu, hôm qua gặp phu nhân lần đầu, được thấy mặt phu nhân, quả nhiên dung mạo như tiên nhân. Đáng tiếc lúc đó bắt đắc dĩ, mỗ chưa kịp nói với phu nhân...”

“Vương Huy!” Ngụy Đàm nghiêm mặt, quát về phía cửa trưởng, “Kéo Vi lang trung ra ngoài!”

Vương Huy nghe tiếng đi vào.

“Mỗ là môn hạ của Điều Biễn Thước, phu nhân cũng gọi mỗ Biễn Thước!” Vi Giao phản bác.

Ngụy Đàm cười lạnh: “Vương Huy, kéo Vi Biễn Thước ra ngoài.”

Theo đúng ý Ngụy Đàm, giả bộ thêm mấy ngày, ‘khỏe lại’ càng tự nhiên hơn. Nhưng đến ngày hôm sau, Ngụy Lăng tới hậu quân, vào trưởng nói chuyện với Ngụy Đàm, Vương Huy tới báo cho ta, nói Ngụy Đàm muốn đi gặp Ngụy Giác.

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng vào trưởng, chỉ thấy Ngụy Đàm đã đứng trước giá treo y phục.

“Phu quân muốn đi gặp cứu thị sao?” Ta hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm đang khoác áo ngoài, chỉ chỉ giá gỗ, “Kiếm.”

Ta lấy thanh kiếm tới, hỏi: “Việc gấp sao?”

“Đúng.”

Ta giúp chàng thắt đai lưng, chần chờ mở miệng: “Hôm qua phu quân còn đang mang bệnh, đột nhiên khỏe lại, cứu thị nghi ngờ thì sao?”

“Nghi ngờ thì có sao!” Sắc mặt Ngụy Đàm âm trầm, buộc thanh kiếm lại, xoay người bước ra cửa.

Ta nhìn theo bóng lưng Ngụy Đàm, có chút lo sợ. Kể từ khi thành thân, chàng luôn là người làm việc hết sức trầm ổn, không vội vàng xao động, kể cả chuyện lớn, chàng đều có thể ung dung thản nhiên. Lần này, lần đầu tiên ta cảm thấy chàng phát hỏa, hơn nữa, mũi nhọn nhắm thẳng vào Ngụy Giác.

Đáy lòng cảm thấy thấp thỏm bất an, ta rời khỏi trưởng, hỏi Vương Huy vừa nãy Ngụy Lăng nói chuyện gì. Vương Huy cũng không biết, chỉ nói Ngụy Lăng vào trưởng, hán nghe hai người to nhỏ, nhưng nói gì thì không biết.

“Doanh trung có quy tắc, thị tòng mặc dù đứng canh cửa, nhưng lúc nghị sự không thể nghe lén, phu nhân tha lỗi.” Vương Huy nói xin lỗi ta.

Ta gật đầu, đành phải trở về. Đợi đến xế chiều Ngụy Đàm mới trở về, sắc mặt không tốt lắm.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta không muốn tùy tiện đi hỏi, trực tiếp tìm Ngụy Từ vừa trở lại cùng chàng.

Ngụy Từ có chút do dự, suy nghĩ một chút, nói với ta: “Trưởng tẩu nghe thì nghe vậy thôi, chớ kể cho ai.”

“Ta kể làm gì, tiểu thúc cứ nói đi.” Ta nói.

Ngụy Từ nói: “Thừa tướng dùng Chung Nguyên – hàng tướng Kinh Châu huấn luyện thủy quân, hôm trước Chung Nguyên nói quân sĩ Bắc Phương không quen sống trên thuyền, ngày đêm trời nổi, rất nhiều người đến nay vẫn nôn mửa khó chịu, đề nghị Thừa tướng lúc đậu thuyền lấy xích sắt xích lại với nhau, tướng sĩ trên thuyền sẽ như gắm trên đất bằng. Thừa tướng cho rằng kế này rất tốt, lập tức đồng ý.”

Ta không hiểu sự ảo diệu của việc dụng binh, suy nghĩ một chút, nói: “Phu quân không đồng ý.”

“Đại đường huynh dĩ nhiên không đồng ý!” Ngụy Từ có chút kích động, “Không biết Thừa tướng nghĩ thế nào! Hành quân đánh giặc, phải nhanh phải chuẩn, hiện tại tuy ở trên nước, nhưng thuyền bị xích lại với nhau, vạn nhất có chuyện khẩn cấp, thuyền dính chặt với nhau thì điều động thế nào? Thủy trại tuy lớn, nhưng công kênh hùng vĩ để làm gì?”

Ta cảm thấy lời ấy có lý, nói: “Phu quân vừa mới đi góp lời với cửu thị? Cửu thị trả lời thế nào?”

“Thừa tướng không chịu nghe!” Ngụy Từ tức giận nói: “Ông ấy nói khóa thuyền bằng xích sắt, chính là xích đặc chế, tháo dỡ đơn giản. Lại trách cứ Đại đường huynh, nói huynh ấy năm trước đã huấn luyện thủy quân, nhưng những người này vẫn chưa quen thuộc thủy tính, chính là huynh ấy sơ xuất.”

Ta cả kinh.

Ngụy Giác nói thẳng mặt như vậy, không thể nghi ngờ là phủ định toàn bộ công lao của Ngụy Đàm.

“Dưới trướng Thừa có nhiều mưu sĩ,” ta trầm ngâm chốc lát, nói, “Bọn họ không can ngăn sao? Còn Nhị thúc...”

“Huynh ấy?” Ngụy Từ hừ lạnh, “Trưởng tàu, thực không dám giấu, hiện tại dưới trướng Thừa tướng, nhân tài đông đảo, nhưng ai cũng muốn tranh giành thượng vị, năm trước chinh phạt Đàm trở về, mưu sĩ liền phân thành ba phái, một phái ủng hộ Đại đường huynh, một phái ủng hộ Nhị đường huynh, còn một phái, phạm liên quan đến hai bên tranh giành, đều không chịu nói gì. Dùng hàng tướng Kinh Châu để huấn luyện thủy quân do Nhị đường huynh nói, kế này Thừa tướng rất thích, sao có thể phản đối? Đại đường huynh cảm thấy tình thế này có thể hỏng việc, mới chạy tới khuyên, Trưởng tàu cũng biết, Thừa tướng căn bản không nghe.” Vừa nói hần vừa thở dài, nhẹ giọng nói, “Trưởng tàu, Thừa tướng là bá phụ đệ, ông ấy là người cố chấp, đệ đã biết từ nhỏ, lúc trước không sao, ông ấy có lòng khiêm nhường, quyết định rõ ràng, cho nên đại sự có thể thành. Nhưng hai năm nay, Thừa tướng bắt đầu độc đoán, tình tình càng ngày càng gần gũi. Đệ cảm giác thấy, Thừa tướng quá không thích người mạnh mẽ xuất sắc, cho dù là con ruột...”

Hắn liếc về trướng Ngụy Đàm, không nói tiếp nữa. Ý này ta hiểu, khẽ gật đầu, không nói gì. Trong trướng, Ngụy Đàm ngồi trước bàn, nhìn bản đồ trải trên đó không nhúc nhích, dường như nghiên cứu, dường như cũng đang nhìn đến xuất thần.

Ta đi tới, châm một chén trà, bưng ra mời.

“Tứ thúc mới chế thuyền mới, phu quân không tới nhìn sao?” Ta nhẹ giọng nói.

“Phải không?” Giọng Ngụy Đàm nhàn nhạt, nhìn một lúc nữa rồi cuộn bản đồ lại, đặt sang một bên. Lát sau, chàng hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía ta.

“Bộ dáng của vi phu, có giống bệnh nhân không?” Chàng hỏi.

Ta mỉm cười: “Không phải phu quân có Vi Biển Thước sao? Chưa khỏi bách bệnh.”

Ngụy Đàm nhướn mày, cười cười, có chút bất đắc dĩ.

“Cuối cùng ta cũng không tránh khỏi phụ tử tương khắc, mặc dù bất đồng, nhưng ta vẫn xem phụ thân bên kia có hợp tình hợp lý không.” Chàng nắm chén trà trong tay, “Ta không biết khuyên người khác, cũng không biết khuyên phụ thân thế nào.”

Ta nhìn chàng, đáy lòng có chút bất đắc dĩ.

Cha hiền con thảo. Ngụy Giác trong nhà, mặc dù bất mãn với ai cũng tỏ vẻ hiền lành, Ngụy Đàm là nhi tử hiếu thảo. Nhưng bọn họ ở phương diện khác lại đối chọi gay gắt. Phụ tử như vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy, không biết phải khuyên nhủ thế nào.

“Tần nhân sự, biết thiên mệnh (2). Phu quân tận lực.” Ta nắm tay Ngụy Đàm, một lúc lâu mới tìm được lời thích hợp.

(2) Câu này nôm na là cứ cố gắng làm tốt bổn phận, sẽ có lúc người khác hiểu được cố gắng của mình.

Ngụy Đàm nhìn chăm chú vào ta, khóe môi cong cong.

“Đừng vậy, cứ cố hết sức.” Chàng thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chuyện Vui.

Ta hoài nghi Ngụy Đàm không phải người hiểu được cái gì gọi là hạ mình. Từ sau khi trở về từ chỗ Ngụy Giác, chàng một mình trầm tư hồi lâu. Căn cứ kinh nghiệm hồi trước ta bị phụ thân khiển trách, ta cho là Ngụy Đàm đến tuổi này sẽ không khó chịu đến rơi nước mắt, nhưng đương nhiên tâm tình hai ba ngày tới sẽ không tốt. Một đêm tỉnh lại, cạnh ta trống trải, không thấy bóng dáng Ngụy Đàm.

Vương Huy nói, Ngụy Đàm lệnh quân sĩ gia cố hậu quân, còn dựng lầu quan sát tứ phía. Ta hết sức kinh ngạc, đi theo Vương Huy thăm thú. Trời nắng chang chang, đầu ta mưng mủ mà còn cảm thấy nắng như lửa thiêu. Xung quanh doanh trại bụi bay mù mịt, hơn ngàn quân sĩ đang bận rộn, người thì vận chuyển gỗ thô, có người xẻ gỗ. Ngụy Đàm mặc áo ngắn vải thô, nón lá cũng không thêm đội, đứng trên sườn đất chỉ huy đám quân sĩ lắp ghép lầu gác.

Ta nhìn chàng đi tới đi lui, bỗng nhiên thấy an lòng.

“Thiếu phu nhân.” Lúc này, Vương Huy tới đây bẩm báo: “Vương Trường sử cầu kiến.”

Vương Cư? Ta gật đầu, nói: “Ta đi báo cho phu quân, mời Vương Trường sử vào trong trướng chờ một chút.”

“Người Vương Trường sử cầu kiến là thiếu phu nhân.” Vương Huy nói.

Ta kinh ngạc.

Vương Cư nhậm chức Trường sử dưới trướng Ngụy Giác, rất được Ngụy Giác coi trọng. Ngụy tử nói mưu sĩ chia làm ba phe, ông thuộc nhóm ‘gặp chuyện cảm miệng’. Nhưng ta biết ông và Ngụy Đàm quan hệ không tệ, trong chuyện kế thừa, ta hoài nghi thật ra ông đứng về phe Ngụy Đàm.

Vì phụ thân, ta và Vương Cư coi như tương đối quen thuộc. Nhưng ta và ông rất ít khi nói chuyện, ông một mình cầu kiến, đây mới là lần thứ hai.

“Bái kiến thiếu phu nhân.” Trong trướng, Vương cư thấy ta đi vào, tiến lên hành lễ.

“Vương công.” Ta hoàn lễ, mỉm cười, “Đã lâu không gặp Vương công.”

“Thiếu phu nhân khí sắc an khang.” Vương cư nói.

Ta nhìn ông: “Lần này chắc Vương công tới chắc không chỉ tới thăm.”

Vương Cư cười cười: “Thiếu phu nhân minh giám.” Dứt lời, ông đoạn chính nói: “Không biết thiếu phu nhân có biết chuyện Đại công tử và Thừa tướng tranh chấp không?”

Quả nhiên là vì chuyện này. Ta gật đầu: “Nghe loáng thoáng.”

“Không biết theo ý kiến phu nhân, tình hình trước mắt Đại công tử phải làm thế nào?”

Ta rất không thích văn sĩ, do bọn họ nói chuyện rất loằng ngoằng, trước tra hỏi ý nghĩ của người là gì, sau mới nói ý kiến của mình. Ta không có ý định chơi nẩy trò này, mỉm cười: “Vương công có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Vương Cư trầm ngâm, nói: “Thiếu phu nhân, lấy ý kiến mỗi, Đại công tử nên lui về Ung Đô.”

Ta kinh ngạc: “Lời ấy giải thích thế nào?”

Vương Cư nói: “Thiếu phu nhân, lần trước Đại công tử cáo ốm, chính là vì tránh mũi nhọn của Thừa tướng, chuyện thủy trại, Thừa tướng đã có khúc mắc với Đại công tử, hôm qua nếu Đại công tử có thể bình tĩnh, đợi ít ngày nữa lúc thủy quân ra trận, tìm được sơ suất nói với Thừa tướng, còn có thể thay đổi. Nhưng hiện tại, Thừa tướng bị kích, rất khó thuyết phục.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Dù vậy, cũng không thể lui về Ung Đô.”

Vương Cư cười khỏ, nhìn cửa trướng một chút, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân nghĩ lần này Thừa tướng chinh Nam, có thắng hay không?”

Ta âm thầm kinh hãi, nhìn ông: “Ý Vương công...”

Vương Cư không nói gì, chỉ lắc đầu một cái.

“Sao lại biết?” Ta hỏi.

“Lúc trước xuất chinh, Thừa tướng suy nghĩ cặn kẽ mới có thể thay đổi. Mặc dù năm ngoái phạt Đàm, nhìn như hung hiểm, nhưng Thừa tướng biết người biết ta, lương tướng dưới trướng tất cả đều thuần thực công thủ, lấy sở trường khắc sở đoản, đặc thắng là kết cục đương nhiên. Hiện tại khác, Thừa tướng chinh Nam, quân tốt tuy nhiều, lương thảo mặc dù đầy đủ, nhưng binh tướng không hiểu thủy chiến, lại thâm nhập sâu vào lòng quân địch, quân sĩ

mặt mũi, đúng là thất sách.”

Vương Cự nói xong, nhìn ta một chút, lại tiếp: “Phu nhân có từng nghĩ, một khi bất trắc, hậu quân áp lực mấy phần? Trước tiên cứ hỏi Ung Đô, gặp được biến cố, chẳng những Đại công tử rời xa hiểm cảnh, còn có thể giữ được Ung Đô, chẳng lẽ không phải đại thiện?”

Tim đập mạnh, ta vội chén uống một ngụm nước, vẫn không khá hơn.

Ta không hiểu nghiệp bình gia, nhưng ý tứ ông ám chỉ ta nghe vẫn hiểu—trận này nếu như Ngụy Giác thua, bị thương hoặc mất mạng đều hợp tình hợp lý, khi đó, nếu như Ngụy Đàm trấn giữ Ung Đô, sẽ không có ai tranh chấp nữa.

“Sao Vương công không nói với phu quân?” Im lặng một lúc lâu, ta mở miệng nói.

Vương Cự lắc đầu.

“Thiếu phu nhân,” ông thở dài một hơi, cười khổ nói, “Nếu có thể lay chuyển được Đại công tử, bây giờ Đại công tử sẽ không đi gia cố doanh trại. Hiện tại phu nhân ở đây, chúng ta rất mong phu nhân khuyên bảo.”

Sau khi Vương Cự đi, ta ngồi trong trướng, trầm tư vì những lời vừa rồi. Ngụy Giác chiến bại, cái giả thiết này làm ta rất động tâm. Nhưng có một chuyện ta không giải thích được, Vương Cự suy đoán, chỉ sợ Ngụy Đàm cũng biết, nhưng chàng không muốn đi, chắc không liên quan đến lợi ích.

Ta nhìn về cửa trướng, chậm rãi hóp một hộp trà.

Kể từ khi rời khỏi Trường An đến nay, biến cố, bán đứng, chèn ép, các loại tranh đấu, tội tặc hoặc bất đắc dĩ, ta đã sớm thấy nhưng không thể trách. Ta đã sớm không ngạc nhiên, hết lòng tin theo ai đó, ta quân thế gia môn phiệt cái khi gió gi, có thể sống tốt mới là điều quan trọng nhất.

Cho nên, nếu như Ngụy Đàm có thể giống như Vương Cự nói, lấy cớ cáo bệnh hồi Ung Đô, ta hoàn toàn ủng hộ, nhưng Ngụy Đàm sẽ không đồng ý.

Mặc dù chúng ta chưa bàn bạc chuyện này, nhưng sau khi Vương Cự nói cho ta biết, ta đã biết Ngụy Đàm quyết tâm thế nào. Vương Cự hi vọng ta có thể khuyên, có nghĩa là ông ấy đánh giá cao ta. Ngụy Đàm tốt với ta đi chăng nữa, nhưng ta có thể khuyên chàng vứt bỏ phụ thân rơi vào nguy hiểm, ngồi im mưu lợi bất chính sao?

“Thiếu phu nhân, gần trưa rồi, trước dùng bữa nhé?” Lúc này, A Nguyên tiến vào.

Ta lắc đầu một cái, ngáp: “Ta muốn ngủ một lúc.”

A Nguyên kinh ngạc: “Thiếu phu nhân sáng sớm dậy chưa được một canh giờ, giờ đã mệt rồi sao?”

Ta vắn vắn lưng: “Trời nóng quá.”

A Nguyên đáp, đi giúp ta trải giường. Lúc ăn trưa, Ngụy Đàm trở lại. Ta cũng mơ màng tỉnh lại, cùng chàng dùng cơm trưa. Hành quân bên ngoài, đồ ăn không được chú ý. Món ăn hôm nay là thịt hấp, đầu bếp làm không tốt, bùng lên, vừa ngủi đã biết cho quá nhiều tương.

Ta cũng không quá xoi mói đồ ăn, nhưng lần này, chả biết tại sao, vừa ngủi thấy mùi này đã thấy lợm lợm, chỉ kịp xoay đầu sang một bên rồi nôn.

“Sao thế?” Ngụy Đàm cả kinh, tới đây đỡ ta.

Ta vừa thẹn vừa xấu, đang muốn đẩy chàng ra, dạ dày lại cuộn lên, ta lại tiếp tục nôn.

Ngụy Đàm vội vàng cho người đi mời Vi Giao.

Vi Giao vẻ mặt vừa tỉnh ngủ, bị Vương Huy kéo tới, sau khi bắt mạch cho ta, hai hàng lông mày cong cong động đậy, lại thử lại lần nữa, trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan.

“Thế nào?” Ngụy Đàm hỏi.

“Chúc mừng Đại công tử,” hấn chấp tay thi lễ, “Thiếu phu nhân có thai.”

Lời vừa nói ra, ta và Ngụy Đàm sững sờ một chút.

“Thiếu phu nhân có thai?!” A Nguyên kịp phản ứng trước, nhảy nhót mở to hai mắt.

Vi Giao gật đầu, không nhanh không chậm nói: “Xin hỏi thiếu phu nhân, tháng trước và tháng này nguyệt sự có đúng ngày không?”

Ta lắc đầu, nụ cười trên mặt không thu lại được. Nguyệt sự của ta vào trung tuần. Tháng trước, Ngụy Đàm xuất chinh, chuyện nhà bận bịu, lúc trước mỗi lần gió lạnh, nguyệt sự của ta thường không tới, lần này ta cũng nghĩ nguyên nhân do gió lạnh, mà trung tuần tháng này, ta đang trên đường, xóc nảy mặt mũi, nguyệt sự không đến là tốt nhất...

“Thật sao? Không phải chán lắm chứ?!” Ngụy Đàm kéo lấy cánh tay Vi Giao, con ngươi vì vui mừng mà phát sáng như sao, thần sắc trên mặt hưng

phần, rõ ràng viết mấy chữ “Người dám nói chần lằm ta giết người”.

Vì Giao về mặt bất đắc dĩ, kéo lại cánh tay mình, sắc mặt có chút không tốt: “Lời ấy của Đại công tử thật lạ lùng! Mỗ là Biển Thước, sao có thể chần lằm chuyện còn con này được...”

“A Dung, đói bụng không? Muốn ăn gì?” Không đợi hắn nói xong, Ngụy Đàm đã kéo tay ta, giọng nói có chút khàn khản.

“Không đói.” Ta lắc đầu, nhìn chàng, không biết do phơi nắng hay kích động mà trên mặt đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh.

Tin tức ngoài ý muốn này, lúc nghe được ta có chút không thích ứng kịp, thậm chí không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng trong nháy mắt, khi ta nhìn thấy ánh mắt Ngụy Đàm, đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, ngọt như mật vậy.

Những sầu lo trước kia, nay đã không đáng nhắc tới.

Hôm qua bởi vì Ngụy Giác khiển trách Ngụy Đàm mà phiền muộn, hôm nay bởi vì tin vui trong bụng ta mà vui vẻ hẳn lên.

Bận rộn nhất chính là Ngụy Đàm, chàng về mặt hi khí, điệu bộ chủ sự, một hồi khuyên ta, nói mới vừa rồi nôn ra nhiều vậy sao có thể không đói bụng, trong bụng còn có một cái tàu hà mềm, phải ăn nhiều chút. Một hồi lại vênh mặt hát hàm sai khiến, đề A Nguyên lấy được liệu từ Ung Đô mang đến, đưa cho Vì Giao làm thuốc bổ, lát sau, chàng như có điều suy nghĩ, nói ở chỗ này không tắm bổ được, lập tức muốn đuổi ta về Ung Đô.

“Mỗ cho là không thể.” Vì Giao chậm rãi nói, “Thiếu phu nhân mới có thai hai tháng, nguy hiểm hết sức, xe ngựa mệt nhọc, bắt lợi với thai nhi.”

Ngụy Đàm đành thôi, ta nghe được lời này, nhớ tới lời Vương Cư nói, đáy lòng không khỏi cười khò, cái này, đừng nói Ngụy Đàm, vì hài tử, ta cũng không muốn đi.

Xem ra miệng Vương Huy không giữ được bí mật, Ngụy Từ và Ngụy An nghe được tin tức, lập tức chạy đến.

“A An! Đệ sắp được làm tiểu thúc rồi!” Ngụy Từ cười hi hi nói với Ngụy An.

“Đệ vốn đã làm rồi.” Ngụy An nói, ánh mắt nhìn ta từ đầu đến chân, dường như muốn nhìn xem ta có chỗ nào không giống bình thường mà làm cho bọn họ hưng phấn thế.

“Cái này không giống, cháu đích tôn!” Ngụy Từ nhấn mạnh ba chữ cuối, chớp mắt nhìn về phía Ngụy Đàm.

Nghe được lời này, A Nguyên mắt sáng lên, hỏi Vì Giao: “Không biết trong bụng phu nhân là nam hay nữ?”

Vì Giao cười híp mắt nói: “Yên tâm yên tâm, không phải công tử chính là nữ quân.”

“Đây không phải như không trả lời sao!” A Nguyên bắt mồm.

“Ha ha, phu nhân mới được gần hai tháng, người đi hỏi sự phụ ta cũng giống lời của ta thôi.”

....

Mấy người nhao nhao cả lên, ta cười theo một lúc, không bao lâu cảm thấy mệt mỏi.

Ngụy Đàm nhìn ra, vung tay lên, cưỡng chế mọi người rời đi, lát sau, trong trướng chỉ còn ta và chàng. Ta nằm trên giường, Ngụy Đàm ngồi một bên. Một tay chàng nắm tay ta, một tay nhẹ nhàng đặt trên bụng ta, đuôi mắt cong cong, cả khuôn mặt vui sướng.

“Có động không nhỉ?” Chàng nhẹ hỏi.

“Không biết.” Ta cười khẽ, “Phu quân không nghe Vì Biển Thước nói sao? Còn chưa đầy hai tháng đâu.”

Ngụy Đàm gật đầu, hai người nhìn nhau không nói, nhưng không ai giấu được nụ cười.

“Phu quân muốn nói gì?” Ta hỏi.

“Há?” Khóe môi Ngụy Đàm uốn lên, sờ sờ đầu ta, than nhẹ: “Nhìn nàng nhiều thêm chút nữa, bây giờ còn là giai nhân yếu điệu, một thời gian nữa biến thành thùng thuốc rồi.”

Ta ảo não, trợn mắt với chàng.

Ngụy Đàm cười, cúi xuống, ôm lấy ta. Chàng dè dặt, không dám áp vào bụng ta, chỉ vùi đầu trong cổ ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trời nóng nực, trên người ta rịn một lớp mồ hôi, nhưng hiện tại, ta tuyệt không sợ nóng. Ta vòng qua đầu vai Ngụy Đàm, nhìn đỉnh trướng, mắt bỗng nhiên cay cay.

Ta nhớ tầm này năm ngoái, ta đang phải toan tính cho tương lai, coi như quyết định đi theo Ngụy Đàm trở về, ta cũng vẫn dè dặt, lúc nào cũng trong tình

trạng nhìn sắc mặt chàng mà sống. Không biết từ khi nào, ta đã có thể tự nhiên nói chuyện với chàng như vậy, thân mật ôm... Trượng phu của ta.

“Phu quân.” Một lúc lâu, ta nhẹ nhàng mở miệng.

“Ừ?”

“Chờ thai nhi ổn định, phu quân cùng thiếp hồi Ung Đô, được chứ?”

Ngụy Đàm ngẩng đầu lên. Ta nhìn tròn mắt đen gần trong gang tấc, bên trong phản chiếu gương mặt của ta, đầy kỳ vọng nhìn chăm chú vào chàng.

Ngụy Đàm cười cười, chốc lát, vuốt tóc ta, không nói tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ánh Lửa.

Ngụy Đàm càng ngày càng bận rộn. Chàng muốn đích thân đốc thúc xây dựng doanh trại, lại vẫn không quên trông chừng ba bữa cơm ta ăn, có khi chàng bận không về được, sẽ để Vương Huy thay thế.

May mà ta không hay hôn, lại có Vi Giao ở đây, liên tiếp mấy ngày, trừ hạn chế đi lại, cũng không có gì thay đổi quá lớn. Ban đêm Ngụy Đàm ngủ cũng quy củ vô cùng, chàng không dám đụng đến ta, có khi theo thói quen đưa tay tới, nhưng đột nhiên nhớ ra, lại dừng tay, thu về.

Cho nên, ta chiếm thế thượng phong. Ta cười xấu xa dán tới, siết chặt mặt chàng, véo véo mũi chàng... Ngụy Đàm bất mãn, ta liền vô tội nhìn chàng, lấy tay sờ sờ bụng làm ra vẻ nhắc nhở. Ngụy Đàm đành phải thôi, ta rất thương thức bộ dạng kinh ngạc của chàng, vui vẻ cười.

Vi Giao rất hứng thú với dược liệu ta mang đến, lúc lấy ra, hai mắt hân sáng lên. “Kể từ khi chiến loạn, dược liệu tốt như này, nỗ đã lâu không thấy.” Hân vừa nhìn vừa ngửi, cười ha ha khen ngợi.

Ta cười cười: “Nghe nói là dược liệu Nam Phương, Vi Biển Thước theo quân tới Nam Phương hơn tháng cũng chưa thấy sao?”

Vi Giao lắc đầu: “Hành quân đánh giặc, dược liệu cung không đủ cầu, nơi đi qua, nào có còn hàng tích trữ mà để ý.”

Ta nghĩ Duyên Niên Đường bên kia thiếu mất một người tinh thông y thuật, kể từ khi nhìn thấy Vi Giao, trong lòng vẫn tính toán ý định lung lạc hân, thấy hân bộ dạng thèm thuồng, ta biết thời biết thế: “Chút dược liệu, Vi Biển Thước có chỗ cần dùng, cứ nói một câu.”

Vi Giao quả nhiên vui sướng, cười híp mắt than thở với ta: “Như thế, đa tạ phu nhân.”

Trời không mưa, gia cố doanh trại rất thuận lợi, ta ở doanh trung, có thể trông thấy lầu quan sát mỗi ngày một nhiều. Ngụy An hàng ngày đều đi tiền quân nhìn thuyền lớn, người bị râm đen rất nhiều, nhưng hăng hái bừng bừng, lúc trở lại không ngừng nói với Ngụy Đàm, cái gì mà mếp thuyền cùng bánh lái, ta nghe không hiểu. Ngụy Đàm nghe hân nói, thỉnh thoảng hỏi một hai câu, tỷ như xích sắt Ngụy Giác mới làm thế nào.

Ngụy An suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Khóa sắt rèn rất tinh xảo vững chắc. Nhưng hơi nặng, mỗi lần tháo ra, nhanh nhất cũng cần phải mười quân sĩ tháo trong nửa khắc mới có thể chạy.”

Sau khi Ngụy Đàm nghe xong, cầm lấy chén uống một ngụm nước, lông mày nhíu lại không nói.

Trời quang liên tiếp mấy ngày, mây càng lúc càng dày, bắt đầu trở nên oi bức, mọi người cảm thấy trời sắp mưa, nhưng chờ mãi không thấy. Hoàng hôn hôm đó, trời bỗng mưa phùn.

“Khí trời Giang Nam thật kỳ quái.” A Nguyên ôm một đồng y phục phơi khô trở lại, nói: “Trời nóng thế này mà vẫn có mưa phùn.”

Ngụy Đàm đi ra ngoài cả ngày, buổi tối ta mới nghe thấy ngoài trường truyền đến tiếng vó ngựa quen thuộc. Ta rời trường ra ngoài, mưa phùn lất phất, ngọn đuốc cũng như được phủ một lớp lụa.

“Tối nay trạm gác tăng cường tuần doanh.” Ngụy Đàm xuống ngựa, nói với Trình Mậu.

“Dạ.” Trình Mậu lĩnh mệnh, xoay người thối lui.

Ta bảo A Nguyên múc một chậu nước cho Ngụy Đàm rửa mặt, rồi đi theo chàng vào trong trường.

“Nàng ngồi đi.” Chàng đỡ ấm nước trong tay ta, mình rót một chén nước, uống ừng ực. Ta ngoan ngoãn ngồi một bên, mấy hôm nay chàng đều vậy, không để ta làm bất cứ chuyện gì.

Đợi đến khi A Nguyên đưa nước vào, Ngự Đàm bảo nàng ra ngoài rồi tự mình lau người, thay quần áo ướt.

“Phu quân đi thủy trại?” Ta cả ngày không thấy mặt chàng, tò mò hỏi.

“Ừ.” Ngự Đàm buộc lại vạt áo, đi tới, ngồi cạnh ta.

“Thế nào?” Ta hỏi, “Nghe Tứ thúc nói, thủy trại vừa có thêm mười mấy chiếc thuyền lớn.”

Ngự Đàm cười cười, khê thờ dài, “Còn có thể thế nào? Quá mức đồ sộ.” Dứt lời, chàng nhìn về ta, ánh mắt ấm áp, “Phu nhân hôm nay cảm thấy thế nào?”

Lời này mỗi ngày chàng phải hỏi hai ba lần, ta cười cười, học ngữ khí chàng: “Còn có thể thế nào, không động tĩnh gì.”

Ngự Đàm cười, vuốt vuốt mặt ta, đôi mắt cong cong, tay chàng nhấc lên, đặt ta ngồi trên đùi. Trời rất nóng, ta có thể ngửi được mùi mồ hôi xen lẫn hơi nước trên người chàng. Ta rất thích thế này, da thịt chàng rắn chắc, được chàng ôm hoặc ngồi dựa vào người, đều rất thoải mái. Ngự Đàm nhìn về bụng ta, đặt tay lên.

“Nàng nói xem, nó biết ta đang sờ nó không?” Lát sau, chàng thấp giọng nói.

Lúc người này tò mò, bộ dáng rất thú vị, chân mày cau lại, ánh mắt tỏa sáng.

“Nó nhỏ quá, có lẽ nghĩ phu quân đang đánh.” Ta trêu ghẹo.

“Phải không?” Ngự Đàm giương mắt nhìn ta, tròng mắt đen giao hoạt, vô cùng thật tình gật đầu, “Có giác ngộ như vậy cũng tốt, nghĩ cũng thấy nó giống phu nhân, sau này phải thường xuyên chinh chiến.”

Tay ta đặt trên lưng chàng nheo một cái: “Thiếp thuở nhỏ nghe lời, không chọc cha mẹ tức giận.”

“Hả?” Chàng cười nhướn mày, “Thế giống vì phu sao? Cũng tốt, vậy không cần ta chinh chiến, tương lai tìm nữ nhân dạy dỗ nó.”

Ta nghe được lời này, cẩn thận hỏi: “Sao phu quân biết là nhi tử? Nếu là nữ nhi thì sao?”

“Nữ nhi sao...” Ngự Đàm ôm ta, cái đầu tìm được cổ ta, khê cắn, “Vậy thì tìm cho con bé một trượng phu.”

Ta cười, ôm cổ chàng, thoải mái nheo mắt lại.

“Phu quân.” Một lát sau, ta nhìn về cây nến đặt trên bàn, nhẹ giọng nói, “Khi nào chúng ta trở về?”

Động tác Ngự Đàm ngừng một chút, chốc lát, ngẩng đầu lên, về mặt cười giòn đã thu hồi.

“Chuyện này ta đã hỏi Vi Giao,” chàng vén tóc mai cho ta, “Xe ngựa đã trải đệm dày, hành trình sẵn sàng, nàng cứ yên tâm hồi Ung Đô.”

Từ phía an tĩnh.

Ta nhìn Ngự Đàm: “Còn chàng?”

“A Dung.” Ngự Đàm thần sắc bất đắc dĩ, “Ta thống lĩnh hậu quân, không thể tự ý nghỉ việc.”

Ánh nến chập chờn, hình như gió bắt đầu thổi. Ta nằm trên giường, không ngủ được. Ngự Đàm đi ra ngoài, chàng nói muốn tuần doanh. Ta để chàng đi, không giống ngày thương ôm hông chàng triền miên một hồi. Đương nhiên Ngự Đàm nhìn thấu ta không thoải mái, nhưng chàng cũng không giải thích nhiều, chỉ an ủi nói phải hai trăm người đưaa ta trở về, bình tướng đều là người thiện chiến.

Người vốn không có gì chắc chắn để khuyên chàng. Trong lòng có một giọng nói an ủi, nhưng ta vẫn không nguôi được, ta vuốt bụng, cho dù vì hài tử chàng vẫn không chịu rời đi lúc này...

Ta ấm ức, mơ mơ màng màng ngủ đi.

Bị tiếng huyền não đánh thức, ta tỉnh lại đã là nửa đêm, đèn trong trướng đã tắt, âm thanh huyền não càng trở nên rõ ràng. Ta nghe thấy tiếng bước chân chạy ầm ầm cùng tiếng quân tào thúc giục, tiếng vó ngựa dồn dập.

Ta lập tức tỉnh táo lại. Ngồi dậy đi ra khỏi trướng, chỉ thấy ánh lửa hùng hục, trước doanh trướng, tên bay rào rào, quân tào đang lớn tiếng kêu quân sĩ đốt lửa.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta thấy A Nguyên vừa chạy vừa sửa sang lại đầu tóc, vội vàng hỏi.

“Phu nhân! Nô tỳ nghe quân sĩ nói, bờ bên kia thủy trại bị hỏa công, đại quân Nam Phương đã lên bờ!”

Ta thất kinh, đang muốn hỏi Ngụy Đàm ở đâu, tiếng vó ngựa dồn dập bỗng nhiên truyền đến, ta nhìn lại, chính là Ngụy Đàm.

“Lập tức chuẩn bị xe ngựa! A Nguyên, thu dọn đồ dùng, cái gì không cần thiết đừng mang theo! Vương Huy, lập tức mang đệm chăn trong trướng trải ra xe, càng dày càng tốt!” Chàng xuống ngựa, trầm giọng nói.

A Nguyên và Vương Huy đáp lời, xoay người chạy đi chuẩn bị.

“Thủy trại đã xảy ra chuyện?” Trong lòng ta kinh hoàng, nhìn chàng.

Ngụy Đàm không trả lời, đi tới nói: “Đêm nay nàng lập tức lên đường, ta để thuộc cấp Tống Kha đưa nàng đi.” Dứt lời, chàng quay về sau hô một tiếng, “Tống Kha!”

Một võ tướng cả người áo giáp tiến lên, thi lễ với ta: “Thiếu phu nhân.”

“Còn chàng?” Ta nhìn chăm chăm Ngụy Đàm, tim đập thình thịch.

“Ta theo sau.” Ngụy Đàm thấp giọng nói, dứt lời, nắm tay ta đi về phía sau trướng.

Vương Huy đã chuẩn bị tốt xe ngựa, A Nguyên và mấy quân sĩ đang trải đệm phía trên, một đội binh tốt đứng bên chờ lệnh.

“Vi Giao ở đâu? Không phải bảo hán đi cùng sao?” Ngụy Đàm quay đầu quát tùy tùng.

“Đây đây!” Lúc này, Vi Giao tách đội sĩ tốt ra, vội vàng chạy tới, quần áo xóc xếch.

“Thăm dò chưa? Liệu có mật thám không?” Ngụy Đàm hỏi tùy tùng.

Có người nói: “Đã thăm dò xong, đi ba mươi dặm về hướng Bắc doanh trại, không có gì kỳ lạ.”

Ngụy Đàm quay sang ta, hai tròng mắt bình tĩnh. Ta nhìn chàng, biết lúc này không thể làm chủ, nước mắt ta vẫn chảy ra, thoáng cái mọi thứ đều mơ hồ không rõ.

“Chàng đi cùng ta đi...” Ta khẩn cầu nói.

Ngụy Đàm một tay đặt trên vai ta, mím môi, thấp giọng nói: “Yên tâm, ta sẽ không sao.”

Ta cảm tay chàng, không chịu buông ra.

Ngụy Đàm nắm tay ta dẫn tới trước xe, “Việc này không nên chậm trễ, lên xe!”

A Nguyên ở trên xe, vội vàng kéo ta ngồi lên. Ta vịn vách xe. Nhìn Ngụy Đàm.

“Đi đường cẩn thận.” Chàng cúi đầu nhìn ta, bàn tay thô to nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta.

“Phu quân...” Ta gọi, Ngụy Đàm đẩy bàn tay ta ra khỏi người chàng.

“Lên đường!” Chàng quát xa phu.

Xe ngựa chạy, ta ổn định thân thể, nhìn về phía chàng.

“Phu quân!” Lỗ mũi chưa xốt, ta lớn tiếng gọi. Ngụy Đàm đứng đó, không nhúc nhích.

Đây hết thầy, rất quen thuộc. Đúng vào buổi tối ta rời nhà đi, mọi người đứng giữa trời tuyết, đưa mắt nhìn ta đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Dã Nhân.

Xe ngựa chạy nhanh, tiếng gió thổi vù vù bên tai, trước mắt mờ mịt, chỉ còn lại ánh lửa bập bùng và thân ảnh mờ mịt.

“Phu nhân, Đại công tử sẽ bình an trở về.” A Nguyên khuyên, kéo ta vào trong xe, kéo rèm xuống.

Ta nằm trên đệm, tròn mắt, phía ngoài huyền ảo, bên trong bóng đêm bủa vây.

Xe ngựa chạy như bay, hai canh giờ sau, Tổng Kha hộ tống báo lại, nói trời sắp sáng rồi, ngựa và sĩ tốt đã bồn tẩu cả đêm, cần phải nghỉ ngơi. Ta không muốn nói chuyện cũng không muốn đi ra ngoài, nên bảo A Nguyên thay ta báo lại Tổng Kha, chuyện đi lại do hấn làm chủ.

Xe dừng lại, ta nghe thanh âm binh lính đi lại, chợt có người thăm thi, nhưng ngay sau đó bị khiển trách chó có lên tiếng.

Cả đêm rời khỏi Kỳ Lăng, ai cũng biết đây là chạy trốn, không khí có chút đè nén, ngay cả trên cây chim hót cũng có vẻ quỵ dật, mọi người dè dặt, giống như sợ kinh động cái gì.

“Phu nhân.” A Nguyên xuống xe, đi một vòng rồi trở lại, nhỏ giọng nói với ta, “Tứ công tử giống phu nhân, không ăn uống gì.

Ta đây mới nhớ ra, còn một Ngụy An trong đám người này, suy nghĩ một chút, ta ngồi dậy.

“Tóc ta rồi không? Mắt có bị sưng không?” Ta hỏi A Nguyên.

A Nguyên nhìn ta một chút, cười cười: “Nô tỳ lấy khăn ướt cho phu nhân lau mặt.” Dứt lời, xuống xe.

Nàng dùng nước suối nhúng ướt khăn, mang về cho ta lau mặt, lại áp vào mắt một hồi, đợi đến khi nàng cảm thấy không sao, ta bước xuống xe. Phía ngoài, Tổng Kha và sĩ tốt nhìn thấy ta, đều lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi rút hành lễ. Ta gật đầu với bọn họ, lại hỏi chút ít đi đường thế nào, ăn uống ra sao... Hấn huyền một trận, ta đi tới xe Ngụy An.

Ngụy An ngồi trong xe, đờ đờ gọt gọt, đang làm một con thuyền. Thấy ta, hấn có chút kinh ngạc, hành lễ.

“Tứ thúc không dùng bữa?” Ta hỏi.

Ngụy An mặt không chút thay đổi: “Trưởng tẩu cũng chưa dùng.”

“Như vậy vừa lúc, ta và Tứ thúc cùng dùng.” Ta không chờ hấn trả lời, bảo A Nguyên mang com nắm và nước tới.

Ngụy An có chút do dự, nhìn ta một chút, dùng việc trong tay, xuống xe ngồi cùng ta, cầm lấy một nắm com từ từ ăn.

“Tứ thúc đang chế thuyền?” Ăn xong, ta nhìn món đồ gỗ còn chưa thành hình.

“Đạ.” Ngụy An vừa nhai vừa nói, “Đệ đang thử tìm cách chế xích sắt vừa bền vừa dễ tháo.”

Ta mỉm cười, ý nghĩ không tệ, nhưng hiện tại đã quá muộn.

“Tứ thúc.” Đáy lòng ta thâm trầm, chậm rãi nói, “Nếu... Ta nói nếu, thủy trại bị đốt, những thuyền kia sẽ thế nào?”

Ngụy An suy nghĩ một chút: “Các thuyền tách ra bất tiện, đêm qua lại có gió, lại chưa tháo xích, thuyền đã bị cháy.”

Nói cách khác, thủy trại lớn như thế, chưa khai chiến đã không dùng được. Hậu quân Ngụy Đàm, là nơi cuối cùng của doanh trại. Ta cảm thấy rừng mình, im miện không nói.

“Trưởng tẩu chó sợ.” Ngụy An yên lặng một lúc, nhìn ta, hai mắt trong veo, “Chờ đệ nghĩ ra cách tháo xích đơn giản hơn, lần sau tái chiến, thủy trại sẽ không bị đốt.”

Ta sững sờ một chút, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng không có sức mà cười. Nhớ tới bóng dáng đêm qua, đáy lòng khổ sở.

“Như thế, Tứ thúc cố gắng lên.” Ta nói xong đứng dậy, trở về xe ngựa của mình.

Xe ngựa gấp gáp đi tiếp, Kỳ Lăng đã sớm bị bỏ lại phía sau. Núi sông cỏ cây, mặc dù cách Nam Phuong một con sông, nhưng phong cảnh hoàn toàn khác Bắc Phuong.

Không ai có tâm tình du ngoạn sơn thủy, đi thẳng đến sau giờ ngo, Tổng Kha tới nói với ta, mười dặm phía trước là địa giới Tân An, có một thành trì tên Uyển thành, là trung tâm huyện của Uyển huyện, chúng ta sẽ nghỉ tại đó.

Ta không hiểu rõ mấy thứ này, để mặc Tổng Kha an bài. Mặt trời từ từ lặn, quả nhiên, một thành trì xuất hiện trong tầm mắt. Mọi người đều vui mừng, vội vàng đi tới, đến dưới thành, lại thấy cửa thành đóng chặt.

Tổng Kha đứng dưới gò cửa, lát sau, một người thò đầu từ trên thành xuống.

“Người nào đến?”

“Ta là thiên tướng Tống Kha dưới trướng Thừa tướng! Còn không mau mở cửa!” Tống Kha nói.

Người kia nói: “Ôi ôi! Hóa ra là Tống tướng quân! Chờ chút, gần đây nghe được phía trước có chiến sự, Huyện trưởng không tùy tiện cho mở cửa, cho nên tiểu nhân phải hỏi trước!” Nói xong, một tiếng kety, cổng thành chậm rãi mở ra.

Tống Kha ngăn cản mọi người, không đi vào bên trong.

“Sao thế?” A Nguyên nghi ngờ bò sang cửa sổ xe nhòm ra, lát sau, chỉ thấy Tống Kha hét lớn một tiếng: “Quay đầu lại! Đi!” Mọi người kinh hãi, xa phu vội vàng quay đầu ngựa, ta và A Nguyên bị xóc, ngã lộn trên đệm.

Đội ta ngồi thẳng dậy, chỉ nghe được tiếng kêu truyền đến, Tống Kha hô to: “Hộ vệ chủ nhân!” Lời còn chưa dứt, tiếng binh khí đã vang lên.

Xe ngựa chạy nhanh, bụi đất bay đầy trời, ta không hiểu lắm mấy chuyện chém giết. Xe ngựa chạy như bay, không lâu sau đã bỏ lại những âm thanh chém giết phía sau. Trông tránh gần một khắc, đột nhiên, rắc một tiếng, xe ngựa rung mạnh, xa phu hô lớn một tiếng, một hồi lâu mới ngừng lại được.

Ta kinh hồn, đang muốn hỏi chuyện gì, xa phu thờ hồng học nói: “Phu nhân! Xe không thể chạy được nữa rồi! Ngựa kéo xe đã chết một con!”

Chuyện bất trắc xảy ra, lòng ta rối loạn, mặc A Nguyên ngăn cản, ta nhảy xuống nhìn xe.

Từ phía là rừng núi, an tĩnh không người. Trước xe ngựa, hai con ngựa chỉ còn một con, thờ hồng hèn. Xa phu tháo dây ra khỏi con ngựa chết, than thở: “Kể từ khi rời khỏi Kỳ Lăng, chả được nghỉ mấy lần, nguyên nghĩ tới ban đêm có thể đi vào thành thị, nhưng... Ôi...”

Đang lúc này, một trận tiếng vó ngựa dồn dập tới gần, tâm trạng của ta chấn động, đang muốn gọi bọn họ đi trốn, xa phu nói: “Không cần trốn! Là xe ngựa Tử công tử.”

Ta nhìn lại, quả nhiên, xe ngựa kia chạy như bay mà đến, nhưng ngồi ở vị trí xa phu là Ngụy An.

“Hù!” Ngụy An không thạo đánh xe, chạy quá vài trượng xe ngựa mới dừng hẳn.

“Tứ thúc!” Ta vội vàng tiến lên phía trước, nhìn hấn từ trên xuống dưới, “Tứ thúc không sao chứ?”

Ngụy An để roi xuống, nhảy xuống xe, lắc đầu: “Không sao.”

“A! Cuối cùng cũng dừng lại rồi!” Ta đang định nói tiếp, không ngờ, mảnh xe nhấc lên, Vi Giao xanh mét như tàu lá chui ra, “Hù chết mỡ rồi!”

Ta kinh ngạc nhìn bọn họ.

Vi Giao vỗ vỗ bụi đất trên người, cười nói: “Thiếu phu nhân chớ sợ, con ngựa của mỡ trúng tên, may nhờ Tử công tử kéo lên xe, rồi xa phu lại trúng tên, Tử công tử lại đánh xe.” Dứt lời, hấn chấp tay, “Thiếu phu nhân có sao không?”

Ta: “...”

“Không biết quân sĩ thế nào rồi?” A Nguyên hỏi.

Vi Giao lắc đầu nói: “Trong thành trì kia là quân địch, Tống Kha tướng quân lợi dụng sơ hở giúp chúng ta chạy trốn, từ chiến ở phía sau, sợ rằng hung hiểm khó lường.”

Mọi người im lặng. Ta nhìn xe ngựa không trọn vẹn, buồn bã nói: “Giờ phải làm thế nào?”

Vi Giao suy nghĩ một chút, nói: “Mỡ đã từng hành nghề y ở nơi này, nếu thiếu phu nhân nguyện ý, mỡ có một kế này.”

Ta nói: “Thỉnh Vi Biển Thước nói.”

Vi Giao nói: “Dân ở đây, phàm là người giàu có đều có xe ngựa, mỗi lần đại chiến, toàn gia di chuyển là chuyện thường. Chúng ta có bốn người, ba con ngựa, không bằng để xe hồng lại, buộc hai ngựa vào một xe, cưỡi một con, thoát nhìn giống người đi đường.”

Ta nhìn hấn, rồi lại nhìn mọi người một chút.

Ra khỏi nhà, trên người ta và Ngụy An là quần áo tầm thường, xe ngựa kiểu dáng tầm thường, lý do vì không muốn rêu rao, vừa lúc hôm nay cần dùng.

“Người nào ngồi xe? Người nào cưỡi ngựa?” Ngụy An hỏi.

Vi Giao nói: “Thiếu phu nhân thân thể không tiện, cùng A Nguyên ngồi xe, công tử và xa phu ngồi trước đánh xe, mỡ cưỡi ngựa.”

A Nguyên hồ nghi nhìn hấn: “Không phải Biển Thước muốn chạy một mình chứ?”

Vi Giao trừng nằng, ảo não nói: “Mỡ há lại làm chuyện vô nghĩa?! Cô thử nhìn mà xem, nam tử trưởng thành ai không cưỡi ngựa! Mỡ đã đi theo Đại

công tử, sinh là người của Đại công tử, chết là...”

“Được rồi.” Ta lên tiếng cắt đứt, “Cứ theo lời Vi Biển Thước, việc này không thể chậm trễ, mau chuẩn bị.”

Mọi người đáp ứng, chia nhau thu dọn.

Xe ngựa ta ngồi bị hồng bổng xe, đồ trên xe được mang ra ngoài, chất lên xe Ngụy An, vì không muốn để lại dấu vết, mọi người đẩy xe xuống khe núi bên cạnh. Chuyện còn lại, tựa như Vi Giao nói, ta và A Nguyên ngồi trong xe, xa phu và Ngụy An ngồi ngoài xe, Vi Giao cưỡi ngựa.

Vi đóng giả giống người bản địa, theo lời Vi Giao chỉ điểm, trên đầu ta quấn khăn, tóc Ngụy An để chỏm cũng bị A Nguyên sửa thành dáng vẻ quê mùa. Hết thấy an bài xong, Vi Giao thấy giống rồi, lúc này mới lên đường.

Sắc trời đã tối, đoàn người gặp bất trắc, ai ai cũng mệt mỏi, không ai mở miệng nói chuyện.

Dọc theo đường đi, chúng ta không tìm được chỗ nghỉ chân, chỉ có thể ngủ ngoài đồng. Vi Giao, xa phu, Ngụy An đi tìm củi, ta và A Nguyên ở lại, lấy com nắm, lương khô ra chia.

Lúc trời tối, lửa nổi lên, ánh sáng hòa tan bóng đêm. Ta và A Nguyên cầm com nắm, bẻ thành từng tiếng nhỏ, cho vào miệng, Ngụy An ăn xong trước, loay hoay với cái thuyền.

Đối diện, Vi Giao và xa phu tán gẫu đến vui vẻ.

“Lúc trước nỗ nghe quân sĩ gọi người là Hoàng thúc?” Vi Giao nói.

Xa phu cười ha ha: “Tiểu nhi gọi loạn, không dám nhận.”

“Có gì mà không dám nhận, lúc trước hàng xóm của ta, ai tuổi lớn chút đều được gọi là thúc.” Vi Giao vừa nhai vừa nói, “Nghe khẩu âm Hoàng thúc, giống như ở Hành Châu.”

“Đúng vậy, ta là người Hành Châu.”

“Ồ, vậy ta và thúc coi như nửa đồng hương, Mậu Châu và Hành Châu sát nhau...”

Hai người cười cười nói nói, bên này im ắng hơn nhiều.

Ta đang nhớ tới Ngụy Đàm, rời khỏi Kỳ Lăng đã gần một ngày, không biết chiến sự ra sao. Dọc đường đi, lòng ta vương mắc chuyện này, đứng ngồi không yên. Nếu muốn từ Kỳ Lăng về Ung Châu, phải đi qua Uyển thành, Uyển thành bị công chiếm, tình thế càng thêm hung hiểm.

Ngụy Đàm... Ta nhớ đến chàng, lòng nặng trĩu. Nhưng bản thân ở nơi hoang dã mịt mờ, chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Đột nhiên, A Nguyên dùng sức kéo ta: “Phu nhân...”

Ta nhìn nàng, thấy nàng nhìn chăm chăm phía trước, thần sắc khẩn trương.

Ta theo hướng nàng nhìn lại, trong bóng đêm xuất hiện hai người. Đó là hai tráng hán, quần áo trên người thô tục, đầu tóc rối bời, đao trên tay sáng loáng.

Vi Giao và Hoàng thúc nhìn thấy bọn họ, mặt biến sắc, đứng lên khỏi mặt đất.

“Các người người phương nào?” Vi Giao khẩn trương hỏi.

Một người nhìn hẩn, lại đánh giá ta và A Nguyên, lộ ra nụ cười hèn mọn. Hẩn nhổ nước miếng lên lưỡi đao, dùng tay áo xoa xoa: “Bọn ta là dân phụ cận, các người nghỉ đêm ở núi này là địa phận của bọn ta, bọn ta tới thu chút tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Uyển Thành.

A Nguyên ôm cánh tay ta, nhìn ta, thần sắc khẩn trương.

“Nhưng ta không có tiền.” Vì Giao nói.

Lòng ta nói hồng rồi. Quả nhiên, hai người kia liếc mắt nhìn nhau, cười lên, mang theo ngoan lệ.

“Ô hay!” Một đại hán vóc dáng thấp lùn khinh miệt nói, “Có xe có ngựa, không tiền? Thế đạo này ông nội đây chỉ thấy người ta tiếc mệnh, chưa thấy ai tiếc tiền!”

Người kia giờ đao lên, hướng về phía Vì Giao: “Bỏ tiền bảo vệ tính mạng!”

Mọi người sắc mặt trắng bệch, Vì Giao nhìn chăm chăm lưỡi đao, sợ đến nỗi một câu cũng không nói nên lời.

“Tráng sĩ chậm đã, nghe thiếp nói một lời!” Ta thấy không ổn, vội nói, “Chúng ta vì tránh họa chiến tranh mà rời khỏi nhà, đi vội vàng, xác thực không mang theo tiền tài. Tráng sĩ không tin thì lên xe kiểm tra, đồ đạc ở tất trong đó. Tráng sĩ muốn tiền tài thì lấy xe ngựa đi, kính xin giờ cao đánh khẽ, chớ làm tổn thương tính mạng người nhà!”

Hai người kia nhìn ta, lát sau, người cao nháy mắt với người thấp, người thấp đi tới xe ngựa. Lát sau, hần đi ra, sắc mặt ảo não: “Đúng là không có tiền.”

Người cao có chút thất vọng, nhìn về phía ta, bỗng nhiên cười cười, thu đao. Hần xoa xoa lưỡi đao, đi tới, đánh gá ta từ trên xuống dưới. Lòng ta căng thẳng, không khỏi lùi lại hai bước.

“Không mang tiền cũng không sao,” mắt hần lóe sáng, “Vị mỹ nhân này theo ta hồi trại, đảm bảo nàng...”

Lời còn chưa dứt, kẻ thấp lấy cùi chỏ đụng hần.

“Đại ca đã nói chỉ giết tiền, không cướp người.” Hần nhỏ giọng nói.

Người cao trừng mắt, nhìn tứ phía, thầm nói: “Đại ca không có ở đây, ta đây đã ba mươi...” Nói xong, liếc về phía ta, lộ vẻ thèm thuồng.

Ta phát sợ, cầm chặt tay A Nguyên, lùi về phía sau hai bước.

“Đương Tam! Đặng Ngũ!” Lúc này, một giọng nói trong rừng truyền đến, “Thế nào? Có hàng không?”

Tựa như gió mát giữa đêm hè, ta nghe giọng nói này, ngẩn người.

“Có hàng có hàng!” Kẻ thấp nói. Cỏ cây bị vạch ra, tiếng bước chân truyền đến, lát sau, một người che nửa bên mặt, từ trong rừng đi ra.

Thấy ta, chàng sững sờ một chút.

“Ta sớm bảo các ngươi đánh cướp người đi đường không tốt, hôm nay lại cướp phải người mình.” Công Dương Quế giạt khăn che mặt xuống, nhàn nhạt cười. Bóng đêm tĩnh mịch, trong núi, chỉ có vài ngọn đèn như ánh sao le lói.

Đó là một thôn xóm bỏ hoang, mấy gian nhà tranh tan hoang được sửa chữa lại, người có thể ở.

“Chỗ ở đơn sơ, muối ở tạm.” Công Dương Quế đưa ta vào nhà, chỉ chỉ cái giường lót cỏ khô, “Muội và A Nguyên ngủ chung.”

Ta gật đầu tạ ơn, so với ngủ ngoài đồng, chỗ này tốt hơn nhiều lắm. Mới vừa ở trong rừng sợ bóng sợ gió một hồi, hai người mới vừa rồi cướp bóc hần là hảo hữu xuất thân giang dương đại đạo của Công Dương Quế. May mà Công Dương Quế xuất hiện, nếu không suýt nữa đã xảy ra chuyện xấu. Công Dương Quế lên tiếng hỏi tình huống của chúng ta xong, nói ngủ ngoài đồng nguy hiểm, đề nghị chúng ta tới chỗ bọn họ nghỉ qua đêm.

Nói thật, lúc trước đã trải qua kinh sợ, ta rất cố kỵ bọn họ, nhưng vẫn tin tưởng Công Dương Quế, hơn nữa ngủ ngoài đồng, chúng ta mấy người tay không tác sắc, vô luận gặp phải dã thú hay truy binh đều không thể thoát thân.

Ngoài cửa, bảy tám đại hán tướng mạo rắn chắc, nhìn vào trong này, khuôn mặt tò mò. A Nguyên kéo ta, sắc mặt sợ hãi.

Công Dương Quế thấy thế, nói với ta: “Bọn họ là huynh đệ làm bảo tiêu với ta, con người trọng nghĩa. Lúc trước gặp chuyện bị thương nặng, bắt đắc đi mới trốn tới đây, thấy thôn hoang vắng liền dừng chân, nếu không phải cùng đường, sẽ không đi làm sơn tặc.”

“Vốn là giang dương đại đạo...” A Nguyên bất mãn nói thầm.

Ta néo tay nàng, ý bảo chớ lên tiếng, mỉm cười nói: “Là huynh đệ bảo tiêu, cũng coi như cố nhân.”

Công Dương Quế ngoắc ngoắc tay với bọn họ: “Còn không đi vào.”

Lời này vừa nói xong, các đại hán rồi rít đi vào, cười ha ha, có người gật đầu với ta, có người chấp tay với ta, có người thi lễ với ta, hò hét loạn lên.

“Không biết phu nhân là cố nhân Công Dương huynh đệ, đắc tội!” Dương Tam gãi đầu, khuôn mặt ngượng ngùng.

Đặng Ngũ một bên cười nói: “Phu nhân không biết, huynh đệ bọn ta đòi lương thực, không hung thần ác sát không hù dọa được người, chứ bản tính bọn

ta đều là người tốt...”

Dương Tam chọc hân: “Đặng Ngũ người đừng dặt vàng lên người, mới vừa rồi ai vừa nhổ nước miếng vừa mắng, hỏi muốn tiền hay muốn mạng?”

Đặng Ngũ chọc lại: “Người thì sao, mới vừa rồi người còn nói mình đã ba mươi, muốn cướp phu nhân...”

Hai người người một câu, ta một câu, những đại hán kia cười vang, ta và A Nguyên mỉm cười, hai mặt nhìn nhau.

Mặc dù một đường một mối, nhưng ta không chút buồn ngủ, sắp xếp xong xuôi, ta gọi Công Dương Quế. Ta muốn nói chuyện với chàng, không vì cái gì khác, muốn hỏi sao chàng lại ở đây, thứ hai là hỏi chàng chuyện Ngụy Đàm và Uyển thành.

Chuyện thứ nhất nói xong, ta căn bản cũng đoán được, Công Dương Quế đi qua trạm kiểm tra thì bị chặn, nhưng do thân phận chàng, người áp tải không dám trối lại giống phạm nhân bình thường, cho nên, Công Dương Quế lại trốn thoát, một đường đến Nam Phương tìm huynh đệ.

Chuyện thứ hai, Công Dương Quế nói mấy ngày nay chàng đều ở nơi thôn dã, chuyện Kỳ Lăng và Uyển thành chàng không rõ. Nhưng tình hình ở Uyển thành, chàng cũng nói với ta một chút.

“Kỳ Lăng, Uyển thành đều là địa giới của Vinh quận, nơi đây đường thủy nhiều, di chuyển bằng thuyền bè, Đại công tử chọn tuyến đường này cho muội hồi Ung Đô, chắc nghĩ đi đường thủy nhanh và tiện.” Công Dương Quế nói, “Ban đầu Thừa tướng phạt Nam, lấy Vinh quận tiến vào, chắc cũng suy tính như vậy.”

Ta gật đầu.

“Bắt đầu khai chiến, Lương, Ngô một đường lui bước, mà Vinh quận, Thừa tướng đánh chiếm không quá bảy ngày.” Công Dương Quế ý vị thâm trường nhìn ta, “Muội có từng nghĩ, thủy quân Lương Ngô tình nhuệ, đối với bọn họ mà nói, Vinh quận dễ thủ khó công, tại sao không tới bảy ngày đã bị đánh lui?”

Ta căng thẳng nhìn chàng.

Công Dương Quế nhìn ra ngoài cửa, nói: “Nơi đây là chốn cũ của Lương thị. Thừa tướng ép Thiên tử lệnh chư hầu, dân Vinh quận nhiều người ghét Thừa tướng. Lương Mân coi như lui, muốn trở về là chuyện dễ dàng. Sau Uyển thành có hào Giang Thiên, một khi cướp được, cũng cách trở nam bắc. Hiện tại Uyển thành trong tay Lương Mân, cùng Kỳ Lăng tạo thành thế gọng kìm.” Chàng dừng lại, nói, “Cái này, sợ là âm mưu từ lâu.”

Ta nghe chàng nói, cả người giống như ngâm nước lạnh, từng trận rét lạnh.

“Lúc ta rời khỏi Kỳ Lăng, phu quân còn chưa biết chuyện này.”

Công Dương Quế trầm ngâm, nói: “Uyển thành là nơi quan trọng, nếu có dị động, chắc chắn có do thám báo lại.”

“Nhưng ta đến cửa thành mới biết có biến.” Tim ta đập ngày càng gấp, nhìn chăm chăm Công Dương Quế, “Huynh cũng nói Lương Mân ừ mưu đã lâu, không chừng cái gì cần làm bọn chúng đã làm xong, chỉ còn chờ đại quân tiến vào.” Ta vừa nói vừa tưởng tượng đại quân tiến vào Uyển thành như vào trong hũ, ánh lửa, máu tươi, tiếng kêu, người chạy ra sẽ bị nước sông nuốt sạch...

“Có thể truyền tin cho huynh trưởng.” Một giọng nói bình tĩnh truyền vào.

Ta kinh ngạc quay đầu lại, thấy Ngụy An đứng cạnh cửa. Hân nhìn chúng ta, nói: “Huynh trưởng từng nói, huynh ấy lệnh tướng phòng thủ một khi có biến, thì châm lửa làm hiệu.”

“Trong rừng sao... Có thể được, nhưng người không quen đường không thể đi được.” Lúc mọi người tụ tập. Dương Tam suy nghĩ một chút, nói.

Ta gật đầu: “Chính vậy, thiếp nghe nói chư vị tráng sĩ quen thuộc địa hình này, muốn cầu chư vị giúp đỡ.”

Bọn đại hán nhìn nhau.

“Đốt lửa trên núi cũng không có gì, chỉ cần leo lên núi thả một mồi lửa.” Một người ngoáy lỗ tai, liếc qua, nói: “Nhưng Ngụy tặc gian xảo, Vinh quận người người muốn giết...”

Lập tức có người nói: “Ngô Côn kia cũng không phải người tốt, huynh đệ bọn ta bị giết, còn Bộ đại ca, hiện tại sinh tử chưa rõ.”

Mọi người bàn tán sôi nổi. Công Dương Quế không nói chuyện. Ta nhìn về Dương Tam, hân khoanh tay trước ngực, không tỏ thái độ.

“Nếu chư vị tráng sĩ chịu hỗ trợ, thiếp sẽ trả thù lao.” Ta nói.

Lời vừa nói ra, trong phòng lập tức yên lặng như tờ.

“Phu nhân đã nhắc tới chuyện trả thù lao, vậy ta đây cũng nói luôn.” Dương Tam cười cười, nói: “Huynh đệ bọn ta, xuất thân đạo thương, làm chuyện phu nhân nói, chính là đối nghịch với Lương Ngô, chuyện này hung hiểm, phu nhân chắc cũng hiểu.”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, thiếp sốt ruột cứu phu quân, chuyện trả thù lao, tráng sĩ cứ nói.”

Dương Tam chậm rãi nói: “Phu nhân xuất thân đại gia, trượng phu của phu nhân ít nhất cũng là tướng quân, chuyện này nể tình Công Dương huynh đệ bọn ta mới đáp ứng.”

Ta hiểu ý tứ của hắn, nói: “Tráng sĩ cứ ra giá.”

“Mười vạn tiền.” Dương Tam nói.

Nói xong, mọi người phía sau hắn lộ vẻ kinh ngạc.

Ta nhìn hắn, chốc lát nói: “Mười vạn tiền? Tráng sĩ có biết một tòa ngũ trạch chỉ bán được vài đồng? Nhà thiếp nghèo, tính mạng toàn gia cũng không đáng mười vạn tiền.”

Dương Tam cười cười, nói: “Phu nhân có thể xuất bao nhiêu tiền?”

“Một vạn tiền.” Ta nói, “Nhà ta đồ nát, phu quân lương bổng thấp, gom góp chỉ được bằng này, cũng chỉ có thể xuất ra bằng này.”

Dương Tam nói: “Bọn ta huynh đệ tám người, một vạn tiền sợ không đủ.”

Ta cắn môi: “Tráng sĩ muốn bao nhiêu?”

Mắt Dương Tam chột lóc: “Một vạn rưỡi.”

Ta nhìn hắn: “Thiếp lại thêm một ngàn, một vạn mốt.”

“Ít nhất một vạn ba.”

“Một vạn một ngàn rưỡi.”

Đặng Ngũ phía sau Dương Tam không nhìn được, nói: “Một vạn hai!”

“Đồng ý.” Ta mỉm cười.

Dương Tam lườm Đặng Ngũ, Đặng Ngũ nhìn hắn, lại nhìn ta một chút, vẻ mặt mờ mịt.

“Tráng sĩ, có làm không?” Ta hỏi Dương Tam.

Dương Tam hít sâu một hơi, đứng lên nói: “Bọn ta đáp ứng, dĩ nhiên giữ lời. Chỉ không biết phu nhân đang ở đây, trả tiền thế nào?”

Ta đáp: “Công Dương công tử biết nhà thiếp, chúng ta làm khế ước, giao cho công tử. Tương lai tất cả ở Ung Đô, sẽ lấy ra làm bằng chứng.”

Dương Tam ngẩn người, bật cười: “Nói như thế, chúng ta lại phải đưa phu nhân hồi Ung Đô lấy tiền?”

“Chuyện này ta là người đứng ra đảm bảo.” Công Dương Quế không nhanh không chậm mở miệng, “Phu nhân đáp ứng số lượng, do ta giao nhận.”

Dương Tam nhìn chàng, chốc lát, cười cười với mấy đại hán: “Còn chờ gì nữa! Buôn bán tới! Tìm lửa ra khỏi cửa!”

Bọn đại hán đồng loạt đứng dậy, lấy đồ của mình.

Ta thờ phào một hơi, thi lễ với Dương Tam: “Đa tạ tráng sĩ.”

“Xong chuyện hãy tạ ơn!” Dương Tam khoát tay chặn lại, dẫn mọi người ra cửa.

Bọn họ đi một lúc lâu. Đêm đã khuya, phía ngoài nhà tranh yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu. Ta đứng trước cửa, nhìn về phía xa, đêm đen như mực, không trăng không sao.

“Nghỉ ngơi trước đi.” Công Dương Quế đi tới, ngó ngó phía ngoài, “Ban đêm leo núi phóng hỏa, lại phải bí mật, sẽ không quá nhanh.”

Ta lắc đầu một cái: “Ta chờ chút nữa.”

Công Dương Quế không nói chuyện, ngồi xuống tảng đá cạnh cửa.

“Mới vừa muội và Dương Tam cò kè mặc cả, không thua năm đó là mấy.” Bỗng nhiên chàng nói.

Ta nhìn chàng, khóe môi cong lên: “Phải không?” Trước kia ở Trường An, Công Dương Quế được Nhị huynh ủy thác, theo ta ra khu phố bán đồ cũ. Năm đó chàng cảm thấy mất mặt, không chịu đứng cùng ta, lại không muốn đứng quá xa, đành đứng cách một đoạn nhìn lại, cái bộ dáng không được tự nhiên kia, đến nay ta vẫn còn nhớ rõ.

“Mới vừa phu nhân mặc cả với hán làm gì.” A Nguyên nói, “Không sợ hán cảm thấy giá quá thấp mà cự tuyệt sao?”

“Cự tuyệt? Sao có thể cự tuyệt?” Ta cười nhạt, “Bọn họ nghèo đến mức đi cướp, phóng lửa có thể được vụn tiền, cao hứng còn không kịp.” Nói xong, nhìn Công Dương Quế, thật lòng nói, “Đa tạ công tử giữ bí mật.”

Chàng nhìn về ta, thần sắc không gọn sóng, trong đôi mắt tỏ vẻ ngẫm hiểu. Làm huynh đệ với giang dương đại đạo, vốn không phải cười ngửa xem hoa, ta thông qua Công Dương Quế giao thiệp với bọn họ, cũng phải tuân thủ quy củ bọn họ, bọn họ thiếu tiền, ta chính là làm ăn, muốn làm ăn thì phải định giá.

Thân phận Công Dương Quế, bọn Dương Tam đều biết. Ta là cô nhân Công Dương Quế, khó tránh khỏi bọn họ suy đoán thân phận của ta, điều này có thể nhìn ra từ giá tiền ta trả cho bọn họ.

Mười vụn tiền, không mấy nhà ở Ung Đô có thể xuất ra. Dương Tam ra giá này là muốn thử dò xét, nếu ta đáp ứng, xuất tiền là chuyện nhỏ, để bọn họ nhìn ra thân phận, sau này sẽ có nhiều phiền toái. Một vụn tiền, nhà bình thường vay mượn chấp vá có thể được, ta mặc cả, kêu ca than vãn, thứ nhất giải trừ nghi ngờ của Dương Tam, thứ hai nói cho hán biết, vượt quá giá tiền, vụ này khỏi làm.

Tựa như ta nói với A Nguyên, bọn họ thiếu tiền, sẽ đáp ứng...

“Trưởng tàu, bên kia.” Ngụy An bỗng nhiên nói.

Ta hoàn hồn, nhìn về hướng hán chỉ. Quả nhiên, nơi xa, một ngọn lửa xuất hiện trong đêm tối, càng ngày càng sáng.

“Là hương Uyển thành.” Công Dương Quế đứng lên, phui phui y phục, nhìn ta một chút, “Một vụn hai, mười phải xuất tiền rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: La Hương (1).

(1) La Hương: Tên một địa danh.

Bọn đại hán tinh thần rất tốt, vừa nói vừa cười.

Ta tiến ra đón, hành lễ nói: “Đa tạ chư vị tráng sĩ.”

“Phu nhân quá đa lễ, không cần cảm ơn!” Dương Tam khoát tay cười nói, dứt lời, vỗ vỗ bả vai Công Dương Quế: “Huynh đệ, chuyện tối nay làm thật sáng khoái! Nếu có rượu nên hào hào uống vài hũ!”

Công Dương Quế không hưng phấn giống bọn họ, nhìn sắc trời, nói: “Còn một canh giờ nữa trời hừng sáng, mọi người mau đi ngủ, trời hừng sáng lập tức rời khỏi đây!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

“Vì sao?” Đặng Ngũ không hiểu, hỏi.

Công Dương Quế chỉ chỉ ánh lửa, nói: “Lửa này tắt kinh động Uyển thành, không lâu nữa, Ngô quân sẽ tới đây tra xét, vụn nhất lục soát, chúng ta sẽ trốn không thoát.”

“Chỗ này vất vả lắm mới tìm được, lại muốn đi?”

“Đi thì đi.” Dương Tam suy nghĩ một chút, hào khí vung tay lên, “Huynh đệ bọn ta lên rừng xuống biển, ở nơi này vô tiền vô thực đã sớm chán ngán, vừa lúc đổi chỗ. Nghe lời Công Dương huynh đệ, đi ngủ cả đi! Hừng sáng rời khỏi!”

Bọn đại hán nghe được lời này, tất cả giải tán, tự đi tìm chỗ ngủ.

A Nguyên nhìn về phía ta: “Phu nhân, chúng ta cũng đi cùng?”

Ta gật đầu: “Phải.” Dứt lời, ta đi sắp lại giường. Một ngày một đêm chưa được nghỉ ngơi, một canh giờ này ngủ hết sức khổ sở. Các loại cảnh trong mơ, tiếng thét chói tai, bóng dáng Ngụy Đàm đứng nơi đó, bởi không không đi.

Khi ta bị A Nguyên đánh thức, mí mắt nặng trĩu, không mở ra nổi.

“Ngủ thêm tý nữa...” Ta vô lực nói, cuộn người lại.

“Phu nhân, không thể ngủ tiếp!” A Nguyên vội lay ta, “Công Dương công tử nói giờ không đi, gặp phải truy binh sẽ phiền toái!”

Truy binh? Ta giật mình, tỉnh táo lại. Sửa sang y phục qua loa rồi đi ra cửa, mọi người đã dậy hết, trong sân đốt một đồng lửa, phía trên nướng một con gà rừng, Công Dương Quế một tay cầm chén nước, một tay cầm thịt nhai.

“Phu nhân! Tới dùng bữa!” Hoàng thúc lột một đồng cỏ khô cho ta, lại đưa tới một miếng thịt lớn, “Mau dùng bữa, Công Dương công tử bắt gà núi!”

Ta nhận lấy, ngồi xuống đồng cỏ khô. Nhìn về phía Công Dương Quế, chàng ngồi ăn không nói tiếng nào, trong ngọn lửa, mí mắt hạ thấp, không nhìn ra điều gì.

“Cả đêm không ngủ?” Ta hỏi.

Công Dương Quế nhìn ta một chút: “Ừ!”

Ta không nói gì, Hoàng thúc lại chia thịt, ta đưa cho Công Dương quế.

“Muội ăn đi.” Công Dương Quế phui tay, đứng dậy, giọng nói không nhanh không chậm, “Các huynh đệ nhanh chút, một khắc nữa lên đường.”

Nhân số quá đông, bọn ta bên này cộng thêm đoàn người Dương Tam, chừng mười mấy người. Nam tử trưởng thành chiếm đại đa số, phụ nhân và hài tử thưa thớt vài người, không có lão nhân, đội ngũ ở trên đường như vậy rất kỳ quái.

Công Dương Quế và ta đều cảm thấy không ổn, cùng Dương Tam tính toán, hắn nói: “Huynh đệ bọn ta muốn hỏi Nhữ Nam, nghe nói tàu chiến phía Lương Mân đã rút lui, vừa lúc quay về xem một chút.”

Công Dương Quế nói: “Huynh đi Nhữ Nam, đi đường này thêm mười dặm nữa sẽ đến La Hương, sau đó chúng ta tách ra.”

Có người hỏi: “Công Dương huynh đệ có đi cùng bọn ta không?”

Công Dương Quế lắc đầu: “Ta và phu nhân cùng đường, đi Đông Nam hỏi Ung Đô.”

Dương Tam nhìn chàng, chốc lát, gật đầu một cái.

Hắn thờ dài nói: “Chuyện của đại ca, Công Dương huynh đệ cũng đã tận lực, nhưng bên Dương Châu kia lại gây khó dễ, ôi... Công Dương huynh đệ đi về trước cũng tốt, bọn ta hỏi Nhữ Nam tập hợp với hương đảng để nghĩ biện pháp. Huynh yên tâm, bọn ta liều mạng cũng phải cứu được đại ca ra ngoài.”

Công Dương Quế vỗ vỗ đầu vai hắn, không nói gì.

Ta đứng một bên nghe, có chút kinh ngạc, lúc trước ta vẫn lo lắng cho Ngụy Đàm, chuyện Công Dương Quế, ta chỉ hỏi sơ sơ, ta cho rằng chàng sẽ đi tìm Bùi Tiềm cứu người, thế nhưng không đi sao?

Trước khi lên xe, ta nhìn chung quanh, thấp giọng hỏi Công Dương Quế: “Huynh hỏi Ung Đô thật sao?”

“Ừ.” Chàng nói.

Ta nhìn chàng, gật đầu một cái: “Cũng tốt, Nhược Thiên vẫn chờ huynh.”

Công Dương Quế liếc về ta một cái, khóe môi mấp máy, dường như đang cười.

Tin tức Kỳ Lăng khai chiến đã truyền ra, người vội vàng rời đi không ít. Bọn ta và bọn Dương Tam phân thành hai đội, Công Dương Quế và chúng ta đi trước, bọn họ tách ra đi phía sau, ra về không quen biết.

Đi giữa đám người, ta yên tâm hơn nhiều, nhưng vẫn không dám ngủ, nhìn ra ngoài xe, tay không tự chủ đặt lên bụng.

“Phu nhân yên tâm, tiểu công tử không việc gì.” A Nguyên an ủi nói.

Ta quay đầu nhìn nàng, cười cười: “Sao ngươi biết là tiểu công tử?”

A Nguyên nghiêng đầu: “Không phải tiểu công tử thì là tiểu nữ quân, cũng tốt.”

Nói đến hài tử, lòng ta có chút ảm áp, nhưng nghĩ tới Ngụy Đàm, tâm tình lại ảm đạm.

“Chuyện ta mang thai, chớ nói với người ngoài.” Ta dặn dò A Nguyên.

A Nguyên hiểu rõ, hỏi: “Công Dương công tử thì sao?”

Ta im lặng một chút: “Cũng tạm thời không nói.”

A Nguyên gật đầu.

Ngô Chương hành động rất nhanh, đem qua lửa cháy tiết lộ bí mật, hẳn không án binh bất động nữa. Đi trên đường, chúng ta gặp vài toán quân tốt chạy tới Kỳ Lăng, cũng có vài người đi đường hồ nghi.

Lời nói chúng ta đã sớm nghĩ kỹ, chúng ta ở phía Nam, tránh họa chiến tranh mà tới, đi Chu huyện phía Đông Nam tìm thần thích nương tựa. Công Dương Quế là gia chủ, ta là phụ nhân của chàng, Ngự An là đệ đệ chàng, A Nguyên là muội muội chàng, Vi Giao là họ hàng của chàng, chỉ có Hoàng thúc không thay đổi, là lão bộc trong nhà.

Đi qua được hai trạm kiểm soát, thuận lợi đến La huyện.

“Đây là phụ nhân người?” Quân sĩ nhìn ta một chút, hỏi Công Dương Quế.

“Đúng vậy.” Công Dương Quế thần sắc tự nhiên.

Quân sĩ đánh giá ta, ta làm bộ như e lệ, cúi đầu trốn sau Công Dương Quế.

Quân sĩ cười cười, nhìn về phía Vi Giao.

“Đây là họ hàng người?”

“Đúng vậy.”

“Làm sao lại không giống vậy?” Một quân sĩ bên cạnh sắp tới đây, nhìn Công Dương Quế một chút, lại nhìn Vi Giao một chút, nghi ngờ nói, “Một người cao ráo tuấn tú, một người thấp lùn chất phác, còn lông mày kia cũng lạ...”

“Ai thấp lùn chất phác! Ai thấp lùn chất phác?” Vi Giao vừa nghe lời này lập tức gờ chân, mặt đỏ lên trừng hấn, chỉ vào lông mày, “Lông mày ta đây cha mẹ cho! Cong chút, rậm chút có gì không ổn?!”

“Hình dáng đệ ấy giống cậu ta.” Công Dương Quế thần sắc không thay đổi đề vi Giao lại, liếc hấn một cái, nói với quân sĩ, “Cậu ta chính là đáng lùn mặt tròn, mắt ti hí, mày rậm”

“Người nào đáng lùn mặt tròn, mắt ti hí...” Vi giao bất mãn trừng Công Dương quế, Hoàng thúc tranh thủ kéo hấn, cười ha ha chấp tay với quân sĩ, “Nhị vị tướng quân, biểu công tử nhà ta nóng vội, nhị vị tướng quân xin bỏ qua cho!”

“Phía trước hỏi gì lâu thế?”

“Đúng vậy! Bọn ta còn phải lên đường!”

Phía sau một trận ồn ào, ta quay đầu nhìn lại, là bọn Dương Tam.

“Àm ĩ cái gì!” Quân tử trừng bọn họ, nhìn về phía Công Dương Quế, nói, “Các người đi đi.”

Vi Giao vẫn xị mặt, Hoàng thúc kéo hấn tạ ơn quân sĩ, mọi người dắt ngựa đi qua trạm kiểm soát.

Đang lúc này, có tiếng lộc cộc truyền đến, một đội nhân mã vây quanh một chiếc xe ngựa, từ đường lớn bên kia chạy tới, cờ xí phấp phật, trên viết chữ ‘Ngô’.

“Mau nhường đường!” Người mở đường la to, bọn quân sĩ vội dọn đường.

Chúng ta lui vào ven đường, đoạn đường này, chúng ta gặp phải không ít quân Ngô, đã có thể thông dong ứng đối.

Chẳng qua đội nhân mã này hộ tống một xe, không biết bên trong ai ngồi. Ta đang suy đoán, người ngựa chạy qua trước mặt, bỗng nhiên, một gã ngồi trên lưng ngựa, bộ dáng văn sĩ, ánh mắt rơi trên người ta.

Trong lòng thất kinh. Nhìn gã văn sĩ kia giống như quen biết, nhưng ta không nhớ ra gặp ở đâu, chớp mắt, một dự cảm không lành truyền khắp toàn thân. Hấn vừa chạy qua, một tiếng ngựa hí vang, văn sĩ ghim ngựa, quay đầu lại.

“Phụ nhân?” A Nguyên thấy ta quay mặt ra chỗ đám người chen chúc, khuôn mặt kinh ngạc.

“Phụ nhân kia, ngừng đầu lên!” Một giọng nói truyền đến sau lưng.

Ta dừng lại, lát sau, quay đầu, đối mặt với người nọ.

Hắn nhìn ta, bỗng nhiên nở nụ cười: “Xem ra vừa tới đã gặp được khách quý!”

Đoàn người sắc mặt kịch biến. A Nguyên tím được tay ta, khuôn mặt hoảng sợ. Nháy mắt, ta nghĩ ra gặp người này ở đâu, chính là người đứng ngoài trường Ngụy Giác cách đây không lâu – sứ giả Ngô Côn.

Đang lúc ta cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, một giọng nữ từ từ trong xe ngựa truyền đến: “Lưu quận trưởng, chuyện gì thế?”

“Nữ quân.” Người nọ xoay người, hướng lên xe thì lễ, “Phó thị – phu nhân của Ngụy Đàm đang ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cầm Tù.

Mành xe bị kéo ra, nữ tử trẻ tuổi lộ mặt ra ngoài. Mặt đeo mạng che, ánh mắt rơi trên người ta, lộ ra giết mình và tò mò, trên dưới đánh giá. Đôi con ngươi trong tròng di thường, lông mày không rậm, nhưng mượt và thẳng, làm khuôn mặt thêm mấy phần nhuệ khí.

“Vị tướng quân này nói gì vậy!” Công Dương Quế tiến lên một bước, ngăn ta ở phía sau, “Đây là Phương thị – phu nhân của ta, sao tự nhiên lại trở thành Phó thị chứ!”

Lưu quận trưởng ở trên ngựa, liếc chàng một cái, không nhanh không chậm cười cười: “Phụ nhân người?” Hắn đột nhiên chỉ về phía sau Hoàng thúc, “Kia là người phương nào? Từ công tử nhà Thừa tướng, cũng là người nhà người?”

Ta cơ hồ nghe được tiếng tim đập của mình. Hoàng thúc sắc mặt cứng ngắc, phía sau ông, Ngụy An nhìn chăm chăm những người đó, mặt không chút thay đổi.

“Người đâu.” Nữ tử trong xe chậm rãi nói: “Đưa bọn họ đi.”

Rốt cuộc ta cũng đi Uyển thành. Ta và Ngụy An thân phận quý giả chút, bị nhét trong một chiếc xe, những người khác đều bị trói chặt tay, đi bộ trên đường. Kiếm của Công Dương Quế và dụng cụ của Ngụy An bị tịch thu, từ cửa sổ xe nhìn ra, Công Dương Quế hai tay bị trói nhưng dáng đi vẫn cao ngất.

Lúc trông thấy tường thành, ta nghĩ đến cảnh giết chóc hôm qua, không khỏi liếc về cổng thành, hai bên sạch sẽ, không có bất cứ cái gì. Tổng Kha và mấy lính tốt kia, sợ rằng lạnh ít dữ nhiều.

“Không được nhìn!” Binh lính phía ngoài phát hiện ta nhìn trộm, dữ tợn quát.

Ta xoay đầu lại, không nhìn nữa. Bây giờ không phải lúc thương cảm. Ta dựa vào vách xe, hít sâu một hơi, tay khẽ vuốt bụng. Có lẽ cảm thấy trong bụng có người đang chia sẻ cùng ta, tâm tình dần bình tĩnh lại.

Ta mở mắt ra, Ngụy An ngồi yên phía đối diện, mím môi, chân mày khẽ nhíu lại. Đó là một người không che giấu được cảm xúc, mỗi lần thấy vẻ mặt này, ta biết ngay hắn đang tức giận, về phần nguyên nhân, ta cảm thấy không phải do bị bắt, mà là do quân sĩ Ngô Côn lấy mất công cụ của hắn.

Sau khi xuống xe, chúng ta bị giam vào một tiểu viện. Ta một gian phòng, Ngụy An một gian phòng, người khác ở đâu ta không biết.

Bên trong phòng chỉ có một giường, chiếu rách nằm trên mặt đất, một tảng mạng nhện dày kết đầy trên xà nhà.

Đang lúc ta lo sợ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, nữ tử kia đi đến.

Lúc trước chưa nhìn kỹ được, ta chỉ thấy khuôn mặt hé lộ, hiện tại nàng đứng trước mặt ta, vóc dáng cao hơn ta, y phục bằng lụa, đồ trang sức tinh xảo thượng hạng.

Tuy bị bắt nhưng ta biết bây giờ ta vẫn có chút giá trị lợi dụng, không thể đánh mất đáng về kiều ngạo quá sớm.

Ta nhìn nàng, không nói gì.

“Tù phụ, gặp nữ quân sao không hành lễ?” Phía sau nàng, một thị nữ cau mày trách mắng.

Ta không chút hoang mang: “Hành lễ sao? Bàn về bối phận, lệnh tôn Ngô Tú, năm đó từng làm thiếp người họ hàng đồng lứa với cha ta, bàn về tuổi, thiếp lớn hơn nữ quân, nữ quân muốn thiếp hành lễ, chẳng lẽ không phải lấy uy vũ ép người?”

Nữ tử mặt khế biến sắc, nhìn ta, lát sau, bỏ mạng che mặt xuống.

Ta có chút kinh ngạc, mũi nàng vừa vặn, môi anh đào, gương mặt khác với phỏng đoán của ta, hai má mướt mà, hiển nhiên là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi.

“Miệng lưỡi phu nhân rất được.” Nàng cao ngạo cười cười, “Chỉ không biết tại sao phu nhân biết thân thể của ta?”

Ta mỉm cười, thật ra không khó đoán, lúc họ tới giương cờ hiệu Ngô thị, mà một nữ tử được quận trưởng tôn xưng là nữ quân, như vậy, mười phần là tỷ muội Ngô Côn.

Ta không biết Ngô Côn có mấy người tỷ muội, nàng là vị nào.

Nhưng ánh mắt nàng nhìn ta vẫn không thay đổi, tò mò, phỏng bị, hiểu lầm, loại ánh mắt này lúc trước ở Trường An ta gặp không ít, lần trước còn được thụ giáo Kiều Đề – đây là ánh mắt tình địch.

Kiều Đề và A Nguyên đã từng nói, Ngô Côn muốn hứa gả một muội muội cho Bùi Tiềm, nếu như hắn không có các tỷ muội khác còn nhớ thương Bùi Tiềm, thì không thể nghi ngờ chính là người này.

Ta không tiếp lời nàng, nói: “Nữ quân hạ mình tới gặp, nếu có lời muốn nói, đừng ngại nói thẳng.”

Nữ tử tựa hồ có chút không vui, đi tới, đi lòng vòng quanh người ta, ngón tay vuốt vuốt mạng che mặt.

Ta sắc mặt không gọn sóng.

“Ta nghe Lưu quận trưởng nói, lúc trước phu nhân ở Kỳ Lăng, nếu không nhầm, đêm trước phu nhân rời khỏi Kỳ Lăng.” Bỗng nhiên nàng nói.

Cái này không coi là bí mật gì, ta nói: “Nữ quân thật thông tuệ.”

Nàng cười một tiếng: “Muốn biết bên kia thế nào không? Thủy trại Ngụy Giác bị huynh trưởng ta và Lương quân một mũi lửa đốt sạch, hiện tại đang chạy về Tây Bắc, ta nghe nói trong lúc giao chiến Ngụy Đàm bị trọng thương, tính mạng đáng lo.”

Giống như sét đánh ngang tai, lòng ta lo sợ mãnh liệt, kinh hoàng lan khắp toàn thân.

“Phu nhân không lo lắng sao?” Nữ tử nhìn chăm chăm ta, trong tròng cười mang theo xấu xa, “Ta nghe nói, phu quân của phu nhân đối xử với phu nhân vô cùng tốt, năm ngoái còn đích thân đến Hoài Dương đón phu nhân.”

Ta nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu thiếp nói lo lắng, nữ quân sẽ để thiếp đi sao?”

Nữ tử không nói gì, hai mặt nhìn nhau, tìm tòi trong mắt càng sâu.

“Lo lắng?” Nàng khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Phu nhân và Ngụy Đàm thành thân cùng lắm một năm, cũng là tình sâu như biển. Quý Uyên công tử và phu nhân là bạn cũ, Ngụy Giác tới phạt Hoài Dương, phu nhân có từng lo lắng tính mạng của Quý Uyên công tử?”

“Chuyện này không liên quan tới nữ quân.” Ta kiềm chế, thản nhiên nói.

Nữ tử xem thường, nhìn y phục trên người ta, chốc lát, hướng ra cửa gọi sứ tốt.

“Trông chừng nàng, đợi huynh trưởng ta đến sẽ xử trí.” Nàng nói.

“À, đúng rồi.” Nữ tử mới đi đến trước cửa, quay đầu nhìn về phía ta, cong khóe môi, “Ta họ Ngô tên Giáo, nhớ quên.”

Cửa bị đóng lại, rất lâu cũng không có ai. Ta ngồi trên giường, nhìn ánh sáng chiếu qua khe cửa đến xuất thần.

Trong bóng tối, tiếng tim đập càng rõ ràng hơn, chàng bị thương, bị thương rất nặng. Chàng còn đang chạy thoát thân...

Một giọng nhắc nhở cứ lặp đi lặp lại: Đó là Ngô Giáo nói nhầm, nàng ta căn bản chưa từng ra chiến trường, nói như vậy chẳng qua muốn nhiễu loạn suy nghĩ của người...

Nếu là như vậy, nàng đã thành công. Đầu ta tựa vào hai khuỷu tay, dùng sức lắc đầu, muốn đuổi tất cả những thứ khiến ta thất kinh ra khỏi. Người còn có hài tử.

Lỗ mũi chợt chua xót.

Kể từ khi rời khỏi Kỳ Lăng, lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực như vậy. Ngụy Đàm sống chết không rõ, ta không giúp được chàng, cũng không giúp được mình.

Ngô Giáo không quay lại lần nào nữa, sứ tốt cũng không làm khó ta. Đồ ăn nước uống, thậm chí uest sẽ có một lão phụ tới lấy đi. Trong nhà chỉ có mình ta, bọn Ngụy An, A Nguyên, Công Dương Quế không có một chút tin tức.

Mặt trời lặn rồi lại mọc, thời gian bị nhốt, vì tâm sự nặng nề mà trở nên đau khổ. Mặc dù vậy, ta vẫn theo lời Vi Giao nói trước đây, dậy đúng giờ, không thể ra khỏi cửa, ta sẽ đi lòng vòng trong phòng ngủ. Không ngủ được, ta sẽ cố nhắm mắt ép mình phải ngủ.

Cứ ngày ngốc như vậy, ta vạch lên đầu ngón tay, đã qua bốn ngày.

Bốn ngày không biết có đủ để kết thúc chiến tranh không, nhưng ta biết, nếu như Ngụy Đàm chết hoặc bị bắt, giữ ta lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu như Ngụy Đàm thuận lợi trở về Bắc Phương, như vậy ta vẫn còn giá trị. Nhưng kết quả có thể nào đi nữa cũng sẽ có người tới nói cho ta biết.

Ban đêm, ta đang trên giường đếm ngón tay, ép mình phải ngủ, đột nhiên nghe thấy phía ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

“Nghe nói ở đây giam người Ngụy thị! Kéo ra hết!” Một giọng nói vang lên.

“Tướng quân...”

“Người đâu? Kéo hết ra!” Kẻ kia cao giọng nói.

Ta mới lơ mơ, cửa bỗng nhiên bị đục vỡ, đột nhiên ánh đuốc chiếu sáng, mắt ta hơi khó chịu.

“Tướng quân! Chuyện này...” Một gã sĩ tốt chạy tới ngăn cản, cửa vẫn bị đẩy ra.

“Tướng quân, là một phụ nhân!” Người nọ giơ cao cây đuốc, chiếu lên người ta, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Phụ nhân cũng kéo ra!”

Người nọ sai bước tới đây kéo ta.

“Khỏi cần động tay.” Ta vội vàng quát một tiếng, lạnh lùng nói, “Ta tự đi.” Dứt lời, vuốt lại áo, đi ra khỏi cửa.

Trong sân đứng mười mấy người, đuốc chiếu sáng rực. Ta thấy Ngụy An, Công Dương Quế cũng ở đây.

“Phụ nhân!” A Nguyên nức nở, muốn đi qua, lại bị sĩ tốt kéo lại.

Một gã đại hán vạm vỡ đứng trong sân, mắt nhìn chằm chằm, trong tay cầm roi ngựa, nhìn tất cả mọi người một lần.

“Nghe nói có một nhi tử của Ngụy Giác, là ai?” Hần hỏi.

“Tướng quân, là người này!” Có người chỉ vào Ngụy An, nói.

Đại hán nhìn về phía Ngụy An, hừ một tiếng, gõ gõ roi ngựa trong tay: “Trời lại.”

Lòng ta run lên, sĩ tốt cầm dây thừng định trói Ngụy An, đang muốn mở miệng, một tiếng gào to truyền đến: “Chậm đã!”

Nhìn lại, là Công Dương Quế.

Chàng đứng ở hiên nhà, nói: “Vị tướng quân này, bọn ta ở đây, chính là ý của quý gia nữ quân. Mỗ nghe danh quý gia chủ công nhân đức, phụ nhân và hài tử, người ốm yếu, tay không tác sát...”

“Khá lắm tay không tác sát!” Đại hán kia quát lên, “Ngụy Đàm giết cả ngàn thuộc cấp của ta! Nữ nhân kia lại cung cấp nuôi dưỡng các người ở chỗ này! Hôm nay ta chính là muốn đòi lại công bằng cho huynh đệ!” Dứt lời, cười lạnh, “Nữ nhân thưởng cho chúng huynh đệ, nam nhân đánh cho đến chết!”

Phía sau mọi người tuân lệnh, xúm tới.

A Nguyên hét chói tai, ta vội vàng lui lại phía sau cây cột, nhưng một cánh tay đột nhiên túm y phục ta, ta dùng sức giãy dụa, nhưng vẫn bị ném trên mặt đất.

“Không...” Ta cuộn người lại, liều mạng bảo vệ bụng. Nhưng ngay lúc này, ngang hông bị đá một nhát.

Trong nháy mắt, tất cả âm thanh đều trở nên mơ mờ.

Ta mở to hai mắt, nhìn dưới mặt đất, ánh lửa pháp phùng, bóng người đan xen. Đau đớn xâm chiếm, kéo theo sợ hãi, không phải vì bị sỉ nhục, mà là vì ta toàn tâm bảo vệ sinh mạng nhỏ bé kia.

Dường như có người gầm lên, còn có tiếng bước chân hỗn loạn, nhưng không liên quan đến ta. Ta thở khó nhọc, trong hoảng hốt, Ngụy Đàm mỉm cười với ta.

A Dung... Chàng gọi tên ta...

“A Dung!” Có người lật ta lại, phía trên, Bùi Tiềm thần sắc lo lắng.

“Vi Giao... gọi Vi Giao! Van chàng...” Ta nước mắt tràn mi, ôm bụng, dùng sức mở to hai mắt, khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thục Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Gặp Lại.

Trong hậu viên, ánh mặt trời lấp lờ, tường vi mầu thân trồng bờ đầy giàn, đóa hoa nở rộ, cánh hoa và lá non đua nhau xòe ra trong nắng.

Ta ngồi dưới dàn hoa, trong tay, A Sỏa mở to hai mắt nhìn ta. Ta kiên nhẫn cầm kim, khâu chỉ hồng, khâu miệng cho nó.

“A Dung làm gì vậy?” Mẫu thân hỏi.

Ta ngẩng đầu, bà mỉm cười nhìn ta, tay cầm quạt lụa phe phẩy.

“Khâu búp bê ạ.” Ta nói.

Mẫu thân nhìn một chút, hỏi: “Búp bê này sao lại có hình dáng như vậy? Đầu tóc đâu?”

“Còn chưa mọc, nó mới sinh.” Ta chớp mắt mấy cái, “Mẫu thân, nó là tiểu oa của A Dung, mấy ngày nữa mới có tóc.”

Mẫu thân cười, nhẹ nhàng sờ đầu ta.

Cảm xúc như gió, hư vô, chớp mắt, không thấy mẫu thân. Cây tường vi hóa thành cảnh khô, hậu viên trước mặt ta cũng hóa thành một mảnh trắng xóa. Ta lo lắng tìm mẫu thân khắp nơi, trời đất tiêu điều, chỉ thấy một người đứng đó, ta sùng sốt, muốn gọi chàng, nhưng chữ cứ như mắc trong cổ họng, muốn chạy về phía chàng, nhưng đường dưới chân cứ như dài vô tận, không thể đến gần.

A Dung... Không biết ai gọi ta... Mắt từ từ mờ ra, ánh sáng chiếu vào, ta không khỏi nhủu mày. Thân thể nặng trĩu, ta giật mình, bị ai đó đè lại.

“Chớ động” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trong lòng ta cả kinh, híp mắt nhìn về phía chàng. Bùi Tiềm ngồi cạnh giường, khuôn mặt tuấn tú có chút tái nhợt, mí mắt sụp xuống. Trí nhớ hỗn độn dần dần hiện lên, Bùi Tiềm, Vi Giao, A Nguyên, Công Dương Quế, còn có bụng ta... Trong lòng ta cả kinh, ta kéo chăn ra, đưa tay sờ bụng.

“Thai nhi vô sự, Vi Biển Thước nói nàng phải tĩnh dưỡng.” Bùi Tiềm đè tay ta lại, lặp lại: “Chớ động.”

Lời này giống như ngạt thở tìm được đường khí, ta bỗng nhẹ lòng.

“Thật...” Ta mừng rỡ, nhìn về chàng, đôi con ngươi kia chăm chú nhìn ta, bình tĩnh mà thâm trầm.

Khóe môi Bùi Tiềm khẽ cong, dường như muốn cười với ta một cái, nhưng không thành công. Ta nhìn chàng, kìm nụ cười lại, an phận nằm xuống gối.

Bộ dáng lo lắng dưới ánh đuốc vẫn rõ ràng, chàng an ủi ta, ôm ta chạy về một phía. Ta nhớ ta túm chặt tay áo chàng, tựa như túm ngọn cỏ cứu mạng. Mà bây giờ, hết thấy bình tĩnh, chúng ta lại trở lại tình trạng lần trước, có nhiều chuyện muốn nói cũng không biết nói từ đâu.

“Uống nước không?” Bùi Tiềm mở miệng trước.

Ta gật đầu: “Ừ.”

Chàng đến bàn rót nước, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt chàng, khuôn mặt gầy gò. Lúc bung nước tới, ta muốn tự cầm uống. Bùi Tiềm gạt tay ta ra, nói: “Chớ động.” Nói xong, chàng lấy một cái muỗng ra, múc một muỗng, đưa đến miệng ta.

Ta lúng túng, đành phải để chàng đút, nuốt từng ngụm.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Uống xong, ta hỏi.

“Đêm qua đến giờ, thiếu hai ba canh giờ nữa là được một ngày.” Bùi Tiềm nói.

Ta nhìn chàng, lát sau nói: “Chàng vẫn ở chỗ này sao?”

Bùi Tiềm không trả lời, đặt chén nước xuống, lần nữa ngồi xuống cạnh giường.

“Ta ngủ hai canh giờ, A Nguyên và lang trung vẫn trông chừng nơi này, ta mới để bọn họ đi nghỉ ngơi.” Chàng nói, “Hôm qua ta ở Kỳ Lăng đốc chiến, biết nàng đang ở đây, ta liền vội về.” Dứt lời, chàng nhìn ta, “Còn muốn hỏi gì không?”

Tâm sự của ta, trước mặt chàng chưa bao giờ giấu được, ta im lặng một lúc, nói: “Chàng, thế nào rồi?”

Bùi Tiềm nhìn ta, mọi cong lên nụ cười khổ: “Huynh ấy đi rồi, còn sống, được chưa?”

Chàng bình an. Ta nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Như thế.” Chốc lát lại nói: “Đa tạ.”

Bên ngoài dường như gió thổi mạnh, cửa sổ bị gió thổi, mở ra khép lại. Ta và Bùi Tiềm im lặng, hai người nhìn nhau, hai trông mắt chàng sâu như hồ. Thở dài trong lòng, Ngụy Đàm và hải nhi trong bụng, trên đời này có một người duy nhất mà ta không tự nhiên khi nhắc tới bọn họ, chính là Bùi Tiềm.

Chàng cũng vậy, không biết vì quá thân quen với nhau hay muốn che giấu, cả hai đều ngầm hiểu, không nói chút nào tới chuyện liên quan.

“Nàng không hỏi xem Ngô Côn xử trí nàng thế nào sao?” Lát sau, Bùi Tiềm hỏi.

Đây là vấn đề. Lúc trước bị giam trong phòng rất nhiều ngày, phần lớn thời gian ta đều suy nghĩ chuyện này. Nhưng bây giờ ta biết Ngụy Đàm chạy thoát, ngược lại trấn định. Ngụy Đàm sống, ta vẫn còn giá trị, Ngô Côn sẽ không ngu xuẩn đến mức giết ta. Tay ta trên bụng, khoe môi cong cong, không trả lời.

Lúc này, phía ngoài truyền đến vài giọng nói. Lát sau, cửa mở ra. Một nữ tử mặc váy lụa đỏ đi tới, đầu đội mũ che mặt, phong trần mệt mỏi. Thấy chúng ta, nàng dừng bước, Bùi Tiềm và ta đều ngẩn ra.

“Nữ quân.” Thần sắc Bùi Tiềm khôi phục rất nhanh, lập tức đứng dậy, thi lễ với nàng.

Ngô Giáo không trả lời, khuôn mặt khẽ phiếm hồng, nhưng ánh mắt sắc bén. Nàng nhìn Bùi Tiềm, chốc lát, chuyển qua chỗ ta.

“Phó phu nhân có thương tích trong người, thứ cho không thể hành lễ.” Bùi Tiềm nói.

“Chàng...” Ngô Giáo có chút tức giận, mới mở miệng lại dừng lại, chốc lát, cười lạnh, “Đồ đốc trả lời thay nàng? Phía trước còn đang kịch chiến, tướng quân lại vứt bỏ trận tới Uyển thành.”

Bùi Tiềm sắc mặt không đổi: “Mỗ chưa từng bỏ trận, mỗ tới Uyển thành vận lương thảo, là mệnh lệnh của chủ công.”

Ngô Giáo nhìn chằm chằm chàng, lát sau, nàng tức giận sang ta.

“Nàng ta thì sao?” Giọng nói Ngô Giáo coi thường, “Nàng là gia quyến Ngụy Đàm, tướng quân cùng nàng một phòng, không sợ người khác chê cười!”

Bùi Tiềm không nhanh không chậm: “Phó phu nhân là cố nhân Bùi mỗ, đêm qua Điền Kiều mang binh xông vào nơi này, làm tổn thương phu nhân, đương nhiên mỗ phải giúp đỡ.” Dứt lời, chàng xoay chuyển lời nói, “Nữ quân giam Phó phu nhân ở đây, cũng không báo cho chủ công biết, nữ quân gặp chủ công, cần chuẩn bị giải thích thì hơn.”

Ngô Giáo nhất thời im bất.

Nàng liếc về phía ta, khí thế thu liễm chút: “Ta không biết Điền Kiều sẽ lỗ mãng vậy... Ta không có ý.”

“Chủ công đã lệnh mỗ ở lại giữ Uyển thành, gia quyến Ngụy thị do mỗ trông chừng, chuyện đêm qua, không nên có lần sau.”

Ánh mắt Ngô Giáo phức tạp, nhìn chàng: “Ta...”

“Uyển thành là việc quân cơ trọng địa, nữ quân mời về.” Bùi Tiềm vái chào nàng.

Ngô Giáo ảo não, nhưng không thể làm gì. Chốc lát, nàng cắn môi giậm chân, phẩy tay áo bỏ đi. Cánh cửa bị đóng mạnh, kêu rầm một tiếng, ta nhìn bóng lưng giận dữ của Ngô Giáo, trong lòng nghi ngờ vô cùng.

Nàng ấy là muội muội ruột của chủ công, tính tình luôn như thế.” Bùi Tiềm quay đầu, giải thích với ta.

Ta không nói tiếp, nhìn chàng.

“Chuyện bụng ta,” ta nhẹ giọng nói, “Bọn họ biết không?”

Bùi Tiềm lần nữa ngồi xuống: “Trong viện là người của ta, đám người Vi Biển Thước miệng kín như bụng.”

Ý này, chính là chàng đã giữ bí mật vì ta. Tâm tư trấn định, tiện đà đẩy lên một tia hi vọng, ta mở miệng, “Chàng...”

“Ta không thể thả nàng đi.” Bùi Tiềm nhìn ta, “Chủ công đã biết nàng ở đây, Lương Mân cũng biết.”

Ta nghe mà tan nát cõi lòng. Bùi Tiềm cười, ánh mắt nhu hòa chút.

“Nàng cứ ở đây nghỉ ngơi, lát ta bảo người mang đồ ăn đến cho nàng.” Chàng nói, “Ta còn có chút chuyện.”

Ta gật đầu, nhìn chàng, nói: “Đa tạ.”

Bùi Tiềm ngó ra, nụ cười có chút bất đắc dĩ.

“Lúc trước, mấy năm trời nàng cũng không nói tạ ơn một lần.” Chàng nhẹ giọng nói, “Nhưng hiện tại, một canh giờ mà nàng nói tạ ơn tới hai lần.”

Ta cũng ngẩn ra, nhìn cặp mắt kia, ra vẻ ung dung: “Xưa đâu bằng nay.”

“Phải không? Xưa đâu bằng nay chỗ nào?”

Ta mỉm cười.

Bùi Tiềm hai mắt thâm thúy: “Nàng không hỏi chuyện ta và Ngô nữ quân?”

Ta kinh ngạc, sắc mặt chàng rất thật tình.

Cái vấn đề này, thật ra lúc Ngô Giáo đi vào, ta rất muốn hỏi, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của Bùi Tiềm, ta hỏi làm gì? Nhưng nếu chàng tự kể...

“Chàng và Ngô nữ quân là thế nào?” Ta hỏi.

“Ta không muốn nói.” Bùi Tiềm mỉm cười, đứng dậy ra ngoài.

Thân thể ta vẫn chưa hồi phục, dựa theo phương pháp điều trị của Vi Giao, đồ ăn chỉ có cháo nấu nước xương hầm. Đồ ăn vào miệng toàn mùi thuốc, nhưng ta cảm thấy nó tốt hơn gấp vạn lần sơn hào hải vị, cẩn thận ăn hết.

Hốc mắt A Nguyên có chút quầng thâm, nhưng nói chuyện lại phấn khởi vô cùng, kể chuyện đêm qua từ đầu tới cuối một lượt. Sau khi Bùi Tiềm tới, đuổi cái kẻ tên Điền Kiều đi, người ở viện tử cũng đổi thành người của chàng. Trừ Vi Giao và Hoàng thúc, bọn ta đều là bạn cũ của Bùi Tiềm, cho nên bọn ta không cần giống như tù phạm nhốt trong phòng nữa.

“Lúc phu nhân chưa tỉnh, Công Dương công tử và Quý Uyên công tử ở phòng cách vách nói chuyện hồi lâu.” A Nguyên nói.

Ta gật đầu, lần này Công Dương Quế ra ngoài chính vì tìm Bùi Tiềm, hiện tại gặp chàng vừa lúc.

“Tứ thúc đâu?” Ta hỏi.

“Tứ công tử vẫn mạnh khỏe, cậu ấy đến thăm phu nhân vài lần.” A Nguyên đáp.

Thân thể ta không còn chảy máu hay đau nữa, nhưng Vi Giao vẫn không cho ta xuống giường đi lại, ngày ngày điều trị bằng dược thiện (1).

(1) Dược thiện: thuốc nấu cùng đồ ăn.

Ta hỏi hần chuyện thai nhi, hần vỗ ngực, hai hàng mày rậm giương giương kiêu ngạo: “Phu nhân cứ an tâm, mỗ kẻ tặc y bát (2) Biển Thước, đừng nói giữ thai, đến địa phủ cướp người không phải chưa từng trải qua!” Dứt lời, hần nhe răng cười, “Phu nhân và Đại công tử nếu như gặp mỗ từ mấy tháng trước, mỗ còn có thể truyền bí tịch chuyện phòng the, đảm bảo một lần được nam...”

(2) Y bát: Truyền từ đời này sang đời khác.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, Ngô Giáo không quay lại lần nào, cũng không có những người khác xông vào.

Ta không biết khả năng của Bùi Tiềm là bao nhiêu, hay là Ngô Côn, Lương Nhân đối xử với tù nhân thế nào. Nhốt lâu như vậy, nghĩ đi nghĩ lại không phải chuyện tốt.

Trừ A Nguyên và Vi Giao, Ngụy An cũng thường xuyên đến thăm ta. Công cụ của hần vẫn không được trả về, nhưng có Bùi Tiềm ở đây, hần được mượn vài cuốn sách, tất cả đều là cách làm đồ gỗ... Công Dương Quế là người ngoài, chàng vào phòng thăm ta được hai ba lần, nhưng mỗi sáng trong viện đều là tiếng chàng luyện kiếm.

Bùi Tiềm bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đến thăm ta một chút, ngồi chưa được một lúc đã có người đến gọi chàng đi. Ta hỏi chàng tình hình chiến đấu, chàng cũng không giấu giếm, nói cho ta biết Lương quân và Ngô quân truy kích đến đâu, nơi nào đang đoạt thành. Cuối cùng, chàng nói cho ta biết, vẫn chưa có tin tức Ngụy Đàm.

Lời này không quá vui, nhưng tốt hơn so với tin dữ. Nghĩ như vậy, ta bình tâm lại, tự nói với mình chuyện xấu nhất vẫn chưa xảy ra.

Năm ngày trôi qua, Vi Giao bảo ta có thể rời giường đi lại. Mặt trời mới mọc, đêm qua trời mưa, trong viện thật lạnh. A Nguyên đặt một cái ghế ngoài hành lang, ta đi một lúc rồi ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Ngụy An yên lặng ngồi trên thềm đá đọc sách, Công Dương Quế chuyên tâm luyện kiếm.

Đang lúc này, cửa viện mở ra, quân sĩ đi vào. Phía sau bọn họ, ta thấy Bùi Tiềm, mà khi ánh mắt rơi vào người đứng cạnh chàng, ta sững sờ một chút.

Đó là một thanh niên nho nhã, đầu đội trúc quan, ngồi trên một chiếc xe đầy, ta đã từng gặp ở nhà Vân Thạch tiên sinh – Thôi Đình.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thụ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Lâm Sùng.

Ta thăm giật mình, trên mặt không gọn sóng, để A Nguyên đỡ ta.

Ngụy An từ trên bậc thềm đứng lên, tay vẫn cầm sách, trên mặt hoàn toàn không che dấu kinh ngạc.

“Đây là Kinh Châu Thôi quân sư, hôm nay đến Uyển thành, tới gặp phu nhân.” Bùi Tiềm nói với ta. Nói dăm ba câu, ta nghe không ra lai lịch, nhưng thần sắc chàng không khác thường, đáy lòng thoáng bình tĩnh lại.

Thôi Đình đẩy xe, vái chào ta: “Đã lâu không gặp phu nhân.”

Ta nhìn hấn, căng thẳng hoàn lễ: “Hóa ra là Thôi công tử.”

Bùi Tiềm có chút kinh ngạc: “Quân sư biết Phó phu nhân?”

Thôi Đình mỉm cười: “Năm ngoái mỗ ở Sơn Nam thăm Vân Thạch tiên sinh, đã từng có duyên gặp phu nhân một lần.” Nói xong, hấn nhìn về phía Ngụy An, “Tứ công tử đã từng tặng mỗ xe đầy và yên ngựa.”

Ngụy An nhìn hấn, thần sắc giật mình.

“Cũng không phải tặng tất cả.” Hấn mỉm môi, quay đầu sang một bên, “Xe đầy là đồi.”

Thôi Đình nhìn hấn, nụ cười ôn hòa ảm áp: “Nhưng mỗ chưa kịp nói tạ ơn.”

Ngụy An thần nhiên nói: “Không cần tạ ơn.” Dứt lời, hấn ném sách lên ghế, xoay người tránh đi.

Phòng bên kia truyền đến tiếng đóng cửa, mọi người đứng tại chỗ nhìn nhau.

Sắc mặt Bùi Tiềm bình tĩnh, Thôi Đình nhìn hướng phòng Ngụy An, như có điều suy nghĩ.

“Tiểu thúc hôm nay thân thể khó chịu, kính xin thông cảm.” Ta xoay chuyển ánh mắt, nói xin lỗi.

Thôi Đình nhìn về phía ta, cười nhẹ: “Phu nhân không cần đa lễ, nếu Tứ công tử khó chịu, ngày khác mỗ quay lại bái kiến.” Dứt lời, hấn vái chào ta, lại nói với Bùi Tiềm, “Quý Uyên đưa ta vào thành nhìn xem.”

Bùi Tiềm gật đầu: “Nghe ý Nguyên Lâm.” Chàng nhìn ta một chút, ánh mắt muốn nói ta cứ an tâm, sau đó, phân phó tùy tùng đẩy xe Thôi Đình rời đi.

Cửa viện đóng lại, trong sân còn mấy người chúng ta nhìn nhau, thần sắc không giống nhau.

“Tiểu nhi bị bại liệt, nếu sớm đi gặp mỗ, cả đời không cần ngồi xe đầy.” Vi Giao lắc đầu, chậm rãi nói.

“Vị Thôi quân sư này chính là Thôi Đình, quân sư của Lương Mân?” Công Dương Quế đi tới hỏi.

“Đúng vậy.” Ta đáp.

“Muội nên bảo Tứ công tử, hiện tại không phải lúc thể hiện khí phách.” Chàng nhìn về phía ta, thần nhiên nói.

Lúc dùng bữa, Ngụy An vẫn chưa đi ra ngoài. Ta nghĩ nghĩ, đành phải tự mình đi gọi. Một lúc lâu, Ngụy An mới ra mở cửa. Tóc hấn có chút rối, thật giống như vẫn nằm trên giường, nhưng trên mặt không chút buồn ngủ.

“Tứ thúc chưa dùng bữa?” Ta hỏi.

Ngụy An lắc đầu: “Không đói.”

“Sao lại không đói?” Ta không cho kháng cự, “Com canh ở phòng ta, Tứ thúc cùng tới dùng bữa đi.”

Ngụy An nhìn ta, có chút không tình nguyện, nhưng không phản đối.

Lúc dùng bữa, hai người không ai nói gì. Đợi đến khi ăn xong, Ngụy An nói muốn đi, ta gọi hắn lại: “Tứ thúc ngồi xuống, ta có lời muốn nói.”

Ngụy An có chút do dự, quay trở lại chỗ ngồi.

“Mấy ngày nay Tứ thúc thế nào?” Ta hỏi.

Ngụy An nói: “Dạ, không sao.”

Ta nhìn hắn, thờ dài nói: “Là Trường tẩu sơ suất, làm khổ Tứ thúc, mấy ngày vừa qua lại phải dưỡng bệnh, không quan tâm tới Tứ thúc được.”

Ngụy An nhìn ta, mặt hơi đỏ.

“Trường tẩu không nên tự trách,” hắn gãi đầu, cuống quýt nói, “Đệ không sao, ừm, chính là không sao. Nơi này không ai quấy rầy, cũng không khó chịu.”

Ta thấy bộ dáng này của hắn, mỉm cười, nói: “Như thế, Tứ thúc hôm nay gặp Thôi công tử, chẳng lẽ không phải tức giận sao?”

Ngụy An sừng sốt một chút.

“Không giống mà.” Hắn cắn cắn môi, ánh mắt âm đạm

“Tứ thúc nếu có tâm sự, đừng ngại nói với Trường tẩu.” Ta tiến thêm một bước.

Ngụy An có chút do dự, nhìn ta, một hồi lâu mới nói: “Trường tẩu, nếu ban đầu đệ không giúp Thôi công tử sửa xe đẩy, cũng không gặp huynh ấy tặng yên ngựa, có phải huynh ấy sẽ không đến Kinh Châu được không? Phụ thân và huynh trưởng sẽ không thua...” Giọng hắn càng ngày càng nhỏ, trên mặt tràn đầy bất an.

Lời này không khác lắm so với phỏng đoán của ta.

“Ta nhớ Tứ thúc luôn luôn tán thưởng Thôi công tử.” Ta nói.

Ngụy An lộ ra vẻ thẹn, gật đầu một cái.

Ta cười cười: “Tứ thúc cũng cảm thấy Thôi công tử đại tài. Nhớ ngày đó, phu quân đã từng mời Thôi công tử đi Ung Đô, đáng tiếc Thôi công tử không đáp ứng. Ta nghe nói Lương Mân mời Thôi công tử tới Kinh Châu, mở miệng ưng thuận địa vị quân sư, quân mã dưới trướng cũng do Thôi công tử phân công. Tứ thúc cho là, Lương Mân quyết tâm như thế, sẽ bởi vì thiếu xe đẩy và yên ngựa mà thay đổi sao?”

Ngụy An im lặng.

Ta tiếp tục nói: “Ta nghĩ Tứ thúc không cần để ý, quần hùng giao chiến, đều vì mình chủ. Nếu ta và đệ còn đang ở Ngụy doanh, có oán có thù cứ giao chiến một phen là xong, nhưng hiện tại khác, Tứ thúc là người thông minh, nên tiến thoái đúng lúc.”

Ngụy An vẫn nhủ mảy.

“Hiện tại chúng ta là tù phạm, phải khuất phục sao?” Hắn nói.

“Ai nói Tứ thúc là tù phạm?” Ta mỉm cười, “Tứ thúc là khách, Trường tẩu nói, chính là giữ đạo làm khách.”

Cho đến chạng vạng hôm nay, Bùi Tiềm mới xuất hiện.

“Phu nhân đã đi đường được chưa?” Chàng hỏi Vi Giao.

Vi Giao kinh ngạc, nói: “Phu nhân đã khỏi bảy phần, nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng, tướng quân nói đi đường...” Hắn nhìn ta một chút.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta hỏi.

Bùi Tiềm nói: “Chủ công lệnh ta ngày mai đưa mọi người tới Nghiệp thành.”

Ta hiểu rõ, Uyển thành chẳng qua là tiểu ấp, chúng ta ở chỗ này, chẳng qua tạm thời nhốt. Phải đi là tin tức tốt, ở lại nơi này cũng có nghĩa bọn ta không có giá trị, đó cũng là một mối lo.

“Nếu trong xe để nhiều đệm, lại chuẩn bị đầy đủ thuốc thì thế nào?” Ta hỏi Vi Giao.

Vi Giao than thở: “Cũng chỉ đành như thế.”

“Nghiep thành là ranh giới tiếp giáp của Ngô Lương.” Công Dương Quế suy tư, nhìn Bùi Tiềm một chút, “Vị Thôi quân sư kia cũng đi?”

Bùi Tiềm gật đầu: “Đúng vậy.”

Công Dương Quế cười nhạt: “Đi làm gì? Đánh trận xong, hai nhà muốn chia của?”

Bùi Tiềm cười cười: “Coi như vậy.”

Lời này không buồn cười chút nào, ta nghĩ đến Ngụy Đàm, trong lòng trầm xuống.

“Trận chiến này, Thừa tướng thua bao nhiêu?” Ta im lặng một lúc, hỏi Bùi Tiềm.

Bùi Tiềm nhìn ta, nói: “Không bại bao nhiêu. Trung Nguyên và Tây Bắc còn đang trong tay ông ấy.” Dừng dừng, chàng cười khổ, “Người phương Nam không quen chiến trên đất liền, mà Mạnh Tĩnh chỉ huy đặc lực, phòng tuyến chắc chắn.”

Lời này gọi lên tâm tư của ta, ta muốn hỏi nữa, nhưng chạm đến ánh mắt thông thấu của Bùi Tiềm, lời nói tự nhiên dừng lại. Lát sau, một gã tùy tùng đi tới, nói với Bùi Tiềm có người của Ngô Côn tới.

Bùi Tiềm đáp, đứng dậy đi theo hắn.

“Quý Uyên.” Công Dương Quế gọi một tiếng, thong thả nói, “Kiếm kia của ta là bảo bối gia truyền của Công Dương gia, ta vẫn còn muốn lấy về, chớ giao cho quân tốt không biết hàng phá hỏng của ta.”

Ngụy An này giờ không nói gì, nghe được lời này, cũng nói với Bùi Tiềm: “Còn có cái búa của đệ.”

Bùi Tiềm không biết nên khóc hay nên cười, không để ý tới Công Dương Quế, nhìn về phía Ngụy An: “Cái búa của Tứ công tử, Thôi quân sư cầm đi rồi, công tử muốn đòi lại thì hỏi ngài ấy.” Dứt lời, xoay người tránh đi.

“Thôi công tử muốn những thứ đó làm gì?” A Nguyên ở một bên tò mò hỏi.

Ngụy An nghiêm mặt, trong đôi mắt tràn đầy oán hận.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng, để giảm bớt xóc nảy, ta còn dùng vải quấn chặt bụng. Trừ hôm vào Uyển thành, ta lần đầu tiên rời khỏi viện từ này. Ra cửa, không khỏi nhìn chung quanh.

Đường phố phòng ở tầm thường, không ít quân tốt đi tới đi lui. Đang định thu hồi ánh mắt, một trận tiếng vó ngựa bỗng nhiên truyền đến, nhìn lại, là một thanh niên cưỡi ngựa, toàn thân áo giáp đang chạy về hướng này, đường phố nhiều người hẳn cũng không chạy chậm lại, dẫn tới một trận náo loạn.

“Cẩn thận!” Mắt thấy hắn xông về bên này, Công Dương Quế vội vàng đưa tay, kéo ta ra sau xe.

Chỉ nghe một tiếng ngựa hí, thanh niên dừng trước xe ngựa hơn một trượng, nhìn chằm chằm ta.

“Lâm tướng quân!” binh lính trông chừng chúng ta vội vàng hành lễ với hắn.

Người thanh niên kia không nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm ta.

Ta cũng nhìn hắn, tuổi không quá cập quan (1), lạnh lùng đánh giá ta, hoàn toàn không hiền hòa. Bất an ủa về, ta đứng sau Công Dương Quế, bàn tay dưới áo giờ lên che bụng.

(1) Cập quan: Nam tử tròn hai mươi tuổi sẽ làm lễ cập quan, chứng tỏ đã là người trưởng thành.

“Vị tướng quân này, không biết muốn làm gì.” Đang lúc không biết làm sao, Công Dương Quế mở miệng nói.

“Người chính là Phó Dung?” Thanh niên không để ý Công Dương Quế, nhìn ta hỏi.

A Nguyên cau mày: “Vô lễ...”

Ta kéo nàng, nhìn thanh niên, nói: “Đúng.”

Thanh niên cười lạnh, đột nhiên rút kiếm. Thân thể Công Dương Quế đột nhiên cứng đờ.

“Tướng quân không thể!” Binh lính bên cạnh vội vàng khuyên can.

“Sao không thể?” Thanh niên quát lên, “Lần này bị bắt, từ đầu đến cuối được ăn uống đầy đủ, xuất hành còn có xe đưa đón! Bùi Tiềm ở đâu?! Hắn

khoản đãi kẻ thù như vậy, chẳng lẽ không phải làm nhục thể diện của Hoài Dương sao?”

“Dừng tay!” Đang lúc này, giọng Bùi Tiềm truyền đến. Chỉ nghe bước chân rối loạn, Bùi Tiềm bước đi giữa đám sĩ tốt, chàng mặc áo giáp, tay cầm mũ, nhìn thanh niên, sắc mặt trầm xuống, “Thu kiếm! Chủ công có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền Phó phu nhân, Thiếu Thành muốn kháng lệnh sao?”

Sắc mặt thanh niên bất định, nhìn chằm chằm chàng.

“Người đừng nghĩ lấy biểu huynh dọa ta!” Hắn không hề sợ hãi.

“Chẳng qua mỡ phụng mệnh làm việc.” Bùi Tiềm không chút thay đổi.

Thanh niên cười lạnh: “Ồ? Ta không chịu thì sao?”

Bùi Tiềm tiến lên, sĩ tốt phía sau dàn hàng ra. Thanh niên cũng phát tay, có gần hai mươi người tiến lên, thương thủ đầu mâu, đối chọi gay gắt.

Mọi người đều biến sắc.

“Bỏ xuống hết cho ta!” Một giọng trung khí mười phần truyền đến.

Lòng ta lơ lửng giữa không trung, nghe được giọng nói này, chợt sững sốt một chút.

Nhìn lại, binh lính tự động mở đường, một thân ảnh từ phía sau vội vàng đi vào.

“Lâm Sùng!” Ngô Giáo đeo châu mạng ngọc, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, nhưng mạng một vẻ giận dữ. Nàng chỉ vào thanh niên, “Ai bảo người tới? Thu kiếm lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Lâu Thuyền.

Thanh niên thấy Ngô Giáo, dường như rất bất ngờ, vẻ mặt cứng rắn trong chốc lát thay đổi.

“A Giáo...” Hắn hơi do dự.

Ngô Giáo trừng hắn. Thanh niên vẻ mặt không cam lòng, chốc lát, thu kiếm vào vỏ, ‘Keng’ một tiếng, lộ ra vẻ tức giận không thôi.

Ngô Giáo nhìn quân sĩ chung quanh, ánh mắt sắc bén. Bọn quân sĩ vội vàng thu hồi binh khí. Cuối cùng, nàng nhìn về phía Bùi Tiềm.

Bùi Tiềm chưa động đao, đứng im tại chỗ.

“Biểu huynh hiểu lầm chút, đừng phải tướng quân, mong tướng quân khoan dung độ lượng.”

“Ai cần hắn khoan dung độ lượng...” Thanh niên vội nói, nhưng ánh mắt Ngô Giáo như dao liếc qua, hắn lập tức dừng lại.

Về mặt hắn thay đổi, ‘Hừ’ một tiếng, quay đầu thúc ngựa, một hồi âm thanh vang lên, đám người vội rút tránh khỏi đường, thanh niên phi ngựa đi mất.

Sắc mặt Ngô Giáo phức tạp, nhìn sang Bùi Tiềm.

“Đa tạ nữ quân.” Bùi Tiềm cúi chào nàng.

Má Ngô Giáo chợt hồng, lúng túng nói: “Tướng quân không cần đa lễ.” Dứt lời, nhìn về phía ta, “Nghe nói, Phó phu nhân cũng đi Nghiệp thành?”

“Đúng vậy.” Bùi Tiềm đáp.

Ngô Giáo mỉm cười: “Như thế vừa hay, ta đây đang lo đi đường không có ai làm bạn, phu nhân có thể đồng hành cùng ta được không?”

Ta kinh ngạc, nhìn về phía Bùi Tiềm, mặt chàng cũng vẻ kinh ngạc.

“Nữ quân”, Bùi Tiềm trầm ngâm nói: “Phó phu nhân là người Ngụy thị, đồng hành cùng nữ quân, chỉ sợ...”

“Đừng ngại”, Ngô Giáo vội nói, “Lần trước chiều dài không chu toàn, đến nỗi Phó phu nhân bị thương, ta hổ thẹn vô cùng. Hiện tại đi Nghiệp thành, trên đường bất tiện, mà ta có tùy tùng, đồng hành với phu nhân cũng tiện chăm sóc nhau.” Dứt lời, nàng quay sang ta, mỉm cười, “Phu nhân nghĩ thế nào?”

Ta nhìn nàng, mỉm môi, nhẹ giọng nói: “Hảo ý của nữ quân, thì chối thì bất kính”.

“Vậy cứ quyết định thế nhé.” Ngô Giáo vui vẻ, nhìn về phía Bùi Tiềm, đầu mày cuối mắt đều là nụ cười.

Tùy tùng giải tán binh lính đang vây xem, mọi người lại bận rộn lên đường.

“Ta cho vài binh sĩ tới chỗ nàng, nếu có việc, ta sẽ chạy tới ngay.” Sau khi ngồi lên xe ngựa, Bùi Tiềm đi tới, nói với ta.

Ta gật đầu, bình tĩnh nói: “Ừ.”

“Lâm Sùng kia là người phương nào?” Công Dương Quế đứng bên, không nhanh không chậm hỏi.

“Lâm Sùng là họ hàng Ngô thị.” Bùi Tiềm nói, “Nhậm chức phó tướng dưới trướng chủ công, hôm qua mới đến Uyển thành, cũng đi tới Nghiệp thành.”

Công Dương Quế tự tiểu phi tiểu: “Hình như hần không thích người.”

Bùi Tiềm liếc hần, cười khỏ, không trả lời.

Đường đi Nghiệp thành không gian nan, ra khỏi Uyển thành, đi hơn mười dặm thì tới bờ sông Uyển, mười mấy chiếc thuyền lớn xếp thành một hàng. Phương Nam nhiều đường thủy, nghe sĩ tốt nói, ngồi thuyền có thể đi thẳng đến Nghiệp thành.

Tin tức này tốt có xấu có. Tốt là, gió nhỏ sóng bé, đi thuyền an toàn hơn đi xe ngựa, ta không cần lo lắng đường xóc. Xấu là, Ngô Giáo và ta ngồi chung thuyền.

Mặc dù ta đáp ứng đi cùng Ngô Giáo, nhưng lên thuyền là địa bàn của nàng, ta không có can đảm này. Trước khi lên thuyền, ta nói khéo muốn cùng chung thuyền với tùy tùng, không muốn tách ra. Không ngờ, Ngô Giáo cười hiền hòa, để A Nguyên và binh lính Bùi Tiềm phái tới lên thuyền một lượt.

Phải chăng tất cả đều là ý tốt?

Đang lúc ta hồ nghi, Thôi Đình đi tới.

Hần cười ngựa, cùng cái chân bị tật, được cố định bằng dây da cuốn vài vòng quanh eo. Mắt ta sáng lên, đó chính là mã cụ (Dụng cụ cưỡi ngựa) Ngụy An sáng chế.

Nhìn về phía Ngụy An, hần nhìn Thôi Đình, lại nhìn về phía mã cụ, mắt trở ra.

“Mỗ nghe nói trên thuyền đông người, đặc biệt tới mời Tứ công tử lên thuyền cùng mỗ.” Hần ôn văn nói.

Ta nhìn hần, không biết hần đang nghĩ gì.

“Tạ hảo ý công tử, Tứ thúc ngồi thuyền cùng thiếp.” Ta từ chối nói.

Thôi Đình cười cười, nhìn Ngụy An, chỉ tay về mặt sông: “Tứ công tử, có nhìn thấy lâu thuyền kia không?”

Ta và Ngụy An nhìn lại, cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn đang chậm rãi đi tới. Phía trên có 3 tầng lầu.

“Tứ công tử có nhớ không, năm ngoài ở Sơn Dương, ta và đệ đã từng nói đến cự hạm lâu thuyền? Thuyền kia căn cứ vào phương pháp ngày đó thảo luận mà làm, Tứ công tử có nguyên đánh giá?”

Mắt Ngụy An tỏa sáng, không nói chuyện, nhìn về phía ta.

Ta cảm thấy đau đầu.

“Tứ thúc không được rời khỏi ta.” Ta nhắc lại, nhìn Ngụy An.

Ánh mắt Ngụy An khê âm đạm, nói với Thôi Đình: “Ta không đi.”

Thôi Đình mở miệng, đang định nói, bỗng Ngô Giáo lên tiếng: “Đó chính là lâu thuyền quân sư chế tạo?” Trên thuyền lớn, Ngô Giáo đi ra, nhìn sang lâu thuyền bên kia, lại nhìn về phía Thôi Đình, cười nhẹ nói: “Từ lâu đã nghe danh quân sư tài cao, ta muốn lên lâu thuyền xem, không biết có được không?”

Trên sông gió to, lâu thuyền rẽ sóng mà tiến, âm thanh giống như nổi trống, dần dần rời khỏi bờ.

Ta đứng ở tầng hai, cửa sổ đang mở, nhìn thấy toàn bộ khung cảnh trên sông và người đứng trên boong tàu. Trong đám người trên thuyền, bắt mắt nhất là Thôi Đình và Ngụy An.

Thôi Đình ngồi trên xe đẩy, hình như đang giảng giải cho Ngụy An, Ngụy An đứng cạnh, im lặng lắng nghe.

A Nguyên đem đệm giường trên boong vào khoang thuyền, ta ngồi lên, liếc sang Ngô Giáo.

Không ngờ nàng cũng nhìn ta.

“Có cả đệm ngồi sao?” Nàng hỏi thị nữ bên cạnh.

Thị nữ gật đầu: “Có ạ.”

“Mang tới.” Ngô Giáo nói.

Đội đệm giường mang tới, Ngô Giáo cũng vào khoang thuyền, để thị nữ đặt đối diện ta, ngồi xuống.

Không một tiếng động.

Ta đang muốn rời mắt, Ngô Giáo mở miệng nói: “Phu nhân không ít tùy tùng.”

Ánh mắt nàng nhìn về phía ba người đứng ở boong thuyền, Vi Gao và Hoàng thúc đang nói chuyện với binh lính, Công Dương Quế khoanh tay đứng cạnh, dường như đang ngắm cảnh.

“Lên đường vội vàng, cũng là mấy người tâm phúc.” Ta nói.

“Vậy sao?” Ngô Giáo cười một tiếng, “Tùy tùng dùng bảo kiếm, Ngụy thị quả thật đại tài.”

Ta biết nàng nói Công Dương Quế, không giải thích, mỉm cười nói: “Nữ quân quá khen.”

Ngô Giáo lại nói: “Còn vị Tứ công tử kia. Ta đã từng nghe nói con của Thừa tướng đều là nhân trung long phượng, thì ra là có bản lĩnh thợ mộc.”

Lời này chọc ngoáy, ta cũng không tức giận, bình tâm tĩnh khí: “Tứ thúc tâm tư sâu sắc, ở Hoài Dương một mũi tên bắn chết Lương Sung – Con trai Lương Hành, chắc nữ quân đã nghe nói.”

Ngô Giáo xem thường, chuyển hướng câu chuyện: “Phu nhân nhìn lâu thuyền này thế nào?”

“Rất đẹp.” Ta nói.

Ngô Giáo cười cười: “Huynh trưởng ta cũng muốn chế tạo lâu thuyền, đáng tiếc chiến sự dồn dập, thợ thuyền bận bù đầu, không hỗ trợ được Thôi quân sư.”

Ta không hiểu những chuyện này, nói: “Ra thế.”

“Phu nhân có biết lâu thuyền để làm gì không?” Ngô Giáo lại nói, nhìn chăm chăm ta, “Lâu thuyền kiên cố, va chạm, ném đá, vận binh, cuộc chiến Kỳ Lãng dùng lâu thuyền bắn tên lửa, một lần tiêu diệt gọn thủy trại Ngụy quân.”

Hóa ra nguyên nhân là chuyện này, ta cảm thấy lời này còn chưa nói xong, cũng không nói tiếp.

“Phu nhân không lo lắng cho phu quân mình?” Quả nhiên Ngô Giáo chuyển đề tài.

“Phu thê kết tóc, há không lo lắng.” Ta nói.

“Kết tóc?” Ngô Giáo cau mày, thông thả nói, “Cuộc chiến Kỳ Lãng, Quý Uyên công tử cũng tham gia, nếu hai người đối đầu, không biết phu nhân giúp ai?”

‘Bụp’ một tiếng, A Nguyên bên cạnh đánh rơi túi nước, nàng vội nhặt lên, áy náy nhìn ta.

Ta ổn định tinh thần, thản nhiên nói với Ngô Giáo: “Đây là chuyện riêng của thiếp, không liên quan đến nữ quân.”

Ngô Giáo giừu cột nhìn ta, tay cầm một miếng mứt, quay đầu ra chỗ khác.

Ta không thể thích nổi người này, hiển nhiên nàng cũng không thích ta.

Ngồi không lâu, nàng đứng dậy ra ngoài. Đang lúc ta cho rằng nàng không muốn ngồi 1 chỗ với ta, nàng lại đi đến.

“Người đâu, mang đệm tới.” Nàng không thèm nhìn ta, “Ta muốn ngủ.”

Hướng Nghiệp thành thuận buồm xuôi gió, trên thuyền một đêm, đi tiếp nửa ngày thì đến địa giới Nghiệp thành.

Trên đường đi, Ngô Giáo không kiếm chuyện với ta, thỉnh thoảng nói vài câu. Kỳ quái là nàng không thích ta, nhưng vẫn để ta ở trong khoang thuyền.

Trên thuyền nhàm chán, trừ ngồi một chút, đi một chút, việc ta làm nhiều nhất là vịn cửa sổ ngắm cảnh sông nước. Mà mỗi khi quay đầu lại, ta lại phát hiện Ngô Giáo đang nhìn ta.

“Phu nhân.” A Nguyên lấy cùi chò thúc ta.

Ta nhìn nàng, nàng chớp mắt, hạ giọng: “Ngô nữ quân kia, vừa mới học người.”

“Học ta?” Ta kinh ngạc.

“Nàng học người vén tóc mai.”

Ta tưởng gì: “Vén tóc mai thôi, ai mà chẳng như ai?”

“Không giống.” A Nguyên nói, “Người là cong ngón út lên, chỉ dùng bốn ngón. . . Ừm, như này. . .”

Ta: “. . .”

Mặc dù cảm thấy A Nguyên nói quá, nhưng nhiều lần muốn sờ bụng lại nhịn, sợ Ngô Giáo nhìn ra đầu mối.

Ngụy An vẫn chưa trở về, A Nguyên đi xem trở lại nói, hấn vẫn ở chung một chỗ với Thôi Đình, đêm qua, hai người còn đốt đèn thảo luận.

“Không hiểu sao Tứ công tử lại ngưỡng mộ Thôi công tử chứ? Đây chính là kẻ thù.” A Nguyên cau mày nói.

Ta cũng hơi lo lắng. Mặc dù không hiểu rõ Thôi Đình, nhưng ta lại hiểu một chuyện, hấn có thể giúp Lương Mân thống nhất một phương, tất không phải người đơn giản. Mà Ngụy An ngây thơ, Thôi Đình dùng lâu thuyền đã khiến hấn hứng thú, vạn nhất Thôi Đình xấu bụng, Ngụy An sẽ bị hấn tính kế.

Cuối cùng cũng tới Nghiệp thành, bầu trời quang đãng, trên bờ bận rộn, người người chen chúc.

Sau khi thuyền dừng hấn, một tấm gỗ bắc ngang thuyền và sông làm thành cầu. Ngụy An đứng cạnh ta, Thôi Đình đi đến mép thuyền, quay đầu nhìn hấn cười cười, được nô bộc cổng xuống, Ngụy An nhìn theo hấn, lo lắng không yên.

“Tứ thúc đêm qua ngủ ngon không?” Ta hỏi.

“Dạ, ngon ạ.” Hấn nói.

Ngon? Ta nhìn mắt hấn thâm quầng, cười cười: “Thôi công tử đã trả búa và đục chưa?”

Ngụy An lắc đầu: “Chưa trả, huynh ấy muốn mượn một thời gian nữa.”

Quả nhiên.

“Tứ thúc,” Ta nhẹ giọng nói, “Chớ quên Thôi công tử là quân sư của Lương Mân.”

Ngụy An nhìn ta, ánh mắt trong veo.

“Vâng.”

“Vâng?” Ta kinh ngạc.

“Trường tẩu,” Ngụy An nghiêm túc nói, “Người đã nói, quân hùng tranh đấu, đều vì chủ nhân của mình, huynh trưởng đã nói, nợ tiền trả tiền, nợ ân báo ân. Đệ đã nghĩ, lúc trước Thôi công tử đắc thắng vì đệ chưa chế tạo thuyền. Chờ sau này đệ chế tạo thuyền thắng huynh ấy, chúng ta không nợ ai nữa.”

“Nhưng Tứ công tử phải về được đến Ung đô mới giữ lời được.” Lúc này, Công Đường Quế nhìn về ngã ba đường, chàng chỉ vào một nhóm xe ngựa, “Ngô Côn tới.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nghiệp Thành (Thượng).

Ta chưa gặp Ngô Tú và Ngô Chương, Ngô Côn cũng là lần đầu tiên gặp. Trên thuyền nhìn lại, thấy gương mặt thanh niên trắng nõn, khí trời nóng bức,

hắn mặc áo bào mỏng, quan phát chính tề.

Bùi Tiềm tiến lên đón, hai người đứng cùng nhau, thoạt nhìn hai người cùng tuổi, Ngô Côn thấp hơn Bùi Tiềm một chút.

Người trên thuyền phần lớn là binh tướng của Ngô Côn, thấy chủ công ở phía trước, không khỏi reo hò nhảy nhót. Ta thấy Lâm Sùng mang theo sĩ tốt nhảy khỏi thuyền, hành lễ với Ngô Côn. Ngô Côn thần sắc hiền hòa, nói vài câu với Lâm Sùng, đi tới bên này.

Thôi Đình ngồi trên xe đẩy, tiến ra hành lễ. Từ nơi này nhìn lại, mặc dù Thôi Đình thấp hơn hẳn cả đoạn, nhưng lưng thẳng tắp, bộ dáng cao ngạo giống hệt năm trước gặp Ngụy Đàm.

“Huynh trưởng!” Ngô Giáo bước nhanh tới mép thuyền, một tay giơ lên che nắng, mắt cười cong cong. Nàng bước lên ván gỗ, nhưng vương ống tay áo, đi không dễ.

Ngô Giáo nhìn về phía Bùi Tiềm, nhưng Lâm Sùng đi tới, vươn tay.

Ngô Giáo không vui: “Ai muốn huynh tới?”

Lâm Sùng hỏi ngược lại: “Vậy muội muốn ai tới?”

Ngô Giáo chần chừ, cuối cùng vẫn vịn tay hắn xuống thuyền.

“Phu nhân,” Một quân sĩ đi tới, nói: “Chủ công nhà ta cho mời.”

Rốt cuộc cũng tới, ta gật đầu, liếc mắt cùng Công Dương Quế, dời bước xuống thuyền.

Thân phận ta không còn là bí mật, lúc ta xuống thuyền, đám người tự giác tách thành một con đường, phía cuối con đường là Ngô Côn.

Mọi người thần sắc bất nhất. Bùi Tiềm đứng sau Ngô Côn, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt không yên, Ngô Giáo và Lâm Sùng đứng cạnh Ngô Côn, vẻ mặt đang muốn xem trò vui.

Ta không nhìn bọn họ, đi tới trước mặt Ngô Côn.

Ngô Tú là ông của Ngô Côn và Ngô Giáo, đã từng làm quan ở Trường An, cùng thời gian lúc phụ thân ở Tư Đồ phủ. Dĩ nhiên, phụ thân làm quan nhiều năm, người làm quan ít nhất có hơn ngàn, Ngô Tú gia thế bình thường, chưa chắc phụ thân đã nhớ được ông.

Cho nên trong mắt ta, năm đó Ngô Chương và Ngụy Giác giống nhau.

Ngô Côn hiển nhiên không muốn phụ thuộc bậc cha chú, hắn nhìn ta, nét mặt thông dong, ánh mắt cao ngạo.

Nếu thành tù nhân, đương nhiên phải có bộ dạng tù nhân, ta hạ bái hành lễ: “Thiếp Phó thị, bái kiến tướng quân.”

Bên tai chốc lát an tĩnh, Ngô Côn nói: “Xin phu nhân đứng lên.”

Ta đứng thẳng, ánh mắt Ngô Côn dừng trên mặt ta một lúc.

“Vị này là Tư công tử?” Hắn hỏi.

Ta nhìn sang bên cạnh, Ngụy An ngẩng đầu nhìn Ngô Côn, nói: “Đúng vậy.”

“Sao không hành lễ.” Lâm Sùng hừ nói.

Ngụy An không nói lời nào, thấy ta liếc mắt, lát sau, mới vái chào Ngô Côn: “Tướng quân.” Hành lễ xong, lập tức thẳng lưng.

“Vô lễ.” Ngô Giáo cau mày nói.

Ngô Côn không giận, ánh mắt nhìn Ngụy An, mỉm cười: “Nghe danh Tư công tử đã lâu, nghe nói Tư công tử tinh thông chế tạo dụng cụ.”

Ngụy An không đáp lời.

Ngô Côn ý vị thâm trường nhìn Thôi Đình, tiếp tục nói: “Tư công tử và ta coi như tình bạn cố tri, đã từng một mũi tên phá vòng vây ở Hoài Dương.”

Thôi Đình thần sắc bình tĩnh, Ngụy An vẫn không đáp lời.

“Rồi sau đó, Tư công tử đến Vũ Trắc, giúp Thừa tướng đánh bại Đàm Hi.” Ngô Côn dứt lời, nhìn Ngụy An, khóe môi khế cong, “Đúng không?”

Ngụy An không nói.

Ngô Côn giữ nguyên vẻ mặt.

Ngụy An cũng nhìn hần, mím môi, hoàn toàn không có ý đáp lời.

Ngô Côn: "..."

"Tên này cầm sao?" Lâm Sùng lạnh lùng nói.

Lòng bàn tay ta ướt đầm mồ hôi, đang suy nghĩ có nên trả lời thay tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này không, bỗng nhiên hần mở miệng: "Tướng quân cũng biết còn hỏi ta làm gì."

Ngô Côn bế tắc, Lâm Sùng nổi giận, đang định tiến lên, Thôi Đình vội che chở trước người.

"Không chỉ như thế." Hần cười, nhìn Ngụy An nói: "Minh công lúc trước đã từng khen xe đẩy và mã cụ của Đình, thực không dám giấu giếm, hai vật này là do Tử công tử chế tạo."

"Thì ra là như vậy." Lời nói Lâm Sùng mang ý giễu cợt, "Không biết quân sư ngồi thoải mái không?"

Về mặt Thôi Đình không thay đổi, nhìn về phía Ngô Côn: "Xe của Minh công mã đã từng ngồi thử, thoải mái như ngồi kiệu."

Ngô Côn lần nữa khôi phục hòa sắc: "Ồ?"

"Nếu như thế, Tử công tử ở Nghiệp thành không lo nhân tài không được trọng dụng." Ngô Giáo cười, nói với Ngô Côn, "Không phải trong nghiệp thành có phổ thọ thủ công? Vậy để cho Tử công tử ở đó nghiên cứu chế tạo xe, có được không?"

Ta thấy Bùi Tiềm biến sắc, nói với Ngô Côn: "Chủ công..."

Ngô Côn gơ tay lên, chặn lời hần. Ánh mắt kia không có ý tốt, để Ngụy An chế tạo xe cho Ngô Côn, chủ yếu làm mất mặt Ngụy thị.

Mặt Ngụy An không chút thay đổi.

Ngô Côn nhìn hần, lại nhìn Thôi Đình, cười nói: "Ý tốt như vậy, từ chối thì bất kính."

Phổ xá Nghiệp thành, thâm uất hơn Hoài Dương một chút. Nhưng sau khi xe ngựa vào thành, Bùi Tiềm và Thôi Đình cũng tách khỏi chúng ta, vừa phải đến chỗ quý nhân tham gia yến tiệc, vừa phải đi đến phổ thọ thủ công.

Lúc xuống xe, gió thổi mạnh, bụi bay mịt mù, ta ngẩng đầu, trời nắng chang chang, đủ loại âm thanh huyền ảo càng thêm oi bức.

"Xuống mau xuống mau! Chớ lè mè!" Một quân tào thô lỗ quát chúng ta.

Ta không muốn gây sự, cùng A Nguyên mang đệm giường từ trên xe xuống. Hai gã sĩ tốt kéo xe ngựa đi, ta thấy được mặt bọn họ, sừng sốt một chút.

"Đứng làm gì! Đi vào!" Quân tào kia lại quát tháo.

Ta ôm đệm giường, vội vàng đi vào trong.

'Cạch' một tiếng, cửa lớn mở ra, tim vẫn đập thành thịch.

"Huynh thấy không?" Ta đuổi theo Công Dương quế, cúi đầu nói, "Mới vừa..."

"Ừ." Công Dương Quế thông thả đáp.

Để thuận tiện trông chừng, chúng ta được sắp xếp ở một viện tử, có khoảng ba, bốn gian phòng, ta và A Nguyên chung một phòng.

Nóc nhà bị thủng vài chỗ, đầy bụi bẩn mạt nhện, mặt đất vụn gỗ rơi đầy, mùi mốc meo tràn ngập trong không khí.

Ta và A Nguyên nhìn nhau, vành mắt nàng đỏ ửng, khóc to.

"Phu nhân..." Nàng kéo tay ta, "Phòng như này, người ở được sao? Quý Uyên công tử mặc kệ sao?"

Ta vỗ vỗ đầu vai nàng, cười khổ, nhẹ giọng nói: "Chàng phải lệ thuộc Ngô Côn, có thể làm được gì?" Ta là tù binh, ở Uyển thành, Bùi Tiềm có thể che chở được một hai, nhưng ở Nghiệp thành, Ngô Côn là chủ công.

"Ngô Côn sẽ làm gì chúng ta?" A Nguyên khóc lóc một hồi, gương mặt hỏi ta.

"Không làm gì, chúng ta sẽ tốt thôi." Ta nói.

A Nguyên lau nước mắt, có chút không tin.

Ta nhìn nàng, nói, “Nếu như ngươi là Ngô Côn, Bắc có Ngự thị, Nam có Lương thị, khó khăn lắm mới thắng trận, lại phải phân chia với Lương Mân, ngươi đồng ý không?”

A Nguyên suy nghĩ một chút, nghen ngào nói: “Chắc chắn không muốn... Nhưng chuyện này thì liên quan gì.”

Ta lại nói: “Nhưng ngươi lại muốn nhiều hơn thì sao, hơn nữa trong tay có thứ để uy hiếp, ngươi có vui vẻ không? Ngươi có trông coi thật kỹ không?”

A Nguyên sững sờ, ánh mắt tỏa sáng. Nhưng chốc lát, lại nhủ mảy mò: “Ngô Côn sẽ đòi lấy cái gì?”

“Đất đai, người dân, tiền tài,” ta cúi người gom rơm rạ trên mặt đất, buộc thành bó, “Không gì không thể.”

A Nguyên thần sắc âm trầm: “Vậy chúng ta chỉ có thể chờ Thừa tướng đến đòi?”

Ta không ý kiến, đặt tay lên bụng, nhỏ giọng nói, “Cho nên muốn bọn họ đến nhanh, phải ngàn vạn giữ bí mật.”

A Nguyên im lặng.

“Còn Lương Mân thì sao?” Nàng lại hỏi, “Ngô Côn có nhiều đồ tốt, hẳn không đồ mất sao?”

“Sao không đồ mất chứ?” Ta cười nhạt, “Nếu hẳn không đồ mất, Thôi Đình vội vãn đến Nghiệp thành làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngự Thụ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nghiệp Thành (Trung).

Ngô Côn để Ngự An chế tạo xe, thật sự là muốn chế tạo xe.

Dọn dẹp phòng xong, quân sĩ đã khiêng vào một đồng vật liệu gỗ, quân tào đầu lĩnh bày dụng cụ trước mặt Ngự An, nói: “Đây là chủ công ban thưởng, lệnh công tử trong vòng nửa tháng chế thành xe ngựa.”

Ngự An không nói.

“Nửa tháng sao xong được?” Công Dương Quế đứng bên nói.

“Không xong được?” Quân tào liếc sang Công Dương Quế, cười đến ngạo mạn, “Người Thừa tướng phái tới thương lượng đã đến Dương Châu, chủ công nói nếu Tứ công tử không làm xong xe ngựa, không thể quay về.”

Mọi người nghe được lời này, đều ngẩn ra.

Người Ung Đô đã đến Dương Châu? Ta vừa mừng vừa sợ, cùng A Nguyên liếc mắt nhìn nhau. Nếu đó là sự thật, Ngô Côn cùng ở Nghiệp thành với chúng ta, chẳng lẽ cô ý tri hoãn? Ta không biết bọn họ giao kèo thế nào, chỉ nguyện nhanh chút, bằng không đến lúc lớn bụng, chuyện ta mang thai vô luận thế nào cũng không giấu nổi.

“Thiếu dây mực (1).” Bỗng nhiên Ngự An nói.

(1) Thước búng hay còn gọi là dây mực: Dây có tẩm màu, dùng căng ra để bật cho in thành đường thẳng trên mặt gỗ, mặt tường. Dùng dây này kẻ được đoạn dài thẳng hơn thước bình thường.

Quân Tào nhìn: “Cái gì?”

“Dây mực, thước vuông, compa.” Ngự An nói: “Keo dán cũng không có.”

“Xe gì mà phiền toái vậy?” Quân tào mặt bình tĩnh nói, “Không có.”

“Không có thì khỏi làm.” Ngự An không vội không giận, bình tĩnh nói, “Chủ công nhà ngươi không đi được Dương Châu, hồng việc là tại ngươi.” Dứt lời, xoay người vào trong nhà, đóng cửa lại.

Quân tào mặt lúc trắng lúc đỏ, tròn mắt nhìn một hồi, phần nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Ta không thể không thừa nhận Ngự An có thủ đoạn, không lâu sau, đồ hẳn muốn được đưa tới, binh lính khuân đồ còn nói, keo dán phải đi tìm, lúc nữa mới có thể đưa tới.

Ngụy An không nói gì, cầm một miếng than củi, vẽ vẽ trên một miếng ván gỗ.

Ta nhìn đồng gỗ trong sân, cảm thấy lo lắng vô cùng. Ngụy An mặc dù giỏi chế tạo, nhưng bình thường ở nhà, việc nặng đều có người hầu làm cho. Hắn mới mười ba tuổi, sao có thể một mình chế tạo xe ngựa được?

Bất đắc dĩ, ta đành hô hào mọi người ra tay trợ thủ.

“Nô tỳ hỗ trợ đo đạc.” A Nguyên nói.

Công Dương Quế nói: “Ta đã dừng học dừng cura.

Hoàng thúc vượt rào, cười nói: “Chế tạo xe sao, ngày trước ở trong thôn, hàng xóm nhà ta là thợ mộc, ta còn giúp bọn họ sửa xe trâu.”

Chỉ có Vi Giao xoa xoa tay, nói: “Mỗ giúp thì giúp, nhưng chưa bao giờ làm nghề mộc, nếu trên xe ngựa cần chế túi thơm, thuốc bột, mỗ tất có chỗ hữu dụng.”

Một nhóm người mồm năm miệng mười bàn bạc, chỉ có Ngụy An không lên tiếng, yên lặng ngồi trên bậc thềm vẽ vẽ.

Ban đêm, sắc trời tối đen, trong sân lập lòe ánh nến. Cửa viện mở ra, ta tưởng sĩ tốt đưa cơm tối, ai ngờ là Bùi Tiềm.

Trên người chàng thoang thoang mùi rượu, thần sắc choáng váng.

“Uống rượu?” Ta bảo A Nguyên Bưng chén nước tới, đưa cho chàng.

“Ừ.” Bùi Tiềm nhận chén, ngửa đầu uống.

Ta nhìn ra sau chàng, binh lính trông coi đứng trong sân, ánh mắt nhìn chăm chăm bên này.

“Chỗ này thế nào?” Sau khi uống nước xong, Bùi Tiềm hỏi ta.

“Cũng tạm.” Ta thoải mái cười.

Bùi Tiềm nhìn ta, ánh mắt thâm thúy.

“Thân thể phu nhân thế nào?” Chàng hỏi Vi Giao.

Vi Giao liếc về phía mấy người giám thị, nói: “Phu nhân rời khỏi Uyển thành, thân thể chưa lành, mấy hôm nay bồn ba mệt nhọc, vừa bị sĩ tốt quát lớn, đến nỗi bệnh can khí ứ đọng, quý thủy không đều, khí hư ra nhiều...”

“Ta đi lấy thuốc, Biển Thước cho ta phương thuốc.” Bùi Tiềm ‘khụ’ một tiếng, ngắt lời.

Vi Giao khó xử, cười cười: “Mỗ kế thừa y bát Biển Thước, ra phương thuốc phải có giấy bút.”

Bùi Tiềm nhìn hắn, quay đầu phân phó tùy tùng lấy giấy bút.

Vi Giao cười cười, nhướn mày với Ngụy An.

“Muốn thêm gì thì nói với ta.” Bùi Tiềm nhìn về phía ta.

Ta nhìn A Nguyên, lắc đầu với Bùi Tiềm.

Bùi Tiềm nhìn về phía Công Dương Quế.

“Muốn đi sao?” Công Dương Quế khoanh tay dựa tường, “Chủ công nhà huynh chưa uống xong rượu?”

Bùi Tiềm không đáp lời, tiến lên vỗ vai chàng: “Nơi này phiền Trọng Bình trông nom.”

Công Dương Quế mỉm cười đề tay Bùi Tiềm, gật đầu: “Yên tâm.”

Bùi Tiềm thu tay lại, ta thấy tay Công Dương Quế nắm chặt vật gì.

“Ta về đây, nàng nghỉ đi.” Bùi Tiềm nói với ta.

Ta gật đầu, nhìn chàng: “Huynh chó mệt nhọc quá.”

Bùi Tiềm nhìn ta, lát sau, cong khóe môi, tựa như đáp lại, tựa như chế giễu.

Không lâu sau khi chàng đi, tùy tùng đưa giấy bút tới, sĩ tốt canh cửa kiểm tra từng tờ một, xong mới để cho tùy tùng giao cho Vi Giao.

Vì Giao viết xong phương thuốc, sĩ tốt kiểm tra lại lần nữa mới giao cho tùy tùng mang đi.

“Ngô Côn không tin tưởng Quý Uyên.” Công Dương Quế từ trong phòng đi ra, nhìn bên kia, nhẹ giọng nói.

Ta khẽ gạt đầu, chốc lát, lòng bàn tay bị nhét một mảnh giấy vào. Nghiêng đầu, Công Dương Quế liếc ta, cười nhẹ.

Ta nói với A Nguyên: “Về phòng thôi.” Dứt lời, nhanh chóng đi vào.

Ánh nền âm đạm, giấy kia nhăn nhúm, là chữ Bùi Tiềm, vẫn đẹp như xưa. Lời trên giấy ngắn gọn, chỉ có vài chữ – Mã Khuê đã tới, Mạnh Tĩnh ở Lạc Dương.

Ban đêm, ta và A Nguyên nằm trên giường. Ván gỗ lỏng lẻo, xoay người đã kêu cọt kẹt, thỉnh thoảng lại có tiếng muỗi vo ve bên tai, không ngủ nổi.

Ta và A Nguyên dứt khoát nói chuyện, hàn huyên vài chuyện hôm nay.

“Phu nhân, Quý Uyên công tử vẫn để người ở nơi này sao?” A Nguyên hỏi.

“Chàng phải nghe Ngô Côn.” Ta nói, “Lại nói không ở nơi này, còn có thể đi nơi nào? Ta coi chàng là ai?”

A Nguyên than thở: “Nô tỳ cảm thấy may mắn khi phu nhân gả cho Đại công tử, giờ lại thấy không tốt.”

Ta cười cười, an ủi: “Nếu ta không gả cho Đại công tử, sao có thể gặp được huynh muội các người và Lý chương sự chứ.”

“Vẫn biết thế...” A Nguyên lầu bầu.

“Chàng cũng bắt đầu đi.” Ta nhẹ giọng nói.

Thật ra ta không phải không nghĩ đến những chuyện kia, nhưng liên quan đến Bùi Tiềm, ta sẽ không xoắn xuýt quá nhiều, đây hết thảy là do ta đã quá hiểu chàng.

Trừ người nhà, ta rất ít hiểu rõ người khác, Bùi Tiềm là một trong số ít những người ta hiểu.

Chàng thiếu niên nổi danh, ai ai cũng nói chàng cử xử hợp lễ, có thể nói quân tử. Nhưng ít người biết, chàng là người tính tình tự tại. Chàng có hoài bão, mong muốn một đời danh thân tại triều, cho nên chàng khổ đọc kinh sử sách luận, chàng cũng muốn một đời danh tướng dong ruổi chiến trường, cho nên thuở nhỏ chàng đã tập kiếm với vũ sư.

Thơ phú kỳ nghệ, khoát luận thanh đàm, trong mắt mọi người, Quý Uyên công tử là nhất tôn cao cao tại thượng. Cho nên, chuyện chàng phải làm rất nhiều. Phụ thân chàng không thích chàng tòng quân, phải theo nghiệp văn chương, hôn sự của ta và chàng ảnh hưởng đến gia tộc, cho nên thoái hôn, hiện tại cũng vậy, Bùi thị và Ngô thị giao hảo, cha mẹ gia tộc đang ở Dương Châu, dĩ nhiên chàng phải dốc sức.

Đương nhiên đây là suy đoán của ta, nhưng hôm nay thấy điệu bộ của Ngô Côn, ta cảm thấy người này không đáng. Hẳn mượn sức Bùi Tiềm nhưng lại phòng bị chàng, mà cũng kỳ lạ, Bùi Tiềm còn hiểu rõ hơn ta... Nghĩ tới mấy chuyện này, ta tự giễu. Năm đó ta cũng tự phụ hiểu rõ Bùi Tiềm, cho nên khi nghe được tin chàng thoái hôn, vô luận thế nào ta cũng không chịu tin tưởng. Tình cảm của chúng ta tưởng như không gì phá nổi, mà khi mưa gió nổi lên, nó lại giống như đóa hoa trong nhà kính, yếu ớt chốc lát đã tan tành.

“Hôm nay quân tào nói, người Ung Đô tới, khi nào Ngô Côn sẽ nói?” A Nguyên hỏi.

Ta thờ dãi, lắc đầu: “Không biết.”

Ta vô cùng nhớ Ung Đô. Nơi đó mặc dù ngày ngày nghe Quách phu nhân chỉ đông nói tây, còn lo lắng lo lắng thất phu Ngụy Giác nhét thị thiếp cho Ngụy Đàm, nhưng còn những thứ khác làm ta phấn chấn, tỷ như làm ăn, tỷ như Ngụy Đàm... Nghĩ đến tên, ta không nhịn được xuất thần, chàng ở Lạc Dương? Ở Lạc Dương làm gì?

Còn Mã Khuê đã tới, tới nơi nào? Lạc Dương sao? Ta bỗng nhớ đến người nhìn lấy lúc xuống xe, chẳng lẽ...

“Nếu có thể nhanh trở về thì tốt...” Giọng A Nguyên mơ màng.

Ta đáp một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Tay đặt cạnh bụng, vai chạm tay A Nguyên, nhiệt độ nhàn nhạt, ta cố gắng tưởng tượng dáng vẻ người đó... Giờ này khắc này, chàng có nhớ ta không?

Vô luận Ngụy An làm cái gì, nhất định phải về trước.

Vì Giao lấy được giấy đều cho Ngụy An. Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, Ngụy An vẫn vẽ, vật liệu gỗ vẫn nguyên si. Hoàng thúc không nhịn được, nói muốn xẻ vật liệu gỗ ra, Ngụy An lại nói không cần.

“Gấp cái gì, cần tác vô ích này.” Vì Giao chậm rãi nói.

Tôi thăm chúng ta, trừ Bùi Tiềm, còn có Thôi Đình.

Nghĩ lại, nếu không phải ngày đó hấn ở trước mặt Ngô Côn khen Ngụy An làm xe ngựa tốt, Ngụy An cũng không đến nỗi bị Ngô Côn lấy chuyện làm xe ngựa gây khó dễ.

Cho nên lúc hấn tới, A Nguyên, Hoàng thúc và Vi Giao không lấy gì làm hòa nhã.

Nhưng hiển nhiên Thôi Đình không cần, Ngụy An hiển nhiên không cần.

Ngụy An mang sơ đồ mình vẽ bày trước mặt Thôi Đình, hai người ngời một câu, ta một câu, vui đầu thảo luận.

“Tứ công tử thật là...” A Nguyên bất mãn nói, “Có gì mà nói với tiểu nhân kia, giờ cũng lộ ra chân tướng muốn toàn tâm toàn ý chế tạo xe cho Ngô Côn.”

Vi Giao dùng chày đá giã thuốc, vừa giã vừa nói: “Nói không chừng, Tứ công tử làm xong xe ngựa, Ngô Côn vui vẻ mà thả chúng ta thì sao?”

Lời này nói to, nhưng hai người kia như mất điếc tai ngơ, A Nguyên và Vi Giao một bộ hậm hực.

Bảy ngày sau, rốt cuộc Ngụy An cũng hoàn thành xong bản vẽ. Trước hấn giao cho sĩ tốt mấy tấm ván gỗ, để bọn họ cầm đi, dựa theo đấy mà rèn ra miếng sắt. Rồi sau đó lại quay vào đóng gỗ trong sân, tính toán, mấy người lại bắt đầu cưa cưa bào bào, động thủ chế xe.

Ta không làm được việc gì, chỉ có thể đứng bên nhìn, trông coi nước uống, ai khát sẽ rót đưa đến.

Mà Ngụy An thiết kế thật có hiệu quả, ba ngày sau, mấy miếng gỗ xẻ ra được dùng đinh đóng lại với nhau, đại khái cũng có dáng vẻ.

Mặt trời ngả về tây, mọi người lau mồ hôi, người người thần thái đặc ý. Đêm mau lạnh, mấy người chúng ta không chú ý quá nhiều, ngồi luôn trên đồng gỗ dùng bữa. Sau khi ăn xong, một gã sĩ tốt tới thu bát đĩa, A Nguyên đang muốn đi bộ tiêu thực, mới ngẩng đầu, bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

“Suýt!” Người nọ vội vàng ý bảo chớ lên tiếng, rồi hướng Công Dương Quế cười một tiếng, “Công Dương huynh đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nghiệp Thành (Hạ).

Trời nhá nhem tối, Dương Tam cười nhìn chúng ta. A Nguyên che miệng, mở to mắt nhìn, mọi người đều vui mừng.

“Ồ ơ!” Vi Giao nhảy lên, đi vòng quanh hấn, cười nói, “Dương huynh đệ mặc trang phục quan binh.”

Dương Tam cúi đầu nhìn một chút, xấu hổ nói: “Cũng chỉ hợp với cái khăn đội đầu, vạt áo này phải phanh ra mới có dáng dấp giang hồ.”

“Suýt!” Công Dương Quế cắt lời hấn, ý bảo ngoài cửa.

Dương Tam cười hi hi, nói: “Không sao, Đặng Ngũ ở ngoài.”

Công Dương Quế vẫn không yên lòng, khóe mắt lại không giấu được nụ cười: “Mọi người đều tới hết?”

“Có ta và Đặng Ngũ.” Dương Tam chỉ, “Những huynh đệ khác đều ở ngoài thành, bọn họ không mang đao thì cũng là tội phạm, binh lính nhìn thấy biết ngay vượt ngục.”

Công Dương Quế gật đầu, nói: “Đại ca đang ở trong thành.”

Dương Tam nhân tình sáng ngời, sắc mặt vui mừng: “Đại ca? Sao huynh ấy lại ở đây?”

Công Dương Quế không giải thích, nói: “Trong thành có nhà lao, các người đi tìm hiểu một phen, bàn bạc đường đi canh giờ, là cứu được người.”

“Được được!” Dương Tam xoa tay, đang muốn nói nữa, ngoài cửa vang lên âm thanh Đặng Ngũ: “Cắt xong bát đĩa chưa? Lẽ mà lẽ mề!”

Dương Tam thu hồi thần sắc, thấp giọng nói: “Có người tới, ta phải đi rồi.”

Công Dương Quế gật đầu: “Đi đi.”

Dương Tam cất bát đũa vào giỏ, xách ra cửa, miệng âm ỉ: “Đây rồi đây rồi! Thúc giục cái gì!”

Cửa lớn lần nữa đóng lại, ta nói với Công Dương Quế: “Mấy huynh đệ này của huynh thật nghĩa khí!”

Công Dương Quế nhìn ta một chút, cười nhạt: “Nghĩa khí là thứ yếu, muội còn chưa trả một vạn hai đâu.”

Ta: “...”

Kể từ khi biết bọn Dương Tam tới cứu người, không khí trong viện không bị đè nén nữa. A Nguyên ngày ngày đều nhớ huynh trưởng, phụ thân, rơi vài giọt nước mắt, giờ đã khôi phục lại tinh thần lúc trước.

Xe ngựa Ngụy An đã làm hòm hòm, đang chờ thợ chế trục xe, chế xong thì bắt đầu lắp bánh, thế là hoàn thành. Hoàng thúc và Công Dương Quế chịu trách nhiệm đánh giấy giáp và quét sơn, Ngụy An cầm đục và dùi đục gõ gõ trong xe.

Dương Tam thỉnh thoảng đến đưa cơm, cùng Công Dương Quế thương lượng chuyện cướp tù đào tẩu. Từ trong miệng hắn, ta biết Mã Khuê mặc dù bị thương, nhưng đi lại không thành vấn đề.

Hắn còn mang dao găm đến, mỗi người một cái, đêm khuya, Công Dương Quế phân cho chúng ta, ta được một thanh vừa ngắn vừa nhẹ, dè dặt rút ra xem, dưới ánh trăng, hàn quang như nước.

Vì có liên quan đến Ngụy Đàm, ta hơi đau lòng Ngụy An, hắn ở trong nhà chưa làm việc nặng bao giờ, thế mà dạo này tới nào ta cũng phải chọc mụn nước trên tay cho hắn.

“Đau không?” Ta hỏi hắn.

“Không đau.” Ngụy An lắc đầu, mắt vẫn đang dõi theo bản vẽ, dường như đang suy nghĩ về cái xe.

Ta liếc nhìn, hỏi: “Xe phải sửa lại?”

“Vâng.” Ngụy An nói, “Buồng xe phải lót thêm mấy miếng sắt, vậy mới kiên cố.”

Ta thật muốn một phát đập đầu hắn cho hắn tỉnh táo lại: “Ngô Côn bảo Tứ thúc tạo xe, chẳng qua là muốn về ngoài, sao Tứ thúc phải ra sức làm làm gì?”

“Đề đề ấy làm đi.” Công Dương Quế đi tới, thông thả nói, “Thanh danh Tứ công tử bên ngoài, không làm ra vật tốt để chèn ép Ngô Côn, sao có thể ngẩng mặt được chứ.” Dứt lời, cười cười với Ngụy An, “Đúng không?”

Ngụy An mím môi.

Ta cảm thấy hai người này thần sắc kỳ lạ, hồ nghi nhìn một lúc, hỏi Công Dương Quế: “Bọn Dương Tam muốn cướp tù, có trông nom bên này được nữa không?”

Công Dương Quế không trả lời, nhưng hỏi Ngụy An: “Tứ công tử, khi nào thì xong xe?”

“Năm ngày nữa.” Ngụy An đáp.

Trong đầu chọt lóe, ta mở to hai mắt nhìn Công Dương Quế: “Huynh nói...”

Công Dương Quế cười cười, nghiêm nghị nói với Vi Giao, A Nguyên, Hoàng thúc: “Mọi người tới đây, chúng ta thương nghị chút.”

Chuyện ngồi xe đào tẩu, vô luận thế nào ta cũng cảm thấy vô căn cứ, nhưng Công Dương Quế và Ngụy An nói có thể được.

“Tứ công tử gia cố xe, chúng ta năm người ngồi trong cũng không sao.” Công Dương Quế nói.

Ta nói: “Ngồi được cũng chưa đủ, xe nặng thế này, phải chạy cật lực sao?”

Công Dương Quế đã định liệu trước, “Vùng phụ cận có kỵ binh Ngô Côn đóng quân, Dương Tam đã thăm dò, đi về phía đông trăm trượng là chuồng ngựa. Buộc ba con ngựa, xe chạy không chậm nữa.”

“Vậy làm thế nào thoát khỏi chỗ này?” A Nguyên hỏi.

Công Dương Quế nói: “Quân canh cửa để ta đối phó. Dương Tam đi cứu Mã Khuê, huynh đệ khác trong thành phóng hỏa, đợi khi đại loạn, chúng ta một đường chạy khỏi thành.”

Mọi người nhìn nhau, kẻ này nói thì thuận lợi, làm sẽ chứa nhiều biến số. Nhưng nếu như muốn chạy bằng bản lĩnh của mình, ta cũng không nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn.

“Có đối sách cũng tiện xử lý.” Vi Giao mở miệng trước, xoa tay muốn thử, “Vi mô chế ít phần đọc, cho họ Ngô kia ném thử lợi hại!”

A Nguyên lườm hần: “Ngươi không phải Biển Thước sao? Sao còn hạ độc?”

Vĩ Giao lơ đãng: “Độc coi là gì, mỗ còn có thể mở sọ lấy xương, đục lỗ trên sọ người, sống không được, chết không xong, đau chết hần đi.”

A Nguyên cau mày, vẻ mặt ghét bỏ.

“Chuyện này có Bùi Tiềm không?” Đang lúc bọn họ mồm năm miệng mười thảo luận, ta hỏi Công Dương Quế.

Công Dương Quế không phủ nhận, nhưng ý vị thâm trường nói: “Huynh ấy có nỗi khổ của huynh ấy, không thể hoàn toàn dựa vào huynh ấy được.”

Ta khẽ gật đầu.

Vĩ Giao nói được làm được, tiếng là chữa bệnh cho ta, đòi hỏi phía bên ngoài nào là được chế thuốc trị côn trùng cắn, thuốc đuổi chuột các loại. Mà Dương Tam và Đặng Ngũ mỗi lần đưa com tói, đầy thùng sẽ đề vài món vũ khí, lúc thì mũi tên, lúc thì dao nhọn. Có một lần đưa nước. A Nguyên đang định cầm chén rót nước, lại bị Công Dương Quế cản.

“Dầu hòa.” Công Dương Quế nhắc ấm nước lắc lắc, cười với nàng.

Mấy món đồ này có được thế nào, ta không hỏi, nhưng lại nghĩ đến một người, chàng âm thầm thu xếp, bề ngoài thì như không có chuyện gì.

Ngày từng ngày trôi qua, kế hoạch lúc động thủ đã an bài xong xuôi. Căn cứ tin tức Dương Tam đưa tới, vì vùng phụ cận có binh doanh, trạch viện chúng ta ở lại nhỏ, binh lính trông chừng chỉ có ba người. Động thủ là lúc người ta buồn ngủ. Công Dương Quế chuồn ra ngoài cửa, giết chết ba người kia, cùng Vĩ Giao và Hoàng thúc mặc quần áo giả làm sĩ tốt. Rồi sau đó, Công Dương Quế đi tìm ngựa, buộc lên xe là có thể rời đi.

Đến ngày thứ năm, mắt thấy mặt trời lặn xuống phía tây, ai cũng cảm thấy tim đập thành thịch.

Đến giờ dùng bữa, Dương Tam tới, nhưng hần mang theo một tin xấu.

“Hôm nay Ngô Côn phái kỵ binh rời thành, chỉ sợ tối nay không có ngựa.” Hần lo lắng nói với Công Dương Quế.

Mọi người trầm mặt.

Công Dương Quế trầm ngâm, lạnh lùng nói: “Không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp, các ngươi cướp ngục vẫn y kế hành sự.”

Dương Tam đáp một tiếng, rồi khỏi.

Thời gian lặng lẽ trôi, bầu trời không trăng không sao, thời gian ước định với đám người Dương Tam càng ngày càng gần.

“Làm sao bây giờ?” A Nguyên sốt ruột hỏi.

Công Dương Quế nhíu mày suy tư, chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ha ha, thành!” Chàng cười ha ha, vừa cười vừa đi ra cửa, dùng sức gõ cửa, “Mở cửa! Xong rồi, xong rồi!”

Bọn ta cũng bị chàng làm cho ngạc nhiên, khó xử đứng tại chỗ. Cửa bị mở ra, sĩ tốt về mặt kỳ quái: “Ồn ào gì?”

“Xong rồi! Xe ngựa xong rồi!” Công Dương Quế vui vẻ nói, “Mau báo cho chủ công nhà ngươi! Tứ công tử nhà ta đã làm xong xe, còn không mau thả người!”

Sĩ tốt không nhận được, nói: “Cái quái gì, chủ công nhà ta đã nghỉ ngơi, mai báo!”

“Ngày mai?” Bỗng nhiên ta hiểu dụng ý Công Dương Quế, tiến lên, “Chủ công nhà ngươi hai ngày trước còn tới thúc giục, không phải cần dùng gấp sao?”

“Xe này chủ công nhà ngươi rất muốn, nếu làm lỡ chuyện, ngươi gánh được sao?” A Nguyên phụ họa.

Sĩ tốt do dự, chốc lát, nói với người bên cạnh mấy câu, quay sang chúng ta, nói: “Chờ!” Dứt lời, xoay người chạy đi.

Cửa đóng lại, trên mặt mọi người lộ ra thần sắc hi vọng.

“Ngô Côn lập tức tới lấy xe ngựa?” Ta thăm thì hỏi.

“Tám phần có.” Công Dương Quế nói, “Hần nổi danh nóng nảy.”

“Vậy thì có ngựa rồi.” Hoàng thúc sáng mắt.

Công Dương Quế lại căng thẳng, cúi đầu phân phó: “Kiểm tra lại xem có gì chưa chuẩn bị, ngựa đến là động thủ luôn.”

Một trận tiếng vó ngựa truyền đến, lòng bàn tay ta rịn mồ hôi. Bụng ta đã quặn vài, dao nhọn buộc dưới bắp chân, hết thầy vì chạy trốn.

Nhưng khi cửa lớn mở ra, ánh đuốc chói mắt. Hai nhóm quân sĩ tràn vào, phía sau, một người thông thả bước vào, chính là Ngô Côn.

Tình huống chuyển biến làm người ta ứng phó không kịp, mọi người nhìn nhau, trên mặt kinh hoàng luống cuống.

“Ta nghe sĩ tốt báo lại, xe ngựa đã làm xong?” Ngô Côn một thân cầm bào, thần sắc ngạo mạn.

“Đứng vậy.” Ngụy An đáp.

Ngô Côn nhìn xe trong viện một chút, lát sau, bỗng nhiên nhìn về phía ta, nở nụ cười: “Tôi nay trên bờ sông Nghiệp, lâu các đều treo đèn, nếu được ngồi xe mới cùng phu nhân, chẳng phải tuyệt vời sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chạy Trốn (Thượng).

Lời ấy vừa vang lên, ta cứng người.

“Tướng quân lời ấy ý gì?” Công Dương Quế cắt lời.

Ngụy An một bước chặn trước người ta: “Trưởng tẩu sẽ không đi cùng người...”

Ta kéo tay hắn: “Từ thúc.” Dứt lời, nhìn Ngô Côn nói, “Theo ý tướng quân.”

Mọi người đều sững sốt.

Ngô Côn mỉm cười, phân phó quân sĩ: “Đổi xe mới.”

“Phu nhân...” A Nguyên túm tay áo ta, ánh mắt lo sợ không yên.

Ta nhìn nàng, lại nhìn quanh mọi người, cố gắng để giọng mình bình tĩnh, cúi đầu nói: “Chờ ta trở lại.” Dứt lời, đi tới chỗ Ngô Côn.

Cửa xe đóng lại, xe lăn bánh trên mặt đường. Cửa sổ buông rèm, gió đêm nhẹ thổi qua, quân sĩ tất đuốc, mặt Ngô Côn chìm trong bóng tối. Mặc dù tối tăm, nhưng ánh mắt vẫn chiếu vào ta. Ta hạ mắt, bàn tay nắm chặt trong tay áo.

“Phu nhân sợ sao?” Ngô Côn thân nhiên nói.

“Thiếp không rõ tướng quân nói gì.” Ta nói.

Ngô Côn nói: “Phu nhân mặc kệ sao? Lúc này, chỉ sợ các binh lính ngoài xe đang nghĩ, trong xe ta và phu nhân đang làm gì.”

Ta nhìn hắn, chốc lát, quét mắt một vòng: “Từ lúc thiếp rơi vào tay tướng quân, đã khó tránh khỏi bị nghị luận.” Ta nói.

Ngô Côn cười cười: “Phu nhân thật bình thản.” Hắn dịch sang, ngồi cạnh ta.

Ta né tránh theo bản năng, lưng chạm vào vách xe.

“Không biết Thừa tướng hoặc Đại công tử, nếu nghe được chuyện tôi nay, sẽ kinh sợ thế nào?” Hắn nói chậm rãi.

Không thể lui được nữa, ta không trả lời. Tay sờ xuống bắp chân, mắt ta cụp xuống, nhìn xuống cổ hắn, chỉ cần...

“Chủ công.” Bỗng nhiên ngoài xe truyền đến tiếng quân sĩ, xe ngựa dừng lại.

Ta cũng dừng tay.

“Chuyện gì?” Ngô Côn hỏi.

“Chủ công,” quân sĩ bẩm, “Bùi Đô đốc tới.”

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Côn nhìn về phía ta, khóe môi cong lên, “Thật kịp thời, phải không?”

Không đợi ta trả lời, hấn bảo quân sĩ mở cửa xe ra.

Bên ngoài sáng ngời, tiếng bước chân dồn dập, lát sau, Bùi Tiềm xuất hiện trong tầm mắt. Mặt chàng căng thẳng, thấy ta, nháy mắt chàng bình tĩnh lại.

Ta thu lại ánh mắt, cố gắng không nhìn chàng, khiến mình ngồi nghiêm chỉnh.

“Quý Uyên có chuyện gì?” Ngô Côn hỏi.

Giọng Bùi Tiềm bình thản: “Tiềm nghe nói chủ công đi xem xe mới, muốn đi theo cùng xem, không ngờ đi được nửa đường, chủ công đã ngồi xe mới rồi.”

Ngô Côn cười nói: “Quý Uyên nhìn xe mới này thế nào? Thôi quân sư nói Ngụy Tứ công tử chế tạo xe ngồi thoải mái, ta và Phó phu nhân ngồi nửa khắc, cảm thấy không có loại nào hơn xe này.

Bùi Tiềm nói: “Thần hôm nay cũng muốn ngồi xe mới, bèn xuất núi từ Giang Đông về, nguyên muốn ngồi xe cùng chủ công.”

“Ồ?” Ngô Côn trầm ngâm, dường như rất vui vẻ, “Quý Uyên có lòng, ta há làm phật ý?” dứt lời, hấn gạt quân sĩ ra, nhảy xuống xe.

Ta kinh ngạc giương mắt, Ngô Côn đứng ở trước xe, quay đầu nhìn lại.

“Đêm đã khuya, chủ công và Tiềm ngồi xe, không bằng đưa Phó phu nhân về.” Bùi Tiềm nói.

“Về?” Ngô Côn cười cười, nhìn Bùi Tiềm, ánh lửa chiếu vào giữa lông mày, “Không, ta còn muốn đối ẩm cùng phu nhân.”

Mây đen vẫn trôi trên bầu trời, trăng lúc mờ lúc tỏ. Ta nhìn ngoài cửa xe, thời gian mới có một lúc mà ngỡ như thiên sơn vạn thủy.

Bọn Dương Tam mau ra tay đi, ta đang nghĩ, xe ngựa không ở đó, ta cũng không ở đó, chỉ sợ bọn Công Dương Quế không thể thừa dịp hỗn loạn mà thoát thân... Ta hít sâu một hơi, phần uất, không cam lòng, ta cắn răng, đâm mạnh vào thành xe, một tiếng vang lên, xương thịt đều đau.

Sắt luyện chế thật cứng, ta xoa tay, giận đến muốn bật cười. Lên kế hoạch rất nhiều ngày, cứ thế bị ông trời đùa giỡn một phen.

Xe ngựa một trước một sau, ta có thể nghe được thanh âm một chiếc xe ngựa khác, đang lúc tâm loạn như ma, xe ngựa dừng lại.

Cửa xe lần nữa bị mở ra.

“Phu nhân, chủ công hữu tình.” Một gã tùy tùng hành lễ nói.

Ta nhìn phía ngoài, xuống xe.

Như Ngô Côn nói, ta và hấn cùng dạo chơi sông Nghiệp, nơi này tọa một tòa lầu các, nương theo bờ sông mà dựng, tầng năm mái cong treo đèn, giống như dương cánh chuẩn bị bay. Chúng ta không bị ngăn cản, xa thủy mã long, trên lầu truyền đến thanh âm ca hát cười đùa.

Người đến người đi nhìn thấy Ngô Côn và Bùi Tiềm, đều tiến lên hành lễ.

Ta tò mò nhìn đám người, trong lòng sáng tỏ, Ngô Côn thật muốn cho ta hầu rượu, hấn hạ quyết tâm phải làm cho ta xấu mặt trước đám đông.

“Phu nhân xuất thân danh môn,” Ngô Côn chậm rãi nói, “Lúc ta còn ở Giang Đông, cũng có không ít danh môn kẻ sĩ, phu nhân dự tiệc cùng ta, không chừng lại gặp không ít người quen.”

Ta đón nhận ánh mắt hấn, cố trấn định nói: “Thiếp mặt mũi dơ bẩn, bần áo thô lậu, chỉ sợ mất mặt tướng quân.”

Ngô Côn kinh ngạc, mỉm cười: “Chuyện này có gì khó.” Dứt lời gọi tùy tùng.

“Đưa phu nhân đi thay quần áo.” Hấn phân phó, sau đó ý vị thâm trường nhìn ta, “Thay một bộ dễ coi chút.”

Tầng một là nhà bếp và nơi thay quần áo, tùy tùng dẫn ta tới sương phòng, mở cửa, đốt đèn.

Lát sau, một gã tùy tùng khác cầm một bộ váy áo đi tới, giao cho ta: “Mời phu nhân thay quần áo.”

Ánh mắt ta rơi trên bộ váy áo kia, đồ thắm điểm lệ, vừa nhìn cũng biết vai hề kỹ nghệ.

Lòng tự nhủ lòng, không thể khí phách, ta nhận váy áo đi vào, đóng cửa lại.

Trong phòng có một cái bình phong, phía sau là một cái bô. Ta xem xét chung quanh, sương phòng này lúc đầu là một cái hành lang, sau được quây lại bằng ván gỗ, cửa sổ cũng không có.

Ta ù rũ vắt váy áo lên bình phong, đang suy nghĩ làm thế nào, bỗng nhiên, trên vách truyền đến tiếng gõ.

“A Dung.” Một giọng nói khê vang.

Là Bùi Tiềm.

Ta nhìn lại, tà phía sau vách kia, ta vội vàng đi tới.

“Ta đây.” Ta hạ giọng đáp.

Bùi Tiềm nói: “Hoãn lại một canh giờ.”

Ta biết chàng nói gì, lòng bình tĩnh lại: “Ừ.”

“Cách này rất nguy hiểm, nàng hãy nghĩ lại.” Bùi Tiềm nói.

Ta nói: “Nhưng qua tối này, sợ khó có cơ hội.”

Bên kia im lặng, chốc lát nói: “Có ta.”

Ta cũng im lặng.

“A Tiềm, huynh...” Lòng ta cuộn cuộn, cổ họng như vướng cái gì, cười khỏ: “Huynh không nợ ta cái gì.”

Bùi Tiềm không tiếp lời, lát sau, thở dài nói: “Là ta nguyện ý, nàng cảm thấy ta thiếu nàng cái gì?”

Lòng như mềm mại xuống, ta định nói, nhưng cảm thấy nói gì cũng thừa, giờ không phải lúc để cảm thán.

“Huynh đi đi.” Ta nói, “Ta muốn thay đồ.”

“Nếu nàng không nguyện thì ở lại đây, chủ công bên kia ta đi đối phó, nàng...”

Lúc này, phía ngoài truyền đến giọng nói, hình như có người đang đi tới.

“Huynh đi đi, để người khác thấy không ổn.” Ta nhỏ giọng, “A Tiềm, đây là chuyện của ta.” Dứt lời, dứt khoát tránh đi.

Đây thật là chuyện của ta. Ngô Côn đã đề phòng Bùi Tiềm, tối nay phần lớn là chạy không thoát rồi, cho dù Bùi Tiềm che chở được ta nhất thời, lần sau Ngô Côn lại gây sự, chàng có thể che chở được mấy lần? Ta nếu muốn dựa vào chàng, chỉ biết liên lụy chàng cũng càng thêm bất lợi.

Xiêm y vừa mỏng vừa mềm, màu đỏ tiên điểm, khi ta vừa mở cửa, tùy tùng phía ngoài sững sốt một chút.

“Đi thôi.” Ta thân nhiên nói.

Trên bầu trời, trăng sáng núp sau đám mây, trên lầu truyền đến âm thanh vui vẻ, càng lộ vẻ tịch liêu.

Dù sa cơ cũng không thể đánh mất ngao khí, ta nghĩ đến lời mẫu thân, khề ngẩng đầu.

Vừa đi tới một lùm cây thấp, ta đột nhiên nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu nhìn lại, bên cạnh là một lầu các nhỏ, bóng người in trên cửa sổ.

“... Muội nhìn muội hôm nay mặc cái gì, quần dài trường bào, lúc trước muội chỉ thích nam trang, còn khuôn mặt này nữa...”

“Mặc quần dài trường bào có gì không đẹp, mặt này có gì không đẹp, muội là nữ tử.”

“Muội học nàng.”

“Học người nào?”

“Phó Dung.”

Ta sững sốt một chút, không bước tiếp.

Giọng nam tiếp tục nói, có chút cuồng: “Kể từ khi Bùi Tiềm xuống Giang Đông muội liền thay đổi, A Giáo, muội không nhìn ra sao, Phó Dung cho dù sa cơ, Bùi Tiềm cũng chỉ dốc lòng với nàng ta. Còn chủ công, huynh ấy gả muội cho Bùi Tiềm, là vì huynh ấy coi trọng Bùi Tiềm...”

Lòng ta chấn động, một giọng nói cất lên: “Phu nhân, mời đi nhanh.” Tùy tùng cầm theo đèn lồng, lúng túng nhỏ giọng nói.

Ta dờ dẫm gật đầu, xoay người đuổi theo. Hắn cũng coi trọng Bùi Tiềm...

Giọng nói kia cứ quanh quẩn trong đầu ta. Hai người kia nói chuyện với nhau, không thể nghĩ ngờ là Ngô Giáo và Lâm Sùng. Mà bọn họ nói người coi trọng Bùi Tiềm... Ta không biết ta lên lầu bằng cách nào, sau khi hoàn hồn, ta đã đứng giữa tiếng đàn hát, tiếng cười vui, tiếng ăn uống linh đình.

Vừa ngồi xuống, không ít ánh mắt nhìn về phía ta, suy đoán, ngạc nhiên, đánh giá, còn có tiếng bàn luận nho nhỏ.

Nhưng ta không thèm để ý mấy chuyện này, ta nhìn về chỗ ngồi trên cùng, Ngô Côn ngay giữa, Bùi Tiềm bên trái, hai người vừa cầm chén rượu vừa nhỏ giọng nói chuyện.

“Phó phu nhân.” Ngô Côn thấy ta, mắt mắt sáng ngời, chốc lát, hé miệng cười, “Thật đẹp.”

Hắn nói tên ta ra, đúng như trong dự liệu, lại một trận xôn xao. Mặt Bùi Tiềm không chút thay đổi.

Nhạc kỹ tấu nhạc, vũ kỹ nhảy múa, mọi người thấy vậy mười phần hứng thú, ánh mắt lưu chuyển từ ta sang vũ kỹ. Nguyên nhân rất đơn giản, váy áo trên người ta giống trên người các nàng.

Người mời rượu Ngô Côn nói liền không dứt, trước mặt ta cũng có chén rượu nhỏ, Ngô Côn nhìn ta một chút, nói: “Phu nhân uống với ta chứ?”

“Phu nhân không uống được rượu.” Ta chưa mở miệng, Bùi Tiềm đã tiếp lời.

“Hả?” Ngô Côn nhìn Bùi Tiềm một chút, cười nhạt, “Suýt nữa ta quên, Quý Uyên và Phó phu nhân có quen biết.”

Bùi Tiềm khẽ mím môi: “Đúng vậy.” Vừa nói tay vừa cầm chén rượu giờ lên, “Tiềm thay phu nhân uống cùng chủ công...”

“Thiếp uống được.” Ta ngắt lời.

Bùi Tiềm đảo mắt qua.

Ta không nhìn, nâng chén mỉm cười với Ngô Côn: “Thiếp kính tướng quân.”

Ngô Côn nhìn ta với vẻ nghiêng ngả.

“Phu nhân, thỉnh!” Chốc lát, hắn cũng nâng chén.

Ta ngửa đầu, uống cạn.

Tiếng đàn ca hòa cùng tiếng cười vẫn bên tai, ta nhìn dáng người vũ kỹ chấp chôn, có chút mơ hồ.

Rượu có tác dụng rất nhanh, ta vẫn ngồi nguyên chỗ, máu nóng dồn lên mặt.

“Phu nhân say rồi.” Ta nghe thấy Bùi Tiềm nói.

Chàng vừa dứt lời, người ta gục xuống, một đôi tay đỡ lấy ta. Giương mắt, ánh mắt Bùi Tiềm ảm ảm lo lắng.

“Thiếp chưa say.” Ta cười, đưa tay đẩy ra, chuyển hướng Ngô Côn.

“Tôi nay thật vui vẻ, thiếp nguyện cùng tướng quân dạo chơi.” Có hơi rượu, giọng ta càng thêm mềm mại.

“Ồ?” Ngô Côn đã có mấy phần men say, nhìn ta đánh giá, “Phu nhân chưa tận hứng sao?”

“Tướng quân nói cùng ta ngồi xe ngắm đèn, nhưng trên đường lại ngồi xe khác.” Ta nhẹ nhàng lờ mờ hắn.

“Ý tốt của phu nhân, chủ công từ chối thì bất kính!” Hạ thủ có người nghe được, vỗ tay cười to.

Ta nhìn Ngô Côn, nụ cười không thay đổi.

Ngô Côn cùng cười, nhìn Bùi Tiềm, chống bàn đứng dậy, nắm tay ta: “Chuẩn bị xe! Ta muốn ngồi cùng phu nhân.”

Ta cùng đứng dậy, quay đầu, Bùi Tiềm chắn trước mặt ta, thần sắc nghi ngờ.

“Làm phiền Bùi Đô đốc.” Ta mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy Bùi Tiềm ra.

Gió thổi trên sông, ra đến trước lầu hơi lạnh. Đêm đã khuya, Nghiệp thành xa xa, ánh đèn le lói, chưa có đám cháy nào.

“Yếu điệu phiến nhiên, phu nhân quả nhiên mỹ nhân.” Ngô Côn ôm eo ta, giọng nói ngả ngớn.

Ta nhìn về hắn, cười một tiếng: “Do thiếp cố tình mặc thế.”

“Ồ?” Ngô Côn cúi đầu nói, “Nếu không mặc thì sẽ thế nào?”

Ta chậm rãi: “Đội lên xe, không phải tướng quân sẽ biết sao?”

Ngô Côn nhìn ta, mâu quang đen thẫm. Đang nói thì xe đến. Ta nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Ngô Côn, dẫm lên bậc đá leo lên xe, chưa ngồi vững, Ngô Côn đã lên, một tay ôm lấy ta.

“Phu nhân nói muốn bày tỏ với ta,” hơi thở đầy mùi rượu của hán phun bên tai ta, tay thăm dò vào vạt áo, “Bày tỏ thế nào...”

Đột nhiên hán đè ta xuống, vén váy ta lên.

“Tiện nhân!” Hán gầm lên, “Ngươi...”

Đồng thời lúc đấy, ta ra sức đẩy hán, hàn quang lóe lên rồi kề ngay bên cổ hán.

“Trước để xe ngựa đi, về ngay viện tử ta ở.” Ta lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chạy Trốn (Hạ).

Ngô Côn không nhúc nhích, ta lập tức học bộ dáng Ngụy Đàm, đập hán nằm sấp, bắt chéo hai tay hán ra sau lưng, đầu gối giữ chặt, để hán không tài nào nhúc nhích được.

“Chủ công.” Tùy tùng phía ngoài hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói vừa vang lên, con người Ngô Côn nhìn sang ta.

“Trả lời.” Ta nói thản.

“Không sao, đi thôi.” Ngô Côn vội nói.

Vào lúc này, tiếng bước chân dồn dập chạy tới, có người nói: “Chủ công! trong thành bốc cháy!”

Ngô Côn biến sắc, ta dí mạnh dao vào cổ hán.

“Biết rồi, cứ đi đi.” Ngô Côn đáp.

Phía ngoài không có thanh âm quấy rầy nữa, xe ngựa bắt đầu chạy.

Ta không dám nói lỏng tay, tim đập thình thịch.

“Ngươi rất sợ, phải không?” Hán mềm mỏng, “Ngươi buông ra, ta sẽ thả ngươi đi.”

“Chuyện này không cần tướng quân quan tâm.” Ta bất vi sở động.

Nương theo ánh đuốc ngoài cửa xe, thỉnh thoảng có quân sĩ vội vàng chạy, ta cảm nhận được phần uất của Ngô Côn.

Cuối cùng cũng tới viện tử, tay và thân thể ta đã mỏi nhừ. Xe dừng lại, tùy tùng phía ngoài nói, “Chủ công, đến rồi.”

“Bảo người bên trong ra ngoài.” Ta thấp giọng nói.

“Bảo người bên trong ra ngoài.” Ngô Côn nói.

Người ở phía ngoài dường như có chút nghi ngờ: “Chủ công, có phải...”

“Thả ra.” Ngô Côn lặp lại.

Người ở phía ngoài đáp một tiếng, không lâu sau, truyền đến tiếng mở cửa. Ta liếc ra phía ngoài cửa sổ xe, đám người Công Dương Quế đi ra, thần sắc bất định.

“Mở cửa xe!” Đột nhiên Ngô Côn nói.

Ta nắm thật chặt dao găm, bén nhọn nói, “Tướng quân muốn chết?”

Ngô Côn ngừng đầu lên, cười giễu, chậm rãi nói từng chữ: “Bây giờ người giết ta thì ngay cả công thành cũng không ra nổi.”

Ta nôn nóng, nhưng hắn nói không sai, mắt thấy cửa xe mở ra, ta hít một hơi ổn định tinh thần.

Ánh đuốc chiếu rọi, tùy tùng đang muốn tiếng lên hầu hạ, nhìn thấy tính hình trong xe, sợ hãi ngây ngốc.

“Tất cả đứng im.” Ta quát lên, xê dịch lưỡi dao trên cổ Ngô Côn cho bọn chúng thấy, “Lui về phía sau, bỏ binh khí xuống, để người của ta đi tới. Nếu không chủ công các người khó bảo toàn!”

Binh khí chìa vào người ta dày đặc, về mặt bọn chúng nghi ngờ.

“Bảo bọn họ làm theo lời ta.” Ta nói với Ngô Côn.

“Làm theo lời phu nhân.” Ngô Côn nói.

Mọi người nhìn nhau, lúc này mới hạ đao.

“Phu nhân!” A Nguyên chạy tới đầu tiên, vành mắt hồng hồng.

Ta không có thời gian dài dòng, nói với Công Dương Quế: “Công Dương công tử không chế hấn, Hoàng thúc thay người đánh xe, những người còn lại lên xe hết!”

Công Dương Quế không nói hai lời, lên xe đón lấy Ngô Côn.

Ngô Côn gãy dựa găm lên: “Các người dám ép buộc ta! Các người chết không toàn thây...” Lời còn chưa dứt, bụng bị Công Dương quế đập một phát, hấn đầu đón cuộn người.

“Tướng quân nói lời ấy quá sớm.” Công Dương Quế lạnh lùng nói, “Có chết hay không, chờ qua tối nay hãy nói.” Nói xong, trói hai tay Ngô Côn, ném tới góc xe.

Đang khi nói chuyện, mọi người lên, Vi Giao hô lên: “Đi thôi!”

Hoàng thúc ra rọi, xe ngựa bắt đầu chạy về phía trước.

Ta dựa trên vách xe, lúc này mới thấy cả người bủn rủn, mồ hôi sớm ướt đầm váy áo.

“Hoàng thúc biết cửa thành chưa?” Ta vẫn không yên lòng.

“Biết rồi.” Công Dương Quế nói, “Trên thành có năm cái đèn chiếu sáng.”

“Ra khỏi thành rồi thế nào?”

“Rời khỏi thành thì đến bờ sông, có thuyền.”

Ta kinh ngạc, nhớ tới nơi vừa có yến tiệc, nếu có thuyền thì trốn nhanh hơn.

“Bọn Dương Tam chuẩn bị thuyền sao?” A Nguyên hỏi.

Công Dương Quế cười khỏ: “Ta không biết.”

Mọi người trợn mắt, một trận im lặng.

“Chúng ta có hấn.” Nãy giờ không lên tiếng, bỗng nhiên Ngụy An nói, nhìn Ngô Côn.

Ngô Côn nhìn chằm chằm Ngụy An, ánh mắt như thú dữ.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường, khắp nơi đều là sĩ tốt, có người hô hào “Cứu hóa.”

“Dương Tam đắc thủ rồi?” Vi Giao căng thẳng hỏi.

Công Dương Quế nhìn trời, dường như đang tính toán canh giờ, chốc lát, gật đầu.

Lúc này, âm thanh hỗn tạp ngày càng nhiều, có người la hét “Hộ vệ chủ công.” Tiếng vó ngựa dồn dập.

“Tin tức truyền quá nhanh.” Công Dương Quế cau mày, nói với Ngụy An: “Tứ công tử.” Ngụy An gật đầu, nhanh nhẹn lật tấm đệm dưới sàn lên, nhấc

một mảnh gỗ lên, ở dưới là một cái hòm

Ngô Côn nhìn, vẻ mặt không thể tin.

Ngụy An lấy ra một cây cung tự chế và hơn chục mũi tên, Công Dương Quế nhận lấy. Tiếng vó ngựa đến gần, Công Dương Quế mở cửa xe, giương cung bắn tên, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Ta hồi hộp nhìn, một thanh đao sáng loáng lung lên, vội nói: “Coi chừng!”

Công Dương Quế đóng cửa, nói: “Tứ công tử, giáo!”

Ngụy An không chút hoang mang, lấy ra một thứ. Không bao lâu, phía sau liên tục truyền đến tiếng kêu thảm thiết hơn ban nãy, hình như là một nhóm người.

Vì Giao cười ha ha, ta nhìn tình hình chiến đấu này, trợn mắt há mồm.

Mấy tiếng ầm ầm truyền đến, có cái gì đang nện ở buồng xe.

“Đóng cửa sổ, bọn chúng có cung tên!” Công Dương Quế nói, Vì Giao và Ngụy An kéo hai bên cửa sổ lại. Bốn phía buồng xe đều là sắt luyện chế, lập tức chặn lại ánh sáng và tiếng ồn ào náo động.

“Công tử! A...” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu đau của Hoàng thúc, mọi người cả kinh.

Xe ngựa chậm lại, Công Dương Quế vội vàng giật mảnh che cửa sổ, mở cửa ra. Gió đêm vù vù thổi, cửa thành đang ở trước mặt. Một cánh tay Hoàng thúc bị trúng tên nhưng vẫn cố đánh xe, phía trước một đội kỵ binh chạy tới, người cầm đầu hẳn là Lâm Sùng.

“Tặc nhân! Chớ có giương oai!” Lâm Sùng hét lớn một tiếng, lập tức cản trước xe, một cây trượng hướng thẳng về xe.

Công Dương Quế dừng xe lại, trầm giọng nói, “Vì Giao, chữa thương cho Hoàng thúc.”

Vì Giao đáp, vội vàng kéo Hoàng thúc vào.

Hai bên đường đều là quân sĩ, có người chĩa binh khí vào xe ngựa, có người không hiểu nguyên do, hò hét loạn lên.

Công Dương Quế xoay người, một tay túm lấy Ngô Côn, cười cười, “Tướng quân, tới phiên ngươi.” Dứt lời, xóc hẳn ngồi vào trước xe.

Mọi người đứng trước xe biến sắc.

“Huynh trưởng!” Ngô Giáo giật ngựa vọt lên từ phía sau Lâm Sùng, bị Lâm Sùng ngăn cản.

“Bảo bọn chúng mở cổng thành.” Công Dương Quế dí đao vào cổ Ngô Côn.

Ngô Côn căm tức nhìn hẳn, ngậm miệng không nói.

Công Dương Quế ánh mắt sắc bén, tay vừa động, trên cổ Ngô Côn đã kéo một vết đỏ dài.

“Tránh ra! Mở cổng thành!” Ngô Côn sắc mặt trắng bệch, lập tức hô to.

Lập tức con đường xuất hiện phía trước. Nhưng Lâm Sùng vẫn chặn ở đó, thần sắc bất định.

“Tướng quân lại không để ý tánh mạng chủ công sao?” Công Dương Quế lạnh lùng nói, đao găm lướt qua chỗ khác.

“Lâm Sùng!” Giọng Ngô Côn hơi khàn, không che giấu kinh hoàng.

Lúc này Lâm Sùng mới thu hồi binh khí, ra lệnh: “Mở cổng thành.”

Công Dương Quế kẹp lấy Ngô Côn: “Vì Giao.”

“Đây đây!” Vì Giao vừa băng bó xong cho Hoàng thúc, bò lên phía trước đánh xe, nhỏ giọng nói thầm, “Mồ là Biển Thước, vừa làm lang trung vừa làm phu xe...”

Cổng thành phía trước chậm rãi mở ra, trong xe ngựa im lặng, chỉ có tiếng hít thở lên xuống.

Tiếng roi đa vang lên, xe ngựa lần nữa chạy lên.

“Huynh trưởng...” Ngô Giáo trơ mắt đứng bên đường, vừa tức vừa vội.

Ra khỏi cổng thành, xe ngựa một đường chạy nhanh. Vì Giao y theo phương hướng Dương Tam báo, chưa đầy nửa khắc, phía trước đã xuất hiện bờ sông.

Nhưng khi đến gần bên sông, trên mặt sông lại không có gì.

“Bọn Dương Tam đâu? Thuyền đâu?” Ta lo lắng hỏi Công Dương Quế.

Công Dương Quế không đáp, lúc này, dưới ánh đuốc, bỗng nhiên một bóng người chạy tới.

Ngụy An vội cầm lấy cung tên, Công Dương Quế lại nói: “Dừng tay! Là người mình!”

Ta nhìn lại, quả nhiên, người nọ quen mắt, là huynh đệ Dương Tam.

“Công Dương huynh đệ!” Hấn hô, Vi Giao vội dừng xe.

“Thuyền đâu?” Công Dương Quế hỏi.

Người nọ thờ hồn hển, nói: “Thuyền... Chưa đắc thủ! Huynh đệ trộm... Trộm thuyền bị người ta phát hiện!”

Lòng trầm xuống, mọi người biến sắc.

“Đã cứu được đại ca chưa?” Công Dương Quế hỏi tới.

Người nọ gật đầu, nói: “Cứu được rồi, chẳng qua vẫn chưa ra khỏi thành, Tam ca để ta xuống từ tường thành, châu chực ở chỗ này, huynh ấy nói mọi người cũng sắp tới, bọn họ tự có cách rời khỏi.”

Công Dương Quế gật đầu, đang muốn nói nữa, lúc này, âm thanh truy binh đã đến gần, ánh đuốc chiếu rọi một vùng.

“Phu nhân, trên sông...” A Nguyên run rẩy, nhẹ giật ống tay áo ta.

Ta quay đầu nhìn lại, giật mình. Một chiếc thuyền lớn không biết xuất hiện lúc nào trên mặt sông, đang chậm rãi tiến vào bờ, trên có soái kỳ, viết một chữ Ngô.

“Muội quay vào!” Công Dương Quế nói với ta, chuyển hướng Ngô Côn.

“Bọn ta cùng đường, hôm nay đành mượn thuyền tướng quân.”

Ngô Côn mặt không đổi sắc, nhìn chàng, không lên tiếng.

Đang lúc này, nhân mã đã chạy tới, Lâm Sùng đến đầu tiên, hét lớn: “Bọn chuột nhắt chạy đi đâu!”

Công Dương Quế không sợ hãi, kéo Ngô Côn đến trước mặt: “Chẳng lẽ tướng quân còn muốn thử xem ta có dám động thủ hay không?”

Lâm Sùng cười lạnh, đột nhiên chĩa trường mâu, lớn tiếng quát: “Phe ta được báo, chủ công đã quay về! Chuột nhắt trên tay ngươi là giả mạo, để ta loạn tiễn bắn chết!”

Mọi người kinh hãi.

“Lâm Sùng! Tên nhãi ranh khốn kiếp!” Ngô Côn trừng mắt, trông mắt như muốn nứt ra, cuồng nộ hô to.

Công Dương Quế một tay túm hấn nhét vào bên trong, quát lên: “Vi Giao! Đi!”

Vi Giao điều khiển xe ngựa, chạy tiếp, mới vừa chạy, mũi tên đã bay tới như mưa. Xe ngựa chạy nhanh, cả xe ngựa xóc nảy không yên.

Cuối cùng xe ngựa cũng chậm lại, tiếng huyền nào đến gần, Công Dương Quế gọi Ngụy An: “Đầu hỏa!”

Ngụy An kéo cơ quan dưới sàn xe ra, Công Dương Quế nhặt một cây đuốc ném ra sau xe, ‘Bùng’ một tiếng bốc cháy, ngọn lửa lan ra, tiếng người hét chói tai.

Nhưng vẫn có kỵ binh lao ra từ trong lửa, qua khe hở, ta có thể nhìn thấy ánh đao sáng loáng.

Công Dương Quế cầm cung, nhưng mũi tên không còn bao nhiêu.

“Phu nhân...” A Nguyên sợ hãi ôm ta, tay lạnh như băng. Tim ta vọt lên tới cổ họng, tay run rẩy sờ lên bụng, tuyệt vọng...

Tiếng kêu than thiết đột nhiên vang lên. Không phải trong xe mà là ngoài xe.

Ta nhìn lại, không giải thích được, kỵ binh đuổi theo phía sau lần lượt ngã xuống, trong ánh lửa, tên bay như mưa.

“Thuyền.” Ngụy An nhìn qua cửa sổ xe, bỗng nhiên nói.

Chúng ta cũng nhìn lại, quả nhiên, thuyền lớn đã cập bờ, từ nơi này nhìn lại, quân sĩ trên thuyền đang bắn tên về sau xe bọn ta. Mọi người nghi hoặc, nhưng không ai nghĩ nhiều, Vì Giao cảng ra rồi thúc ngựa, chạy về phía thuyền.

Truy binh phía sau vẫn hò hét, không dám tiến thêm

“Tứ công tử! Thiếu phu nhân!” Có người trên thuyền hô to, ta mở mắt nhìn lại. Trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, nhưng giọng nói kia quá quen thuộc, rõ ràng là Trình Mậu!

“Huynh trưởng!” Ánh mắt Ngụy An tỏa sáng.

Ta kinh ngạc.

Một người đang dẫn sĩ tốt từ thuyền xuống, bóng dáng kia, dù trời có tối thế nào, dù có cách xa thế nào ta cũng không nhận lầm. A Nguyên nức nở một tiếng, khóc lên.

Tay ta che trên bụng, yên lặng nhìn người nhớ nhưng bấy lâu chạy tới, cảm thấy như trong mộng, trước mắt mờ mờ.

“Xuống xe! Mau!” Công Dương Quế lớn tiếng hô, ta vội vàng dụi mắt, cùng A Nguyên xuống xe.

“Lá chắn! Lá chắn!” Có người hô to, đã có quân sĩ giơ lá chắn tới đây.

Một gã quân sĩ chạy tới, nói: “Thiếu phu nhân, mau...” Còn chưa nói xong, trước mặt ta đã bị một thân ảnh cao to ngăn trở.

Ngẩng đầu, đôi mắt đen thẫm kia nhìn ta chằm chằm, khuôn mặt nửa sáng nửa tối, ừm... Gầy.

Nước mắt dâng lên, ta che miệng lại.

“Khóc cái gì...” Giọng Ngụy Đàm căng thẳng, quay đầu quát to, “Trình Mậu, đừng dây dưa, người đủ thì lên thuyền!”

Trình Mậu đáp một tiếng.

Ngụy Đàm không nói nhiều, một tay ôm lấy ta, xoay người chạy lên thuyền.

Sĩ tốt trên thuyền bận rộn, tiếng chèo thuyền oàm oạp, thuyền lớn chậm rãi di chuyển, bỏ lại một mảng hỗn độn trên bờ.

Ngụy Đàm bận rộn một phen sau mới trở lại, nhìn ta. Ta cũng nhìn lại, trong cổ họng còn nghẹn ngào.

“Còn khóc?” Chẳng cúi đầu nói, đưa tay giúp ta lau nước mắt.

Ta bắt được tay chàng, cảm xúc thô ráp, quen thuộc mà ấm áp, hết thảy là thật. Ta há miệng, định nói, nhưng có quá nhiều lời, không biết nói từ đâu.

Ngụy Đàm thờ dài, ấn đầu ta vào trong ngực.

Mùi vị này đã đâu mới gặp, ấm áp, bình yên. Ta hít thật sâu, vẫn như người trong mộng, nghe tiếng tim đập, nắm thật chặt cánh tay chàng...

“Huynh trưởng.” Lát sau, bên cạnh truyền đến tiếng Ngụy An.

Ta ngẩng đầu lên khỏi ngực Ngụy Đàm, lúc này mới phát hiện phía sau chàng có không ít người nhìn chúng ta, ánh mắt mập mờ. Ta lúng túng, rời khỏi chàng.

Ngụy Đàm vẫn nắm tay ta, nhìn về phía Ngụy An, cười cười: “Mới vừa sợ không?”

Ngụy An lắc đầu: “Không sợ.”

Ngụy Đàm vỗ vai hắn, chốc lát, nhìn sang chỗ khác. Ngô Côn ngồi ở mép thuyền, không nhúc nhích. Tóc hắn tán loạn, vết máu vẫn hằn trên cổ. Nhưng thay đổi lớn nhất là hắn nhìn chằm chằm Ngụy Đàm, gắt gao, mắt vẫn đỏ, không còn vẻ ngạo mạn sắc bén lúc trước.

Ngụy Đàm đi tới trước mặt hắn.

“Ngươi là Ngụy Đàm?” Giọng Ngô Côn lạnh lùng.

“Đúng vậy.” Ngụy Đàm nói.

Mặt Ngô Côn không dao động, chốc lát, ánh mắt rời về phía ta.

Mặt hắn giấu cợt, thờ dài: “Ta hồ đồ nhất thời, hôm nay rơi vào tay ngươi, nơi này là địa giới Giang Đông, ai giúp ngươi tới đây? Thôi Đình hay Bùi Tiềm?”

Nguy Đàm cong khoe môi, nói: “Công đài không quá lo lắng tính mạng nhĩ, mới vừa là bọn ta cứu Công đài từ tuyệt cảnh trở về.”

Ngô Côn biến sắc, mặt tái nhợt càng thêm tâm tình bất định.

“Đại công tử.” Lúc này, Trình Mậu bẩm, “Phía trước có ba chiếc thuyền binh.” Vừa nói, hắn vừa nhìn Ngô Côn, “Là Giang Đông.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Giăng Co

Nguy Đàm nhìn Ngô Côn một chút, trầm giọng nói: “Chuẩn bị chiến đấu!”

Sĩ tốt đều trở về vị trí, Trình Mậu đi tới nói: “Cờ hiệu trên thuyền của chúng ta đều là Giang Đông, có lẽ bọn họ sẽ không tra được lai lịch.”

Nguy Đàm trầm ngâm nói: “Tùy cơ ứng biến, nghênh đón.”

Trình Mậu đáp ứng.

Nguy Đàm nhìn về phía ta: “Phu nhân và Tứ đệ vào trong khoang thuyền.”

Ta mặc dù không yên lòng, nhưng biết rõ mình ở đây chỉ gây cản trở, đành phải gạt đầu.

Sĩ tốt mở cửa khoang ra, Vi Giao đỡ Hoàng thúc xuống trước, Nguy An theo sát ta, rồi đến A Nguyên, Nguy Đàm đỡ ta xuống, lúc sắp sửa xuống dưới, ta ngẩng đầu nhìn chàng: “Phu quân coi chừng.”

Nguy Đàm cúi đầu, khoe miệng cong lên: “Yên tâm.”

Cửa khoang đóng lại, ta đứng một hồi mới quay đầu. Trong khoang thuyền đốt đèn, A Nguyên và Nguy An đều nhìn ta.

“Huynh trưởng không sợ gì cả.” Nguy An cảm thấy hắn là nên an ủi ta, nói tiếp: “Trường tẩu chớ lo.”

Ta gạt đầu, vẫn đầy bụng tâm sự.

Trong khoang thuyền có chút bức bí, mọi người không nói lời nào, trên boong thuyền thỉnh thoảng có người chạy qua, trừ tiếng chân chạy còn có tiếng mái chèo khuấy nước oàn oạp.

“Phu nhân ngồi xuống đi.” A Nguyên khuyên nhủ.

Ta lắc đầu, đang muốn mở miệng, cửa khoang bỗng nhiên mở ra.

Công Dương Quế đứng ở phía trên, nhìn ta, lát sau cảm thán một tiếng: “Ta biết ngay muội ở dưới.”

“Mau đóng cửa khoang lại!” Trên boong thuyền, có người chạy tới ngăn cản.

Công Dương Quế lơ đãng, chậm rãi nói: “Yên tâm, ta canh giữ ở đây, thiếu phu nhân nhà ngươi thân thể khó chịu, muốn thoáng khí, không tin hỏi Vi Biển Thước.” Dứt lời, quay vào khoang thuyền nói, “Phải không Vi Biển Thước?”

“Dạ! Đúng vậy!” Vi Giao dường như rất hài lòng với cách gọi của Công Dương Quế, vui vẻ ra mặt.

Sĩ tốt không ngăn trở nữa.

“Phía trước thế nào? Phu quân muội đâu?” Ta không có tâm tình nhìn bọn họ đùa giỡn, hỏi.

“Phu quân muội ở đầu thuyền.”

“Mấy cái thuyền kia đến gần chưa?” Ta hỏi.

Công Dương Quế nhìn: “Gần.” Chốc lát, khẽ nhủ mảy, “Nhưng có vẻ không ổn, ba thuyền kia tạo thế trận, sợ là biết chúng ta.”

Lòng trầm xuống: “Có đánh nhau?”

Công Dương Quế dăm chiêu, lắc đầu: “Ta không biết.”

Ta ngăn người.

Công Dương Quế nhìn về phía ta, ý vị thâm trường: “Muốn nhìn không?”

Thuyền ngừng lại.

“Mạnh Tĩnh.” Giọng Bùi Tiềm từ phía trước truyền đến, không cao không thấp, trấn định bình tĩnh.

Ta núp ở cạnh cửa khoang, mặc dù cách xa, nhưng tai ta luôn nhạy cảm với giọng nói Bùi Tiềm.

“Quý Uyên.” Ngụy Đàm nói, giọng ôn hòa, nếu như không trông thấy phía trước giăng co, ta còn tưởng bọn họ là người quen, gấp gờ trên đường thì chào hỏi.

“Mạnh Tĩnh đường xa mà đến, sao đã vội vàng đi?”

“Không đi không được.” Ngụy Đàm ung dung, “Giang Đông gần đây thế lớn, bọn ta cửa nhỏ nhà nghèo đi ngang qua, sao dám ở lâu.”

Bùi Tiềm không để ý chàng đùa bỡn, nói: “Mạnh Tĩnh đi ngang qua, còn mang theo người đứng đầu Giang Đông ta, Tiềm đặc biệt đến đòi.”

“Hả?” Ngụy Đàm không biết sống chết, “Nếu ta không trả thì sao?”

Chỉ nghe âm thanh rút binh khí, không khí cứng lại.

“Mạnh Tĩnh, chớ trách ta cường đoạt.”

Ngụy Đàm cười lạnh: “Các người nên nhìn phía sau một chút.”

Ta ngơ vạc, hỏi Ngụy An và Công Dương Quế: “Tại sao?”

“Phu quân muối quả nhiên cao tay.” Công Dương Quế đưa mắt, hứng thú nói, “Hắn còn thuyền binh khác, vẫn ẩn nấp sau Bùi Tiềm, giờ mới đi ra ngoài. Một, hai, ba... Cũng là ba chiếc.”

“Đệ đã sớm nói huynh trưởng rất mạnh.” Ngụy An nhàn nhạt bổ sung.

An tâm lại, ta muốn nhìn quanh, nhưng nghĩ đến giăng co phía trước là Bùi Tiềm, lại có chút khó sở.

“Phu quân có trả lại Ngô Côn không?” Ta hỏi.

“Trao đổi.” Ngụy An nói.

Công Dương Quế nhìn ta một chút, nói: “Thật muốn xem phu quân muối nghĩ thế nào.”

Ta kinh ngạc, muốn hỏi rõ ràng, lại nghe Bùi Tiềm mở miệng.

“Mạnh Tĩnh quả nhiên hảo mưu lược.” Giọng Bùi Tiềm không nghe ra vui buồn.

“Ra khỏi cửa, đương nhiên phải chú ý.” Ngụy Đàm không nhanh không chậm.

“Mạnh Tĩnh không nên, nơi này là địa giới Giang Đông, giao đầu chỗ này, cho dù Mạnh Tĩnh thắng, thuyền lớn tàn tạ, cũng là khó đi.”

“Quý Uyên nói rất hợp ý ta, không bằng chúng ta trao đổi. Quý Uyên trước mở đường, ta đi được mười dặm, đương nhiên sẽ cho chủ công huynh ngồi thuyền nhỏ trở về, thế nào?”

Bùi Tiềm cười: “Mạnh Tĩnh mua bán thật ngang ngược, huynh đi trước mà không trả người, vậy ta làm thế nào?”

“Đây là địa giới Giang Đông.” Thái độ Ngụy Đàm vô lại, “Mà chủ công huynh lại chết trên tay ta.”

Bùi Tiềm im lặng, nói: “Ta muốn thấy chủ công.”

Tiếng bước chân vang lên, lát sau, âm thanh cuồng nộ của Ngô Côn vang lên: “Bùi Tiềm! Giết hắn mau! Người giết hắn cho ta!”

Bùi Tiềm làm như không nghe thấy.

“Ta chỉ rút lui hai thuyền, một cái đi theo huynh.” Chàng nói.

“Được.” Ngụy Đàm thần nhiên nói.

Buồm giương cánh, thuận gió mà đi, mặc dù không nhìn thấy nước sông, ta vẫn cảm thấy thuyền đi thật nhanh.

Đi được một đoạn, buồm hạ, thuyền lần nữa dừng lại. Một thuyền nhỏ hạ xuống mặt sông, sĩ tốt hô một tiếng, dây thừng trên tay Ngô Côn được thả ra.

“Ủy khuất tướng quân.” Ta trông thấy Ngụy Đàm đi tới trước mặt Ngô Côn.

Ngô Côn nhìn hần, đã bình tĩnh lại, lạnh lùng cười một tiếng.

Ta sẽ tập hợp đại quân Giang Đông tiêu diệt Ung Châu.”

Ngụy Đàm lơ đãng: “Nếu được tái chiến, mỗ thật kỳ vọng.”

“Đại công tử, thả xuống chưa?” Sĩ tốt hỏi.

Ngụy Đàm gật đầu.

Sĩ tốt cầm dây thừng buộc ngang người Ngô Côn, thả xuống.

“Ngươi biết không?” Lúc Ngô Côn sắp xuống, đột nhiên quay đầu lại, nở nụ cười âm lệ, “Phụ nhân ngươi mùi vị không tệ.”

Đầu ta ‘ầm’ một tiếng, tức giận, đang muốn tiến lên, lại bị công Dương Quế giữ lại. Chàng lắc đầu.

Chỉ nghe giọng Ngụy Đàm như cũ: “Lần sau tướng quân ngồi xe cùng nữ nhân, chớ để bị dao găm kẻ cẩu.”

Cánh buồm lần nữa được kéo lên, gió lớn, thổi bay tóc ta. Trắng sáng trốn sau đám mây, thân ảnh kia trôi theo thuyền mỗi lúc một xa.

Xung quanh thanh âm rất nhiều, có người đi, có người chạy, có người nói chuyện, có người cười to.

Ta vẫn ngồi trong góc, trên người lạnh lạnh.

“Vào khoang thuyền đi.” Công Dương Quế cúi đầu nhìn.

Ta muốn đứng lên, nhưng không có sức, chốc lát, lắc đầu. Nhục nhĩ, tức giận, lúc trước động thủ một lòng muốn trốn ra, ta không nghĩ quá nhiều. Ta sớm nên nghĩ đến, trong lòng tự nhủ.

Nhưng một tiếng nói khác vang lên, Ngô Côn miệng chớ sủa loạn, mình vì mấy lời xằng bậy mà đau lòng, chẳng phải buồn cười?

“Hần tới.” Bỗng nhiên Công Dương Quế nói.

Theo ánh mắt nhìn lại, Ngụy Đàm đứng cách đó một trượng.

“Huynh trưởng.” Ngụy An thức thời bắt chuyện.

Công Dương Quế gật đầu với chàng, không nói gì, nhìn ta một chút, cùng Ngụy An tránh đi. Ta yên lặng nhìn Ngụy Đàm, đột nhiên cảm giác tủi thân, nghẹn ngào, lỗ mũi ề ề, nước mắt trào ra.

“Sao lại khóc rồi?” Ngụy Đàm đi tới, bắt đầu dĩ nói, “Ngồi ở nơi này làm gì?” Vừa nói vừa kéo tay ta.

Ta cúi, gạt ra khỏi tay chàng.

“Sao thế?” Ngụy Đàm ngồi xuống, cầm tay ta.

Ta giả vờ, dùng sức nện vào ngực chàng.

“Vì sao chàng không tới sớm chút...” Ta nghẹn ngào, dường như muốn trút hết oan ức ra ngoài, “Vì sao không tới sớm chút...”

Trông mặt Ngụy Đàm âm u, không tránh né.

“Ta xin lỗi.” Chàng cúi đầu nói.

Nhưng nghe nói thế, ta càng thêm tức giận, đẩy chàng: “Chàng tránh ra!”

Ngụy Đàm bị đẩy, ngã người ra sau, nhưng không rời đi.

“Tránh ra!” Ta càng thêm ra sức.

Ngụy Đàm nhìn ta chăm chú, nhẹ giọng nói: “Thật muốn ta đi?”

Ta co vai nghẹn ngào. Ngụy Đàm đứng lên.

Ta thấy thân ảnh kia muốn rời đi, nước mắt càng tuôn nhiều, giận dữ nhặt đoạn dây bên cạnh ném vào chàng: “Chàng... Chàng đi thật?”

Ngụy Đàm “...”

Giường khẽ lay động theo thuyền, dưới gối, nước vỗ vào mạn thuyền, không yên tĩnh, nhưng tâm bình thản.

Giận dữ như gió táp mưa rào, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Thế nên khi nhớ lại, ta cảm thấy như bị tà hỏa làm mù mị đầu óc.

Lúc đấy đánh xong, dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của mọi người, Ngụy Đàm bế ta vào khoang thuyền. Chàng đặt ta lên giường, mình ngồi bên cạnh.

Ánh đèn yếu ớt, hai người mắt nhìn nhau.

Ta vẫn nghẹn ngào, thỉnh thoảng sụt sịt.

“Sao không nói lời nào...” Ta nhỏ giọng nói. Mặc dù cảm thấy xấu hổ, nhưng náo loạn lớn như vậy, muốn ta lập tức nhẹ nhàng là không thể.

“Phu nhân không nói lời nào, vì phu sao dám mở miệng trước.” Ngụy Đàm nói.

Ta lờm chàng.

Đột nhiên Ngụy Đàm cười lên.

“Đúng là trẻ con.” Chàng vuốt tóc ta, “Ngô Côn nói liên thiên.”

Ta không nói, kéo tay chàng, nắm trong tay.

“Chàng tin không?” Ta cúi đầu nói, ánh mắt dõi theo chàng.

“Không tin.” Ngụy Đàm thần sắc không đổi.

“Vì sao?”

Ngụy Đàm tiến sát người ta, nói: “Công Dương Quế và Vi Giao đã kể lại với ta.

Công Dương Quế và Vi Giao? Ta sùng sốt, thấy nhẹ nhõm, nhưng chốc lát sau lại oán thâm, hai người này thật lắm điều...

“Sao phu quân biết họ nói thật?”

“Tứ đệ cũng nói.”

Ta: “...”

“Nếu như thiếp mua chuộc Tứ thúc thì sao?” Ta tiếp tục.

Ngụy Đàm nhìn ta, cười khỏ. Bỗng nhiên chàng cúi người, một tay bắt lấy tay ta, hơi thở ấm áp dán tại cần cổ ta, quen thuộc làm cho lòng người mềm mại.

“Mua chuộc thì mua chuộc, nàng quay lại là được.”

Vành mắt ta lại ướt, đưa tay ra, vuốt ve lưng chàng. Nói thật cũng tốt, nói dối cũng tốt. Ta nghe tiếng tim đập, cùng ta một cao một thấp, thật gần.

“Thiếp không cố ý, thiếp chỉ sợ...” Ta dựa trên bờ vai chàng, nhẹ nói.

Cánh tay kia nắm thật chặt, Ngụy Đàm nói: “Đừng sợ, từ nay về sau ta sẽ không để nàng rời xa nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Tịch Dương (Thượng).

Không biết Ngụy Đàm đã dành tốt hay hôm nay quá mệt, sau khi nằm xuống, ta ngủ rất sâu.

Trong mộng mộng lung. Ta một hồi mơ Ngụy Đàm ôm ta, một hồi mơ tới Bùi Tiềm đưa ta rời đi. Đêm đen thâm trầm, ánh lửa hừng hực. Làm thế nào thuyền cũng không đi được, Ngộ Côn dữ tợn đuổi theo, cầm dao găm trong tay, ta sợ chạy điên cuồng, trên lưng chột lạnh, thuyền đến tiếng dao cắm vào tận xương. Ta kinh ngạc quay đầu lại, người trúng dao không phải ta – Ngực Bùi Tiềm lộ ra, huyết sắc nhiễm đỏ vạt áo.

“...Thà rằng ta nợ nàng...” Mặt chàng mang theo mỉm cười, cúi đầu nói.

Ta mở mắt, ánh sáng chói mắt. Mình đang nằm trong khoang thuyền. Tiếng nước chảy đập vào mạn thuyền, lúc ngắn lúc dài.

Trên người chỉ đắp một chiếc chăn mỏng, bên cạnh không một bóng người.

Ta đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

A Nguyên đang thêu trong khoang thuyền, nhìn thấy ta, vội vàng đứng dậy.

“Phu nhân dậy rồi.” Nàng tiến lên, cười nhẹ nhàng.

Bốn phía kín như bưng, nhìn không thấy ánh sáng, ta hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Mặt trời sắp lặn rồi.” A Nguyên nói, “Phu nhân ngủ rất lâu.”

Ta tính tính canh giờ, đúng là đủ lâu.

“Phu quân đâu?” Ta lại hỏi.

“Đại công tử qua thuyền khác rồi.” A Nguyên nói, “Nô tỳ đi lấy ít nước cho phu nhân.”

Sau khi rửa mặt, ta thay quần áo khác.

Ngụy Đàm tuy là người qua loa, nhưng cũng có lúc chu đáo, làm ta nhiều lúc thật bất ngờ, tỳ như chàng đến cứu người lại vẫn nhớ mang vấy áo cho ta. Mặc dù chọn đồ không ăn khớp nhau lắm, nhưng ta đã thỏa mãn. Giờ này hôm qua, ta còn đang lo lắng tính mạng khó giữ, hiện tại ác mộng đã tiêu tan, có gì làm ta vui vẻ hơn chuyện này?

Ta đi lên boong tàu, trời chiều tà tà, bốn chiếc thuyền lớn trên sông xếp thành một hàng, đều căng buồm, núi non tứ phía xanh tươi, đúng là phong cảnh phương Nam.

“Đại công tử đang ở thuyền phía trước mặt.” A Nguyên chỉ ta xem.

Ta nhìn lại, chỉ thấy cánh buồm sừng sững, cách quá xa nên không nhìn rõ người trên thuyền là ai. Lúc này, ta thấy Công Dương Quế và Ngụy An ngồi trên thuyền nhỏ đi tới.

Nhìn thấy ta, Công Dương Quế gật đầu coi như chào hỏi, Ngụy An đứng dậy chấp tay thi lễ.

“Đây là nơi nào?” Ta hỏi.

“Tân An.” Công Dương Quế nói, “Lên đường thuận buồn xuôi gió, ngày mai là đến Nhữ Nam.”

Ta không hiểu mấy địa danh này rốt cuộc ở đâu, gật đầu, nhìn về Ngụy An.

“Tứ thức, đêm qua ngủ ngon không?” Ta hỏi.

Ngụy An gật đầu: “Ngon ạ!”

Ta nhìn hấn, mấy ngày qua, hấn ngày ngày phơi nắng, đen đi rất nhiều.

“Trên thuyền buồn chán, nếu Tứ thức còn đồ làm mộc ở đây thì tốt.” Ta mỉm cười.

Ngụy An mỉm môi, nói: “Thôi công tử còn chưa trả.”

Cũng biết có mượn không trả sao. Ta nhủ, nhắc đến Thôi Đình và Ngụy An cũng tựa như tri kỷ, hai người mà gặp nhau thì không hết chuyện để nói, đáng tiếc Thôi Đình chỉ đến được hai, ba lần, sau không xuất hiện nữa, nghe nói trở về Kinh Châu.

Ngụy An nhìn ra ngoài cửa sổ không nói, ta không đành lòng nhắc lại chuyện thương tâm, đành thôi.

Mặc dù thoát khỏi truy binh, nhưng dù sao vẫn là phương Nam, thuyền thỉnh thoảng dừng lại nhưng không cập bờ. Trên thuyền không có việc gì làm, sau khi dùng cơm xong, ta ngồi trên đồng dây ở đuôi thuyền, ngắm mặt trời lặn, ráng đỏ đầy trời.

Trên người bỗng nhiên được phủ thêm áo choàng, ta quay đầu lại, Ngụy Đàm đang đứng sau.

Chàng mặc áo đay quần bố, nắng chiếu lên người, hai mắt sáng ngời mà nhu hòa: “Sao ngồi ở đây? Trên sông gió lớn.”

Ta mỉm cười: “Trong khoang thuyền bức bí, đi ra ngoài ngồi một chút.”

Nguy Đàm cong cong khoe môi, ngồi xuống cạnh ta, cởi khăn ngang hông, lau mồ hôi trên trán.

Ta nhìn chàng, tầm mắt khẽ dời xuống, cổ áo mở rộng, mồ hôi được nắng chiếu vào lấp lánh trên da thịt.

“Phu quân thay quần áo chưa?” Ta nói.

“Tỷ nữa đi.” Nguy Đàm ném khăn qua một bên, quay đầu cười với ta, “Vi phu ngồi cùng phu nhân một chút.” Dứt lời, tay kéo vai ta.

“Quân sĩ đang nhìn...” Ta vội vàng gạt tay chàng.

Nguy Đàm đứng đưng như không, ôm càng thêm chặt: “Sợ gì, đêm qua ta ôm nàng bọn họ đều thấy rồi.”

Trong lòng ấm áp mềm mại, tựa như mật, ta không giằng ra nữa, không biết có phải tại trời chiều không, tai ta nóng nóng.

Tay Nguy Đàm cứng rắn mạnh mẽ, ta dựa vào, nhìn về phía trước. Chỉ thấy mặt sông mênh mang, gió mang theo hơi nước, lấp lánh như ánh cầu vồng, chỗ giao nhau giữa trời và nước, ánh tà dương kéo dài vô tận.

“Chúng ta đi đường sông bao lâu nữa?” Lát sau, ta hỏi.

“Ngày mai đến Nhữ Nam là được nghỉ ngơi.” Nguy Đàm nói.

Ta gật đầu: “Sau đó trở về Ung Đô sao?”

Nguy Đàm nhìn về phía ta, cười cười: “Chưa về, Nhữ Nam còn có chút chuyện.”

Nhìn chàng dường như không có ý định nhiều lời, quân quốc đại sự, ta không hiểu nhiều lắm. Suy tư chốc lát, ta hỏi Nguy Đàm: “Thiếp vẫn chưa hỏi phu quân, trong nhà có mạnh khỏe không?”

Giữa lòng mây Nguy Đàm âm thầm.

“Đường huynh Bá Lương và Văn Thông mất rồi.” Chàng nói.

Ta sững sờ, Nguy Hiền và Nguy Lăng?

Mắt cay cay, ta nhẹ giọng nói: “Sao lại thế?” Bọn họ đối với ta lễ kính có thừa, Nguy Hiền và Chu thị đều thích trẻ con, Nguy Lăng và Nguy Từ thích chọc ghẹo người khác, nghĩ đến giọng nói và dáng điệu bọn họ, hốc mắt ta cay cay.

“Lúc phụ thân từ Kỳ Lăng trốn đi, hai người bọn họ cản ở phía sau.” Nguy Đàm hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Ta im lặng, tình cảnh khi đó, dù ta thoáng nhìn rồi vội vã rời đi, nhưng tình hình chiến đấu thảm thiết không cần nói cũng biết. Tối hôm qua, sau khi lên thuyền, ta vẫn không hỏi Nguy Đàm chuyện ngày đó ở Kỳ Lăng, cũng do nghĩ đến chuyện này.

“Phu quân.” Lát sau, ta nhìn chàng, “Sao chàng tới Nghiệp thành đúng lúc vậy?”

Gió trên sông chậm rãi thổi, một đàn hải âu bay qua, mặt trời ẩn sau rặng mây tím, le lói vài tia sáng cuối cùng.

“Phu nhân muốn biết?” Nguy Đàm thần bí nhìn.

“Ừ.” Ta gật đầu.

Nguy Đàm nhìn trời, nói: “Sau cuộc chiến ở Kỳ Lăng, Lương, Ngô chia đôi Giang Nam, mà Ngô Côn có phu nhân và Tử đệ. Theo suy nghĩ của phu nhân, nếu Ngô Côn lấy phu nhân và Tử đệ làm cho phụ thân rút lui, kẻ có lợi nhất là kẻ nào?”

“Lương Mân.” Ta không chút nghĩ ngợi, dứt lời, sững sờ một chút.

“Là Thôi Đình?” Ánh mắt ta sáng ngời.

Nguy Đàm cười cười, không phủ nhận.

Tâm tư chuyển biến nhanh, nghĩ vẩn lại tới, chuyện ta muốn trốn đi, chỉ có Bùi Tiềm biết, làm sao Thôi Đình... Nháy mắt, ta nghĩ tới Nguy An, hết thấy sáng tỏ, bấm tay tính toán, chính là đêm cuối Thôi Đình đến thăm Nguy An, là thời gian chúng ta quyết định trốn đi.

Nguy Đàm chậm rãi nói: “Ta đến Lạc Dương, đã từng thông qua Quý Uyên lấy tin, nhưng hán bất tiện, đúng lúc này, Thôi Đình phái sứ giả tới.”

Ta ngạc nhiên, nghĩ thầm đêm qua, nếu không phải Ngô Côn đột nhiên tới, có Bùi Tiềm giúp, có lẽ chúng ta đã thuận lợi ra khỏi thành, nhưng sau có biến cố, thật là mảnh chi treo chuông, may Ngự Đàm kịp thời chạy tới.

“Lương Mân giúp chúng ta là để Giang Đông không chiếm được chỗ tốt?” Ta nghi ngờ hỏi, “Bọn họ biết phu quân tới Giang Đông, bố trí mai phục có thể tốt thế nào?”

“Phu nhân coi thường Lương Mân.” Ngự Đàm nói, “Phụ thân dùng ba quận Tân An đổi phu nhân và Tứ đệ, nếu trên đường có sơ xuất gì, bọn họ sẽ không lấy được.”

“Ba quận Tân An?” Ta kinh ngạc, thì ra là như vậy, có thể nghĩ thế này, Tân An là đất giàu có sung túc, Lương Mân muốn đi lại dễ dàng thì phải hiểu rõ ba quận, mua bán này cũng không thua lỗ.

“Phu nhân cũng quá coi thường vị phu.” Ngự Đàm nói tiếp, “Chuyện ta tới Giang Đông, đêm qua gặp gỡ Ngô Côn, chỉ có người trên thuyền này biết được, rời khỏi Giang Đông, thuyền thuận buồm xuôi gió, tin tức sẽ không nhanh hơn chúng ta.” Dứt lời, chàng giảo hoạt cười một tiếng, vuốt tóc ta, “Nhưng ngày mai đến Nhữ Nam, bọn họ sẽ biết ngay thôi.”

Ta rất nhanh nhìn ra đầu mối: “Ngày mai? Phu quân đi Nhữ Nam, chính là vì thương lượng chuyện ba quận?”

“Ừ.” Ngự Đàm nói.

Ta hồ nghi nhìn chàng: “Người tới thương lượng...”

“Thôi Đình.” Ngự Đàm cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tịch Dương (Hạ).

Ta nhìn chàng, chẳng biết tại sao, việc đầu tiên ta nghĩ đến là ánh mắt Ngự An phát sáng và một ít công cụ kia, vốn tưởng rằng rời khỏi Nghiệp thành, sẽ không liên quan tới người này nữa, ai ngờ còn có hậu chiêu!

Ngự Đàm ôm ta, tay chuyển xuống hông.

Bụng ta đã hơi nhô ra, nhưng ngồi xuống vẫn chưa bị lộ mấy. Tay Ngự Đàm dừng lại, dường như không dám dùng sức.

“Nó... Ừ, có đá không?” Chàng nhẹ giọng hỏi.

Ta cười: “Mới bốn tháng, sao đá được?”

Ngự Đàm chột hiểu, lại hỏi: “Vậy nó biết làm gì?”

Ta nói: “Mấy ngày nay, có hai ba lần, thiếp cảm thấy nó ngo ngoáy.”

Ngự Đàm nhìn bụng ta, mắt buông rèm, có mấy phần dụi dàng.

“Vi Giao nói, quân sĩ Ngô Côn từng đánh nạng?” Giọng chàng nặng nề.

“Ừ.” Ta nói, “Cũng không sao, may lúc ấy Quý Uyên chạy tới.” Nói xong, mình cũng sùng sốt một chút. Hai chữ ‘Quý Uyên’ cứ bật thốt lên như vậy, tuy là sự thật, nhưng lúc ta ở cùng Ngự Đàm, chàng luôn nhạy cảm hiểu rõ khoảng cách.

Ngự Đàm không nói chuyện, nắm chặt tay ta.

“Giờ phu quân mới hỏi.” Ta nhìn chàng, đổi đề tài.

Ngự Đàm sùng sốt, mỉm cười nói: “Từ lúc lên thuyền, bản thân mình không khóc chính là ngui, sao ta hỏi được.”

“Vậy, phu quân rất nhớ hài tử sao?”

“Đó là đương nhiên.”

Ta nhìn chàng, than nhẹ: “Thì ra phu quân một lòng nghĩ tới hài tử, chứ không phải lo lắng cho thiếp.”

Nguy Đàm “...”

Chẳng biết tại sao, thấy chàng im lặng, tâm tình ta rất tốt, không khỏi cười lên.

Nguy Đàm cũng cười bất đắc dĩ, chàng vuốt tóc ta, kéo áo khoác trên người ta kín lại.

“Vì sao hôm qua phu quân thả Ngô Côn?” Ta dựa vào ngực chàng, hỏi: “Nếu đưa hấn đi thì thật đại thiện.”

“Hả?” Nguy Đàm cười, “Phu nhân rất hận Ngô Côn?”

“Phu quân không hận sao?” Ta nhăn mặt cau mày.

“Hận.” Lập tức Nguy Đàm nói, “Nếu đêm qua không ở Giang Đông, ta một đao đưa hấn đi gặp Ngô Chương.”

Thế còn được, ta khôi phục hòa sắc. Tình hình hôm qua ta cũng thấy, mặc dù Nguy Đàm có bốn thuyền, nhưng cướp người ở địa bàn người khác, tối kỵ triền đầu, Nguy Đàm rút sớm là sáng suốt, hướng chỉ, người tới là Bùi Tiềm... Nghĩ đến chàng, lòng ta buồn phiền. Đêm qua rồi khỏi, ta vẫn lo lắng Ngô Côn sẽ làm gì Bùi Tiềm, chuyện đêm qua, chàng ở Giang Đông sẽ đối mặt với khó khăn gì?

Ta liếc về Nguy Đàm, chàng thoải mái ngồi, do dự một chút, ta hỏi: “Đêm qua thiếp nghe giọng Ngô Côn, dường như đã biết chuyện Quý Uyên giúp phu quân.” Nguy Đàm nhìn chăm chú, ta vội vàng bổ sung: “Lúc thiếp và Tử thúc bị bắt, Quý Uyên đã nhiều lần giúp đỡ, cho nên...”

“Ngô Côn sẽ không động đến hấn, tạm thời là thế.” Nguy Đàm sắc mặt không đổi.

“Giải thích thế nào?” Ta hỏi.

Nguy Đàm cười nói: “Phu nhân cảm thấy con người Ngô Côn thế nào?”

Ta suy nghĩ, nói: “Con người Ngô Côn cao ngạo, đa nghi hẹp hòi, thân là người đứng đầu một phương nhưng làm việc non nớt.”

Nguy Đàm lại hỏi: “Ngô Côn đối xử với Bùi Tiềm thế nào?”

Ta há miệng, lại dừng lại.

“... Hấn coi trọng Bùi Tiềm...” Lời của Lâm Sùng quẩn quanh trong lòng.

“Cơ nghiệp của Ngô thị ở Giang Đông, chính là dựa vào Ngô Chương dẫn theo năm vạn binh lính chiếm được, Ngô Chương là người thiếu quyết đoán, mặc dù cất cứ một phương, chiếm trọn sông Hoài, Dương Châu, dưới trướng lại không có kẻ mưu lược xuất chúng.” Nguy Đàm chậm rãi nói, lời nói xoay chuyển, “Nhưng Ngô Chương cũng có sở trường, chính là biết người biết ta.”

Lòng trấn định, nếu chàng nguyện nói, ta cũng có thể hỏi rõ chút.

“Biết người biết ta?” Ta hỏi.

Nguy Đàm gật đầu: “Ngô Chương tự biết dưới trướng thiếu hiền tài, sau khi Quý Uyên đến Dương Châu, Ngô Chương tự mình tới cửa, không lâu sau Quý Uyên nhậm chức Trường sử. Cử động lần này rất quan trọng, sau khi Ngô Chương được Quý Uyên phụ tá, trấn an người dân, khai thác muối, sắt, Giang Đông thu lợi rất nhiều. Kế sách đối phó phản động cũng do Quý Uyên định ra, không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện năm ngoái Ngụy Ngô kháng Lương, chính là kế sách Quý Uyên.” Chàng dừng, cười khổ, “Năm nay chuyện liên kết với Lương kháng Ngụy, cũng là Quý Uyên và Thôi Đình thương nghị mà thành.”

Ta im lặng.

“Mặc dù Ngô Côn khí độ chưa đủ, nhưng ánh mắt xem xét thời thế cũng coi như thừa kế Kỳ huynh (1). Đại cục trước mặt, Ngô Côn có oán khí thế nào đi nữa, cũng sẽ không gây khó dễ Quý Uyên.” Nguy Đàm nói.

(1) Kỳ huynh: Lịch Tự Cơ (chữ Hán: 酈食其), hoặc Lê Thực Kỳ, còn được gọi là Lịch Sinh (? – 203 TCN) là biện sĩ du thuyết cuối thời nhà Tần và thời Hán Sở trong lịch sử Trung Quốc. Ông theo giúp Lưu Bang đánh đổ sự cai trị của nhà Tần và chống Tây Sở Bá vương Hạng Vũ.

“Nhưng hấn đã nghi kỵ Quý Uyên.” Ta nói, “Người dưới trướng chỉ sợ cũng có cách nhìn khác đối với Quý Uyên, chỉ sợ có ngày gặp khó khăn.”

Nguy Đàm chậm rãi nói: “Ta nguyện ngày hôm đó tới sớm.” Chàng nhìn ta, “Quý Uyên là người tri ân minh nghĩa, Ngô thị ủy thác trách nhiệm nặng nề, hấn vẫn luôn ghi nhớ. Cho nên mặc dù biết Ngô Côn không phải minh chủ, hấn vẫn sẽ ở lại, có thể ép hấn ra đi, chỉ có Ngô Côn.”

Ta nhìn chàng: “Phu quân muốn đưa Quý Uyên vào trong triều?”

“Phải xem hấn tính toán thế nào.” Nguy Đàm nhìn ta, “Vào trong triều hoặc rời đi, đều có lợi hơn ở Giang Đông.”

Trời đã nhá nhem tối, Nguy Đàm nhìn xa xăm, con người thâm trầm.

Có lẽ do lần nói chuyện này, bỗng nhiên ta không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh nữa. Không hẳn do chuyện Ngự Đàm vừa nói, vô luận chuyện đã qua hay hiện tại, Bùi Tiềm quá nhiều gánh nặng, mỗi lần nhớ tới chàng, lòng lại cảm thấy nặng nề.

Ngự Đàm không nhiều lời, lát sau, Trình Mậu và mấy quân tào tới nghị sự cùng chàng, ta thức thời tránh đi.

Lúc ở Nghiệp thành, quần áo đám người Công Dương Quế bị rách nhiều chỗ, trong lúc rảnh rỗi, A Nguyên giúp bọn họ vá lại.

Ta cũng khâu vá cùng A Nguyên, nhưng do mang thai, mặc dù ngủ cả ngày, nhưng khi trăng vừa treo giữa trời, ta lại ngáp ngủ.

Ngoài dự liệu, ta ngồi trong khoang thuyền chưa lâu, Ngự Đàm quay về, cả người chàng giống như người cá, tóc ướt sũng, quần áo dính chặt trên người, tôn lên thân hình cao to cường tráng...

Hình như thuyền vừa lay động.

“Sao phu quân lại biến thành như vậy?” Ta rời ánh mắt, vội vàng tìm đồ cho chàng thay.

“Xuống sông tắm” Ngự Đàm nói, vừa nói vừa cởi quần áo.

Chớp mắt khó rời khỏi thất lưng, ta quay đầu đi, làm bộ du dọn quần áo ướt cho chàng, che dấu nhiệt khí bên tai.

Cởi quần áo cũng không thèm nói trước, cũng không thèm nhìn xem cửa đã đóng chưa... Luru mạnh.

Nhưng mãi không thấy có tiếng mặc quần áo, ta quay đầu lại, phát hiện Ngự Đàm cả người trần trụi. Dưới ánh nến, lồng ngực to lớn, màu lúa mạch sáng bóng, bụng phẳng lý, đai lưng lỏng lẻo, nửa kín nửa hở, làm người ta tưởng tượng...

“Vừa đến Tân An.” Ngự Đàm vừa lau tóc vừa nói, “Ngày mai là đến Nhữ Nam.”

“Ừ.” Ta đáp lời, lúc chàng xoay người, đột nhiên ta thấy vết sẹo trên lưng.

“Chàng bị thương?” Ta bước lên phía trước, giật mình hỏi.

“Hả?” Ngự Đàm quay đầu, liếc về phía lưng, thân nhiên nói, “Ừ, Lúc rời khỏi Kỳ Lăng trúng một tên, may có áo giáp, bị thương không sâu, giờ khỏi rồi.”

Ta không dễ tin, đưa tay phủ lên vết thương, hỏi: “Đau không?”

Ngự Đàm chẳng hề để ý: “Chinh chiến bên ngoài, bị thương có gì kỳ quái... Á!” Chàng chưa nói hết, ta ấn mạnh vào vết thương.

“Nữ nhân này!” Chàng trừng ta.

Ta không trả lời, hốc mũi chua xót, nhìn chàng, mắt mờ mịt.

“Hả?... Sao lại khóc?” Ngự Đàm ngẩn người, vươn tay lau mắt ta, cười khổ, “Không nặng thật mà, vết thương kia mới hơn tháng, chưa lành hẳn... Đừng khóc.”

Ta vòng tay quanh hông chàng, chôn đầu trong ngực chàng: “Khi đó ngày nào ta cũng lo lắng cho chàng... Rất sợ...”

Ngự Đàm không nói tiếp, cánh tay ôm ta thật chặt. Chỉ nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng.

Tân An là địa giới Ngự Giác, tới chỗ này, người trên thuyền rút cuộc không cần đề phòng người đánh lén nữa. Ngự Đàm ở khoang thuyền cùng ta cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, thuyền căng buồm lần nữa, tiến về Nhữ Nam. Thuyền đi nhanh, một ngày ngàn dặm. Đến đêm, thành trì Nhữ Nam đã trong tầm mắt. Sĩ tốt dừng thuyền cập bờ, trên bờ sông, xe ngựa đứng đầy, Nhữ An huyện trưởng dẫn huyện thừa và huyện úy đến đây nghênh đón.

“Huyện trưởng đa lễ.” Ngự Đàm nói: “Gần đây mỗ có tân khách đến đây, không biết huyện trưởng có thấy không?”

Huyện trưởng mỉm cười nói: “Tân khách đã tới, cách mười dặm trên sông, có lâu thuyền thả neo.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nhữ Nam.

“Đại công tử, giờ đi luôn sao?” Trình Mậu hỏi.

Nguy Đàm nhìn hắn, cười nói: “Bọn họ gấp hơn chúng ta, ngày mai rồi tính.”

Nhữ An là một huyện nhỏ, phòng chúng ta nghỉ trọ không khác lắm so với phòng ở Nghiệp thành. Nhưng lúc vào ở tâm tình lại không giống, kiên định an ổn, khác một trời một vực so với lo lắng đề phòng.

Sau khi dùng bữa, Nguy Đàm đến chính đường nghị sự với thuộc cấp và Huyện trưởng, ta ở lại hậu viện.

Vì Giao xứng với danh Biển Thước, nói ta một đường bốn ba, nhất định phải bắt mạch cho ta.

“Thế nào?” Ta hỏi.

“Thai tượng ổn định, chẳng qua phu nhân vẫn còn chứng khí hư, là do gần đây bốn ba tích tụ lại.” Hắn tính toán, “Đội mỗ nghĩ phương thuốc, làm chút canh bổ là được.”

Ta gật đầu, giương mắt, thấy Nguy An đứng ở trong sân, không biết đang nhìn gì.

“Tứ thúc đội phu quân?” Ta đi ra ngoài, hỏi.

“Dạ.” Nguy An nói, chốc lát, nhìn về ta, “Trưởng tẩu, đệ nghe nói Thôi công tử ở ngoại thành.

Ta gật đầu: “Đúng vậy.” Dứt lời, nhìn thần sắc vui mừng trên mặt hắn, cười cười: “Tứ thúc muốn đòi lại công cụ sao?”

Nguy An nhúc nhích: “Dạ.”

Ta định nói để Nguy An cách xa Thôi Đình một chút, nhưng nhìn Nguy An thần sắc mong đợi, lại cảm thấy Trưởng tẩu ta đây nói nhiều ngược lại không tốt.

Nguy Đàm trở lại không tính là muộn, sau khi tắm rửa, chàng thổi đèn, lên giường.

Ta chưa buồn ngủ, trong bóng tối, nhìn chàng hỏi: “Sau khi phu quân và Thôi Đình bàn bạc xong, chúng ta trở về Ung Đô sao?”

“Ừ.” Nguy Đàm gối lên cánh tay, nói: “Chuyện ở Ung Đô không ít, phải nhanh chóng trở về.”

Ta nghĩ nghĩ, cuộc chiến Kỳ Lăng, mặc dù Nguy Đàm chưa nói với ta cái gì, nhưng riêng chuyện Nguy Hiền, Nguy Lăng chết, đã kích không nhỏ tới Nguy thị, trước giờ, người trong triều bất mãn với Nguy thị không ít, sợ dĩ Nguy Giác có thể áp chế là do nắm quân quyền trong tay, mà nay Nguy quân tổn hại, người trong triều nhất loạt cảm thấy may mắn không ít.

Ta bỗng nhiên nghĩ tới thiên tử. Chuyện Nguy thị thua, có lẽ chàng là một trong những người cao hứng nhất sao? Đáy lòng nhớ tới chuyện ban trưa, nhớ tới người kia tóc hoa râm, ta thở dài một hơi.

“Không muốn trở về?” Nguy Đàm tiến gần, cúi đầu nói.

Ta cong cong khóe môi, nhìn khuôn mặt nghiêng của chàng, chốc lát, tiến gần sát bên chàng, nhẹ nhàng cầm tay.

“Nếu không tiếp tục chiến sự thì tốt.” Ta nói.

“Hả?” Hơi thở Nguy Đàm vờn quanh, dường như đang cười, “Nếu không có chiến sự, phu nhân muốn thế nào?”

Ta nhớ lại ảo tưởng vừa rồi, thật hào hứng: “Mai này thái bình, thiếp sẽ ngồi xe từ Trường An đến phương Đông chơi một lần.”

“Phương Đông?” Nguy Đàm nói: “Đi đến nơi nào?”

“Tới bờ biển.” Ta nói, “Nếu Tứ thúc chế tạo được lâu thuyền, còn có thể rời bến tới tiên sơn.”

“Ồ?” Nguy Đàm cười.

“Phu quân nhìn thấy biển chưa?” Ta hỏi.

“Thấy rồi.” Nguy Đàm trêu ghẹo nói, “Biển là biển, nhưng bờ biển toàn cát, ta cũng chưa trông thấy tiên sơn bao giờ.” Dứt lời, chàng nói, “Phu nhân đi du ngoạn, thế vì phu làm gì?”

Ta ngắm nghía tay chàng, cũng trêu ghẹo nói, “Thiếp còn thiếu một tùy tùng kiêm hộ vệ, nếu phu quân bằng lòng, thiếp sẽ đưa phu quân theo.”

Nguy Đàm buồn cười, ôm chăm ta, chậm rì rì nói: “Tiện quá nhỉ?”

Ta suy nghĩ một chút, nói: “Ừ.”

“Đứa nhỏ thì sao?” Tay chàng tuần tra tới lui trên lưng ta.

“Một đứa nhỏ có gì khó, thiếp đưa theo là được...” Ta nói, vội túm bàn tay đang lẩn trong vạt áo.

“Một đứa không đủ.” Nguy Đàm cầm ngược lại tay ta, cúi người xuống.

Hôn đến nhiệt tình, ta và chàng rời xa lâu, đối với việc này cũng thật trông mong. Ta đáp lại, hưởng thụ vui sướng khi vành tai tóc mai chạm nhau. Đến khi hai người thở dốc, chàng cúi người, vừa hôn cổ ta vừa cời vấy áo.

Tay chàng vuốt ve trên da ta, vết chai trên tay khiêu khích chỗ mẫn cảm, cùng với nụ hôn triền miên, tuyệt vời vô cùng. Khi chàng tiến vào giữa hai chân ta, ta từ mê man tỉnh táo lại, vội vào bắt lấy tay chàng.

“Đứa nhỏ...” Ta khàn giọng.

Nguy Đàm cúi đầu cắn vành tai ta, giọng nói âm ờ: “Ta hỏi Vi Giao rồi, hấn nói chậm một chút sẽ không sao...”

Ta há miệng muốn nói, Nguy Đàm cúi đầu nói: “A Dung...” Âm thanh nhẹ nhàng, vài phần dịu dàng, vài phần mỉa mai, lời ta định nói mắc trong cổ họng...

Xe ngựa lộc cộc lẩn qua ngã tư đường, ta dựa vào bàn, nhìn cảnh phố và người đi đường.

“Sao phu nhân không nói lời nào?” A Nguyên ngồi bên cười hi hi nói, “Phu nhân, nghe nói hai ngày nữa trở về Ung Đô, thật không?”

“Phải.” Ta đáp.

“Phu nhân đêm qua ngủ không ngon sao?” A Nguyên nhìn ta.

“Không phải.” Ta nói.

“Vậy sao lại mệt mỏi vậy?” A Nguyên có chút lo lắng, sờ trán ta, “Chẳng lẽ lạnh?”

Ta gạt tay nàng, “Không sao, không sao.” Dứt lời, lại dựa vào bàn.

Quả thực thân thể có chút mệt, đúng hơn là mỏi.

Trong đầu hiện lên chuyện đêm qua, tai ta hơi nóng lên. Mặc dù ta cũng sớm có tâm tư triền miên, nhưng vì đứa nhỏ, mấy ngày nay, ta hạn chế thân mật với Nguy Đàm. Đáng tiếc công lực có hạn, vì Nguy Đàm kia quá lưu manh, lại học được làm nũng...

Nguy Đàm kiên nhẫn mười phần, chàng đặt ta trên đầu gối, chậm rãi tiến vào, chậm rãi di chuyển, còn hỏi ta có đau không. Ta thẹn muốn chết, một lòng nghĩ đến đứa nhỏ, cảm thấy quả nhanh hoặc quá mạnh, ta vội vàng lên tiếng. Phiền toái như vậy, Nguy Đàm lại không chút mất hứng. Chàng hôn lưng ta, nhẹ nhàng cấn cổ ta, hai tay vuốt ve ngực ta... Quá trình đó đầy vò mà từ tốn, thân thể ta vốn mẫn cảm, cùng chàng quần quýt không dứt...

“Phu nhân, tới rồi.” Hôn đang trên mây, xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền đến giọng tùy tùng.

A Nguyên đỡ ta xuống xe, chỉ thấy phía trước, một lâu thuyền nằm trên mặt sông rộng lớn, là thuyền của Thôi Đình, cao lớn sừng sững như một cây cổ thụ.

Phía trước, Nguy Đàm đã xuống ngựa, nhìn về phía ta, ánh mắt mang theo ý cười. Có lẽ cảm thấy chột dạ, sáng sớm lúc thức dậy, chàng cười tủm tỉm nói với ta, ngoại thành Nhữ An là phong cảnh nổi danh ở Nhữ Nam, hỏi ta có muốn đi cùng không. Mặc dù ta cảm thấy mệt, nhưng mà ở trong nhà cũng không vui về gì, liền theo chàng xuất môn.

Nguy An cũng theo đến, mới xuống xe đã nhìn xung quanh.

“Đại công tử, Tứ công tử, Phó phu nhân.” Tới bên sông, đã thấy Thôi Đình ngồi trên một bãi đá, mỉm cười hành lễ.

“Thôi công tử.” Nguy Đàm mỉm cười hoàn lễ.

Bọn họ đều gọi nhau là công tử, giống bạn cũ ngẫu nhiên tương phùng. Nhưng mà quân sĩ vây quanh tứ phía, lại càng tăng thêm vẻ không tầm thường.

“Đình nghe được Tứ công tử và phu nhân thoát thân nguyên vẹn, trong lòng rất an ủi.” Hấn nhìn về phía Nguy An, thần sắc bình thản.

Nguy An nhìn hấn, gật đầu: “Ừm.”

Thôi Dĩnh cười cười, nói với Ngụy Đàm: “Nhớ lúc gặp ở nhà Vân Thạch tiên sinh, Dĩnh đã từng đánh cờ cùng Đại công tử, giằng co không có kết quả. Hôm nay tái ngộ, không bằng tái chiến.” Dứt lời, nâng tay hướng về bãi đá. Chỉ thấy trên bãi đá khắc bàn cờ, bên trên chỉ chút chấm đen, hiển nhiên là một ván cờ chưa kết thúc.

Ngụy Đàm bình tĩnh, mỉm cười, “Từ chối thì bất kính.”

Thôi Dĩnh rút cục xuất thân danh môn, điệu bộ cũng ra dáng danh sĩ lắm, nước suối róc rách, hắn đưa theo hai đồng tử, một người cầm quạt, một người đánh đàn, quả thật có vài phần lịch sự tao nhã so với đám binh đao xung quanh.

Tiếng đàn thánh thót, tiếng suối róc rách, thoải mái thanh thản.

Ta ngồi trên đệm, dựa vào bàn, nhìn bàn cờ từng bước thay đổi.

Hai người ngồi nghiêm chỉnh, ngưng thần chuyên chú. Bọn họ hạ cờ rất chậm, mỗi bước đi đều suy nghĩ cẩn kẽ, chỉ nghe tiếng quân cờ chạm vào bàn cờ nhỏ mà thanh thúy, trắng đen xen kẽ, biến ảo diệu kỳ.

Ngụy An dường như đắm mê xem cờ hơn cả ta, hắn ngồi cạnh bãi đá, giống hệt hai người đang đánh cờ, mắt không chớp lấy một cái.

“Thôi công tử, đa tạ.” Ngụy Đàm chậm rãi nói, hạ xuống một quân.

Thôi Dĩnh nhìn bàn cờ, thần sắc khê biến. Lát sau, hắn cười lên, lắc đầu nói: “Kỳ nghệ Đại công tử quả là danh bất hư truyền, Dĩnh mặc cảm.”

Ngụy Đàm nói: “Đám bắt tài, ngẫu nhiên giác ngộ, chẳng qua cũng nhờ Thạch tiên sinh chỉ bảo.”

Thôi Dĩnh để đồng tử thu dọn quân cờ, nhìn Ngụy Đàm: “Thế cuộc thiên hạ, Đại công tử nói vậy cũng có điều giác ngộ.”

Ngụy Đàm cười: “Không dám.”

Thôi Dĩnh nói: “Ba quận Tân An, cũng là một trong những nước cờ của Đại công tử.”

Ngụy Đàm nhìn hắn: “Giống Thôi công tử.”

Hai người đối diện, thản nhiên mỉm cười.

“Dĩnh còn nợ đồ của Tứ công tử.” Thôi Dĩnh chuyển hướng Ngụy An, khoe môi cong cong, lấy ra một vật trong tay áo, là cái túi da đựng dụng cụ của Ngụy An.

Ngụy An nhận, nhìn hắn: “Ừm.”

“Tứ công tử không mở ra nhìn?” Ánh mắt Thôi Dĩnh dịu dàng.

Ngụy An mở ra, dừng sột một chút, hắn lấy ra ba cái công cụ, hình dáng khác nhau, đều mới tinh.

“Đây là Dĩnh chế ra lúc nhàn hạ,” Thôi Dĩnh cười nói “Dù đục, bảo, cura dùng ít sức hơn so với các vật khác, mong Tứ công tử thấy hữu dụng.”

Ngụy An ánh mắt sáng ngời, mặt hơi đỏ lên.

“Đa tạ Thôi công tử.” Hắn buông túi da, ý cười sán lạn.

Thôi Dĩnh nhìn hắn, khoe môi cong cong thật lâu.

“Việc chủ công phó thác đã thành, vậy Dĩnh cáo từ.” Hắn thu ánh mắt, hành lễ với Ngụy Đàm.

Ngụy Đàm hoàn lễ, thản nhiên nói: “Thôi công tử đi thông thả, không tiễn.”

Thôi Dĩnh lại cáo từ ta và Ngụy An, Ngụy An nhìn hắn, có chút không nỡ.

“Ta sẽ làm ra lâu thuyền.” Lúc tiễn Thôi Dĩnh lên xe, bỗng nhiên Ngụy An nói.

Thôi Dĩnh quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sâu xa: “Dĩnh xin đợi Tứ công tử.”

Trên đường ngồi xe trở về,, ta nghĩ hồi lâu cũng không rõ, Thôi Dĩnh đến Nhữ Nam chỉ để chơi cờ cùng Ngụy Đàm?

Lúc xuống xe, ta nhin không được hỏi Ngụy Đàm: “Hình như phu quân chưa bàn bạc việc Tân An với Thôi công tử.”

“Không cần bàn.” Ngụy Đàm nói, “Đêm qua, Lương Mân đã phái binh chiếm lấy ba quận.”

Ta kinh ngạc, nghĩ nghĩ, nói: “Vậy Thôi Đình còn tới làm gì?”

Ngụy Đàm cười cười, ý vị thâm trường, nhìn về phía Ngụy An.

Chàng cúi đầu, cầm công cụ mới lên xem.

“A An ước định tạo lâu thuyền với Thôi công tử?” Ngụy Đàm hỏi.

Ngụy An gật đầu: “Vâng, đệ phải làm thật tốt, đã bại Lương Mân.”

“Thôi công tử biết rõ Tứ công tử có kỳ tài, lại còn tặng vật ước hẹn, trái lại là người quang minh lỗi lạc.” A Nguyên xen mồm nói.

Ngụy An gật đầu, nhìn về phía xa, ánh mắt sâu xa.

“Ôi, người đi đứng kiêu gì vậy, kiêu gì mà lại va phải người ta!” Cách đó không xa, một người kéo xe và một người đánh xe trâu tông vào nhau, người kéo xe nén giận nói.

“Ôi ôi, xin lỗi, trâu của ta là trâu mới, không chịu nghe lời!”

“Cẩn thận chút, người xem người xem, đồ trên xe ta rơi hết ra rồi...”

“Đi vào thôi.” Ngụy Đàm nắm tay ta.

“Được.” Ta thu lại ánh mắt xem náo nhiệt, vào sân cùng chàng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Trời Thu Mát Mẻ.

Đầu thu nắng nóng, ban đêm mưa to một hồi đột nhiên thay đổi, ngày hôm sau thức dậy, cảm giác mát mẻ khắp người. Ngụy Đàm hạ lệnh cách một ngày nữa quay về Ung Đô, lúc mọi người thu dọn hành lý, đột nhiên Công Dương Quế đến cáo từ.

“Công tử không cùng ta quay về Ung Đô?” Ta kinh ngạc hỏi.

Công Dương Quế nói: “Mồ ở phía Nam có việc chưa xong, còn phải tới nơi khác nữa.”

Ta nghĩ đến Giang Dương huynh đệ của chàng, cũng không hỏi nhiều. Nhưng ở chung bấy nhiêu thời gian, được chàng chăm sóc không ít, trong lòng có chút không nỡ, chỉ nói: “Nhược Thiên còn ở Ung Đô chờ huynh.”

Ánh mắt Công Dương Quế có một tia chờ đợi, lát sau, nói: “Ta sẽ trở về, bảo nàng chờ lo lắng.” Chàng thò tay vào ngực áo, lấy ra một phong thư, “Làm phiền chuyển cho nàng giúp ta.”

Ta nhận thư, bên trên không viết gì, gật gật đầu, cất đi.

Ngụy Đàm biết Công Dương Quế phải đi, trước khi đi, đưa một cây đao cho chàng.

“Thợ thủ công Thanh Châu chế tạo, trên đường có lúc cần dùng.” Chàng nói.

Công Dương Quế nhìn đao, cười khò, tự giễu nói: “Lúc huynh giao Ngô Côn cho Quý Uyên, ta cũng nên thừa cơ đòi lại bảo kiếm mới phải.”

Ngụy Đàm cười cười: “Tương lai còn có thể gặp được, gặp lại cũng chưa muộn. Trọng Bình, khi nào trở lại Ung Đô, vẫn là vào triều đi.”

Công Dương Quế kinh ngạc, lát sau, ý vị thâm trường: “Công Dương gia nhiều thế hệ trung lương, Thừa tướng tin được?”

Lời này thẳng thắn mà sắc bén, Ngụy Đàm không giận, trả lời: “Quần hùng tranh thế, mặc dù Lương Mân có được thiên tử, hắn cũng không hẳn làm tốt hơn phụ thân ta.”

Công Dương Quế mỉm cười: “Đúng vậy, mồ sẽ cân nhắc thử.” Chàng nhìn ta, lại nhìn Ngụy Đàm, hành lễ, “Cáo từ.”

“Đi thông thả.” Ngụy Đàm hoàn lễ.

Công Dương Quế đeo bọc đồ lên vai, xoay người đi ra cửa.

“Phu quân muốn mời Công Dương công tử vào triều?” Ta hỏi Ngụy Đàm.

“Phải.” Ngụy Đàm quay đầu, nói, “Mặc dù huynh ấy tính tình quật cường, nhưng cũng là người đa mưu túc trí, cố gắng tôi luyện, tất thành châu báu.”
Dừng dừng, nói: “Tốt hơn nhiều so với làm bảo tiêu cùng giang dương đại đạo.”

Lòng cơ hồ giật mình, nhìn Ngụy Đàm, khuôn mặt kia vẫn không đổi sắc.

“Làm bảo tiêu?” Ta chợt dạ, cười hỏi: “Sao phu quân biết Công Dương công tử làm bảo tiêu?”

“Hả?” Ngụy Đàm nhìn ta, nói: “Ung Đô to như vậy, hàng hóa vào thành đều phải đi qua cổng thành, Kinh triệu duẩn sao lại không biết.”

“Ra vậy.” Ta gật đầu, suy nghĩ lại bay nhanh. Hàng hóa của Duyên Niên Đường mặc dù do Công Dương Quế vận chuyển, nhưng mà Lý Thượng sớm đã đề phòng, chủ nhân Duyên Niên Đường mặt ngoài là Thái Nhượng, Lý Thượng và Lý Hoán chưa bao giờ lộ diện ở Duyên Niên Đường, ta thì càng miễn bàn.

Thời gian quay về Ung Đô kéo dài hơn so với dự tính, liên tiếp mấy lần mưa thu, mặt đường lầy lội, có mấy ngày mưa lớn, mọi người đành phải dừng chân nghỉ ngơi.

Gặp khi thu hoạch vụ thu, mỗi lần Ngụy Đàm qua đêm ở một vùng, đều hỏi quan viên ở đó việc thu hoạch, ta cũng ở một bên lắng nghe. Cuộc chiến Kỳ Lăng, tuy nguyên khí Ngụy quân đại thương, nhưng không gây trở ngại với nông canh. Ruộng của quân đội thiếu người thu hoạch, triều đình ra mỗi mẫu một thành làm tiền công, triệu tập lưu dân trợ giúp thu hoạch, cho nên tương lai tuy mờ mịt nhưng lòng người an ổn, không xảy ra việc sinh loạn.

Lúc chúng ta trở lại Ung Đô, đã phải mặc quần áo ấm.

Ngụy Hiền, Ngụy Lăng là tộc huynh đệ, chưa quá ba tháng tang kỳ, trong phủ vẫn toàn màu trắng. Khi chúng ta đến trước phủ, chỉ có Ngụy Chiêu và Lương Huệ ra nghênh đón, trên người mặc áo vải gai.

“Trưởng tẩu.” Ngụy Chiêu hành lễ với ta.

Ta hoàn lễ: “Nhị thúc.” Dứt lời, nhìn về phía Lương Huệ, hành lễ nói: “Công chúa.”

Lương Huệ tiến lên nâng ta dậy, mỉm cười nói: “Trưởng tẩu vất vả rồi.”

Ta nhìn nàng, mặc dù mặc tang phục nhưng khí sắc hồng nhuận, da thịt sáng bóng, khác hoàn toàn với lúc ta rời đi.

Ngụy An lại hành lễ, Ngụy Đàm và Ngụy Chiêu nói đến chút chuyện trong triều, rồi nói sang chuyện Ngụy Giác.

“Phụ thân gần đây tái phát bệnh đau đầu, đang nghỉ ngơi sau viện, mẫu thân đang ở sảnh đường.”

Ngụy Đàm khẽ nhún mày, gật đầu.

Mọi người đi vào, Ngụy Chiêu nắm tay Lương Huệ, Lương Huệ ngẩng đầu cười với hắn, hai người kề vai, một bộ vợ chồng ân ái vô cùng.

“Cánh cửa.” Bên tai ta vang lên giọng Ngụy Đàm. Ta quay đầu lại, chàng thần sắc trầm tĩnh, đưa tay kéo ta.

Quách phu nhân đang ở sảnh đường, không biết có phải ảo giác của ta không, khi ta đi vào, mắt của bà dừng trên bụng ta.

“Mẫu thân.” Ngụy Đàm tiến lên hành lễ. Ta và Ngụy An cũng hạ bái.

Quách phu nhân gật đầu, giọng nói có chút mệt mỏi: “Đều đã quay về.” Bà nhìn về Ngụy An, bảo hắn tiến lên, nhìn tường tận một phen, thờ dài, “Nghe nói con rơi vào tay địch, Thừa tướng và ta cả ngày lo lắng, hiện giờ trở về, cuối cùng ta và Thừa tướng cũng an tâm.” Dứt lời, kéo ống tay áo lau nước mắt.

Ngụy An không biết làm sao, liếc liếc Ngụy Đàm, lát sau, nhỏ giọng nói với Quách phu nhân: “Dạ... Là con bắt tài.”

Ta nhìn Ngụy Tập đứng bên, nháy mắt với nàng, Ngụy Tập hiểu, đang định lên tiếng, lại nghe Lương Huệ tiến lên ôn tồn nói: “Cô thị chó sủa nào, Tứ thúc đã trở lại, há không phải đại thiện.”

Quách phu nhân nhìn nàng, khẽ thờ dài, gật đầu.

Lương Huệ lại nói: “Trưởng tẩu cũng đã trở lại, cũng vất vả.”

Quách phu nhân lúc này mới nhìn về phía ta, nói: “Thiếu phu nhân không sao chứ?”

Ta cúi đầu nói: “Con dâu không việc gì.”

Quách phu nhân kéo tay ta, nhìn về phía bụng ta, mỉm cười: “Nghe nói Thiếu phu nhân có thai, Thừa tướng rất vui.”

Ta áy náy nói: “Con dâu vô ý, làm cữu cô lo lắng, trong lòng rất bất an.”

Quách phu nhân cười nhẹ: “Thế sự vô thường, Thiếu phu nhân chớ để trong lòng.”

Hàn huyền một phen, Ngụy Đàm nói muốn đi gặp Ngụy Giác, Quách phu nhân gật đầu, nói: “Đạo này bệnh đau đầu của Thừa tướng rất nặng, tâm tình bức bối, ta khuyên ông ấy đọc chút kinh thư Phật giáo, thật có chút khởi sắc.”

Ngụy Đàm đáp, cùng ta cáo lui.

Đi ra tiền đường phía trước, ta thoáng quay đầu lại, Lương Huệ thần sắc ôn hòa, đang đưa một chén trà nhỏ cho Quách phu nhân.

Trời thu mát mẻ vô cùng, trong đình viện cây cỏ ngả vàng, có vẻ hiu quạnh.

Lúc gia nhân mời chúng ta vào, Ngụy Giác đang trên giường, đầu phủ khăn gấm, dựa vào bàn đọc sách.

Chúng ta tiến lên hành lễ, Ngụy Giác đáp một tiếng, buông sách.

Mặc dù ông trong người có bệnh, nhưng nhìn không mệt mỏi, ánh mắt vẫn nhanh nhẹn mà thâm trầm.

“Đã trở về?” Ông nhìn về phía Ngụy An.

“Dạ.” Ngụy An đáp.

Ngụy Giác ngoắc tay ý bảo hần tiến lên, vỗ vỗ vai hần, lại đẩy ra, Ngụy An lùi về sau một chút, đứng lại, Ngụy Giác cười rộ lên.

“Đen, cũng cao lên chút.” Ông nói, “Bị Ngô Côn bắt, có sợ không?”

“Không sợ.” Ngụy An nói, dừng dừng, “Có Trưởng tâu.”

Ngụy Giác nhìn về phía ta: “A Dung sợ hãi, cũng vất vả.”

Ta nhẹ giọng đáp: “Khiến cữu cô lo lắng, con dâu bất tài.”

Ngụy Giác khoát tay, chuyển hướng Ngụy Đàm: “Các quận phía Nam thế nào?”

Ngụy Đàm nói: “Quân dân đều an ổn, trên đường đi con thăm năm mươi huyện, mặc dù năm nay thu hoạch vụ thu không bằng năm trước, nhưng cũng đảm bảo lương thực dự trữ.”

Ngụy Giác vuốt râu gạt đầu.

Nhìn bọn họ nói chuyện, ta thấy an tâm, theo thái độ của Ngụy Giác đối với Ngụy Đàm, bọn họ lại giống như trước kia. Trận chiến Kỳ Lăng, Ngụy Giác thảm bại, chứng tỏ lúc trước Ngụy Đàm đúng. Thủy quân bị tiêu diệt là do Ngụy Chiêu thúc đẩy, Ngụy Chiêu không đủ khả năng cũng lộ ra. Hiện giờ Ngụy Giác nhận thấy, hai đứa con ai thích hợp thừa kế gia nghiệp hơn, hiển nhiên đã có kết luận đi?

Phụ tử ba người nói chút chuyện, gia nhân bưng thuốc đến, Ngụy Đàm tiến lên nhận, Ngụy Giác phát tay, nói: “Con một đường bốn ba, đi nghỉ đi.”

Ngụy Đàm hành lễ, nói: “Con cáo lui.”

Ta và Ngụy An cũng hành lễ. Lúc chúng ta định bước ra ngoài, Ngụy Giác gọi Ngụy Đàm lại.

“Thúc phụ con cuối tháng tới Ung Đô.” Ông nói.

Ngụy Đàm ngạc nhiên, lát sau, thì lễ nói: “Con đã biết.” Dứt lời, cùng chúng ta rời đi.

“Thúc phụ?” Lúc rời khỏi cửa, Ngụy An hỏi Ngụy Đàm, “Lũng Tây Tam thúc phụ sao?”

“Phải.” Ngụy Đàm nói.

Ta cũng kinh ngạc.

Gả vào Ngụy thị, ta chỉ biết toàn gia Ngụy Giác đều ở đây, chưa bao giờ nghe nói còn có Tam thúc phụ. Đang muốn trở về trong viện thì hỏi Ngụy Đàm, còn chưa ngồi xuống, Vương Huy và Ngụy Đàm lại muốn bàn bạc công việc, Ngụy Đàm nói với ta một tiếng, lại ra cửa.

Ta ở trong phòng sắp xếp lại hành lý, không lâu sau, Châu thị vào Mao thị lại đến đây.

Các nàng vừa chào xong đã vây lại nhìn bụng ta.

“Thấy rõ rồi, Trường tâu mặc quần áo dày như vậy còn gò cả lên.” Mao thị cười nói.

“Đó là đương nhiên.” Chu thị cũng cười, hỏi ta: “Cũng được năm tháng rồi?”

Ta bị các nàng nhìn có chút đỏ mặt, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thật là tốt.” Mao thị nói, “Trường tâu lúc trước còn cầu thần tìm thuốc, muối đã nói Trường tâu lo sớm, tâu xem không nghĩ ngợi quá nhiều... Tự nhiên lại có.” Nói xong, chớp mắt với ta, “Trường tâu không biết, Trương thị bên người Quách phu nhân, ý chủ nhân mình được sủng ái, lúc trước bàn tán nhiều nhất, từ sau khi Trường tâu mang thai, bà ta không dám nói gì nữa.”

Chu thị đẩy đẩy nàng, ý bảo ngoài cửa: “Nhỏ giọng chút.”

Chuyện đấy ta không quá để ý, vuốt ve bụng, hỏi các nàng: “Biểu tâu bên kia vẫn tốt chứ?”

Nói đến Chu thị, hai người có vẻ buồn bã.

“Sao tốt được?” Châu thị nói, “Tâu ấy khóc khóc cả ngày, muối có khuyên cũng không khuyên nổi.”

Mao thị than thở: “Thừa tướng đồng tình, phong tước tặng vàng bạc, có ích gì kia chứ.”

Ta gật đầu: “Ngày mai ta đi thăm tâu ấy.”

Châu thị gật đầu, lát sau, bỗng nhiên hỏi ta: “Mới vừa Trường tâu có gặp Nhị đường huynh và công chúa không?”

“Có gặp.” Ta nói.

Chu thị và Mao thị liếc nhau, Mao thị hỏi ta: “Trường tâu cảm thấy vợ chồng huynh ấy thế nào?”

“Rất ân ái.” Ta mỉm cười.

“Đó là chuyện đương nhiên.” Châu thị nói, “Trường tâu không biết, từ khi Nhị đường huynh trở về, chỉ thăm Hứa cơ một lần duy nhất.”

“Hả?” Ta kinh ngạc, nghĩ nghĩ, có thể hiểu được, Lương Huệ là công chúa, Ngụy Chiêu yêu thương nàng, đương nhiên là tình cảm vợ chồng, nhưng dưới con mắt đường kim thánh thượng lại có ý nghĩa khác, khi Ngụy Giác không được như ý, hoàng gia có tác dụng này.

Ta không muốn bàn tán chuyện nhà Ngụy Chiêu, mỉm cười hỏi Châu thị: “Đúng rồi, trên đường ta nghe Tứ thúc nhắc đến Lũng Tây Tam thúc phụ, từ lúc ta gả vào chưa từng nghe thấy, thật là tò mò, đang muốn hỏi muội một câu.”

“Tam thúc phụ?” Chu thị và Mao thị ngạc nhiên.

“Sao Tứ đường thúc lại nhắc tới ông ấy?” Mao thị nói.

“Có thì cũng có, Thừa tướng và ông ấy không hợp nhau.” Chu thị ý tứ nói, “Trường tâu nếu đã từng ở Lũng Tây, gặp là hiểu ngay thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Biễn Thước (Thượng).

Ta biết Ngụy Giác là Trường tử, nhưng lần đầu tiên biết ông ngoài anh em họ còn có anh em ruột.

Người này đứng hàng thứ ba, tên Khang, là đệ đệ khác mẹ với Ngụy Giác. Khi ông còn bé, tổ phụ Ngụy Giác làm chủ, cho Ngụy Khang làm con thừa tự của một vị thúc bá không có con trai. Theo lời Châu thị, Ngụy Khang tính tình quái đản, ham ăn biếng làm, đã từng trở mặt với Ngụy Giác. Mà sau khi Ngụy Giác khởi sự, toàn bộ huynh đệ Ngụy thị đều theo Ngụy Giác, chỉ có Ngụy Khang vẫn ở lại Lũng Tây.

Buổi tối, trong nhà vì cho chúng ta đón gió tẩy trần, tề tựu dùng bữa. Nhưng đang trong lúc tang kỳ, cơm canh thanh đạm, không có món mặn, hơn nữa con cháu lại thiếu mất hai người, mọi người có vẻ buồn bã hơn.

Ngụy Giác đau đầu, sau khi ăn xong, phát tay cho mọi người về nghỉ. Ta và Ngụy Đàm về viện, xuyên qua một chỗ hành lang gấp khúc, phía góc quẹo

bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, nhìn lại, ta giật mình, là Nhâm cơ.

Nhìn thấy chúng ta, nàng ngạc nhiên, vội vàng hành lễ: “Bái kiến Đại công tử, thiếu phu nhân.”

Ta ung dung, liếc về phía Ngụy Đàm. Chàng nhìn Nhâm cơ, thần sắc bình tĩnh.

“Ừ.” Chàng đáp.

“Nhâm cơ đi nơi nào?” Ta mỉm cười, hòa khí nói.

Nhâm cơ bộ dạng phục tùng, nhẹ nhàng nói: “Người chăm lo hương khói trong Phật đường không đủ, thiếp đang đến chỗ quản sự đăng ký.”

“Ra vậy.” Ta gật đầu, ánh mắt đánh giá nàng, lâu không gặp, Nhâm cơ ngoại trừ ăn mặc đơn giản, khí sắc vẫn tốt, xinh đẹp động lòng người.

“Đi đi.” Ngụy Đàm nói.

Nhâm cơ đáp, thi lễ, cúi đầu mà đi.

Về đến phòng, ta tắm rửa sạch sẽ xong, trời vẫn còn sớm. Ngụy Đàm tắm xong, Vương Huy đến tìm, nói có việc bẩm báo, chàng lại đi ra ngoài. Ta ở trong phòng không có việc gì, bảo A Nguyên đi nghỉ tạm, mình thì ngồi ở trước gương. Nhìn thấy mình trong gương, bỗng nhiên ta nhớ đến truyện quá khứ.

Ngày xưa, một lần ta nghe lén mẫu thân nói chuyện với các phu nhân về phụ nhân nhà ai, trong lúc mang thai, trượng phụ nạp thiếp; lại phụ nhân nhà ai, sinh xong gầy yếu, tình cảm trượng phụ nhạt dần. Năm đó tuy ta nghe không hiểu hết, nhưng vẫn tổng kết được hai điểm, một sống chết quả là việc nguy cấp, hai là nam tử bạc tình.

Đương nhiên, khi đó ta có Bùi Tiềm, hai vấn đề này ta cảm thấy sẽ không phát sinh trên người mình, mà hiện giờ, ta đối với việc mang thai thật vui sướng, cảm thấy ý tưởng của mình năm đó không phải không có lý.

Ngụy Đàm không phải là người không quản được thất lưng quần, điểm này ta biết, nhưng còn tâm tư người khác ta không phòng được.

Tỷ như Nhâm cơ, nàng là vợ lẽ danh chính ngôn thuận, lại như hoa như ngọc. Ta nhìn vào trong gương, đứng dậy, nữ tử trong gương, vẫn là khuôn mặt kia, nhưng thân hình đã không còn duyên dáng, thẳng đuồn đuột như thùng đựng nước. Ta vuốt ve bụng, bỗng nhiên có chút phiền lòng, thờ dãi.

“Sao thờ dãi?” Giọng Ngụy Đàm bỗng vang lên sau lưng.

Ta giật mình quay đầu, không biết chàng vào từ khi nào, cười cười: “Giật mình?”

Ta lờ mờ chàng, nói: “Phu quân trở về cũng không lên tiếng.”

“Mới vừa không phải lên tiếng sao?” Ngụy Đàm đi tới, vuốt tóc ta, lại cúi đầu nhìn bụng ta.

“Hôm nay có động không?” Chàng hỏi.

“Có.” Ta gật đầu.

Nói đến đứa nhỏ, tâm tình ta đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, cười cười, “Mạnh hơn hôm qua, chắc là dùng chân.”

“Ồ?” Ngụy Đàm cũng cười, hai tay ôm chặt ta, “Đoán chừng là con trai.”

“Vì sao?”

“Mẫu thân ta nói, lúc ta còn trong bụng, cũng thường xuyên động chân.”

Ta không cho là đúng, nói: “Không hẳn, có lẽ ngày mai lại động tay, đó là con gái.”

“Con gái cũng tốt.” Ngụy Đàm nhìn ta, cong khóe môi, “Đẹp giống mẫu thân.”

Lời này ta nghe thực hưởng thụ, nhưng nhũ mẫu đã nói, không thể tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của nam nhân.

Ta đẩy chàng: “Canh giờ không còn sớm, phu quân thay quần áo đi.”

Hôm nay tuy nhiều việc, nhưng sau khi nằm xuống ta phát hiện mình không buồn ngủ, Ngụy Đàm nằm cạnh ta, dựa vào một chiếc gối, đang chậm rãi giờ sách.

Ta nhòm lên, nhìn sang, trên giấy chỉ chút chữ, nhìn kỹ một dòng, viết cái gì mà bình cái gì mà đao, không phải loại ta thích xem.

“Không ngủ được?” Ngụy Đàm nhìn về phía ta.

“Ừ.”

Ngụy Đàm dịch ra ngoài, vươn cánh tay.

Ta mỉm cười, tìm tư thế thoải mái, vừa không chèn vào bụng, tựa vào ngực chàng. Đó là một thói quen tạo thành lúc đi đường. Không biết có phải do mang thai hay không, ta đi vào giấc ngủ có chút khó khăn, Ngụy Đàm liền gắng sức giúp ta. Ta phát hiện tựa vào ngực chàng, nghe tiếng tim đập thực yên tâm, vì thế Ngụy Đàm cứ vậy ôm ta, tận đến khi cánh tay chàng mỏi như ta mới mơ màng tiến vào giấc ngủ.

Từ khi rời khỏi Nhữ Nam, chúng ta rất hạn chế chuyện phòng the, việc này coi như gần gũi lắm rồi.

“Hôm nay thiếp nghe cữu thị nói, có vị Tam thúc phụ sắp tới phải không?” Ta không muốn đọc sách cùng chàng, mở miệng hỏi.

“Ừ.” Ngụy Đàm nói, “Hai tháng trước, dân tộc Tiên Ti xâm chiếm Lũng Tây, Tam thúc phụ dẫn năm ngàn hương nhân, đánh bại dân tộc Tiên Ti, phụ thân dâng thư cho thiên tử, cho làm Thái thú Lũng Tây.

Ta kinh ngạc, nghĩ nghĩ, hiểu ra, Ngụy Giác mới bại trận, thời gian này vừa phải ổn định lòng người vừa phải thể hiện mình vẫn có năng lực, vị Tam thúc phụ này là huynh đệ nhà mình, đương nhiên phải thật lực tuyên dương một phen.

“Phu nhân chưa gặp Tam thúc phụ phải không?” Ngụy Đàm buồn sách, hỏi ta.

“Ừ.” Ta đáp.

“Số lần ta gặp ông ấy cũng đếm trên đầu ngón tay.” Ngụy Đàm nói, “Ông ấy không thân với người nhà lắm.”

“Ra vậy.” Ta nói.

Chuyện Nhâm cơ, ngày hôm sau ta để A Nguyên đi hỏi thăm. Không lâu sau, nàng trở về bẩm báo, nói Nhâm cơ mấy tháng trước vẫn ở Phật đường, thời gian trước Ngụy Đàm trở lại Ung Đô, vẫn hay bên ba bên ngoài, rất ít quay về Ngụy phủ. Ta nghe được những lời này, trong lòng yên ổn rất nhiều.

Hôm nay không có việc gì, chỉ có Ngụy Giác vẫn đau đầu từ đêm qua tới giờ, ăn xong bữa trưa, Ngụy Đàm trở về, đưa theo Vi Giao.

“Đệ tử của Chu Biển Thước?” Quách phu nhân nghe thấy danh hào, vẻ u sầu trên mặt biến mất, nhìn về phía Vi Giao, nghi hoặc đánh giá vài lần.

Vi Giao cũng nhìn bà, ngẩng đầu ưỡn ngực, cặp lông mày rậm rún cao.

“Đúng vậy.” Ngụy Đàm nói, “Vi Biển Thước y thuật tinh thâm, con đặc biệt mời đến chẩn bệnh cho phụ thân.”

Quách phu nhân gật đầu: “Ra vậy, vậy mời Vi Biển Thước vào trong.” Dứt lời, gọi gia nhân dẫn đường.

Nhà trong không thể vào nhiều người, ta ở lại bên ngoài, dặn chừng sự đi chuẩn bị giấy bút, đưa cho Vi Giao viết phương thuốc.

“Phu nhân,” A Nguyên nhìn quanh, nhỏ giọng hỏi, “Vi Giao có thể chữa khỏi cho Thừa tướng không?”

“Không biết.”

A Nguyên định nói tiếp, phòng trong đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn: “Lang băm! Thi châm cái con khi, nguoi đừng mơ hại gia!”

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Biển Thước (Hạ).

Ta và A Nguyên liếc nhau, vội vàng vào cửa. Thấy Ngụy Giác đang ngồi trên giường, sắc mặt nặng nề nhìn Ngụy Đàm chăm chăm: “Cái loại lang băm! Trục xuất đi!”

Ngụy Đàm vội hỏi: “Phụ thân, Vi Biển Thước là truyền nhân thần y, phụ thân bệnh lâu ngày, không bằng thử một lần.”

“Ta không có bệnh!” Ngụy Giác vung tay lên, nằm xuống giường, “Tất cả đi ra ngoài đi!”

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng. Vi Giao nhú mày, hai mắt rũ xuống, lại ngẩng đầu, ngồi yên tại chỗ, một bộ không liên quan.

“Chủ công.” Quách phu nhân nhìn Ngụy Đàm, vội vàng tiến lên khuyên nhủ, “Chủ công bớt giận, Đại công tử cũng là hiếu tâm.”

Ngụy Giác “Hừ” một tiếng, nhắm chặt mắt.

“Phụ thân.” Ngụy Đàm nhíu mày, nói: “Phụ thân đã nằm nhiều ngày, trong nhà cao thấp đều nóng lòng, chứng này kéo dài không khỏi, có thể thấy phương thuốc lúc trước sử dụng đã không còn tác dụng. Từ đệ lưu lạc Giang Đông, Vi Biển Thước một đường chăm sóc, không tính toán gì, phụ thân thử một lần xem sao.” Dứt lời, chàng nhìn về ta.

Ta hiểu ý, tiến lên nói: “Cửu thị, thật đúng như lời phu quân nói, Vi Biển Thước y thuật tinh xảo, con dâu ở Giang Đông vô ý gặp nạn, cũng là Vi Biển Thước ra tay, bảo vệ thai nhi trong bụng bình an.”

Ngụy Giác nhìn về phía ta, còn chưa mở miệng, lại nghe Vi Giao cười lạnh ra tiếng: “Đại công tử, thiếu phu nhân không cần khuyên nhủ, y có quy y, kiêng kị người giầu bệnh, dù có nguyện chữa bệnh, nỗ cũng không muốn thu nhận!” Dứt lời, hất chấp tay với mọi người, “Cáo từ!” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Ta cả kinh, vội nháy mắt với A Nguyên.

“Biển Thước...” A Nguyên ngăn hấn lại.

“Chậm đã.” Giọng Ngụy Giác truyền tới, nhìn lại, ông đang muốn đứng dậy, nhìn Vi Giao, lát sau, ánh mắt nghiêng ngẫm: “Theo lời người nói, nếu ta không chịu chạy chữa, sẽ thành Sái Hoàn hầu (1)?”

(1) Sái Hoàn hầu:

Biển Thước là lương y thời Xuân Thu, vàng danh thiên hạ. Có một lần, Biển Thước có việc đi ngang qua Tề Quốc, bái kiến Sái Hoàn hầu. Trong lúc nói chuyện ông phát hiện thân sắc Hoàn hầu không đúng, đã nói: “Ngài bị bệnh! Hiện tại bệnh đang ở ngoài da, nếu như chậm trễ điều trị, bệnh sẽ nặng thêm.” Sái Hoàn hầu không cho là đúng, nói: “Ta không có bệnh gì.” Biển Thước thấy Hoàn hầu không tin, đành phải cáo từ. Ông vừa ra khỏi cửa cung, Hoàn hầu liền cười nhạo nói với người bên cạnh: “Người này có tiếng là thầy thuốc tốt, suy đoán từ không có bệnh thành có bệnh, chẳng qua muốn thể hiện mình y thuật cao mình mà thôi.”

Mười ngày sau, Biển Thước lại tình cờ gặp Hoàn hầu, nhìn sắc mặt Hoàn hầu, nghiêm túc nói: “Bệnh của ngài đã ăn vào huyết mạch, nếu không chữa trị bệnh tình sẽ chuyển xấu!” Hoàn hầu nghe xong rất mất hứng, Biển Thước đành phải phần nộ rời đi.

Mười ngày sau, Biển Thước đi thăm Hoàn hầu, ông nhìn sắc mặt Hoàn hầu thập phần khó coi, liền sợ hãi nói: “Không tốt! Bệnh của ngài đã ăn vào dạ dày đại tràng, nếu không trị liệu sẽ nguy hiểm đến tính mạng!” Hoàn hầu vừa nghe lời này, nhất thời trở mặt, phẩy tay áo bỏ đi.

Lại mười ngày nữa, Biển Thước nhìn thấy Hoàn hầu, xa xa vừa thấy đã quay mặt bước đi. Hoàn hầu cảm thấy kỳ quái, vội vàng phái người lên hỏi. Biển Thước lắc đầu với người tới, nói: “Bệnh trên da, dùng chén thuốc là khỏi, bệnh ở huyết mạch, châm cứu có thể khỏi, bệnh ở dạ dày, có thể dùng thanh hóa trừ bệnh, bệnh tận xương tủy, nhất định sẽ chết, không thể cứu. Hiện tại Hoàn hầu liên tiếp cự tuyệt điều trị, bệnh tận xương tủy, ta cũng bó tay.”

Hoàn hầu nghe xong nửa tin nửa ngờ, năm ngày sau, hốt nhiên đau đớn khắp người, đột nhiên phát bệnh, lúc này mới luống cuống tay chân, vội vàng phái người đi mời Biển Thước. Nào biết Biển Thước sớm dự đoán được Hoàn hầu hết thuốc chữa, lại sợ vu hại mình, bèn trốn đi Tề quốc. Không lâu sau Hoàn hầu bệnh độc công tâm, không trị được mà chết.

Vi Giao ngừng đầu: “Bẩm Thừa tướng, Sái Hoàn hầu là ai mà không biết, mà chỉ biết Biển Thước.”

Ngụy Giác cười cười, khoát tay chặn lại: “Người đâu, mời Biển Thước ngồi xuống.”

Thần sắc mọi người thả lỏng, gia nhân tiến lên hành lễ với Vi Giao: “Biển Thước, mời.”

Vi Giao bất động.

“Thừa tướng mời huynh kia.” A Nguyên nhỏ giọng thúc giục.

Vi Giao nhìn nàng, lại nhìn ta và Ngụy Đàm, lát sau buồn bực nói: “Ta nề mặt Đại công tử.”

Chúng ta liếc mắt nhìn nhau.

“Đúng rồi đúng rồi, ai chẳng biết Đại công tử mời người đến.” A Nguyên nói.

Lúc này sắc mặt Vi Giao mới trở lại bình thường, vuốt lại y bào, tiến lên phía trước. Vi Giao bắt mạch cho Ngụy Giác, vừa viết đơn thuốc vừa thi châm, bận bịu hơn nửa ngày.

Ngụy Đàm và Quách phu nhân vẫn ở cạnh, ta thì ngồi phòng ngoài. Sau khi Ngụy Giác đáp ứng cho Vi Giao chữa bệnh, không lâu sau, Ngụy Chiêu và Lương Huệ cũng tới, chào hỏi xong, Ngụy Chiêu đi vào, Lương Huệ ngồi cùng ta ở phòng ngoài.

“Cửu thị bị bệnh lâu rồi.” Lương Huệ nhìn sang cửa phòng khép hờ, nhẹ giọng nói.

Ta gật đầu: “Quá thật lâu.”

Lương Huệ nhìn ta: “Nghe nói Biển Thước này là đệ tử chân truyền của Mậu Châu Chu Biển Thước?”

“Đúng vậy.” Ta nói.

Lương Huệ cong khóe môi: “Rất cuộc cửu thị cũng đồng ý trị bệnh, thật hiếm thấy.”

Ta nhìn nàng, cười cười không nói gì.

Vì Giao nói Ngụy Giác giấu bệnh, kỳ thật không phải vậy. Đầu năm nay, lúc Ngụy Giác bị bệnh, luôn là người bệnh biết nghe lời, mà sau khi xảy ra chuyện Nghê Dung, Ngụy Giác bắt đầu trở nên cẩn thận mười phần, lang trung mời đến đều là người quen, phương thuốc nhất nhất phải biết rõ, e sợ có chất độc. Kể từ đó, mặc dù lang trung có kinh nghiệm cũng trở nên cẩn thận. Bệnh đau đầu của Ngụy Giác vừa nặng vừa kéo dài, ngoại trừ bị đá kích bởi chuyện Kỳ Lăng, chỉ sợ nguyên nhân một phần ở trên.

Kỳ thật, ta có điểm không đồng ý Ngụy Đàm cầu lang trung cho Ngụy Giác. Xảy ra chuyện Nghê Dung kia, việc mời lang trung phải cực kỳ cẩn trọng. Nếu Ngụy Giác khỏi bệnh, đương nhiên toàn gia vui mừng, nếu không hết bệnh, chẳng phải kẻ nào có ý đồ xấu sẽ lấy cớ này để rêu rao?

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc cửa cũng mở ra. Thấy Ngụy Đàm và Vì Giao đi ra, ta vội tiến lên đón.

“Thế nào?” Ta hỏi.

“Uống thuốc đúng hạn, ngày mai ta lại đến thi châm.” Vì Giao lau mồ hôi trên trán, nói với Ngụy Đàm.

“Được.” Ngụy Đàm gật đầu.

Nói qua nói lại vài câu, Ngụy Đàm gọi gia nhân lại, phân phó đưa Vì Giao ra ngoài.

Vì Giao thi lễ với chúng ta, lúc ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn về phía sau ta. Ta quay đầu lại, A Nguyên đứng phía sau ta, nhìn sang chỗ khác, có vẻ không được tự nhiên.

Từ hôm đó trở đi, sau giờ Ngọ, Vì Giao đúng hẹn đến xem bệnh cho Ngụy Giác, mấy ngày sau, bệnh của Ngụy Giác đỡ rất nhiều, không trần trọc khó ngủ cả đêm nữa.

Mỗi lần xem bệnh cho Ngụy Giác, Vì Giao sẽ tới bắt mạch cho ta.

“Thiếu phu nhân gần đây hay buồn bực, đề mô điều chỉnh bữa ăn.” Vì Giao nói

Ta kinh ngạc: “Biển Thước sao biết ta buồn bực?”

Vì Giao lờm ta, dường như đang nhìn kẻ ngốc, cường điệu nói: “Mô chính là Biển Thước.”

Ta nhướn mi. Hắn nói đúng, theo cái bụng dần lớn, tính tình của ta quả thực không kiên nhẫn như trước kia. Ta hay suy nghĩ miên man, có đôi khi, nhìn vào gương thấy mình béo ra, giống như biển hình, thậm chí sẽ chán nản. Ta không chịu được tranh cãi âm ỉ, cũng không thể chịu được im ắng.

Ngụy Đàm về sớm ta sẽ cảm thấy chàng đi tới đi lui phiền lòng, về trễ ta lại lo lắng bên ngoài có chuyện gì không ổn.

Ta cảm thấy đồ ăn không thơm ngon, không thể nuốt nổi, thường ăn rất ít. Ngụy Đàm và A Nguyên cau mày để ta ăn nhiều, ta lại cảm thấy bực mình.

Đương nhiên, ta cũng cảm thấy tính tình mình thất thường nên cố gắng kiềm chế. Nhưng vẫn không nhịn được, bởi vì ta sẽ tranh luận mấy lời nói vụn vặt của Ngụy Đàm, có nhiều lúc chàng bị ta làm cho phát cáu, trợn mắt với ta, gân trên thái dương phập phùng, nhưng chàng không quát ta cũng không động thủ, hăm hăm đi qua đi lại trong phòng hoặc đập chân vào tường, lúc quay lại thì thần sắc trên mặt đã trở lại bình thường.

“Phu quân bực mình sao?”

Sau ta cũng thấy ngượng, xấu hổ hỏi Ngụy Đàm. Ngụy Đàm nhìn xa nhà, hít sâu một hơi: “Không bực.”

“Vì sao?”

Ngụy Đàm cong khóe môi: “Một cộng bảy là mấy?”

“Tám.”

Ngụy Đàm vuốt tóc ta, thắm thía nói: “Vi phu dùng lương thực nuôi tám cái miệng để nuôi một người, làm sao mà bực được?”

.....

“Mang thai tuy là đại sự, nhưng lo lắng quá mức ngược lại bất lợi. » Vì Giao viết xong đơn thuốc, giao cho A Nguyên, chậm rì rì nói, «Trừ những chuyện ta đã nói về những đồ ăn phải kiêng thì không cần phải gò bó chuyện ăn uống, chuyện phòng the thích hợp, âm dương điều hòa cũng rất có ích. . . »

Ta khụ hai tiếng, vội nhìn xung quanh, không nói gì nhìn hấn.

«Chuyện phòng the cái gì?» A Nguyên đỏ mặt, trừng Vi Giao, “Nói bậy bạ gì đó?”

“Chuyện này mà bậy?” Vi Giao buông bút, nghiêm túc nói, “Thuở nhỏ mồ theo sư phụ khám bệnh đã hiểu rõ, mồ cũng đã từng nói với Đại công tử, chuyện phòng the, ôi...” Hấn chưa nói hết câu đã bị A Nguyên dùng sức nhéo cánh tay.

Vi Giao nhe răng trợn mắt, đang chuẩn bị nổi giận lại bị A Nguyên trừng mắt nhìn lại.

“Được, được, không nói.” Vi Giao nhìn nàng, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười.

“A Nguyên,” ta nhìn bọn họ, cầm lấy đơn thuốc, “Gọi gia nhân đến, tiễn Biển Thước ra ngoài.”

A Nguyên nhìn ta, đáp một tiếng, lại nhìn Vi Giao, xoay người ra ngoài.

Đến tận lúc thân ảnh nàng biến mất ngoài cửa, đôi mắt ti hí của Vi Giao vẫn đang đảo quanh, đến lúc thu lại ánh mắt, bỗng dưng chạm phải ánh mắt ta, lập tức đổi thành nghiêm nghị.

“Đa tạ Biển Thước.” Ta mỉm cười.

“Nên vậy.” Vi Giao đứng đấy nói.

Chờ A Nguyên quay lại, ta đóng cửa lại, hỏi nàng và Vi Giao rốt cuộc là thế nào.

A Nguyên áp ứng, nói nàng giữa nàng Vi Giao không có chuyện gì, chẳng qua lúc ở trên thuyền, Vi Giao đưa một miếng ngọc tổ truyền cho nàng, dứt lời, vội lấy miếng ngọc đưa ta. Ta nhìn hoa văn và màu sắc miếng ngọc, lại lấy kinh nghiệm ngày trước trà trộn phố phường, biết ngọc này so với người bình thường cũng được coi là hiếm có.

Ta trả ngọc lại cho A Nguyên, nói: “Đầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư (2), người đã tặng hấn trái mộc qua rồi?”

(2) Bài thơ “Mộc qua 1” của Không Tử:

木瓜 1

投我以木瓜,

報之以瓊琚。

匪報也,

永以為好也。

Mộc qua 1:

Đầu ngã dĩ mộc cô (qua).

Báo chi dĩ quỳnh cư.

Phi báo dã,

Vĩnh dĩ vi hảo dã.

Dịch nghĩa:

Người quảng sang tặng ta trái mộc qua.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cư đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Dịch thơ:

Mộc qua người tặng ném sang,

Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người.

Phải đâu báo đáp ai ơi,

Để mà giao hảo đòi đòi cùng nhau.

Chú giải:

Mộc qua: Quả đu đủ. Quỳnh: Sắc đẹp của ngọc. Cừ: Tên một loại ngọc. A Nguyên vội nói : « Chưa từng chưa từng, phu nhân, là chàng tự cho ta. »

« Phụ thân ngươi biết không ? » Ta hỏi.

A Nguyên đỏ mặt : « Tạm thời chưa biết. »

Ta trầm ngâm, con người Vi Giao, diện mạo mặc dù kém chút, lại thích ba hoa, được cái nhân phẩm không tồi. Mà bên Lý Thượng, từ khi quay về Ung Đô, ta vì đang mang thai, vẫn chưa ra khỏi nhà, A Nguyên cũng chỉ về nhà một lần, báo cho cha con Lý Thượng biết ta vẫn mạnh khỏe, được trang thu hoạch, chế tạo thuốc cũng thuận lợi. Trừ lần đó ra, ta ngay cả mặt Lý Thượng cũng không thấy, thương lượng việc này hơi khó.

« Ngươi cảm thấy con người Vi Giao thế nào ? » Ta nhìn A Nguyên.

A Nguyên ngượng ngùng, nghĩ nghĩ, nói : « Rất tốt. »

Ta không hài lòng, đùa nàng : « Thế nào gọi là rất tốt ? Ngươi không thấy hấn tướng mạo không đẹp sao? »

Mặt A Nguyên càng hồng, nói : « Nhưng chàng biết gánh vác, nói là làm, mạnh mẽ hơn nhiều người, phu nhân, ta và chàng ở cùng nhau rất vui vẻ. »

Ta nghe lời này, đáy lòng có chút cảm động. Bỗng nhiên nghĩ tới Ngụy Đàm, không biết từ khi nào, bản thân nghĩ đến chàng, làm sao không phải hai chữ vui vẻ chứ ?

« Ngươi để ý chút, đây là Ngụy phủ, bên trên còn có gia chủ. » Ta dặn dò.

A Nguyên nhìn ta, sùng sốt, trên mặt vừa mừng vừa sợ : « Phu nhân đồng ý ? »

Ta véo mặt nàng, thờ dài : « Ta đồng ý thì có nghĩa gì ? Ngươi còn phụ thân, huynh trưởng, bề trên cũng cần suy nghĩ bàn bạc. »

A Nguyên liền thanh đáp ứng, ý cười dịu dàng.

Lúc Ngụy Đàm trở về, ta đứng trước gương, chậm rãi chải đầu.

« Sao lại đứng ? » Ngụy Đàm đi tới hỏi.

« Thiếp ngồi cả ngày, Vi Biển Thước nói không thể ngồi lâu. » Ta vừa chải đầu vừa nói.

Ngụy Đàm cười cười, vươn cánh tay vòng qua người ta. Hai người đứng im một lúc, chàng nhìn trong gương, hỏi, « Nó lại lớn thêm chút ? »

« Nó » là chỉ đứa nhỏ trong bụng, gần đây chúng ta xưng hô càng ngày càng giảm bớt thủ tục.

Ta có chút bất đắc dĩ : « Lời này phu quân mới hỏi hôm qua. »

« Ô, thật không ? » Ngụy Đàm nhướn mi, khuôn mặt trên gương có chút đăm chiêu, « Chắc ta phải tích trữ lương thực nhiều một chút. »

« Vì sao ? » Ta hỏi.

« Phu nhân cần. » Chàng còn khoa tay múa chân. « Nó lớn như vậy, sau khi chui ra khỏi bụng, mỗi bữa phu nhân phải bằng này lương thực mới đủ nhồi vào bụng. »

Ta : « ... »

Ngụy Đàm hôn lên mặt ta : « Nhưng phu nhân cứ yên tâm, vì phu có không nuôi thủy quân cũng phải nuôi phu nhân, đủ lượng đủ chất, đủ chay đủ mặn. »

Người này lại lới ta ra làm trò đùa, ta tung hứng theo chàng : « Theo phu quân, tương lai thiếp mặt xấu người béo thì sao ? »

« Ai nói phu nhân mặt xấu ? » Ngụy Đàm một bộ vô lại, « Béo vẫn đẹp. »

« Ô ? Nếu so với Nhâm cơ thì sao ? » Ta quay đầu nhìn chàng, hỏi.

Ngụy Đàm sùng sốt, lập tức nói : « Phu nhân đẹp. »

Ta cả mừng, nghiêm túc nhìn chàng : « Phu quân từng nói phải đối xử với nhau thẳng thắn thành khẩn, lời này không phải trái lương tâm sao? Thiếp có

thai, thân hình phát tướng, Nhâm cơ không có thai, dáng vẻ yếu điệu, đẹp chính là đẹp, chả nhẽ lại không dám nói ? »

Ngụy Đàm kinh ngạc, lát sau, hỏi : « Phu nhân nghĩ vậy sao ? »

Ta không đáp, lại hỏi : « Phu quân nói đi, hiện tại thiếp đẹp hơn hay Nhâm cơ đẹp hơn ? »

Ngụy Đàm thành khẩn nói : « Phu nhân đẹp . »

Ta nở nụ cười vừa lòng.

Y thuật của Vi Giao quả nhiên tốt, nửa tháng sau, bệnh đau đầu của Ngụy Giác đã khỏi hẳn, Ngụy phủ trên dưới đều vui mừng, trọng thưởng Vi Giao.

Cùng lúc đó, bên Lý Thượng truyền tin nói, Công Dương Quế đã quay về, Mã Khuê cũng về cùng. Hiển nhiên Ngụy Đàm cũng biết chuyện này, ngày hôm sau phái người đến nhà, lần nữa muốn mời Công Dương Quế làm quan.

Bên kia còn chưa có tin tức, Ngụy phủ lại bắt đầu bận rộn, Tam thúc Ngụy Đàm tới Ung Đô.

Bạn đang đọc truyện *Dung Ngữ Thư Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.